DE ACEEAŞI AUTOARE

Seria *Tronul de cleştar*
Tronul de cleştar
Diamantul de la miezul nopţii
Moştenitoarea focului

Seria *Regatul spinilor şi al trandafirilor*
Regatul spinilor şi al trandafirilor

Sarah J. Maas

Regina umbrelor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Maas, Sarah J.

Regina umbrelor / Sarah J. Maas; trad.: Andra Elena Agafiţei prin Lingua Connexion. – Bucureşti: RAO Distribuţie, 2017

ISBN 978–606–8905–17–4

I. Agafiţei, Andra Elena (trad.)

II. Lingua Connexion (Bucureşti) (trad.)

821.111–31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9–11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah J. Maas
Queen of Shadows
Copyright © Sarah J. Maas, 2015
Prezenta traducere este publicată de RAO Distribuţie
prin înţelegere cu Bloomsbury Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere de Andra Elena Agafiţei
prin Lingua Connexion

© RAO Distribuţie, 2016
pentru versiunea în limba română
2017
ISBN 978–606–8905–17–4

Cuprins

Partea întâi.....15
Stăpâna umbrelor.....15
Capitolul 1.....15
Capitolul 2.....17

Capitolul 3.....25
Capitolul 4.....43
Capitolul 5.....45
Capitolul 6.....53
Capitolul 7.....56
Capitolul 8.....88
Capitolul 9.....101
Capitolul 10.....117
Capitolul 11.....122
Capitolul 12.....133
Capitolul 13.....148
Capitolul 14.....162
Capitolul 15.....174
Capitolul 16.....175
Capitolul 17.....184
Capitolul 18.....190
Capitolul 19.....196
Capitolul 20.....210
Capitolul 21.....229
Capitolul 22.....230
Capitolul 23.....237
Capitolul 24.....251
Capitolul 25.....259
Capitolul 26.....274
Capitolul 27.....289

Capitolul 28.....300
Capitolul 29.....321
Capitolul 30.....337
Capitolul 31.....339
Capitolul 32.....349
Capitolul 33.....358
Capitolul 34.....370
Capitolul 35.....379
Capitolul 36.....383
Capitolul 37.....392
Capitolul 38.....392
Capitolul 39.....404
Capitolul 40.....417
Capitolul 41.....427
Capitolul 42.....432
Capitolul 43.....445
Capitolul 44.....454
Capitolul 45.....472
Capitolul 46.....473
Capitolul 47.....475
Partea a doua.....489
Regina luminii.....489
Capitolul 48.....489
Capitolul 49.....495
Capitolul 50.....513

Capitolul 51.....522
Capitolul 52.....529
Capitolul 53.....547
Capitolul 54.....548
Capitolul 55.....553
Capitolul 56.....557
Capitolul 57.....563
Capitolul 58.....568
Capitolul 59.....582
Capitolul 60.....593
Capitolul 61.....603
Capitolul 62.....609
Capitolul 63.....613
Capitolul 64.....627
Capitolul 65.....636
Capitolul 66.....655
Capitolul 67.....658
Capitolul 68.....659
Capitolul 69.....665
Capitolul 70.....670
Capitolul 71.....678
Capitolul 72.....683
Capitolul 73.....686
Capitolul 74.....687
Capitolul 75.....695

Capitolul 76.....701
Capitolul 77.....705
Capitolul 78.....709
Capitolul 79.....713
Capitolul 80.....718
Capitolul 81.....724
Capitolul 82.....731
Capitolul 83.....739
Capitolul 84.....752
Capitolul 85.....762
Capitolul 86.....767
Capitolul 87.....772
Capitolul 88.....775
Capitolul 89.....784
Mulţumiri.....788

Pentru Alex Bracken

Pentru cei şase ani în care ne-am scris e-mailuri,
Pentru miile de pagini criticate,
Pentru inima ta de tigru şi înţelepciunea ta de Jedi,
Şi pentru simplul fapt că eşti tu.

Mă bucur mult că ţi-am scris acel e-mail.
Şi sunt foarte recunoscătoare că mi-ai răspuns la el.

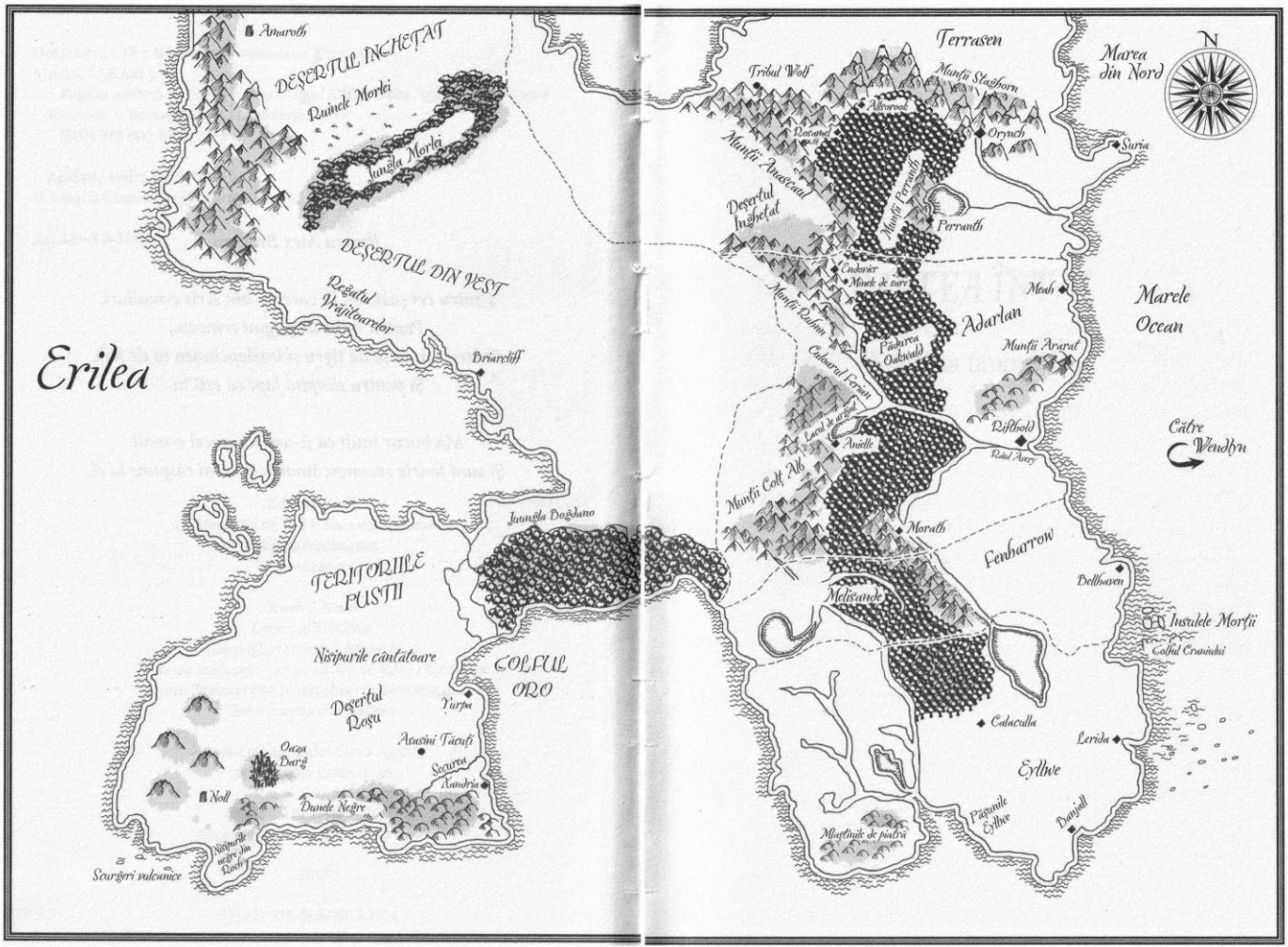
Erilea
Amaroth
DEȘERTUL ÎNGHEȚAT
Ruinele Morții
Jungla Morții
DEȘERTUL DIN VEST
Regatul Vrăjitoarelor
Briarcliff
Jungla Dogdano
TERITORIILE PUSTII
Nisipurile cântătoare
Deșertul Roșu
Oaza Burg
Noll
Dunele Negre
Nisipurile negre din Dacly
Scurgeri vulcanice
GOLFUL ORO
Yarpa
Asasinii Tăcuți
Secura
Xandria
Terrasen
Tribul Wolf
Munții Stejhorn
Munții Anastrau
Deșertul Înghețat
Munții Perranth
Perranth
Orynth
Suria
Marea din Nord
N
Către Wendyn
Marele Ocean
Adarlan
Meah
Pădurea Oakwald
Munții Ararat
Rifthold
Lacul de argint
Anielle
Munții Colț Alb
Morath
Fenharrow
Bellhaven
Melisande
Insulele Morții
Golful Crainshi
Calaculla
Lerida
Eylwe
Pășunile Eylwe
Munții de piatră
Banjall

Partea întâi
Stăpâna umbrelor

Capitolul 1

O creatură aştepta în întuneric.

Era antică şi crudă, şi păşea în umbre, controlându-i mintea. Nu făcea parte din lumea lui şi fusese adusă aici ca să îl umple de frigul ei primordial. Erau încă separaţi de un fel de barieră invizibilă, dar zidul se năruia puţin câte puţin de fiecare dată când creatura mergea încet de-a lungul său, testându-i rezistenţa.

Nu îşi aducea aminte cum îl cheamă. Era primul lucru pe care îl uitase când întunericul îl învăluise cu câteva săptămâni, luni sau epoci în urmă. Apoi, uitase numele celorlalţi care însemnaseră atât de mult pentru el. Îşi aducea aminte groaza şi disperarea – numai din cauza momentelor singulare care tot întrerupeau bezna, ca ritmurile constante ale unei tobe: câteva minute de ţipete şi sânge, şi vânt îngheţat. În camera aceea de marmură roşie şi sticlă fuseseră oameni pe care îi iubea; femeia îşi pierduse capul...

Şi-l *pierduse,* de parcă decapitarea ar fi avut loc din vina ei.

O femeie încântătoare, cu mâini delicate ca nişte porumbei aurii. Chiar dacă nu îşi amintea cum o cheamă, ştia că nu era vina ei. Era vina bărbatului de pe tronul de sticlă, care îi ordonase acelei gărzi să-i sfâşie carnea şi oasele cu sabia.

În afara momentului în care capul acelei femei

lovise cu un zgomot surd pământul, nu mai exista nimic altceva în întuneric. Nu exista *decât* acel moment, din nou, şi din nou, şi din nou – şi acea creatură care se plimba de colo-colo, aproape, aşteptându-l să cedeze, să se predea, să îi permită să intre. Un prinţ.

Nu îşi aducea aminte dacă făptura aceea era prinţul sau dacă el însuşi fusese odată un prinţ. Era puţin probabil. Un prinţ nu ar fi permis ca acea femeie să fie decapitată. Un prinţ ar fi împiedicat sabia. Un prinţ ar fi salvat-o.

Cu toate acestea, nu o salvase şi ştia că nimeni nu venea să-l salveze pe el.

Dincolo de umbre, încă mai exista o lume reală. Bărbatul care ordonase sfârtecarea acelei femei încântătoare îl forţa să facă parte din ea. Iar când o făcea, nimeni nu observa că devenise aproape ca o marionetă, care se lupta să vorbească, să acţioneze ignorând cătuşele. Îi ura pentru că nu observau. Ura era una dintre emoţiile pe care încă le mai cunoştea.

„Nu trebuia să te iubesc.” Asta îi spusese femeia – apoi murise. Nu ar fi trebuit să îl iubească, iar el nu ar fi trebuit să cuteze să o iubească pe ea. Merita acest întuneric şi, imediat ce graniţa invizibilă se spulberă, iar creatura care aştepta se năpusti, infiltrându-se şi umplându-l... ar fi primit acest întuneric pe merit.

Aşa că, rămase legat în noapte, martor al ţipetelor, al sângelui şi al impactului cărnii pe piatră. Ştia că ar fi trebuit să se lupte, ştia că *se luptase* în acele ultime secunde, înainte ca acel colier din piatră neagră să-i strângă gâtul.

Dar o creatură aştepta în întuneric, iar el nu mai reuşea să i se mai împotrivească pentru mult timp.

Capitolul 2

Aelin Ashryver Galathynius, moştenitoarea focului, protejata Malei, Aducătoarea-Luminii, şi Regina de drept a ţinutului Terrasen, se sprijini de barul vechi de stejar şi ascultă atentă sunetele din sala plăcerii, căutând ceva printre strigăte, gemete şi cântece obscene. Cu toate că, în ultimii ani, scăpase rapid de mai mulţi proprietari, crescătoria subterană de păcate, cunoscută drept Bolţile, nu se schimbase: înăuntru era incomod de cald, duhnea a bere stătută şi a trupuri nespălate şi era plină până peste poate cu nemernici şi criminali de carieră.

Destui tineri lorzi şi fii de comercianţi păşiseră făloși pe treptele de la intrarea în Bolţi şi nu mai văzuseră niciodată lumina zilei. Uneori, din cauză că îşi etalau aurul şi argintul în faţa persoanei nepotrivite; alteori, din cauză că erau îndeajuns de vanitoşi sau beţi încât să creadă că puteau să intre în ringurile de luptă şi să iasă de acolo în viaţă. Alteori, o brutalizau pe vreuna dintre femeile uşoare din alcovurile care înconjurau spaţiul cavernos şi învăţau pe pielea lor pe cine apreciau, de fapt, proprietarii Bolţilor.

Aelin sorbi din halba cu bere pe care i-o dăduse cu doar câteva clipe în urmă barmanul asudat. Apoasă şi ieftină, dar cel puţin era rece. Deasupra mirosului înţepător al trupurilor murdare,

ajunse la ea aroma cărnii prăjite şi a usturoiului. Stomacul îi chiorăia, dar nu era chiar atât de proastă încât să comande ceva de mâncare. În primul rând, carnea provenea, de obicei, de la şobolanii de pe aleea de la nivelul superior; în al doilea rând, clienţii mai bogaţi o primeau, de obicei, plină de ceva care îi făcea să se trezească pe aleea mai sus menţionată, cu punga goală. Dacă se mai trezeau.

Avea hainele murdare, dar destul de elegante încât să o facă ţinta hoţilor. Aşa că, îşi examinase cu atenţie berea, mirosind-o şi apoi sorbind-o încet, înainte de a considera că putea fi băută. La un moment dat, trebuia să găsească ceva de mâncare, dar nu înainte de a afla din Bolţi informaţia necesară: ce naiba se întâmplase în Rifthold în lunile în care fusese plecată. Şi ce client voia atât de mult să vadă Arobynn Hamel, încât risca o întâlnire aici – mai ales când gărzi brutale, în uniforme negre, cutreierau oraşul ca nişte haite de lupi.

Reuşise să se strecoare pe lângă o asemenea patrulă în timpul haosului andocării, dar nu înainte de a observa balaurul negru brodat pe uniformele lor. Negru pe negru – poate că regele Adarlanului se săturase să-şi ascundă cruzimea şi emisese un decret regal, în vederea abandonării culorilor tradiţionale ale imperiului său, roşu şi auriu. Negru pentru moarte; negru pentru cele două chei Wyrd ale sale; negru pentru demonii Valg pe care îi folosea acum pentru a-şi construi o armată de neoprit.

Simţi un fior pe şira spinării şi bău restul de

bere. Când lăsă halba pe masă, părul castaniu-roşcat i se mişcă, reflectând lumina candelabrelor din fier forjat.

Se grăbise de la docuri spre Piaţa Umbrelor, aflată lângă râu – unde oricine găsea orice voia, rarităţi, mărfuri de contrabandă sau lucruri obişnuite – şi cumpărase o cutie de vopsea. Îi dăduse negustorului o monedă de argint în plus, pentru a folosi cămăruţa din spatele magazinului său ca să-şi vopsească părul, încă destul de scurt încât de-abia să treacă de clavicule. Dacă gărzile monitorizaseră docurile şi o văzuseră cumva, aveau să caute o fată cu părul blond. *Toţi* aveau să caute o tânără blondă după ce, peste câteva săptămâni, avea să se afle vestea: Campionul regelui nu omorâse familia regală din Wendlyn şi nu furase planurile de apărare ale marinei acesteia.

Îi avertizase pe regele şi pe regina din Eyllwe cu luni în urmă şi ştia că îşi vor lua măsurile necesare de precauţie. Dar mai exista o persoană în pericol, înainte ca ea să-şi poată executa primele etape ale planului – aceeaşi persoană care ar fi putut să explice existenţa noilor gărzi de lângă docuri. Şi de ce oraşul era mult mai liniştit, mai încordat. Tăcut.

Acesta era locul unde ar fi putut auzi ceva, orice, despre Căpitanul Gărzii, dacă era în siguranţă sau nu. Trebuia doar să asculte conversaţia potrivită sau să joace cărţi cu partenerii potriviţi. Ce coincidenţă fericită, atunci, că îl zărise pe Tern – unul dintre asasinii favoriţi ai lui Arobynn – cumpărându-şi cea mai recentă doză

din otrava lui preferată, în Piaţa Umbrelor. Îl urmărise până aici la timp pentru a-i surprinde pe alţi câţiva dintre asasinii lui Arobynn adunându-se în sala plăcerii. Nu făceau asta decât dacă stăpânul lor era acolo. De obicei, doar când Arobynn se întâlnea cu cineva foarte, foarte important. Sau periculos.

După ce Tern şi ceilalţi se strecuraseră în Bolţi, aşteptase pe stradă câteva minute, zăbovind în umbre, ca să vadă dacă Arobynn venea sau nu, dar fără succes. Probabil că se afla deja înăuntru. Aşa că intrase în urma unui grup de fii beţi de negustori, ochise locul în care aştepta Arobynn şi se străduise să rămână neobservată, pândind cu atenţie de la bar.

Cu gluga şi hainele ei închise la culoare, se pierdea în mulţime suficient de bine încât să nu atragă prea mult atenţia. Presupunea că, dacă cineva ar fi fost suficient de nebun încât să încerce să o jefuiască, i-ar fi răspuns cu aceeaşi monedă. Mai avea puţin şi *rămânea* fără bani.

Oftă adânc. Dacă ar fi văzut-o acum oamenii ei: Aelin a Focului-Sălbatic, asasină şi hoaţă de buzunare. Probabil că părinţii şi unchiul ei se răsuceau în mormânt.

Şi totuşi. Unele lucruri meritau osteneala. Aelin ridică un deget înmănuşat spre barmanul chel, făcându-i semn să îi mai dea o bere.

— Ai grijă cât bei, fato! spuse zeflemitor cineva de lângă ea.

Cu coada ochiului, se uită la bărbatul de statură medie care se strecurase lângă ea, la bar. L-ar fi identificat după sabia lui veche, dacă nu i-ar

fi recunoscut chipul dezarmant de obişnuit. Pielea rumenă, ochii mici şi sprâncenele groase – toate, o mască benignă sub care se ascundea criminalul lacom.

Aelin se propti cu braţele de bar, încrucişându-şi gleznele.

— Bună, Tern! Mâna dreaptă a lui Arobynn – cel puţin asta fusese acum doi ani. Un ticălos depravat şi precaut, mereu nerăbdător să facă treburile murdare ale lui Arobynn. Mi-am dat seama că e doar o chestiune de timp până să mă adulmece unul dintre copoii lui Arobynn.

Tern se aplecă peste bar, aruncându-i un zâmbet mult prea strălucitor.

— Dacă nu mă înşală memoria, întotdeauna ai fost căţeaua lui preferată.

Ea chicoti, întorcându-se complet spre el. Erau cam de aceeaşi înălţime – şi, cu trupul lui zvelt, Tern era enervant de priceput în a se strecura până şi în locurile cel mai bine păzite. Barmanul, zărindu-l pe Tern, se ţinu la distanţă.

Tern îşi înclină capul peste umăr, arătând spre partea umbrită a spaţiului cavernos.

— Ultima bancă de la perete. Tocmai termină de vorbit cu un client.

Aruncă o privire în direcţia indicată de Tern. Ambele laturi ale Bolţilor erau flancate de alcovuri mişunând de târfe, abia ascunse de ochii mulţimii. Se uită dincolo de trupurile contorsionate, dincolo de femeile cu chipuri supte şi priviri goale, care aşteptau să-şi câştige existenţa în această cocină purulentă, dincolo de oamenii care supravegheau totul de la mesele din apropiere – gărzi, voyeuri şi

proxeneţi. Dar acolo, ascunse într-un perete de lângă alcovuri, se aflau câteva separeuri de lemn.

Exact cele pe care le monitorizase discret, de când sosise.

Şi, în separeul cel mai îndepărtat de lumini... se zărea strălucirea pielii lustruite a unor cizme întinse pe sub masă. O a doua pereche de cizme, uzate şi murdare de noroi, erau proptite pe podea, în faţa primei perechi, ca şi când clientul ar fi fost gata să fugă. Sau, dacă ar fi fost cu adevărat prost, să se lupte. Era cu siguranţă suficient de prost încât să-şi lase garda personală la vedere, un semnal care alerta pe oricine era interesat că, în ultimul separeu, se întâmpla ceva important.

Garda clientului – o tânără suplă, cu glugă, înarmată până în dinţi – stătea rezemată de un stâlp de lemn din apropiere, iar părul ei brunet şi mătăsos, lung până la umeri, strălucea în lumină, în timp ce ea monitoriza cu atenţie sala plăcerii. Era prea rigidă pentru un client obişnuit. Fără uniformă, fără culorile casei sau sigilii. Deloc surprinzător: clientul dorea discreţie.

Probabil, clientul se gândea că era mai sigur să se întâlnească aici, având în vedere că acest gen de întâlniri aveau loc, de obicei, la Breasla Asasinilor sau într-unul dintre hanurile întunecate deţinute chiar de Arobynn. Nu ştia că Arobynn era şi un investitor important al Bolţilor şi că un singur semn din partea fostului stăpân al lui Aelin ar fi fost de-ajuns ca uşile de metal să se închidă, iar clientul şi garda lui să nu mai iasă niciodată de acolo.

Dar asta nu clarifica motivul pentru care

Arobynn fusese de acord să organizeze o întâlnire aici.

Aelin se uita în continuare în cealaltă parte a sălii, la bărbatul care îi distrusese viaţa în atât de multe feluri. Stomacul i se strânse, dar îi zâmbi lui Tern.

— M-am gândit eu că lesa nu se întinde prea departe.

Aelin se ridică de la bar, strecurându-se prin mulţime înainte ca asasinul să mai poată spune ceva. Simţea privirea lui Tern fixată între omoplaţii ei şi ştia că acesta dorea să-şi înfigă sabia acolo. Îi făcu un semn obscen peste umăr, fără să se deranjeze să privească înapoi. Înjurăturile pe care acesta i le strigă erau mult mai bune decât muzica trivială care răsuna în cameră.

Observă fiecare chip pe lângă care trecu, fiecare masă cu petrecăreţi, criminali şi muncitori. Garda personală a clientului o privea acum, îndreptându-şi mâna înmănuşată spre sabia obişnuită pe care o ţinea într-o parte.

„Nu-i treaba ta, dar frumoasă încercare.”

Aelin era pe jumătate tentată să rânjească la femeie. Ar fi şi făcut-o dacă nu s-ar fi concentrat pe Regele Asasinilor. Pe ce o aştepta în acel separeu. Dar era pregătită – sau pe cât de pregătită putea fi. Îşi petrecuse suficient de mult timp făcând planuri.

Pe mare, Aelin îşi oferise o zi de odihnă, în care să-i fie dor de Rowan. Acum, legată pe vecie de Prinţul Fae – şi el de ea – prin jurământul sângelui, absenţa lui era ca un membru-fantomă. Încă simţea asta, chiar dacă avea atât de multe de

făcut, chiar dacă degeaba simţea lipsa *carranam-lui* ei şi în ciuda faptului că, fără îndoială, el ar fi tras-o de urechi pentru asta.

A treia zi după despărţirea lor, ea îi dăduse căpitanului vasului o monedă de argint în schimbul unui condei şi al unui teanc de hârtii. Se încuiase în cabina ei înghesuită şi începuse să scrie.

În oraşul acesta erau doi bărbaţi vinovaţi de distrugerea vieţii ei şi a oamenilor pe care îi iubise. Va pleca din Rifthold abia după ce îi va îngropa pe amândoi. Aşa că umpluse pagini întregi cu notiţe şi idei, obţinând o listă cu nume, locuri şi ţinte. Memorase fiecare pas şi calcul, apoi arsese paginile folosind forţa ce îi mocnea în vene, asigurându-se că fiecare bucăţică devenise cenuşă şi zburase pe hublou, spre oceanul vast şi întunecat.

Deşi se pregătise pentru asta, tot a şocat-o faptul că magia ei dispăruse câteva săptămâni mai târziu, când nava trecuse pe lângă un marcaj nevăzut, aproape de coastă. Tot focul pe care învăţase să îl stăpânească în toate acele luni... dispărut ca şi cum nu ar fi existat niciodată; nu mai avea în vene nici măcar un tăciune pâlpâind. Era un nou fel de absentă – diferită de golul resimţit din cauza absenţei lui Rowan.

Naufragiată în această piele de om, se ghemuise în pat şi îşi amintise cum să respire, cum să gândească şi cum să-şi mişte afurisitul de corp fără graţia nemuritoare de care devenise atât de dependentă. Era o proastă pentru că învăţase să se bazeze pe acele daruri, pentru că fusese luată pe nepregătite când îi fuseseră smulse din nou.

Rowan cu siguranţă ar fi tras-o de urechi pentru *asta* – de îndată ce şi-ar fi revenit. Asta o făcea să se bucure că îl rugase să rămână acolo, să nu vină cu ea.

Aşa că inhalase mirosul apei sărate şi al lemnului şi îşi amintise că fusese antrenată să ucidă cu mâinile goale, cu mult timp înainte de a fi învăţat să topească oasele folosindu-şi focul. Pentru a-şi ucide duşmanii, nu avea nevoie de putere în plus, de viteza şi de agilitatea conferite de forma ei Fae.

Bărbatul responsabil pentru acel antrenament brutal – bărbatul care îi fusese salvator şi torţionar, dar care nu se declarase niciodată tatăl, fratele sau iubitul ei – era acum la câţiva paşi distanţă, stând încă de vorbă cu atât de importantul lui client.

Aelin alungă încordarea ce ameninţa să-i înţepenească membrele şi, cu mişcări graţioase de felină, străbătu ultimii şase metri care îi despărţeau.

Brusc, clientul lui Arobynn se ridică în picioare, se răsti la Regele Asasinilor şi se năpusti spre garda sa.

Şi cu gluga pe cap, îi ştia felul în care se mişca. Îi cunoştea forma bărbiei ivindu-se din umbra glugii, felul în care dădea să atingă, cu mâna stângă, teaca. Dar nu avea atârnând într-o parte sabia cu mânerul în formă de vultur. Şi nu purta nici uniformă neagră – doar haine maro, banale, stropite cu noroi şi sânge.

Clientul nu făcu doi paşi până când ea apucă un scaun neocupat şi îl trase la o masă unde se jucau cărţi. Se strecură pe scaun şi se concentră să

respire, să audă, chiar dacă cei trei oameni de la masă se uitau încruntaţi la ea. Nu-i păsa.

Cu coada ochiului, văzu garda arătând din cap spre ea.

— Dă-mi şi mie cărţi! şopti Aelin spre bărbatul de lângă ea. Chiar acum.

— Suntem în mijlocul jocului.

— Atunci, la runda următoare, spuse ea, relaxându-se şi coborându-şi umerii în timp ce Chaol Westfall aruncă o privire în direcţia ei.

Capitolul 3

Clientul lui Arobynn era Chaol. Sau voia neapărat ceva de la fostul ei stăpân atât de mult încât să rişte să se întâlnească aici. Ce *naiba* se întâmplase cât timp lipsise ea?

Studie cărţile trântite pe masa udă de bere, simţind în acest timp atenţia căpitanului îndreptată asupra ei. Îşi dorea să-i fi putut vedea chipul, să fi văzut orice în întunericul de sub acea glugă. În ciuda stropilor de sânge de pe hainele lui, se mişca de parcă nu ar fi fost rănit.

Neliniştea pe care o simţise luni de zile începu să dispară. Viu – dar de unde apăruse sângele? Probabil că o considera inofensivă, deoarece îi făcu un semn discret tovarăşei sale să-i dea drumul şi se îndreptară amândoi spre bar – nu, spre scările de dincolo de acesta. Mergea calm, relaxat, deşi femeia de lângă el era prea încordată ca să pară relaxată. Din fericire pentru toţi, nimeni nu îl privi când plecă, iar căpitanul nu se mai uită în direcţia ei.

Se mişcase îndeajuns de repede încât el nu reuşise să-şi dea seama că era ea. Bine. Bine, chiar dacă l-ar fi văzut stând sau mişcându-se, acoperit sau nu.

Uite-l plecând, urcând treptele, fără măcar să se uite în jos, deşi tovarăşa lui continuă să o privească. Cine naiba era femeia *aceea?* Când plecase, la palat nu existau femei paznici şi fusese destul de sigură că regele avea o regulă absurdă, care excludea femeile.

Faptul că îl văzuse pe Chaol nu schimba nimic – nu acum. Strânse pumnul, perfect conştientă de degetul fără inel de la mâna dreaptă. Până acum, nu îi simţise lipsa.

O carte de joc ateriză în faţa ei.

— Trei arginţi ca să intri în joc, spuse bărbatul tatuat şi chel de lângă ea, în timp ce împărţi cărţile, arătând din cap spre grămada ordonată de monede din mijloc.

Să se vadă cu Arobynn – nu crezuse niciodată că Chaol era prost, dar *asta...* Aelin se ridică de pe scaun, potolindu-şi furia care începuse să-i fiarbă în vene.

— Sunt falită, spuse ea. Bucuraţi-vă de joc!

Uşa din capătul treptelor din piatră era deja închisă, iar Chaol şi tovarăşul lui dispăruseră. Îşi acordă o secundă ca să îşi şteargă de pe faţă orice altă expresie în afara unui uşor amuzament.

Era posibil ca Arobynn să fi plănuit ca totul să coincidă cu sosirea ei. Probabil că îl trimisese pe Tern în Piaţa Umbrelor doar ca ea să-l vadă, ca să o atragă aici. Poate că ştia ce punea la cale căpitanul, de partea cui era acum tânărul lord;

poate că o atrăsese aici doar ca să o dea peste cap, ca să o agite un pic.

Avea să o coste să obţină răspunsuri de la Arobynn, dar era o mişcare mai inteligentă decât să fugă în noapte după Chaol, deşi impulsul îi blocase muşchii. Trecuseră multe luni de când îl văzuse, de când părăsise Adarlanul, distrusă şi golită.

Dar până aici.

Aelin făcu mândră ultimii câţiva paşi spre bancă şi se opri în faţa acesteia, încrucişându-şi braţele când îl văzu pe Arobynn Hamel, Regele Asasinilor şi fostul ei stăpân, zâmbindu-i.

~

Tolănit în penumbra băncii de lemn, cu un pahar de vin în faţă, Arobynn arăta exact ca ultima dată când îl văzuse: avea un chip delicat de aristocrat, păr castaniu şi mătăsos care îi atingea umerii şi o tunică de un albastru-închis foarte elegantă, descheiată în partea de sus cu o nepăsare asumată, ca să dezvăluie pieptul tonifiat de dedesubt. Pe care nu se vedea niciun colier sau lanţ. Braţul lui lung şi musculos era sprijinit pe spătarul băncii, iar degetele-i împestriţate de cicatrici băteau în ritm cu muzica din sală.

— Bună, draga mea! spuse el mieros, cu o strălucire în ochii argintii chiar şi în lumina slabă.

În afară de spada frumoasă de lângă el, cu ale ei gărzi ornamentate şi răsucite ca un vârtej de aer aurit, nu mai avea nici o altă armă. Singurul semn

fățiș al bogăţiei care rivaliza cu bogăţiile regilor şi ale împărăteselor.

Aelin se aşează pe banca din faţa lui, simţind acut lemnul încălzit de Chaol. Pumnalele i se lipeau de trup la fiecare mişcare. Goldryn îi atârna greu lângă picior, cu rubinul masiv din mâner ascuns de pelerina ei neagră – spada legendară fiind complet inutilă într-un spaţiu atât de strâmt. Nu era de mirare de ce alesese separeul pentru această întâlnire.

— Arăţi mai mult sau mai puţin la fel, spuse ea, rezemându-se pe banca rigidă şi scoţându-şi gluga. Rifthold continuă să te trateze bine.

Era adevărat. La aproape patruzeci de ani, Arobynn era la fel de frumos, de calm şi cu la fel de mult sânge rece precum fusese la Breasla Asasinilor, în zilele întunecate de după moartea lui Sam. Erau de plătit foarte multe datorii pentru ce se întâmplase atunci.

Arobynn o măsură din priviri – o examinare lentă şi deliberată.

— Cred că îmi plăcea mai mult cum îţi stătea cu părul tău natural.

— Sunt precaută, spuse ea, încrucişându-şi picioarele şi studiindu-l la fel de lent. Nu exista niciun semn că purta Amuleta din Orynth, bijuteria regală pe care i-o furase când o găsise pe jumătate moartă, pe malurile râului Florine. O lăsase să creadă că amuleta care conţinea a treia şi ultima cheie Wyrd se pierduse în râu. Timp de o mie de ani, strămoşii ei purtaseră fără să ştie amuleta, iar asta le transformase regatul – regatul *ei* – într-un centru de putere: prosper şi sigur, idealul la care

râvneau toate Curţile din toate ţinuturile. Totuşi, nu îl văzuse niciodată pe Arobynn purtând vreun lanţ la gât. Probabil că o ascunsese pe undeva, la Breaslă.

— Nu aş vrea să mă întorc în Endovier. Ochii lui argintii străluciră. Se abţinea cu greu să întindă mâna spre un pumnal şi să îl arunce cu putere. Dar prea multe depindeau de el ca să-l ucidă imediat. Avusese mult timp să se gândească la asta – la ce şi cum voia să facă. Ar fi fost o mişcare proastă să încheie aici socotelile. Mai ales când între el şi Chaol exista o legătură.

Poate că *de aceea o* atrăsese aici – ca să-l vadă pe Chaol împreună cu el... şi să ezite.

— Într-adevăr, spuse Arobynn, nici mie nu mi-ar plăcea să te întorci în Endovier. Deşi în ultimii doi ani te-ai făcut şi mai frumoasă. Feminitatea ţi se potriveşte. El ridică privirea, iar ea ştiu ce urma să spună. Sau mai bine zis regalitatea.

Trecuseră zece ani de când vorbiseră deschis despre moştenirea ei sau despre titlul de care o ajutase să se îndepărteze, pe care o învăţase să îl urască şi de care o învăţase să îi fie teamă. Câteodată îl menţionase în termeni voalaţi, de obicei ca pe o ameninţare, ca să o ţină lângă el. Dar nu îi spusese niciodată adevăratul ei nume – nici măcar când o găsise pe acel mal de râu îngheţat şi o purtase în casa lui de criminali.

— Ce te face să crezi că mă interesează asta? replică ea relaxată.

Arobynn ridică din umerii laţi.

— Nu prea dau crezare bârfelor, dar, în urmă cu aproape o lună, am primit veşti din Wendlyn. Se

spunea că o anumită regină pierdută s-a dat în spectacol în faţa unei legiuni invadatoare din Adarlan. De fapt, cred că, acum, stimaţilor noştri prieteni din imperiu le place să folosească titlul de „regina ticăloasă care scuipă foc.”

La drept vorbind, ei i se părea aproape amuzant, chiar flatant. Ştiuse că avea să se afle ce le făcuse generalului Narrok şi celorlalţi trei prinţi Valg, care se ghemuiau ca nişte broaşte în corpuri umane. Doar că nu-şi dăduse seama că toată lumea va afla atât de repede.

— Oamenii cred tot ce aud, în ziua de azi.

— E adevărat, spuse Arobynn. În celălalt capăt al Bolţilor, o mulţime frenetică zbiera la luptătorii care se băteau în ring. Regele Asasinilor privi într-acolo, schiţând un zâmbet.

Trecuseră aproape doi ani de când se aflase şi ea în acea mulţime, privindu-l pe Sam luptându-se cu inamici mult inferiori, luptându-se să câştige suficienţi bani pentru a-i scoate din Rifthold şi a-i duce departe de Arobynn. Câteva zile mai târziu, ea ajunsese într-un vagon-închisoare, în drum spre Endovier, dar Sam...

Nu aflase unde îl îngropaseră pe Sam după ce Rourke Farran – adjunctul lui Ioan Jayne, Lordul Crimei din Rifthold – îl torturase şi îl omorâse. Ea însăşi îl ucisese pe Jayne, aruncându-i un pumnal în faţa-i cărnoasă. Iar Farran... Aflase mai târziu că Farran fusese ucis de propria gardă de corp a lui Arobynn, Wesley, ca răzbunare pentru ce i se făcuse lui Sam. Dar nu asta o preocupa, chiar dacă Arobynn îl ucisese pe Wesley ca să refacă legătura dintre Breasla Asasinilor şi noul Lord al Crimei. Altă

datorie.

Ea putea aştepta; putea să aibă răbdare.

— Aşadar, acum faci afaceri aici? întrebă ea simplu. Ce s-a întâmplat cu Breasla?

— Unii clienţi, tărăgănă Arobynn, preferă întâlnirile în public. Breasla îi poate stresa pe oameni.

— Clientul tău trebuie să fie nou în jocul acesta, dacă nu a cerut insistent o cameră privată.

— Nu are atât de multă încredere în mine. S-a gândit că etajul principal ar fi mai sigur.

— Atunci, probabil că nu cunoaşte Bolţile.

Nu, Chaol nu fusese niciodată aici, din câte ştia ea. Ea nu-i spusese nimic despre vremurile petrecute în locul ăsta infect. Aşa cum evitase să-i spună multe alte lucruri.

— De ce nu mă întrebi nimic despre el?

Ea afişă aceeaşi expresie neutră, dezinteresată.

— Nu-mi pasă în mod deosebit de clienţii tăi. Spune-mi sau nu-mi spune.

Arobynn ridică din nou din umeri, un gest graţios şi nonşalant. Aşadar, era un joc. O informaţie pe care o putea folosi împotriva ei, pe care o păstra până când avea să fie utilă. Nu conta dacă era o informaţie importantă sau nu; faptul că i-o ascundea, puterea pe care i-o dădea, asta îi plăcea lui.

Arobynn oftă.

— Vreau să te întreb atât de multe lucruri – să ştiu.

— Sunt surprinsă că recunoşti faptul că nu ştii deja totul.

Îşi rezemă capul de spatele separeului; părul lui roşcat strălucea ca sângele proaspăt. Arobynn investise în Bolţi şi Aelin presupunea că nu trebuia să se deranjeze să îşi ascundă chipul acolo. Nimeni – nici măcar regele Adarlanului – nu ar fi fost atât de prost încât să îl atace.

— Lucrurile au mers prost de când ai plecat, spuse încet Arobynn.

„Plecat.” De parcă plecase de bunăvoie spre Endovier; ca şi când nu el ar fi fost responsabil pentru asta; ca şi când ar fi fost plecată în vacanţă. Dar îl cunoştea prea bine. Încă o evalua, în ciuda faptului că o momise aici. Perfect.

Se uită la cicatricea groasă din palma ei – dovada jurământului făcut Nehemiei de a elibera Eyllwe. Arobynn ţâţâi.

— Mă doare inima să văd că ai atât de multe cicatrici noi.

— Mie chiar îmi plac.

Era adevărul.

Arobynn se foi în scaun – o mişcare deliberată, ca toate mişcările lui –, iar lumina căzu pe cicatricea urâtă care i se întindea de la ureche până la claviculă.

— Îmi place şi cicatricea aia, spuse ea cu un zâmbet întunecat. Deci de asta îşi lăsase tunica descheiată.

Arobynn flutură din mână cu o graţie fluidă.

— Prin amabilitatea lui Wesley.

O amintire a ceea ce era capabil să facă, a ceea ce putea să îndure. Wesley fusese unul dintre cei mai buni războinici pe care ea îi întâlnise vreodată. Nu a supravieţuit luptei cu Arobynn, dar

puţini erau cei care ar fi făcut-o.

— Mai întâi Sam, spuse ea, apoi eu, apoi Wesley – ce tiran ai devenit! A mai rămas cineva în Breaslă, în afară de dragul de Tern, sau i-ai eliminat pe toţi cei care te-au nemulţumit? Aruncă o privire spre Tern, care zăbovea la bar, iar apoi spre ceilalţi doi asasini, aşezaţi la mese diferite din cameră, care încercau să ascundă faptul că îi supravegheau fiecare mişcare. Măcar Harding şi Mullin mai trăiesc. Dar ei s-au priceput dintotdeauna să te linguşească, aşa că îmi este greu să-mi imaginez că ai putea să-i ucizi vreodată.

El râse abia auzit.

— Şi eu care credeam că oamenii mei nu se ascund uşor în mulţime. Sorbi din vin. Poate că te vei întoarce acasă şi îi vei învăţa câteva lucruri.

Acasă. Alt test, alt joc.

— Ştii că mă bucur întotdeauna să le dau o lecţie lingăilor tăi. Dar am aranjată altă locuinţă cât timp voi rămâne aici.

— Şi cât va dura vizita ta, mai exact?

— Cât va fi necesar.

Ca să-l distrugă şi să obţină ceea ce avea nevoie.

— Ei bine, mă bucur să aud asta, spuse el, bând din nou. Fără îndoială dintr-o sticlă adusă doar pentru el, deoarece nici în ruptul capului Arobynn n-ar fi băut sângele de şobolan îndoit cu apă pe care îl serveau la bar. Va trebui să rămâi aici cel puţin câteva săptămâni, având în vedere ce s-a întâmplat.

Sângele îi îngheţă în vene. Îi zâmbi leneş lui Arobynn şi începu să se roage Malei şi Deannei,

zeiţele surori care o protejau de atâţia ani.

— *Ştii* ce s-a întâmplat, nu-i aşa? spuse el, agitând vinul din pahar.

Ticălosul – ticălos pentru că o forţa să confirme că nu ştia.

— Aşa se explică de ce gărzile regale au uniforme atât de noi şi de impunătoare? *Nu Chaol sau Dorian, nu Chaol sau Dorian, nu Chaol sau...*

— O, nu. Acei bărbaţi sunt doar o nouă şi minunată achiziţie a oraşului nostru. Acoliţii mei se distrează atât de mult chinuindu-i. Goli paharul. Deşi aş paria bani buni că noua gardă a regelui era acolo în ziua în care s-a întâmplat totul.

Ea îşi stăpâni tremuratul mâinilor, în ciuda panicii care îi devora ultima rămăşiţă de raţiune.

— Nimeni nu ştie exact ce s-a întâmplat în ziua aceea, în castelul de cleştar, începu Arobynn.

După câte îndurase, după tot ce se petrecuse în Wendlyn, să se întoarcă la asta... Îşi dorea ca Rowan să fi fost lângă ea, îşi dorea să îi fi putut simţi parfumul de pin şi de zăpadă şi să fi ştiut că, indiferent de veştile aduse de Arobynn, indiferent de cât de mult o vor distruge, războinicul Fae avea să fie acolo, ca să o ajute să îşi revină. Dar Rowan era dincolo de ocean – iar ea se rugă ca el să stea cât mai departe de Arobynn.

— De ce nu treci direct la subiect? spuse ea. Vreau să dorm câteva ore în noaptea asta. Nu era o minciună. Cu fiecare respiraţie, epuizarea o copleşea tot mai mult.

— Aş fi crezut că, ţinând cont de cât de apropiaţi eraţi voi doi şi de *abilităţile* tale, ai fi simţit cumva ce s-a întâmplat, zise Arobynn. Sau

că măcar ai auzit ceva, având în vedere acuzaţia care i s-a adus.

Ticălosul se bucura de fiecare clipă. Dacă Dorian era mort sau rănit...

— Vărul tău, Aedion, a fost închis pentru trădare – a conspirat cu rebelii de aici, din Rifthold, ca să-l detroneze pe rege şi să te pună din nou pe tine pe tron.

Lumea se opri în loc. Se opri şi porni, apoi se opri din nou.

— Dar, continuă Arobynn, se pare că nu ştiai nimic despre micul lui plan, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva regele căuta doar o scuză pentru a atrage o anumită regină ticăloasă care scuipă foc înapoi pe aceste ţărmuri. Execuţia lui Aedion, peste trei zile, va fi principala atracţie, la petrecerea zilei de naştere a prinţului. Practic, se vede de la o poştă că este o *capcană,* nu-i aşa? Dacă aş fi plănuit-o eu, aş fi fost mai subtil, dar nu poţi spune că regele nu are motive pentru a transmite un mesaj puternic.

Aedion. Îşi stăpâni roiul de gânduri care îi înceţoşau mintea, le dădu la o parte şi se concentră asupra asasinului din faţa ei. Nu i-ar fi spus nimic despre Aedion fără un motiv al naibii de întemeiat.

— De ce te-ai deranjat să mă avertizezi? întrebă ea.

Aedion era în custodia regelui; Aedion era destinat spânzurătorii – pentru a o prinde pe ea în capcană. Toate planurile îi erau distruse.

Nu – încă putea duce aceste planuri la îndeplinire, încă putea face ce trebuia făcut. Dar

Aedion... Trebuia mai întâi să se ocupe de Aedion. Chiar dacă mai târziu ar fi urât-o, chiar dacă ar fi scuipat-o în faţă şi i-ar fi spus că era o trădătoare, şi o curvă, şi o criminală mincinoasă. Chiar dacă ar fi urât-o pentru ceea ce făcuse şi ceea ce devenise, trebuia să îl salveze.

— Ia-o ca pe o favoare, zise Arobynn, ridicându-se de pe bancă. Un semn de bună credinţă.

Ar fi putut să parieze că mai era ceva – poate ceva în legătură cu un anume căpitan a cărui căldură persista pe banca din lemn de sub ea. Se ridică şi ea, ieşind din separeu. Ştia că, în afară de lacheii lui Arobynn, îi monitorizau mai mulţi spioni – că o văzuseră sosind, aşteptând la bar, iar apoi îndreptându-se spre această bancă. Se întrebă dacă aflase şi fostul ei stăpân.

Arobynn îi zâmbi, mai înalt cu un cap decât ea. Apoi întinse mâna şi ea îl lasă să o atingă pe obraz. Bătăturile de pe degetele lui dovedeau cât de des se antrena în continuare.

— Nu mă aştept să ai încredere în mine; nu mă aştept să mă iubeşti.

În acele zile de iad şi suferinţă, Arobynn îi spusese doar o dată că o iubea. Era pregătită să plece cu Sam, iar el venise la apartamentul ei de la depozit, implorând-o să rămână, pretinzând că era supărat pentru că plecase şi că toate faptele lui, toate intrigile perverse fuseseră motivate de faptul că îi era ciudă că se mutase din Breaslă. Ea nu aflase niciodată ce voise el să spună cu acele două cuvinte – *Te iubesc* –, dar fusese tentată să le ia drept încă o minciună în următoarele zile, după ce

Rourke Farran o drogase şi o pipăise cu mâinile-i murdare. După ce putrezise în acea temniţă.

Privirea lui Arobynn se îmblânzi.

— Mi-a fost dor de tine.

Se îndepărtă de el.

— Ciudat – am fost în Rifthold în toamna şi iarna asta şi nu ai încercat niciodată să mă vezi.

— Cum aş fi putut îndrăzni? Am crezut că m-ai ucide pe loc. Dar apoi am aflat, în seara asta că, în sfârşit, te-ai întors – şi am sperat că poate te-ai răzgândit. Iartă-mă dacă metodele mele de a te aduce aici au fost... indirecte.

O altă schemă, ca să recunoască felul în care o făcuse, dar nu şi de ce.

— Am lucruri mai bune de făcut decât să îmi pese dacă trăieşti sau mori, spuse ea.

— Într-adevăr. Dar ţi-ar păsa mult dacă dragul tău Aedion ar muri. Inima îi bătu cu putere şi ea se pregăti pentru ce avea să urmeze.

— Resursele mele îţi aparţin, continuă Arobynn. Aedion este în temniţa regală, păzit zi şi noapte. Dacă ai nevoie de orice ajutor, ştii unde mă găseşti.

— Cu ce preţ?

Arobynn o privi încă o dată şi simţi un nod în partea inferioară a abdomenului din cauza privirii, care nu era deloc cea a unui tată sau a unui frate.

— O favoare – o singură favoare. În mintea ei, se dădu alarma. Mai bine ar fi făcut un târg cu unul dintre prinţii Valg. În oraşul meu pândesc creaturi, spuse el. Creaturi care poartă trupuri de om ca pe haine. Vreau să ştiu ce sunt.

Prea multe lucruri se încurcau acum.

— La ce te referi? întrebă ea, cu băgare de seamă.

— Noua gardă a regelui are câţiva dintre ei printre comandanţi. Arestează oamenii suspectaţi că sunt de acord cu magia – sau pe cei care au posedat-o cândva. Execuţiile au loc în fiecare zi, la răsărit şi la apus. Acele *chestii* par să se hrănească din ele. Sunt surprins că nu le-ai observat pândind pe lângă docuri.

— Pentru mine, toţi sunt nişte monştri. Dar Chaol nu le semănase şi nu păruse a fi unul dintre ei. O mică indulgenţă.

El aşteptă.

La fel şi ea.

Ea rupse prima tăcerea.

— Aşadar, asta e favoarea pe care trebuie să ţi-o fac? Să îţi spun ce ştiu? Era inutil să nege că ştia adevărul – sau să-l întrebe cum de aflase că ea ştia.

— Parţial.

Ea pufni.

— Două favoruri la preţ de una? Tipic.

— Două feţe ale aceleiaşi monede.

Ea îl privi fără ezitare.

— De-a lungul anilor, regele a furat cunoaştere şi o putere ciudată şi veche, reuşind să înăbuşe magia, invocând în paralel nişte demoni antici, care să se infiltreze în corpuri umane, pentru armata lui în creştere. Foloseşte inele sau coliere din piatră neagră, pentru a le permite demonilor să-şi invadeze gazdele, şi vizează foşti magicieni deoarece puterile lor uşurează munca demonilor. Adevăr, adevăr, adevăr – dar nu întregul adevăr.

Nu îi putea spune niciodată lui Arobynn despre semnele sau cheile Wyrd. Când am fost în castel, i-am întâlnit pe unii dintre oamenii pe care i-a corupt, oameni care s-au hrănit cu acea putere şi au devenit mai puternici. Iar când am fost în Wendlyn, l-am înfruntat pe unul dintre generalii lui, care fusese acaparat de un prinţ demonic, cu o putere inimaginabilă.

— Narrok, spuse gânditor Arobynn. Dacă era îngrozit sau şocat, chipul său nu dezvăluia nimic.

Ea dădu din cap.

— Devorează viaţa. Un asemenea prinţ poate să soarbă sufletul direct din tine, se poate hrăni cu tine. Înghiţi şi simţi gustul fricii. Aceşti oameni pe care i-ai văzut – aceşti comandanţi – poartă coliere sau inele? Nu văzuse niciun inel la Chaol.

— Doar inele, răspunse Arobynn. E vreo diferenţă?

— Cred că doar un colier poate să reţină un prinţ; inelele sunt pentru demonii mai mici.

— Cum pot fi omorâţi?

— Cu foc, spuse ea. Am ucis prinţii cu foc.

— Ah! Nu cum o faci de obicei, să înţeleg. Ea dădu din cap. Şi dacă poartă inele?

— Am văzut cum unul dintre ei a fost ucis cu o sabie în inimă. Atât de uşor îl ucisese Chaol pe Cain. O uşurare mică, dar... Decapitarea ar putea funcţiona pentru cei care poartă coliere.

— Iar oamenii care deţineau acele corpuri – dispar?

Văzu în faţa ochilor chipul rugător şi uşurat al lui Narrok.

— Aşa se pare.

— Vreau să prinzi unul şi să-l aduci la Breaslă.

— În niciun caz. De ce îţi trebuie?

— Poate că mi-ar putea spune ceva util.

— Prinde-l singur! exclamă ea. Găseşte-mi altă favoare de îndeplinit!

— Tu eşti singura care a înfruntat aceste chestii şi ai supravieţuit. În privirea lui nu se citea deloc mila. Prinde unul pentru mine cât de repede poţi – şi te voi ajuta cu vărul tău.

Să înfrunte un Valg, chiar şi unul mai puţin puternic...

— Aedion are prioritate, zise ea. Îl salvăm pe Aedion, iar apoi îmi voi risca viaţa ca să-ţi aduc un demon.

Zeii să-i ajute pe toţi dacă Arobynn îşi va da vreodată seama că ar putea să controleze acel demon cu amuleta pe care o ascunsese.

— Desigur, spuse el.

Ea ştia că era o prostie, dar nu se putu abţine să pună următoarea întrebare.

— În ce scop?

— Acesta este oraşul meu, rosti el încet. Şi nu îmi prea place direcţia în care se îndreaptă. Îmi strică investiţiile şi m-am săturat să aud ciorile ospătându-se zi şi noapte.

Ei bine, măcar erau de acord într-o privinţă.

— Eşti un adevărat om de afaceri, nu-i aşa?

Arobynn continuă să se uite fix la ea cu o privire plină de iubire.

— Toate lucrurile au un preţ. O sărută uşor pe obraz, cu buzele-i moi şi calde. Ea se luptă cu fiorul care o străbătu şi se aplecă spre el, în timp ce el îşi apropie gura de urechea ei şi îi vorbi în şoaptă.

— Spune-mi ce trebuie să fac pentru a mă căi; spune-mi să mă târăsc pe cărbuni încinşi, să dorm pe un pat de cuie, să îmi cioplesc carnea. Spune-mi şi o fac. Dar lasă-mă să am grijă de tine ca pe vremuri, ca înainte... înainte ca nebunia să-mi otrăvească inima. Pedepseşte-mă, torturează-mă, distruge-mă, dar lasă-mă să te ajut. Fă acest mic lucru pentru mine – şi lasă-mă să îţi pun lumea la picioare.

Gâtul i se uscă şi se retrase destul de mult ca să-i privească chipul frumos şi aristocratic, cu ochii strălucind de durere şi de o poftă de prădător, pe care aproape că o putea gusta. Dacă Arobynn ştia despre trecutul ei cu Chaol şi îl chemase pe căpitan aici... O făcuse ca să obţină informaţii, ca să o testeze, sau era vreun mod grotesc de a se autoasigura că e în continuare stăpân?

— Nu poţi face nimic...

— Nu – nu încă, zise el, îndepărtându-se. Nu o spune încă! Mai gândeşte-te la asta! Deşi, înainte să o faci – poate mergi diseară în secţiunea sud-estică a tunelurilor. S-ar putea să găseşti persoana pe care o cauţi.

Ea afişă o expresie încremenit-plictisită şi reţinu informaţia. Arobynn se îndreptă spre camera aglomerată, unde cei trei asasini ai lui erau deja vioi şi pregătiţi, iar apoi o privi din nou.

— Dacă tu poţi să te schimbi atât de mult în doi ani, nu mi se poate permite şi mie să mă schimb?

Spunând asta, se îndepărtă încet printre mese. Tern, Harding şi Mullin ţinură ritmul cu el, – iar Tern aruncă o singură privire în direcţia ei, ca să îi arate

acelaşi gest obscen pe care i-l arătase ea mai devreme.

Dar Aelin se uita doar la Regele Asasinilor, la paşii lui eleganţi şi puternici, la corpul lui de războinic, ascuns în haine de nobil. Mincinos. Un mincinos priceput şi viclean.

Erau prea mulţi oameni în Bolţi ca să-şi frece obrazul, în locul în care încă mai simţea urma fantomatică a buzelor lui Arobynn, sau urechea lângă care zăbovea respiraţia lui caldă. Ticălosul! Aruncă o privire spre gropile de luptă din cealaltă parte a sălii, spre prostituatele care îşi duceau aici traiul, spre oamenii care conduceau acest loc, care profitaseră mult prea mult timp de atâta sânge, suferinţă şi durere. Aproape că îl vedea pe Sam acolo – şi-l imagina luptând, tânăr, puternic şi glorios.

Îşi puse mănuşile. Avea foarte multe datorii de plătit înainte de a pleca din Rifthold şi de a-şi recupera tronul. Începând de acum. Din fericire, avea chef să ucidă. Era doar o chestiune de timp înainte ca Arobynn să dea cărţile pe faţă sau înainte ca oamenii regelui Adarlanului să-i găsească urma, pe care o lăsase cu grijă la docuri. Cineva urma să vină după ea – chiar peste câteva clipe, dacă te luai după strigătele urmate de linişte totală, din spatele uşii de metal de deasupra scărilor. Măcar partea asta a planului ei era încă valabilă. Urma să se ocupe de Chaol mai târziu.

Cu o mână înmănuşată, luă una dintre monedele de cupru pe care le lăsase Arobynn pe masă. Scoase limba la profilul brutal şi neiertător al regelui imprimat pe o parte – apoi la dragonul ce

împodobea cealaltă parte. Dacă era cap, Arobynn o trădase din nou. Dacă era pajură, erau oamenii regelui. Uşa din fier de deasupra scărilor se deschise cu un scârţâit, iar aerul rece al nopţii se revărsă înăuntru.

Schiţând un zâmbet, aruncă moneda cu degetul mare.

Moneda încă se rotea când patru bărbaţi în uniforme negre apărură deasupra scărilor din piatră, cu o varietate de arme prinse de corp. Până când moneda din cupru se lovi cu un zgomot surd de masă, iar dragonul străluci în lumina slabă, Aelin Galathynius fu gata să verse sânge.

Capitolul 4

Aedion Ashryver ştia că avea să moară – şi asta curând.

Nu se deranjă să facă o înţelegere cu zeii. Oricum nu îi răspunseseră niciodată la rugăciuni. În anii în care fusese războinic şi general, ştiuse dintotdeauna că urma să moară într-un fel sau altul – de preferat pe câmpul de luptă, într-un mod demn de un cântec sau de o poveste în jurul focului.

Ce îl aştepta însă nu era o astfel de moarte. Ori avea să fie executat la un eveniment grandios pe care îl plănuise regele ca să exploateze la maximum moartea lui, ori avea să moară în această celulă umedă şi putredă, din cauza infecţiei care îi distrugea corpul încet, dar sigur. Începuse de la o mică rană dintr-o parte, rezultatul luptei de acum trei săptămâni, când monstrul ăla

măcelar o ucisese pe Sorscha. Ascunsese tăietura de pe coaste de gărzile care îl examinaseră, sperând că fie avea să sângereze mortal, fie să se infecteze şi să îl omoare înainte ca regele să-l folosească împotriva lui Aelin.

Aelin. Execuţia lui era concepută ca o capcană pentru ea, un mod de a o atrage într-o încercare riscantă de a-l salva. Ar fi murit înainte să permită aşa ceva.

Doar că nu se aşteptase să doară atât de mult.

Îşi ascundea febra de gărzile zeflemitoare care îl hrăneau şi îi dădeau apă de două ori pe zi, simulând căderea într-o tăcere posomorâtă, prefăcându-se distrus de împrejurări. Laşii nu se apropiau de el prea mult şi nu observaseră că nu mai încerca să tragă de lanţurile care îi permiteau doar să stea în picioare şi să meargă câţiva paşi. Nu observaseră că nu prea mai stătea în picioare, cu excepţia cazului în care avea necesităţi fiziologice. O asemenea degradare nu era nimic nou.

Cel puţin nu fusese forţat să poarte unul dintre acele coliere, deşi văzuse unul lângă tronul regelui în acea seară când totul se dusese de râpă. Ar fi pariat pe mulţi bani că acel colier din piatră Wyrd era pentru propriul fiul al regelui – şi se ruga ca prinţul să fi preferat moartea şi să nu-i fi permis tatălui său să îi pună lesă, ca unui câine.

Aedion se mişcă pe patul lui din fân mucegăit şi îşi reprimă strigătul de agonie provocat de durerea care îi exploda de-a lungul coastelor. Era din ce în ce mai puternică în fiecare zi. Sângele lui diluat de Fae era singurul lucru care îl ţinuse în

viaţă atât de mult timp, încercând cu disperare să îl vindece, dar, curând, chiar şi graţia nemuritoare din venele sale avea să fie învinsă de infecţie.

Ar fi fost o uşurare, o atât de mare uşurare să ştie că nu putea fi folosit împotriva ei şi că, în curând, urma să îi vadă pe cei pe care îi adăpostise în secret în inima sa frântă în toţi aceşti ani.

Aşadar, îndură febra, starea de greaţă şi durerea. Curând, foarte curând, Moartea avea să-l întâmpine. Aedion spera doar ca Moartea să sosească înaintea lui Aelin.

Capitolul 5

Repezindu-se pe străzile strâmbe din mahala şi vârând rapid cuţitele pline de sânge în teacă, pentru ca stropii să nu lase urme în spatele ei, Aelin se gândi că, la finele nopţii, victima ar putea fi chiar *ea.*

Mulţumită lunilor în care alergase cu Rowan prin Munţii Cambrian, respira calm şi gândea clar. Presupunea că, după ce-i înfruntase pe vârcolaci, după ce scăpase de creaturile antice de mărimea unei mici case, după ce incinerase patru prinţi-demon, faptul că era urmărită de douăzeci de bărbaţi nu era atât de groaznic. Dar rămânea o problemă usturătoare. Şi încă una care, cel mai probabil, nu avea să se termine cu bine pentru ea. Nici urmă de Chaol – nicio şoaptă a numelui său pe buzele bărbaţilor care luaseră cu asalt Bolţile. Nu recunoscuse pe niciunul dintre ei, dar simţise *ciudăţenia* care îi marca pe cei care fuseseră în contact cu piatra Wyrd sau pe care aceasta îi

corupsese. Nu purtau coliere sau inele, dar ceva putrezise în interiorul acestor bărbaţi.

Cel puţin Arobynn nu o trădase – deşi, cât de *convenabil* fusese pentru el să plece cu doar câteva minute înainte ca noile gărzi ale regelui să găsească, într-un final, urma şerpuitoare pe care ea o lăsase de la docuri! Poate că era un test, menit să vadă dacă abilităţile ei se mai ridicau la standardele lui Arobynn, în cazul în care ar fi acceptat să facă târgul. În timp ce tăia în carne vie în stânga şi-n dreapta, se întreba dacă el îşi dăduse seama că întreaga seară fusese un test şi pentru *el* şi că ea îi condusese pe acei oameni direct la Bolţi. Se întrebă cât de furios avea să fie când urma să descopere ce mai rămăsese din sala plăcerii, care îi produsese atât de mulţi bani.

În plus, le umpluse cuferele şi oamenilor care îl omorâseră pe Sam – şi care se bucuraseră de fiecare moment. Ce păcat că actualul proprietar al Bolţilor, un fost subaltern al lui Rourke Farran şi un traficant de carne vie şi opiu, căzuse accidental în cuţitele ei! În repetate rânduri.

Lăsase Bolţile în aşchii însângerate, ceea ce i se părea a fi o indulgenţă. Dacă ar mai fi avut magia, probabil că ar fi ars-o din temelii. Dar nu avea magia şi în ciuda lunilor de antrenament intens, corpul ei muritor începea să i se pară greu şi împovărător, în timp ce alerga în continuare pe alee. Strada lată din celălalt capăt era prea luminată, prea expusă. Coti spre o grămadă de lăzi distruse şi gunoi adunat lângă peretele unei clădiri din cărămidă, suficient de înaltă încât, dacă sărea cum trebuie, ar fi putut ateriza pe pervazul aflat la

aproape un metru înălţime.

În spatele ei, mai aproape acum, se auzeau paşi grăbiţi şi strigăte. Erau al naibii de rapizi dacă au urmărit-o tocmai până aici.

La naiba! Grămada de lăzi tremură şi se balansă în timp ce o escaladă, cu mişcări concise, rapide şi echilibrate. Un pas greşit şi ar fi fost aruncată prin lemnul putred sau ar fi răsturnat toată grămada la pământ. Lăzile scârţâiră, dar continuă să urce tot mai sus, până ce ajunse în vârf şi sări spre pervazul de deasupra.

Degetele o dureră îngrozitor, înfigându-se în cărămidă atât de puternic, încât unghiile i se rupseră în mănuşi. Strânse din dinţi şi trase, aruncându-se pe pervaz, iar apoi, prin fereastra deschisă. Îşi acordă două secunde ca să măsoare cu privirea bucătăria înghesuită: întunecată şi curată. O lumânare se zărea arzând în holul îngust. Ţinându-şi strâns cuţitele, alergă spre hol, în timp ce strigătele se apropiau pe aleea de dedesubt.

Casa cuiva – aceasta era casa cuiva, iar ea îi atrăgea pe bărbaţii aceia fix înăuntru. Se năpusti pe hol, scrutând; podeaua de lemn se cutremura sub cizmele ei. Erau două dormitoare, ambele ocupate.

Rahat! *Rahat!* În prima cameră, trei adulţi erau întinşi pe saltele murdare. Încă doi adulţi dormeau în celălalt dormitor, iar unul dintre ei se ridică brusc atunci când ea trecu în viteză. *„Rămâi culcat!”,* fu singurul avertisment pe care putu să i-l şoptească, înainte de a ajunge la ultima uşă din hol, baricadată cu un scaun proptit sub clanţă. Era singura protecţie pe care şi-o permiteau în mahala.

Aruncă scaunul într-o parte, trimiţându-l cu un zăngănit în peretele holului îngust, urmând astfel să-i întârzie pe urmăritorii ei măcar câteva secunde. Deschise brusc uşa apartamentului, iar încuietoarea slabă se rupse cu un pocnet. Răsucindu-se pe jumătate, aruncă o monedă de argint în spatele ei, pentru a plăti pagubele – şi pentru o încuietoare mai bună.

O casă a scărilor comună era dincolo de uşă, având treptele de lemn pătate şi putrede. Era beznă. Auzea prea aproape, în spatele ei, ecoul vocilor bărbăteşti, apoi zgomote la baza scărilor.

Aelin urcă treptele în fugă. Tot mai sus, simţindu-şi respiraţia ca pe nişte cioburi de sticlă în plămâni, până ce trecu de al treilea nivel, până când treptele se îngustară şi... Nu se deranjă să nu facă gălăgie când se izbi în uşa acoperişului. Bărbaţii deja ştiau unde era. Aerul curat al nopţii o copleşi, iar ea îl respiră grăbită, în timp ce măsura cu privirea acoperişul şi străzile de dedesubt. Aleea din spate era prea lată; strada largă din stânga ei nu era o opţiune, dar... acolo. Pe alee. Acel canal de scurgere.

„Poate mergi în secţiunea sud-estică a tunelurilor în seara asta. S-ar putea să găseşti persoana pe care o cauţi.”

Ştia la cine se referea. Alt mic dar de la el, apoi – o piesă din jocul lor.

Cu uşurinţa unei feline, coborî pe burlanul ancorat de marginea clădirii. Mult deasupra, strigătele se auziră mai tare. Ajunseseră pe acoperiş. Căzu într-o baltă care mirosea, clar, a urină şi alergă înainte ca impactul să îi zdruncine

oasele. Se grăbi spre canal, lăsându-se pe genunchi şi alunecând ultimii câţiva zeci de centimetri până ce degetele ei prinseră capacul, deschizându-l. Tăcut, rapid, eficient.

Canalizarea de dedesubt era, din fericire, goală. Îşi reprimă senzaţia de vomă provocată de duhoarea care se ridica deja ca să o întâmpine. Dispăru înainte ca gărzile să privească peste marginea acoperişului.

~

Aelin detesta canalizările. Nu pentru că erau murdare, pline de paraziţi şi miroseau urât. Erau chiar un mod convenabil de a te deplasa nevăzut şi nederanjat prin Rifthold, dacă ştiai calea.

Le ura de când fusese legată şi lăsată să moară, de o gardă de corp, căreia nu-i picase bine planul ei de a-i ucide stăpânul. Canalizarea se inundase şi, după ce se eliberase de legături, înotase – chiar *înotase* – prin apa murdară. Dar ieşirea fusese astupată. Pur întâmplător, Sam o salvase, dar nu înainte ca aproape să se înece, înghiţind pe parcurs jumătate din apa canalului. Avusese nevoie de zile întregi şi de nenumărate băi ca să se simtă curată. Şi de nesfârşite vărsături.

Aşa că faptul că intrase în canal şi apoi închisese capacul deasupra ei... Pentru prima dată în acea seară, îi tremurară mâinile. Dar se forţă să ignore ecoul fricii şi începu să se strecoare prin tunelurile slab luminate de lună. Ascultând.

Îndreptându-se spre sud-est, merse printr-un tunel mare, vechi, una dintre arterele principale ale sistemului. Probabil că era aici de când Gavin Havilliard decisese să-şi înfiinţeze capitala de-a lungul râului Avery. Se opri din când în când ca să asculte, dar nu era niciun semn că urmăritorii ei erau în spate.

În faţă, se intersectau patru tuneluri diferite, iar ea îşi încetini paşii, ţinând strâns cuţitele de luptă. Primele două tuneluri erau goale; al treilea – cel care ar fi scos-o chiar în calea căpitanului, dacă acesta s-ar fi îndreptat spre castel –, mai întunecat, dar larg. Iar al patrulea… dădea spre sud-est.

Nu-i trebuiau simţurile Fae ca să ştie că întunericul din tunelul sud-estic nu era unul obişnuit. Lumina lunii care trecea printre grilajele de deasupra nu îl străpungea. Nu se auzea niciun zgomot, nici măcar şobolani fugind.

Un alt truc al lui Arobynn – sau un dar? Sunetele slabe pe care le urmase veneau din direcţia aceasta. Dar urmele se opreau aici. Păşi liniştită ca o felină în faţa liniei dincolo de care lumina slabă se estompa într-un întuneric de nepătruns. Încet, luă o bucată de piatră căzută şi o aruncă în întunericul din faţă. Nu se auzi nimic atunci când aceasta ar fi trebuit să cadă.

— Nu aş face asta în locul tău.

Aelin se întoarse spre vocea feminină şi rece, înclinându-şi uşor cuţitele. Garda cu glugă din Bolţi se sprijinea de peretele tunelului, la nici douăzeci de paşi în spatele ei. Ei bine, cel puţin unul dintre ei era aici. În privinţa lui Chaol…

Aelin ridică un cuţit, în timp ce se îndreptă tiptil

spre gardă, sorbind fiecare detaliu.

— Nu te-aş sfătui nici să te furişezi în spatele străinilor, prin canale.

Când Aelin se apropie la mai puţin de un metru distanţă, femeia îşi ridică mâinile – delicate, dar cu cicatrice; avea pielea bronzată, chiar şi strălucirea palidă a luminilor stradale de pe aleea de deasupra. Dacă reuşise să se furişeze atât de aproape, probabil că fusese antrenată – în luptă, în secret sau în ambele. Desigur că era pricepută, de vreme ce Chaol o pusese să-l păzească în Bolţi. Dar unde plecase el acum?

— Infame săli ale plăcerii şi canale, spuse Aelin, ţinându-şi cuţitele la vedere. Ai o viaţă de nota 10, nu-i aşa?

Tânăra femeie se dezlipi de perete; cortina ei de păr negru se legăna în umbrele glugii.

— Nu toţi suntem atât de binecuvântaţi încât să fim plătiţi de rege, Campionule.

Aşadar, o recunoştea. Întrebarea întrebătoare era dacă îi zisese lui Chaol – şi unde era el acum.

— Să întreb de ce nu ar trebui să arunc pietre în acel tunel?

Garda arătă spre tunelul cel mai apropiat din spatele ei – luminat şi deschis.

— Vino cu mine!

Aelin chicoti.

— Va trebui să te străduieşti mai mult.

Femeia zveltă se apropie, lumina lunii iluminându-i chipul ascuns. Serioasă, dar drăguţă, şi poate cu doi sau trei ani mai în vârstă.

— Te caută douăzeci de gărzi şi sunt destul de isteţi ca să ajungă curând să caute şi aici, spuse

străina simplu. Ţi-aş sugera să vii cu mine.

Aelin era pe jumătate tentată să-i sugereze să se ducă naibii, dar, în schimb, zâmbi.

— Cum m-ai găsit?

Nu-i păsa; trebuia doar să o mai evalueze un pic.

— Am avut noroc. Sunt în recunoaştere şi pe stradă am descoperit că ţi-ai făcut prieteni noi. De obicei, când găsim oamenii care hoinăresc prin canale, politica noastră e mai întâi să lovim şi după aceea să punem întrebări.

— Şi cine sunteţi voi, mai exact? întrebă dulce Aelin.

Femeia începu să se deplaseze prin tunelul luminos, deloc îngrijorată de cuţitele pe care Aelin încă le ţinea în mâini. Era arogantă şi proastă, deci.

— Vino cu mine, Campionule, şi vei afla lucruri pe care probabil vrei să le ştii, sau poţi să rămâi aici şi să aştepţi până vezi ce îţi răspunde acea piatră pe care ai aruncat-o.

Aelin îi cântări cuvintele – şi ce auzise şi văzuse până atunci în acea seară. În ciuda fiorului pe care îl simţea pe şira spinării, o ajunse din urmă, vârându-şi cuţitele în tecile de pe coapse. În timp ce înaintau cu greu prin murdăria canalelor, Aelin rămase tăcută, ca să-şi adune puterile. Femeia înaintă rapid şi uşor prin alt tunel, iar apoi prin altul. Aelin notă fiecare cotitură, fiecare caracteristică unică, fiecare grilaj, întocmind o hartă mentală în timp ce se deplasau.

— Cum de m-ai recunoscut? întrebă Aelin în cele din urmă.

— Te-am văzut prin oraş – cu multe luni în

urmă. Părul roşcat a fost motivul pentru care nu te-am recunoscut imediat în Bolţi.

Aelin o privi cu coada ochiului. Poate că străina nu ştia cine era cu adevărat Chaol. Acesta ar fi putut folosi un alt nume, chiar dacă ea pretindea că ştia ce căuta Aelin.

Femeia îi vorbi cu aceeaşi voce rece şi calmă.

— Gardienii te urmăresc pentru că te-au recunoscut sau pentru că ai ţinut neapărat să faci scandal la Bolţi?

Un punct pentru străină.

— De ce nu-mi spui tu? Gărzile mai lucrează pentru căpitanul Westfall?

Femeia râse încet.

— Nu – gărzile acelea nu îi sunt subordonate.

Aelin îşi reprimă un oftat de uşurare, în ciuda miilor de alte întrebări care începură să-i zbârnâie în minte. Cizmele-i striviră ceva mult prea moale şi îşi reprimă un fior, iar femeia se opri în faţa intrării unui alt tunel lung, a cărui primă jumătate era iluminată de lumina lunii care pătrundea printre grilajele împrăştiate. Întunericul nefiresc se ivea din capătul îndepărtat. O linişte copleşitoare o învălui pe Aelin când privi în beznă. Linişte. Linişte totală.

— Aici, spuse străina, apropiindu-se de o alee înaltă din piatră, construită în partea laterală a tunelului. Proastă – era proastă pentru că îşi expusese spatele aşa. Nici măcar nu văzu când Aelin scoase un cuţit.

Ajunseseră destul de departe. Femeia se opri pe scările mici şi alunecoase care conduceau spre alee, cu mişcări lungi şi graţioase. Aelin calculă

distanţa până la cea mai apropiată ieşire şi adâncimea micului râu de murdărie ce curgea prin mijlocul tunelului. Era suficient de adânc pentru ca să arunce cadavrul, dacă ar fi fost necesar.

Aelin înclină cuţitul, se strecură în spatele femeii, la fel de aproape ca o amantă, şi lipi lama de gâtul ei.

Capitolul 6

— Ai dreptul la o singură propoziţie, şopti Aelin în urechea femeii, în timp ce îi apăsă mai bine pumnalul la gât. O propoziţie, ca să mă convingi să nu-ţi tai gâtul.

Femeia coborî de pe trepte şi, trebuie spus, nu fu atât de proastă încât să întindă mâna spre armele pe care le avea ascunse pe lângă corp. Cu spatele lipit de pieptul lui Aelin, nu ar fi putut oricum să ajungă la armele ei. Înghiţi în sec, iar gâtul îi săltă pe pumnalul pe care Aelin îl ţinea pe pielea ei netedă.

— Te duc la căpitan.

Aelin mai apăsă un pic cuţitul.

— Nu prea mă convingi şi am cuţitul la gâtul tău.

— În urmă cu trei săptămâni, şi-a abandonat poziţia la castel şi a fugit. Ca să se alăture cauzei noastre. Cauzei *rebele.*

Genunchii lui Aelin ameninţau să cedeze. Presupunea că ar fi trebuit să se axeze pe trei direcţii, în planurile ei: pe rege, pe Arobynn şi pe rebeli – care ar fi putut foarte bine să aibă ceva de împărţit cu ea, după ce îl spintecase pe Archer Finn

iarna trecută. Chiar dacă lucrau alături de Chaol.

Alungă gândul, înainte să o afecteze.

— Şi prinţul?

— E viu, dar e încă la castel, şopti rebela. Îţi ajunge? Poţi să laşi cuţitul jos?

Da. Nu. Dacă Chaol lucra acum cu rebelii... Aelin coborî cuţitul şi se retrase într-o baltă în care lumina lunii se reflecta prin grilajul de deasupra. Rebela se răsuci şi întinse mâna după unul dintre cuţitele ei. Aelin ţâţâi. Degetele femeii se opriră pe mânerul bine lustruit.

— Am decis să te cruţ şi aşa mă răsplăteşti? spuse Aelin, aranjându-şi gluga. Nu ştiu de ce sunt surprinsă de asta.

Rebela lăsă cuţitul şi îşi scoase gluga, dezvăluindu-şi chipul drăguţ şi bronzat – solemn şi total neînfricat. Ochii ei negri îi fixară pe cei ai lui Aelin, examinând-o. Erau aliate sau inamice?

— Spune-mi de ce ai venit aici, zise încet rebela. Căpitanul spune că eşti de partea noastră. Totuşi, te-ai ascuns de el la Bolţi, în seara asta.

Aelin îşi încrucişă braţele şi se rezemă de zidul umed din piatră din spatele ei.

— Ce-ar fi să începem prin a-mi spune cum te numeşti?

— Numele meu nu te priveşte.

Aelin ridică o sprânceană.

— Vrei răspunsuri, dar refuzi să-mi dai ceva în schimb. Nu e de mirare că, în timpul întâlnirii, căpitanul te-a pus să stai deoparte. Este greu să joci jocul când nu cunoşti regulile.

— Am auzit ce s-a întâmplat iarna trecută. Că ai mers la depozit şi i-ai omorât pe mulţi de-ai

noştri. Ai ucis rebeli – prieteni de-ai mei. Masca ei rece şi calmă nici măcar nu tresări. Iar acum trebuie să cred că ai fost de la bun început de partea noastră. Iartă-mă dacă nu sunt directă cu tine.

— Nu ar trebui să-i ucid pe oamenii care îmi răpesc şi îmi agresează prietenii? spuse încet Aelin. Nu ar trebui să reacţionez violent când primesc bilete prin care prietenii mei sunt ameninţaţi că vor fi ucişi? Nu ar trebui să-l spintec pe ticălosul egoist din cauza căruia prietenul meu a fost asasinat? Se dezlipi de perete, apropiindu-se spre femeie.

— Ai vrea să-mi cer scuze? Ar trebui să mă târăsc în genunchi pentru asta? Chipul rebelei nu exprima nimic – fie aşa fusese antrenată, fie pentru că nu-i păsa deloc. Aelin pufni. Aşa am crezut şi eu. Aşadar, ce-ar fi să mă duci la căpitan şi să-ţi păstrezi prostiile moralizatoare pentru mai târziu?

Femeia privi din nou spre întuneric şi scutură uşor din cap.

— Dacă nu mi-ai fi pus cuţitul la gât, ţi-aş fi zis că am ajuns. Îi arătă tunelul din faţă. Cu plăcere.

Aelin se gândi dacă să o izbească de peretele ud şi murdar, doar ca să-i amintească cine era Campionul Regelui, dar apoi auzi o respiraţie neregulată venind din întuneric. Respiraţie de om – şi şoapte. Se auziră cizme alunecând şi călcând piatra şi mai multe şoapte – comenzi tăcute ale unor voci pe care nu le recunoştea, care spuneau „grăbiţi-vă” şi „linişte” şi...

Aelin înţepeni când auzi un bărbat spunând

printre dinţi: *Corabia pleacă în douăzeci de minute. Mişcaţi-vă!*

Cunoştea acea voce. Dar tot nu putu să-şi adune forţele pentru o confruntare totală cu Chaol Westfall, care ieşi clătinându-se din întunericul de la capătul tunelului, sprijinind un bărbat şchiop şi extrem de slab între el şi un tovarăş, urmat de un alt bărbat înarmat, care le păzea spatele.

Chiar şi de la distanţă, privirea căpitanului o fixă pe a lui Aelin. Nu zâmbi deloc.

Capitolul 7

În total, erau doi oameni răniţi, unul ţinut de Chaol şi de tovarăşul său, celălalt încovoindu-se între doi bărbaţi pe care ea nu-i recunoştea. Alţi trei – doi bărbaţi şi încă o femeie – le păzeau spatele.

Cu o privire, îi spuseră rebelei să plece. Era, deci, o prietenă.

Aelin se uită în ochii lor în timp ce ei se grăbiră spre ea, cu armele scoase. Toţi erau împroşcaţi cu sânge – sânge roşu şi negru, pe care ea îl cunoştea prea bine. Iar cei doi oameni aproape inconştienţi...

Cunoştea şi acel aspect scofâlcit şi uscat. Scobiturile obrajilor lor. Ajunsese prea târziu pentru cei din Wendlyn. Dar, cumva, Chaol şi aliaţii săi îi scoseseră pe aceştia doi. Stomacul i se întoarse pe dos. În recunoaştere – tânăra femeie de lângă ea cercetase aleea din faţă, ca să se încredinţeze că era sigură pentru salvarea lor.

Gărzile din oraş nu erau corupte doar de Valgii obişnuiţi, cum sugerase Arobynn. Nu, era cel puţin

un prinţ Valg aici, în tunelurile astea, dacă ţineai cont de întunericul de aici. *Rahat.* Şi Chaol fusese... Chaol se opri, pentru ca un tovarăş să îi ia locul, cărându-l pe bărbatul rănit. Apoi, merse înainte. Se afla acum la şase metri distanţă. Patru. Trei. Îi curgea sânge din colţul gurii, iar buza inferioară îi era despicată. Se *luptaseră* ca să scape...

— Explică-mi! îi şopti femeii de lângă ea.

— Nu este treaba mea, răspunse femeia.

Nu se deranjă să insiste. Nu când Chaol ajunsese acum în faţa ei, cu ochii lui ca de bronz măriţi, în timp ce privea hainele însângerate ale lui Aelin.

— Eşti rănită? Vorbea răguşit.

Aelin scuturǎ tăcută din cap. Pe toţi zeii! *Pe toţi zeii!* Fără acea glugă, acum că îi vedea trăsăturile... Era exact aşa cum şi-l amintea – acel chip bronzat, de o frumuseţe dură, poate un pic mai slab şi mai bărbos, dar era tot Chaol. Tot bărbatul pe care ajunsese să-l iubească înainte... înainte ca totul să se fi schimbat.

Erau atât de multe lucruri pe care credea că le va simţi, le va spune sau va face!

O cicatrice subţire şi albă îi brăzda obrazul. Ea i-o făcuse. I-o făcuse în seara în care Nehemia murise, când încercase să-l ucidă. Şi l-ar fi ucis. Dacă nu ar fi oprit-o Dorian.

De atunci înţelesese că alegerea lui Chaol, ceea ce făcuse el, îi separase pentru totdeauna. Era singurul lucru pe care nu îl putea uita sau ierta.

Răspunsul ei tăcut păru suficient pentru căpitan. Se uită la femeia de lângă Aelin – la cercetaşa lui. Cercetaşa *lui* – care îi era subalternă.

Ca şi când el era liderul.

— Drumul din faţă este liber. Rămâneţi în tunelurile estice, zise ea. Chaol încuviinţă.

— Mergeţi mai departe! le spuse celorlalţi, care ajunseseră acum lângă el. Vă ajung într-o clipă. Fără ezitare – şi fără slăbiciune. Ca şi când ar fi făcut asta de sute de ori.

Ei porniră în tăcere prin tunel, privind spre Aelin când trecură pe lângă ea. Doar tânăra femeie zăbovi. Uitându-se la ea.

— Nesryn! zise Chaol, rostindu-i numele ca pe un ordin.

Nesryn o fixă cu privirea pe Aelin – analizând, calculând. Aelin îi rânji cu nepăsare.

— *Faliq,* mârâi Chaol, iar femeia îşi îndreptă ochii negri spre el. Dacă numele de familie al lui Nesryn nu o dădea de gol în privinţa originii ei, ochii ei, uşor oblici la colţuri şi uşor creionaţi cu kohl, dezvăluiau că măcar unul dintre părinţii ei era de pe Continentul Sudic. Era interesant că femeia nu încerca să ascundă asta, că alesese să se fardeze chiar şi în misiune, în ciuda politicii deloc plăcute pe care oraşul Rifthold o avea faţă de imigranţi.

Chaol făcu semn din cap spre tovarăşii care se îndepărtau.

— Du-te la docuri!

— Este mai sigur dacă unul dintre noi rămâne aici. Din nou acea voce calmă – constantă.

— Ajută-i să ajungă la docuri, apoi întoarce-te în districtul meşteşugarilor. Comandantul garnizoanei tale va observa dacă întârzii.

Nesryn o măsură din priviri pe Aelin,

neschimbându-i-se trăsăturile grave.

— De unde ştim că nu a venit aici la ordinele lui?

Aelin ştia foarte bine la cine se referea. Ea îi făcu semn din ochi tinerei femei.

— Dacă aş fi venit aici la ordinele regelui, Nesryn Faliq, ai fi fost moartă de mult.

Niciun licăr de amuzament, niciun semn de frică. Femeia ar fi putut să-i dea lecţii de sânge rece lui Rowan.

— Mâine la apus, îi spuse Chaol brusc lui Nesryn. Tânăra femeie îşi coborî privirea, cu umerii încordaţi, înainte de a intra în tunel. Se mişca precum apa, gândi Aelin.

— Pleacă! îi spuse Aelin lui Chaol, cu vocea răguşită. Du-te, ajută-i. Să-şi continue treaba, oricare ar fi fost asta.

Gura însângerată a lui Chaol se transformă într-o linie subţire.

— Mă duc. Într-o clipă.

Nu o invitase să-l însoţească. Poate că ar fi trebuit să se ofere ea.

— Te-ai întors, făcu el. Părul lui era mai lung, mai zburlit decât fusese cu luni în urmă. Este... Aedion... este o capcană...

— Ştiu despre Aedion. Pe toţi zeii, ce ar fi putut *să-i spună?*

Chaol dădu distant din cap, clipind.

— Tu... arăţi diferit.

Ea îşi trecu degetele prin părul roşcat.

— Evident.

— Nu, spuse el, făcând un pas înainte, doar unul. Chipul tău. Felul în care stai. Tu... Scutură din

cap, privind spre întunericul din care tocmai fugiseră. Hai să facem câţiva paşi!

Îl ascultă. Bine, mai mult merseră într-un ritm alert. Înainte, ea auzi sunetele tovarăşilor lui grăbindu-se prin tuneluri.

Toate cuvintele pe care voise să i le spună îi inundară gândurile, luptându-se să iasă, dar ea le mai ignoră încă o clipă. „Te iubesc” – asta îi zisese el în ziua în care ea plecase. Singurul ei răspuns fusese „Îmi pare rău.”

— E o misiune de salvare? spuse ea, privind în urma lor. Nu se auzea niciun sunet, nu erau urmăriţi.

Chaol îi confirmă mormăind.

— Foştii stăpâni ai magiei sunt din nou vânaţi şi executaţi. Noile gărzi ale regelui îi aduc în tuneluri, ca să-i ţină până la execuţie. Le place întunericul – pare să le facă bine.

— De ce nu folosesc închisorile? Erau suficient de întunecate, chiar şi pentru Valgi.

— Sunt prea publice. Cel puţin pentru ce le fac înainte de a fi executaţi.

Simţi un fior pe şira spinării.

— Poartă inele negre? El încuviinţă dând din cap. Inima ei aproape că se opri. Nu-mi pasă câţi oameni duc în tuneluri. Nu mai intra acolo.

Chaol râse scurt.

— Nu am de ales. Intrăm în tuneluri pentru că suntem singurii care o pot face.

Canalizarea începu să miroasă a saramură. Probabil erau aproape de râul Avery, dacă numărase corect cotiturile.

— Adică?

— Nu-i observă şi nici nu le pasă cu adevărat de prezenţa oamenilor obişnuiţi – ci doar de cei care moştenesc magia, prin sânge. Chiar şi de cei care nu ştiu că o au. El o privi pieziş. De aceea l-am trimis pe Ren spre Nord – ca să iasă din oraş.

Ea aproape se împiedică de o piatră desprinsă.

— Ren... Allsbrook?

Chaol dădu uşor din cap.

Pământul se zgudui sub ea. Ren Allsbrock. Alt copil al Terrasenului. Încă viu*. În viaţă.*

— Ren este motivul pentru care am şi aflat despre asta, spuse Chaol. Am intrat într-unul dintre cuiburile lor. S-au uitat direct la el. Ne-au ignorat complet pe Nesryn şi pe mine. Abia am ieşit de acolo. L-am trimis în Terrasen – să adune rebelii de acolo – a doua zi. Nu s-a bucurat prea mult, crede-mă.

Interesant. Interesant şi complet nebunesc.

— Acele fiinţe sunt demoni. Valgii. Iar ei...

— Te lasă fără viaţă, se hrănesc cu tine, până când îţi transformă execuţia într-un spectacol?

— Nu e o glumă, izbucni ea. Visele îi erau bântuite de mâinile fremătânde ale acelor prinţi Valgi, care se hrăneau din ea. Şi de fiecare dată se trezea ţipând, întinzându-se spre un războinic Fae, care nu era acolo ca să-i aducă aminte că reuşiseră, că supravieţuiseră.

— Ştiu că nu este, spuse Chaol. Îşi îndreptă privirea spre locul în care Godryn se ridica peste umărul ei. O sabie nouă?

Ea dădu din cap. Probabil că acum îi mai despărţea un metru – un metru şi multe luni în care îi fusese dor de el şi îl urâse. Luni în care

ieşise târâş din acel abis în care el o aruncase. Dar acum că ea era aici... Făcea eforturi uriaşe ca să nu-i spună că îi părea rău. Nu pentru ceea ce îi făcuse chipului său, ci pentru că inima-i era vindecată – încă ruptă pe alocuri, dar vindecată – iar el... el nu mai era acolo. Nu aşa cum fusese cândva.

— Ţi-ai dat seama cine sunt, rosti ea, atentă la distanţa la care se aflau tovarăşii lui din faţă.

— Din ziua în care ai plecat.

Ea scrută întunericul din spatele lor pentru o clipă. Calea era liberă. El nu se apropie – nu părea deloc dornic să o ţină în braţe, să o sărute sau măcar să o atingă. În faţă, rebelii cotiră într-un tunel mai mic, unul care conducea direct spre docurile dărăpănate din mahalale.

— Am luat-o pe Fleetfoot, spuse el, după un moment de tăcere.

Ea încercă să nu expire prea zgomotos.

— Unde e?

— În siguranţă. Tatăl lui Nesryn deţine câteva brutării cunoscute în Rifthold şi a adunat destui bani pentru a-şi cumpăra o casă la ţară, la poalele dealurilor din afara oraşului. A zis că angajaţii săi vor avea grijă de căţeluşă, în secret. Părea mai mult decât fericită să tortureze oile, aşadar – îmi pare rău că nu am putut să o păstrez aici, dar, lătratul...

— Înţeleg, spuse ea. Mulţumesc. Îşi ridică privirea. Fiica unui proprietar de pământ este o rebelă?

— Nesryn face parte din garda oraşului, în ciuda dorinţelor tatălui ei. O cunosc de mulţi ani.

Asta nu îi răspundea la întrebare.

— Putem avea încredere în ea?

— Cum ai zis şi tu, am fi fost toţi deja morţi, dacă ar fi fost aici la ordinele regelui.

— Corect. Ea înghiţi cu greu, băgând cuţitele în teci şi scoţându-şi mănuşile, ca să-şi ţină mâinile ocupate.

Dar apoi Chaol se uită la degetul pe care, cândva, se aflase inelul lui de ametist. Pielea era udă din cauza sângelui care se prelinsese prin material, roşu şi negru, şi mirosind urât. Chaol privi la locul gol – iar când îşi ridică din nou privirea spre ea, îi fu greu să mai respire. El se opri la intrarea tunelului îngust. Până aici îşi dădu ea seama. O dusese cât de departe posibil.

— Am multe să îţi spun, zise ea, înainte ca el să poată vorbi. Dar cred că aş prefera să aud mai întâi povestea ta. Cum ai ajuns aici; ce s-a întâmplat cu Dorian. Şi cu Aedion. Totul. *„De ce te-ai întâlnit în seara asta cu Arobynn.”*

Acea încercare de tandreţe de pe chipul lui se transformă într-o răceală severă – iar inima ei se rupse un pic văzând asta. Orice ar fi fost pe cale să spună, nu avea să fie ceva plăcut.

— Întâlneşte-te cu mine în patruzeci de minute! îi răspunse el şi îi dădu adresa din mahala. Trebuie mai întâi să mă ocup de asta.

Nu aşteptă un răspuns, înainte de a alerga prin tunel, după tovarăşii săi.

Aelin îl urmă oricum.

~

Aelin urmări docurile mahalalei de pe acoperiş, în timp ce Chaol şi tovarăşii săi se apropiau de barca mică. Echipajul nu îndrăznise să coboare ancora – doar legase barca de stâlpii putreziţi, cât timp rebelii transferau victimele în braţele marinarilor. Apoi, începură să vâslească repede, spre curbura întunecată a râului Avery şi, probabil, spre un vas mai mare care îi aştepta la gura de vărsare.

Îl observă pe Chaol vorbind rapid cu rebelii, pe Nesryn rămânând în zonă, după ce acesta terminase de vorbit. Se certară scurt în legătură cu ceva, nu auzise ce, iar după aceea căpitanul plecă singur; Nesryn şi restul grupului se îndreptară în direcţia opusă, fără să arunce măcar o privire înapoi.

Chaol străbătu un cvartal până când Aelin apăru, fără zgomot, lângă el. Chaol nu avu nicio ezitare.

— Trebuia să fi ştiut.

— Da, trebuia.

Chaol încleştă din dinţi, dar merse în continuare spre mahala.

Aelin examină străzile adormite şi întunecate. Câţiva pici sălbatici ţâşniră pe lângă ei şi îi examină de sub glugă, întrebându-se care dintre ei era plătit de Arobynn şi i-ar putea transmite că o văzuse la câteva străzi distanţă de vechea ei casă. Nu avea rost să se ascundă – şi nici nu voia.

Aici, casele erau ca vai de ele, dar nu distruse complet. Familiile de muncitori care locuiau în ele făceau tot posibilul pentru a le îngriji. La cât de

aproape erau de râu, probabil erau locuite de pescari, muncitori la docuri şi poate câte un sclav împrumutat temporar de la stăpânul lui. Dar nu era niciun semn de scandal, niciun vagabond, niciun peşte, niciun hoţ ascuns în întuneric. Aproape că era fermecătoare zona, chiar dacă erau în mahala.

— Povestea nu e mai plăcută, începu, în sfârşit, căpitanul.

~

Aelin îl lăsă pe Chaol să vorbească, în timp ce merseră prin mahala, şi i se frânse inima. Nu zise nimic atunci când el îi povesti cum îl întâlnise pe Aedion şi cum lucrase cu el, iar apoi regele îl capturase pe acesta şi îl interogase pe Dorian. Fu nevoită să facă un efort considerabil pentru a se abţine să-l scuture pe căpitan şi să-l întrebe cum de fusese atât de nesăbuit şi de prost, cum de îi luase atât de mult timp ca să acţioneze.

Apoi, Chaol ajunse la partea cu decapitarea Sorschei, fiecare cuvânt fiind rostit mai încet şi mai trunchiat decât cel de dinainte.

Niciodată nu aflase numele tămăduitoarei, în niciuna dintre dăţile în care femeia o cususe şi o peticise. Pentru Dorian, pierderea ei însemna... Aelin înghiţi cu greu.

Apoi, lucrurile se înrăutăţiră Chaol explicându-i ce făcuse Dorian ca să-l scoată din castel: se sacrificase, dezvăluindu-şi puterea în faţa regelui. Ea tremura atât de tare, încât îşi băgă mâinile în buzunare şi îşi strânse buzele, ca să nu poată

spune nimic. Dar cuvintele se foiau oricum în mintea ei, fără întrerupere.

„Ar fi trebuit să-i scoţi din castel pe Dorian şi pe Sorscha în ziua în care regele i-a măcelărit pe acei sclavi. Nu ai învăţat nimic din moartea Nehemiei? Ai crezut cumva că poţi învinge fără să-ţi pătezi onoarea, fără să sacrifici ceva? Nu ar fi trebuit să-l părăseşti; oare cum ai putut să-l laşi să-l înfrunte singur pe rege? Cum ai putut, cum ai putut, cum ai putut?”

Durerea din ochii lui Chaol o făcu să nu vorbească.

El tăcu şi ea trase aer în piept, stăpânindu-şi mânia, dezamăgirea şi şocul. Trebui să traverseze trei cvartale înainte de a putea judeca limpede. Mânia şi lacrimile nu aveau să-i folosească la nimic. Planurile ei urmau să se schimbe din nou – dar nu cu mult. Să-l elibereze pe Aedion, să recupereze cheia Wyrd... putea încă să le facă. Îşi îndreptă umerii. Erau la doar câteva străzi de vechiul ei apartament. Măcar ar fi avut un loc în care să se pitească, dacă Arobynn nu vânduse proprietatea. Probabil că ar fi ironizat-o pe tema asta, dacă ar fi făcut-o – sau poate că o lăsase să afle singură că avea un nou proprietar. Îi plăceau astfel de surprize.

— Deci acum lucrezi împreună cu rebelii, îi spuse ea lui Chaol. Sau aparent eşti liderul lor.

— Suntem câţiva la conducere. Teritoriul meu acoperă mahalaua şi docurile – alţii sunt responsabili pentru alte părţi ale oraşului. Ne întâlnim cât de des îndrăznim. Nesryn şi câţiva dintre paznicii oraşului au reuşit să-i contacteze pe

câţiva oameni de-ai mei. Pe Ress şi pe Brullo, mai ales. S-au gândit la modalităţi de a-l scăpa pe Dorian. Şi pe Aedion. Dar acea temniţă este impenetrabilă, iar ei supraveghează tunelurile secrete. Am intrat în cuibul lor din canalizare în seara asta doar pentru că Ress ne-a anunţat că va avea loc o întâlnire importantă la palat. Dar au lăsat în urmă mai multe santinele faţă de ce anticipasem noi.

Era imposibil să intre în castel – fără ajutorul lui Arobynn. O altă decizie. O va lăsa pe a doua zi.

— Ce ai aflat despre Dorian, de când ai fugit?

Un licăr de ruşine străluci în ochii lui ca de bronz. *Fugise* totuşi. Îl lăsase pe Dorian în mâinile tatălui său.

Ea îşi încleştă pumnii, ca să nu-l dea cu capul de peretele clădirii. Cum de îl slujise pe acel monstru? Cum de nu văzuse asta, cum de nu încercase să-l ucidă pe rege ori de câte ori se aflase în preajma lui?

Spera că, indiferent ce i-ar fi făcut lui Dorian tatăl lui, indiferent ce pedeapsă primise prinţul, ştia că nu era singurul care suferea. Şi, după ce avea să-l recupereze pe Dorian, avea să îi spună asta, când va fi pregătit să asculte; că ea înţelegea – şi că avea să fie un drum lung, dificil şi dureros, dar că era posibil să-şi revină după o asemenea pierdere. Când îşi va reveni, folosindu-şi acea magie brută pe care o poseda, care era liberă, nu ca a ei... Ar fi putut fi un ajutor decisiv în înfrângerea Valgilor.

— Regele nu l-a pedepsit public pe Dorian, spuse Chaol. Nici măcar nu l-a închis. Din câte

ştim, încă participă la evenimente şi va fi prezent la această petrecere aniversară/execuţie a sa.

Aedion, o, Aedion! El ştia cine era ea, ce devenise, dar Chaol nu îi dăduse de înţeles cum va reacţiona vărul ei când o va vedea ar fi putut să o scuipe în faţă. Nu avea să-i pese de asta până ce Aedion nu urma să fie în siguranţă, liber.

— Aşadar, Ress şi Brullo sunt deja înăuntru, iar zidurile castelului sunt supravegheate, continuă Chaol. Ei spun că Dorian pare să se comporte normal, dar că este indispus. Este mai rece, mai distant – dar e de aşteptat, după ce Sorscha a fost...

— Au raportat dacă poartă un inel negru?

Chaol tresări.

— Nu – nu un inel. Ceva din tonul vocii lui o făcu să-l privească şi să-şi dorească să nu trebuiască să audă ceea ce urma să spună. Dar unul dintre spioni a pretins că Dorian are un colier răsucit, din piatră neagră, în jurul gâtului, continuă Chaol.

Un colier din piatră Wyrd. Pentru o clipă, Aelin nu reuşi decât să se holbeze la Chaol. Clădirile din jur o apăsau; un puţ imens se deschidea sub pavajul pe care mergea, ameninţând să o înghită complet.

— Eşti palidă, spuse Chaol, dar nu făcu nicio mişcare ca să o atingă.

Mai bine. Nu era sigură că ar fi suportat să fie atinsă, fără să-i smulgă faţa. Totuşi trase aer în piept, refuzând să lase monstruozitatea care i se întâmplase lui Dorian să o afecteze – cel puţin pentru moment.

— Chaol, nu ştiu ce să spun – despre Dorian, şi Sorscha, şi Aedion. Despre faptul că tu eşti *aici.* Gesticulă spre mahalaua din jurul lor.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu tine în toate aceste luni.

Ea îi povesti. Îi relată ce se întâmplase în Terrasen în urmă cu zece ani şi ce păţise în Wendlyn. Când ajunse la prinţii Valg, nu îi vorbi despre acele coliere, deoarece – deoarece părea deja distrus. Şi nu îi spuse despre a treia cheie Wyrd, ci doar că Arobynn furase Amuleta din Orynth şi că ea o voia înapoi.

— Aşadar, acum ştii de ce sunt aici, ce am făcut şi ce plănuiesc să fac.

Chaol nu îi răspunse nimic cât merseră până la următoarea stradă. Fusese complet tăcut. Nu zâmbise. Când, în cele din urmă, el îi întâlni privirea, cu buzele strânse într-o linie subţire, semăna foarte puţin cu paznicul de care se îndrăgostise.

— Deci, eşti singură aici, zise el.

— I-am zis lui Rowan că ar fi mai sigur pentru el să rămână în Wendlyn.

— Nu, spuse el puţin tăios, privind înainte. Adică te-ai întors, dar fără o armată. Fără aliaţi. Te-ai întors cu mâna goală.

„Cu mâna goală.”

— Nu ştiu la ce te aşteptai. Tu – *tu* m-ai trimis în Wendlyn. Dacă voiai să aduc înapoi o armată, ar fi trebuit să fii mai explicit.

— Te-am trimis acolo pentru siguranţa ta, ca să poţi scăpa de rege. Şi, de îndată ce mi-am dat seama cine erai, cum aş fi putut să nu presupun că

ai fugit la verii tăi, la Maeve...

— Ai ascultat ceva din ce ţi-am spus? Despre cum este Maeve? Familia Ashryver este la dispoziţia ei, iar dacă Maeve nu trimite ajutor, *ei* nu vor trimite ajutor.

— Nici măcar nu ai încercat. El se opri la un colţ pustiu. Dacă vărul tău, Galan, ignoră blocada...

— Vărul meu Galan nu te priveşte pe tine. Tu înţelegi ce am avut de înfruntat?

— Tu înţelegi cum a fost pentru noi, aici? În timp ce tu te-ai jucat cu magia şi ai umblat aiurea cu Prinţul tău Fae, înţelegi ce s-a întâmplat cu mine – cu Dorian? Înţelegi ce se întâmplă în fiecare zi, în acest oraş? Pentru că giumbuşlucurile tale din Wendlyn ar putea, foarte bine, să fie cauza tuturor acestor lucruri.

Simţea fiecare cuvânt ca o piatră aruncată în cap. Da – da, poate, dar...

— *Giumbuşlucurile* mele?

— Dacă nu te-ai fi comportat atât de teatral, dacă nu te-ai fi făli t cu înfrângerea lui Narrok şi dacă nu i-ai fi *strigat,* practic, regelui că te-ai întors, nu ne-ar fi chemat niciodată în acea cameră...

— Nu mă poţi învinui pentru asta. Pentru acţiunile *lui*. Îşi strânse pumnii şi îl privi – îl privi *cu atenţie,* se uită la cicatricea care avea să îi amintească mereu de ce făcuse el, de ceea ce ea nu putea ierta.

— Atunci, pentru *ce pot* să te consider vinovată? întrebă el, în timp ce ea continua să meargă, cu paşi rapizi şi precişi. Aşadar?

Nu vorbea serios – nu avea cum să o facă.

— *Cauţi* lucruri pentru care să mă învinovăţeşti? Ce spui de căderea regatelor? De pierderea magiei?

— Cel puţin în ceea ce priveşte ultima parte, zise el printre dinţi, ştiu sigur că nu este vina ta.

Ea se opri din nou.

— Ce ai spus?

El îşi încordă umerii. De atât avu ea nevoie ca să îşi dea seama că plănuise să păstreze secretul. Nu faţă de Celaena, fosta lui prietenă şi iubită, ci faţă de Aelin – regina Terrasenului. O ameninţare. Orice ar fi ştiut despre magie, nu plănuise să-i spună.

— Ce ai aflat mai exact despre magie, Chaol? rosti ea prea încet.

El nu răspunse.

— Spune-mi.

El scutură din cap, având chipul umbrit din cauza spaţiului dintre luminile străzii.

— Nu. Nicio şansă. Nu când eşti atât de imprevizibilă.

„Imprevizibilă.” Era o binecuvântare, presupunea ea, că magia era într-adevăr înăbuşită aici, altfel ar fi putut transforma străzile în cenuşă în jurul lor, doar ca să-i arate cât de previzibilă era.

— Ai găsit un mod de a o elibera, nu-i aşa? Ştii cum să o faci.

El nu încercă să pretindă altceva.

— Dacă am elibera magia, am dezlănţui haosul – nu am face decât să înrăutăţim lucrurile. Probabil am uşura munca demonilor: a-i găsi şi a se hrăni cu purtătorii magiei.

— Mai mult ca sigur vei regreta aceste cuvinte,

când vei auzi tot ce am de zis, rosti ea printre dinţi, fierbând de mânie. Continuă să vorbească pe un ton îndeajuns de jos încât nimeni din apropiere să nu-i audă. Acel colier pe care îl poartă Dorian – dă-mi voie să-ţi spun ce face şi vom vedea dacă vei refuza în continuare să-mi spui, dacă vei ignora ceea ce am făcut în ultimele luni. Cu fiecare cuvânt al ei, culoarea i se scurse de pe chip. O părticică răutăcioasă din ea se bucura. Ei îi vizează pe purtătorii magiei, se hrănesc cu puterea din sângele lor. Sorb viaţa din cei care nu sunt compatibili să asimileze un demon Valg. Sau, având în vedere noua distracţie preferată a celor din Rifthold, îi execută ca să inspire frică. Se hrănesc cu asta – cu frica, nefericirea şi disperarea. Pentru ei, este ca vinul. Demonii Valg inferiori pot stăpâni trupul unui muritor cu acele inele negre. Dar civilizaţia lor, o întreagă *civilizaţie* nenorocită, spuse ea, este împărţită în ierarhii, ca a noastră. Iar prinţii lor îşi doresc foarte, *foarte* mult să vină în lumea noastră. Aşa că, regele foloseşte coliere. Coliere negre, de piatră Wyrd. Chaol nu mai respira, probabil. Colierele sunt mai puternice, capabile să ajute demonii să rămână în trupurile umane, în timp ce ei devorează persoana şi puterea dinăuntru. Narrok avea unul în el. La final, m-a *implorat* să-l omor. Nimic altceva nu ar fi putut să o facă. Am văzut monştri pe care nici măcar nu ţi-i poţi imagina, încercând să omoare unul dintre ei, fără succes. Doar focul sau decapitarea îi omoară. Aşadar, termină ea, având în vedere darurile pe care le am, vei vedea că *vrei* să-mi spui ceea ce ştii. S-ar putea să fiu singura persoană

capabilă să-l elibereze pe Dorian sau măcar să-l ucidă din compasiune. Dacă măcar mai este acolo. Ultimele cuvinte părură la fel de îngrozitoare pe cât sunară.

Chaol scutură din cap. O dată. De două ori. Iar ei poate că i-ar fi părut rău de panica, durerea şi disperarea de pe chipul său. Până când el întrebă:

— Te-ai gândit măcar să ne avertizezi? Să spui *oricăruia* dintre noi despre colierele regelui?

Era ca şi când cineva ar fi aruncat o găleată cu apă pe ea. Clipi. Ar fi *putut* să-i avertizeze – ar fi putut să încerce. Mai târziu – avea să se gândească mai târziu la asta.

— Asta nu contează, spuse ea. Acum, trebuie să-i ajutăm pe Aedion şi Dorian.

— Nu există niciun *noi.* El desfăcu Ochiul Elenei din jurul gâtului său şi îl aruncă spre ea.

Acesta străluci în lumina stradală, în timp ce zbură între ei. Ea îl prinse cu o mână, simţind căldura metalului pe piele. Nu îl privi înainte de a-l pune în buzunar.

— De ceva vreme nu a mai existat un *noi,* Celaena… continuă el.

— Acum sunt Aelin! izbucni ea, cât de tare îndrăzni. Celaena Sardothien nu mai există.

— Eşti aceeaşi asasină care a plecat. Te-ai întors doar când ţi-a fost *ţie* util.

Făcu un efort să nu-i dea un pumn în nas. În schimb, scoase inelul argintiu cu ametist din buzunar şi îl apucă de mână, trântindu-i-l în palma înmănuşată.

— De ce te-ai întâlnit cu Arobynn Hamel în seara asta?

— Cum...

— Nu contează. Spune-mi de ce.

— Voiam ajutorul lui ca să-l ucid pe rege.

— Eşti nebun? izbucni Aelin. I-ai spus asta?

— Nu, dar a ghicit. Am tot încercat să mă văd cu el de o săptămână, iar în seara asta m-a chemat.

— Eşti un prost că te-ai dus. Începu din nou să meargă. Să rămână în acelaşi loc, indiferent de cât ar fi fost de pustiu, nu era un lucru înţelept.

Chaol o ajunse din urmă.

— Nu am văzut *nici un alt* asasin oferindu-şi serviciile.

Ea deschise gura, iar apoi o închise. Îşi îndoi degetele, apoi le îndreptă unul câte unul.

— Preţul nu va fi aurul sau favorurile. Preţul va fi ultimul lucru la care te aştepţi. Cel mai probabil, moartea sau suferinţa oamenilor la care ţii.

— Crezi că nu ştiam asta?

— Deci vrei ca Arobynn să-l omoare pe rege şi mai ce? Să-l pună pe Dorian pe tron? Cu un demon Valg în el?

— N-am ştiut asta până acum. Dar asta nu schimbă nimic.

— Asta schimbă totul. Chiar dacă scoţi acel colier, nu există nicio garanţie că Valgul nu a prins rădăcini înăuntru. Ai putea înlocui un monstru cu un altul.

— De ce nu spui unde vrei să ajungi, *Aelin?* îi rosti printre dinţi numele, abia suficient de tare încât să-l audă.

— Poţi să-l omori pe rege? Când se va ajunge la asta, vei putea să-ţi ucizi regele?

— *Dorian* este regele meu.

Făcu un efort să nu tresară.

— E o chestiune de semantică.

— A ucis-o pe Sorscha.

— A ucis milioane înaintea ei. Poate o provocare, poate o altă întrebare.

I se măriră ochii.

— Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu Brullo într-o oră.

— Vin cu tine, zise ea, aruncând o privire spre castelul de cleştar ce se ridica deasupra părţii nord-estice a oraşului. Poate mai afla ceva din ceea ce ştia Maestrul Armelor despre Dorian. Şi cum ar fi putut să-l omoare pe prietenul ei. Sângele îi îngheţă în vene.

— Nu, nu vii, spuse Chaol. Ea întoarse capul spre el. Dacă vii, va trebui să răspund la prea multe întrebări. Nu îl voi pune în pericol pe Dorian ca să-ţi satisfac ţie curiozitatea.

El continuă să meargă înainte, dar ea coti, ridicând din umeri.

— Fă ce vrei.

Observând că ea se îndepărta, el se opri.

— Şi *tu* ce vei face?

Prea multă suspiciune în acea voce. Ea se opri şi ridică o sprânceană.

— Lucruri multe şi rele.

— Dacă ne dai de gol, Dorian va...

Ea îl întrerupse, pufnind.

— Ai refuzat să-mi spui ce ştii, Căpitane. Nu cred că este absurd din partea mea să fac la fel. Dădu să se îndrepte spre vechiul ei apartament.

— Nu mai sunt căpitan, spuse el.

Ea privi peste umăr şi îl mai examină o dată.

— Ce s-a întâmplat cu sabia ta?

Privirea lui era goală.

— Am pierdut-o.

— Ah. Aşadar, eşti Lordul Chaol?

— Doar Chaol.

Pentru o clipă, îi fu milă de el şi o parte din ea îşi dori să o fi putut spune cu mai multă bunătate şi compasiune.

— Nu îl putem scoate pe Dorian. Nu îl putem salva.

— Pe naiba nu putem.

— Mai bine te-ai gândi la alţi pretendenţi la tron...

— *Nu* termina propoziţia aceea! Ochii îi erau larg deschişi, iar respiraţia – neregulată.

Ea spusese destule. Îşi roti umerii, stăpânindu-şi mânia.

— Folosindu-mi magia, aş putea să îl ajut – aş putea încerca să găsesc o cale de a-l elibera.

Dar, probabil, l-ar omorî. Nu ar fi recunoscut asta cu voce tare. Nu până când nu avea să îl vadă cu propriii ochi.

— Şi după aceea? întrebă Chaol. Vei ţine ostatic întregul Rifthold, aşa cum ai făcut-o cu Doranelle? Vei arde pe oricine nu este de acord cu tine? Sau ne vei incinera regatul doar de ciudă? Şi cum rămâne cu ceilalţi ca tine, care cred că au ceva de împărţit cu Adarlan? Râse amar. Poate că ne descurcăm mai bine fără magie. Poate că magia nu e foarte corectă printre noi, muritorii de rând.

— Corectă? Crezi că este *corect* ceva din toate astea?

— Magia îi face pe oameni periculoşi.

— Magia ţi-a salvat viaţa de câteva ori, dacă-mi amintesc bine.

— Da, spuse el, şi ţie, şi lui Dorian – vă sunt recunoscător, chiar vă sunt. Dar ce vă poate controla pe voi? Fierul? Nu este prea intimidant, nu-i aşa? Odată ce magia va fi eliberată, cine va putea împiedica monştrii să iasă din nou? Cine te va opri pe tine?

O suliţă de gheaţă îi străpunse inima. „Monstru”.

Într-adevăr, în acea zi în care i se arătase în forma ei Fae, în cealaltă lume – ziua în care despărţise pământul şi chemase focul ca să-l salveze, ca să o salveze pe Fleetfoot – îi citise pe chip groaza şi repulsia. Da, puterea trebuia mereu ţinută sub control, dar... „Monstru.” Îşi dori să o fi lovit în loc.

— Aşadar, lui Dorian îi este permis să aibă puteri magice. Asta poţi să o accepţi, dar puterea mea ţi se pare dezgustătoare?

— Dorian nu a ucis niciodată pe nimeni. Nu Dorian l-a spintecat pe Archer Finn în tuneluri şi nici nu l-a torturat sau ucis pe Grave, pentru ca mai apoi să-l taie în bucăţi. Nu Dorian a plecat să ucidă de plăcere în Endovier, lăsând în urmă zeci de victime.

Făcu un efort să afişeze vechea faţadă de gheaţă şi de oţel. În spatele acesteia, totul se spulbera şi se dărâma.

— M-am împăcat cu asta. Strânse din dinţi şi încercă din răsputeri să nu întindă mâna spre arme, aşa cum ar fi făcut cândva, aşa cum încă îşi

dorea să o facă: Voi fi în vechiul meu apartament, dacă hotărăşti să nu mai gândeşti cu fundul, spuse ea. Noapte bună! Nu-i dădu şansa să răspundă, înainte de a pleca în josul străzii.

~

Chaol stătea în micul dormitor al casei dărăpănate care fusese principalul sediu al batalionului său în ultimele trei săptămâni, fixând cu privirea biroul plin cu hărţi, planuri şi notiţe referitoare la palat, la schimbul gărzilor şi la obiceiurile lui Dorian. Brullo nu avusese ce să îi spună în timpul întâlnirii lor de acum o oră – doar îl asigurase, macabru, că făcuse un lucru bun plecând din slujba regelui şi lăsând în urmă toate lucrurile pentru care muncise până atunci. Bărbatul mai vârstnic încă insista să-i spună „Căpitane”, în ciuda protestelor lui Chaol.

Brullo fusese cel care îl găsise pe Chaol şi se oferise să fie spionul lui la castel, la nici trei zile de când acesta fugise. *Fugise,* cum spusese Aelin. Ştiuse exact ce cuvinte să folosească. O regină – furioasă aprinsă şi poate mai crudă – îl găsise în seara aceasta. Îşi dăduse seama de asta din clipa în care ieşise clătinându-se din întunericul Valgilor, ca să o găsească stând nemişcată, ca un prădător, lângă Nesryn. În ciuda murdăriei şi a sângelui de pe ea, chipul lui Aelin era bronzat şi plin de culoare şi... diferit. Mai bătrân, ca şi când nemişcarea şi puterea pe care le radia îi şlefuiseră nu doar sufletul, ci şi însăşi forma. Iar când îi văzuse

degetul fără inel...

Chaol scoase inelul pe care îl băgase în buzunar şi aruncă o privire spre şemineul rece. Ar fi durat doar câteva minute să aprindă focul şi să arunce inelul în flăcări. Întoarse inelul între degete. Argintul era mat şi cu nenumărate zgârieturi.

Nu, Celaena Sardothien cu siguranţă nu mai exista. Acea femeie – femeia pe care o iubise... Poate că se înecase în marea vastă şi nemiloasă dintre locul acesta şi Wendlyn. Poate că fusese ucisă de prinţii Valg. Sau poate că fusese un prost în tot acest timp, un prost care se uitase la vieţile pe care ea le luase şi la sângele pe care îl vărsase atât de uşor, fără să fie dezgustat.

Fusese pătată de *sânge* în seara asta – ucisese mulţi oameni înainte de a-l găsi. Nici măcar nu se deranjase să îl spele, nici măcar nu părea să observe că era murdară de sângele inamicilor ei.

Un oraş – învăluise un *oraş* în flăcările ei şi făcuse o regină Fae să tremure. Nimeni nu ar trebui să aibă o asemenea putere. Dacă putea face un oraş întreg să ardă, ca să se răzbune pe o regină Fae pentru biciuirea prietenului ei... Oare ce i-ar fi făcut imperiului care îi înrobise şi îi măcelărise poporul?

Nu avea de gând să îi spună cum să elibereze magia – nu până când nu ar fi ştiut, cu certitudine, că nu urma să transforme Riftholdul în cenuşă.

Se auziră bătăi în uşă – două bătăi scurte.

— Ar trebui să fii pe tură, Nesryn, spuse el în loc de salut.

Ea se strecură înăuntru, graţioasă ca o pisică. În cei trei ani de când o cunoştea, se mişcase

întotdeauna rapid şi fără să facă zgomot. În urmă cu un an, un pic distrus şi nesăbuit din cauza trădării lui Lithaen, fusese atât de intrigat de asta încât îşi petrecuse vara împărţind patul cu ea.

— Comandantul meu este beat, cu mâinile pe sub fusta vreunei chelneriţe noi, pe care o ţine în poală. Nu-mi va observa absenţa prea curând. O uşoară încântare străluci în ochii ei negri. Acelaşi gen de încântare care apăruse în ultimul an ori de câte ori se întâlniseră, în hanuri sau în camerele de deasupra tavernelor sau, uneori, chiar lipiţi de zidul unei alei.

Avusese nevoie de asta – de distracţie şi de eliberare – după ce Lithaen îl părăsise pentru farmecele lui Roland Havilliard. Cât despre Nesryn, ea probabil că era doar plictisită. Ea nu-l căuta niciodată, nu întreba niciodată când avea să-l mai vadă, deci întâlnirile lor fuseseră întotdeauna iniţiate de el. Câteva luni mai târziu, nu se simţise aiurea când plecase în Endovier şi nu o mai văzuse. Nu îi spusese niciodată lui Dorian – sau lui Aelin. Iar când dăduse peste Nesryn în urmă cu trei săptămâni, la una dintre întâlnirile rebelilor, ea nu păruse să-i poarte pică.

— Arăţi ca un bărbat care a fost lovit în boaşe, spuse ea în cele din urmă.

Aruncă o privire în direcţia ei. Şi, pentru că se simţea exact aşa, pentru că poate se simţea din nou un pic distrus şi nesăbuit, îi povesti ce se întâmplase. Cu cine se întâlnise. Totuşi, avea încredere în ea. În cele trei săptămâni în care se certaseră, şi plănuiseră, şi supravieţuiseră împreună, nu avusese altă opţiune *decât* să aibă

încredere în ea. Ren avusese încredere în ea. Cu toate acestea, înainte să plece, Chaol încă nu-i spusese lui Ren cine era cu adevărat Celaena. Poate că ar fi trebuit să o facă. Dacă ar fi ştiut că ea avea să se întoarcă aşa, să se poarte astfel, presupunea că Ren ar fi trebuit să afle pentru cine îşi risca viaţa. Presupunea că şi Nesryn merita să ştie.

Nesryn îşi ridică privirea, părul strălucindu-i ca mătasea neagră.

— Campionul Regelui – şi Aelin Galathynius. Impresionant. Nu avea rost să-i spună că totul e secret. Ea ştia exact cât valora acea informaţie. Nu degeaba îi ceruse să-i fie secund. Ar trebui să fiu flatată că mi-a ţinut cuţitul la gât.

Chaol privi din nou inelul. Ar trebui să-l topească, dar banii erau puţini. Deja folosise mare parte din ce furase din mormânt. Şi urma să mai aibă nevoie de bani mai mult decât oricând. Acum că Dorian era... Era... Dorian era pierdut.

Celaena – *Aelin* minţise în legătură cu multe lucruri, dar nu ar fi minţit în legătură cu Dorian. Şi poate că era singura persoana capabilă să-l salveze. Dar dacă ar fi încercat să-l ucidă... Chaol se lăsă pe scaunul biroului, uitându-se în gol spre hărţile şi planurile pe care le întocmise. Totul – totul era pentru Dorian, pentru prietenul lui. Din punctul lui de vedere, nu mai avea nimic de pierdut. El nu era decât un sperjur fără nume, un mincinos, un trădător.

Nesryn făcu un pas în direcţia lui. Nu era prea îngrijorată, dar el nu se aşteptase niciodată ca ea să-l menajeze. Nu îşi dorise niciodată asta. Poate

pentru că doar ea înţelegea asta – cum era să înfrunţi dezaprobarea unui tată ca să-ţi urmezi chemarea. Dar, în timp ce tatăl lui Nesryn îi acceptase, în cele din urmă, alegerea, tatăl lui Chaol... Nu voia să se gândească la tatăl său chiar acum, nu când Nesryn vorbi din nou cu el.

— Ce a spus ea despre prinţ...

— Nu schimbă nimic.

— Pare că schimbă totul. Inclusiv viitorul acestui regat.

— Las-o baltă.

Nesryn îşi încrucişă braţele subţiri. Era destul de zveltă încât majoritatea oponenţilor să o subestimeze – ghinionul lor. În seara asta, o văzuse spintecând pe unul dintre acei soldaţi Valg ca şi când ar fi filetat un peşte.

— Cred că îţi laşi trecutul să stea în calea cântăririi atente a fiecărei opţiuni.

El dădu să protesteze. Nesryn ridică o sprânceană îngrijită şi aşteptă. Poate că fusese încăpăţânat. Poate că făcuse o greşeală refuzând să-i spună lui Aelin cum să elibereze magia. Iar dacă asta l-ar fi costat viaţa lui Dorian... Înjură încet, respiraţia lui aproape stingând lumânarea de pe birou. Căpitanul care fusese cândva ar fi refuzat să-i spună. Aelin era un inamic al regatului.

Dar acel căpitan nu mai exista. Căpitanul murise lângă Sorscha, în acea cameră din turn.

— Ai luptat bine în seara asta, spuse el, ca şi când ăsta ar fi fost răspunsul la replica ei.

Nesryn ţâţâi.

— M-am întors pentru că am aflat că trei dintre garnizoanele oraşului au fost chemate la Bolţi, la

nici treizeci de minute după ce am plecat noi. Maiestatea Sa, spuse sec Nesryn, a omorât mai mulţi oameni ai regelui, pe proprietarii şi investitorii sălii, apoi a distrus locul. Nu vor mai deschide prea curând.

Pe toţi zeii.

— Ei ştiu că a fost Campionul Regelui?

— Nu. Dar m-am gândit că ar trebui să te avertizez. Pariez că a avut un motiv să o facă.

Poate că da. Poate că nu.

— Vei afla că are tendinţa să facă ce vrea, când vrea şi fără a cere voie mai întâi. Probabil că Aelin avusese o pasă proastă şi hotărâse să-şi dezlănţuie furia pe sala plăcerii.

— Ar fi trebuit să-ţi dai seama că nu trebuie să te încurci cu o femeie ca ea, spuse Nesryn.

— Şi presupun că tu ştii totul despre încurcarea cu oamenii, având în vedere cât de mulţi peţitori stau la coadă în faţa brutăriilor tatălui tău. O lovitură sub centură, poate, dar ei întotdeauna fuseseră direcţi unul cu celălalt. Oricum, asta nu păruse să o deranjeze niciodată.

Acel licăr de încântare îi străluci din nou în ochi atunci când Nesryn îşi băgă mâinile în buzunar şi se întoarse.

— De aceea nu mă implic prea mult. Este prea complicat.

De aceea nu lăsa pe nimeni să se apropie. Niciodată. El se gândi dacă să o întrebe de ce – dacă să insiste în privinţa asta. Dar cât mai puţine întrebări despre trecutul lor făcea parte din înţelegerea dintre ei şi aşa fusese de la început.

Sincer, el nu ştia la ce se aşteptase în privinţa

întoarcerii reginei. Nu la asta.

„Nu poţi să alegi ce anume să iubeşti la ea”, îi spusese cândva Dorian. Avusese dreptate. Atât de multă dreptate!

Nesryn ieşi din cameră.

La prima oră a dimineţii, Chaol se duse la cel mai apropiat bijutier şi amanetă inelul pentru o mână de arginţi.

~

Extenuată şi tristă, Aelin se târî spre vechiul ei apartament, aflat deasupra depozitului banal. Nu îndrăzni să zăbovească în faţa clădirii mari, din lemn, cu două niveluri pe care o cumpărase când, în sfârşit, îşi plătise datoria faţă de Arobynn – o cumpărase pentru ea, ca să plece din Breaslă. Dar începuse să i se pară un cămin doar după ce plătise şi datoriile lui Sam, iar el venise să locuiască împreună cu ea. Câteva săptămâni – atât reuşiseră să îi ofere. După care el murise.

Încuietoarea de pe uşa mare, pe rotile, era nouă, iar în depozit, grămezile înalte de lăzi pline cu cerneală erau ca noi. Treptele din spate nu erau prăfuite. Fie Arobynn, fie un alt personaj din trecutul ei ar fi putut să fie înăuntru. Bun. Era pregătită pentru o altă luptă.

Când deschise uşa verde, ţinând un cuţit ascuns la spate, găsi apartamentul întunecat. Gol. Totuşi, mirosea a proaspăt. Avu nevoie doar de câteva momente ca să verifice apartamentul – camera mare, bucătăria (găsi câteva mere vechi,

dar nu zări alte semne ale prezenţei unui locatar), dormitorul ei (neatins) şi camera de oaspeţi. Acolo simţi parfumul cuiva; patul nu era făcut chiar perfect, iar pe masa înaltă de toaletă, de lângă uşă, se afla un bilet.

„Căpitanul a spus că pot rămâne aici pentru o vreme. Îmi pare rău că am încercat să te ucid iarna trecută. Eu am fost cel cu sabia dublă. Nu a fost nimic personal – Ren.”

Ea înjură. *Ren* stătuse aici? Şi încă mai credea că ea era Campionul Regelui. Încercase să-l omoare în seara în care rebelii îl ţinuseră captiv pe Chaol în depozit şi fusese surprinsă când o înfruntase. O, îşi aducea aminte de el!

Cel puţin el era în siguranţă, în Nord.

Se cunoştea destul de bine încât să recunoască faptul că uşurarea era, parţial, cea a unei laşe – nu trebuia să-l înfrunte pe Ren şi să vadă cum ar fi reacţionat faţă de ea, faţă de ceea ce făcuse cu sacrificiul lui Marion. Având în vedere reacţia lui Chaol, presupunea că deloc bine.

Se întoarse în camera mare şi întunecată, aprinzând pe rând lumânările. Masa imensă care ocupa jumătate din spaţiu era încă aranjată cu farfuriile ei frumoase. Canapeaua şi cele două fotolii din catifea roşie din faţa şemineului bogat ornamentat erau puţin şifonate, dar curate.

Pentru câteva clipe, fixă cu privirea poliţa şemineului. Cândva, acolo se aflase un ceas frumos – până în ziua în care aflase că Sam fusese torturat şi ucis de Rourke Farran. Că tortura durase *ore în şir,* în timp ce ea era în apartamentul acesta, făcând bagaje care acum nu dispăruseră din

peisaj. Iar când Arobynn venise ca să-i dea vestea, ea luase acel ceas frumos şi îl aruncase până în cealaltă parte a camerei, unde se sfărâmase de perete.

De atunci, nu se mai întorsese aici, deşi cineva curăţase cioburile. Ori Ren, ori Arobynn. O privire la unul dintre multele rafturi de cărţi îi oferi răspunsul. Toate cărţile pe care le pusese în bagaj pentru un drum fără întoarcere spre Continentul Sudic, pentru acea viaţă nouă împreună cu Sam, fuseseră puse înapoi la loc. *Exact* în locul în care le ţinuse ea înainte. Şi doar o singură persoană ar fi putut să ştie acele detalii – cineva care ar fi folosit cuferele desfăcute ca o ironie, un dar şi un memento tăcut al preţului părăsirii lui. Ceea ce însemna că Arobynn nu se îndoise de întoarcerea ei aici. La un moment dat.

Intră în dormitor. Nu îndrăzni să verifice dacă hainele lui Sam fuseseră puse înapoi în sertare – sau aruncate.

O baie – asta îi trebuia. O baie lungă şi fierbinte.

Abia atunci observă camera care fusese, cândva, refugiul ei. Aprinse lumânările în baia cu plăci albe din ceramică, făcând camera să pâlpâie auriu. După ce răsuci robinetul din alamă al căzii supradimensionate din porţelan, pentru a lăsa apa să curgă, se descotorosi de toate armele. Îşi scoase, pe rând, hainele murdare şi însângerate, până ce rămase în pielea goală, plină de cicatrice, şi îşi privi spatele tatuat, în oglinda de deasupra chiuvetei. În urmă cu o lună, Rowan îi acoperise cicatricele din Endovier cu un tatuaj uimitor,

enorm, scris în Vechea Limbă Fae – poveştile celor la care ţinuse şi felul în care muriseră. Nu avea de gând să-l lase pe Rowan să-i mai tatueze încă un nume pe piele.

Intră în cadă, gemând la contactul cu apa delicios de caldă, şi se gândi la locul gol de pe şemineu, unde ar fi trebuit să fie ceasul. La locul care nu mai fusese umplut din acea zi în care distrusese ceasul. Poate – poate că şi ea se oprise în acel moment. Încetase să trăiască şi începuse doar să... supravieţuiască. Plină de furie. Şi poate că abia în această primăvară, când fusese aruncată la pământ cât timp trei prinţi Valg se hrăniseră cu ea, depăşise, în cele din urmă, durerea şi întunericul, ca să pornească din nou ceasul.

Nu, nu avea să mai adauge numele unei alte fiinţe dragi, moarte, pe pielea ei. Trase o cârpă de lângă cadă şi îşi frecă faţa, bucăţi de noroi şi de sânge murdărind apa.

„Imprevizibilă.” Acea aroganţă, acel egoism total... Chaol fugise. El *fugise,* iar Dorian fusese lăsat pradă colierului. Dorian. Ea se întorsese – dar prea târziu. Prea târziu.

Scufundă cârpa în apă de nenumărate ori şi şi-o puse pe faţă, sperând că avea să-i aline usturimea ochilor. Poate că, distrugându-l pe Narrok, trimisese un mesaj prea puternic; poate că *era* vina ei că Aedion fusese capturat, Sorscha – ucisă, iar Dorian – înrobit.

„Monstru.”

Şi, totuşi... Pentru prietenii ei, pentru familia ei, ar fi fost bucuroasă un monstru. Pentru Rowan,

pentru Dorian, pentru Nehemia, s-ar fi pervertit, degradat şi ruinat. Ştia că ei ar fi făcut acelaşi lucru pentru ea. Aruncă bucata de cârpă în apă şi se ridică. Monstru sau nu, niciodată, în zece mii de ani nu l-ar fi lăsat pe Dorian să-l înfrunte pe tatăl său de unul singur. Chiar dacă Dorian îi spusese să plece. În urmă cu o lună, ea şi Rowan aleseseră să-i înfrunte *împreună* pe prinţii Valg – să moară împreună, dacă ar fi fost necesar, decât să facă asta fiecare de unul singur.

„Îmi aminteşti cum ar trebui să fie lumea; cum poate fi lumea”, îi zisese cândva lui Chaol. Faţa îi ardea. O fată spusese acele lucruri; o fată atât de disperată să supravieţuiască, să se descurce în fiecare zi, încât nu se întrebase niciodată de ce el îl slujea pe adevăratul monstru din lumea lor.

Aelin se băgă din nou sub apă, spălându-şi părul, faţa, corpul însângerat.

Ar fi putut să o ierte pe fata care avusese nevoie de un căpitan al gărzii care să-i ofere stabilitate, după un an în iad; să o ierte pe fata care avusese nevoie de un căpitan care să-i fie campion. Dar, acum, era propria ei campioană. Şi nu avea să mai adauge numele unei alte fiinţe dragi, moarte, pe pielea ei.

Aşadar, când se trezi în dimineaţa următoare, Aelin îi scrise o scrisoare lui Arobynn, acceptându-i oferta. Un demon Valg, datorat Regelui Asasinilor.

În schimb, el o va ajuta să îl salveze în siguranţă pe Aedion Ashryver, Lupul Nordului.

Capitolul 8

Manon Cioc-negru, moştenitoarea clanului vrăjitoarelor Cioc-negru, purtătoare a sabiei Spintecă-Vânt, călăreaţa balaurului Abraxos şi Aripa Conducătoare a armatei aeriene a Regelui Adarlanului, îl fixa cu privirea pe bărbatul masiv care stătea în partea opusă a mesei de sticlă neagră şi îşi păstra calmul.

În săptămânile în care Manon şi jumătate din legiunea Dinţi-de-fier fuseseră plasate în Morath, muntele-cetate al ducelui Perrington, ea nu începuse deloc să-l simpatizeze. Şi niciuna dintre Cele Treisprezece nu-l simpatizau. Acesta fiind motivul pentru care Asterin putea ajunge uşor la săbiile ei duble, în timp ce se sprijinea de zidul de piatră neagră, pentru care Sorrel stătea în apropierea uşilor, iar Vesta şi Lin stăteau de pază în faţa lor, afară.

Ducele fie nu observase, fie nu-i păsa. Îşi manifesta interesul faţă de Manon doar când îi dădea ordine în ceea ce privea instrucţia oastei *sale*. În rest, părea mereu concentrat asupra armatei de bărbaţi cu miros ciudat, care aşteptau în tabăra de la poalele muntelui. Sau la orice sălăşluia sub munţii din jur – la orice striga, şi vuia, şi gemea în labirintul de catacombe săpate în inima vechilor pietre. Manon nu întrebase niciodată ce se ţinea sau ce se făcea în acei munţi, deşi Umbrele ei îi aduseseră la cunoştinţă zvonuri despre altare din piatră, pătate cu sânge, şi temniţe mai întunecate decât însuşi întunericul. Dacă nu deranja cu nimic legiunea Dinţi-de-fier, lui

Manon nu prea îi păsa. Îi lăsa pe acei bărbaţi să se joace de-a zeii.

Totuşi, de obicei, în special în timpul acestor întâlniri nenorocite, atenţia ducelui era îndreptată asupra frumoasei femei cu păr brunet, care îi stătea mereu aproape, ca şi când ar fi fost legată de acesta cu un lanţ invizibil. La ea se uita acum Manon, în timp ce ducele arăta spre zonele de pe hartă pe care le voia supravegheate de cercetaşele Dinţi-de-fier. Kaltain – aşa o chema. Ea nu spunea niciodată nimic, nu se uita la nimeni. Un colier negru îi atârna la gâtul alb ca luna, colier care o făcea pe Manon să păstreze distanţa. Ce miros *necorespunzător* îi învăluia pe aceşti oameni. Ca al oamenilor, dar parcă nu de om. Iar parfumul acestei femei era cel mai puternic şi cel mai ciudat. Ca al locurilor uitate şi întunecate ale lumii. Ca al pământului arat din cimitir.

— Până săptămâna viitoare, vreau să-mi raportaţi ce pun la cale sălbaticii din munţii Colţi, ordonă ducele. Mustaţa lui bine îngrijită, de culoarea ruginii, părea să contrasteze cu armura lui brutală şi întunecată. Era un bărbat care se simţea la fel de confortabil şi luptându-se în sălile de consiliu, şi omorând pe front.

— Trebuie să caut ceva anume? întrebă Manon, deja plictisită. Îţi reaminti singură că era o onoare să fie Aripa Conducătoare; era o onoare să conducă oastea Dinţi-de-fier. Chiar dacă faptul că se afla acolo i se părea a fi o pedeapsă, şi chiar dacă nu primise încă nicio veste în legătură cu următoarea lor mişcare de la bunica ei, Marea Vrăjitoare a Clanului Cioc-negru. Erau aliatele

Adarlanului – nu lachei supuşi regelui.

Ducele mângâie leneş braţul subţire al lui Kaltain, carnea albă fiind prea plină de vânătăi ca să fie o întâmplare. Mai avea şi o cicatrice groasă şi roşie, chiar înainte de încheietura cotului, lungă de cinci centimetri, uşor ieşită în relief. Probabil că era recentă. Totuşi, femeia nu tresări la atingerea intimă a ducelui, nu afişă niciun licăr de durere când degetele lui groase mângâiară cicatricea urâtă.

— Vreau o listă actualizată a aşezărilor lor, zise ducele. Câţi sunt, drumurile principale pe care le folosesc pentru a traversa muntele. Nu vă arătaţi şi nu atacaţi!

Manon poate că ar fi tolerat faptul că era blocată în Morath – cu excepţia acelui ultim ordin. „Nu atacaţi.” Fără crime, fără lupte, fără oameni însângeraţi.

Sala consiliului avea doar o fereastră înaltă şi îngustă, a cărei vedere era obturată de unul dintre multele turnuri din piatră ale Morathului. În sală nu era suficient spaţiu deschis, nu cu ducele şi femeia distrusă de lângă el. Manon îşi înălţă capul şi se ridică în picioare.

— Cum doreşti.

— Alteţa Voastră, spuse ducele.

Manon se opri, întorcându-se pe jumătate.

Ochii negri ai ducelui nu erau în întregime umani.

— Mi te vei adresa cu „Alteţa Voastră”, Aripă Conducătoare!

Se străduia din răsputeri să nu le permită dinţilor din fier să coboare din despicăturile

gingiilor.

— Nu eşti ducele meu, zise ea. Nu mă supun *ţie.*

Asterin rămase nemişcată. Ducele Perrington izbucni în râs. Kaltain nu părea să fi auzit nimic din toate acestea.

— Demonul Alb, spuse gânditor ducele, cercetând-o pe Manon cu o privire care se plimba prea liberă. Dacă ar fi fost altcineva, i-ar fi scos ochii cu unghiile ei de fier – şi l-ar fi lăsat să ţipe un pic, înainte de a-i sfâşia gâtul cu dinţii ei de fier.

— Mă întreb dacă nu cumva vei pune mâna pe oaste şi-mi vei fura împărăţia.

— Nu-mi trebuie pământurile oamenilor. Era adevărat.

Doar Pustiurile Vestice, cândva casa gloriosului Regat al Vrăjitoarelor. Dar până nu aveau să lupte în războiul regelui Adarlanului, până ce inamicii lui nu aveau să fie înfrânţi, ele nu puteau să le revendice. În plus, blestemul vrăjitoarelor Crochan, care le refuza adevărata posesie a pământului, rămânea în vigoare – iar ele nu erau mai aproape de a-l rupe decât fuseseră strămoşii lui Manon, acum cinci sute de ani, când ultima regină Crochan le blestemase, cu ultima ei suflare.

— Iar pentru asta, le mulţumesc zeilor în fiecare zi. Bărbatul flutură o mână. Poţi să pleci.

Manon îl privi de sus, gândindu-se dacă merita să îl ucidă acolo, la masă, doar ca să vadă cum ar fi reacţionat Kaltain văzând *asta,* dar Asterin îşi mişcă piciorul pe piatră – atenţionând-o ca şi când ar fi tuşit aspru. Aşa că Manon se întoarse cu spatele la duce şi la mireasa lui tăcută şi plecă.

~

Manon merse pe holurile înguste ale Breslei Morath, cu Asterin lângă ea, urmată de Sorrel, în spatele căreia veneau Vesta şi Lin. Prin despicăturile ferestrelor pe lângă care treceau, vuietele aripilor şi strigătele năvăleau împreună cu ultimele raze ale apusului de soare – iar dincolo de acestea, se auzeau neobositele lovituri de ciocan pe oţel şi pe fier.

Trecură pe lângă un grup de gardieni, aflaţi în faţa intrării turnului personal al ducelui – unul dintre puţinele locuri în care nu aveau acces. Mirosurile care ieşeau pe sub uşa de piatră neagră şi strălucitoare o făcură pe Manon să se înfioare, iar ea, Aghiotanta şi Locţiitoarea ei păstrară precaute distanţa. Asterin chiar îndrăzni să îşi arate dinţii paznicilor din faţa uşii, părul ei auriu şi banda din piele neprelucrată pe care o purta pe frunte strălucind în lumina torţei. Bărbaţii nici măcar nu clipiră, continuând să respire calm. Ea ştia că asta nu era datorită instrucţiei lor – şi ei miroseau urât.

Manon aruncă o privire peste umăr, spre Vesta, care rânjea fiecărui gardian şi servitor fricos pe lângă care treceau. Părul roşcat, pielea albă şi ochii ei negri, cu nuanţe aurii, erau suficiente încât să atragă atenţia majorităţii bărbaţilor – să-i distragă, cât îi folosea de plăcere, iar apoi îi lăsa să sângereze mortal, ca să se amuze. Dar nici ea nu stoarse nicio reacţie de la aceste gărzi.

Vesta observă că Manon era atentă şi îşi ridică sprâncenele castanii.

— Adu-le pe celelalte, îi ordonă Manon. Trebuie să mergem la vânătoare. Vesta dădu din cap şi plecă pe holul întunecat. Ea făcu un semn spre Lin, care îi rânji răutăcios lui Manon şi dispăru în umbre, în urma Vestei.

Manon, Aghiotanta şi Locţiitoarea ei nu vorbiră cât urcară în turnul pe jumătate dărâmat, care adăpostea cuibul personal al Celor Treisprezece. Ziua, balaurii lor stăteau cocoţaţi pe stâlpii enormi care ieşeau din partea laterală a turnurilor, pentru a respira aer proaspăt şi pentru a se uita la tabăra de război care era mult mai jos; noaptea, se retrăgeau în cuib ca să doarmă, înlănţuiţi în zonele desemnate.

Era mult mai uşor decât să-i închidă în celulele urât mirositoare din adâncul muntelui, împreună cu restul balaurilor din oaste, unde doar s-ar fi sfâşiat reciproc şi ar fi făcut crampe la aripi. Încercaseră să-i adăpostească acolo – doar o dată, la sosire. Abraxos înnebunise şi omorâse jumătate din balaurii din ţarcul lui, agitându-i pe ceilalţi, până şi aceştia se ridicaseră în două picioare, strigând şi ameninţând să dărâme Breasla în jurul lor. O oră mai târziu, Manon rechiziţionase acest turn pentru Cele Treisprezece. Părea că mirosul ciudat îl enerva şi pe Abraxos. Dar, în cuib, mirosul urât al animalelor era unul cunoscut, primitor. Sânge, şi rahat, şi fân, şi piele. Abia se simţea un iz al mirosului *necorespunzător* – poate pentru că erau atât de sus încât vântul îl împrăştia.

Podeaua acoperită cu paie scârţâi sub cizmele

lor, o briză răcoroasă intrând dinspre locul în care acoperişul fusese pe jumătate smuls de către balaurul lui Sorrel. Aşa, balaurii nu se simţeau atât de închişi – şi, astfel, Abraxos putea privi stelele după bunul plac. Manon aruncă o privire peste troacele cu hrană din mijlocul odăii. Niciunul dintre balauri nu se atinsese de carnea şi de cerealele aduse de muritorii care întreţineau cuibul. Unul dintre acei oameni era întins pe fânul proaspăt, iar o strălucire a dinţilor de fier ai lui Manon îl făcu să fugă pe scări, mirosul fricii lui zăbovind în aer ca o pată de ulei.

— Patru săptămâni, spuse Asterin, uitându-se la balaurul ei de un albastru-deschis, care stătea cocoţat pe stâlpul lui şi era vizibil prin una dintre multele arcade deschise. Patru săptămâni şi nu am făcut nimic. Ce facem aici? Când ne vom *mişca?*

Într-adevăr, restricţiile le supărau pe toate. Limitarea zborurilor doar pe timp de noapte, pentru a păstra oastea nedetectată, mirosul urât al acestor oameni, piatra, forjele, coridoarele întortocheate ale nesfârşitei Bresle – toate ciopleau câte puţin din răbdarea lui Manon, în fiecare zi. Până şi micul lanţ de munţi în care era adăpostită Breasla era dens, făcut doar din piatră goală, cu puţine semne ale primăverii care acoperea acum mare parte din pământ. Un loc mort şi stricat.

— Ne mişcăm când ni se spune să o facem, îi zise Manon lui Asterin, privind spre asfinţit. Curând – de îndată ce soarele dispărea peste acele vârfuri negre şi zimţate – puteau zbura. Stomacul îi chiorăi. Şi, dacă pui la îndoială ordinele, Asterin, atunci voi fi bucuroasă să te înlocuiesc.

— Nu le pun la îndoială, replică Asterin, privind-o în ochi pe Manon mai mult timp decât îndrăzneau cele mai multe dintre vrăjitoare. Dar ne risipim talentele dacă stăm aici ca nişte găini în coteţ, la dorinţa ducelui. Mi-ar plăcea să-i spintec pântecele viermelui.

— Asterin, te-aş sfătui să rezişti tentaţiei, murmură Sorrel. Locţiitoarea bronzată a lui Manon, clădită ca un berbec, fu atentă doar la mişcările mortale ale Aghiotantei, care era ca piatra pentru flacăra lui Asterin, încă din copilărie.

— Regele Adarlanului nu poate să ne fure balaurii. Nu acum, spuse Asterin. Poate că ar trebui să ne mutăm mai adânc în munţi şi să campăm acolo, unde cel puţin aerul este curat. Nu are niciun rost să ne ghemuim aici.

Sorrel scoase un mormăit de avertizare, dar Manon îi făcu semn din cap, ordonându-i astfel să nu acţioneze, şi apoi se apropie de Aghiotanta ei.

— Ultimul lucru de care am nevoie, îi şopti Manon în faţă lui Asterin, este ca acel porc muritor să se îndoiască de cât de potrivite sunt Cele Treisprezece. Conformează-te! Iar dacă aud că le spui ceva cercetaşelor tale...

— Crezi că te-aş vorbi de rău vreunei subalterne de-ale mele? Se auzi un pocnet al dinţilor de fier.

— Cred că tu – ca şi noi toate – te-ai săturat să fii blocată în această hazna şi ai tendinţa să spui ce ai pe suflet şi abia ulterior să te gândeşti la consecinţe.

Asterin fusese dintotdeauna aşa, iar acea înverşunare era exact motivul pentru care Manon o

alesese ca Aghiotantă, în urmă cu un secol. Flacăra pentru piatra lui Sorrel... şi pentru gheaţa lui Manon.

Restul Celor Treisprezece începu să se adune odată cu dispariţia soarelui. Vrăjitoarele se uitară o singură dată spre Manon şi spre Asterin, apoi rămaseră cuminţi la distanţă, ferindu-şi privirea. Vesta chiar mormăi o rugăciune Zeiţei-cu-trei-feţe.

— Vreau doar ca toate Cele Treisprezece – ca toate Vrăjitoarele Cioc-negru – să fie glorioase pe câmpul de luptă, spuse Asterin, refuzând să-şi întoarcă privirea de la Manon.

— Vom fi, promise Manon, îndeajuns de tare încât celelalte să audă. Dar, până atunci, controlaţi-vă sau veţi rămâne la sol până ce veţi fi vrednice să zburaţi din nou alături de noi.

Asterin îşi coborî privirea.

— Dorinţa ta este şi a mea, Aripă Conducătoare.

Venind din partea altcuiva, chiar şi a lui Sorrel, respectul ar fi fost ceva normal, aşteptat. Deoarece niciuna dintre ele nu ar fi îndrăznit vreodată să o spună pe *tonul* acela. Manon se repezi atât de subit, încât nici măcar Asterin nu se putu retrage. Mâna lui Manon se înfăşură în jurul gâtului verişoarei sale, unghiile ei de fier străpungându-i pielea moale de sub urechi.

— Dacă depăşeşti măsura, Asterin, astea – Manon îşi înfipse unghiile mai adânc, în timp ce sângele albastru începu să curgă pe gâtul bronzat al lui Asterin – îşi vor găsi ţinta.

Lui Manon nu-i păsa că luptaseră cot la cot timp de un secol, că Asterin era ruda ei cea mai

apropiată sau că Asterin luptase în nenumărate rânduri ca să apere poziţia de moştenitoare a lui Manon. Ar fi doborât-o pe Asterin în clipa în care ar fi devenit o pacoste inutilă. Manon o lăsă pe Asterin să vadă toate acestea în ochii ei.

Asterin se uită la mantia roşie ca sângele pe care o purta Manon – la mantia pe care bunica lui Manon îi ordonase să o ia de la acea Crochan, după ce Manon îi tăiase gâtul şi după ce vrăjitoarea sângerase pe podeaua din Omega.

— Am înţeles, spuse Asterin, liniştindu-i-se chipul frumos şi furios.

Manon îi eliberă gâtul, împroşcând sângele lui Asterin de pe unghiile ei, în timp ce se întoarse spre Cele Treisprezece, care stăteau acum lângă balaurii lor, cu spatele rigid şi tăcute.

— Zburăm. Acum.

~

Abraxos se mişcă şi săltă sub Manon, când vrăjitoarea se urcă în şa, perfect conştientă că un singur pas greşit pe stâlpul de lemn pe care era cocoţat ar fi însemnat o cădere lungă şi definitivă.

Dedesubt şi spre sud, licăreau nenumărate focuri de tabără, iar fumul forjelor dintre acestea se ridica în valuri care înceţoşau cerul înstelat, luminat de lună. Abraxos mârâi.

— Ştiu, ştiu, şi mie mi-e foame, spuse Manon clipind şi aranjându-şi hamul care o ţinea ferm în şa.

În stânga şi în dreapta ei, Asterin şi Sorrel se

urcară pe balaurii lor şi se întoarseră spre ea. Rănile verişoarei sale se coagulaseră deja. Manon se uită la prăpastia neiertătoare de lângă turn, dincolo de pietrele zimţate ale munţilor şi în spaţiul de dincolo de acestea. Poate că de aceea insistau muritorii ăştia nebuni ca toţi balaurii şi călăreţele lor să facă Trecerea la Omega – ca atunci când vin la Morath să nu se sperie de prăpastia abruptă, chiar şi când se află pe cele mai joase niveluri ale Breslei.

Un vânt rece şi urât mirositor îi atinse faţa, înfundându-i nasul. Un strigăt rugător şi răguşit se auzi dinspre unul dintre munţii goi – apoi încetă. Era timpul să plece – dacă nu să-şi umple stomacul, atunci ca să scape pentru câteva ore de putreziciunea de aici. Manon îşi înfipse picioarele în laterala plină de cicatrici a lui Abraxos, iar aripile lui, armate cu mătase de păianjen, străluciră ca aurul, în lumina focurilor de dedesubt.

— Zboară, Abraxos, şopti ea.

Abraxos respiră adânc, îşi apropie aripile şi *plonja* de pe partea laterală a stâlpului. Îi plăcea să facă asta – să se răstoarne ca şi când ar fi fost mort. Balaurul ei părea să aibă un simţ al umorului pervers. Prima dată când o făcuse, ţipase la el. Acum o făcea doar ca să se dea în spectacol, pentru că balaurii celorlalte vrăjitoare trebuiau să sară în sus şi apoi să plonjeze, corpurile lor fiind prea mari ca să realizeze cu agilitate căderea bruscă.

Manon rămase cu ochii deschişi când se rostogoliră în jos, bătuţi de vânt, simţindu-l pe Abraxos cald, sub ea. Îi plăcea să se uite la toate

chipurile uimite şi îngrozite ale muritorilor, îi plăcea să vadă cât de aproape ajungea Abraxos de pietrele turnului, de roca zimţată şi neagră a muntelui, înainte să...

Abraxos îşi întinse aripile şi viră brusc, lumea înclinându-se, apoi dispărând în spate. Scoase un strigăt puternic, care reverberă peste toate pietrele din Morath, dublat de ţipetele balaurilor Celor Treisprezece. Pe scările exterioare ale unui turn, un servitor care căra un coş cu mere ţipă şi îl scăpă. Merele se rostogoliră unul câte unul pe treptele care şerpuiau în jurul turnului, o cascadă de roşu şi de verde, căzând în ritmul loviturilor forjelor.

Apoi, Abraxos se ridică, dând din aripi, şi trecu pe deasupra armatei întunecate, peste vârfurile ascuţite, Cele Treisprezece urmându-l fără probleme. Simţea o emoţie ciudată să zboare aşa, doar cu sabatul ei – un grup capabil să devasteze oraşe întregi de unul singur. Abraxos zbura îndârjit şi rapid, el şi Manon scrutând pământul, când depăşeau munţii şi se deplasau pe deasupra terenurilor agricole, din faţa râului Acanthus. Cei mai mulţi oameni fugiseră din această regiune sau fuseseră măcelăriţi în război sau de plăcere. Dar mai existau câţiva, totuşi, dacă ştiai unde să-i cauţi.

Zburară mai departe, semiluna argintie ridicându-se mai mult: Secera Cotoroanţei. Era o noapte bună pentru vânătoare, dacă faţa nemiloasă a Zeiţei le veghea acum, chiar dacă întunericul lunii noi – Umbra Cotoroanţei – era întotdeauna mai bună. Măcar Secera le oferea

destulă lumină ca să vadă, în timp ce Manon examina solul. Apă – muritorilor le plăcea să trăiască lângă apă, aşa că se îndreptă spre un lac, pe care îl zărise în urmă cu vreo câteva săptămâni, dar pe care încă nu-l explorase.

Rapide şi alunecoase ca umbrele, Cele Treisprezece plutiră deasupra pământului învăluit în întuneric.

În cele din urmă, lumina lunii străluci slab peste o apă, iar Abraxos pluti într-acolo, tot mai jos, până ce Manon îşi văzu reflexia pe suprafaţa plată, mantia-i roşie fluturând în spate, ca o dâră de sânge. În spate, Asterin strigă, iar Manon se întoarse ca să vadă cum Aghiotanta ei îşi întinse braţele şi se lăsă pe spate în şa, până ce se lipi de spatele balaurului, cu părul ei auriu dezlegat şi fâlfâind. Ce extaz nebunesc – Asterin zbura mereu cu o bucurie feroce, neîmblânzită.

Câteodată, Manon se întreba dacă Aghiotanta ei se strecura uneori afară noaptea, ca să călărească în pielea goală, renunţând până şi la şa.

Manon privi înainte, încruntându-se. Slavă întunericului că Matroana Clanului Cioc-negru nu era aici ca să vadă asta, altfel nu doar Asterin ar fi fost ameninţată. Ar fi fost pedepsită şi Manon, pentru că permisese unei asemenea sălbăticii să înflorească. Şi pentru că nu voia să o distrugă definitiv.

Manon zări o căsuţă cu un teren îngrădit. O lumină pâlpâia la fereastră – perfect. Dincolo de casă, străluceau smocuri de culoare albă ca zăpada. Şi mai bine. Manon îl întoarse pe Abraxos spre fermă, spre familia care – dacă ar fi fost

inteligentă – ar fi auzit deja vuietul aripilor şi s-ar fi ascuns. Nu aveau voie să atace copii. Era o regulă nescrisă printre Cele Treisprezece, chiar dacă unele dintre celelalte Clanuri nu aveau remuşcări în privinţa asta, mai ales Picioarele-galbene. Dar femeile şi bărbaţii erau la liber şi se puteau distra cu ei.

Iar după întâlnirile ei de mai devreme – cu ducele şi, cu Asterin –, Manon chiar avea chef de puţină distracţie.

Capitolul 9

După ce Aelin îi scrise lui Arobynn şi trimise scrisoarea printr-unul dintre derbedeii sălbatici ai străzii care îl serveau, foamea o scoase din apartament, în dimineaţa gri. Ruptă de oboseală, făcu rost de micul dejun, cumpărând destule şi pentru prânz şi cină, şi se întoarse la depozit o oră mai târziu. Pe masa din sufragerie o aştepta o cutie mare şi plată.

Nu părea să se fi umblat la încuietoare şi nicio fereastră nu era deschisă mai mult decât înainte: le crăpase în acea dimineaţă, pentru a lăsa să intre briza dinspre râu. Dar nu se aştepta ca Arobynn să fi lăsat vreo urmă totuşi, deşi era Regele Asasinilor, ajunsese pe acel tron autoconstruit comiţând crime. Cumva, păru potrivit că cerurile se deschiseră chiar atunci, răpăitul şi clinchetul ploii alungând liniştea prea apăsătoare a camerei.

Aelin trase de panglica de mătase verde din jurul cutiei de culoare crem, până când o desfăcu. Punând deoparte capacul, fixă mult cu privirea

materialul împăturit. Pe biletul de deasupra scria: „Mi-am permis să fac nişte îmbunătăţiri faţă de data trecută. Du-te la joacă”.

Gâtul i se strânse, dar scoase costumul întreg din material negru – strâmt, gros şi maleabil ca pielea, dar fără luciul şi senzaţia de sufocare a acesteia. Sub costumul împăturit, se afla o pereche de cizme. Fuseseră curăţate de ultima dată când le purtase, cu ani în urmă, pielea neagră fiind încă suplă şi elastică, având aceleaşi şanţuri speciale şi cuţite ascunse de pe vremuri. Ridică mâneca grea a costumului, dezvăluind mănuşile-armură care ascundeau săbii subţiri şi crude, la fel de lungi ca antebraţele ei. Nu mai văzuse acest costum şi nu-l mai purtase de când... Se uită la locul gol de pe poliţă. Încă un test – unul tăcut, ca să vadă doar cât de mult ar fi iertat şi uitat, câte ar fi îndurat ca să lucreze pentru el.

Cu ani în urmă, Arobynn plătise pentru costum o sumă exorbitantă, cerută de un meseriaş din Melisande, care îl făcuse manual, croit exact pe măsura ei. Insistase ca doi dintre cei mai buni asasini ai lui să fie echipaţi în costumele mortale şi nedetectabile, deci i-l dăduse cadou, unul dintre multele pe care i le dăduse, ca recompensă pentru că o bătuse măr şi apoi o trimisese spre Deşertul Roşu, ca să se antreneze. Şi ea, şi Sam fuseseră bătuţi crunt pentru neascultare – şi, cu toate acestea, Arobynn îl pusese pe Sam să plătească pentru costumul lui. Apoi îi dăduse job-uri mediocre, ca să nu-şi poată plăti datoria prea uşor.

Puse din nou costumul în cutie şi începu să se dezbrace, inhalând mirosul ploii căzute pe pietre,

care intra prin ferestrele deschise.

O, putea să se joace din nou de-a protejata devotată. Putea să urmeze planul pe care îl crease cu permisiunea ei – planul pe care ea avea să îl schimbe un pic, doar atât cât trebuia. Ar fi omorât pe oricine ar fi fost nevoie, s-ar fi prostituat, s-ar fi distrus, dacă asta ar fi însemnat să-l recupereze în siguranţă pe Aedion. Două zile – doar două zile – până când va putea să îl vadă din nou, până când va vedea cu ochii ei că supravieţuise în toţi aceşti ani în care fuseseră despărţiţi. Şi chiar dacă Aedion ar fi urât-o, dacă ar fi scuipat-o aşa cum, practic, o făcuse Chaol... ar fi meritat.

Goală, îşi puse costumul, materialul moale şi neted mângâindu-i pielea. Era tipic pentru Arobynn să nu îi spună nimic despre modificările pe care le făcuse – să-l transforme într-un puzzle mortal, pe care ea să-l rezolve, dacă era suficient de inteligentă încât să supravieţuiască. Se strecură în costum, evitând cu grijă declanşarea mecanismului care elibera săbiile ascunse, pipăind să vadă dacă mai existau şi alte arme sau trucuri mascate. Mai dură o clipă până când costumul o învălui complet, iar ea îşi puse cizmele.

Îndreptându-se spre dormitor, simţea deja întăriturile adăugate fiecărui loc vulnerabil de pe corpul ei. Probabil că specificaţiile fuseseră trimise cu luni înainte de sosirea costumului, de către bărbatul care ştia că, uneori, genunchiul îi vibra, care cunoştea părţile corpului pe care prefera să le folosească în luptă, viteza cu care se mişca. Tot ce ştia Arobynn i se mula acum pe corp, în material, oţel şi întuneric. Se opri în faţa oglinzii de pe

peretele îndepărtat al dormitorului. Era o a doua piele. Mai puţin scandaloasă, datorită detaliilor rafinate, căptuşelii suplimentare, buzunarelor, bucăţilor de ornamente armate – dar niciun centimetru nu era ignorat. Fluieră uşor. Foarte bine, atunci. Putea să fie din nou Celaena Sardothien – încă puţin timp, până la terminarea acestui joc.

Poate că s-ar mai fi gândit la asta, dacă sunetul copitelor de cai şi al roţilor care se opriră în faţa depozitului nu ar fi răsunat prin ferestrele deschise. Se îndoia că Arobynn ar fi apărut atât de curând ca să se laude – nu, avea să aştepte până când ar fi aflat dacă, într-adevăr, purtase costumul.

Mai rămânea o singură altă persoană care s-ar fi deranjat să vină în vizită, deşi se îndoia că Chaol ar fi risipit banii pe o trăsură, chiar dacă ploua. Rămânând ascunsă, privi pe fereastră, prin ploaie, examinând detaliile trăsurii comune. Pe strada plouată, nu era nimeni care să o observe – şi nimic nu dădea de gol cine ar fi putut fi înăuntru.

Îndreptându-se spre uşă, Aelin îşi scutură încheietura, lansând lama de pe mâna ei stângă. Aceasta nu scoase niciun sunet când ieşi din fanta ascunsă în mănuşă, metalul strălucind în lumina slabă a ploii. Pe toţi zeii, costumul era la fel de minunat ca în prima zi în care îl probase; lama spinteca aerul la fel de lin ca atunci când o înfigea în ţintele ei.

Singurele sunete care se auziră când coborî scările fură paşii ei şi ropotul ploii pe acoperişul depozitului. Ajunsă jos, merse tiptil printre lăzile stivuite la primul etaj. Cu mâna stângă înclinată, ca

să ascundă lama între pliurile mantiei, deschise uşa imensă pe roţi a depozitului, dezvăluind ploaia torenţială de afară.

O femeie cu glugă aştepta sub marchiza îngustă, iar o birjă închiriată nemarcată zăbovea pe bordura din spatele ei. Birjarul privea cu atenţie, cu ploaia picurând de pe borurile largi ale pălăriei. Nu era o privire antrenată – doar îşi făcea griji pentru femeia care îl angajase. Chiar şi în ploaie, mantia ei era de un gri închis, iar materialul, curat şi destul de greu încât să sugereze că avea mulţi bani, în ciuda trăsurii. Gluga grea ascundea chipul străinei în umbră, dar Aelin zări piele ivorie, păr negru şi mănuşi delicate de catifea, care se îndreptară spre mantie – după o armă?

— Aştept o explicaţie, spuse Aelin, rezemându-se de tocul uşii, dacă nu vrei să ajungi carne tocată.

Femeia se retrase în ploaie – nu chiar înapoi, ci spre trăsură, unde Aelin observă silueta unui copil care aştepta înăuntru. Ghemuit.

— Am venit să te avertizez, spuse femeia şi scoase gluga doar cât să-şi dezvăluie chipul.

Ochi verzi şi uşor oblici, buze senzuale, pometi ascuţiţi şi un nas frumos, trăsături combinate, creau o frumuseţe rară şi uimitoare, care înnebunea bărbaţii.

Aelin păşi sub marchiza îngustă şi vorbi tărăgănat:

— Din câte îmi amintesc, Lysandra, te-am *avertizat* că, dacă te voi mai vedea vreodată, te voi ucide.

~

— Te rog, o imploră Lysandra.

Acele cuvinte – şi disperarea din spatele lor – o făcură pe Aelin să-şi bage sabia în teacă. În cei nouă ani de când o cunoştea pe curtezană, nu o auzise niciodată pe Lysandra spunând „te rog” – sau părând vreodată disperată. Lysandra nu rostise niciodată în preajma lui Aelin cuvinte ca „mulţumesc”, „pot să” sau chiar „mă bucur să te văd”.

La fel de uşor ar fi putut fi şi prietene, şi inamice – ambele orfane şi găsite de mici de către Arobynn. Dar Arobynn i-o dăduse pe Lysandra lui Clarisse, buna lui prietenă şi matroana de succes a unui bordel. Şi, cu toate că Aelin fusese instruită pentru război, iar Lysandra, pentru dormitoare, ajunseseră cumva rivale, bătându-se pe atenţia lui Arobynn.

Când Lysandra împlinise şaptesprezece ani şi fusese scoasă la licitaţie, o câştigase Arobynn, folosind banii daţi de Aelin ca să-şi achite datoriile. Apoi, curtezana îi spusese în faţă ce făcuse Arobynn cu banii ei, pătaţi de sânge. Iar Aelin îi aruncase ceva înapoi: un pumnal. Nu se mai văzuseră de atunci.

Aelin se gândi că era perfect justificat să-şi scoată gluga pentru a-şi dezvălui chipul şi îi dădu replica.

— Mi-ar lua mai puţin de un minut să vă ucid pe tine şi pe birjarul tău şi să mă asigur că mica ta

protejată din trăsură nu va sufla o vorbă despre asta. Probabil că s-ar bucura să te vadă moartă.

Lysandra înţepeni.

— Nu este protejata mea şi nu ia parte la instructaj.

— Aşadar, o foloseşti pe post de scut împotriva mea? Zâmbetul lui Aelin era ascuţit ca o lamă.

— Te rog – te rog! zise Lysandra, acoperind sunetul ploii, trebuie să vorbesc cu tine, doar pentru câteva minute, într-un loc sigur.

Aelin îi examină hainele elegante, trăsura închiriată, ploaia care lovea caldarâmul. Era atât de tipic pentru Arobynn să facă aşa ceva. Dar avea să-l lase să-şi joace cartea; ca să vadă unde ar fi condus-o. Aelin îşi strânse puntea nasului cu două degete, apoi îşi înălţă capul.

— Ştii că trebuie să-ţi ucid birjarul.

— Nu, nu trebuie! strigă bărbatul, luptându-se să apuce frâul. Jur – jur să nu spun niciun cuvânt despre locul acesta.

Aelin se îndreptă spre trăsură, ploaia udându-i instantaneu mantia. Birjarul ar fi putut să dezvăluie locaţia depozitului, ar fi putut să pună totul în pericol, dar... Aelin examină permisul acoperit de picăturile ploii înrămat lângă uşă, luminat de mica lampă ce atârna deasupra.

— Ei bine, Kellan Oppel de pe strada Baker numărul şaizeci şi trei, apartamentul doi, presupun că *nu* vei spune nimic despre asta.

Alb ca varul, birjarul încuviinţă.

Aelin deschise uşa trăsurii.

— Ieşi! îi spuse ea copilului dinăuntru. Intraţi amândouă înăuntru.

— Evangeline poate aştepta aici, şopti Lysandra.

Aelin privi peste umăr, ploaia stropindu-i faţa când zâmbi.

— Dacă tu crezi, chiar şi pentru o clipă, că am de gând să las un copil singur, într-o trăsură închiriată, în mahala, poţi să te întorci în haznaua din care ai venit. Se uită din nou în trăsură, spre fata ghemuită. Haide! Nu muşc.

Aceasta păru să fie o asigurare suficientă pentru Evangeline, care se apropie repede, lumina lămpii poleindu-i mânuţa de porţelan, înainte de a-i apuca braţul lui Aelin, pentru a sări din trăsură. Nu mai mare de unsprezece ani, avea un corp delicat; părul ei blond-roşcat era împletit la spate, ca să-i dezvăluie ochii de culoarea lămâii, care cercetau strada udă şi pe femeile din faţa ei. La fel de uluitoare ca stăpâna ei – sau ar fi fost, dacă nu ar fi avut cicatrice adânci şi zimţate pe ambii obraji. Cicatrice care explicau tatuajul oribil din interiorul încheieturii mâinii ei. Fusese una dintre acolitele lui Clarisse – până când fusese distrusă şi îşi pierduse toată valoarea.

Aelin îi făcu un semn din ochi lui Evangeline şi îi zâmbi complice, în timp ce o conduse prin ploaie.

— Pari a fi genul meu de persoană.

~

Aelin deschise toate ferestrele, ca să lase briza râului răcorit de ploaie să intre în apartamentul sufocant. Din fericire, nimeni nu trecuse pe stradă

în minutele cât fuseseră afară, dar dacă Lysandra era aici, nu avea nicio îndoială că Arobynn avea să afle asta.

Aelin mângâie uşor fotoliul din faţa ferestrei, zâmbind fetiţei cu cicatrice urâte.

— Când intră o briză delicată, acesta este locul meu preferat din tot apartamentul. Dacă vrei, am o carte sau două care cred că ţi-ar plăcea. Sau – gesticulă spre bucătăria din dreapta ei – s-ar putea să găseşti ceva delicios pe masa din bucătărie – o tartă cu coacăze, cred. Lysandra stătea neclintită, dar lui Aelin nu-i păsa de asta în mod deosebit. Tu alegi.

Fiind un copil într-un bordel de lux, probabil că Evangeline nu avusese şansa să aleagă de prea multe ori în scurta ei viaţă. Ochii verzi ai Lysandrei părură să se înduioşeze puţin.

— Mi-ar plăcea o tartă, te rog! spuse Evangeline, cu o voce abia auzită peste ropotul ploii de pe acoperiş şi ferestre. O clipă mai târziu, dispăru. Inteligentă fată – ştia să nu se amestece în treburile stăpânei ei.

Cu Evangeline ocupată, Aelin îşi scoase mantia udă leoarcă şi folosi mica parte rămasă uscată ca să-şi şteargă faţa udă. Ţinându-şi încheietura mâinii înclinată, în caz că ar fi avut nevoie să scoată lama ascunsă, Aelin arătă spre canapeaua din faţa focului neaprins.

— Ia loc, îi spuse ea Lysandrei.

Spre surprinderea ei, femeia ascultă.

— Sau mă vei ameninţa din nou cu moartea? întrebă ea.

— Eu nu ameninţ. Doar promit.

Curtezana se aşează pe pernele canapelei.

— Te rog. Cum aş putea vreodată să cred tot ce iese din gura aia a ta mare?

— M-ai crezut când am aruncat pumnalul spre capul tău.

Lysandra schiţă un zâmbet.

— Ai ratat.

Era adevărat – dar tot îi zgâriase urechea curtezanei. În ceea ce o privea, o meritase. Dar în faţa ei stătea o femeie – amândouă erau femei acum, nu fetele care fuseseră la şaptesprezece ani. Lysandra o măsură din priviri.

— Te prefer blondă.

— Eu aş prefera să pleci naibii din casa mea, dar nu cred că se va întâmpla prea curând. Se uită la strada de dedesubt; birjarul aştepta, aşa cum i se ordonase. Arobynn nu putea să te trimită într-una dintre trăsurile lui? Credeam că te plătea bine.

Lysandra flutură din mână, lumina lumânării strălucind pe o brăţară din aur care abia acoperea un tatuaj în formă de şarpe, făcut pe încheietura subţire a mâinii.

— I-am refuzat trăsura. M-am gândit că nu ar da bine.

Era prea târziu pentru asta.

— Aşadar, el te-a trimis. Ca să mă avertizezi în legătură cu ce, mai exact?

— M-a trimis ca să-ţi spun planul lui. Nu mai are încredere în mesageri. Dar avertismentul vine de la mine.

O minciună sfruntată, fără îndoială. Dar tatuajul acela – sigiliul bordelului lui Clarisse, incrustat pe pielea tuturor curtezanelor, din clipa în

care erau vândute casei ei... Fata din bucătărie, birjarul de jos – ar fi putut îngreuna mult situaţia, dacă ar fi spintecat-o pe Lysandra. Privind însă tatuajul, pumnalul o tenta. Nu sabia – nu, voia intimitatea unui cuţit, voia să împartă aceeaşi respiraţie cu ea, în timp ce îi lua viaţa. Aelin întrebă prea încet:

— De ce mai ai încă tatuat sigiliul lui Clarisse?

„Să nu ai încredere în Archer”, încercase Nehemia să o avertizeze, desenând perfect un şarpe în mesajul ei codat. Dar cum rămânea cu restul celor care aveau acel sigiliu? Lysandra pe care o cunoscuse Aelin cu ani în urmă... perversă, mincinoasă şi vicleană erau unele dintre cuvintele frumoase pe care Aelin le folosise ca să o descrie.

Lysandra se încruntă la tatuaj.

— Până când nu ne plătim datoriile, nu putem să-l îndepărtăm.

— Ultima dată când ţi-am văzut scheletul ambulant de prostituată, mai aveai doar câteva săptămâni până la plata finală. Într-adevăr, Arobynn plătise atât de mult la Licitaţie în urmă cu doi ani, încât Lysandra ar fi trebuit să fie eliberată aproape imediat.

Curtezana clipi des.

— Ai o problemă cu tatuajul?

— Ticălosul de Archer Finn avea unul. Aparţinuseră aceleiaşi case, aceleiaşi matroane. Poate că lucraseră împreună şi în alte privinţe.

Lysandra o privi în ochi.

— Archer este mort.

— Pentru că l-am spintecat eu, spuse dulce Aelin.

Lysandra îşi rezemă o mână de spătarul canapelei.

— Tu... şopti ea. Bun. Bine că l-ai ucis. Era un porc egoist, rosti ea încet, scuturând din cap.

Ar fi putut să fie o minciună, ca să o câştige de partea ei.

— Spune ce ai de spus şi pleacă.

Gura senzuală a Lysandrei se strânse. Dar îi expuse planul lui Arobynn de a-l elibera pe Aedion.

Era genial, trebuia să recunoască Aelin – inteligent, şi dramatic, şi curajos. Dacă regele Adarlanului voia să facă un spectacol din execuţia lui Aedion, atunci ei aveau să facă un spectacol din salvarea lui. Dar să-i spună asta prin Lysandra, să atragă o altă persoană care ar fi putut să o trădeze sau să fie martoră împotriva ei... Încă un memento despre cât de uşor ar fi putut fi pecetluită soarta lui Aedion, dacă Arobynn ar fi hotărât să-i facă viaţa lui Aelin un iad.

— Ştiu, ştiu, zise curtezana, examinând strălucirea rece din ochii lui Aelin. Nu trebuie să-mi aminteşti că mă vei jupui de vie, dacă te trădez.

Aelin simţi cum îi tresare un muşchi pe obraz.

— Şi avertismentul pe care ai venit să mi-l dai?

Lysandra se mişcă pe canapea.

— Arobynn voia ca eu să-ţi spun ce şi cum, ca să pot să te verific – să te testez, să văd cât de mult eşti de partea lui, să văd dacă îl vei trăda.

— Aş fi fost dezamăgită dacă nu ar fi procedat aşa.

— Cred... cred că m-a trimis şi ca pe o jertfă.

Aelin ştia la ce se referea.

— Din nefericire pentru tine, nu mă

interesează femeile, îi spuse ea. Chiar dacă sunt plătite.

Nările Lysandrei se umflară delicat.

— Cred că m-a trimis aici ca să mă poţi *ucide.* Drept cadou.

— Iar tu ai venit ca să mă implori să mă răzgândesc? Atunci nu era de mirare că adusese copilul. Egoista laşă, să se folosească de Evangeline ca de un scut! Să aducă un copil în această lume a lor!

Lysandra se uită la cuţitul prins de coapsa lui Aelin.

— Ucide-mă, dacă vrei. Evangeline deja ştie ce bănuiesc şi nu va spune un cuvânt.

Aelin îşi impuse să afişeze un calm de gheaţă.

— Dar chiar am venit să te avertizez, continuă Lysandra. Poate că îţi oferă cadouri, poate că te ajută cu această salvare, dar el te supraveghează – şi are propriile planuri. Favoarea pe care i-ai oferit-o – nu mi-a spus ce este, dar probabil că este o capcană, într-un fel sau altul. Eu m-aş gândi serios dacă merită să am parte de ajutorul lui şi aş vedea cum aş putea ieşi din situaţia asta.

Ea nu avea cum să facă asta – nu ar fi putut. Dintr-o sumedenie de motive diferite.

Cum Aelin nu răspunse, Lysandra respiră adânc.

— În plus, am venit ca să-ţi dau asta. Băgă mâna în pliurile rochiei ei de un indigo închis, iar Aelin adoptă subtil o poziţie defensivă.

Lysandra scoase un plic uzat şi decolorat şi îl puse cu mare grijă pe masa joasă, din faţa canapelei. Plicul tremură până atinse masa.

— Asta... este pentru tine. Te rog să-l citeşti.

— Deci acum eşti şi curva lui Arobynn, *şi* curier?

Curtezana acceptă insulta.

— Nu este de la Arobynn. Este de la Wesley. Lysandra păru să se scufunde în canapea şi, pentru o clipă, Aelin crezu suferinţa de negrăit din ochii ei.

— Wesley, spuse Aelin. Garda de corp a lui Arobynn. Cel care şi-a petrecut o mare parte din timpul lui urându-mă, iar în rest, s-a gândit la cum să mă ucidă. Curtezana dădu din cap. Arobynn l-a ucis pe Wesley, pentru că l-a omorât pe Rourke Farran.

Lysandra tresări.

Aelin se uită la plicul vechi. Lysandra îşi coborî privirea spre mâinile ei împreunate atât de strâns, încât încheieturile îi erau albe.

Plicul era pătat, dar sigiliul ciobit nu fusese rupt.

— De ce ai purtat cu tine doi ani o scrisoare pe care mi-a scris-o Wesley?

Lysandra nu îşi ridică privirea.

— Pentru că l-am iubit foarte mult, i se frânse ei vocea.

Dintre toate lucrurile la care se aşteptase să le audă din gura Lysandrei, acesta era ultimul.

— A început ca o greşeală. Arobynn mă trimitea înapoi la Clarisse împreună cu el în trăsură, ca escortă, iar la început, am fost doar – doar prieteni. Am vorbit, iar el nu se aştepta la nimic. Dar apoi... apoi Sam a murit, iar tu... Lysandra făcu semn din cap spre scrisoarea care stătea încă nedeschisă, între ele. Totul este scris

acolo. Tot ce a făcut Arobynn, tot ce a plănuit. Ce i-a cerut lui Farran să-i facă lui Sam şi ce a ordonat să ţi se facă ţie. Totul. Wesley voia ca tu să ştii, deoarece voia să înţelegi – avea nevoie ca tu să înţelegi, Celaena, că el nu a aflat decât atunci când a fost prea târziu. A încercat să oprească totul şi s-a străduit din răsputeri să-l răzbune pe Sam. Dacă Arobynn nu l-ar fi ucis... Wesley plănuia să vină în Endovier, ca să te elibereze. S-a dus chiar şi în Piaţa Umbrelor, ca să găsească pe cineva care ştia planul minelor, şi a luat o hartă de la ei. Încă o am. Ca dovadă. Eu – mă pot duce să o aduc...

Cuvintele o loviră ca o cortină de săgeţi, dar ea alungă tristeţea adresată unui bărbat la care se gândise mereu ca la unul dintre câinii lui Arobynn. Nu credea că Arobynn nu ar fi fost în stare să o folosească pe Lysandra, să inventeze toată această poveste ca să o facă să aibă încredere în femeie. Lysandra pe care o ştia ar fi fost mai mult decât fericită să o facă. Iar Aelin ar fi putut intra în joc doar ca să afle unde avea să o ducă, ce punea Arobynn la cale şi dacă ar fi greşit îndeajuns de mult încât să-şi dea cărţile pe faţă, dar...

„Ce i-a cerut lui Farran să-i facă lui Sam.”

Ea presupusese dintotdeauna că Farran doar îl torturase pe Sam aşa cum îi plăcea lui atât de mult să rănească şi să distrugă oamenii. Dar faptul că Arobynn ceruse ca Sam să fie torturat într-un anume mod... Era bine că nu mai avea magia. Era bine că îi fusese înăbuşită. Pentru că, probabil, ar fi erupt şi ar fi ars zile întregi, învăluită în focul ei.

— Aşadar, ai venit aici, spuse Aelin, în timp ce Lysandra îşi şterse discret ochii cu o batistă, ca să

mă avertizezi că Arobynn *ar putea* să mă manipuleze, deoarece, în sfârşit, ţi-ai dat seama ce monstru este cu adevărat Arobynn, după ce ţi-a ucis iubitul?

— I-am promis lui Wesley că îţi voi da personal scrisoarea...

— Ei bine, mi-ai dat-o, aşa că pleacă!

Se auziră încet nişte paşi, iar Evangeline ţâşni din bucătărie, alergând spre stăpâna ei tăcută, graţioasă şi vioaie. Cu o blândeţe surprinzătoare, Lysandra îşi strecură un braţ liniştitor în jurul lui Evangeline şi se ridică în picioare.

— Înţeleg, Celaena, chiar înţeleg. Dar te implor: citeşte scrisoarea! Pentru el.

Aelin îşi arătă dinţii.

— Ieşi afară.

Lysandra se îndreptă spre uşă, păstrând o distanţă sigură faţă de Aelin, pentru ea şi Evangeline. Se opri în pragul uşii.

— Sam era şi prietenul meu. El şi Wesley erau singurii mei prieteni. Iar Arobynn i-a ucis pe amândoi.

Aelin nu făcu decât să ridice din sprâncene.

Lysandra nu se deranjă să îşi ia rămas-bun şi dispăru pe scări. Evangeline zăbovi însă în prag, privind când spre stăpâna ei care dispărea, când spre Aelin, părul ei frumos strălucind precum cuprul lichid. Apoi, fata gesticulă spre chipul ei acoperit de cicatrice.

— Ea mi-a făcut asta.

Făcu un efort să rămână aşezată, să se abţină să sară pe scări ca să-i taie gâtul Lysandrei.

— Am plâns când mama m-a vândut lui

Clarisse, continuă Evangeline. Am plâns încontinuu. Şi cred că Lysandra a supărat-o pe stăpână în ziua aia, pentru că m-au dat ei ca slujnică, chiar dacă mai avea doar câteva săptămâni până să-şi plătească datoriile. În seara aia, trebuia să încep instructajul şi am plâns atât de tare, încât mi s-a făcut rău. Dar Lysandra m-a curăţat. Mi-a spus că era o cale de scăpare, dar că va durea, iar eu nu voi mai fi la fel. Nu puteam să fug, pentru că ea a încercat să fugă de câteva ori când era de vârsta mea, dar au găsit-o şi au bătut-o, lovind-o acolo unde nu i se vedeau vânătăile.

Nu ştiuse niciodată – nu se întrebase vreodată. În tot acest timp în care îşi bătuse joc de Lysandra, când erau mici...

— Am spus că aş face orice ca să scap de ce mi-au povestit alte fete, continuă Evangeline. Aşadar, mi-a spus să am încredere în ea – iar apoi mi-a făcut astea. A ţipat tare şi ceilalţi au venit în fugă. Au crezut că m-a tăiat pentru că se mâniase, au spus că a făcut-o ca să nu mai fiu o ameninţare. Şi ea i-a lăsat să creadă asta. Clarisse a fost atât de furioasă, încât a bătut-o pe Lysandra în curte, dar ea n-a plâns – nici măcar o dată. Iar când tămăduitoarea a spus că nu avea cum să-mi vindece chipul, Clarisse a obligat-o pe Lysandra să mă cumpere pentru suma pe care aş fi valorat-o, dacă aş fi fost o curtezană deplină, ca ea.

Aelin nu avea cuvinte.

— De aceea încă lucrează pentru Clarisse, de aceea nu este încă liberă şi nu va fi pentru o vreme, spuse Evangeline. M-am gândit că ar trebui să ştii.

Aelin voia să-şi spună să nu aibă încredere în fată, că asta ar fi putut face parte din planul Lysandrei şi al lui Arobynn, dar... dar în mintea ei, în oasele ei, era o voce care îi şoptea, neîncetat, de fiecare dată mai clar şi mai tare: „Nehemia ar fi făcut la fel.”

Evangeline făcu o reverenţă şi coborî scările, lăsând-o pe Aelin cu ochii la plicul uzat. Dacă ea se schimbase atât de mult în doi ani, poate că o făcuse şi Lysandra. Şi, pentru o clipă, se întrebă cum viaţa altei tinere ar fi fost diferită dacă s-ar fi oprit ca să vorbească puţin cu ea – ca să *discute* cu adevărat cu Kaltain Rompier, în loc să o alunge ca pe o curteană anostă. Ce s-ar fi întâmplat dacă şi Nehemia ar fi încercat să vadă dincolo de masca lui Kaltain?

Evangeline urca în trăsura care strălucea în ploaie, lângă Lysandra, când Aelin apăru în uşa depozitului.

— Aşteaptă! spuse ea.

Capitolul 10

Vederea lui Aedion se înceţoşa şi el respira tot mai greu. Curând. Simţea Moartea stând ghemuită în colţul celulei lui, numărând până la ultima sa suflare, ca un leu care aşteaptă să atace. Din când în când, Aedion zâmbea spre umbrele adunate în jur. Infecţia se răspândise şi, cu două zile înainte de spectacolul în care urma să fie executat, moartea nu venea îndeajuns de curând. Gărzile presupuneau că dormea ca să treacă timpul.

Aedion îşi aştepta mâncarea, uitându-se la

mica fereastră cu gratii din partea de sus a uşii celulei, după orice semn al sosirii gărzilor. Dar fu destul de sigur că halucina când uşa se deschise, iar prinţul moştenitor intră înăuntru. În spatele lui nu se aflau gărzi, nu se zări nicio escortă în timp ce prinţul îl fixă cu privirea, din pragul uşii.

Chipul nemişcat al prinţului îi dezvălui imediat ce trebuia să ştie: că asta nu era o încercare de salvare. Iar colierul din piatră neagră de la gâtul său îi spuse restul: lucrurile nu decurseseră bine în ziua în care Sorscha fusese ucisă. Reuşi să rânjească.

— Mă bucur să te văd, prinţişorule!

Prinţul se uită la părul murdar al lui Aedion, la barba care crescuse în ultimele câteva săptămâni, iar apoi la grămada de vomă din colţ, rămasă de când nu reuşise să ajungă la găleată, în urmă cu o oră.

Aedion vorbi cât de tărăgănat putu.

— Ai putea măcar să mă inviţi la cină, înainte să mă priveşti aşa.

Ochii de safir ai prinţului se îndreptară spre ai lui, iar Aedion se concentră, ignorând ceaţa care îi acoperea vederea. Era studiat de o creatură rece, un răpitor, ceva inuman.

— Dorian, zise încet Aedion.

Creatura în care se transformase prinţul schiţă un zâmbet. Căpitanul spusese că acele inele din piatră Wyrd înrobeau mintea – sufletul. El văzuse colierul aşteptând lângă tron şi se întrebase dacă era la fel. Mai rău.

— Spune-mi ce s-a întâmplat în sala tronului, Dorian! gâfâi Aedion, simţind cum îi zvâcnea capul.

Prinţul clipi încet.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— De ce eşti aici, Dorian? Aedion nu i se mai adresase prinţului pe nume, dar părea important să-l folosească, să i-l amintească. Chiar dacă doar l-ar fi provocat pe prinţ să-l ucidă.

— Am venit să mă uit la infamul general înainte să te execute ca pe un animal.

Deci nu era nicio şansă să fie ucis astăzi.

— Tot aşa cum au executat-o pe Sorscha?

Deşi prinţul nu se mişcă, Aedion ar fi putut jura că dăduse înapoi, ca şi când cineva ar fi tras de o lesă, ca şi când cineva ar fi avut încă *nevoie* să fie ţinut în lesă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse creatura dinăuntrul prinţului, însă nările îi fremătară.

— Sorscha, şopti Aedion, cu o durere de plămâni. Sorscha – femeia ta, tămăduitoarea. Stăteam lângă tine când i-au tăiat capul. Te-am auzit ţipând când te-ai aruncat pe corpul ei. Creatura înlemni un pic. Unde au îngropat-o, Dorian? insistă Aedion. Ce au făcut cu trupul ei, cu trupul femeii pe care ai iubit-o?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse el din nou.

— Sorscha, gâfâi Aedion, cu respiraţia neregulată. Numele ei era Sorscha şi te-a iubit – iar ei au ucis-o. Bărbatul care ţi-a pus colierul la gât a ucis-o.

Creatura tăcu. Apoi îşi înclină capul. Îi zâmbi îngrozitor de frumos.

— Îmi va face plăcere să te văd murind, generale.

Aedion râse tuşind. Prinţul – creatura care

devenise – se întoarse uşor şi ieşi. Iar Aedion ar mai fi râs, de ciudă şi ca să-l sfideze, dacă nu l-ar fi auzit pe prinţ vorbind cu cineva de pe hol.

— Generalul este bolnav. Vedeţi să fie îngrijit imediat.

„Nu.” Creatura probabil că îi simţise boala.

Aedion nu putu face nimic atunci când tămăduitoarea fu chemată – o femeie în vârstă, pe nume Amithy –, iar el fu ţinut cu forţa, prea slăbit să riposteze, în timp ce ea îi îngriji rănile. Îi turnă pe gât un lichid tonic care îl făcu să se înece; rana îi fu spălată şi bandajată, iar lanţurile îi fură scurtate în aşa fel încât să nu îşi poată mişca suficient mâinile încât să rupă cusăturile. Întăritoarele continuară să vină, la fiecare oră, indiferent cât de tare muşca, indiferent cât de mult încerca să-şi ţină gura strâns închisă.

Aşadar, îl salvară, iar Aedion înjură şi blestemă Moartea pentru că nu îl luase, rugându-se în tăcere, în acelaşi timp la Mala, Aducătoarea Luminii, să o ţină pe Aelin departe de petrecere, departe de prinţ şi departe de rege şi de colierele lui din piatră Wyrd.

~

Chestia din el părăsi temniţele şi se îndreptă spre castelul de cleştar, îndrumându-i trupul ca pe o corabie. Acum, îl forţă să încremenească în faţa bărbatului pe care el îl vedea adesea în momentele care străpungeau întunericul.

Bărbatul, aşezat pe un tron de sticlă, schiţă un

zâmbet.

— Fă o plecăciune! spuse el.

Creatura din el trase puternic de legătura lor, fulgerul înţepându-i muşchii, ordonându-i să se supună. Aşa fusese forţat să coboare în acele temniţe, unde războinicul cu păr blond îi spusese numele ei – de atât de multe ori încât începuse să strige, chiar dacă el nu scosese niciun sunet. Încă ţipa, în vreme ce muşchii îl trădau din nou, punându-l cu forţa în genunchi, iar tendoanele gâtului îl dureau, forţându-l să plece capul.

— Încă te opui? întrebă bărbatul, privind inelul negru de pe degetul lui ca şi când acesta ar fi avut deja răspunsul. Pot să vă simt pe amândoi înăuntru. Interesant.

Da – chestia din întuneric devenea mai puternică, acum capabilă să treacă prin zidul invizibil dintre ei şi să-l controleze ca pe o păpuşă, să vorbească prin el. Dar nu în întregime, nu pentru perioade lungi de timp. El acoperea găurile cât de bine putea, dar creatura tot răzbea.

Demon. Un prinţ demon.

Iar el vedea acel moment – îl vedea la nesfârşit – în care femeia pe care o iubise îşi pierduse capul. Faptul că îi auzise numele rostit de vocea răguşită a generalului îl determinase să atace celălalt zid al minţii sale, bariera care îl ţinea închis în întuneric. Dar întunericul din mintea lui era un cavou închis.

— Raportează! îi ceru bărbatul de pe tron.

Ordinul îl făcu să se cutremure, iar el îi dădu toate detaliile întâlnirii lui, îi spuse fiecare cuvânt şi îi povesti tot ce făcuse. Iar creatura – *demonul* – se bucură de groaza pe care o simţea el.

— Inteligent din partea lui Aedion să încerce să moară pe ascuns, spuse bărbatul. Probabil crede că e posibil ca verişoara lui să vină la petrecerea ta, dacă îşi doreşte cu atâta disperare să ne răpească distracţia.

El rămase tăcut, deoarece nu i se ordonase să vorbească. Bărbatul îl măsură din priviri, având ochii negri plini de încântare.

— Ar fi trebuit să fac asta cu ani în urmă. Nu ştiu de ce am pierdut atât de mult timp aşteptând să văd dacă ai sau nu vreo putere. Ce prostie din partea mea!

El încercă să vorbească, încercă să se mişte, încercă să facă ceva folosindu-şi corpul muritor. Dar demonul îi apucă mintea ca într-un pumn, muşchii feţei îi alunecară într-un zâmbet şi îl forţă să vorbească.

— Sunt la dispoziţia voastră, Maiestate, spuse el.

Capitolul 11

Piaţa Umbrelor funcţionase de-a lungul malurilor râului Avery încă de la înfiinţarea oraşului Rifthold. Poate de mai mult timp. Legenda spunea că fusese construită pe oasele Zeului Adevărului, astfel încât vânzătorii şi eventualii hoţi să nu comită ilegalităţi. Lui Chaol i se părea ironic, având în vedere că nu exista un Zeu al Adevărului. Din câte ştia el. Contrabanda, substanţele ilegale, mirodeniile, hainele, carnea: piaţa oferea de toate tuturor, dacă erau suficient de curajoşi, de nebuni sau de disperaţi să se aventureze înăuntru.

Când venise pentru prima dată aici, cu câteva săptămâni în urmă, Chaol fusese şi curajos, şi nebun, şi disperat, coborând scările din lemn putred pe jumătate, dintr-o parte dărăpănată a docurilor, chiar pe chei, unde alcovurile, tunelurile şi magazinele erau săpate în malul râului.

Acoperite cu mantii, siluete înarmate patrulau pe cheiul lung şi lat, care servea drept singura cale spre piaţă. În timpul perioadelor ploioase, râul Avery se umfla adesea suficient de mult încât să inunde cheiul şi, uneori, câţiva comercianţi şi cumpărători ghinionişti se înecau în labirintul Pieţei Umbrelor. În lunile secetoase, nu ştiai niciodată ce sau pe cine ai fi putut găsi vânzând marfă sau hoinărind prin tunelurile umede şi murdare.

Piaţa era aglomerată în seara asta, chiar şi după o zi ploioasă. O mică uşurare. O altă mică uşurare fu, când tunetul răsună prin furnicarul subteran, făcând pe toată lumea să şuşotească. Vânzătorii şi infractorii aveau să fie prea ocupaţi să se pregătească pentru furtună ca să-i observe pe Chaol şi pe Nesryn mergând pe unul dintre coridoarele principale.

Tunetul scuturǎ lămpile suspendate de sticlă colorată – ciudat de frumoase, ca şi când cineva ar fi hotărât să înfrumuseţeze un pic acest loc – care serveau ca lumini principale în cavernele maronii, aruncând multe dintre umbrele pentru care piaţa era atât de celebră. Umbre pentru afaceri necurate, umbre în care puteai să înfigi un cuţit în coaste sau să răpeşti pe careva.

Sau pentru întâlnirea conspiratorilor.

Nimeni nu îi deranjase când se strecuraseră

printr-una dintre găurile care servea ca intrare în tunelurile Pieţei Umbrelor. Undeva, făceau legătura cu canalele colectoare – iar el ar fi pariat că vânzătorii mai cunoscuţi aveau propriile ieşiri secrete, pe sub standurile sau magazinele lor. Rând pe rând, vânzătorii înălţaseră standuri din lemn sau piatră, cu nişte mărfuri expuse pe mese, pe lăzi sau în coşuri, dar aveau majoritatea mărfurilor de valoare ascunse. Un comerciant de mirodenii oferea de toate, de la şofran până la scorţişoară – dar nici chiar şi cele mai aromate mirodenii nu puteau ascunde mirosul greu, dulce şi dezgustător al opiului ascuns sub vitrinele sale.

Cândva, cu mult timp în urmă, lui Chaol poate că i-ar fi păsat de substanţele ilegale, de precupeţii care vindeau orice voiau. Poate că ar fi încercat să închidă acest loc. Acum, nu erau altceva decât resurse. Ca gardian al oraşului, probabil că Nesryn gândea la fel. Chiar dacă îşi periclita propria siguranţă prin simplul fapt că era acolo. Aceasta era o zonă neutră – dar locuitorii ei nu agreau autorităţile.

Chaol nu îi condamna. Piaţa Umbrelor fusese unul dintre primele locuri pe care regele Adarlanului le curăţase după dispariţia magiei, căutând vânzătorii care pretindeau că aveau cărţi interzise sau farmece şi poţiuni încă funcţionale, cât şi pe posesorii magiei, disperaţi după un leac sau după un strop de magie. Pedepsele nu fuseseră uşoare.

Chaol aproape oftă uşurat când zări cele două siluete cu pelerine care îşi etalau cuţitele de vânzare, pe un stand improvizat, ascuns într-un

colţ întunecat. Exact unde plănuiseră, şi se descurcaseră al naibii de bine să-l facă să pară autentic.

Nesryn merse mai încet, oprindu-se la diverşi vânzători, o cumpărătoare plictisită care îşi omora timpul până ce ploaia avea să se oprească. Chaol o urmă îndeaproape, armele lui şi mersul de prădător fiind suficiente să împiedice pe orice hoţ de buzunare nesăbuit să îşi încerce norocul. Pumnul pe care îl încasase în coaste mai devreme în acea seară îl ajuta să meargă încet şi să se încrunte.

El şi alţi câţiva întrerupseseră un comandant Valg care târâia un tânăr în tuneluri. Iar Chaol se lăsase atât de distras de Dorian, de spusele şi de faptele lui Aelin, încât fusese neglijent. Aşadar, meritase lovitura în coaste şi amintirea dureroasă a acesteia, de fiecare dată când respira. Fără distracţii; fără omisiuni. Nu când erau atât de multe de făcut.

În cele din urmă, Chaol şi Nesryn se opriră lângă mica tarabă, uitându-se la duzina de cuţite şi săbii scurte, expuse pe pătura uzată.

— Acest loc este şi mai depravat decât sugerau zvonurile, spuse Brullo din umbrele glugii lui. Cred că ar trebui să-i acopăr ochii bietului Ress în jumătate din aceste săli.

Ress chicoti.

— Am nouăsprezece ani, moşule. Nimic de aici nu mă surprinde. Ress se uită la Nesryn, care atingea una dintre săbiile curbate. Scuzaţi-mă, doamnă...

— Eu am douăzeci şi doi, spuse ea

dezinteresată. Şi cred că noi, gardienii oraşului, vedem mai multe decât voi, prinţesele de palat.

Chaol îl văzu pe Ress îmbujorându-se. Ar fi putut jura că până şi Brullo zâmbea. Şi, pentru o clipă, nu putu să respire sub greutatea zdrobitoare care îl apăsa. Fusese o vreme când tachinarea era ceva normal, când râdea în public alături de colegii lui. Iar acum mai avea două zile până când urma să dezlănţuiască iadul asupra castelului care, cândva, îi fusese casă.

— Vreo ştire? reuşi el să-l întrebe pe Brullo, care îl privea prea atent, ca şi când fostul lui mentor ar fi putut să vadă agonia care îl spinteca.

— Am aflat planul petrecerii în dimineaţa asta, răspunse scurt Brullo.

Chaol ridică o lamă, în timp ce Brullo băgă mâna în buzunarul mantiei sale. Se dădu în spectacol examinând pumnalul, apoi ţinând ridicate câteva degete, ca şi când s-ar fi tocmit pentru un preţ.

— Noul Căpitan al Gărzii ne-a răspândit pe toţi – niciunul dintre noi nu se află în Marea Sală, continuă Brullo. Stăpânul Armelor ridică degetele, aplecându-se înainte, iar Chaol ridică din umeri, vârând mâna în mantie după bani.

— Crezi că bănuieşte ceva? întrebă Chaol, înmânându-i monedele. Nesryn se apropie, blocând orice vedere din afară, în timp ce mâna lui Chaol o întâlni pe a lui Brullo, iar monedele din cupru zăngăniră pe hârtie. Hărţile mici şi împăturite fură în buzunarul lui Chaol înainte să fi observat cineva ceva.

— Nu, răspunse Ress. Ticălosul vrea doar să ne

înjosească. Probabil crede că unii dintre noi îţi suntem loiali ţie, dar am fi fost morţi dacă ar fi suspectat pe cineva dintre noi, în mod special.

— Ai grijă! spuse Chaol.

El o simţi pe Nesryn încordându-se uşor, înainte să se audă vocea altei femei.

— Trei monede din cupru pentru o lama Xandrian. Dacă aş fi ştiut că sunt reduceri, aş fi adus mai mulţi bani.

Fiecare muşchi din corpul lui Chaol înţepeni când o descoperi pe Aelin stând lângă Nesryn. Desigur. Bineînţeles că îi urmărise aici.

— Pe toţi zeii, şopti Ress.

Sub umbrele glugii ei întunecate, rânjetul lui Aelin era răutăcios.

— Bună, Ress! Brullo. Îmi pare rău să văd că posturile voastre de la palat nu sunt plătite prea bine, mai nou.

Stăpânul Armelor se uita în spaţiul dintre ea şi pasaje.

— Nu mi-ai spus că s-a întors, îi zise el lui Chaol.

Aelin ţâţâi.

— Se pare că lui Chaol îi place să păstreze numai pentru el unele informaţii.

El îşi încleștă pumnii pe lângă corp.

— Atragi prea multă atenţie asupra noastră.

— Asta fac? Aelin ridică un pumnal, cântărindu-l în mâini cu uşurinţa unui expert. Trebuie să vorbesc cu Brullo şi cu vechiul meu prieten Ress. De vreme ce ai refuzat să mă laşi să vin seara trecută, asta era singura cale.

Tipic pentru ea! Nesryn se îndepărtase

nonşalant, ca să supravegheze tunelurile. Sau ca să o evite pe regină. Regină. Cuvântul îl lovi din nou. O regină a ţinutului era în Piaţa Umbrelor, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, părând mai mult decât fericită să înceapă să taie gâturi. Avusese dreptate să se teamă de revederea ei cu Aedion – de ce ar fi putut face ei împreună. Şi, dacă ar fi avut magia...

— Scoate-ţi gluga! spuse încet Brullo. Aelin îşi ridică privirea.

— De ce? Nu vreau.

— Vreau să-ţi văd faţa.

Aelin tăcu.

Dar Nesryn se întoarse şi aşeză o mână pe masă.

— I-am văzut faţa seara trecută, Brullo, şi este la fel de drăguţă ca înainte. În orice caz, nu ai o soţie căreia să-i faci ochi dulci?

Aelin pufni.

— Cred că te plac, Nesryn Faliq.

Nesryn îi schiţă un zâmbet lui Aelin. Venind de la ea, practic radia.

Chaol se întrebă dacă Aelin ar fi plăcut-o pe Nesryn, în caz că ar fi ştiut despre relaţia lor. Sau dacă reginei i-ar fi păsat măcar.

Aelin îşi trase gluga suficient cât să i se lumineze faţa. Ea îi făcu un semn din ochi lui Ress, care rânjea.

— Mi-ai lipsit, prietene, spuse ea.

Ress se îmbujoră.

Gura lui Brullo se strânse când Aelin îl privi din nou. Stăpânul Armelor o studie o clipă.

— Înţeleg, şopti el apoi. Regina înţepeni

aproape imperceptibil. Brullo îşi plecă puţin capul. Ai de gând să-l salvezi pe Aedion.

Aelin îşi trase la loc gluga şi îşi înclină capul în semn de confirmare, încarnarea asasinei lăudăroase.

— Da.

Ress înjură urât, printre dinţi.

Aelin se aplecă mai aproape de Brullo.

— Ştiu că îţi cer mult...

— Atunci, nu o cere! izbucni Chaol. Nu-i pune în pericol! Ei riscă destul.

— Nu tu stabileşti asta, spuse ea.

Pe naiba!

— Dacă sunt descoperiţi, ne pierdem sursa internă de informaţii. Ca să nu mai spun de vieţile lor. Ce plănuieşti să faci cu Dorian? Sau îţi pasă doar de Aedion?

Toţi o priveau mult prea atent. Îi fremătară nările.

— Ce trebuie să facem, Lady? întrebă Brullo.

O, aşadar Stăpânul Armelor ştia clar ceva. Probabil că îl văzuse destul de recent pe Aedion încât să recunoască acei ochi, acel chip şi acea culoare, în clipa în care îşi dăduse jos gluga. Poate că o suspectase de multe luni.

— Nu-ţi lăsa oamenii să fie postaţi la zidul sudic al grădinilor, zise Aelin încet.

Chaol clipi. Nu era o cerere sau un ordin – ci un avertisment.

— Mai sunt şi alte locuri de evitat? întrebă Brullo un pic răguşit.

Ea deja se retrăgea, scuturând din cap ca şi când ar fi fost un cumpărător dezinteresat.

— Spune-le oamenilor tăi să-şi pună o floare roşie la uniforme. Dacă întreabă cineva, să spună că o fac în onoarea prinţului, de ziua lui. Dar să le poarte unde se pot vedea cu uşurinţă.

Chaol se uită la mâinile ei. Mănuşile-i negre erau curate. Cât sânge avea să le păteze peste câteva zile?

— Mulţumesc, îi spuse Ress, răsuflând adânc.

Doar când ea dispăru în mulţime, mergând dezinvolt, Chaol îşi dădu seama că trebuia să îi mulţumească. Aelin Galanthynius era pe cale să transforme palatul de cleştar într-un câmp de bătălie, iar Ress, Brullo şi oamenii lui fuseseră cu toţii cruţaţi.

Ea încă nu spusese nimic despre Dorian. Despre posibilitatea ca *el* să fie cruţat. Sau salvat.

~

Aelin ştiuse că fusese urmărită din clipa în care părăsise Piaţa Umbrelor, după ce terminase de făcut nişte cumpărături pentru ea. Dar tot intrase direct în Banca Regală din Adarlan.

Avea ceva de rezolvat şi, chiar dacă închideau peste doar câteva minute, Stăpânul Băncii fusese mai mult decât fericit să îi răspundă la întrebări. Nu spuse nimic despre numele fals pe care îl folosise pentru a-şi face conturile.

Câtă vreme Stăpânul îi vorbise despre diversele ei conturi şi despre dobânda pe care o adunaseră de-a lungul anilor, ea fusese atentă la detaliile biroului său: pereţi groşi cu lambriuri de

stejar, fotografii care nu ascundeau nicio gaură prin care să se privească pe furiş – verificase cât el îi comandase secretarei lui să aducă ceai – şi mobilă bogat ornamentată, care costa mai mult decât câştigau majoritatea cetăţenilor din Rifthold într-o viaţă, inclusiv un dulap splendid din lemn de mahon, unde erau ţinute multe dintre dosarele celor mai bogaţi clienţi – inclusiv al ei –, încuiat cu o cheiţă de aur, pe care o ţinea pe birou.

Se ridicase în clipa în care el ieşise din nou grăbit prin uşile duble ale biroului, ca să retragă suma de bani pe care avea să o ia cu ea în acea seară. Cât timp el se aflase în antecameră, dând ordine secretarei, Aelin se îndreptase nonşalant spre biroul lui, examinând hârtiile stivuite şi împrăştiate împrejur, diversele daruri de la clienţi, chei şi un mic portret al unei femei care ar fi putut fi o soţie sau o fiică. În cazul bărbaţilor ca el, era imposibil să-ţi dai seama.

El se întorsese tocmai când ea băgase o mână în buzunarul propriei mantii. Vorbiseră despre vreme până ce secretara apăruse cu o cutiuţă în mână. Răsturnând conţinutul în punga cu monede cât mai graţios posibil, Aelin le mulţumise secretarei şi Stăpânului şi ieşise din birou.

Mersese pe străzi laterale şi alei, ignorând mirosul urât al cărnii putrezite, pe care nici măcar ploaia nu reuşea să îl mascheze. Două – numărase *două* eşafoduri în pieţele cândva plăcute ale oraşului. Corpurile lăsate pentru ciori erau doar nişte umbre pe zidurile galbene din piatră, pe care fuseseră bătute în cuie.

Aelin nu avea să rişte să captureze un Valg

până ce Aedion nu ar fi fost salvat – dacă ar fi scăpat cu viaţă – dar asta nu însemna că nu putea să acţioneze în avans.

~

O ceaţă rece acoperise lumea noaptea trecută, strecurându-se prin fiecare colţişor. Cuibărită sub straturi de plăpumi şi pături, Aelin se rostogoli în pat şi întinse leneş o mână pe saltea, după căldura bărbatului de lângă ea. Cearşafurile reci din mătase îi alunecară sub degete. Deschise un ochi.

Nu era în Wendlyn. Patul luxos împodobit în nuanţe de crem şi bej se afla în apartamentul ei din Rifthold. Iar cealaltă jumătate a patului era frumos făcută, cu pernele şi păturile nederanjate. Goală. Pentru o clipă, îl văzu acolo pe Rowan – chipul dur, neiertător, devenit frumos în somn, părul lui argintiu strălucind în lumina dimineţii, contrastând puternic cu tatuajul care i se întindea de la tâmpla stângă spre gât, peste umăr, până spre vârfurile degetelor de la mână.

Aelin oftă, frecându-se la ochi. Era destul de rău că îl visa. Nu avea să-şi irosească energia fiindu-i dor de el, dorindu-şi să fi fost aici ca să lămurească lucrurile sau doar ca să aibă parte de confortul de a se trezi lângă el, ştiind că exista.

Înghiţi cu dificultate, corpul fiindu-i prea greu ca să se ridice din pat. Cândva, îşi spusese că nu era o slăbiciune să aibă nevoie de ajutorul lui Rowan, să-şi *dorească* ajutorul lui, şi că poate dădea dovadă de vreun fel de putere recunoscând

asta, dar... El nu era o cârjă, iar ea nu îşi dorea ca el să devină una vreodată. Cu toate acestea, cât îşi mâncă micul dejun rece, îşi dori să nu fi simţit o nevoie atât de puternică să-şi dovedească asta, cu săptămâni în urmă.

Mai ales când un drac de copil care bătu la uşa depozitului o anunţă că fusese chemată la Breasla Asasinilor. Imediat.

Capitolul 12

Un gardian impasibil îi transmise că ducele o chema la el, iar Manon – care fusese pe cale să-l ia pe Abraxos într-un zbor de una singură – scrâşni din dinţi cinci minute bune, plimbându-se prin cuib. Nici, ea şi nici vrăjitoarele ei nu erau nişte câini ascultători. Oamenii erau o distracţie, o pradă şi, în rare cazuri, taţii copiilor vrăjitoarelor. Niciodată comandanţi; niciodată superiori.

Manon coborî repede din cuib şi, când ajunse la baza scărilor turnului, Asterin o prinse din urmă.

— Tocmai veneam să te iau, şopti Aghiotanta, a cărei cosiţă aurie îi sălta pe spate. Ducele...

— Ştiu ce vrea ducele, izbucni Manon, arătându-şi dinţii de fier.

Asterin ridică o sprânceană, dar rămase tăcută.

Manon îşi ţinu în frâu tentaţia crescândă de a spinteca pe cineva. Ducele o chema fără încetare la întâlnirile cu bărbatul înalt şi slab care îşi spunea Vernon şi care o privea pe Manon cu mult prea puţină frică şi respect. Abia avea timp pentru câteva ore de instrucţie cu Cele Treisprezece, ca să nu mai vorbim de zboruri îndelungate, şi fără

toate aceste întâlniri.

Inspiră pe nas şi expiră pe gură, în nenumărate rânduri, până ce reuşi să-şi retragă dinţii şi unghiile. Nu era un câine, dar nicio proastă neruşinată. Ea era Aripa Conducătoare şi fusese moştenitoarea Clanului de o sută de ani. Putea să se descurce cu acest porc muritor care, în câteva decenii, avea să ajungă mâncare pentru viermi – iar apoi să se întoarcă la existenţa ei malefică, glorioasă şi nemuritoare.

Manon deschise uşile spre sala de consiliu a ducelui, iar gărzile plasate afară o priviră – privire fără reacţie, fără emoţie. Aveau formă umană, dar nimic mai mult.

Ducele studia o hartă imensă întinsă pe masă, iar însoţitorul, consilierul sau bufonul lui, Lordul Vernon Lochan, era în picioare lângă el. La câteva scaune distanţă, fixând cu privirea suprafaţa din sticlă neagră, stătea Kaltain, nemişcată, cu excepţia respiraţiei vizibile în mişcarea gâtului ei alb. Cicatricea urâtă de pe braţ se închisese cumva la culoare, devenind roşu purpuriu. Fascinant.

— Ce vrei? întrebă Manon.

Asterin îşi ocupă locul lângă uşă, cu braţele încrucişate.

Ducele arătă spre scaunul din faţa lui.

— Avem treburi de discutat.

Manon rămase în picioare.

— Balaurul meu este flămând şi eu la fel. Îţi sugerez să-mi spui repede ce ai de zis, ca să-mi pot continua vânătoarea.

Lordul Vernon, cu părul negru, slab ca trestia şi îmbrăcat într-o tunică albastru-deschis, mult prea

curată, o măsură din priviri pe Manon. Vrăjitoarea îşi arătă dinţii, ca să-l avertizeze în tăcere.

— Ce este în neregulă cu mâncarea pe care ţi-o asigurăm noi, Lady? întrebă Vernon zâmbind.

Dinţii din fier ai lui Manon se retraseră.

— Nu mănânc hrană făcută de muritori. Şi nici balaurul meu.

În cele din urmă, ducele îşi înălţă capul.

— Dacă aş fi ştiut că vei fi atât de mofturoasă, aş fi cerut ca moştenitoarea Picioarelor Galbene să fie făcută Aripă Conducătoare.

Manon îşi arătă nonşalantă unghiile.

— Cred că ai fi de părere că Iskra Picioare-Galbene este indisciplinată, dificilă şi o Aripă Conducătoare inutilă.

Vernon se aşează pe un scaun.

— Am auzit de rivalitatea dintre Clanurile vrăjitoarelor. Ai ceva împotriva Picioarelor-Galbene, Manon?

Asterin mârâi încet la adresarea neprotocolară.

— Voi, muritorii, aveţi prostimea voastră, spuse Manon. Noi avem Picioarele-Galbene.

— Ce elitistă! îi mormăi Vernon ducelui, care pufni.

O flacără rece coborî pe spinarea lui Manon.

— Ai cinci minute, duce.

Perrington bătu cu articulaţiile degetelor în masa de sticlă.

— Trebuie să începem să... experimentăm. Cu gândul la viitor, trebuie să ne mărim numărul – să îi perfecţionăm pe soldaţii pe care îi avem deja. Voi, vrăjitoarele, cu trecutul vostru, ne veţi da ocazia să facem asta.

— Adică?

— Nu trebuie să îţi explic fiecare detaliu din planurile mele, spuse ducele. Tot ce trebuie să faci este să-mi dai un sabat Cioc-negru aflat sub comanda ta, ca să-l testez.

— *În ce sens* să îl testezi?

— Să stabilim dacă sunt capabile de a se reproduce cu aliaţii noştri din alt ţinut – cu Valgii.

Totul se opri. Mai mult ca sigur, bărbatul era nebun, dar...

— Nu să se reproducă aşa cum o fac oamenii, desigur. Va fi o procedură uşoară şi relativ nedureroasă – o bucată de piatră cusută sub buric. Piatra le permite să pătrundă înăuntru, înţelegi? Iar un copil născut din Valgi şi vrăjitoare... Înţelegi ce investiţie ar fi asta. Voi, vrăjitoarele, vă preţuiţi foarte mult urmaşii.

Ambii bărbaţi zâmbeau prietenos, aşteptând ca ea să accepte.

Valgii – demonii care se reproduseseră cu Fae, ca să creeze vrăjitoarele – se întorseseră cumva, iar în contact cu ducele şi cu regele... Ea puse capăt întrebărilor.

— Ai mii de oameni aici. Foloseşte-i.

— Cei mai mulţi dintre ei nu se nasc cu magie şi nu sunt compatibili cu Valgii, aşa cum sunteţi voi, vrăjitoarele. Şi vrăjitoarele au deja sânge Valg în vene!

Bunica ei ştia acest lucru?

— Suntem armata ta, nu curvele tale, spuse Manon cu o răceală mortală. Asterin veni lângă ea, cu faţa încordată şi palidă.

— Alege un sabat Cioc-negru, fu singurul

răspuns al ducelui. Le vreau pregătite într-o săptămână. Dacă te amesteci în treaba asta, Aripă Conducătoare, preţiosul tău balaur va ajunge mâncare pentru câini. Poate şi Cele Treisprezece.

— Dacă te vei atinge de Abraxos, îţi voi jupui pielea de pe oase.

Ducele se întoarse la harta lui şi flutură din mână.

— Eşti liberă. O – şi coboară la fierarul cuibului. A trimis vorbă că ultimul tău lot de săbii este gata pentru inspecţie.

Manon rămase acolo, calculând greutatea mesei din sticlă neagră – dacă ar fi putut să o răstoarne şi să folosească cioburile ca să-i taie încet şi adânc pe cei doi bărbaţi.

Vernon îşi ridică sprâncenele într-o mişcare tăcută şi sarcastică, iar asta fu suficient încât să o determine pe Manon să se întoarcă – şi să iasă pe uşă înainte de a face ceva cu adevărat prostesc.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Asterin, la jumătatea drumului spre camera lui Manon.

Manon nu ştia. Şi nu o putea întreba pe bunica ei, nu fără să pară nesigură sau incapabilă să urmeze ordinele.

— O să văd.

— Doar nu îi vei da un sabat Cioc-negru pentru această... împerechere.

— Nu ştiu. Poate că nu ar fi rău – să le unim sângele cu al Valgilor, gândi Manon. Poate că le-ar face forţele mai puternice. Poate că Valgii ar şti cum să rupă blestemul Crochan.

Asterin o apucă de cot, strângând-o cu unghiile. Manon clipi la atingere, la *întrebarea* atât

de directă pe care o conţinea. Niciodată Asterin nu fusese atât de *aproape* să...

— Nu poţi permite să se întâmple asta, spuse Asterin.

— Am primit destule ordine pentru o zi. Mai dă-mi unul şi-ţi vei găsi limba pe podea!

Asterin se schimbă la faţă.

— Copiii vrăjitoarelor sunt sacri – *sacri,* Manon. Nu îi dăm, nici măcar altor Clanuri.

Era adevărat. Copiii vrăjitoarelor erau foarte rari şi toţi erau fete, un dar de la Zeiţa-cu-trei-feţe. Erau sacri din clipa în care se vedea că mama era însărcinată şi până ce ajungeau la şaisprezece ani. Să rănească o vrăjitoare însărcinată, să rănească un copil de vrăjitoare nenăscut sau pe fiica ei, era o încălcare atât de profundă a codului, încât – oricât de mult ar fi fost torturat făptaşul – asta nu ar fi egalat ticăloşia făcută. Manon însăşi participase la execuţiile prelungi de două ori, iar pedepsele nu i se păruseră niciodată de-ajuns.

Copiii oamenilor nu contau – copiii oamenilor erau egali cu viţeii pentru unele Clanuri. În special pentru Picioarele-galbene. Dar copiii de vrăjitoare... nu era o mândrie mai mare ca aceea de a naşte un copil-vrăjitor pentru Clanul tău; şi nicio ruşine mai mare decât aceea de a pierde unul.

— Ce sabat ai alege? întrebă Asterin.

— Nu m-am hotărât. Poate că avea să aleagă un sabat mai mic – pentru orice eventualitate – înainte de a permite unuia mai puternic să se unească cu Valgii. Poate că demonii urmau să le ofere rasei lor pe cale de dispariţie doza de vitalitate de care avuseseră nevoie disperată în

ultimele câteva decenii. Secole.

— Şi dacă se opun?

Manon începu să urce scările spre turnul ei personal.

— Singura persoană care se opune la toate, Asterin, eşti tu.

— Nu este corect...

Manon o sfâşie cu o mână, rupând materialul şi pielea chiar deasupra sânilor lui Asterin.

— Te înlocuiesc cu Sorrel.

Asterin nu atinse sângele care îi curgea pe tunică.

Manon continuă să meargă.

— Te-am avertizat ieri să nu mi te mai opui şi, pentru că ai ales să mă ignori, nu mai am nevoie de tine la aceste întâlniri sau păzindu-mi spatele. Niciodată – nici măcar o dată în ultima sută de ani – nu le schimbase gradele. Din acest moment, eşti o Locţiitoare. Dacă vei da dovadă că poţi să te controlezi, totuşi, mă voi mai gândi.

— Lady, spuse încet Asterin.

Manon arătă spre scările din spate.

— Tu le vei spune celorlalte. *Acum.*

— Manon, rosti Asterin, cu o voce rugătoare pe care Manon nu o mai auzise niciodată.

Manon continuă să urce pe scări, simţindu-se sufocată în mantia ei roşie. Nu-i păsa în mod deosebit să audă ce avea de zis Asterin – nu când bunica ei spusese clar că orice neascultare ar fi condus la execuţia brutală şi rapidă a tuturor vrăjitoarelor. Mantia din jurul ei nu avea să îi permită niciodată să uite asta.

— Ne vedem în cuib într-o oră, spuse Manon,

fără să se deranjeze să privească înapoi, în timp ce intră în turnul ei.

Înăuntru mirosea a om.

~

Tânăra servitoare era îngenuncheată în faţa şemineului, cu o perie şi un făraş în mâini. Nu tremura prea tare, dar mirosul fricii ei deja învăluise camera. Probabil că intrase în panică din momentul în care pătrunsese înăuntru.

Fata îşi plecă fruntea, părul brunet alunecându-i peste faţa palidă – dar nu înainte ca Manon să vadă că ochii ei negri o cercetau.

— Ce cauţi aici? întrebă Manon pe un ton neutru, lovindu-şi unghiile de fier – doar ca să vadă ce ar face fata.

— C-c-c-curăţenie, se bâlbâi fata – prea stricat, prea perfect. Servilă, docilă şi îngrozită, exact aşa cum preferau vrăjitoarele. Doar mirosul fricii era real.

Manon îşi retrase dinţii de fier.

Servitoarea se ridică în picioare, strâmbându-se de durere. Se mişcă suficient de mult încât fustele-i uzate şi făcute în casă să se legene, dezvăluind lanţul gros dintre gleznele ei. Glezna stângă era deformată, piciorul răsucit într-o parte, lucind de cicatrice.

Manon îşi ascunse zâmbetul de animal de pradă.

— De ce mi-ar da o schiloadă drept slujnică?

— Eu – eu doar mă supun ordinelor. Vocea era

apoasă, comună.

Manon pufni şi se îndreptă spre noptieră, coada împletită şi mantia roşie ca sângele unduindu-i-se în urmă. Încet, ascultând, îşi turnă nişte apă.

Servitoarea îşi adună lucrurile rapid şi cu îndemânare.

— Lady, pot să revin când nu va fi un deranj.

— Fă-ţi treaba, muritoareo, iar apoi pleacă. Manon se întoarse şi văzu că fata tocmai termina.

Servitoarea şchiopătă prin cameră, umilă, fragilă şi nedemnă de o a doua privire.

— Cine ţi-a făcut asta la gleznă? întrebă Manon, rezemându-se de piciorul patului.

Servitoarea nici măcar nu-şi ridică privirea.

— A fost un accident. Adună cenuşa în găleata pe care o târâse cu greu până aici, sus. Am căzut pe scări când aveam opt ani şi nu s-a mai putut face nimic. Unchiul meu nu a avut suficientă încredere în tămăduitoare ca să le lase să intre în casă. Am avut noroc că nu mi-am pierdut piciorul.

— De ce ai lanţuri? Altă întrebare directă, de plictiseală.

— Ca să nu mai pot să fug.

— Oricum nu ai fi ajuns departe în munţii aceştia.

Iată – mica încordare dintre umerii ei subţiri, efortul brav de a-l ascunde.

— Da, spuse fata, dar am crescut în Perranth, nu aici. Stivui buştenii pe care probabil îi târâse până aici, şchiopătând mai mult cu fiecare pas. Drumul lung până jos – căratul găleţii grele cu cenuşă – avea să fie un alt chin, fără îndoială. Dacă

aveţi nevoie de mine, strigaţi după Elide. Gărzile vor şti unde să mă găsească.

Vrăjitoarea privi fiecare pas şchiopătând pe care fata îl făcu spre uşă. Manon aproape că o lăsă să plece, să creadă că era liberă, înainte de a mai spune ceva.

— Nu l-a pedepsit nimeni pe unchiul tău pentru prostia lui în legătură cu tămăduitoarele?

Elide privi peste umăr.

— Unchiul meu este Lordul Perranthului. Nu l-a putut pedepsi nimeni.

— Unchiul tău este Vernon Lochan. Elide încuviinţă. Manon îşi înălţă capul, evaluând acel comportament blând, atât de atent construit. De ce a venit unchiul tău aici?

— Nu ştiu, şopti Elide.

— De ce te-a adus pe *tine* aici?

— Nu ştiu, răspunse ea din nou, lăsând jos găleata. Se mişcă, lăsându-şi greutatea pe piciorul sănătos.

— Şi cine te-a trimis în camera asta? o întrebă, blând, Manon.

Aproape râse când fata strânse din umeri şi îşi plecă şi mai mult capul.

— Nu sunt o spioană. Jur pe viaţa mea.

— Viaţa ta nu înseamnă nimic pentru mine, spuse Manon, dezlipindu-se de piciorul patului şi venind mai aproape. Servitoarea rămase pe loc, foarte convingătoare în rolul ei de om supus. Manon îi împinse bărbia cu vârful unei unghii de fier, ridicându-i capul. Dacă te prind că mă spionezi, Elide Lochan, te vei trezi cu *ambele* picioare schilodite.

Duhoarea fricii ei pătrunse îndesat în nările lui Manon.

— Lady, eu – eu jur că nu voi a-atinge...

— Pleacă. Cu unghia, Manon o zgârie pe Elide sub bărbie, lăsând o dâră de sânge în urmă. Şi, într-o doară, Manon se retrase şi sorbi sângele lui Elide de pe unghia ei de fier. Făcu un efort să nu afişeze nicio emoţie când gustă sângele. Adevărul pe care i-l spunea.

Dar Elide văzuse destule, se pare, iar prima rundă a jocului lor luase sfârşit. Manon o lăsă pe fată să plece, şchiopătând, lanţul greu zornăind în urma ei.

Vrăjitoarea fixă cu privirea pragul gol al uşii. La început, fusese amuzant să lase fata să creadă că Manon fusese prostită de comportamentul ei umil, inofensiv şi de vorbele frumoase. Apoi, descendenţa lui Elide fusese dezvăluită – şi fiecare instinct de prădător al lui Manon ieşise la suprafaţă când urmărise felul în care fata îşi ascunsese chipul, astfel încât să nu-i vadă reacţiile, felul în care îi zisese lui Manon ceea ce voia să audă. Ca şi când evalua o potenţială inamică.

Fata tot ar fi putut fi o spioană, îşi spuse Manon, întorcându-se spre birou, unde parfumul lui Elide era cel mai puternic. Şi avu dreptate: pe harta întinsă a continentului se simţea mirosul de scorţişoară şi de soc al lui Elide, concentrat în anumite zone. Amprente.

O spioană pentru Vernon sau una cu planuri proprii? Manon nu ştia.

Dar faptul că avea sânge de vrăjitoare în vene era un motiv îndeajuns de bun pentru ca Manon să

o supravegheze.

Sau Treisprezece.

~

Fumul nenumăratelor forje îi înţepă atât de mult ochii lui Manon, încât îşi coborî pleoapa transparentă când ateriză în inima taberei de război, în sunetul bătăilor de ciocane şi al trosnetului focului. Abraxos şuieră, păşind nervos într-un cerc strâns şi speriindu-i pe soldaţii cu armuri întunecate, care o zăriseră aterizând. Aceştia se mutară în alt loc atunci când, o clipă mai târziu, Sorrel ateriză în noroiul de lângă Manon, balaurul ei mârâind la grupul cel mai apropiat de privitori.

Şi Abraxos mârâi şi el spre balaurul lui Sorrel, iar Manon îi dădu brusc un ghiont cu călcâiele, înainte de a descăleca.

— Fără lupte, îi mormăi ea, examinând micul luminiş din mijlocul adăposturilor construite grosolan pentru fierari.

Luminişul era rezervat celor care călăreau balauri, dotat cu stâlpi înfipţi adânc în jurul perimetrului, pentru a lega balaurii. Manon nu se deranjă să-l lege pe Abraxos, deşi Sorrel îşi legă balaurul ei, neavând încredere în creatură. Faptul că Sorrel ocupa poziţia lui Asterin era... ciudat. Ca şi când întreaga lume s-ar fi dezechilibrat. Chiar şi acum, balaurii lor se temeau unul de celălalt, deşi niciunul dintre masculi nu se lansase încă în luptă directă. De obicei, Abraxos îi făcea loc femelei lui

Asterin, care avea culoarea cerului – ba chiar o atingea.

Manon nu aşteptă ca Sorrel să-şi certe balaurul înainte de a intra în adăpostul fierarului, clădirea fiind un pic mai mult decât nişte stâlpi din lemn răsfiraţi, cu un acoperiş improvizat. Forjele – giganţi de piatră adormiţi – ofereau lumină, iar în jurul lor bărbaţii loveau cu ciocanul, ridicau, încărcau cu lopata şi ascuţeau săbiile.

Fierarul aerian aştepta deja chiar dincolo de primul stâlp, gesticulând spre ele cu o mână roşie şi plină de cicatrice. Pe masa din faţa bărbatului musculos, de vârstă medie, stătea un rând de săbii – din oţel din Adarlan, strălucitoare de la atâta lustruit. Sorrel rămase lângă Manon când ea se opri în faţa armelor, ridică un pumnal şi îl cântări în mâini.

— Mai uşoare, îi spuse Manon fierarului, care o privi intens, cu ochi întunecaţi. Ea luă un alt pumnal, apoi o sabie, examinându-le. Îmi trebuie arme mai uşoare pentru sabaturi.

Fierarul miji un pic ochii şi ridică sabia pe care ea o lăsase jos şi o cântări la fel. Îşi înălţă capul, lovind mânerul decorat şi scuturând din cap.

— Nu-mi pasă dacă arată frumos, spuse Manon. Doar un singur capăt mă interesează. Renunţă la nişte decoraţiuni şi poate le vei mai scădea din greutate.

El se uită la locul în care Spintecă-Vânt se ivea peste umărul ei, având mânerul monoton şi obişnuit. Dar ea îl văzuse admirând lama – adevărata capodoperă – când se întâlniseră săptămâna trecută.

— Doar vouă, muritorilor, vă pasă dacă sabia arată bine, zise ea. Ochii lui licăriră, iar ea se întrebă dacă ar fi mustrat-o – dacă avea limbă, ca să poată face asta. Asterin, folosindu-şi talentul de a fermeca sau a îngrozi oamenii pentru a primi informaţii, aflase că unul dintre generalii de aici îi tăiase limba bărbatului, ca să nu le poată dezvălui secretele. Pe de altă parte, probabil că nici nu putea scrie sau citi. Manon se întrebă cu ce alte lucruri îl şantajau – poate o familie – ca să poată ţine prizonier un om atât de priceput.

Poate de aceea îi oferi o explicaţie.

— Balaurii vor avea de suportat destulă greutate în timpul luptei. Armura noastră, arme, provizii şi armura balaurilor – se adună şi trebuie să găsim modalităţi prin care să uşurăm greutatea. Altfel, nu vor rămâne în aer mult timp.

Fierarul îşi puse mâinile în şolduri, studiind armele pe care le făcuse şi ridică o mână ca să-i facă semn să aştepte, în timp ce el se grăbi în labirintul de foc, minereu topit şi nicovale.

Loviturile şi zăngănitul metalelor fură singurele sunete ce se auziră în vreme ce Sorrel cântări una dintre săbii.

— Ştii că îţi sprijin orice decizie, o asigură ea. Părul castaniu al lui Sorrel era strâns la spate, iar pe faţa ei bronzată – probabil frumoasă pentru muritori – nu se citea nicio emoţie. Dar Asterin...

Manon îşi reprimă un oftat. Cele Treisprezece nu îndrăzniseră să reacţioneze când Manon o luase pe Sorrel în această vizită, înainte de vânătoare. Cu toate acestea, Vesta rămăsese aproape de Asterin în cuib – din solidaritate sau indignare,

Manon nu ştia. Dar Asterin îi întâlnise privirea lui Manon şi dăduse din cap – sobră, dar dăduse aprobator din cap.

— Nu vrei să fii Aghiotantă? întrebă Manon.

— Este o onoare să-ţi fiu Aghiotantă, răspunse Sorrel, vocea ei răguşită acoperind ciocanele şi focurile. Dar era o onoare să-ţi fiu şi Locţiitoare. Ştii că Asterin este mereu neîmblânzită. Închisă în castel, cu interdicţia de a ucide, mutila sau vâna, cu interdicţia de a se apropia de oameni... E normal să fie agitată.

— Toate suntem aşa. Manon le spusese Celor Treisprezece despre Elide – şi se întreba dacă ochii atenţi ai fetei vor observa că acum un sabat de vrăjitoare era pe urmele ei.

Sorrel respiră adânc, umerii ei puternici ridicându-se. Lăsă jos pumnalul.

— La Omega, ne ştiam locul şi ce se aştepta de la noi. Aveam o rutină, aveam un scop. Înainte de asta, vânam vrăjitoare Crochan. Aici, suntem doar nişte arme care aşteaptă să fie folosite. Gesticulă spre săbiile inutile de pe masă. Aici, bunica ta nu este în zonă... ca să influenţeze lucrurile. Să ne dea reguli stricte; să inspire frică. Ea i-ar face viaţa ducelui un iad.

— Spui că sunt o conducătoare slabă, Sorrel? O întrebare prea tăcută.

— Spun că Cele Treisprezece ştiu de ce bunica ta te-a pus să ucizi o Crochan pentru acea mantie. Periculos – un teren foarte periculos.

— Cred că uneori uitaţi ce poate face bunica mea.

— Crede-mă, Manon, că nu uităm, zise încet

Sorrel, în timp ce fierarul apăru, cu o grămadă de săbii în braţele lui puternice. Şi, mai mult decât oricare dintre noi, Asterin nu a uitat niciodată, nici măcar pentru o secundă, de ce este în stare bunica ta.

Manon ştia că putea să-i ceară mai multe răspunsuri – dar mai ştia că Sorrel era de piatră, iar piatra nu se spărgea. Aşadar, cu stomacul strâns, se întoarse spre fierarul care se apropie şi puse celelalte exemplare pe masă.

De foame, îşi spuse ea. De foame.

Capitolul 13

Aelin nu ştia dacă ar fi trebuit să o liniştească faptul că, în ciuda schimbărilor care se petrecuseră în viaţa ei în ultimii doi ani, în ciuda iadului prin care trecuse, Breasla Asasinilor nu se schimbase. Gardul viu de lângă gardul înalt de fier forjat din jurul proprietăţii avea exact aceeaşi înălţime, încă tuns cu o precizie de maestru; aleea şerpuitoare din pietriş de dincolo de gard avea în continuare aceleaşi pietre gri; iar marele conac avea în continuare zidurile deschise la culoare şi elegante, uşile lustruite de stejar ale acestuia strălucind în soarele dimineţii.

Nimeni de pe strada rezidenţială liniştită nu se oprea să privească clădirea în care se aflau unii dintre cei mai de temut asasini din Erilea. De câţiva ani, Breasla Asasinilor rămăsese anonimă, o casă oarecare, una dintre numeroasele case mari dintr-un district bogat, din sud-vestul Riftholdului. Chiar sub nasul regelui Adarlanului.

Porţile de fier erau deschise, iar asasinii deghizaţi în paznici nu o recunoscură, odată intrată pe alee. Dar nu o opriră, în ciuda costumului şi a armelor pe care le purta, în ciuda glugii care îi acoperea trăsăturile.

Noaptea ar fi fost mai potrivită pentru a se strecura prin oraş. Un alt test – să vadă dacă ar fi putut să ajungă aici ziua, fără să atragă prea mult atenţia. Din fericire, majoritatea oamenilor din oraş erau preocupaţi cu pregătirile pentru aniversarea prinţului, din ziua următoare: vânzătorii se aflau deja pe străzi, comercializând de toate, de la prăjiturele până la steaguri cu balaurul adarlanian şi panglici albastre (ca să se asorteze cu ochii prinţului, desigur). Asta îi întoarse stomacul pe dos.

Să ajungă aici fără să fie zărită fusese totuşi un test mic, faţă de cel care i se contura în faţă. Şi faţă de cel care o aştepta a doua zi. Aedion – fiecare respiraţie a ei părea să îi reverbereze numele. *Aedion, Aedion, Aedion.*

Dar nu se mai gândi la el – la ceea ce probabil că suferise deja în acele temniţe – şi urcă pe treptele masive de la intrarea în Breaslă. Nu mai fusese în această casă din noaptea în care totul se dusese naibii.

Acolo, în dreapta ei, se aflau grajdurile unde îl lovise pe Wesley când încercase să o avertizeze în legătură cu capcana care îi fusese întinsă. Iar la un nivel mai sus, cu vedere spre grădina din faţă, erau cele trei ferestre ale fostului ei dormitor. Erau deschise şi draperiile grele din catifea se umflau în briza răcoroasă de primăvară, ca şi când camera ar fi fost aerisită pentru ea. Doar dacă Arobynn nu

dăduse camera altcuiva.

Uşile sculptate de stejar se deschiseră când ajunse pe treapta de sus şi văzu un majordom pe care nu îl mai văzuse niciodată şi care făcu, totuşi, o plecăciune, gesticulând spre spate. Imediat dincolo de marele hol din marmură, uşile duble ale biroului lui Arobynn erau deschise larg.

Nu se uită la pragul peste care păşi, strecurându-se în casa care fusese un rai, o închisoare şi un iad. Pe toţi zeii, cum era casa asta! Sub tavanele arcuite şi candelabrele de sticlă ale holului de la intrare, podeaua de marmură era atât de lustruită, încât îşi vedea propria oglindire întunecată în timp ce mergea.

Nu se vedea nimeni, nici măcar nenorocitul de Tern. Fie erau afară, fie li se ordonase să rămână la distanţă până la finalul acestei întâlniri – ca şi când Arobynn nu voia să fie auzit.

Mirosul Breslei o învălui, stârnindu-i amintiri. Florile proaspăt tăiate şi mirosul pâinii coapte abia mascau mirosul de metal sau sentimentul de violenţă care domnea pretutindeni.

Se pregătea de ce avea să urmeze cu fiecare pas pe care îl făcea spre acel birou ornamentat. Iată-l, aşezat la biroul masiv, părul lui castaniu-roşcat semănând cu oţelul topit, în lumina soarelui care pătrundea prin ferestrele înalte, de la podea până la tavan, aflate pe o parte a camerei cu lambriuri de lemn. Ignoră informaţia pe care o aflase din scrisoarea lui Wesley şi îşi păstră postura relaxată, nonşalantă.

Totuşi, nu se putu abţine să se uite la covorul din faţa biroului – o mişcare fie observată, fie

aşteptată de Arobynn.

— E nou, spuse el, ridicându-şi privirea de la hârtiile pe care le avea în faţă. Petele de sânge de pe celălalt nu au mai ieşit.

— Păcat! spuse ea, aşezându-se pe unul dintre scaunele din faţa biroului, încercând să nu se uite la cel de lângă ea, în care, de obicei, stătea Sam. Celălalt covor era mai drăguţ.

Până ce sângele ei îl udase, atunci când Arobynn o bătuse: îi stricase înţelegerea legată de comerţul cu sclavi. O bătuse şi îl făcuse pe Sam să privească totul. Apoi, după ce ea îşi pierduse cunoştinţa, îl bătuse şi pe Sam. Se întrebă care dintre cicatricele de pe articulaţiile degetelor lui Arobynn erau de la acele bătăi.

Ea auzi valetul apropiindu-se, dar nu catadicsi să-l privească.

— Să nu fim deranjaţi! spuse Arobynn.

Valetul şopti că înţelese, iar uşile biroului se închiseră.

Aelin îşi aruncă un picior peste braţul scaunului.

— De ce m-ai chemat?

Arobynn se ridică, o mişcare fluidă, plină de putere temperată, şi ocoli biroul, ca să se rezeme de marginea acestuia.

— Voiam doar să văd ce faci în ziua de dinaintea marelui eveniment. Ochii lui argintii licăriră. Voiam să-ţi urez noroc.

— Şi să vezi dacă am de gând să te trădez?

— De ce m-aş gândi la asta?

— Nu cred că vrei să vorbim despre încredere chiar acum.

— Cu siguranţă, nu. Nu când trebuie să te concentrezi doar asupra zilei de mâine. Atât de multe detalii ar putea merge prost! Mai ales dacă vei fi prinsă.

Ea simţi pumnalul ameninţării insinuate alunecându-i printre coaste.

— Ştii că nu cedez uşor în faţa torturii.

Arobynn îşi încrucişă braţele pe pieptu-i lat.

— Bineînţeles că nu. Mă aştept ca protejata mea să mă protejeze, dacă va fi prinsă de rege.

Aşadar, asta explica de ce o chemase.

— Nu te-am întrebat, continuă Arobynn. *Ai de gând să faci* asta drept Celaena?

Era un moment la fel de bun ca altele ca să se uite plictisită prin cameră, ca o protejată mereu lipsită de respect. Nimic pe birou, nimic pe rafturi, nici măcar o cutie care ar fi putut să conţină Amuleta din Orynth. Îşi permise să arunce o singură privire, înainte de se întoarce nepăsătoare spre el.

— Nu aveam de gând să las o carte de vizită.

— Şi ce explicaţie îi vei da vărului tău când vă veţi întâlni? Aceeaşi pe care i-ai dat-o nobilului căpitan? Nu voia să ştie cum de aflase de acel dezastru. Ea nu îi spusese Lysandrei – deoarece Lysandra încă nu ştia cine era. Avea să se gândească la asta mai târziu.

— Îi voi spune adevărul lui Aedion.

— Ei bine, să sperăm că se va mulţumi cu scuza asta.

Făcu un efort să se abţină să-i dea o replică.

— Sunt obosită şi azi nu am chef să mă cert. Spune-mi ce vrei, ca să pot pleca acasă, am nevoie

de o baie lungă şi relaxantă. Nu era o minciună. Muşchii o dureau după ce, noaptea trecută, îi urmărise pe soldaţii Valg prin Rifthold.

— Ştii că dotările mele îţi stau la dispoziţie. Arobynn îşi fixă atenţia asupra piciorului ei drept, atârnat peste braţul scaunului, ca şi când, într-un fel, îşi dăduse seama că o deranja. Ca şi când ar fi ştiut că lupta de la Bolţi îi agravase, oarecum, vechea rană pe care o căpătase în timpul duelului cu Cain. Tămăduitoarea mea ar putea să-ţi maseze piciorul. Nu aş vrea să ai dureri. Sau să fie asta un handicap mâine.

Graţie antrenamentului, reuşi să îşi păstreze aparenta plictiseală.

— Chiar îţi place să te auzi vorbind, nu-i aşa?

El râse senzual.

— Bine – fără lupte verbale.

Ea aşteptă, încă aşezată pe scaun.

Arobynn se uită la costum, iar când privirea ei o întâlni pe a lui, ce văzu fu doar un criminal rece şi crud.

— Din surse sigure, am aflat că i-ai supravegheat pe paznicii regelui cât şi-au făcut rondul – dar că nu i-ai deranjat. Ai uitat de mica noastră înţelegere?

Ea schiţă un zâmbet.

— Bineînţeles că nu.

— Atunci, de ce demonul promis nu este în temniţa mea?

— Pentru că îl voi prinde abia după ce Aedion va fi eliberat.

El clipi.

— Creaturile astea ar putea să-l conducă pe

rege direct la tine. La noi. Nu pun în pericol siguranţa lui Aedion pentru curiozitatea ta morbidă. Şi cine spune că tu nu vei uita să mă ajuţi, când vei fi ocupat să te joci cu noua ta jucărie?

Arobynn plecă de lângă birou şi se apropie, aplecându-se peste scaunul ei destul de mult încât să respire acelaşi aer.

— Sunt un om de cuvânt, Celaena.

Din nou, acel nume.

El făcu un pas înapoi şi îşi înălţă capul.

— Tu, pe de altă parte... Îmi amintesc cum mi-ai promis că o vei ucide pe Lysandra, cu ani în urmă. Am fost surprins când s-a întors nevătămată.

— Te-ai străduit să te asiguri că ne uram reciproc. M-am gândit ca, măcar o dată, să fac lucrurile pe dos. Se pare că nu este nici pe departe atât de răsfăţată şi de egoistă pe cât m-ai făcut să cred. Protejata mereu iritabilă, care o făcea pe deşteapta. Totuşi, dacă vrei să o ucid, îmi voi îndrepta bucuroasă atenţia asupra ei, în locul Valgului.

El râse uşor.

— Nu este nevoie. Mă serveşte destul de bine. Cu toate acestea, poate fi înlocuită, dacă hotărăşti că vrei să-ţi ţii promisiunea.

— Aşadar, acesta era testul? Să vezi dacă îmi respect promisiunile? Sub mănuşi, semnul pe care şi-l gravase în palmă o ardea ca un tăciune.

— A fost un cadou.

— Rezumă-te la bijuterii şi la haine. Ea se ridică şi îşi privi costumul. Sau la lucruri utile.

Privirea lui o urmă pe a ei şi zăbovi.

— Îţi vine mai bine decât la şaptesprezece ani.

Şi remarca lui fu suficientă. Ţâţâi şi se întoarse, dar el o prinse de braţ – chiar în locul în care se ascundeau lamele invizibile. Iar el ştia asta. O provocare.

— De îndată ce va evada mâine, tu şi vărul tău va trebui să vă ascundeţi, spuse Arobynn. Dacă hotărăşti să nu-ţi ţii promisiunea... vei afla foarte repede, dragă Celaena, cât de mortal poate fi acest oraş pentru cei care fug – chiar şi pentru reginele ticăloase care scuipă foc.

— Nu-mi mai faci declaraţii de dragoste şi nu te mai oferi să mergi pe cărbuni încinşi pentru mine?

Un râs senzual.

— Întotdeauna ai fost partenera mea preferată de dans. El se apropie suficient de mult încât să-şi atingă buzele de ale ei, dacă s-ar fi mişcat câţiva milimetri. Dacă vrei să-ţi şoptesc dulcegării la ureche, Maiestate, voi face asta. Dar tot îmi vei aduce ceea ce vreau.

Ea nu îndrăzni să se retragă. Ochii lui argintii străluceau ca lumina rece de dinaintea răsăritului. Nu reuşise niciodată să îşi ferească privirea.

El îşi înclină capul, soarele strălucindu-i în părul castaniu-roşcat.

— Şi totuşi, cum rămâne cu prinţul?

— Care prinţ? întrebă ea cu precauţie.

Arobynn zâmbi cu subînţeles, retrăgându-se câţiva centimetri.

— Sunt trei prinţi, presupun. Vărul tău şi cei doi care împart acum corpul lui Dorian Havilliard. Curajosul căpitan ştie că unul din acei demoni îi

devorează acum prietenul?

— Da.

— Ştie că ai putea decide să faci ceea ce trebuie şi să-l elimini pe fiul regelui, înainte să devină o ameninţare?

Continuă să se uite în ochii lui.

— De ce nu-mi spui tu? Tu eşti cel care s-a întâlnit cu el.

Răspunsul lui chicotit o făcu să îngheţe.

— Aşadar, căpitanului îi este greu să-ţi ofere informaţii. Se pare că nu are probleme în a-i împărtăşi tot fostei lui iubite – fata aia, Faliq. Ştiai că tatăl ei face cele mai bune tarte cu pere din toată capitala? Ba chiar trimite câteva la aniversarea prinţului. Câtă ironie, nu-i aşa?

Fu rândul ei să clipească. Ştiuse că Chaol avea cel puţin o altă iubită în afară de Lithaen, dar... Nesryn? Şi cât de convenabil pentru el să nu-i spună, mai ales când îi reproşase prostiile pe care le credea despre ea şi Rowan. „Prinţul tău Fae”, izbucnise el. Se îndoia că Chaol făcuse ceva cu fata, de când ea plecase la Wendlyn, dar... Dar se simţea exact aşa cum voia Arobynn.

— Arobynn, ce-ar fi să nu te mai bagi în treburile noastre?

— Nu vrei să ştii de ce a venit căpitanul din nou la mine, aseară?

Ticăloşi, amândoi. Îl avertizase pe Chaol să nu se încurce cu Arobynn. Să admită că nu ştia sau să ascundă de el acea slăbiciune... Chaol nu i-ar fi pus în pericol siguranţa sau planurile pentru a doua zi, indiferent de informaţiile pe care le păstra secrete. Îi rânji lui Arobynn.

— Nu. Eu am fost cea care l-a trimis aici. Păşi agale spre uşile biroului. Trebuie să fii extrem de plictisit dacă mă chemi doar ca să mă iei peste picior.

Un licăr de amuzament.

— Noroc mâine. Toate planurile sunt puse la punct, în caz că erai îngrijorată.

— Bineînţeles că sunt puse la punct. Nu m-aş aştepta la altceva de la tine. Ea deschise una dintre uşi şi flutură leneş mâna, în semn de rămas-bun. Ne mai vedem, Stăpâne.

~

Aelin vizită din nou Banca Regală, în drum spre casă, iar când se întoarse în apartament, Lysandra o aştepta, aşa cum plănuiseră. În plus, Lysandra adusese mâncare. Multă mâncare.

Aelin se trânti la masa din bucătărie, unde stătea acum Lysandra.

Curtezana privea spre fereastra lată, de deasupra chiuvetei din bucătărie.

— Ştii că de pe acoperişul de alături te urmăreşte cineva, nu?

— E inofensiv. Şi util. Chaol avea oameni care supravegheau Breasla, porţile palatului şi apartamentul – pentru a-l monitoriza pe Arobynn. Aelin îşi înălţă capul. Ochi ageri?

— Stăpânul tău m-a învăţat câteva trucuri de-a lungul anilor. Ca să mă protejez, desigur. „Ca să-şi protejeze investiţia”, de fapt, se înţelegea de la sine. Să înţeleg că ai citit scrisoarea?

— Fiecare nenorocit de cuvânt.

Într-adevăr, citise de nenumărate ori scrisoarea lui Wesley, până ce memorase datele, numele şi întâmplările, până ce văzuse atât de mult foc încât fusese bucuroasă că magia îi era acum înăbuşită. Ce aflase îi schimba un pic planurile, dar îi era de ajutor. Acum ştia că nu se înşelase, că numele din lista ei erau corecte.

— Îmi pare rău că nu am putut să o păstrez, spuse Aelin. Să o ard era singura cale de a rămâne în siguranţă.

Lysandra dădu din cap, îndepărtând o scamă de pe corsajul rochiei ei de culoarea ruginei. Avea mâneci roşii, largi şi umflate, cu manşete strânse, de catifea neagră, şi nasturi aurii, care străluciră în lumina dimineţii, când se întinse după unul dintre strugurii de seră, pe care Aelin îi cumpărase cu o zi în urmă. O rochie elegantă, dar modestă.

— Lysandra pe care o cunoşteam eu purta mai puţine haine, zise Aelin.

Ochii verzi ai Lysandrei licăriră.

— Lysandra pe care o cunoşteai tu a murit de mult.

La fel şi Celaena Sardothien.

— Ţi-am cerut să ne întâlnim azi ca să putem... vorbi.

— Despre Arobynn?

— Despre tine.

Sprâncenele elegante se apropiară.

— Şi când vom apuca să vorbim despre tine?

— Ce vrei să ştii?

— Ce faci în Rifthold? În afară de faptul că vrei să-l salvezi mâine pe general.

— Nu te cunosc suficient de bine încât să-ţi răspund la întrebarea asta, spuse Aelin.

Lysandra nu făcu decât să îşi înalţe capul.

— De ce Aedion?

— Îmi este mai util viu decât mort. Nu era o minciună.

Lysandra lovi cu o unghie îngrijită masa uzată.

— Eram atât de invidioasă pe tine, spuse după o clipă. Nu îl aveai doar pe Sam, ci şi pe Arobynn... Am fost atât de proastă să cred că ţie îţi dădea totul şi nu îţi refuza nimic, te-am urât pentru că, în sinea mea, am ştiut întotdeauna că eram doar un pion pe care îl folosea împotriva ta – cineva care să te facă să lupţi pentru afecţiunea lui, să te ţină în alertă, să te rănească. Şi mi-a făcut plăcere, pentru că am crezut că era mai bine să fii pionul cuiva, decât un nimic. Mâna îi tremură când o ridică, să îşi dea pe spate o şuviţă de păr. Cred că aş fi continuat aşa toată viaţa. Dar apoi – apoi Arobynn l-a ucis pe Sam şi a aranjat capturarea ta, şi... şi m-a chemat în noaptea în care ai fost dusă în Endovier. După aceea, în trăsura care mă ducea acasă, am început să plâng. Nu ştiam de ce. Dar Wesley era în trăsură cu mine. Aceea a fost noaptea care a schimbat totul între noi. Lysandra privi cicatricele din jurul încheieturilor mâinilor lui Aelin, apoi tatuajul care îi mutila propria încheietură.

— Ieri seară, nu ai venit doar ca să mă avertizezi în privinţa lui Arobynn, zise Aelin.

Când Lysandra îşi ridică privirea, o avea de gheaţă.

— Nu, spuse ea cu o uşoară cruzime. Am venit

ca să te ajut să-l distrugi.

— Înseamnă că ai multă încredere în mine dacă recunoşti asta.

— Tu ai distrus Bolţile, rosti Lysandra. Pentru Sam ai făcut-o, nu-i aşa? Deoarece acei oameni – au lucrat toţi pentru Rourke Farran şi au fost toţi acolo când... Ea scutură din cap. Totul este pentru Sam, orice ai plănuit pentru Arobynn. În plus, dacă mă trădezi, puţine lucruri mă mai pot răni la fel de mult ca tot ce am îndurat deja.

Aelin se rezemă pe scaun şi îşi încrucişă picioarele, încercând să nu se gândească la întunericul căruia îi supravieţuise femeia din faţa ei.

— Am aşteptat prea mult fără să cer răzbunare. Nu mă interesează iertarea.

Lysandra afişă un zâmbet – şi nu unul vesel.

— După ce l-a ucis pe Wesley, am stat trează în patul lui şi m-am gândit să-l omor chiar acolo. Dar nu mi s-a părut suficient, iar datoria nu-mi aparţinea doar mie.

Pentru o clipă, Aelin nu reuşi să spună nimic. Apoi, scutură din cap.

— Tu chiar vrei să insinuezi că pe mine m-ai aşteptat în tot acest timp?

— L-ai iubit pe Sam la fel de mult cât l-am iubit pe Wesley.

Pieptul i se goli, dar dădu din cap. Da, îl iubise pe Sam – mai mult decât iubise pe oricine vreodată. Chiar şi pe Chaol. Şi, faptul că în scrisoarea lui Wesley citise exact ce îi ordonase Arobynn lui Rourke Farran să-i facă lui Sam, îi lăsase o rană violentă în inimă. Hainele lui Sam

încă mai erau în cele două sertare de jos ale dulapului ei unde, într-adevăr, Arobynn le despachetase. Dormise îmbrăcată cu una dintre cămăşile lui, în ultimele două nopţi.

Arobynn avea să plătească.

— Îmi pare rău, spuse Aelin. Pentru anii în care m-am purtat ca un monstru cu tine, pentru că te-am făcut să suferi prin acţiunile mele. Îmi doresc să mă fi putut vedea mai bine. Îmi doresc să fi văzut *toate* lucrurile mai bine. Îmi pare rău.

Lysandra clipi.

— Eram amândouă tinere şi proaste şi ar fi trebuit să fim aliate. Dar nimic nu ne poate împiedica să fim aşa acum. Lysandra îi aruncă un rânjet de lup. Dacă eşti pentru, sunt şi eu.

Atât de repede – atât de uşor – primi oferta de prietenie. Poate că Rowan era prietenul ei drag, *carranam-ul* ei, dar... îi lipsea compania feminină. Foarte mult. Deşi o veche panică îşi făcu simţită apariţia, la gândul că Nehemia nu mai era acolo, ca să i-o ofere – şi o parte din ea îşi dorea să-i arunce înapoi Lysandrei oferta în faţă, doar pentru că ea *nu era* Nehemia – se forţă să reprime acea frică.

— Sunt pentru, spuse Aelin, cu voce răguşită.

Lysandra oftă.

— O, mulţumesc zeilor. Acum pot vorbi cu cineva despre haine, fără să fiu întrebată ce părere ar avea cutare sau să mănânc o cutie de bomboane cu ciocolată fără să-mi spună cineva că ar fi bine să am grijă la siluetă – spune-mi că îţi plac bomboanele de ciocolată. Îţi plac, nu-i aşa? Îmi amintesc că am furat odată o cutie din camera ta, când ai ieşit să ucizi pe cineva. Au fost

delicioase.

Aelin flutură o mână spre cutiile cu bunătăţi de pe masă.

— Ai adus ciocolată – în ceea ce mă priveşte, eşti noua mea persoană preferată.

Lysandra chicoti, un sunet surprinzător de profund şi răutăcios – un râs pe care, probabil, îl ascundea faţă de Arobynn sau de clienţii ei.

— Într-o seară, curând, mă voi strecura aici şi vom mânca ciocolată până când vom vomita.

— Suntem nişte doamne atât de rafinate şi de manierate!

— Te rog! spuse Lysandra, fluturând o mână îngrijită. Noi două suntem doar animale sălbatice în piei de om. Nu are rost să negi asta!

Curtezana nu ştia cât de aproape era de adevăr. Aelin se întreba cum ar fi reacţionat femeia în faţa celeilalte forme a ei – la caninii alungiţi. Cumva, se îndoia că Lysandra ar fi numit-o un monstru din cauza asta – sau din cauza flăcărilor pe care le comanda.

Zâmbetul Lysandrei tremură.

— Totul este aranjat pentru mâine?

— Eşti cumva îngrijorată?

— Ai de gând să intri, pur şi simplu, în palat, crezând că o altă culoare a părului nu te va da de gol? Ai atât de multă încredere în Arobynn?

— Ai o idee mai bună?

Umerii ridicaţi ai Lysandrei erau definiţia nonşalanţei.

— Ştiu şi eu câte ceva despre ce înseamnă să joci roluri diferite. Cum să mă fac nevăzută, dacă vreau asta.

— Eu *chiar* ştiu să mă fac nevăzută, Lysandra. Planul este bun. Chiar dacă a fost ideea lui Arobynn.

— Dar dacă am prinde doi iepuri dintr-o lovitură?

Poate că ar fi ignorat asta, poate că ar fi întrerupt-o, dar în ochii curtezanei se citea o strălucire atât de rea şi de sălbatică.

Aşadar, Aelin îşi sprijini antebraţele pe masă.

— Te ascult.

Capitolul 14

Pentru fiecare persoană salvată de Chaol şi de rebelii lui, părea că întotdeauna mai erau câteva care ajungeau pe eşafod.

Soarele apunea când el şi Nesryn se ghemuiră pe un acoperiş de lângă mica piaţă. Singurii oameni care se deranjaseră să privească erau obişnuiţii infractori, mulţumiţi să vadă suferinţa altora. Asta îl deranja puţin de toate decoraţiunile care fuseseră întinse în onoarea aniversării lui Dorian, de a doua zi: steaguri cu roşu şi auriu şi panglici atârnau de-a latul pieţei, ca o plasă, în vreme ce coşuri cu flori albastre şi albe încadrau marginile exterioare. Un osuar împodobit, în veselia sfârşitului de primăvară.

Coarda arcului lui Nesryn scârţâi când îl întinse mai mult.

— Încet, o avertiză el.

— Ştie ce face, mormăi Aelin de la o distanţă de câţiva paşi.

Chaol îi aruncă o privire.

— Aminteşte-mi – de ce eşti aici?

— Voiam să ajut – sau asta este o rebeliune rezervată doar celor din Adarlan?

Chaol se abţinu să îi dea o replică şi îşi întoarse privirea spre piaţa de dedesubt. A doua zi, de ea depindea tot ce conta pentru el. Nu ar fi fost inteligent să o supere, chiar dacă ideea de a-l lăsa pe Dorian în mâinile ei îl cutremura. Dar...

— În legătură cu ziua de mâine, preciză el ferm, continuând să fie atent la execuţia care era pe cale să se petreacă. Nu te vei atinge de Dorian.

— Eu? Niciodată, răspunse mieros Aelin.

— Nu este o glumă. Nu. Îl. Vei. Răni.

Nesryn îi ignoră şi îşi înclină arcul spre stânga.

— Nu pot să ţintesc bine spre niciunul.

Trei bărbaţi stăteau acum în faţa eşafodului, înconjuraţi de doisprezece paznici. Scândurile platformei de lemn erau deja pătate bine de sânge, de la săptămâni de folosinţă. Mulţimea supraveghea ceasul mare, de deasupra platformei de execuţie, aşteptând ca limba de fier să atingă ora şase seara. Legaseră până şi panglici aurii şi purpurii de marginea inferioară a ceasului. Mai erau şapte minute.

Chaol se forţă să se uite la Aelin.

— Crezi că-l vei putea salva?

— Poate. Voi încerca. Privirea sau postura ei nu trădau nicio reacţie.

Poate. *Poate.*

— Dorian chiar contează sau este doar un pion pentru Terrasen? întreabă el.

— Nici măcar să nu deschizi subiectul! Iniţial, crezu că terminase, dar continuă. Ar fi o dovadă de

milă să-l omor, Chaol. Ar fi un dar.

— Nu pot să ţintesc, spuse din nou Nesryn – un pic mai tare.

— Dacă te atingi de el, zise Chaol, mă voi asigura că ticăloşii de acolo îl vor găsi pe Aedion.

Nesryn se întoarse tăcută spre ei, slăbind arcul.

Pentru Chaol, era singura carte pe care putea să o joace, chiar dacă asta îl făcea şi pe el un ticălos.

Furia pe care Chaol o văzu în ochii lui Aelin fu imensă.

— Dacă îmi implici toată Curtea în asta, Chaol, spuse Aelin cu blândeţe mortală, nu-mi pasă ce ai fost pentru mine sau ce ai făcut ca să mă ajuţi. Dacă îi trădezi sau îi răneşti, nu-mi pasă cât va dura sau cât de departe vei merge: tu şi regatul tău nenorocit veţi ajunge scrum. Apoi vei afla cam cât de monstruoasă pot să fiu.

Prea departe. El mersese prea departe.

— Nu suntem inamici, răspunde Nesryn şi, chiar dacă era calmă, privirea îi fugea de la unul la altul. Avem destule probleme pentru care trebuie să ne facem griji mâine. Şi în acest moment. Arătă cu săgeata spre piaţă. Mai sunt cinci minute până la ora şase. Coborâm acolo?

— Este prea plin de oameni, spuse Aelin. Nu risca să te expui. La patru sute de metri, mai este o patrulă care se îndreaptă în direcţia asta.

Desigur că ştia despre asta.

— Repet, rosti Chaol, de ce eşti aici? Ea... se furişase în urma lor. Cu prea multă uşurinţă.

Aelin o studie pe Nesryn un pic prea mult.

— Cât de bună este precizia cu care ţinteşti, Faliq?

— Nu ratez, replică Nesryn.

Aelin surâse.

— Genul meu de femeie. Îi zâmbi cu subînţeles lui Chaol.

Iar el ştiu – ştiu că ea era conştientă de trecutul lor. Şi că nu-i prea păsa. Nu-şi dădea seama dacă era sau nu o uşurare.

— Mă gândesc dacă să le poruncesc oamenilor lui Arobynn să abandoneze misiunea mâine, spuse Aelin, cu acei ochi turcoaz fixaţi asupra chipului lui Nesryn, a mâinilor şi a arcului ei. În locul lor, vreau ca Faliq să supravegheze zidul.

— Nu, zise Chaol.

— Eşti paznicul ei? El nu se sinchisi să răspundă. Aşa mă gândeam şi eu, rosti încet Aelin.

Dar Nesryn nu avea să supravegheze zidul – şi nici el. Căpitanul era prea uşor de recunoscut ca să rişte să fie aproape de palat, iar Aelin şi ticălosul ei de stăpân hotărâseră, se pare, că era mai bine ca el să meargă de-a lungul graniţei mahalalelor, asigurându-se că drumul era liber pentru ea.

— Nesryn are deja ordinele ei.

În piaţă, oamenii începură să-i înjure pe cei trei bărbaţi care priveau ceasul, cu feţe palide şi sfrijite. Ba unii dintre privitori aruncară cu bucăţi de mâncare stricată spre ei. Poate că acest oraş chiar merita flăcările lui Aelin Galathynius. Poate că şi Chaol merita să ardă. El se întoarse spre femei.

— Rahat! înjură Aelin.

Chaol se uită în spate, la timp ca să vadă

gărzile împingând prima victimă – un bărbat de vârstă mijlocie, care suspina – spre eşafod, folosindu-se de mânerele săbiilor ca să-l pună în genunchi. Nu mai aşteptau până la şase. Un alt prizonier, tot de vârstă mijlocie, începu să tremure, şi o pată întunecată se întinse pe partea din faţă a pantalonilor săi. Pe toţi zeii!

Chaol încremeni şi nici Nesryn nu reuşi să încordeze arcul destul de repede când toporul se ridică. Un zgomot surd reduse la tăcere piaţa oraşului. Oamenii aplaudară – *aplaudară.* Sunetul acoperi al doilea zgomot surd, al capului bărbatului, care căzu şi se rostogoli.

Apoi, Chaol se trezi în altă cameră, în castelul care fusese cândva casa lui, ascultând zgomotul surd al cărnii şi al oaselor pe marmură, ceaţa roşie acoperind aerul, Dorian ţipând...

Sperjur. Mincinos. Trădător. Chaol era toate aceste lucruri acum, dar nu pentru Dorian. Niciodată pentru adevăratul lui rege.

— Dărâmă turnul cu ceas din grădină, spuse el aproape neauzit. O simţi pe Aelin întorcându-se spre el. Iar magia va fi liberă. A fost o vrajă – trei turnuri, toate construite din piatră Wyrd. Dărâmă unul şi magia va fi eliberată.

Ea privi spre nord, fără să clipească, deloc surprinsă, ca şi când ar fi putut să vadă până la castelul de cleştar.

— Mulţumesc, şopti ea. Atât.

— De dragul lui Dorian. O fi fost cruzime, o fi fost egoism, dar era adevărat. Regele te aşteaptă mâine, continuă el. Dacă nu-i mai pasă că lumea ştie şi îşi dezlănţuie magia asupra ta? Ştii ce s-a

întâmplat cu Dorian.

Ea scrută ţiglele acoperişului, ca şi când ar fi citit harta mentală a petrecerii – harta pe care el i-o dăduse. Apoi, înjură.

— Ar putea să întindă capcane pentru mine – şi pentru Aedion. Cu semnele Wyrd, ar putea să scrie vrăji pe podea sau pe uşi, menite mie sau lui Aedion, iar noi am fi neajutoraţi – la fel cum am capturat creatura din bibliotecă. Rahat, şopti ea. *Rahat.*

Nesryn îşi apucă arcul.

— Brullo ne-a zis că regele şi-a pus cei mai buni oameni să-l escorteze pe Aedion din temniţă spre sală – probabil, va vrăji şi acele zone, spuse ea. *Dacă* le vrăjeşte.

— *Dacă* este un risc prea mare. Şi este prea târziu să ne schimbăm planurile, replică Aelin. Dacă aş fi avut cărţile acelea nenorocite, probabil că aş fi putut să găsesc un soi de protecţie pentru mine şi Aedion, vreo vrajă, dar mâine nu voi avea suficient timp să le iau din vechea mea cameră. Zeii ştiu dacă mai sunt încă acolo.

— Nu sunt, zise Chaol. Aelin îşi ridică sprâncenele. Pentru că sunt la mine. Le-am furat când am părăsit castelul.

Aelin îşi încreţi buzele în ceea ce el ar fi putut jura că era admiraţie şovăitoare.

— Nu avem mult timp la dispoziţie. Începu să urce pe acoperiş şi dispăru. Au mai rămas doi prizonieri, clarifică ea. Şi cred că steagurile acelea ar arăta mai bine pătate cu nişte sânge de Valg.

~

Nesryn rămase pe acoperiş, în timp ce Aelin merse pe altul, din faţa pieţei – mai repede decât se gândise Chaol că era posibil. Asta însemnă că el rămânea la nivelul străzii. Chaol se grăbi cât putu de mult prin mulţime, zărindu-i pe cei trei oameni ai săi adunaţi în apropierea celeilalte margini a platformei – pregătiţi.

Ceasul bătu ora şase tocmai când Chaol îşi alese o poziţie, după ce se asigurase că încă doi dintre oamenii săi aşteptau pe o alee îngustă. Fix când gărzile luară, în cele din urmă, corpul primului prizonier şi îl traseră înainte pe următorul. Bărbatul suspina, implorându-i, în timp ce era forţat să îngenuncheze în balta de sânge a prietenului său.

Călăul îşi ridică toporul.

Apoi, un pumnal trecu direct prin gâtul lui, aruncat cu dedicaţie, din partea lui Aelin Galathynius.

Ţâşni sânge negru – o parte pe steaguri, aşa cum promisese Aelin. Înainte ca gărzile să poată striga, Nesryn deschise focul din cealaltă direcţie. Buimăceala provocată fu tot ce-i trebui lui Chaol, iar el şi oamenii lui alergară spre platformă, prin mulţimea panicată, care fugea. Nesryn şi Aelin mai trăseseră o dată, înainte ca el să ajungă pe platformă, pe lemnul periculos de alunecos din cauza sângelui. Îi apucă pe cei doi prizonieri şi le strigă „Fugiţi, fugiţi, fugiţi!”

Oamenii lui se luptară cu gărzile cât el îi grăbi pe prizonierii împiedicaţi pe scări şi apoi pe alee, în

siguranţă – alee dincolo de care aşteptau rebelii.

Fugiră stradă după stradă, lăsând în urmă haosul pieţei, până ce ajunseră la râul Avery, iar Chaol se grăbi să pună mâna pe o barcă.

Nesryn îl găsi părăsind docurile o oră mai târziu, nevătămat, dar stropit cu sânge negru.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a dezlănţuit iadul, răspunse Nesryn, scrutând râul sub apusul soarelui. Totul este bine?

El încuviinţă.

— Tu?

— Amândouă suntem bine. Ştiind că nu era în stare să întrebe despre Aelin, îi făcuse o favoare, gândi el cu un licăr de ruşine. Nesryn se întoarse, îndreptându-se în direcţia din care venise.

— Unde pleci? întrebă el.

— Să mă spăl şi să mă schimb – apoi, să mă duc să dau vestea familiei bărbatului care a murit.

Acesta era protocolul, chiar dacă era îngrozitor. Era mai bine ca familiile să fie cu adevărat îndurerate, decât să rişte să fie privite ca simpatizante ale rebelilor.

— Nu trebuie să faci asta, spuse el. Îl voi trimite pe unul dintre oamenii mei.

— Sunt un gardian al oraşului, zise ea clar. Prezenţa mea nu va fi neaşteptată. Şi, în plus, spuse, cu ochii strălucindu-i de perenul iz de de amuzament, chiar tu ai zis că nu prea stau peţitori la coadă în faţa casei tatălui meu, aşadar, cu ce altceva aş putea să-mi ocup timpul în seara asta?

— Mâine este o zi importantă, spuse el, chiar dacă se înjură pentru cuvintele rostite seara trecută. Un măgar – asta fusese, chiar dacă ea nu-

şi arătase supărarea.

— Mă simţeam foarte bine înainte să apari tu, Chaol, replică ea – obosită, posibil plictisită. Îmi cunosc limitele. Ne vedem mâine.

— De ce vrei să te duci tu pe la familii? întrebă el.

Ochii negri ai lui Nesryn priviră spre râu.

— Pentru că asta îmi aminteşte de ceea ce am de pierdut dacă voi fi prinsă – sau dacă vom eşua.

~

Se lăsă noaptea, iar Aelin ştiu că era urmărită, în timp ce mergea tiptil de pe un acoperiş pe altul. Acum, chiar şi câteva ore mai târziu, era extrem de periculos să meargă pe străzi, având în vedere cât de mult se supăraseră gărzile, după ce ea şi rebelii le furaseră prizonierii chiar de sub nas.

Şi ştia *asta* pentru că le auzise înjurând şi vorbind printre dinţi în ultima oră, în care urmărise o patrulă de gărzi în uniforme negre, pe drumul observat cu o noapte în urmă: de-a lungul docurilor, apoi rămânând în umbrele străzii cu taverne şi bordeluri din mahala, iar apoi aproape – dar păstrând o distanţă sigură – de Piaţa Umbrelor de lângă râu. Fusese interesant să afle cum se schimba sau nu ruta lor când izbucnea haosul – spre ce ascunzători se grăbeau, ce fel de formaţii foloseau. Ce străzi nu mai erau supravegheate când se dezlănţuia iadul. Aşa cum avea să se întâmple a doua zi, cu Aedion.

Dar ce îi spusese Arobynn fusese adevărat –

potrivindu-se şi cu hărţile pe care le făcuseră Nesryn şi Chaol.

Ştiuse că, dacă i-ar fi spus lui Chaol de ce apăruse la execuţie, i-ar fi stat cumva în cale – poate ar fi trimis-o pe Nesryn să o urmărească. Trebuia să afle cât de pricepuţi erau – *toţi* cei care urmau să fie vitali în evenimentele de a doua zi – iar apoi trebuia să vadă asta.

Aşa cum îi zisese Arobynn, toţi gardienii purtau un inel imens şi negru şi se mişcau cu smucituri şi zvâcniri care o făceau să se întrebe cât de bine se acomodau demonii ghemuiţi în corpurile lor. Liderul lor, un bărbat palid, cu păr brunet, i se păru că se mişca cel mai fluid, precum cerneala în apă.

Ea îi lăsă să se îndrepte spre o altă parte a oraşului şi îşi continuă drumul spre locul în care districtul meşteşugarilor se prelungea într-o curbă a râului Avery, până ce totul se linişti în jurul ei, iar mirosul acelor cadavre în putrefacţie se estompă.

Pe acoperişul unui depozit de sticlărie, ale cărui ţigle erau calde încă de la căldura zilei sau de la imensele furnale din interior, Aelin examină aleea goală de dedesubt. Ploaia infernală de primăvară începu din nou, zornăind pe acoperişul înclinat, pe numeroasele hornuri.

Magia – Chaol îi spusese cum să o elibereze. Era atât de uşor şi, cu toate acestea – o sarcină monumentală. Necesita o planificare atentă. Totuşi, hotărâse să o facă după ziua de mâine – dacă avea să supravieţuiască.

Coborî pe un burlan de pe partea laterală a clădirii dărăpănate din cărămidă, sărind un pic prea zgomotos într-o baltă – spera să fie apă de

ploaie. Fluierând un cântecel vesel, pe care îl auzise într-una dintre multele taverne din mahala, avansă pe aleea goală.

Sincer, fu un pic surprinsă să ajungă aproape la jumătatea aleii înainte ca patrula gărzilor regelui să îi iasă în cale, cu săbiile scoase, ca argintul viu în întuneric.

Comandantul patrulei – demonul din el – privi şi zâmbi ca şi când ar fi ştiut deja ce gust avea sângele ei.

Aelin îi rânji şi ea, fluturându-şi încheietura mâinii şi scoţând lamele din costum.

— Bună, frumosule!

Apoi, îi atacă, tăind, şi răsucindu-se, şi ferindu-se. Cinci gărzi muriră înainte ca restul să se poată măcar mişca. Dar sângele care le curgea nu era roşu. Era negru şi se prelingea pe muchiile săbiilor ei, dens şi strălucitor ca uleiul. Duhoarea, ca de lapte prins şi oţet, o lovi la fel de puternic precum loviturile săbiilor lor.

Mirosul urât deveni mai puternic, acoperind fumul persistent al fabricilor de sticlă din jurul lor, înrăutăţindu-se când Aelin se feri de lovitura demonului şi se ghemui, lovindu-l. Stomacul bărbatului se deschise ca o rană infectată, iar sângele negru şi zeii ştiau ce altceva se revărsară pe stradă. Dezgustător. Aproape la fel de rău precum mirosul care ieşea din grătarul canalului din celălalt capăt al aleii – deja deschis. Din care se răspândea acea beznă familiară.

Ceilalţi membri ai patrulei se apropiară. Când îi ucise, mânia îi curse prin vene ca un cântec. Când sângele şi ploaia făcură bălţi pe caldarâmul spart,

când Aelin rămase într-un câmp de oameni căzuţi, începu să taie.

Capetele se rostogoliră unul după altul.

Apoi, se rezemă de zid, aşteptând. Numărând.

Ei nu se ridicară.

Aelin părăsi aleea, închizând cu piciorul grătarul canalului, şi dispăru în noaptea ploioasă.

~

Se crăpă de ziuă, o zi senină şi călduroasă. Aelin rămăsese trează jumătate de noapte, parcurgând cărţile pe care le salvase Chaol, inclusiv vechea ei prietenă, *Morţii vii.*

Recitând ceea ce aflase în liniştea apartamentului ei, Aelin îmbrăcă hainele trimise de Arobynn, verificând de două ori că nu ascundeau surprize şi că totul era acolo unde trebuie să fie. Lăsă fiecare pas, fiecare memento al planului ei să o ancoreze, să o împiedice să se gândească prea mult la ceea ce avea să se întâmple la începerea festivităţilor.

Apoi, plecă să-şi salveze vărul.

Capitolul 15

Aedion Ashryver era pregătit să moară.

Împotriva voinţei lui, îşi revenise în ultimele două zile, febra dispărându-i seara trecută, după apusul soarelui. Fu suficient de puternic încât să meargă – cu toate că încet – când îl escortară spre baia temniţei, unde îl înlănţuiră ca să îl spele şi

chiar riscară să-l bărbierească, în ciuda eforturilor sale de a-şi tăia propriul gât în brici.

Pesemne că îl voiau prezentabil la Curte, când aveau să-i taie capul cu propria lui sabie, Sabia din Orynth.

După ce îi curăţară rănile, îl îmbrăcară în pantaloni şi o cămaşă largă, de culoare albă, îi strânseră părul la spate şi îl târâră pe scări. Gărzile cu uniforme negre îl flancau câte trei pe ambele părţi, patru în faţă şi în spate, iar lângă fiecare uşă şi ieşire era postat unul dintre ticăloşi.

Îmbrăcatul îl epuizase prea mult ca să-i provoace să-l omoare cu sabia, aşadar îi lăsă să-l conducă prin uşile înalte, în sala de bal. Steaguri roşii şi aurii atârnau de căpriori, flori de primăvară acopereau fiecare masă şi o boltă de trandafiri de seră fusese construită deasupra podiumului de pe care familia regală avea să urmărească festivităţile, înainte de execuţia lui. Ferestrele şi uşile de dincolo de platforma pe care urma să fie omorât se deschideau spre una dintre grădini; un gardian era postat din 60 în 60 de centimetri, iar alţii erau poziţionaţi în grădină. Dacă regele voia să-i întindă o capcană lui Aelin, cu siguranţă nu se deranjase să o facă foarte subtil.

Era civilizat din partea lor să-i dea un taburet pe care să se aşeze, îşi dădu seama Aedion, când fu împins pe treptele din lemn ale platformei. Cel puţin nu avea să fie nevoit să se întindă pe podea, ca un câine, cât i-ar fi privit pe toţi prefăcându-se că nu erau aici doar pentru a-i vedea capul rostogolindu-se. Şi un taburet, îşi dădu el seama cu o satisfacţie macabră, ar fi fost o armă destul de

bună, la momentul potrivit.

Aşadar, Aedion îi lăsă să-l pună în lanţurile ancorate de podeaua platformei. Îi lăsă să expună Sabia din Orynth la câţiva paşi de el, mânerul zgâriat din os strălucindu-i în lumina dimineţii.

Trebuia doar să prindă momentul potrivit, ca să moară aşa cum alegea el.

Capitolul 16

Demonul îl făcu să stea pe podium, pe un tron aflat lângă o femeie încoronată, care nu observase că fiinţa care se folosea de gura lui nu era persoana care se născuse din propria-i carne. În cealaltă parte a lui, era aşezat bărbatul care controla demonul din el. Iar în faţă, sala de bal era plină de nobili chicotind, care nu vedeau că el era încă acolo, înăuntru, ţipând în continuare.

Astăzi, demonul trecuse un pic mai mult prin barieră, iar acum privea prin ochii lui, cu o strălucire veche şi rea. Abia aştepta să aibă acces deplin la această lume.

Poate că lumea merita să fie devorată de creatură. Poate că acest gând trădător cauzase o gaură atât de mare, încât să rupă bariera dintre ei. Poate că demonul câştiga. Poate că deja câştigase.

Aşadar, era forţat să stea pe tron şi să rostească vorbe care nu erau ale lui, şi să-şi împartă ochii cu ceva din alt tărâm, care îi privea lumea însorită cu o foame lacomă, eternă.

~

Costumul îi provoca mâncărimi de nedescris. Vopseaua de pe ea înrăutăţea situaţia.

Cei mai mulţi dintre invitaţii importanţi sosiseră în zilele de dinaintea petrecerii, dar cei care locuiau în oraş sau în periferia de la poalele dealului formau acum o linie strălucitoare, care se întindea de afară prin uşile mari de la intrare. Gărzile postate acolo verificau invitaţiile, puneau întrebări, examinau feţele deloc dornice să fie interogate. Dar artiştii, vânzătorii şi servitorii primiseră ordin să folosească una dintre intrările laterale.

Acolo o găsise Aelin pe Madam Florine şi trupa ei de dansatoare, îmbrăcate în costume negre din tul, mătase şi dantelă, ca noaptea lichidă în soarele dimineţii. Cu umerii drepţi, cu pieptul încordat şi cu braţele relaxate pe lângă corp, Aelin se strecură în mijlocul grupului. Cu părul vopsit într-o nuanţă roşcată de castaniu şi cu faţa acoperită de produsele cosmetice stridente folosite de toate dansatoarele, se amestecă în mulţime atât de bine încât niciuna nu se uită în direcţia ei.

Se concentră doar asupra rolului ei de novice emoţionată, de a părea mai interesată de felul în care o percepeau celelalte dansatoare decât cei şase gardieni postaţi la mica uşă de lemn din partea laterală a zidului de piatră. Holul castelului de dincolo de uşă era îngust – bun pentru pumnale, rău pentru săbii şi mortal pentru acele dansatoare, dacă ea ar fi dat de necaz.

Dacă Arobynn, într-adevăr, o trădase. Cu fruntea plecată, Aelin supraveghe subtil primul test

de încredere.

Florine cea cu părul castaniu merse de-a lungul rândului ei de dansatoare ca un amiral la bordul unei nave. Era în vârstă, dar frumoasă şi fiecare mişcare a lui Florine era însoţită de o graţie pe care Aelin nu reuşise niciodată să o copieze, indiferent câte lecţii luase cu ea în copilărie. Femeia fusese cea mai faimoasă dansatoare din imperiu şi, după ce ieşise la pensie, rămăsese cea mai apreciată profesoară. *Stăpâna dascălilor,* o numise Aelin în anii în care se antrenase cu ea, învăţând cele mai la modă dansuri şi feluri de a-şi mişca trupul.

Când se opri lângă Aelin, cu buzele-i subţiri şi încreţite, Florine îşi aţinti privirea asupra gărzilor din faţă.

— Trebuie să mai lucrezi la postură, spuse femeia.

Aelin întâlni privirea piezişă a lui Florine.

— Este o onoare să fiu dublură în spectacolul dumneavoastră, doamnă. Sper că Gillyan se va însănătoşi curând.

Gărzile făcură semn să intre ceea ce părea a fi o trupă de jongleri, iar ei înaintară puţin.

— Pari destul de în formă, şopti Florine.

Aelin se dădu în spectacol, plecându-şi capul şi umerii şi impunându-şi să roşească – noua dublură, timidă la complimentele stăpânei sale.

— Faţă de cum eram acum zece luni?

Florine pufni, iar privirea îi zăbovi asupra cicatricelor subţiri de pe încheieturile mâinilor lui Aelin, pe care nici măcar spiralele pictate deasupra nu le puteau ascunde. Ridicaseră partea de sus a

costumelor cu spatele gol purtate de dansatoare, dar, chiar şi aşa, şi chiar şi în ciuda trupului pictat, i se zărea vârful cicatricelor ei acoperite de tatuaje.

— Dacă tu crezi că am avut vreo legătură cu evenimentele care au condus la asta...

Cuvintele lui Aelin erau uşor mai puternice decât scârţâitul pantofilor de mătase pe pietriş.

— Dacă ai fi avut vreo legătură cu asta, ai fi fost moartă, rosti ea. Nu era o cacealma. Când îşi făcuse planurile în scris pe acel vapor, numele lui Florine fusese cel pe care îl scrisese – şi pe care mai apoi îl tăiase, după ce se gândise mai bine. Sper că ai făcut aranjamentele necesare, continuă Aelin. Nu se referea doar la mica modificare a costumelor, necesară ca să găzduiască armele şi proviziile pe care Aelin trebuia să le strecoare înăuntru – toate plătite de Arobynn, desigur. Nu, surprizele mari aveau să vină mai târziu.

— Nu e un pic cam târziu să mă întrebi asta? făcu mieros Madam Florine, ale cărei bijuterii negre de la gât şi urechi străluceau. Dacă ai apărut, înseamnă că ai mare încredere în mine.

— Cred că îţi place mai mult să fii plătită decât îţi place regele. Arobynn plătise o sumă mare ca să o mituiască pe Florine. Şi, de vreme ce Teatrul Regal a fost închis de Maiestatea Sa Imperială, cred că amândouă suntem de acord că ceea ce li s-a făcut acelor muzicieni a fost o crimă la fel de neiertat ca masacrul sclavilor din Endovier şi Calaculla, mai spuse ea, supraveghind gărzile.

Ştiu că jucase cartea corectă când văzu agonia licărind în ochii lui Florine.

— Pytor era prietenul meu, şopti Florine, în

timp ce obrajii ei bronzaţi îşi pierdeau culoarea. Era cel mai bun dirijor şi avea cea mai bună ureche muzicală. El mi-a construit cariera. El m-a ajutat să obţin toate acestea. Flutură din mână pentru a-i arăta dansatoarele, castelul, prestigiul pe care îl obţinuse. Îmi este dor de el.

Nimic nu fu calculat sau rece atunci când Aelin îşi duse o mână în dreptul inimii.

— Îmi va lipsi să-l aud dirijând *Suita stygiană* în fiecare toamnă. Îmi voi petrece restul vieţii ştiind că s-ar putea să nu mai aud niciodată o muzică atât de frumoasă sau să mai trăiesc o fărâmă din ce am simţit în acel teatru, în timpul concertelor dirijate de el.

Madam Florine se cuprinse cu braţele. În ciuda gărzilor din faţă şi a sarcinii care se apropia cu fiecare secundă, lui Aelin îi luă o clipă să poată vorbi din nou.

Dar nu faptul că avea încredere în Florine o făcuse pe Aelin să fie de acord cu planul lui Arobynn. Cu doi ani în urmă, scăpată, într-un final, din lesa lui Arobynn şi aproape sărăcită din cauza plăţii datoriei, Aelin continuase să ia lecţii cu Florine, nu doar pentru a rămâne la curent cu dansurile la modă pentru muncă, ci şi pentru a se menţine flexibilă şi în formă. Florine refuzase să-i ia banii.

Mai mult decât atât, după fiecare lecţie, Florine îi permisese lui Aelin să stea la pianul de lângă fereastră şi să cânte până ce o dureau degetele: fusese forţată să-şi lase instrumentul iubit la Breasla Asasinilor. Florine nu vorbise despre asta niciodată şi nu o făcuse să creadă că îi era milă de

ea. Dar fusese o faptă bună atunci când Aelin avusese disperată nevoie de una.

— Ai memorat pregătirile pentru tine şi fetele tale? rosti Aelin, printre dinţi.

— Cele care vor să fugă pot veni pe vaporul pe care l-a închiriat Arobynn. E loc pentru toate, pentru orice eventualitate. Dacă sunt suficient de proaste încât să rămână în Rifthold, atunci îşi merită soarta.

Aelin nu riscase să fie văzută împreună cu Florine până acum, iar Florine nici măcar nu îndrăznise să-şi facă bagajele, de frică să nu fie descoperită. Avea să-şi ia doar ce putea duce cu ea la spectacol – bani, bijuterii – şi să fugă spre docuri în momentul dezlănţuirii haosului. În ciuda planurilor de evadare oferite de Chaol şi de Brullo şi a cooperării cu gărzile mai binevoitoare, era foarte probabil ca ei şi fetele ei să nu reuşească să iasă din palat.

— Mulţumesc, se trezi spunând Aelin.

Gura lui Florine se schimonosi într-o parte.

— Iată ceva ce nu ai învăţat niciodată de la stăpânul tău!

Dansatoarele din faţa rândului ajunseră în dreptul paznicilor, iar Florine oftă zgomotos şi merse ţanţoş spre ei, punându-şi mâinile pe şoldurile înguste, puterea şi graţia sprijinindu-i fiecare pas spre paznicul în uniformă neagră, care studia o listă lungă.

El se uită, pe rând, la dansatoare, comparându-le cu lista pe care o avea. Verificând listele – unele detaliate. Dar, mulţumită lui Ress, care pătrunsese în barăci noaptea trecută şi adăugase un nume

fals, împreună cu trăsăturile ei, Aelin avea să fie pe listă.

Fetele se apropiară un pic, Aelin rămânând spre partea din spate a grupului, ca să câştige timp pentru a observa detaliile. Pe toţi zeii, acest castel era acelaşi, dar totuşi diferit. Sau poate că ea era cea care se schimbase.

Pe rând, dansatoarelor li se permise să intre printre gărzile cu feţe inexpresive, iar ele se grăbiră pe holul îngust al castelului, chicotind şi şoptind. Aelin se ridică pe vârfuri ca să cerceteze gărzile de la uşă, ca o novice care se strâmba cu o curiozitate nerăbdătoare.

Apoi, le văzu. Semnele Wyrd erau scrise pe pietrele pragului uşii, cu vopsea neagră. Fuseseră frumos scrise, ca şi când ar fi fost doar de decor, dar... Probabil că erau pe fiecare uşă, la fiecare intrare. Şi aşa era, până şi pe ferestrele de la primul etaj erau simboluri mici şi întunecate, fără îndoială menite lui Aelin Galathynius, ca să-l alerteze pe rege de prezenţa ei sau să o ţină pe loc, suficient de mult încât să fie prinsă.

O dansatoare o lovi cu cotul în stomac pe Aelin, ca să nu se mai aplece peste umărul ei, pentru a privi peste capetele lor. Aelin o privi cu uimire pe fată – iar apoi scoase un sunet de durere. Dansatoarea se uită peste umăr, şoptindu-i să tacă.

Aelin izbucni în lacrimi. Tare, în hohote. Dansatoarele îngheţară, cea din faţa ei retrăgându-se şi privind în jurul ei.

— A-asta a durut, spuse Aelin, ţinându-se de stomac.

— N-am făcut nimic, rosti printre dinţi femeia.

Aelin continuă să plângă.

În faţă, Florine le ordonă dansatoarelor să se dea la o parte, iar apoi se apropie de Aelin.

— Pentru numele tuturor zeilor din acest ţinut, ce e cu prostia asta?

Aelin întinse un deget tremurând spre dansatoare.

— Ea m-a l-lovit.

Florine se răsuci spre dansatoarea cu ochi mari, care deja îşi declara nevinovăţia. Apoi, urmă o serie de acuzaţii, insulte şi mai multe lacrimi – acum din partea dansatoarei, care plângea pentru cariera ei, cu siguranţă ruinată.

— A-apă, îi ceru Aelin printre hohote lui Florine. Am nevoie de un pahar cu apă. Gărzile începuseră să-şi facă loc spre ele. Aelin o strânse puternic de braţ pe Florine. *A-acum.*

Ochii lui Florine scânteiară, iar ea se întoarse spre gărzile care se apropiau, dându-le ordine. Aelin îşi ţinu respiraţia, aşteptând lovitura, palma… dar văzu cum unul dintre prietenii lui Ress – unul dintre prietenii lui Chaol, care purta o floare roşie prinsă la piept, aşa cum ceruse ea – alergă după apă. Era exact acolo unde zisese Chaol că avea să fie, pentru orice eventualitate, în caz că ar fi mers prost ceva. Aelin se agăţă de Florine până ce apăru apa – o găleată şi un polonic, tot ce reuşi bărbatul să aducă. El se feri să o privească în ochi.

Cu un mic suspin de mulţumire, Aelin i le luă pe ambele. Mâinile îi tremurau puţin. Subtil, o înghionti pe Florine cu piciorul, îndemnând-o să înainteze.

— Vino cu mine! ordonă mânioasă Florine, trăgând-o spre partea din faţă a rândului. M-am săturat de prostia asta, iar tu aproape că ţi-ai stricat machiajul.

Atentă să nu verse apa, Aelin îi permise lui Florine să o tragă spre gardianul cu chip împietrit de la uşi.

— Dianna, dublura mea bătută în cap şi inutilă, îi spuse ea gardianului, cu o voce rece, netulburată de demonul cu ochi negri care o privea.

Bărbatul studie lista pe care o ţinea în mâini, căutând, căutând... Şi găsi un nume.

Aelin luă, tremurând, o sorbitură din polonic, apoi îl puse înapoi în găleată.

Gardianul se mai uită o dată la Aelin – iar ea îşi forţă buza inferioară să tremure, iar lacrimile să curgă din nou, în vreme ce demonul dinăuntru o devoră din priviri. Ca şi când aceste dansatoare minunate ar fi fost desertul.

— Intră! mormăi bărbatul, făcându-i semn din bărbie spre holul din spatele lui.

Cu o rugăciune tăcută, Aelin păşi spre semnele Wyrd scrise pe pietrele pragului. Şi se împiedică, răsturnând găleata cu apă peste semne.

Ţipă când căzu la pământ, căci genunchii o dureau într-adevăr, iar Florine se ivi instantaneu deasupra ei, cerându-i să nu mai fie atât de neîndemânatică şi de plângăcioasă, iar apoi o împinse înăuntru – o împinse peste semnele distruse. În castelul de cleştar.

Capitolul 17

De îndată ce Florine şi restul dansatoarelor primiră permisiunea să intre, fură toate înghesuite pe holul îngust al servitorilor. În câteva clipe, uşa din capătul îndepărtat avea să se deschidă în partea laterală a sălii de bal, iar ele, vor ieşi precum fluturii. Fluturi negri, strălucitori, veniţi să execute dansul *Servitoarele morţii,* un dans din una dintre cele mai cunoscute simfonii.

Nimeni altcineva nu le opri sau chestionă, cu toate că gărzile de pe toate holurile le priveau ca şoimii. Însă nu ca şoimii în care se metamorfoza Prinţul Fae.

Aşadar, puţini dintre oamenii lui Chaol erau prezenţi. Nici urmă de Ress sau de Brullo. Toţi erau însă acolo unde promisese Chaol că aveau să fie, pe baza informaţiilor lui Ress şi ale lui Brullo.

O tavă cu şuncă prăjită în miere şi salvie trecu pe lângă ele, pe umărul unui servitor, iar Aelin încercă să nu o aprecieze, să nu savureze mirosul mâncării inamicului. Chiar dacă era o mâncare al naibii de bună.

Nenumărate tăvi trecură pe lângă ea, duse de servitori roşii la faţă, fără îndoială obosiţi din cauza urcuşului dinspre bucătării. Păstrăv cu alune, sparanghel rumenit, boluri cu frişcă proaspătă, tarte cu pere, plăcinte cu carne...

Aelin îşi înălţă capul, privind şirul de servitori. Schiţă un zâmbet. Aşteptă ca servitorii să se întoarcă cu mâinile goale, în drumul lor spre bucătării. În sfârşit, uşa se deschise din nou, iar o servitoare zveltă, într-un şorţ alb imaculat intră în

holul slab luminat, şuviţele libere ale părului ei brunet căzându-i din cosiţe, când se grăbi să ia următoarea tavă cu tartă de pere de la bucătărie.

Aelin nu afişă nicio emoţie, părând dezinteresată când Nesryn Faliq privi în direcţia ei. Acei ochi oblici şi negri se apropiară uşor – Aelin nu-şi dădea seama dacă din cauza surprizei sau a nervozităţii. Dar, înainte de a putea decide cum să gestioneze situaţia, una dintre gărzi îi făcu semn lui Florine că era timpul să înceapă.

Aelin îşi ţinu capul plecat, chiar dacă simţi demonul din paznic îndreptându-şi atenţia spre ea şi spre celelalte. Nesryn plecase – dispăruse pe scări – când Aelin se întoarse.

Florine merse de-a lungul şirului de dansatoare care aştepta lângă uşă, cu mâinile împreunate la spate.

— Spatele drept, umerii înapoi, gâturile ridicate. Sunteţi lumină, sunteţi aer, sunteţi graţie. Nu mă dezamăgiţi.

Florine luă coşul cu flori negre de sticlă, cărat de cea mai serioasă dintre dansatoare, fiecare floare splendidă licărind ca diamantul negru, în lumina slabă a holului.

— Dacă le spargeţi înainte să le aruncaţi pe jos, sunteţi terminate. Costă mai mult decât valoraţi voi şi nu avem altele în plus. Rând pe rând, înmână florile dintr-un capăt în celălalt, fiecare destul de tare încât să nu se rupă în următoarele câteva minute.

Florine ajunse la Aelin, având coşul gol.

— Priveşte-le şi învaţă! spuse ea, destul de tare încât să o audă gardianul demon, şi îi atinse

umărul cu o mână, consolând-o.

Celelalte dansatoare, care acum se mişcau, rotindu-şi capetele şi umerii, nu priviră în direcţia ei.

Aelin dădu sfioasă din cap, ca şi când ar fi încercat să ascundă lacrimile amare de dezamăgire, şi ieşi din linie ca să stea lângă Florine.

Trompetele răsunară prin crăpăturile din jurul uşii, iar mulţimea aplaudă destul de zgomotos încât să facă podeaua să vibreze.

— M-am uitat în Marea Sală, rosti Florine atât de încet, încât Aelin abia o auzi. Să văd cum îi merge generalului. Este slab şi palid, dar vigilent. Pregătit – pentru tine.

Aelin rămase nemişcată.

— Întotdeauna m-am întrebat unde te-a găsit Arobynn, şopti Florine, fixând cu privirea uşa, ca şi când ar fi văzut prin ea. De ce s-a chinuit atât de mult să te facă să-l asculţi, mult mai mult decât s-a chinuit cu toţi ceilalţi. Femeia închise pentru o clipă ochii şi, când îi deschise, o strălucire de oţel i se oglindi în privire. Când vei rupe lanţurile acestei lumi şi o vei făuri pe următoarea, să îţi aduci aminte că, pentru un regat, arta este la fel de vitală ca mâncarea. Fără artă, un regat nu înseamnă nimic şi, în timp, va fi uitat. În viaţa mea chinuită, am strâns destui bani încât să nu am nevoie de mai mulţi – aşadar mă vei înţelege clar când spun că, oriunde ţi-ai stabili tronul, oricât de mult ar dura, voi veni la tine, şi voi aduce muzica şi dansul.

Aelin înghiţi cu greu. Înainte de a putea spune ceva, Florine o lăsă la coada rândului şi merse spre uşă. Se opri înaintea acesteia, uitându-se la fiecare dansatoare din şir. Vorbi doar când privirea ei o întâlni pe a lui Aelin.

— Oferiţi-i regelui nostru spectacolul pe care îl merită.

Florine deschise uşa, inundând holul cu lumină, muzică şi miros de fripturi.

Celelalte dansatoare inspirară la unison şi ţâşniră înainte, una câte una, fluturând acele flori de sticlă neagră deasupra capetelor lor.

Privindu-le plecând, Aelin îşi impuse ca sângele-i din vene să devină un foc negru. Aedion – se concentra asupra lui Aedion, nu asupra tiranului aşezat în faţa sălii, bărbatul care îi ucisese familia, pe Marion, şi pe oamenii ei. Dacă acestea aveau să fie ultimele ei clipe, măcar urma să moară luptând, în sunetul muzicii rafinate.

Acum era momentul. O respiraţie – încă una.

Ea era moştenitoarea focului. Ea *era* focul, şi lumina, şi cenuşa, şi tăciunii. Ea era Aelin Inimă-de-foc şi nu-şi pleca capul în faţa nimănui şi pentru nimic, cu excepţia coroanei care i se cuvenea prin sânge, supravieţuire şi triumf.

Aelin îşi îndreptă umerii şi se strecură în mulţimea împodobită cu bijuterii.

~

Aedion urmărise gărzile în orele în care fusese înlănţuit de taburet şi îşi dăduse seama pe care era

mai bine să o atace prima, care prefera o anume parte sau picior, care ar fi putut ezita când s-ar fi înfruntat cu Lupul Nordului şi, cel mai important, care era suficient de impulsivă şi de proastă încât să-l ucidă, în ciuda ordinului regelui.

Spectacolul începuse, atrăgând atenţia mulţimii care se holbase la el cu neruşinare, iar când cele douăzeci şi patru de femei plutiră, săriră şi se rotiră în spaţiul generos dintre podium şi eşafodul lui, pentru o clipă, Aedion se simţi... prost pentru deranj. Aceste femei nu ar fi trebuit să fie prinse în măcelul care era pe cale să se dezlănţuie.

Dar i se părea potrivit faptul că aveau costume de un negru scânteietor, cu accente argintii – erau Servitoarele Morţii, îşi dădu el seama. Asta erau. Era un semn. Poate că Silba cea cu ochi negri avea să-i ofere o moarte blândă, în locul uneia crude, în mâinile pătate de sânge ale lui Hellas. În orice caz, se trezi zâmbind. Moartea era moarte.

Dansatoarele aruncau pumni de pudră neagră, acoperind podeaua – probabil că reprezenta cenuşa celor căzuţi. Rând pe rând, făcură mici piruete drăguţe şi o reverenţă în faţa regelui şi a fiului său.

Venise timpul să se mişte. Regele era distras de un gardian în uniformă, care îi şoptea la ureche; prinţul privea dansatoarele dezinteresat şi plictisit, iar regina vorbea cu un curtean oarecare, pe care îl favoriza în acea zi.

Aplauzele şi strigătele mulţimii acoperiră spectacolul în desfăşurare. Toţi veniseră îmbrăcaţi în cele mai frumoase haine – ce bogăţie indolentă! Sângele unui imperiu plătise pentru acele bijuterii

şi mătăsuri. Sângele poporului său.

O altă dansatoare se mişca prin mulţime: fără îndoială, era vreo dublură care încerca să vadă mai bine spectacolul. Şi poate că nu s-ar fi gândit de două ori la asta, dacă nu ar fi fost mai înaltă decât celelalte – mai suplă, mai feminină, cu umerii mai laţi. Se mişca mai greu, ca şi cum între ea şi pământ ar fi existat o legătură clară. Lumina căzu asupra ei, străbătând dantela mânecilor costumului şi dezvăluind vârtejurile şi spiralele desenelor de pe pielea ei. Aceleaşi cu desenele de pe braţele şi piepturile dansatoarelor, cu excepţia celor de pe spate, unde vopseaua era un pic mai închisă la culoare, uşor diferită. Dansatoarele ca ele nu aveau tatuaje.

Înainte de a vedea mai multe, între o respiraţie şi următoarea, când nişte doamne în rochii imense de bal îl împiedicară pe Aedion să o mai vadă, ea dispăru în spatele unei intrări acoperite de o draperie, trecând chiar pe lângă gărzi, cu un zâmbet timid, ca şi când s-ar fi rătăcit.

Când apăru din nou, la mai puţin de un minut, Aedion ştiu că era ea doar după fizic şi înălţime. Nu mai era machiată, iar fusta ei graţioasă din tul dispăruse... Nu – nu dispăruse, îşi dădu el seama când ea se strecură din nou pe uşă, fără ca gărzile să se uite măcar în direcţia ei. Fusta fusese transformată într-o mantie din mătase, a cărei glugă îi acoperea părul castaniu-roşcat, iar ea se mişca... asemenea unui bărbat galant, care defila pentru doamnele din jurul său.

Se deplasă mai aproape de el. De scenă.

Dansatoarele încă aruncau pudră neagră peste

tot, mergând în cerc, mişcându-se repede pe podeaua din marmură.

Niciun gardian nu observă dansatoarea transformată în nobil, care se îndrepta spre el. Unul dintre curteni o făcu – dar nu dădu alarma. În schimb, strigă un nume – numele unui bărbat. Iar dansatoarea deghizată se întoarse, ridică o mână, salutându-l pe bărbatul care strigase, şi îi zâmbi obraznic.

Era mai mult decât o deghizare. Pur şi simplu devenise altcineva.

Ţanţoş, ea se apropie tot mai mult, muzica orchestrei ajungând la un final vibrant, fiecare notă mai înaltă decât ultima, în timp ce dansatoarele ridicară trandafirii din sticlă deasupra capetelor: un tribut pentru rege, pentru Moarte.

Dansatoarea deghizată se opri în faţa cercului de gărzi care înconjura podiumul lui Aedion, pipăindu-se ca şi când ar fi căutat o batistă care dispăruse, mormăind un şir de înjurături. O pauză credibilă, obişnuită – nimic dubios. Gărzile se uitară din nou spre dansatoare.

Dar dansatoarea îşi ridică privirea spre Aedion, pe sub sprâncenele-i coborâte. Chiar şi deghizată în aristocrat, în ochii ei turcoaz cu auriu se citea un triumf maliţios.

În spatele lor, în cealaltă parte a sălii, dansatoarele sparseră trandafirii pe podea, iar Aedion îi rânji reginei lui, în vreme ce întreaga lume se duse naibii.

Capitolul 18

Nu doar florile de sticlă fuseseră echipate cu o pudră reactivă, cumpărată discret de Aelin din Piaţa Umbrelor. Fiecare fărâmă de praf scânteietor pe care dansatoarele îl aruncaseră pe jos fusese plin de pudră. Şi merita fiecare nenorocit de argint pe care îl cheltuise când fumul erupse prin cameră, aprinzând pudra pe care o împrăştiaseră peste tot.

Fumul era atât de dens, încât abia vedea la mai mult de un pas în faţă, şi se amesteca perfect cu pelerina gri care îi fusese fustă la costum. Întocmai cum sugerase Arobynn.

Strigătele opriră muzica. Aelin se mişca deja spre podiumul din apropiere, când ceasul turnului – acel ceas al turnului care avea să îi salveze sau să îi condamne pe toţi – bătu ora prânzului.

Aedion nu purta niciun colier negru la gât, iar asta fu tot ce trebui să vadă ea, chiar dacă uşurarea ameninţa să îi înmoaie genunchii. Înainte de terminarea primei bătăi a ceasului, îşi scoase pumnalele încastrate în corsajul costumului – firul de argint şi mărgelele mascaseră tot oţelul de pe ea – şi, cu unul, tăie gâtul celui mai apropiat gardian. Aelin se roti şi îl împinse în bărbatul din apropierea lui, înfigând adânc cealaltă lamă în stomacul celui de-al treilea.

Vocea lui Florine se ridică deasupra mulţimii, îndemnându-şi dansatoarele „afară-afară-afară”.

Se auzi a doua bătaie a ceasului din turn, iar Aelin scoase pumnalul din stomacul gardianului care gemea, un altul repezindu-se spre ea din fum. Ceilalţi aveau să se îndrepte, din instinct, către

Aedion, dar mulţimea urma să-i încetinească, iar ea era deja destul de aproape.

Gardianul – unul dintre monştrii cu uniformă neagră – lovi cu sabia, un atac direct spre pieptul ei. Aelin pară şi lovi cu un pumnal, rotindu-l în toracele lui expus. Sânge fierbinte şi urât mirositor îi împroşcă mâinile şi, în aceeaşi clipă, îi înfipse cealaltă lamă în ochi.

El era încă în cădere când ea alergă ultimii câţiva paşi spre platforma de lemn şi se aruncă pe aceasta, rostogolindu-se, rămânând aplecată până ce ajunse chiar sub alţi doi paznici, care încă încercau să alunge valul de fum. Ţipară când îi spintecă pe amândoi cu două mişcări.

Se auzi cea de-a patra bătaie a ceasului şi iată-l pe Aedion cu cei trei paznici din jurul lui – înjunghiaţi de bucăţi din taburetul său.

El era imens – şi mai mare, de aproape. Un gardian se năpusti asupra lor din fum, iar Aelin strigă „Fereşte-te!”, înainte de a-şi arunca pumnalul spre faţa bărbatului care se apropia. Aedion se mişcă destul de repede ca să evite lovitura, iar sângele gardianului ţâşni pe umărul tunicii vărului ei.

Ea sări spre lanţurile din jurul gleznelor lui Aedion, punându-şi ultima lamă în teacă.

O străbătu o smucitură, iar lumina albastră îi înceţoşă vederea, în timp ce Ochiul pâlpâi. Nu îndrăzni să se oprească, nici măcar pentru o secundă. Vraja aruncată de rege asupra lanţurilor lui Aedion arse ca un foc albastru, când ea îşi tăie antebraţul cu pumnalul şi îşi folosi sângele ca să deseneze pe lanţuri simbolurile pe care le

memorase: *Descuie.*

Lanţurile căzură cu un zgomot surd pe podea.

Se auzi a şaptea bătaie a ceasului.

Strigătele se transformară în ceva mai puternic, mai sălbatic, iar vocea regelui răsună peste mulţimea panicată.

Un gardian se repezi spre ei, cu sabia scoasă. Un alt avantaj al fumului: era prea riscant să înceapă să tragă cu săgeţi. Dar avea de gând să îi recunoască meritele lui Arobynn doar dacă urma să scape cu viaţă.

Scoase din teacă altă sabie, ascunsă în căptuşeala mantiei sale gri. Gardianul căzu, ţinându-se de gât, acum despicat de la o ureche la cealaltă. Apoi, se roti spre Aedion, îşi scoase lanţul lung al Ochiului de la gât şi îl aruncă peste capul lui. Deschise gura, dar el şopti: „Sabia”. În acel moment, observă sabia expusă în spatele taburetului său. Sabia din Orynth. Sabia tatălui ei. Se concentrase prea mult asupra lui Aedion, a gărzilor şi a dansatoarelor, ca să-şi dea seama ce sabie era.

„Rămâi aproape!” fu tot ce spuse atunci când luă sabia de pe stand şi i-o împinse în mâini. Nu îşi permise să se gândească prea mult la greutatea ei sau la modul cum ajunsese acolo. Pur şi simplu, îl apucă pe Aedion de mână şi traversă în fugă platforma, spre ferestrele curţii interioare, unde mulţimea ţipa, iar gărzile încercau să formeze o linie.

Ceasul bătu a noua lovitură. Urma să îi elibereze mâinile lui Aedion de îndată ce vor ajunge în grădină; nu mai aveau de pierdut nici o

altă secundă în fumul sufocant.

Aedion se clătină, dar rămase în picioare, pe urma ei, iar ea sări de pe platformă, în fum, chiar acolo unde Brullo spusese că două gărzi aveau să stea pe poziţii. Unul muri cu un pumnal în spate, celălalt de la o lovitură într-o parte a gâtului. Strânse în mâini mânerele pumnalelor, alunecoase din cauza sângelui care le acoperea şi pe ele, şi pe ea – în întregime.

Ţinând sabia în ambele mâini, Aedion sări lângă ea, iar genunchii i se îndoiră. Era beteag, dar nu din cauza vreunei răni vizibile. Îşi dăduse seama de asta din clipa în care se strecurase prin mulţime, schimbându-şi comportamentul, aşa cum o instruise Lysandra. Paloarea feţei lui Aedion nu avea nicio legătură cu frica şi nici cu respiraţia lui superficială. Ei îl răniseră. Ceea ce făcea ca uciderea acestor oameni să fie foarte, foarte uşoară.

Gloata se înghesuia lângă uşile curţii interioare, exact aşa cum calculase ea. Nu fu nevoie decât să strige „Foc! Foc!”, iar ţipetele deveniră unele frenetice. Mulţimea începu să spargă ferestrele şi uşile din sticlă, călcându-se în picioare şi dărâmând paznicii. Oamenii apucară găleţi ca să stingă flăcările: apa stropea peste tot şi spăla semnele Wyrd de pe praguri.

Fumul se ridică în faţă, arătând calea spre grădină. Aelin îi apăsă în jos capul lui Aedion, apoi îl împinse în masa de curteni şi servitori care fugeau. Lovind, strigând, ţipând, trăgând de hainele ei, până ce soarele amiezii o orbi.

Aedion sâsâi. Probabil că săptămânile

petrecute în temniţă îi afectaseră ochii.

— Ţine-te de mine! spuse ea, punându-i mâna imensă pe umărul ei. El o strânse cu putere şi, în vreme ce lanţurile i se loveau de ea, înaintară cu greu prin mulţime şi spre aerul liber şi curat de dincolo de ei.

Cea de-a douăsprezecea şi ultima lovitură răsună din ceasul turnului, în clipa în care Aelin şi Aedion se opriră brusc în faţa liniei de şase gardieni care blocau intrarea spre gardul viu al grădinii.

Aelin se desprinse de Aedion, iar vărul ei înjură când vederea i se acomodă suficient încât să vadă ce stătea acum între ei şi evadare.

— Nu-mi sta în cale! îi spuse ea, apoi îi atacă pe gardieni.

~

Rowan o învăţase câteva trucuri noi.

Ea era un nor învolburat al morţii, o regină a umbrelor, iar aceşti oameni erau deja morţi.

Tăind, ferindu-se şi rotindu-se, Aelin se dărui complet calmului criminal, până când sângele deveni o ceaţă în jurul ei, îmbibând pietrişul. Patru dintre oamenii lui Chaol se apropiară în viteză – apoi alergară în cealaltă direcţie. Aliaţi sau doar isteţi, ei nu-i păsa.

Şi, când ultimul dintre paznicii cu uniforme negre căzu pe pământul însângerat, se grăbi spre Aedion. Se holbase la ea până acum – dar râse pe un ton grav şi întunecat şi apoi începu să alerge

alături de ea, spre gardul viu.

Arcaşii – trebuiau să scape de arcaşii care, cu siguranţă, ar fi început să tragă de îndată ce fumul s-ar fi risipit.

Înconjurară şi trecură prin gardul viu pe care ea îl traversase de zeci de ori în timpul şederii aici, când alerga în fiecare dimineaţă, împreună cu Chaol.

— *Mai repede,* Aedion, îl îndemnă ea, dar el era deja în urmă. Ea se opri şi, cu pumnalul, îşi tăie încheietura udă de sânge, înainte de a desena semnele Wyrd de deschidere pe cătuşele lui. Din nou, lumina pâlpâi şi arse. Dar, apoi, cătuşele se deschiseră în linişte.

— Frumos truc, gâfâi el, iar ea îi smulse lanţurile, fiind gata să arunce metalul pe jos, când pietrişul scârţâi în spatele lor.

Nu erau gărzile; nici regele nu era.

Cu groază, ea îl văzu pe Dorian îndreptându-se către ei.

Capitolul 19

— Pleci undeva? întrebă Dorian, cu mâinile în buzunarele pantalonilor lui negri.

Bărbatul care spusese acele cuvinte nu era prietenul ei – ea ştiu asta înainte ca el să fi deschis gura. Gulerul tunicii lui negre era deschis, dezvăluind strălucirea colierului din piatră Wyrd, aflat la baza gâtului.

— Din nefericire, Înălţimea Ta, trebuie să ajungem la o altă petrecere. Ea văzu arţarul roşu, firav, din dreapta, gardul viu, palatul de cleştar ce

se înălţa în spatele lor. Erau prea departe în grădină ca să se tragă asupra lor, dar, cu fiecare secundă pierdută, se condamna la moarte. Pe ea şi pe Aedion.

— Păcat! spuse Valgul din prinţul Dorian. Tocmai devenise interesant. Apoi lovi.

Un val de întuneric se îndreptă spre ea, iar Aedion o avertiză cu un strigăt. O flacără albastră pâlpâi înaintea ei, deviind atacul îndreptat spre Aedion, dar ea fu împinsă înapoi un pas, ca de un vânt puternic şi întunecat.

Când întunericul se risipi, prinţul îi fixă cu privirea. Apoi, rânji plictisit şi crud.

— Te-ai apărat. Deştept din partea ta, drăguţo!

Ea îşi petrecuse toată dimineaţa pictându-şi fiecare centimetru de piele cu semne Wyrd, făcute cu propriul sânge, amestecat cu cerneală, ca să mascheze culoarea.

— Aedion, fugi spre zid! şopti ea, neîndrăznind să nu se mai uite la prinţ.

Aedion nu se conformă.

— El nu este prinţul – nu mai este.

— Ştiu. De aceea tu trebuie să...

— Cât eroism! spuse creatura ghemuită în prietenul ei. Ce speranţă prostească, să credeţi că puteţi scăpa!

Ca o viperă, el lovi din nou cu un zid de putere colorată în negru. O doborî peste Aedion, care gemu de durere, dar o făcu pe Aelin să rămână în picioare. Pielea ei începu să o gâdile pe sub costum, ca şi când semnele scrise cu sânge s-ar fi exfoliat cu fiecare atac. Utile, dar de scurtă durată. Tocmai de aceea nu le risipise ca să intre în castel.

Ei doi trebuiau să plece de aici – *acum*. Îi dădu lanţurile lui Aedion, îi luă Sabia din Orynth şi se îndreptă spre prinţ. Încet, scoase sabia din teacă. Greutatea era perfectă, iar oţelul strălucea la fel de intens ca ultima dată când o văzuse. În mâinile tatălui ei.

Prinţul Valg lovi din nou cu putere în direcţia ei, iar ea se poticni, dar continuă să meargă, chiar dacă semnele scrise cu sânge de sub costumul ei dispăreau.

— Dă-mi un semn, Dorian! rosti ea. Dă-mi un semn că eşti înăuntru!

Prinţul Valg râse pe un ton aspru, iar acel chip frumos se schimonosi cu o brutalitate antică.

— Voi distruge tot ceea ce iubeşti! spuse el, cu ochi goi, de culoarea safirului.

Ea ridică sabia tatălui ei cu ambele mâini, continuând să înainteze.

— Nu ai face-o niciodată, spuse creatura.

— Dorian, repetă ea, cu o voce spartă. Tu eşti *Dorian.* Secunde – mai putea să-i ofere câteva secunde. Sângele ei picură pe pietriş, iar ea îl lăsă să bălţească acolo, ţintuindu-l pe prinţ cu privirea şi trasând un simbol cu piciorul.

Demonul chicoti din nou.

— Nu mai sunt.

Ea se uită la acei ochi, la gura pe care o sărutase demult, la prietenul care îi fusese, cândva, atât de drag.

— Dă-mi un singur semn, Dorian, imploră ea.

Acel chip nu trădă însă prezenţa prietenului ei şi, când prinţul sări înainte, atacând, nu există nicio ezitare sau tresărire a muşchilor. Sări, iar apoi

îngheţă când trecu peste semnul Wyrd pe care ea îl desenase pe pământ cu piciorul – un semn improvizat, menit să îl reţină puţin. Nu avea să funcţioneze decât câteva clipe, dar doar de asta avea nevoie, el fiind forţat să îngenuncheze, lovind şi opunându-se puterii. Aedion înjură încet.

Aelin ridică Sabia din Orynth deasupra capului lui Dorian. O lovitură. Doar una, ca să spintece pielea şi osul, ca să-l cruţe.

Creatura vui cu o voce care nu era a lui Dorian, într-o limbă care nu aparţinea acestei lumi. Semnul de pe pământ pâlpâi, dar nu dispăru. Dorian îşi ridică privirea spre ea, ura, răutatea şi furia citindu-se pe chipul său atât de frumos.

Pentru Terrasen, pentru viitorul lor, ea putea face asta. Putea să elimine această ameninţare aici şi acum. Să *îl* ucidă de ziua lui – la nici măcar o zi după împlinirea celor douăzeci de ani. Urma să sufere şi să fie îndureratăă mai târziu.

Nici un alt nume tatuat pe propria-i piele, îşi promisese ea. Dar pentru regatul ei… Luă o decizie, sabia coborî şi…

Impactul lovi sabia tatălui ei, dezechilibrând-o pe Aelin, în timp ce Aedion strigă. Săgeata ricoşă în grădină, şuierând şi aterizând pe pietriş. Nesryn se apropia deja cu o nouă săgeată în arc, îndreptată spre Aedion.

— Loveşte-l pe prinţ, iar eu îl voi doborî pe general.

Dorian râse.

— Eşti un spion de rahat, se răsti Aelin la ea. Nici măcar n-ai încercat să rămâi ascunsă când m-ai urmărit înăuntru.

— Arobynn Hamel i-a spus căpitanului că astăzi vei încerca să-l ucizi pe prinţ, zise Nesryn. Aruncă sabia!

Aelin ignoră ordinul. „Tatăl lui Nesryn face cele mai bune tarte cu pere din capitală.” Prin urmare, Arobynn încercase să o avertizeze – iar ea fusese prea distrasă de toate celelalte lucruri ca să se gândească la mesajul ascuns. Ce prostie. *O prostie* foarte mare din partea ei.

Semnele de apărare aveau să mai reziste doar câteva secunde.

— Ne-ai minţit, zise Nesryn. Săgeata rămase îndreptată spre Aedion, care o examina pe Nesryn, strângându-şi pumnii ca şi când şi-ar fi imaginat că o sugruma.

— Tu şi Chaol sunteţi nebuni, spuse Aelin, chiar dacă o parte din ea era uşurată, chiar dacă voia să recunoască faptul că lucrul pe care fusese pe cale să îl facă o transforma şi pe ea într-o nebună. Aelin coborî sabia pe lângă corp.

— Vei regreta acest moment, fato! şuieră printre dinţi creatura din Dorian.

— Ştiu, şopti Aelin.

Lui Aelin nu-i păsa de ce i se întâmpla lui Nesryn. Ea puse sabia în teacă, îl apucă pe Aedion şi fugi.

~

Aedion respira ca şi când ar fi avut cioburi de sticlă în plămâni, dar femeia acoperită de sânge – *Aelin* – îl trăgea după ea, înjurându-l pentru că era

prea încet. Grădina era imensă, iar strigătele se ridicau peste gardul viu din spatele lor, apropiindu-se.

Apoi, ajunseră la zidul din piatră deja marcat cu semne Wyrd scrise cu sânge, iar nişte mâini puternice se întinseră, ca să-l ajute să treacă în partea cealaltă. El încercă să îi spună să meargă ea prima, dar ea îi împinse spatele, apoi picioarele, ridicându-l când cei doi bărbaţi de pe zid mormăiră din cauza greutăţii lui. Rana de pe coastele i se întinse şi îl ustură îngrozitor. Lumea deveni mai strălucitoare şi se roti în timp ce bărbatul cu glugă îl coborî pe strada liniştită a oraşului, aflată pe cealaltă parte. El trebui să îşi sprijine o mână de perete ca să nu alunece în balta de sânge a gărzilor regale doborâte acolo. Nu le recunoscu feţele, unele ţipând în continuare, în tăcere.

Se auzi fâşâitul unui corp pe piatră, apoi verişoara lui coborî lângă el, înfăşurându-şi mantia gri în jurul costumului însângerat, trăgându-şi gluga peste faţa stropită cu sânge. În mâini mai avea o mantie, mulţumită patrulei de pe zid. Abia reuşi să stea drept, cât timp ea îl înfăşură cu mantia şi îi puse gluga pe cap.

— *Fugi,* porunci ea. Cei doi bărbaţi de pe zid rămaseră acolo, încordându-şi arcurile. Nici urmă de tânăra arcaşă din grădină.

Aedion se împiedică, iar Aelin înjură, întorcându-se în grabă ca să îi cuprindă mijlocul cu un braţ. La naiba cu puterea care îl părăsea acum; el îşi puse braţul pe umerii ei, sprijinindu-se de ea, în timp ce se grăbiră pe extrem de liniştita stradă rezidenţială.

Strigătele izbucneau acum în spate, accentuate de şuieratul şi de zgomotul surd al săgeţilor şi al strigătelor oamenilor care mureau.

— Patru cvartale, gâfâi ea. Doar patru cvartale.

Nu părea o distanţă prea mare ca fie în siguranţă, dar el nu avea destulă energie pentru a-i spune asta. Îi era suficient de greu să rămână în picioare. Copcile de pe coaste se desfăcuseră, dar – slavă zeilor! – plecaseră de pe terenul castelului. Un miracol, un miracol, un...

— Grăbeşte-te, măgar greoi! strigă ea.

Aedion se forţă să se concentreze şi îşi impuse forţă în picioare, în coloană.

Ajunseră la un colţ de stradă împodobit cu steaguri şi flori, iar Aelin privi în toate direcţiile înainte de a traversa în grabă intersecţia. Zăngănitul oţelului pe oţel şi ţipetele bărbaţilor răniţi răsunau prin oraş, făcând mulţimea de petrecăreţi veseli din jurul lor să şoptească. Aelin continuă însă să meargă pe o stradă, apoi pe alta. La a treia, încetini ritmul şi se clătină spre el, începând să cânte o melodie obscenă, cu vocea unui beţiv afon. Şi, astfel, deveniră doi cetăţeni obişnuiţi, ieşiţi să sărbătorească aniversarea prinţului, clătinându-se de la o tavernă la alta. Nimeni nu îi observă – nu când toate privirile erau aţintite asupra castelului de cleştar ce se înălţa în urma lor.

Clătinatul îl făcu să ameţească. Dacă leşina...

— Încă un cvartal, îi promise ea.

Toate astea erau un fel de halucinaţie. Trebuia să fie. Nimeni nu ar fi fost cu adevărat atât de prost încât să încerce să îl salveze – mai ales

propria lui regină. Chiar dacă o văzuse secerând şase bărbaţi ca pe şase fire de grâu.

— Haide, haide, gâfâi ea, scrutând strada decorată, iar el ştiu că nu vorbea cu el.

Oamenii se învârteau prin zonă, oprindu-se ca să întrebe ce era cu agitaţia de la palat. Aelin îi conduse prin mulţime, nişte beţivi cu pelerine care se clătinau, chiar spre trăsura neagră care trase lângă bordură ca şi când i-ar fi aşteptat. Uşa se deschise.

Verişoara lui îl împinse înăuntru, chiar pe podea, şi închise uşa în urma ei.

~

— Deja opresc fiecare trăsură la intersecţiile principale, spuse Lysandra când Aelin deschise compartimentul ascuns de bagaje de sub una dintre bănci. Era suficient de mare încât să ascundă o persoană, foarte înghesuită, dar Aedion era imens, şi...

— Intră. Intră *acum,* ordonă ea şi nu aşteptă ca Aedion să se mişte îl împinse direct în compartiment.

El gemu. Sângele începuse să i se prelingă din zona coastelor, dar nu avea să moară din asta.

Asta dacă *oricare* dintre ei avea să supravieţuiască în următoarele câteva minute. Aelin închise panoul de sub pernă, crispându-se la zgomotul surd al lemnului lovind carnea şi apucă cârpa udă scoasă de Lysandra dintr-o cutie veche de pălării.

— Eşti rănită? întrebă Lysandra, în timp ce trăsura porni lent pe străzile pline de petrecăreţi.

Inima lui Aelin bătea atât de tare, încât crezu că avea să vomite, dar dădu din cap în vreme ce se şterse pe faţă. Atât de mult sânge – ce mai rămăsese din machiajul ei, apoi, mai mult sânge.

Lysandra îi dădu o a doua cârpă ca să se şteargă pe piept, gât şi mâini, după care îi întinse rochia lejeră, verde, cu mâneci lungi, pe care o adusese.

— Acum, acum, acum, şopti Lysandra.

Aelin sfâşie mantia însângerată şi i-o aruncă Lysandrei, care se ridică să o îndese în compartimentul de sub banca ei, cât timp Aelin îmbrăcă rochia. Lysandra îi încheie nasturii de la spate cu o agilitate surprinzătoare, apoi îi aranjă rapid părul lui Aelin, îi dădu o pereche de mănuşi şi îi atârnă un colier la gât. Îi dădu să ţină un evantai de îndată ce îi puse mănuşile, ascunzând orice urmă de sânge.

Trăsura se opri, la sunetul vocilor severe ale unor bărbaţi. Lysandra tocmai ridicase draperiile când se auzi sunetul unor paşi care se apropiau, sunet urmat de patru gărzi ale regelui, care se uitară în trăsură cu ochi ageri şi nemiloşi.

Lysandra deschise fereastra.

— De ce suntem oprite?

Gardianul deschise uşa şi băgă capul înăuntru. Aelin observă o pată de sânge pe podea cu o clipă înainte să o observe el şi tresări, acoperind-o cu fusta ei.

— Domnule! strigă Lysandra. Trebuie să ne explicaţi ce se întâmplă *imediat!*

Aelin flutură evantaiul exact ca o doamnă îngrozită, rugându-se ca vărul ei să rămână tăcut în micul lui compartiment. Pe strada de dincolo de ei, unii petrecăreţi se opriseră ca să privească inspecţia – cu ochii măriţi, curioşi şi deloc tentaţi să le ajute pe cele două femei din trăsură.

Gardianul le examină cu dispreţ, expresia accentuându-i-se când se uită în jos, la încheietura tatuată a mâinii Lysandrei.

— Nu-ţi datorez nimic, târfo. Căutaţi în compartimentul din spate, strigă el, după ce le mai adresă încă un cuvânt murdar.

— Ne ducem la o *întâlnire,* şopti Lysandra, dar el îi trânti uşa în faţă. Trăsura se zdruncină când bărbaţii săriră în spate şi deschiseră compartimentul. După o clipă, cineva lovi cu mâna partea laterală a trăsurii şi strigă „Mergeţi mai departe!” Nu îndrăzniră să nu pară ofensate şi nici să nu-şi facă vânt cu evantaiele cale de două cvartale sau alte două, după aceea, până când birjarul lovi tavanul trăsurii. Drumul era liber.

Aelin sări de pe bancă şi deschise compartimentul. Aedion vomitase, dar era treaz şi păru destul de nervos când ea îi făcu semn să se ridice.

— Încă o oprire şi ajungem.

— Repede! făcu Lysandra, privind mecanic pe fereastră. Ceilalţi aproape că au ajuns.

Aleea abia dacă era suficient de lată încât să încapă ambele trăsuri care se îndreptau una spre cealaltă, doar două trăsuri mari încetinind ca să evite coliziunea când se aliniară. Lysandra deschise uşa în clipa în care ajunseră în dreptul

celeilalte trăsuri, iar faţa crispată a lui Chaol se ivi de cealaltă parte, când el procedă la fel.

— Hai, hai, hai! îl îndemnă ea pe Aedion, împingându-l peste micul spaţiu dintre trăsuri. El se poticni, mormăind când ateriză pe căpitan.

— Ajung şi eu curând. Noroc! spuse Lysandra, din spatele ei.

Aelin sări în cealaltă trăsură, închizând uşa în urmă, apoi continuară să meargă pe stradă. Respira atât de greu încât crezu că se va sufoca. Aedion se lăsă pe podea, rămânând ghemuit.

— E totul bine? întrebă Chaol.

Ea reuşi să dea din cap, recunoscătoare că nu puse şi alte întrebări. Dar nu era totul bine. Deloc.

Trăsura, condusă de unul dintre oamenii lui Chaol, îi mai duse alte câteva cvartale, chiar spre graniţa mahalalelor, unde ieşiră pe o stradă veche şi pustie. Ea avea încredere în oamenii lui Chaol – dar doar până într-un punct. Să îl ducă pe Aedion direct în apartamentul ei însemna să-şi provoace şi mai multe probleme.

Cu Aedion încovoiat între ei, ea şi Chaol se grăbiră spre următoarele câteva cvartale, mergând pe drumul lung spre depozit, ca să scape de orice urmăritor, ascultând atât de atent încât abia mai respirară. Dar, după aceea, ajunseră la depozit, iar Aedion reuşi să stea în picioare suficient de mult încât Chaol să deschidă uşa şi să intre grăbiţi, în sfârşit, în întuneric şi siguranţă.

Chaol îi luă locul lui Aelin lângă Aedion, cât ea zăbovi lângă uşă. Mormăind din cauza greutăţii, el reuşi să îl ducă pe verişorul ei la etaj.

— E rănit la coaste, spuse ea, străduindu-se să

aştepte – să supravegheze uşa depozitului, să vadă dacă fuseseră urmăriţi. Sângerează. Chaol îi confirmă dând aprobator din cap, peste umăr.

Când verişorul ei şi căpitanul ajunseră aproape în capătul scărilor, când fu clar că nimeni nu era pe cale să dea buzna, ea îi urmă. Dar oprirea o costase, oprirea o făcuse să-şi piardă concentrarea, să permită gândurilor pe care le ţinuse la distanţă să se strecoare. Fiecare pas era mai greu decât precedentul. Rând pe rând, îşi mişcă picioarele.

Până să ajungă la al doilea etaj, Chaol îl dusese pe Aedion în camera de oaspeţi. O întâmpină sunetul apei care curgea.

Aelin lăsă descuiată uşa de la intrare, pentru Lysandra şi, pentru o clipă, rămase în apartamentul ei, rezemându-şi o mână de spătarul canapelei, privind în gol. Când fu sigură că se putea mişca din nou, intră în dormitor. Se dezbrăcă înainte să ajungă în sala de baie şi se aşeză în cada rece şi fără apă, înainte de a deschide robinetul.

~

Imediat ce ieşi, curată şi purtând una dintre vechile cămăşi albe ale lui Sam şi o pereche de chiloţi ai acestuia, îl găsi pe Chaol aşteptând-o pe canapea. Nu îndrăzni să-l privească în ochi – nu încă.

Lysandra îşi băgă capul, din camera de oaspeţi.

— Tocmai termin să-l spăl. Ar trebui să fie în regulă, dacă nu îşi rupe din nou cusăturile. Nu văd niciun semn de infecţie, slavă zeilor.

Aelin ridică moale mâna, drept mulţumire, fără să îndrăznească să privească în camera din spatele Lysandrei, ca să vadă silueta masivă care stătea pe pat, cu un prosop în jurul taliei. Nu îi păsa în mod deosebit dacă Chaol şi curtezana făcuseră cunoştinţă.

Nu exista un loc mai bun ca să aibă această discuţie cu Chaol, aşa că rămase în picioare în mijlocul camerei şi îl privi pe căpitan ridicându-se de pe scaun, cu umerii încordaţi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea înghiţi în sec.

— Am ucis mulţi oameni azi. Nu am chef să despic firul în patru.

— Asta nu te-a deranjat înainte.

Nu putu să-şi adune energia pentru a simţi usturimea cuvintelor.

— Data viitoare când vei hotărî să nu ai încredere în mine, încearcă să nu mi-o dovedeşti într-un moment în care viaţa mea sau a lui Aedion este în pericol.

O licărire a ochilor lui de bronz îi dezvălui că deja o văzuse pe Nesryn şi aflase tot.

— Ai încercat să-l *ucizi,* spuse Chaol, cu o voce dură şi rece ca gheaţa. Ai spus că vei încerca să-l scoţi afară, să-l ajuţi, iar tu ai încercat să-l ucizi.

Tăcerea se lăsase în dormitorul în care lucra Lysandra.

Aelin mârâi uşor.

— Vrei să ştii ce am făcut? I-am oferit un

minut. Am renunţat la *un minut* din evadarea mea, pentru el. Înţelegi ce se poate întâmpla într-un minut? Pentru că i-am oferit unul lui Dorian, când ne-a atacat pe mine şi pe Aedion astăzi – ca să ne *captureze.* I-am dat un minut, în care soarta întregului meu regat s-ar fi putut schimba pentru totdeauna. L-am ales pe fiul inamicului meu.

El apucă strâns spătarul canapelei, ca şi când s-ar fi abţinut să se mişte.

— Eşti o mincinoasă. Mereu *ai fost* o mincinoasă. Iar ziua de azi nu a fost o excepţie. I-ai ţinut sabia deasupra capului.

— Da, spuse ea. Şi, înainte ca sosirea lui Faliq să strice totul, eram pe cale să o fac. Ar fi trebuit să o fac, aşa cum ar fi făcut-o orice om raţional, pentru că Dorian *nu mai există.* Şi iată inima ei frântă, rupându-se în faţa monstrului pe care îl văzuse trăind în ochii lui Dorian, a demonului care avea să-i vâneze pe ea şi pe Aedion, care urma să îi bântuie visele. Nu îţi datorez nicio scuză, îi zise ea lui Chaol.

— Nu-mi vorbi ca şi când ai fi regina mea! izbucni el.

— Nu, nu sunt regina ta. Dar curând va trebui să te hotărăşti pe cine serveşti, pentru că Dorian pe care îl ştii a dispărut pentru totdeauna. Viitorul Adarlanului nu mai depinde de el.

Agonia din ochii lui Chaol o izbi ca o lovitură în plin. Iar ea îşi dori să se fi stăpânit mai mult în timpul explicaţiilor oferite, dar... voia ca el să înţeleagă riscul pe care şi-l asumase şi pericolul la care Arobynn îl manipulase să o expună pe ea. El trebuia să ştie că exista o limită pe care ea trebuia

să o impună şi la care nu avea să renunţe, ca să-şi protejeze poporul.

— Du-te pe acoperiş şi stai de pază! îi spuse ea.

Chaol clipi.

— Nu sunt regina ta, dar vreau să îmi îngrijesc vărul acum. Şi, cum sper că Nesryn se ascunde, cineva trebuie să stea de pază. Doar dacă nu vrei ca oamenii regelui să ne prindă pe toţi, pe neaşteptate.

Chaol nu se deranjă să-i răspundă când se întoarse şi plecă. Ea ascultă cum urcă în grabă scările şi pe acoperiş şi doar atunci expiră şi îşi frecă faţa. Când îşi coborî mâinile, o văzu pe Lysandra în pragul uşii camerei de oaspeţi, cu ochii măriţi.

— Cum adică *regină?*

Aelin se crispă, înjurând în şoaptă.

— Acelaşi cuvânt l-aş folosi şi eu, spuse Lysandra, palidă la faţă.

— Numele meu… rosti Aelin.

— O, ştiu care este numele tău adevărat, *Aelin. Rahat!*

— Înţelegi de ce a trebuit să îl păstrez secret.

— Bineînţeles, spuse Lysandra, strângându-şi buzele. Nu mă cunoşti şi mai multe vieţi, în afară de a ta, sunt în pericol.

— Nu – chiar te cunosc. Pe toţi zeii, de ce îi era atât de greu să vorbească? Cu cât licărea mai puternic suferinţa din ochii Lysandrei, cu atât mai mare părea spaţiul din cameră. Aelin înghiţi. Nu am vrut să risc, înainte de a-l recupera pe Aedion. Ştiam că va trebui să-ţi spun în clipa în care ne-ai fi

văzut împreună într-o cameră.

— Şi Arobynn ştie. Acei ochi verzi erau reci ca gheaţa.

— El a ştiut dintotdeauna. Asta – asta nu schimbă nimic între noi. Nimic.

Lysandra privi în spatele ei, spre camera în care Aedion zăcea acum inconştient, şi oftă.

— Asemănarea *este* izbitoare. Pe toţi zeii, faptul că nimeni nu te-a descoperit în toţi aceşti ani mă uimeşte. Îl studie din nou pe Aedion. Chiar dacă este un ticălos chipeş, ar fi ca şi când te-aş săruta pe tine. Ochii îi erau încă reci, dar un licăr de amuzament îi strălucea în privire.

— Aş fi putut să trăiesc şi fără să ştiu asta, se strâmbă Aelin. Scutură din cap. Nu ştiu de ce m-am temut că ai începe vreodată să-mi faci plecăciuni.

Lumina şi înţelegerea dansară în ochii Lysandrei.

— Ce-ar mai fi şi asta?

Capitolul 20

La câteva zile după întâlnirea cu Aripa Conducătoare, glezna lui Elide Lochan era inflamată, îşi simţea zona lombară ca un nod strâns, iar umerii o dureră când făcu ultimul pas în cuib. Măcar reuşise să ajungă acolo fără să întâlnească pe coridoare vreun lucru îngrozitor – cu toate că urcuşul aproape că o ucisese.

În cele două luni de când Vernon o adusese în acest loc îngrozitor, nu se obişnuise cu treptele abrupte şi nesfârşite ale Morathului. Simplul fapt de a-şi împlini sarcinile zilnice îi făcea glezna să

zvâcnească de durere, una pe care nu o mai trăise de ani de zile, iar astăzi o simţea şi mai acut. Trebuia să cerşească nişte ierburi de la bucătărie, în seara aceasta, ca să-şi înmoaie piciorul; poate chiar nişte uleiuri, dacă bucătarul ţâfnos s-ar fi simţit suficient de generos.

În comparaţie cu ceilalţi cetăţeni ai Morathului, el era destul de blând. Îi tolera prezenţa în bucătărie şi faptul că îi cerea ierburi – mai ales când se oferea atât de frumos să spele câteva farfurii sau să pregătească mâncarea. Iar el nu ezita niciodată atunci când îl întreba când anume avea să sosească următorul transport de alimente, pentru că îi plăcuse atât de mult plăcinta lui cu fructe şi ar fi fost drăguţ să mănânce din nou. Era uşor de flatat şi de păcălit. Să îi facă pe oameni să vadă şi să audă ce voiau era una dintre multele arme din arsenalul ei.

„Un dar de la Anneith, Stăpâna înţelepciunii”, zisese Finnula – singurul dar pe care îl primise vreodată, gândea adesea Elide, în afară de inteligenţa şi de inima fostei sale doici.

Nu îi spusese niciodată Finnulei că deseori se ruga Zeiţei înţelepciunii să le ofere un alt dar celor care îi făcuseră viaţa în Perranth un iad: moartea, şi nu una blândă. Nu ca Silba, care oferea sfârşituri liniştite, sau ca Hellas, care le dăruia pe cele violente şi arzătoare. Nu, morţile în mâinile lui Anneith – în mâinile consoartei lui Hellas – erau brutale, sângeroase şi lente.

Genul de moarte pe care Elide se aştepta să o primească în orice clipă, mai nou, de la vrăjitoarele care colindau pe coridoare, de la ducele cu ochi

negri, de la soldaţii lui mortali sau de la Aripa Conducătoare cu păr alb, care îi gustase sângele ca pe vin. De atunci, avusese coşmaruri despre asta. Asta când reuşea să doarmă.

Elide trebui să se odihnească de două ori în drumul spre cuib şi şchiopăta grav când ajunse în vârful turnului, adunându-şi puterile pentru bestiile şi monştrii care le călăreau.

Un mesaj urgent sosise din partea Aripii Conducătoare în timp ce Elide făcea curat în camera ei, iar când Elide explică faptul că Aripa Conducătoare nu era acolo, bărbatul respirase uşurat, îi dăduse lui Elide scrisoarea şi îi ceruse să o găsească. Apoi, bărbatul fugise.

Ea ar fi trebuit să se aştepte la asta. Îi luase două clipe să observe şi să catalogheze trăsăturile bărbatului, lucrurile care îl dădeau de gol. Transpirat, cu faţa palidă, pupilele micşorate – se dezumflase când o văzuse pe Elide deschizând uşa. Ticălosul. Majoritatea bărbaţilor, hotărâse ea, erau diferite tipuri de ticăloşi. Majoritatea erau monştri. La fel de răi ca Vernon.

Elide scrută cuibul. Era gol. Nu se zărea niciun dresor. Fânul de pe podea era proaspăt, troacele balaurilor erau pline de carne şi cereale. Dar mâncarea era neatinsă de balaurii ale căror corpuri masive şi acoperite de piele se iveau dincolo de arcade, cocoţaţi pe stâlpi de lemn suspendaţi deasupra prăpastiei; bestiile supravegheau Breasla şi armata de dedesubt, ca treisprezece stăpâni puternici. Şchiopătând, Elide se apropie cât de mult îndrăzni de imensele deschideri şi cercetă priveliştea. Era întocmai cum o reprezentase harta

Aripii Conducătoare, în clipele libere în care reuşise să o privească pe furiş.

Erau înconjuraţi de munţi gri şi, cu toate că fusese într-un furgon-închisoare în lungul drum până aici, observase pădurea aflată la distanţă şi râul mare şi învolburat, pe lângă care trecuseră cu câteva zile înainte de a urca pe drumul lat şi înclinat al munţilor stâncoşi. În mijlocul pustietăţii – acolo era Morathul, iar priveliştea din faţa ei o confirma: nu erau nici târguri, nici oraşe, şi era înconjurată de o întreagă armată. Reprimă disperarea care i se strecura în vene.

Înainte de a sosi aici, nu mai văzuse niciodată o armată. Soldaţi, da, dar avea opt ani când tatăl ei o urcase pe calul lui Vernon şi o sărutase de rămas-bun, promiţându-i că avea să o revadă curând. Nu fusese în Orynth ca să cunoască armata care îi sechestrase bogăţiile şi oamenii. Şi fusese închisă într-un turn al Castelului Perranth înainte ca armata să ajungă pe pământurile familiei sale, iar unchiul ei să devină servitorul credincios al regelui şi să fure titlul tatălui ei.

Titlul *ei.* Stăpâna Perranthului – asta ar fi trebuit să fie ea. Nu că acum mai conta. Nu mai rămăsese aproape nimic din curtea Terrasenului de care să aparţină. Niciunul dintre curteni nu venise după ea în acele luni de la începutul măcelului. Iar în anii următori, niciunul nu îşi amintise că ea exista. Poate presupuneau că murise – ca Aelin sălbatica, potenţiala regină. Poate că toţi erau morţi. Şi, poate că, având în vedere armata întunecată care se întindea acum în faţa ei, acest lucru era o binecuvântare.

Elide privi dincolo de luminile pâlpâitoare ale taberei de război şi o răceală îi coborî pe şira spinării. O armată care să strivească rezistenţa despre care îi vorbise, cândva, Finnula, în nopţile lungi în care fuseseră închise în turnul din Perranth. Poate că însăşi Aripa Conducătoare cu păr alb avea să se afle în fruntea armatei, călare pe balaurul cu aripi strălucitoare.

Un vânt rece şi aprig intră în cuib, iar Elide se înclină spre el, înghiţindu-l ca şi când ar fi fost apă proaspătă. Trecuseră foarte multe nopţi în Perranth când doar şuieratul vântului îi ţinuse companie. Când ar fi putut jura că îi cânta melodii vechi, ca să o adoarmă. Aici... aici vântul era mai rece şi mai alunecos – aproape ca un şarpe. „Gândul la asemenea lucruri fanteziste te va distrage”, ar fi mustrat-o Finnula. Îşi dori ca dădaca ei să fi fost aici.

Dar dorinţele fuseseră inutile în ultimii zece ani, iar Elide, Stăpâna Perranthului, nu avea pe nimeni care să vină după ea.

Curând, se încurajă ea – curând, următoarea caravană cu alimente avea să urce greoi pe drumul de munte, iar la coborâre, Elide urma să fie ascunsă într-unul dintre vagoane, în sfârşit liberă. Iar apoi, avea să fugă undeva departe, foarte departe, unde nimeni să nu fi auzit de Terrasen sau de Adarlan, şi să-i lase pe aceşti oameni pe continentul lor nenorocit. Câteva săptămâni – şi poate ar fi avut o şansă să evadeze.

Dacă supravieţuia până atunci. Dacă Vernon nu hotăra că, într-adevăr, o adusese aici din cauza vreunui motiv malefic. Dacă nu ajungea ca acei

bieţi oameni, închişi în munţii din jur, ţipând după ajutor în fiecare noapte. Ea îi auzise pe ceilalţi servitori şoptind despre lucrurile întunecate şi cumplite care se întâmplau sub acei munţi: despre oamenii întinşi pe altare din piatră neagră care, apoi, erau transformaţi în ceva nou, în *altceva.* Din ce motiv ticălos, Elide nu aflase încă şi, din fericire, dincolo de ţipete, nu întâlnise niciodată o creatură dintre acelea rupte şi puse la loc sub pământ. Era destul de rău că le vedea pe vrăjitoare.

Elide tremură când făcu încă un pas în imensa cameră. Scârţâitul fânului de sub papucii ei prea mici şi zăngănitul lanţurilor erau singurele sunete.

— A-Aripă Condu...

Un vuiet răsună prin aer, prin pietre şi prin podea, atât de puternic, încât ameţi şi ţipă. Alunecă pe fân şi căzu pe spate, iar lanţurile i se încâlciră.

Mâini reci, cu vârfuri de fier, îi intrară în umeri şi o ţinură dreaptă.

— Dacă nu eşti o spioană, şopti o voce răutăcioasă la urechea ei, atunci de ce eşti aici, Elide Lochan?

Elide nu se prefăcu atunci când mâna-i tremurândă îi întinse scrisoarea, neîndrăznind să se mişte.

Aripa Conducătoare păşi în jurul ei, înconjurând-o ca pe o pradă, cu coada-i împletită, lungă şi albă, lipită de echipamentul de zbor din piele.

Detaliile o loviră pe Elide ca pietrele: ochii precum aurul topit; un chip atât de frumos, încât o şocă pe Elide; un corp zvelt şi atletic; şi o graţie

constantă şi fluidă în fiecare mişcare şi respiraţie, care sugerau că Aripa Conducătoare ar fi putut folosi cu uşurinţă varietatea de săbii pe care le avea asupra ei. Umană doar ca formă – nemuritoare şi prădătoare în toate celelalte sensuri. Din fericire, Aripa Conducătoare era singură. Din nefericire, în ochii aurii nu se citea decât moartea.

— A-asta a venit pentru tine, spuse Elide. Bâlbâială – asta era mimată. De obicei, oamenii abia aşteptau să plece când se bâlbâia, deşi se îndoia că oamenilor care conduceau acest loc le-ar fi păsat de bâlbâit, dacă ar fi hotărât să se distreze cu o fiică a Terrasenului. Dacă Vernon le-ar fi oferit-o.

Aripa Conducătoare o privi în ochi pe Elize când luă scrisoarea.

— Sunt surprinsă că sigiliul nu este rupt. Deşi, dacă ai fi fost o spioană bună, ai fi ştiut cum să o faci, fără să rupi ceara.

— Dacă aş fi fost o spioană bună, şopti Elide, aş fi putut şi să citesc.

Puţin adevăr pentru a tempera neîncrederea vrăjitoarei.

Aceasta clipi, apoi adulmecă, ca şi când ar fi încercat să detecteze o minciună.

— Vorbeşti bine pentru o muritoare, iar unchiul tău este un lord. Nu ştii să citeşti?

Elide încuviinţă. Mai mult decât piciorul ei, mai mult decât corvezile ei, acela era neajunsul trist care o urmărea. Dădaca ei, Finnula, nu ştia să citească – dar Finnula fusese cea care o învăţase cum să observe lucrurile, să asculte, să gândească.

În zilele lungi, când nu avuseseră nimic de făcut decât să brodeze, dădaca o învăţase să marcheze micile detalii – fiecare cusătură – fără să piardă din vedere întreaga imagine. „Elide, va veni o zi când nu voi mai fi, iar tu va trebui să ai toate armele din arsenal ascuţite şi gata de atac.”

Niciuna dintre ele nu se gândise că Elide ar fi putut fi cea care avea să plece prima. Dar nu avea să se uite înapoi, nici măcar pentru Finnula, odată ce ar fi fugit. Şi, de îndată ce avea să găsească acea viaţă nouă, acel loc nou... nu avea să mai privească nici spre nord, spre Terrasen, şi nici să se mai întrebe.

Continuă să fixeze pământul cu privirea.

— C-cunosc literele de bază, dar nu am mai luat lecţii de la opt ani.

— La porunca unchiului tău, presupun. Vrăjitoarea se opri, rotind plicul şi arătându-i amestecul de litere, lovindu-le cu o unghie de fier. Aici scrie „Manon Cioc-negru”. Dacă mai vezi vreodată aşa ceva, mi-l aduci.

Elide îşi înclină capul. Umilă, supusă – aşa cum le plăceau oamenii acestor vrăjitoare.

— B-bineînţeles.

— Şi încetează să te mai prefaci a fi o bâlbâită amărâtă şi umilă. Elide îşi păstră capul plecat destul de mult încât părul ei să acopere, speră ea, orice licăr de surpriză.

— Am încercat să-ţi fiu pe plac...

— Ţi-am mirosit degetele de om peste tot pe harta mea. A fost o muncă atentă, te-ai chinuit să nu deranjezi vreun obiect, să nu atingi nimic altceva în afară de hartă... Până la urmă, te

gândeşti să evadezi?

— Bineînţeles că nu, stăpână! Pe toţi zeii! Era la un pas de moarte.

— Uită-te la mine!

Elide se supuse. Vrăjitoarea sâsâi, iar Elide tresări când îi îndepărtă părul de pe ochi. Câteva şuviţe căzură pe pământ, tăiate de unghiile ei de fier.

— Nu ştiu ce joc joci – dacă eşti o spioană, dacă eşti o hoaţă sau dacă doar ai grijă de tine. Dar nu te preface că eşti o fetiţă umilă şi demnă de milă, când văd că o minte vicleană lucrează în spatele ochilor tăi.

Elide nu îndrăzni să renunţe la mască.

— Cine a fost rudă cu Vernon: mama sau tatăl tău?

Ciudată întrebare – dar Elide ştiuse de ceva vreme că ar fi făcut orice, că ar fi spus orice, ca să rămână nevătămată şi în viaţă.

— Tatăl meu a fost fratele mai mare al lui Vernon, zise ea.

— Iar mama ta de unde era?

Nu permise acelei vechi suferinţe să se strecoare nici măcar un centimetru în inima ei.

— Era o slujnică. O spălătoreasă.

— De *unde* era?

De ce conta asta? Ochii aurii o ţintuiau.

— Familia ei era din Rosamel, din nord-vestul Terrasenului.

— Ştiu unde este. Elide rămase cu umerii plecaţi, aşteptând. Ieşi afară.

Ascunzându-şi uşurarea, Elide deschise gura ca să-şi ia rămas-bun, când un alt vuiet făcu pietrele

să vibreze. Nu îşi putu ascunde tresărirea.

— Este doar Abraxos, spuse Manon, afişând un zâmbet pe chipul ei crud, o lumină uşoară strălucind în ochii aurii. Înseamnă că balaurul ei o făcea fericită – dacă vrăjitoarele puteau fi fericite. Îi este foame.

Lui Elide i se uscă gura.

Auzindu-şi numele, un cap triunghiular, cu nişte cicatrice urâte în jurul unui ochi, intră în cuib.

Genunchii lui Elide se clătinară, dar vrăjitoarea se îndreptă direct spre bestie şi îşi puse mâinile cu vârfuri de fier pe botul lui.

— Porcule! făcu vrăjitoarea. Vrei ca tot muntele să ştie că ţi-e foame?

Balaurul pufăi în mâinile ei, cu dinţii imenşi – pe toţi zeii, unii erau de *fier* – foarte aproape de braţele lui Manon. O muşcătură şi Aripa Conducătoare ar fi fost moartă. O muşcătură şi, totuşi...

Balaurul îşi ridică ochii spre cei ai lui Elide. Nu o privi, ci îi *întâlni* privirea, ca şi când...

Elide rămase complet nemişcată, chiar dacă instinctul îi spunea să fugă pe scări. Balaurul îşi făcu loc pe lângă Manon, podeaua zdruncinându-se sub el, şi adulmecă în direcţia lui Elide. Apoi, acei ochi imenşi şi adânci coborâră – spre picioarele ei. Nu, spre lanţuri.

Avea foarte multe cicatrice pe tot corpul – foarte multe linii brutale. Nu credea că i le făcuse Manon, nu după felul în care îi vorbea. Abraxos era mai mic decât ceilalţi, îşi dădu ea seama. Mult mai mic. Totuşi, Aripa Conducătoare îl alesese pe el. Elide reţinu şi acea informaţie. Dacă Manon avea o

slăbiciune pentru lucrurile stricate, poate că avea să o cruţe şi pe ea.

Abraxos coborî la pământ, întinzându-şi gâtul până ce îşi odihni capul pe fânul aflat la mai puţin de trei metri de Elide. Acei ochi negri imenşi se ridicară spre ea, aproape ca ai unui câine.

— Destul, Abraxos, şopti Manon, apucând o şa de pe raftul de lângă perete.

— Cum de... există, şopti Elide. Auzise poveşti despre balauri şi dragoni şi îşi amintea câte ceva despre Fae şi Neamul Mititelelor, dar...

Manon ridică şaua de piele deasupra balaurului ei.

— Regele i-a făcut. Nu ştiu cum şi nu contează.

Regele Adarlanului *îi făcuse,* ca toate celelalte lucruri din aceşti munţi. Bărbatul care îi distrusese viaţa, îi ucisese părinţii, o condamna pe ea la *asta...* „Nu te mânia, i-a spus Finnula, fii inteligentă!” Curând, oricum nu avea să îi mai pese de rege şi de imperiul lui nenorocit.

— Balaurul tău nu pare rău, spuse Elide. Coada lui Abraxos lovi pământul, ţepii din fier ai acesteia strălucind. Un câine gigantic şi mortal. Cu aripi.

Manon râse cu răceală, fixând şaua.

— Nu. Oricum a fost făcut, ceva nu a mers bine.

Elide nu credea că asta era o *eroare,* dar tăcu.

Abraxos încă o fixa cu privirea, iar Aripa Conducătoare spuse:

— Să mergem la vânătoare, Abraxos!

Bestia se ridică, iar Elide sări înapoi un pas, călcând puternic pe gleznă şi crispându-se. Ochii balaurului se îndreptară asupra ei, ca şi când ar fi

fost conştient de durere. Dar Aripa Conducătoare deja termina cu şaua şi nu se deranjă să privească în direcţia ei când Elide plecă, şchiopătând.

~

— Vierme de treabă ce eşti, îi şopti Manon lui Abraxos, de îndată ce fata şireată, cu multe feţe, plecă. Poate că fata ascundea secrete, dar descendenţa ei nu era unul dintre ele. Ea nu ştia că sânge de vrăjitoare îi curgea puternic în venele-i de muritoare. Un picior olog şi câteva lanţuri şi te-ai îndrăgostit?

Abraxos o împinse cu botul, iar Manon îi dădu o palmă fermă, dar blândă, înainte de a se rezema de spatele lui şi de a deschide scrisoarea care îi era adresată, cu scrisul de mână al bunicii sale, întocmai ca Marea Vrăjitoare a Clanului Cioc-negru, era brutală, clară şi neiertătoare.

Nu nesocoti ordinele ducelui. Nu îl chestiona. Dacă mai primesc încă o scrisoare de la Morath, în care să mi se spună că nu ai fost ascultătoare, voi zbura acolo personal şi te voi spânzura de propriile-ţi intestine, împreună cu Cele Treisprezece şi cu mârţoaga ta de bestie lângă tine.

Trei sabaturi Picioare-galbene şi două Sânge-albastru vor sosi mâine. Ai grijă să nu aibă loc lupte sau probleme. Nu vreau ca restul Matroanelor să-mi respire în ceafă în legătură cu scursorile lor.

Manon întoarse hârtia, dar nu mai scria nimic. Strângând-o în pumn, oftă.

Abraxos o înghionti din nou, iar ea îi mângâie leneş capul.

„Transformate, transformate, transformate.” Asta îi zisese Crochan înainte ca Manon să-i taie gâtul. „Aţi fost transformate în monştri.” Încercase să uite – încercase să-şi spună că vrăjitoarea Crochan fusese o fanatică şi o muiere moralizatoare, dar... Îşi trecu un deget peste materialul de un roşu închis al mantiei sale.

Gândurile se deschiseră ca un abis în faţa ei, atât de multe în acelaşi timp, încât păşi înapoi. Se întoarse.

„Transformate, transformate, transformate.”

Manon urcă în şa şi se bucură să se piardă în cer.

~

— Spune-mi despre Valgi! zise Manon, închizând uşa camerei mici din spatele ei.

Ghislaine nu îşi ridică privirea de la cartea asupra căreia era aplecată. Pe biroul din faţa ei, se afla un teanc de cărţi, iar lângă patul îngust, încă unul. Lui Manon nu-i păsa de la cine le obţinuse cea mai bătrână şi mai inteligentă dintre Cele Treisprezece ale ei, pe cine spintecase ca să le fure.

— Bună şi ţie, intră, te rog! fu răspunsul primit.

Manon se rezemă de uşă şi îşi încrucişă

braţele. Ghislaine era atât de irascibilă doar în preajma cărţilor şi doar când *citea.* Pe câmpul de luptă, în aer, vrăjitoarea cu pielea bronzată era tăcută, uşor de comandat. O luptătoare puternică, a cărei inteligenţă sclipitoare, care îi adusese un loc printre Cele Treisprezece, o făcea mai valoroasă.

Ghislaine închise cartea şi se răsuci pe scaun. Părul ei negru şi creţ era împletit la spate, dar nici măcar aşa nu îl putea prinde pe tot. Miji ochii verzi ca marea – ruşinea mamei sale, pentru că în ei nu se vedea nicio urmă de auriu.

— De ce ai vrea să afli despre Valgi?

— *Tu* ştii ceva despre ei?

Ghislaine se roti pe scaun, până când ajunse într-o poziţie inversă, cu faţa la spătar. Era îmbrăcată în hainele de zbor din piele, ca şi când nu ar fi putut să se deranjeze să le scoată înainte de a se arunca asupra uneia dintre cărţile ei.

— Bineînţeles că ştiu despre Valgi, spuse ea fluturând mâna – un gest de nerăbdare, specific *muritorilor.*

Faptul că mama lui Ghislaine o convinsese pe Marea Vrăjitoare să o trimită pe fiica ei la şcoala muritorilor din Terrasen, în urmă cu o sută de ani, fusese o excepţie – o excepţie fără precedent. Acolo învăţase despre magie, despre cărţi şi despre ce mai învăţau muritorii, dar, după doisprezece ani, Ghislaine se întorsese… diferită. Era în continuare o vrăjitoare Cioc-negru, însetată de sânge, dar cumva mai umană. Chiar şi acum, un secol mai târziu, chiar şi după experienţa câmpurilor de bătălie, acel sentiment de

nerăbdare, de *viaţă,* se agăţă de ea. Manon nu ştia ce să înţeleagă din asta.

— Spune-mi tot ce ştii!

— Sunt prea multe de povestit într-o singură întâlnire, rosti Ghislaine. Dar îţi voi zice lucrurile de bază şi, dacă vrei să afli mai multe, poţi să te întorci.

Îi dăduse un ordin, dar acesta era spaţiul lui Ghislaine, iar cărţile şi cunoaşterea erau domeniul ei. Manon îi făcu semn, cu o mână cu vârfuri de fier, indicându-i santinelei ei să continue.

— Cu mii de ani în urmă, când Valgii au pătruns în lumea noastră, vrăjitoarele nu existau. Erau Valgii, Fae şi oamenii. Dar Valgii erau... demoni, presupun. Voiau ca lumea noastră să fie a lor şi au crezut că mod bun de a o obţine ar fi să se asigure că urmaşii lor vor putea supravieţui aici. Oamenii nu erau compatibili – erau prea fragili. Dar Fae... Valgii au răpit şi furat orice Fae au putut şi, pentru că ochii încep să-ţi lucească, voi ajunge mai rapid la final şi îţi voi spune că urmaşii lor am fost noi. Vrăjitoarele. Dinţii-de-fier au preluat mai multe de la înaintaşii noştri Valgi, în vreme ce vrăjitoarele Crochan au moştenit mai multe de la Fae. Oamenii acestor locuri nu ne-au vrut aici, nu după aşa un război, dar regele Fae, Brannon, nu a crezut că era corect să ne vâneze pe toate. Aşadar, ne-a dat Pustiurile Vestice, iar noi am plecat acolo, până când războaiele vrăjitoarelor ne-au trimis din nou în exil.

Manon îşi curăţă unghiile.

— Şi Valgii sunt... răi?

— *Noi* suntem rele, spuse Ghislaine. Valgii?

Legenda spune că sunt originea răului. Sunt întunericul şi disperarea în persoană.

— Par a fi genul nostru de creaturi. Şi poate potrivite să le fie aliaţi şi parteneri reproductivi.

Dar zâmbetul lui Ghislaine dispăru.

— Nu, rosti ea încet. Nu, nu cred că ar fi deloc genul nostru de creaturi. Nu au legi, coduri. Ei le-ar considera pe Cele Treisprezece ca fiind slabe pentru legăturile şi regulile noastre – nişte chestii bune de distrus pentru propriul amuzament.

Manon înţepeni un pic.

— Şi dacă Valgii s-ar întoarce aici?

— Brannon şi regina Fae, Maeve, au găsit moduri de a-i învinge – de a-i trimite înapoi. Sper că cineva ar găsi o cale să facă asta din nou.

Încă o idee la care să se gândească. Se întoarse să plece.

— Acela le este mirosul, nu-i aşa? întrebă Ghislaine. Mirosul de aici, din jurul unor soldaţi – ca şi când e ceva greşit, din altă lume. Regele a găsit o modalitate prin care să-i aducă aici şi să-i îndese în corpurile oamenilor.

Ea nu se gândise *atât* de departe, dar…

— Ducele i-a descris ca fiind aliaţi.

— Acel cuvânt nu există pentru Valgi. Alianţa li se pare utilă, dar o vor respecta doar cât timp va rămâne aşa.

Manon se gândi dacă să pună punct aici conversaţiei.

— Ducele mi-a cerut să aleg un sabat Cioc-negru pe care să facă experimente, spuse ea, totuşi. Să-i permit să introducă un fel de piatră în burţile lor, care va crea un copil Valg-Dinţi-de-fier.

Încet, Ghislaine se îndreptă, mâinile ei pătate de cerneală atârnând moi pe lângă scaun.

— Şi plănuieşti să te supui, Lady?

Nu era întrebarea unui cărturar către un student curios, ci a unei santinele pentru moştenitoarea ei.

— Marea Vrăjitoare mi-a ordonat să mă supun tuturor poruncilor ducelui. Dar poate... poate că avea să-i scrie bunicii ei altă scrisoare.

— Pe cine vei alege?

Manon deschise uşa.

— Nu ştiu. Trebuie să iau o hotărâre în două zile.

Ghislaine – pe care Manon o văzuse săturându-se cu sângele oamenilor – pălise înainte ca Manon să închidă uşa.

~

Manon nu ştia cum, nu ştia dacă gărzile, ducele, Vernon sau vreun nemernic de om care asculta pe la uşi spusese ceva, dar, în dimineaţa următoare, aflaseră toate vrăjitoarele. Ştia că nu trebuia să o suspecteze pe Ghislaine. Niciuna dintre Cele Treisprezece nu divulga nimic. Niciodată. Dar toată lumea ştia despre Valgi şi despre alegerea lui Manon.

Ea intră în sala de mese, bolţile negre ale acesteia strălucind în soarele dimineţii. Deja, loviturile forjelor răsunau în valea de dedesubt, amplificate de liniştea care căzu când Maron merse printre mese, îndreptându-se spre scaunul ei, în

partea din faţă a sălii.

Rând pe rând, sabaturile o priviră, iar ea le întâlni privirile, cu dinţii expuşi şi unghiile scoase, cu Sorrel, o forţă constantă a naturii, în urma ei. Abia când Manon se aşeză pe locul ei, lângă Asterin – şi îşi dădu seama că era locul greşit, dar nu se mişcă – murmurul se auzi din nou în sală.

Trase o bucată de pâine spre ea, dar nu o atinse. Niciuna dintre ele nu mânca. Micul dejun şi cina erau întotdeauna de faţadă, ca să îşi facă simţită prezenţa aici.

Cele Treisprezece nu scoaseră un cuvânt.

Manon le intimidă pe fiecare cu privirea, până când ele îşi plecară capetele. Totuşi, când privirea ei o întâlni pe a lui Asterin, vrăjitoarea o privi în ochi.

— Ai ceva de zis, o întrebă Manon, sau vrei doar să ne luăm la bătaie?

Asterin se uită peste umărul lui Manon.

— Avem vizitatori.

Manon o văzu pe lidera uneia dintre nou-sositele sabaturi – Picioare-galbene – stând la capătul mesei, cu fruntea plecată; o postură neamenințătoare – supunere totală.

— Ce doreşti? întrebă Manon.

Lidera sabatului nu îşi înălţă capul.

— V-am ruga să ne luaţi în considerare pentru sarcina ducelui, Aripă Conducătoare.

Asterin înţepeni, împreună cu multe dintre Cele Treisprezece. Tăcerea se lăsase şi la mesele din apropiere.

— Şi de ce, întrebă Manon, aţi vrea să faceţi asta?

— Ne vei forţa să facem munca grea în locul vostru, ca să ne ţii departe de gloria de pe câmpul de luptă. Aceasta este calea Clanurilor noastre. Aşa, am putea însă câştiga un alt fel de glorie.

Manon îşi reţinu suspinul, deliberând, contemplând.

— Mă voi gândi la asta.

Lidera sabatului făcu o plecăciune şi se retrase. Manon nu putea decide dacă era nebună, vicleană sau curajoasă.

Niciuna dintre Cele Treisprezece nu vorbi până la terminarea micului dejun.

~

— Şi ce sabat ai ales pentru mine, Aripă Conducătoare?

Manon întâlni privirea ducelui.

— Săptămâna asta a sosit un sabat al Picioarelor-galbene, condus de o vrăjitoare pe nume Ninya. Foloseşte-l!

— Voiam vrăjitoare Cioc-negru.

— Primeşti Picioare-galbene! izbucni Manon. La masă, Kaltain nu reacţionă. S-au oferit voluntare.

Mai bine decât Cioc-negru, îşi spuse ea. Mai bine că Picioarele-galbene se oferiseră singure. Chiar dacă Manon ar fi putut să le refuze. Ea se îndoia că Ghislaine se înşela în privinţa firii Valgilor, dar... Poate că acest lucru urma să fie în avantajul lor, în funcţie de cum aveau să se descurce Picioarele-galbene.

Ducele îşi arătă dinţii îngălbeniţi.

— Îţi asumi un risc, Aripă Conducătoare.

— Toate vrăjitoarele trebuie să o facă, pentru a zbura cu balaurii.

Vernon se aplecă înainte.

— Aceste creaturi sălbatice şi nemuritoare sunt foarte amuzante, Înălţimea Voastră.

Manon îi aruncă lui Vernon o privire foarte lungă, care îi spuse că, într-o zi, pe un coridor umbrit, avea să se trezească cu ghearele acestei creaturi sălbatice şi nemuritoare în stomac.

Manon se întoarse să plece. Sorrel – nu Asterin – rămase lângă uşă, cu chipul împietrit. O altă privelişte neplăcută. Apoi, Manon se întoarse spre duce, întrebarea luând naştere chiar dacă îşi impusese să nu o pună.

— Pentru ce? De ce faci toate astea – de ce te aliezi cu Valgii, de ce îţi clădeşti o armată... de ce? Nu reuşea să înţeleagă. Continentul le aparţinea deja. Nu avea niciun sens.

— Pentru că putem, răspunse simplu ducele. Şi pentru că această lume a trăit prea mult timp în ignoranţă şi tradiţie arhaică. Este timpul să vedem ce poate fi îmbunătăţit.

Manon se dădu în spectacol, contemplând cele auzite, apoi dând din cap, în timp ce ieşi.

Dar fusese atentă la cuvintele folosite – *această lume.* Nu *acest pământ,* nu *acest continent. Această lume.*

Se întrebă dacă bunica ei se gândise la ideea că, într-o zi, ar fi fost nevoite să lupte ca să păstreze Pustiurile – să lupte cu aceiaşi oameni pe care îi ajutaseră să-şi recupereze căminul.

Şi se întrebă ce aveau să devină aceşti copii

Valgi-Dinţi-de-fier în acea lume.

Capitolul 21

El încercase.

Când femeia scăldată în sânge îi vorbise, când acei ochi turcoaz îi păruseră atât de cunoscuţi, încercase să alunge ceea ce îi controla corpul şi limba. Dar prinţul demon din el rămăsese pe poziţie, delectându-se cu efortul lui.

Suspinase uşurat când ea îl prinsese şi ridicase vechea sabie deasupra capului său. Apoi, ea ezitase – apoi, cealaltă femeie trăsese o săgeată, iar ea coborâse sabia şi plecase.

Îl părăsise, în continuare prizonierul demonului.

Nu îşi amintea numele ei – refuza să-şi amintească numele ei, chiar dacă bărbatul de pe tron îl întreba despre incident. Nici măcar când se întoarse în exact acelaşi loc din grădină şi împinse lanţurile aruncate, care zăceau pe pietriş. Ea îl părăsise şi avea un motiv întemeiat. Prinţul demon dorise să se hrănească cu ea şi, după aceea, să o predea.

Dar el îşi dorea ca ea să-l fi ucis. O ura pentru că nu îl omorâse.

Capitolul 22

Chaol îşi părăsi postul de veghe de pe acoperişul apartamentului lui Aelin în clipa în care capul acoperit cu o glugă al unuia dintre rebeli apăru şi îi făcu semn că avea să preia sarcina. Slavă zeilor!

El nu se deranjă să treacă prin apartament, ca să vadă cum rezista Aedion. Fiecare dintre paşii lui zgomotoşi de pe treptele din lemn îi accentua bătăile puternice ale inimii, până când acestea fură tot ce auzi, tot ce simţi.

Cu ceilalţi rebeli ascunzându-se sau supraveghind oraşul şi cu Nesryn plecată ca să se asigure că tatăl ei nu era în pericol, Chaol se trezi mergând singur pe străzile oraşului. Fiecare avea ordinele lui; fiecare era unde trebuia să fie. Nesryn îi spusese deja că Ress şi Brullo îi dăduseră semnalul că totul era în ordine în zona lor – iar acum...

Mincinoasa. Aelin fusese mereu o mincinoasă atât de pricepută, încălca jurămintele la fel de mult ca şi el. Mai rău.

Dorian nu dispăruse. Nu avea cum. Iar lui nu-i păsa de cât de mult trâmbiţa Aelin *îndurarea* faţă de Dorian sau că spunea că era o slăbiciune să nu-l ucidă. Slăbiciune ar fi fost să-l ucidă – asta ar fi trebuit să-i spună. Slăbiciunea stătea în renunţare.

Se grăbi pe o alee. Şi el ar fi trebuit să se ascundă, dar vuietul din sângele şi oasele lui era puternic. Un grătar de canal răsună sub picioarele sale. Se opri şi privi în întunericul de dedesubt.

Încă mai erau lucruri de făcut – atât de multe lucruri de făcut, atât de mulţi oameni de păzit. Iar acum, că Aelin îl umilise din nou pe rege, nu avea nicio îndoială că Valgii aveau să adune şi mai mulţi oameni ca pedeapsă, ca să facă o declaraţie. Cu oraşul încă în vacarm, poate că era momentul perfect ca el să atace. Ca să egaleze şansele dintre ei.

Nimeni nu îl văzu când coborî în canal, trăgând capacul deasupra capului. Tunel după tunel, cu sabia strălucind în lumina după-amiezii ce intra prin grătare, Chaol îi vână pe acei nenorociţi de Valgi, păşind aproape fără să facă zgomot. De obicei, rămâneau în cuiburile lor întunecate, dar, din când în când, unii vagabonzi mergeau prin tuneluri. Unele cuiburi erau foarte mici – doar trei sau patru păzindu-și prizonierii – sau mâncarea, presupunea el. Ar fi fost destul de uşor să-i atace.

Şi ce minunat ar fi fost să vadă capetele demonilor rostogolindu-se!

„Nu mai este. Dorian nu mai este.”

Aelin nu ştia totul. Focul sau decapitarea nu aveau cum să fie singurele opţiuni. Poate că avea să păstreze în viaţă pe unul dintre comandanţii Valg, doar să vadă cât de pierdut era, într-adevăr, omul din demon. Poate că exista o altă cale – *trebuie* să existe o altă cale...

Tunel după tunel, în toate locurile obişnuite, şi nici urmă de ei. Niciuna.

Chaol se îndreptă aproape fugind spre cel mai mare cuib de care ştia, unde întotdeauna reuşise să găsească civili care trebuiau salvaţi, dacă erau destul de norocoşi încât să-i ia pe paznici prin surprindere. Îi salva – pentru că ei meritau asta şi pentru că *trebuia* să continue să o facă, altfel, avea să cedeze şi...

Chaol fixă cu privirea gura deschisă a cuibului principal.

Lumina apoasă a soarelui care se strecura de sus ilumina pietrele gri şi micul râu care curgea pe jos. Nici urmă de întunericul care, de obicei, îl

sufoca precum o ceaţă densă. Era gol. Soldaţii Valg dispăruseră. Şi luaseră prizonierii cu ei.

Nu credea că se ascunseseră de frică. Se mutaseră, ascunzându-se, pe ei şi pe prizonierii lor, ca o imensă înjurătură la adresa tuturor rebelilor care chiar crezuseră că ei câştigau acest război secret. La adresa lui Chaol.

El ar fi trebuit să se gândească la capcane ca aceasta, ar fi trebuit să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla din cauză că Aelin Galantynius îşi bătuse joc de rege şi de oamenii săi.

Ar fi trebuit să se gândească la preţ.

Poate că *el* era nebunul.

Simţi o amorţeală în vene când ieşi din canale pe o stradă liniştită. Gândul de a sta în apartamentul lui dărăpănat, complet singur cu acea amorţeală, fu cel care îl trimise spre sud, încercând să evite străzile încă pline de oameni intraţi în panică. Toată lumea cerea să ştie ce se întâmplase, cine fusese ucis, cine o făcuse. Decoraţiunile, şi fleacurile, şi vânzătorii de mâncare fuseseră complet uitaţi.

În cele din urmă, sunetele se estompară, străzile golindu-se când ajunse în districtul rezidenţial, unde casele erau de o mărime modestă, dar elegante şi bine întreţinute. Mici râuri şi fântâni alimentate din Avery clipoceau peste tot, curgând spre surplusul de flori de primăvară de la fiecare poartă, pervaz de geam şi mică peluză.

Cunoştea casa doar după miros: pâine proaspăt coaptă, scorţişoară şi alte mirodenii pe care nu le putea numi. Mergând pe aleea dintre două case de piatră deschisă la culoare, rămase în

umbre când se apropie de uşa din spate, privind pe geam spre bucătăria dinăuntru. Făina acoperea o masă mare de lucru, împreună cu tăvi de copt şi diverse boluri pentru amestecat şi...

Uşa se deschise, iar silueta zveltă a lui Nesryn ocupă intrarea.

— Ce cauţi aici?

Era din nou îmbrăcată cu uniforma de gardian, cu un cuţit ascuns în spatele coapsei. Fără îndoială, zărise un intrus apropiindu-se de casa tatălui ei şi se pregătise.

Chaol încercă să ignore greutatea care îi apăsa spatele şi care ameninţa să-l rupă în două. Aedion era liber – măcar atât reuşiseră. Dar câţi alţi nevinovaţi condamnaseră ei astăzi?

— Intră, spuse Nesryn, nemaiaşteptând răspunsul lui.

~

— Gărzile au venit şi au plecat. La plecare, tata le-a dat plăcinte.

Chaol ridică privirea de la tarta lui cu pere şi scrută bucătăria. Faianţa albă scotea în evidenţă pereţii din spatele tejghelei, în nuanţe frumoase de albastru, portocaliu şi turcoaz. Nu mai fusese niciodată acasă la Sayed Faliq, dar ştia unde era – preventiv.

Nu se gândise niciodată ce ar presupune acest „preventiv”. Nu însemna în niciun caz să apară la uşa din dos, ca un câine fără stăpân.

— Nu l-au suspectat?

— Nu. Voiau doar să ştie dacă el sau angajaţii lui au văzut pe cineva care părea suspect, înainte de salvarea lui Aedion. Nesryn îi împinse o altă plăcintă – una cu migdale şi zahăr. Generalul este bine?

— Din câte ştiu eu, da. Îi povesti despre tuneluri, despre Valgi.

— Aşadar, îi vom găsi din nou. Mâine, spuse Nesryn.

Aşteptă ca ea să se ridice, să strige şi să înjure, dar ea rămase calmă. Arcul din el se relaxă.

Cu un deget, ea lovi masa de lemn – uzată frumos, ca şi când frământatul a o mie de pâini ar fi netezit-o.

— De ce ai venit aici?

— Ca să mă iau cu altele. Nu pentru asta, adăugă, zărind în ochii ei negri o strălucire bănuitoare.

Ea nici măcar nu roşi, deşi lui îi ardeau obrajii. Dacă ea s-ar fi oferit, probabil că ar fi acceptat. Şi s-ar fi urât pentru asta.

— Eşti binevenit aici, spuse ea, dar cu siguranţă că prietenii tăi din apartament – cel puţin generalul – ar fi o companie mai bună.

— Ei sunt prietenii mei?

— Tu şi Maiestatea Sa aţi făcut o treabă bună încercând să fiţi orice altceva.

— Fără încredere, e greu să fim prieteni.

— *Tu* eşti cel care s-a dus din nou la Arobynn, chiar după ce ea te-a avertizat să nu o faci.

— Iar el a avut dreptate, spuse Chaol. Mi-a spus că ea îmi va promite că nu se va atinge de Dorian şi că, apoi, va face taman invers. Şi Chaol

avea să fie mereu recunoscător pentru focul de avertisment tras de Nesryn.

Aceasta scuturã din cap, pãrul ei negru strãlucind.

— Hai să ne imaginăm că Aelin are dreptate. Că Dorian a dispărut. Ce urmează?

— Nu are dreptate.

— Să ne imaginăm doar...

Lovi cu pumnul în masă destul de tare încât să-şi mişte paharul cu apă.

— *Nu are dreptate!*

Nesryn îşi ţuguie buzele, chiar dacă privirea ei se îmblânzi.

— De ce?

El îşi frecă faţa.

— Pentru că, dacă e aşa, totul e inutil. Tot ce s-a întâmplat... totul ar fi pentru *nimic.* Nu ai înţelege.

— Nu? O întrebare rece. Crezi că nu înţeleg care este miza? Nu-mi pasă de prinţul tău – nu cum îţi pasă ţie. Îmi pasă de ce reprezintă el pentru viitorul acestui regat şi pentru viitorul oamenilor ca cei din familia mea. Nu voi permite să aibă loc încă o epurare a imigranţilor. Nu vreau ca odraslele surorii mele să mai vină vreodată acasă cu nasurile sparte din cauza sângelui lor străin. Mi-ai zis că Dorian va îndrepta lumea, că o va face mai bună. Dar, dacă el nu mai este, dacă am făcut azi o greşeală ţinându-l în viaţă, atunci voi găsi o altă cale de a obţine acel viitor. Şi încă una după aceea, dacă trebuie. Voi continua să mă ridic, indiferent de câte ori mă vor trânti la pământ măcelarii aceia.

Nu o mai auzise niciodată vorbind atât de mult,

nu ştiuse că avea o soră. Sau că ea era mătuşă.

— Nu-ţi mai plânge de milă, spuse Nesryn. Rămâi pe poziţii, dar pune la cale şi altceva! Adaptează-te!

Lui Chaol i se uscă gura.

— Ai fost vreodată rănită? Din cauza moştenirii tale?

Nesryn privi spre şemineul aprins, cu chipul de gheaţă.

— Am devenit gardian al oraşului pentru că niciunul dintre ei nu mi-a sărit în ajutor în ziua în care ceilalţi colegi de şcoală m-au înconjurat, cu pietre în mâini. Nici măcar unul, chiar dacă mă auzeau ţipând. Ea îi întâlni din nou privirea. Dorian Havilliard oferă un viitor mai bun, dar responsabilitatea ne revine şi nouă. Revine şi oamenilor obişnuiţi, modului în care aleg să acţioneze.

Adevărat – foarte adevărat.

— Nu îl voi abandona, spuse el.

Ea oftă.

— Eşti şi mai încăpăţânat decât regina.

— Te-ai aştepta să fiu altfel?

Ea schiţă un zâmbet.

— Nu cred că mi-ai plăcea dacă nu ai fi un măgar încăpăţânat.

— Chiar recunoşti că mă placi?

— Nu ţi-a spus destule vara trecută?

Fără să vrea, Chaol râse.

— Mâine, rosti Nesryn. Mâine vom continua.

El înghiţi.

— Păstrează-ţi direcţia, dar pune la cale şi altceva. Putea face asta; putea măcar să încerce.

— Ne vedem în canale mâine dis-de-dimineaţă.

Capitolul 23

Aedion se trezi şi încercă să asimileze fiecare detaliu, fără să deschidă ochii. O briză sărată intrată printr-o fereastră deschisă îi gâdilă faţa; la câteva străzi distanţă, pescarii făceau reclamă la peşte şi cineva respira constant şi profund în apropiere. Dormind.

Deschise un ochi şi văzu că se afla într-o cameră mică, cu lambriuri, decorată cu grijă şi cu o înclinaţie vizibilă spre lux. Cunoştea camera. Cunoştea apartamentul.

Uşa din partea opusă patului era deschisă, dezvăluind camera mare de dincolo – curată şi goală, scăldată în lumina soarelui. Cearşafurile pe care dormise erau proaspete şi mătăsoase, pernele erau pufoase şi salteaua era extrem de moale. Extenuarea îi învăluia oasele, iar durerea îi străbătea uşor coastele. Şi mintea îi fu infinit mai clară când privi spre sursa acelei respiraţii constante şi profunde şi văzu o femeie adormită în fotoliul de culoare crem, de lângă patul lui.

Picioarele ei lungi şi goale erau întinse pe una dintre cotiere, pline de cicatrice de toate formele şi mărimile. Îşi rezema capul de tetieră, cu părul auriu lung până la umeri – cu vârfurile pătate de un castaniu-roşcat, ca şi când îndepărtase rapid o vopsea ieftină – împrăştiat pe chip. Gura îi era uşor deschisă şi moţăia confortabil, într-o cămaşă albă mult prea mare şi ceea ce părea a fi o pereche de chiloţi bărbăteşti. În siguranţă. În viaţă.

Pentru o clipă, simţi cum se sufocă.

Aelin. Îi şopti numele.

Ca şi când l-ar fi auzit, ea deschise ochii – perfectă alertă în timp ce scrută uşa, camera de dincolo, apoi dormitorul, ca să vadă dacă exista vreun pericol. Apoi, în cele din urmă, ea îl privi şi rămase complet nemişcată, chiar dacă părul i se mişca în briza blândă.

Perna de sub capul lui se umezise.

Ea îşi întinse picioarele, ca o pisică.

— Ştii, sunt gata oricând să-ţi accept mulţumirile pentru spectaculoasa mea operaţiune de salvare, spuse ea.

— Aminteşte-mi să nu te supăr niciodată, spuse el, răguşit, cu lacrimile curgându-i pe faţă.

Ea schiţă un zâmbet, iar ochii ei – ochii lor – scânteiară.

— Bună, Aedion.

Faptul că o auzi rostindu-i numele eliberă ceva, iar el trebui să închidă ochii, corpul tremurându-i din cauza forţei lacrimilor care încercau să curgă.

— Mulţumesc pentru salvarea spectaculoasă, spuse el, răguşit, după ce îşi reveni. Să nu mai facem asta niciodată!

Ea pufni, cu ochii înlăcrimaţi.

— Eşti exact aşa cum am visat.

Ceva din zâmbetul ei îi spuse că ea ştia deja – că Ren sau Chaol îi vorbiseră despre el, despre faptul că fusese Târfa Adarlanului, despre Bane. Aşadar, nu spuse multe.

— Eşti puţin mai înaltă decât mi-am imaginat, dar nimeni nu este perfect.

— E o minune că regele a reuşit să reziste

tentaţiei de a te executa până ieri.

— Spune-mi, te rog, că este mai furios decât oricând.

— Dacă asculţi destul de atent, poţi să-l auzi ţipând tocmai din palat.

Aedion râse, iar rana îl duru. Dar râsul se opri când o măsură din priviri.

— Mă duc să-i strâng de gât pe Ren şi pe căpitan pentru că te-au lăsat să mă salvezi singură.

— Aşa începe! Ea privi tavanul şi oftă zgomotos. Un minut de conversaţie plăcută, apoi aud prostiile teritorialului Fae.

— Am aşteptat treizeci de secunde în plus.

Ea schiţă un zâmbet.

— Sincer, am crezut că vei rezista zece.

El râse din nou şi îşi dădu seama că, deşi o iubise, iubise amintirea ei – prinţesa care îi fusese luată. Dar femeia, regina – ultima fărâmă a familiei pe care o avea...

— A meritat, spuse el, iar zâmbetul îi dispăru. Tu ai meritat. Toţi aceşti ani, toată aşteptarea. Ai meritat. Ştiuse din clipa în care ea îşi ridicase privirea spre el, în faţa eşafodului, sfidătoare, rea şi sălbatică.

— Cred că leacurile sunt de vină, zise ea, dar gâtul îi tresăltă în timp ce îşi şterse ochii. Îşi lăsă picioarele pe podea. Chaol a spus că eşti mai rău decât mine în cea mai mare parte a timpului.

— Chaol este deja pe cale să fie strâns de gât, iar tu nu mă ajuţi.

Ea schiţă din nou un zâmbet.

— Ren este în Nord – nu am apucat să-l văd,

Chaol l-a convins să se ducă acolo, pentru propria siguranţă.

— Bun, reuşi să spună şi atinse patul, lângă el. Cineva îi pusese o cămaşă curată, deci era îmbrăcat destul de decent, şi reuşi să se ridice pe jumătate, în şezut. Vino aici!

Ea privi patul, apoi mâna lui, iar el se întrebă dacă depăşise vreo limită, presupunând că mai exista vreo legătură între ei – până ce ea îşi coborî umerii şi se ridică de pe scaun cu mişcarea lină a unei feline, înainte de a se trânti pe saltea.

Parfumul ei îl izbi. Pentru o secundă, nu reuşi decât să-l inspire profund în plămâni, în timp ce instinctele lui de Fae vuiau că aceasta era familia lui, că era regina lui, că era *Aelin.* Şi-ar fi dat seama că ea era, chiar dacă ar fi fost orb.

Chiar dacă mirosul ei era însoţit de un altul. Zguduitor de puternic şi vechi – şi al unui mascul. Interesant.

Ea potrivi pernele, iar el se întrebă dacă ştia cât de mult însemna pentru el, ca mascul semi-Fae, să o aibă aplecată deasupra lui ca să-i îndrepte şi păturile, apoi să-i privească ager şi critic faţa. Să se agite din cauza lui.

El o privi direct, căutând vreo rană, un semn că sângele de pe ea, de ieri, nu fusese doar al acelor oameni. Dar, în afară de câteva tăieturi superficiale pe antebraţul stâng, nu era rănită.

După ce se asigură că el nu era pe cale să moară şi după ce el fu sigur că rănile de pe braţul ei nu erau infectate, ea se rezemă de perne şi îşi puse mâinile pe abdomen.

— Vrei să începi tu sau mă laşi pe mine?

Afară, pescăruşii ţipau unul la celălalt, iar briza sărată şi blândă îi sărută faţa.

— Tu, şopti el. Spune-mi tot.

Ceea ce şi făcu.

~

Vorbiră foarte mult, până când Aedion răguşi, apoi Aelin îl obligă să bea un pahar cu apă. După aceea, hotărî că părea tras la faţă, aşa că se duse la bucătărie şi aduse nişte supă de vită şi pâine. Lysandra, Chaol şi Nesryn nu erau acolo, aşadar aveau apartamentul doar pentru ei. Bun. Aelin nu avea chef să îl împartă pe vărul ei cu nimeni chiar acum.

Devorând mâncarea, îi spuse tot adevărul despre ce se întâmplase cu el în aceşti zece ani, aşa cum făcuse şi ea. Iar când terminară amândoi de povestit, după ce sufletele lor se goliră de suferinţă – dar cunoscură o bucurie crescândă –, ea se ghemui în faţa lui Aedion, verişorul şi prietenul ei.

Erau făcuţi din acelaşi aluat, două părţi ale aceleiaşi monede zgâriate de aur.

Ea ştiuse asta de când îl zărise pe eşafod. Nu putea să-şi explice. Nimeni nu ar fi putut înţelege legătura instantanee, siguranţa profundă şi de nestrămutat, dacă nu ar fi trăit-o. Dar ea nu datora nimănui nicio explicaţie – nu în ceea ce-l privea pe Aedion.

Erau încă întinşi pe pat, soarele apunând acum în după-amiaza târzie, iar Aedion o fixă cu privirea,

clipind ca şi când nu i-ar fi venit a crede cu adevărat.

— Ţi-e ruşine de ce am făcut? îndrăzni ea să întrebe.

El se încruntă.

— De ce ai crede asta?

Ea nu reuşi să-l privească în ochi şi se jucă, pe pătură, cu un deget.

— Îţi este?

Aedion rămase tăcut destul de mult şi, de aceea, ea îşi înălţă capul – dar îl văzu privind spre uşă, ca şi când ar fi putut vedea prin lemn, dincolo de oraş, spre căpitan. Când se întoarse către ea, chipul lui frumos era sincer – blând, într-un fel în care se îndoia că mulţi îl văzuseră.

— Niciodată, spuse el. Niciodată nu mi-ar putea fi ruşine de tine.

Ea se îndoia de asta, dar când se întoarse, el o apucă uşor de bărbie, îndreptându-i privirea spre a lui.

— Ai supravieţuit; eu am supravieţuit. Suntem din nou împreună. Cândva, am implorat zeii să mă lase să te văd, chiar şi pentru o clipă. Să te văd şi să ştiu că ai reuşit. O singură clipă; a fost singura mea dorinţă.

Ea nu îşi putu opri lacrimile care începură să i se prelingă pe faţă.

— Nu-mi pasă... de ce a trebuit să faci ca să supravieţuieşti, de ce ai făcut de ciudă, furie sau egoism. Eşti aici – şi eşti perfectă. Ai fost şi vei fi mereu.

Ea nu îşi dăduse seama cât de mult avea nevoie să audă asta. Îl îmbrăţişă, cu mare atenţie

la rănile lui, şi îl strânse cât de mult îndrăzni. O îmbrăţişă şi el îşi afundă faţa în pielea gâtului ei.

— Mi-a fost dor de tine, îi şopti ea, mirosindu-i parfumul – acel parfum masculin de războinic pe care îl învăţase, pe care şi-l amintea. În fiecare zi mi-a fost dor de tine.

Pielea i se umezi sub faţa lui.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, îi promise el.

~

Într-adevăr, nu era nicio surpriză că, după ce Aelin distrusese Bolţile, un nou cuib al păcatelor şi al dezmăţului apăruse imediat în mahala.

Patronii nici măcar nu încercau să pretindă că nu era o imitaţie totală a originalului – nu cu un nume ca Gropile. Dar, dacă predecesorul oferise cel puţin o atmosferă de tavernă, noul local nu se deranja să o facă. Într-o cameră subterană din piatră brută, plăteai pentru alcool o taxă suplimentară – şi, dacă voiai să bei, trebuia să iei butoiul din spate şi să te serveşti singur. Lui Aelin îi cam plăceau proprietarii: urmau un alt set de reguli.

Totuşi, unele lucruri rămăseseră neschimbate.

Podeaua era alunecoasă şi mirosea a bere, a urină şi alte lucruri mai rele, dar Aelin anticipase asta. Nu se aşteptase însă la zgomotul asurzitor. Pereţii de piatră şi spaţiul restrâns amplificau strigătele de încurajare din gropile de luptă după care fusese numit locul, unde privitorii pariau pe

luptele care aveau loc.

Încăierări ca aceea la care era pe cale să ia parte.

Lângă ea, se agita Chaol, cu glugă şi mascat.

— Este o idee îngrozitoare, îi şopti el.

— Oricum, ai spus că nu ai putut să găseşti cuiburile Valgilor, rosti ea la fel de încet, ascunzând o şuviţă rebelă din părul ei – vopsit din nou roşcat – înapoi sub glugă. Ei bine, aici ai câţiva comandanţi minunaţi şi lingăi, care abia aşteaptă să-i urmăreşti acasă. Consideră că e felul lui Arobynn de a-şi cere scuze. El ştia că ea avea să îl aducă pe Chaol aici, în seara asta. Ghicise asta, se gândise să nu-l aducă pe căpitan, dar, până la urmă, avea nevoie de el acolo; şi trebuia şi ea să fie acolo, mai mult decât trebuia să-i strice planurile lui Arobynn.

Chaol aruncă o privire în direcţia ei, dar apoi îşi concentră atenţia asupra mulţimii din jurul lor.

— Este o idee îngrozitoare, spuse el din nou.

Ea îi urmă privirea spre Arobynn, care stătea în cealaltă parte a gropii cu nisip în care se luptau doi bărbaţi, acum atât de însângeraţi, încât nu-şi dădea seama cine era într-o formă mai proastă.

— El mă cheamă, eu răspund. Cască ochii!

Fură singurele vorbe pe care şi le adresaseră toată seara. Ea avea însă alte lucruri la care să se gândească. Avusese nevoie de doar un minut aici ca să înţeleagă de ce o chemase Arobynn. Gărzile Valg se adunau la Gropi, nu ca să aresteze şi să tortureze, ci ca să privească. Erau împrăştiaţi prin mulţime, cu glugile pe cap, zâmbind rece. Ca şi când sângele şi furia i-ar fi alimentat.

Sub masca ei neagră, Aelin se concentră să respire.

La trei zile după ce fusese salvat, Aedion încă era rănit destul de rău şi rămăsese în pat, cu unul dintre cei mai de încredere rebeli ai lui Chaol supraveghind apartamentul. Dar avea nevoie de cineva care să-i apere spatele în seara asta, motiv pentru care le ceruse lui Chaol şi lui Nesryn să vină. Chiar dacă ştia că avea să-i cânte în strună lui Arobynn.

Le dăduse de urmă la o întâlnire secretă a rebelilor, spre neplăcerea tuturor celor de faţă.

Mai ales când, se pare, Valgii dispăruseră cu victimele lor cu tot, neputând fi găsiţi, după zile întregi de căutări. Privind la buzele ţuguiate ale lui Chaol, înţelesese exact ale cui *giumbuşlucuri* credea el că sunt de vină pentru asta. Aşadar, fu bucuroasă să vorbească în schimb cu Nesryn, doar ca să nu se mai gândească la următoarea ei sarcină presantă, devenită o invitaţie în bătaie de joc, venită din partea castelului de cleştar. Dar distrugerea turnului cu ceas – eliberarea magiei – trebuia să aştepte.

Cel puţin avusese dreptate în legătură cu faptul că Arobynn îl voia aici pe Chaol, Valgii fiind, în mod clar, o ofrandă menită să-l amăgească pe căpitan să aibă în continuare încredere în el.

Aelin îl simţi pe Arobynn lângă ea, cu doar câteva clipe înainte să-i zărească părul roşcat, cu coada ochiului.

— Plănuieşti să distrugi şi localul ăsta?

Un cap întunecat apăru de cealaltă parte a lui, privit, ca peste tot unde mergea, de priviri

bărbăteşti uimite. Aelin fu recunoscătoare pentru masca sub care îşi ascunse chipul crispat când Lysandra îşi înclină capul, salutând-o. Aelin se dădu în spectacol, măsurând-o din priviri pe Lysandra, apoi se întoarse spre Arobynn, ignorând curtezana, ca şi când nu ar fi fost mai mult decât un obiect de ornament.

— Tocmai am curăţat costumul, îi spuse Aelin lui Arobynn. Dacă aş distruge haznaua asta, l-aş murdări din nou.

Arobynn chicoti.

— În caz că te întrebai, o anumită dansatoare celebră era pe o corabie care se îndrepta spre sud, cu toate dansatoarele ei, înainte ca ştirea escapadei tale să ajungă măcar la docuri. Vuietul mulţimii aproape că îi acoperi cuvintele.

Lysandra se încruntă la un petrecăreţ, care îşi vărsă berea lângă fusta rochiei ei, cu verde şi crem.

— Mulţumesc, spuse Aelin, şi vorbea serios. Nu menţionă micul joc al lui Arobynn de a-i face pe ea şi pe Chaol să lupte unul împotriva celuilalt – nu când asta era exact ce voia el. Există un motiv anume pentru care serviciile mele sunt necesare aici, în seara asta, sau este un alt cadou de-al tău? întrebă ea, văzând zâmbetul încrezut al lui Arobynn.

— După ce ai distrus atât de voios Bolţile, îmi caut o nouă investiţie. Patronii Gropilor, în ciuda faptului că au anunţat public că *vor* un investitor, ezită să-mi accepte oferta. Participarea din seara asta îi va convinge, în timp, de capitalul meu considerabil şi... de ce aş putea oferi. Arsenalul său

de asasini avea să fie o ameninţare la adresa proprietarilor – şi le va arăta cum, cu ajutorul lor, se putea obţine un profit şi mai mare în luptele aranjate împotriva criminalilor antrenaţi. Ea ştiu exact ceea ce urma să spună. Din nefericire, mi-am pierdut luptătorul, continuă Arobynn. Îmi trebuie un înlocuitor.

— Şi în locul cui lupt, mai exact?

— Le-am spus proprietarilor că ai fost instruită de Asasinii Tăcuţi din Deşertul Roşu. Îţi aminteşti de ei, nu-i aşa? Spune-i stăpânului gropii ce nume vrei!

Ticălosul! Ea nu uitase acele luni din Deşertul Roşu sau cine o trimisese acolo. Făcu un semn din cap spre Lysandra.

— Nu eşti cam delicată pentru un astfel de loc?

— Şi eu care credeam că tu şi Lysandra aţi devenit prietene după salvarea ta dramatică.

— Arobynn, hai să privim din altă parte, şopti Lysandra. Lupta se termină.

Ea se întrebă cum era să fii obligată să-l suporţi pe bărbatul care ţi-a ucis iubitul. Chipul Lysandrei era însă o mască de ignoranţă plină de îngrijorare – o altă piele pe care o purta, răcorindu-se leneş cu un evantai frumos, din dantelă şi fildeş, foarte nepotrivit în haznaua aceea.

— Drăguţ, nu-i aşa? Mi l-a dat Arobynn, spuse Lysandra, observând că era atentă.

— Un mic fleac pentru o doamnă atât de talentată, spuse Arobynn, aplecându-se să sărute gâtul gol al Lysandrei.

Aelin îşi reprimă dezgustul atât de puternic, încât se înecă.

Arobynn trecu prin mulţime ca un şarpe prin iarbă, atrăgând atenţia zveltului stăpân al gropii. Când Arobynn intră suficient de adânc în mulţime, Aelin se apropie de Lysandra. Curtezana se uită în altă parte, iar Aelin ştiu că nu se prefăcea.

— Mulţumesc – pentru alaltăieri, rosti Aelin, atât de încet, încât să nu poată auzi nimeni.

Lysandra continuă să se uite la mulţime şi la luptătorii însângeraţi din jurul lor. Privirea i se opri asupra Valgilor şi o privi din nou rapid pe Aelin, mişcându-se astfel încât mulţimea formă un zid între ea şi demonii din cealaltă parte a gropii.

— Se simte bine?

— Da, se odihneşte şi mănâncă atât cât poate, spuse Aelin. Iar acum că Aedion era în siguranţă... curând, trebuia să-i facă micul favor lui Arobynn. Deşi se îndoia că mai avea mult de trăit, odată ce Aedion s-ar fi recuperat şi ar fi aflat în ce fel de pericol o punea fostul ei stăpân. Ca să nu mai vorbim de ceea ce îi făcuse în toţi aceşti ani.

— Bun, spuse Lysandra, având mulţimea în jurul lor, drept protecţie.

Arobynn îl bătu pe umăr pe stăpânul gropii şi se îndreptă spre ele. Aelin bătu din picior până când Regele Asasinilor se află din nou între ele.

Chaol se mişcă subtil, în apropiere, cu o mână pe sabie.

Aelin îşi puse mâinile în şolduri.

— Cine va fi adversarul meu?

Arobynn înclină capul spre un grup de gărzi Valg.

— Pe oricare îl vrei. Sper să alegi unul mai repede decât îţi ia să hotărăşti pe care să mi-l dai

mie.

Aşadar, despre asta era vorba. Despre cine avea avantajul. Iar dacă ea ar fi refuzat, cu datoria neplătită... El i-ar fi putut face mai mult rău. Mult mai mult.

— Eşti nebun, îi zise Chaol lui Arobynn, urmărind direcţia în care privea.

— Deci, vorbeşte, spuse mieros Arobynn. Apropo, cu plăcere – mă refer la micul indiciu. El se uită la grupul de Valgi. Aşadar, erau un dar pentru căpitan.

Chaol se uită urât.

— Nu am nevoie să-mi faci munca...

— Nu te băga, izbucni Aelin, sperând că Chaol avea să înţeleagă că mânia nu îi era destinată. Acesta se întoarse spre nisipul stropit de sânge, scuturând din cap. Să fie supărat; oricum era destul de furioasă pe el.

Mulţimea tăcu, iar stăpânul gropii strigă după următorul luptător.

— Tu urmezi, zâmbi Arobynn. Să vedem de ce sunt capabile creaturile alea!

Lysandra îi strânse braţul, ca şi când l-ar fi rugat să renunţe la idee.

— Eu aş sta deoparte, îi spuse Aelin, pocnindu-şi gâtul. N-ai vrea să-ţi stropeşti rochia asta drăguţă cu sânge.

Arobynn chicoti.

— Să ne oferi un spectacol frumos, da? Vreau ca proprietarii să fie impresionaţi – şi speriaţi.

O, avea să le ofere ditamai spectacolul. După câteva zile închisă în apartament, lângă Aedion, avea energie de consumat. Şi nu o deranja să

verse sânge de Valg.

Trecu prin mulţime, fără să îndrăznească să atragă mai multă atenţie asupra lui Chaol, luându-şi rămas-bun. Oamenii o priviră o dată şi se retraseră. Cu masca, cizmele şi costumul, ştia că era Moartea întruchipată. Aelin merse ţanţoş, mişcându-şi şoldurile la fiecare pas, rotindu-şi umerii ca şi când i-ar fi relaxat. Mulţimea deveni mai zgomotoasă, mai agitată.

Se strecură pe lângă stăpânul gropii, care o măsură din priviri:

— Fără arme, spuse acesta.

Ea doar îşi înălţă capul şi îşi ridică braţele, rotindu-se, şi chiar îi permise servitorului stăpânului gropii să o percheziţioneze cu mâinile-i transpirate, ca să dovedească faptul că nu era înarmată. Din câte îşi dădeau ei seama.

— Numele, întrebă stăpânul gropii. În jurul ei, aurul deja strălucea.

— Ansel din Briarcliff, zise ea, masca făcându-i vocea răguşită.

— Adversar.

Aelin privi dincolo de groapă, spre mulţimea adunată şi arătă cu degetul.

— El.

Comandantul Valg deja îi rânjea.

Capitolul 24

Chaol nu ştiu ce naiba să creadă când Aelin sări în groapă, aterizând pe coapse. Dar mulţimea văzuse pe cine arătase cu degetul şi era deja frenetică, împingându-se în faţă, dând aurul, în

timp ce se făceau ultimele pariuri.

El trebui să se împingă în călcâie ca să nu fie doborât peste marginea deschisă a gropii. Aici nu erau sfori sau balustrade. Dacă ajungeai în groapă, intrai în joc. O mică parte din el se bucura că Nesryn era de strajă, în spate. Şi o parte şi mai mică din el se bucura de o noapte fără o vânătoare inutilă de noi cuiburi Valg. Chiar dacă asta însemna să aibă de-a face cu Aelin pentru câteva ore. Chiar dacă Arobynn Hamel îi dăduse acest mic *dar.* Un dar de care, ura să o recunoască, avea disperată nevoie şi pe care îl aprecia. Dar, fără îndoială, aşa acţiona Arobynn.

Chaol se întreba cât avea să-l coste. Sau dacă frica lui de un posibil preţ era suficientă pentru Regele Asasinilor.

Îmbrăcată din cap până în picioare în negru, Aelin era o umbră vie, păşind ca o panteră pe partea ei de groapă, în timp ce comandantul Valg sări înăuntru. Chaol ar fi putut jura că pământul se cutremurase.

Amândoi erau nebuni – atât Aelin, cât şi stăpânul ei. Arobynn îi spusese să aleagă pe oricare dintre Valgi. Ea îl alesese pe liderul lor.

Chaol şi Aelin nu-şi prea vorbiseră de la cearta de după salvarea lui Aedion. Sincer, nu merita să-i mai spună nimic lui Aelin, dar, când îl urmărise în urmă cu o oră, întrerupând o întâlnire care era atât de secretă încât divulgaseră locaţia liderilor rebeli cu doar o oră înainte... Poate că era un prost, dar nu putea să o refuze cu inima împăcată. Fie şi numai pentru că Aedion l-ar fi ucis pentru asta.

Dar, de vreme ce Valgii erau aici... Da, până la

urmă, fusese o seară reuşită.

Stăpânul gropii începu să strige regulile. Simplu: nu erau reguli, în afară de lipsa săbiilor. Doar mâini, picioare şi minte.

Pe toţi zeii!

Aelin se opri pe loc, iar Chaol trebui să lovească cu un cot în stomac un bărbat prea înflăcărat, ca să nu fie aruncat în arenă.

Regina Terrasenului era într-o groapă de lupte din mahalalele Riftholdului. Nimeni de aici, ar fi pariat el, nu ar fi crezut asta. Abia dacă îi venea lui să creadă.

Stăpânul gropii anunţă începerea meciului, apoi...

Ei se mişcară.

Comandantul se năpusti cu un pumn atât de rapid, încât celor mai mulţi dintre bărbaţi li s-ar fi învârtit capul. Aelin se feri însă şi îl prinse de braţ cu o mână, blocându-l într-o strânsoare despre care el ştia că rupea oase. Când faţa comandantului se strâmbă de durere, ea îşi înfipse genunchiul în partea laterală a capului său.

O făcuse atât de rapid, atât de brutal, încât nici măcar mulţimea nu ştiu ce naiba se întâmplase, până când comandantul se retrase, clătinându-se, Aelin dansând pe vârfurile degetelor.

Comandantul râse, îndreptându-se. Fu singura pauză pe care i-o dădu Aelin, înainte de a ataca. Ea se mişca precum o furtună în noapte. Antrenamentul primit în Wendlyn, tot ce o învăţase prinţul... Zeii să-i ajute pe toţi. Pumn după pumn, blocaj, fandare, aplecare, rotire... Mulţimea se zvârcoli, făcând spume la gură văzându-i

rapiditatea şi priceperea.

Chaol o văzuse ucigând. Trecuse un timp de când o văzuse luptând pentru distracţie. Iar ei îi făcea o mare plăcere. Un oponent demn de ea, presupuse el, în timp ce ea îşi blocă picioarele în jurul capului comandantului şi se roti, răsturnându-l.

Nisipul sări în jurul lor. Ea ajunse deasupra, lovind cu pumnul faţa rece şi frumoasă a bărbatului... Dar fu aruncată cu o întoarcere atât de rapidă, încât Chaol abia reuşi să urmărească mişcarea. Aelin căzu pe nisipul însângerat şi se ridică în picioare chiar în clipa în care comandantul mai atacă o dată. Apoi, fură din nou o ceaţă de membre, lovituri şi întuneric.

Dincolo de groapă, Arobynn avea ochii mari, ca un om flămând în faţa festinului. Lysandra se ţinea de el şi îl prinsese cu atâta forţă de braţ, încât articulaţiile degetelor i se albiseră. Bărbaţii îi şopteau lui Arobynn la ureche, fixând groapa cu privirea, la fel de lacomi ca Regele Asasinilor. Proprietarii Gropilor sau posibilii clienţi negociau folosirea femeii care lupta cu o asemenea furie sălbatică şi plăcere perversă.

Aelin lovi cu piciorul în stomacul comandantului, făcându-l să se izbească de zidul din piatră. El se încovoie, gâfâind. Mulţimea aclamă, iar Aelin îşi ridică braţele, rotindu-se în cerc, Moartea triumfătoare.

Vuietul de răspuns al mulţimii îl făcu pe Chaol să se întrebe dacă tavanul urma să se prăbuşească.

Comandantul se aruncă asupra ei, iar Aelin se

roti, prinzându-l şi blocându-i braţele şi gâtul într-o strânsoare din care nu se putea scăpa uşor. Ea se uită la Arobynn, ca şi când l-ar fi întrebat ceva.

Stăpânul ei îi privi pe bărbaţii cu ochi mari şi lacomi de lângă el – apoi, dădu din cap spre ea.

Lui Chaol i se întoarse stomacul pe dos. Arobynn văzuse destule. Dovedise destule. Nici măcar nu fusese o luptă dreaptă. Aelin continuase să lupte pentru că Arobynn îşi *dorise* ca ea să o facă. Şi, de îndată ce va distruge turnul cu ceas şi îşi va recăpăta magia... Cine avea să o mai poată controla? Cine avea să-i mai controleze pe Aedion, şi pe Prinţul ei Fae, şi pe toţi războinicii ca ei? O nouă lume, da. Dar o lume în care vocea oamenilor obişnuiţi avea să fie doar o şoaptă.

Asasina îi răsuci braţele comandantului, iar demonul ţipă de durere, apoi... Aelin se retrase clătinându-se, prinzându-se de antebraţ, unde sângele strălucea intens prin tăietura din costumul ei.

Doar când comandantul se întoarse, cu sângele curgându-i pe bărbie şi cu ochii complet întunecaţi, Chaol înţelese. O muşcase. Chaol şuieră printre dinţi.

Comandantul se linse pe buze, rânjetul lui însângerat mărindu-se. Chiar şi peste vuietul mulţimii, Chaol îl auzi pe demonul Valg vorbind.

— Acum ştiu ce eşti, căţea corcită, spuse creatura.

Aelin îşi coborî mâna, sângele strălucind pe mănuşa ei neagră.

— E bine că şi eu ştiu ce eşti, ticălosule.

Trebuia să îi pună capăt *acum.*

— Cum te cheamă? întrebă ea, dând târcoale în jurul comandantului demon.

Creatura din corpul bărbatului chicoti.

— Nu poate fi pronunţat în limba voastră omenească.

Vocea îi străbătu repede venele lui Chaol, îngheţându-le.

— Eşti foarte condescendent pentru un amărât de soldat, şopti ea.

— Ar trebui să te aduc eu însumi în Morath, corcitură, şi să văd cât de mult vei vorbi atunci. Să văd ce părere ai despre toate lucrurile delicioase pe care le facem alor tăi.

Morath – Breasla Ducelui Perrington. Stomacul lui Chaol se transformă în plumb. Acolo erau duşi prizonierii care nu erau executaţi. Cei care dispăreau în noapte. Să facă zeii ce ştiu cu ei.

Aelin nu îi dădu timp să mai spună ceva, iar Chaol îşi dori din nou să-i fi putut vedea faţa, doar ca să ştie ce naiba se întâmplă în mintea ei când îl atacă pe comandant. Ea îi trânti greutatea considerabilă în nisip şi îl apucă de cap.

Gâtul comandantului pârâi. Cuprinzându-i faţa cu mâinile, Aelin îi fixă cu privirea ochii goi şi gura deschisă. Mulţimea aclamă triumful. Aelin gâfâi, cu umerii aplecaţi, apoi se îndreptă, scuturându-şi nisipul de pe genunchii costumului.

Îşi ridică privirea spre stăpânul gropii.

— Hotărăşte.

Bărbatul păli.

— Victoria este a ta.

Ea nu se deranjă să-şi mai ridice privirea când îşi lovi cizma de zidul din piatră, eliberând o lamă

subţire şi îngrozitoare.

Chaol fu recunoscător strigătelor mulţimii când ea băgă lama prin gâtul comandantului. În repetate rânduri.

În lumina slabă, nimeni altcineva nu îşi putea da seama că pata din nisip nu avea culoarea care trebuia.

Nimeni, în afară de demonii împietriţi adunaţi în jurul lor, care o reperară pe Aelin, privindu-i fiecare mişcare a picioarelor când îi tăie complet capul comandantului, iar apoi îl lăsă în nisip.

~

Când Arobynn îi întinse mâna şi o scoase din groapă, lui Aelin îi tremurau braţele.

Stăpânul ei îi strivi degetele într-o prinsoare mortală, trăgând-o mai aproape în ceea ce, pentru toată lumea, ar fi părut o îmbrăţişare.

— Este a doua oară, dragă, când nu mi-ai dat ce voiam. Am spus *inconştient.*

— M-a acaparat setea de sânge, se pare. Ea se retrase; braţul drept o durea de la muşcătura urâtă pe care i-o făcuse creatura. Ticălosul! Aproape că simţea sângele prelingându-se prin pielea groasă a cizmei, greutatea mizeriei care i se lipise de deget.

— Aştept rezultate, *Ansel* – şi curând.

— Nu-ţi face griji, *Stăpâne.* Chaol îşi făcea loc prin mulţime, spre un colţ întunecat, urmat de Nesryn, pregătindu-se, fără îndoială, să-i urmărească pe Valgi de îndată ce ar fi plecat. Vei primi ce îţi datorez.

Aelin privi spre Lysandra, care nu era atentă la cadavrul pe care soldaţii îl scoteau din groapă, dar care se uita ca un animal de pradă la ceilalţi paznici Valg, care se furişau. Aelin îşi drese vocea, iar Lysandra clipi, expresia ei transformându-se în nelinişte şi repulsie.

Aelin dădu să plece.

— Nu eşti nici măcar un pic curioasă unde l-am îngropat pe Sam? îi spuse Arobynn.

El ştiuse că vorbele lui aveau să fie primite ca o lovitură. Avusese avantajul, lovitura sigură în tot acest timp. Până şi Lysandra tresări puţin.

Aelin se întoarse încet.

— Trebuie să plătesc vreun preţ ca să aflu?

Atenţia lui se îndreptă spre groapă.

— Tocmai l-ai plătit.

— Ai fi în stare să-mi dai o locaţie falsă şi să mă faci să aduc pietre la mormântul greşit.

Fără flori – niciodată flori în Terrasen. În schimb, ei aduceau mici pietre la morminte, ca să-şi marcheze vizitele, ca să le spună morţilor că nu erau daţi uitării. Pietrele erau eterne – florile, nu.

— Mă răneşti cu o astfel de acuzaţie. Chipul elegant al lui Arobynn spunea însă altceva. Crezi că nu va trebui să plăteşti la un moment dat? îi spuse el atât de încet, încât Lysandra nu auzi.

Ea rânji.

— Este o ameninţare?

— Este o sugestie, zise el calm, ca să-ţi aminteşti cât de importante îmi sunt influenţele şi ce aş avea de oferit ţie şi alor tăi într-o vreme în care eşti atât de disperată după multe lucruri: bani, luptători... Aruncă o privire spre căpitan şi

Nesryn, care dispăreau. Lucruri de care au nevoie şi prietenii tăi.

Pentru un preţ – mereu pentru un preţ.

— Spune-mi unde l-ai îngropat pe Sam şi lasă-mă să plec. Trebuie să-mi curăţ pantofii.

Zâmbi, satisfăcut că el câştigase, iar ea îi acceptase micul cadou – fără îndoială, curând aveau să facă altă înţelegere, iar apoi o alta, pentru orice ar fi avut nevoie de la el. Îi spuse locaţia, un mic cimitir, lângă marginea râului. Nu în criptele Breslei Asasinilor, unde erau înhumaţi majoritatea. Probabil ca o insultă la adresa lui Sam – fără să-şi dea seama că, oricum, Sam nu şi-ar fi dorit să fie îngropat în Breaslă.

— Mulţumesc, spuse ea cu o voce gâtuită. Apoi, se uită la Lysandra. Sper că te plăteşte suficient, îi zise ea tărăgănat.

Dar Lysandra era atentă la cicatricea lungă care îi brăzda gâtul lui Arobynn – la cicatricea pe care i-o lăsase Wesley. Însă Arobynn era prea ocupat să-i zâmbească lui Aelin, ca să observe.

— Ne vom vedea curând, spuse el. O altă ameninţare. Sper că atunci când îţi vei respecta partea ta de înţelegere.

Bărbaţii cu feţe dure care fuseseră lângă Arobynn în timpul luptei încă zăboveau la câţiva paşi distanţă. Proprietarii Gropilor. Ei o salutară dând din cap, dar ea nu făcu la fel.

— Spune-le noilor tăi parteneri că m-am retras în mod oficial, rosti ea, în loc de rămas-bun.

Era un efort de voinţă să o lase pe Lysandra cu el, în acea hazna.

Simţi cum santinelele Valg o supravegheau, le

simţi indecizia şi răutatea şi, dispărând în aerul rece al nopţii, speră că Nesryn şi Chaol nu intraseră în bucluc.

Ea nu le ceruse să vină doar ca să o protejeze, ci ca să îi facă să înţeleagă exact cât de proşti fuseseră să aibă încredere într-un om ca Arobynn Hamel. Chiar dacă darul lui Arobynn era motivul pentru care acum puteau să-i urmărească pe Valgi spre locul în care se ascundeau.

Spera doar că, în ciuda darului fostului ei stăpân, ei înţeleseseră, în cele din urmă, că ea ar fi trebuit să-l ucidă pe Dorian în acea zi.

Capitolul 25

Elide spăla vase, ascultându-l cu atenţie pe bucătarul care se plângea în legătură cu următorul transport de alimente programat. Câteva căruţe aveau să sosească peste două săptămâni, se pare, aducând vin şi legume şi, poate, dacă erau norocoşi, carne sărată. Totuşi, nu alimentele o interesau pe ea, ci modul în care erau transportate, ce fel de căruţe ar fi putut să le aducă. Şi cum ar fi putut Elide să se ascundă mai bine în una din ele.

Fix atunci intră una dintre vrăjitoare.

Nu Manon, ci cea pe nume Asterin, cu păr auriu, ochii precum o noapte înstelată şi care emana ferocitate. Elide observase de mult cât de repede îşi scotea colţii şi ţinuse minte momentele în care Asterin credea că nu se uita nimeni la ea şi privea spre orizont, cu faţa crispată. Secrete – Asterin era o vrăjitoare cu secrete. Şi secretele îi

făceau pe oameni mortali.

Elide îşi păstră capul plecat şi umerii coborâţi, în timp ce bucătăria se linişti în prezenţa Locţiitoarei. Asterin merse ţanţoş direct spre bucătar, care se făcuse palid ca moartea. Era un om bun şi cu gura mare în majoritatea timpului, dar un laş în esenţă.

— Lady Asterin, spuse el şi toată lumea – inclusiv Elide – făcu o plecăciune.

Vrăjitoarea zâmbi – dinţi albi, normali, slavă cerului.

— Mă gândeam că aş putea să ajut la spălatul vaselor.

Lui Elide îi îngheţă sângele. Simţi privirile tuturor din bucătărie aţintite asupra ei.

— Oricât am aprecia asta, Lady...

— Îmi respingi oferta, muritorule? Elide nu îndrăzni să se întoarcă. Sub apa înspumată, mâinile încreţite îi tremurară. Îşi strânse pumnii. Frica era inutilă; frica te omora.

— N... nu. Bineînţeles, Lady. Noi – şi Elide – ne vom bucura de ajutor.

Şi asta fu tot.

Zornăitul şi haosul bucătăriei începură să se audă din nou, uşor, dar conversaţia rămase discretă. Toţi se uitau, aşteptând – ori ca sângele lui Elide să se scurgă pe pietrele gri, ori să audă ceva piperat de pe buzele mereu zâmbitoare ale lui Asterin Cioc-negru.

Simţi fiecare pas pe care îl făcea vrăjitoarea spre ea – fără grabă, dar puternic.

— Tu speli, eu le usuc, spuse santinela, lângă ea.

Elide aruncă o privire din spatele cortinei de păr. Ochii cu alb şi auriu ai lui Asterin străluciră.

— M-mulţumesc, se strădui ea să se bâlbâie.

Amuzamentul din acei ochi nemuritori crescu. Nu era un semn bun. Dar Elide îşi continuă munca, dându-i vrăjitoarei oale şi farfurii.

— O sarcină interesantă, pentru fiica unui lord, observă Asterin, destul de încet încât nimeni altcineva din bucătăria aglomerată să poată să audă.

— Mă bucur să ajut.

— Lanţul spune contrariul.

Elide nu ezită să spele; nu lăsă oala din mâini să alunece niciun centimetru. Cinci minute, iar apoi ar fi putut reuşi să murmure o explicaţie şi să fugă.

— Nimeni altcineva de aici nu este înlănţuit ca un sclav. Ce te face atât de periculoasă, Elide Lochan?

Elide ridică uşor din umeri. Un interogatoriu – asta era. Manon o numise spioană. Părea că santinela ei decisese să evalueze cât de periculoasă era.

— Ştii, oamenii ne-au urât şi s-au temut mereu de noi, continuă Asterin. Se întâmplă rar să ne prindă, să ne ucidă, dar când o fac... O, se distrează făcându-ne lucruri îngrozitoare. În Pustiuri, au făcut maşinării ca să ne rupă în bucăţi. Proştii nu şi-au dat seama că tot ce trebuie să facă pentru a ne tortura, pentru a ne obliga să-i implorăm – îşi coborî privirea spre picioarele lui Elide – este să ne înlănţuiască. Să ne ţină legate de pământ.

— Îmi pare rău să aud asta.

Două dintre femeile care jumuleau găini îşi dăduseră părul după urechi, într-o încercare inutilă de a le auzi. Dar Asterin ştia cum să vorbească încet.

— Câţi ani ai – cincisprezece, şaisprezece?

— Optsprezece.

— Eşti micuţă pentru vârsta ta. Asterin îi aruncă o privire care o făcu pe Elide să se întrebe dacă, prin rochia ei făcută în casă, vedea bandajele folosite ca să-şi facă sânii mari să pară mult mai mici. Probabil că aveai opt sau nouă ani când a dispărut magia.

Elide frecă oala. Avea să termine şi să plece. Să vorbească despre magie în jurul acestor oameni, când atât de mulţi dintre ei erau nerăbdători să vândă orice mică informaţie lorzilor groazei care conduceau acest loc... Asta avea să-i asigure o călătorie spre spânzurătoare.

— Copiii vrăjitoarelor care erau atunci de vârsta ta, continuă santinela, n-au avut niciodată şansa să zboare. Puterea nu se instalează până la prima sângerare. Măcar acum au balauri. Dar nu este acelaşi lucru, nu-i aşa?

— N-am de unde să ştiu.

Asterin se aplecă mai aproape, cu o tigaie din fier în mâinile-i lungi şi mortale.

— Dar unchiul tău ştie, nu-i aşa?

Elide se făcu mai mică şi câştigă alte câteva secunde prefăcându-se că se gândea la asta.

— Nu înţeleg.

— Nu ai auzit niciodată vântul strigându-ţi numele, Elide Lochan? Nu l-ai simţit niciodată trăgându-te de mânecă? Nu l-ai ascultat niciodată

şi nu ai tânjit să zbori spre orizont, spre pământuri străine?

Ea îşi petrecuse mare parte din viaţă într-un turn, dar fuseseră nopţi, furtuni puternice...

Elide reuşi să înlăture ultima bucată de mâncare arsă de pe oală şi o clăti, dându-i-o vrăjitoarei înainte de a se şterge pe mâini cu şorţul.

— Nu, Lady. Nu văd de ce aş face-o.

Chiar dacă *voia* să fugă – să fugă în cealaltă parte a lumii şi să scape de aceşti oameni pentru totdeauna. Dar asta nu avea nicio legătură cu şoapta vântului.

Ochii negri ai lui Asterin părură să o devoreze complet.

— Ai fi auzit acel vânt, fato, spuse ea încet, deoarece oricine are sânge de Dinţi-de-fier o face. Sunt surprinsă că mama ta nu ţi-a spus asta. Se transmite pe linie maternă.

Sânge de vrăjitoare. Sânge de *Dinţi-de-fier*. În venele ei – în descendenţa *mamei* ei. Nu era posibil. Sângele ei era roşu; nu avea dinţi sau unghii de fier. Mama ei fusese la fel. Dacă exista o moştenire, era atât de veche, încât fusese uitată, dar...

— Mama a murit când eram copil, spuse ea, întorcându-se şi luându-şi rămas-bun de la bucătarul-şef, dând din cap. Nu mi-a spus niciodată nimic.

— Păcat, spuse Asterin.

Toţi servitorii se holbară la Elide când ieşi şchiopătând, ochii lor întrebători spunându-i destule: nu auziseră nimic. O mică uşurare, aşadar.

Pe toţi zeii – o, zeilor! Sânge de vrăjitoare.

Elide urcă pe scări, durerea străbătându-i piciorul la fiecare mişcare. De aceea o ţinuse Vernon înlănţuită? Să nu poată zbura, dacă ar fi manifestat vreodată un semn de putere? De aceea ferestrele turnului din Perranth fuseseră blocate de gratii?

Nu – nu. Ea era om. În întregime om.

Dar, în momentul în care vrăjitoarele se adunaseră, când ea auzise acele zvonuri despre demonii care voiau să... să... se *înmulţească,* Vernon o adusese aici. Şi devenise foarte, foarte apropiat de Ducele Perrington. Cu fiecare pas, se rugă la Anneith, se rugă la Stăpâna înţelepciunii ca vrăjitoarea să se fi înşelat, ca Locţiitoarea să nu fi avut dreptate. Doar când ajunse în vârful turnului Aripii Conducătoare, Elide îşi dădu seama că nu ştia unde se ducea.

Nu avea unde să meargă. Nici la cine să fugă.

Căruţele cu alimente nu aveau să sosească decât peste câteva săptămâni. Vernon ar fi putut să o predea oricând ar fi dorit. De ce nu o făcuse imediat? Ce aştepta? Să vadă dacă primul dintre experimente funcţiona, înainte de a o oferi ca un bonus de negociere, pentru mai multă putere?

Dacă *era* un bun de o asemenea valoare, avea să fie nevoită să plece mai departe decât bănuise ca să scape de Vernon. Nu doar spre Continentul Sudic, ci dincolo, spre ţinuturile de care nu auzise niciodată. Dar fără bani, cum ar fi putut? Fără bani – cu excepţia pungilor cu monede pe care le lăsase împrăştiate prin cameră Aripa Conducătoare. Se uită la scările care se întindeau în întuneric. Poate

ar fi putut folosi acei bani ca să mituiască pe cineva – un gardian, o vrăjitoare dintr-un sabat minor – să o scoată de acolo. Imediat.

Glezna o duru îngrozitor când se grăbi să urce scările. Nu va lua o pungă întreagă, mai degrabă câteva monede din fiecare, astfel încât Aripa Conducătoare să nu observe. Din fericire, camera vrăjitoarei era goală. Şi diversele pungi cu monede fuseseră lăsate afară, cu o neglijenţă de care doar o vrăjitoare nemuritoare mai interesată de vărsare de sânge ar fi putut să dea dovadă.

Elide se apucă să îndese monede în buzunare, în legăturile din jurul sânilor şi în pantof, astfel încât să nu fie descoperite toate odată şi să nu zornăie.

— Ai înnebunit?

Elide îngheţă.

Asterin stătea rezemată de perete, cu mâinile încrucişate.

~

Locţiitoarea zâmbea; fiecare dintre dinţii ei de fier ascuţiţi ca lamele strălucind în lumina după-amiezii.

— Creatură mică, nebună şi curajoasă! spuse vrăjitoarea, mergând în jurul lui Elide. Nu eşti atât de docilă pe cât pretinzi, nu-i aşa?

O, pe toţi zeii.

— Să furi de la Aripa Conducătoare...

— Te rog... şopti Elide. Să o implore – poate că asta avea să funcţioneze. Te rog – trebuie să

părăsesc acest loc.

— De ce?

Aruncă o privire spre punga cu monede, pe care Elide o ţinea strâns în mâini.

— Am auzit ce fac cu Picioarele-galbene. Unchiul meu – dacă am... dacă am sângele vostru, nu-l pot lăsa să mă folosească aşa.

— Să fugi din cauza lui Vernon... Cel puţin acum ştim că nu eşti spioana lui, copil de vrăjitoare. Vrăjitoarea râânji, iar zâmbetul îi fu aproape la fel de înspăimântător ca al lui Manon.

De aceea îi spusese atât de multe: ca să vadă unde ar fi fugit Elide după aceea.

— Nu-mi spune aşa! şopti Elide.

— Este atât de rău să fii vrăjitoare? zise Asterin şi îşi răsfiră degetele, privindu-şi unghiile de fier în lumina slabă.

— Nu sunt vrăjitoare.

— Atunci, ce eşti?

— Nimic – sunt un nimeni. Sunt un nimic.

Vrăjitoarea ţâţâi.

— Toată lumea este ceva. Chiar şi cea mai de rând vrăjitoare are propriul sabat. Dar pe tine cine te apără, Elide Lochan?

— Nimeni. Doar Anneith, iar uneori Elide credea că până şi asta ar fi putut fi în imaginaţia ei.

— E imposibil ca o vrăjitoare să fie singură.

— Nu sunt vrăjitoare, spuse ea din nou. Şi, odată ce avea să scape, să părăsească acest imperiu stricat, urma să fie un nimeni.

— Nu, cu siguranţă nu este o vrăjitoare, izbucni Manon din pragul uşii, având ochii aurii reci. Zi tot.

Acum!

~

Manon avusese o zi de rahat, ceea ce spunea ceva, având în vedere că trăise un secol.

Sabatul Picioare-galbene fusese adus într-o cameră subterană a Breslei, sala fiind săpată chiar în munte. Manon adulmecase o dată camera cu paturi şi ieşise din nou. Vrăjitoarele Picioare-galbene oricum nu o voiau acolo, cât erau tăiate de oameni, iar o bucată de piatră le era cusută înăuntru. Nu, un Cioc-negru nu avea ce căuta într-o cameră în care Picioarele-galbene erau vulnerabile pentru că, mai mult ca sigur, le-ar fi determinat să devină mortale.

Aşa că fusese la instrucţie, unde Sorrel o învinsese în luptă cu mâinile goale. Apoi, trebuise să oprească nu una sau două, ci trei lupte ale diverselor sabaturi, inclusiv cel al vrăjitoarelor Sânge-albastru, pe care Valgii le *încântau* cumva. Ele se aleseseră cu nasurile sparte pentru că îi sugeraseră unui sabat Cioc-negru că era datoria lor *sacră* nu doar să suporte implantarea, ci şi să meargă atât de departe încât să se împerecheze fizic cu Valgii. Manon nu le învinuia pe suratele-i Cioc-negru pentru întreruperea discuţiei. Dar trebuise să împartă pedepse egale între cele două grupuri.

Iar apoi asta. Asterin şi Elide în camera ei, fata cu ochii măriţi şi îngrozită, Locţiitoarea ei părând să încerce să convingă fata să li se alăture.

— Începe să vorbeşti *acum.*

Mânia – ea ştia că trebuia să se stăpânească, dar camera mirosea a frică omenească, iar acesta era spaţiul *ei.*

Asterin păşi în faţa fetei.

— Nu este o spioană de-a lui Vernon, Manon.

Manon le făcu onoarea de a asculta, cât timp Asterin îi spuse ce se întâmplase. Când termină, Manon îşi încrucişă braţele. Elide se făcu mică lângă uşa camerei, cu punga de monede încă în mâini.

— Unde se trage linia? întrebă încet Asterin.

Manon îşi arătă dinţii.

— Pe oameni îi mâncăm, îi ucidem sau îi folosim ca să ne împerechem. Nu îi ajutăm. Dacă are sânge de vrăjitoare în ea, este o picătură. Nu este suficient încât să o facă una dintre noi. Manon se îndreptă spre Locţiitoare. Eşti una dintre Cele Treisprezece. Ai îndatoriri şi obligaţii şi, totuşi, aşa îţi petreci timpul?

Asterin o înfruntă.

— Ai spus să o supraveghez şi am făcut-o. Am aflat ce trebuia. Abia a ajuns la maturitate. Vrei ca Vernon Lochan să o ducă în acea cameră? Sau într-unul dintre ceilalţi munţi?

— Nu-mi pasă ce face Vernon cu animalele lui de companie umane. Dar, odată ce spuse asta, cuvintele părură urâte.

— Am adus-o aici ca să ştii…

— Ai adus-o aici ca un premiu, ca să îţi recâştigi poziţia.

Elide încerca în continuare să dispară din cameră.

Manon pocni din degete în direcţia fetei.

— Te însoţesc în camera ta. Păstrează banii dacă vrei. *Locţiitoarea* mea are un cuib plin de rahat de balaur de curăţat.

— Manon, începu Asterin.

— *Aripă Conducătoare,* mârâi Manon. Când nu te vei mai purta ca un muritor idiot, mi te vei putea adresa din nou cu Manon.

— Şi totuşi tolerezi un balaur care adulmecă florile şi care-i face ochi dulci acestei fete.

Manon aproape o lovi – aproape o strânse de gât. Dar fata privea, asculta. Aşadar, Manon o apucă pe Elide de braţ şi o trase spre uşă.

~

Elide îşi ţinu gura când Manon o conduse pe scări. Nu întrebă cum de ştia Aripa Conducătoare unde era camera ei. Se întrebă dacă Manon avea să o ucidă de îndată ce ar fi ajuns. Se întrebă dacă urma să o implore şi să-i ceară să-i fie milă, la momentul cu pricina.

Dar, după un timp, vrăjitoarea spuse:

— Dacă încerci să mituieşti pe cineva aici, te va pârî. Păstrează-ţi banii pentru când vei fugi.

Elide îşi ascunse tremuratul mâinilor şi dădu din cap.

Vrăjitoarea o privi pieziş, iar ochii ei aurii străluciră în lumina torţei.

— În orice caz, unde naiba ai putea fugi? Nu este nimic pe o rază de o sută şaizeci de kilometri. Singurul mod în care ai avea o şansă ar fi să te urci

în... Manon pufni. Căruţele de aprovizionare.

Inima lui Elide se cutremură.

— Te rog – te rog nu-i spune lui Vernon!

— Nu crezi că, dacă Vernon ar fi vrut să te folosească astfel, ar fi făcut-o deja? Şi de ce te pune să te joci de-a servitoarea?

— Nu ştiu. Lui îi plac jocurile; poate că aşteaptă ca una dintre voi să-i confirme ce sunt.

Manon tăcu din nou – până ce dădură colţul.

Stomacul lui Elide îi căzu la picioare când văzu cine stătea în faţa uşii ei, ca şi când ea l-ar fi chemat acolo, doar gândindu-se la el.

Vernon purta obişnuita lui tunică viu colorată – astăzi, de culoarea verde a Terrasenului – iar sprâncenele i se ridicară când le văzu pe Manon şi pe Elide.

— Ce cauţi aici? izbucni Manon, oprindu-se în faţa micii uşi a lui Elide.

Vernon zâmbi.

— O vizitez pe draga mea nepoată, bineînţeles.

Deşi Vernon era mai înalt, Manon păru să îl privească de sus, păru mai *mare* decât el.

— Cu ce scop? spuse ea, ţinând-o în continuare pe Elide de braţ.

— Speram să văd cum vă înţelegeţi voi două, spuse mieros unchiul ei. Dar se pare că nu trebuia să-mi fac griji, spuse el, văzând cum o ţinea Manon de încheietură pe Elide şi observând uşa din faţa lor.

Elide avu nevoie de mai mult timp decât Manon, ca să-i pice fisa.

— Nu obişnuiesc să-mi forţez servitorii, spuse Manon, arătându-şi dinţii.

— Doar să ucizi bărbaţii ca pe nişte porci, corect?

— Morţile lor echivalează cu modul în care s-au comportat în viaţă, răspunse Manon, cu un fel de calm care o făcu pe Elide să se întrebe dacă trebuie să o ia la fugă.

Vernon râse uşor. Era atât de diferit de tatăl ei, care fusese afectuos, frumos şi cu umeri largi – cu un an peste treizeci, când fusese executat de rege. Unchiul ei privise acea execuţie şi zâmbise. Iar apoi venise să-i povestească tot.

— Te aliezi cu vrăjitoarele? o întrebă Vernon pe Elide. Cât de crud din partea ta.

Elide îşi coborî privirea în pământ.

— Nu am împotriva cui să mă aliez, unchiule.

— Poate că te-am protejat prea mult în toţi aceşti ani, dacă asta crezi.

Manon îşi înălţă capul.

— Spune ce ai de spus şi pleacă!

— Ai grijă, Aripă Conducătoare! zise Vernon. Ştii exact unde ţi se termină puterile.

Manon ridică din umeri.

— Mai ştiu şi exact unde să muşc.

Vernon rânji şi muşcă aerul din faţa lui. Amuzamentul i se accentuă în ceva urât, când se întoarse spre Elide.

— Voiam să văd ce mai faci. Ştiu cât de grea a fost ziua de azi.

Inima i se opri. Îi spusese cineva despre conversaţia din bucătărie? Fuseseră mai devreme spioni în turn?

— De ce ar fi o zi grea pentru ea, omule? Privirea fixă a lui Manon era la fel de rece ca fierul.

— Ziua asta este întotdeauna grea pentru familia Lochan, spuse Vernon. Ştii, Cal Lochan, fratele meu, a fost un trădător. Liderul unor rebeli, timp de câteva luni, după ce Terrasenul a fost moştenit de rege. Dar a fost prins, ca şi restul, şi ucis. Este greu pentru noi să-i blestemăm numele şi încă să ne fie dor de el, nu-i aşa, Elide?

Îi simţi vorbele ca pe o lovitură. Cum de uitase? Nu spusese rugăciunile, nu implorase zeii să aibă grijă de el. Era ziua în care murise tatăl ei, iar ea îl uitase, la fel de sigur cum lumea o uitase pe ea. Acum nu se mai prefăcea a-şi ţine capul plecat, chiar dacă Aripa Conducătoare o privea.

— Eşti un vierme inutil, Vernon, spuse Manon. Du-te şi varsă-ţi veninul în altă parte!

— Ce ar spune bunica ta, rosti gânditor Vernon, băgându-şi mâinile în buzunare, despre un asemenea comportament? Mârâitul lui Manon îl urmări şi după ce plecă pe coridor.

Manon deschise uşa lui Elide, dezvăluind o cameră abia suficient de mare pentru un pat şi o grămadă de haine. Nu i se permisese să aducă niciun fel de bunuri, nici amintirile pe care le ascunsese Finnula în toţi aceşti ani: mica păpuşă adusă de mama ei dintr-o călătorie pe Continentul Sudic, inelul cu pecete al tatălui ei, pieptenele din fildeş al mamei – primul dar pe care Cal Lochan i-l dăduse lui Marion Spălătorească, când o curta. În mod aparent, Marion vrăjitoarea clanului Dinţi-de-fier ar fi fost un nume mai bun.

Manon închise uşa în spatele lor, lovind-o cu piciorul. Prea mică – camera era prea mică pentru două persoane, mai ales când una dintre ele era

bătrână şi domina spaţiul doar respirând. Elide se aşează pe pat, doar ca să facă mai mult loc între ea şi Manon.

Aripa Conducătoare o fixă cu privirea mai mult timp, iar apoi spuse:

— Poţi să alegi, copil de vrăjitoare. Albastru sau roşu?

— Poftim?

— Sângele tău este albastru sau roşu? Tu hotărăşti. Dacă e albastru, se dovedeşte că am jurisdicţie asupra ta. Nenorociţi ca Vernon nu pot face ce vor cu neamul meu – nu fără permisiunea mea. Dacă sângele tău este roşu... Ei bine, nu îmi pasă în mod special de oameni şi s-ar putea să mă amuze văzându-l pe Vernon în acţiune.

— De ce mi-ai oferi aşa ceva?

Manon schiţă un zâmbet, cu toţi dinţii de fier şi fără remuşcări.

— Pentru că pot.

— Dacă sângele meu este... albastru, nu va confirma ce suspectează Vernon? Nu va acţiona?

— E un risc pe care va trebui să ţi-l asumi. Poate că va încerca ceva – să vadă ce obţine.

O capcană. Iar Elide era momeala. Să-şi revendice moştenirea de vrăjitoare şi, dacă Vernon ar fi luat-o pentru experiment, Manon ar fi putut să aibă un motiv să-l ucidă. Simţea că Manon spera asta. Nu era doar un risc, era un risc *stupid* şi sinucigaş. Dar mai bun decât nimic.

Vrăjitoarele, care nu îşi coborau privirea pentru niciun om... Până ce ar fi reuşit să scape, poate ar fi putut învăţa câte ceva despre cum era să aibă colţi şi gheare. Şi cum să le folosească.

— Albastru, şopti ea. Sângele meu este albastru.

— Bună alegere, copil de vrăjitoare, spuse Manon, iar cuvântul fu o provocare şi un ordin. Ea se întoarse, dar privi peste umăr. Bine ai venit în clanul Cioc-negru.

Copil de vrăjitoare. Elide se holbă în urma ei. Probabil făcuse cea mai mare greşeală din viaţă, dar... era ciudat.

Sentimentul de apartenenţă era ciudat.

Capitolul 26

— Nu o să pic mort, îi spuse Aedion verişoarei şi reginei lui, în timp ce ea îl ajuta să meargă pe acoperiş. Era a treia lor tură, pe când luna strălucea pe dalele din urma lor. Făcea eforturi să stea drept, nu din cauza coastelor pe care le simţea zvâcnind constant, ci pentru că Aelin – *Aelin* – era lângă el, cuprinzându-l cu un braţ de mijloc.

O briză răcoroasă de noapte, dantelată cu un fuior de fum la orizont, îl învălui, răcindu-i transpiraţia de pe gât. Dar el îşi feri capul din calea fumului, inhalând un alt miros, mai frumos. Îi găsi sursa privind în sus la el, cu o uşoară încruntare. Mirosul frumos al lui Aelin îl calma, îl trezea. Niciodată nu avea să se sature de acel miros. Era un miracol.

Dar privirea ei încruntată – *aceea* nu era un miracol.

— Ce e? întrebă el. Trecuse o zi de când ea luptase în Gropi – o zi dedicată mai mult somnului. În seara asta, la adăpostul întunericului, el reuşise

să coboare din pat pentru prima dată. Dacă ar mai fi stat închis o clipă, ar fi început să dărâme pereţii. Se săturase de cuşti şi închisori.

— Fac o evaluare profesională, spuse ea, mergând în acelaşi ritm cu el.

— Ca asasin, regină sau luptătoare în groapă?

Aelin rânji – un rânjet care-i spunea că se gândea să-l bată.

— Nu fi invidios că nu ai avut şansa să lupţi cu ticăloşii de Valgi.

Nu era vorba despre asta. Noaptea trecută, se luptase cu *Valgii,* în timp ce el zăcuse în pat, fără să ştie măcar că ea era în pericol. El încercase să se convingă că, în ciuda pericolului, în ciuda faptului că se întorsese mirosind a sânge şi rănită, acolo unde unul dintre ei o muşcase, măcar aflase că în Morath oamenii cu magie erau transformaţi în recipiente pentru Valgi.

Încercă să se convingă şi eşuă. Dar trebuia să o lase în pace. Nu avea să fie un Fae ticălos, teritorial şi autoritar, aşa cum îi plăcea ei să spună.

— Şi, dacă mă vei considera potrivit în urma evaluării, spuse Aedion în cele din urmă, mergem direct în Terrasen sau îl aşteptăm aici pe prinţul Rowan?

— Prinţul Rowan, zise ea, dând ochii peste cap. Mă tot pisezi cu detalii despre *Prinţul Rowan...*

— Te-ai împrietenit cu unul dintre cei mai mari luptători din istorie – poate cel mai mare războinic în viaţă. Tatăl tău şi toţi oamenii lui mi-au spus poveşti despre prinţul Rowan.

— Poftim?

O, cât aşteptase el să-i dea această informaţie

preţioasă...

— Războinicii din Nord încă vorbesc despre el.

— Rowan nu a fost niciodată pe acest continent.

Îi rostise numele cu atâta nonşalanţă – *Rowan.* Ea chiar nu ştia pe cine considera acum membru al Curţii ei, pe cine eliberase de jurământul faţă de Maeve. Despre cine spunea, în mod frecvent, că era un nesuferit. Rowan era cel mai puternic mascul Fae pur-sânge în viaţă. Iar mirosul lui o învăluia. Cu toate acestea, ea nu avea habar.

— Rowan Spin-alb este o legendă. La fel şi – cum le spune?

— Cadre, zise ea încruntată.

— Ei şase... Aedion oftă. Obişnuiam să spunem poveşti despre ei în jurul focului. Despre luptele şi aventurile lor.

Ea scoase un oftat.

— Te rog, *te rog* să nu i-o spui niciodată! Va începe să se laude şi va aduce vorba despre asta de fiecare dată când ne vom certa.

La drept vorbind, Aedion nu ştia ce avea să-i spună bărbatului – deoarece erau foarte, foarte multe lucruri de zis. Era uşor să îşi exprime admiraţia. Dar dacă era vorba să-i mulţumească pentru ce făcuse pentru Aelin în primăvara asta sau la ce se aştepta, mai exact, Rowan ca membru al Curţii ei – dacă prinţul Fae se aştepta să i se ofere jurământul de sânge, atunci... Făcu un efort să se abţină să o strângă mai tare pe Aelin.

Ren ştia deja că jurământul de sânge i se cuvenea lui Aedion, orice copil al Terrasenului ştia asta. Aşadar, primul lucru pe care urma să-l facă

Aedion la sosirea prinţului era să se asigure că el înţelegea acest detaliu. Nu era ca în Wendlyn, unde războinicilor li se oferea jurământul oricând voia conducătorul lor.

Nu – de când Brannon întemeiase Terrasenul, regii şi reginele aleseseră doar *un curtean* să facă un jurământ de sânge, de obicei la încoronarea lor sau imediat după aceea. Doar unul, pentru întreaga lor viaţă. Aedion nu avea niciun interes să cedeze această onoare, nici măcar legendarului prinţ-războinic.

— *În orice caz,* spuse brusc Aelin, când dădură din nou colţul pe acoperiş, nu plecăm încă spre Terrasen. Nu până când te vei simţi suficient de bine încât să călătoreşti repede. Acum, trebuie să obţinem Amuleta din Orynth de la Arobynn.

Aedion era pe jumătate tentat să îl vâneze pe fostul ei stăpân şi să-l sfâşie, în timp ce l-ar fi întrebat unde era ţinută amuleta, dar putea să-i respecte planul.

Era destul de slăbit încât, până acum, abia reuşise să stea în picioare destul cât să se uşureze. Faptul că Aelin îl ajutase prima dată fusese atât de ciudat, încât nici măcar nu reuşise să-şi facă nevoile, înainte ca ea să înceapă să cânte o melodie obscenă, cu voce tare, şi să dea drumul robinetului de la chiuvetă ajutându-l, în tot acest timp, să stea deasupra toaletei.

— Mai dă-mi o zi sau două şi te voi ajuta să vânezi unul dintre acei demoni ticăloşi pentru el. Mânia se izbi în el, la fel de puternic precum o lovitură fizică. Regele Asasinilor îi ceruse să se pună într-o astfel de primejdie – ca şi când viaţa ei

şi soarta regatului lor ar fi fost un nenorocit de joc pentru el.

Dar Aelin... Aelin făcuse târgul. Pentru el.

Din nou, îi fu greu să respire. Câte cicatrice avea să mai îndure corpul ei puternic şi suplu din cauza lui?

— Nu vei vâna Valgi cu mine, spuse Aelin apoi.

Aedion se împiedică de o treaptă.

— O, ba da!

— Nu, nu o vei face, spuse ea. În primul rând, eşti prea uşor de recunoscut...

— Nu începe!

Îl analiză ceva timp, ca şi când i-ar fi evaluat punctele slabe şi pe cele tari.

— Foarte bine, consimţi ea, în cele din urmă.

Uşurarea aproape că îl făcu să se cocoşeze.

— Dar, după toate astea – Valgii, amuleta, insistă Aedion, vom elibera magia? Ea dădu din cap. Presupun că ai un plan. Ea dădu iar din cap. El scrâşni din dinţi. Vrei să mi-l spui şi mie?

— Curând, spuse ea dulce.

Zeii să-l ajute.

— Şi, după împlinirea minunatului şi misteriosului tău plan, vom pleca spre Terrasen. Nu voia să o întrebe despre Dorian. Îi citise durerea pe chip din acea zi, în grădină.

Dar dacă ea nu putea să-l doboare pe prinţişor, ar fi făcut-o el. Nu i-ar fi făcut plăcere, iar căpitanul ar fi putut foarte bine să-l ucidă în schimb, dar, ca să păstreze Terrasenul în siguranţă, i-ar fi tăiat capul lui Dorian.

Aelin aprobă.

— Da, vom pleca – dar ai doar o legiune.

— Sunt oameni care ar lupta şi alte teritorii ar veni, dacă le-ai chema.

— Putem să vorbim mai târziu despre asta.

El îşi stăpâni mânia.

— Trebuie să ajungem în Terrasen înainte de sfârşitul verii – înainte ca zăpada să cadă în toamnă, altfel, vom aştepta până la primăvară. Ea dădu distant din cap. Ieri după-amiază, ea trimisese scrisorile pe care Aedion îi ceruse să le scrie lui Ren, legiunii Bane şi celorlalţi lorzi loiali din Terrasen, informându-i că se vor reîntâlni şi că toţi cei cu magie în vene trebuie să se ascundă. Ştia că lorzii rămaşi – ticăloşii bătrâni şi vicleni – nu aveau să aprecieze astfel de ordine, nici chiar de la regina lor. Dar el trebuia să încerce. Şi, adăugă el, deoarece ea cu siguranţă urma să îl întrerupă, vom avea nevoie de bani pentru acea armată.

— Ştiu, spuse ea încet.

Nu era un răspuns. Aedion încercă din nou.

— Chiar dacă oamenii ar fi de acord să lupte doar din onoare, vom avea şanse mai bune de a aduna mai mulţi, dacă vom putea să îi plătim. Ca să nu mai vorbim despre faptul că trebuie să îi hrănim, să îi înarmăm şi să le oferim provizii. De câţiva ani, el şi cei din legiunea Bane merseseră dintr-o tavernă în alta, adunând discret fonduri pentru eforturile lor. Încă îl durea să-i vadă pe cei mai săraci dintre oamenii lui punând bani câştigaţi cu greu în talerele de colectă, să vadă speranţa pe feţele lor slabe şi cu cicatrice. Regele Adarlanului ne-a golit tezaurul; a fost unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut. Singurii bani pe care îi avem sunt donaţiile oamenilor noştri – ceea ce nu

este mult – sau ce ne dă Adarlanul.

— Un alt mod de a păstra controlul în toţi aceşti ani, murmură ea.

— Poporul nostru este sărac. Sunt săraci lipiţi pământului, ca să nu mai vorbim de plătit taxele.

— Nu aş mări taxele ca să plătesc un război, spuse ea brusc. Şi nici nu aş prefera să cerşim împrumuturi de la naţiuni străine. În orice caz, nu încă. Gâtul lui Aedion se crispă la tonul ei amar, atunci când amândoi se gândiră la celălalt mod în care ar fi putut face rost de bani şi de oameni. Dar el nu îndrăzni să menţioneze o căsătorie aranjată, între ea şi liderul unui regat străin şi bogat – nu încă.

— Trebuie să începem să ne gândim la asta, spuse el. Dacă magia este într-adevăr eliberată, i-am putea recruta de partea noastră pe cei care o posedă – i-am putea instrui, le-am putea oferi bani şi adăpost. Imaginează-ţi un soldat care poate să ucidă cu sabia şi cu magia. Asta ar putea schimba cursul unei bătălii.

În ochii ei licăriră umbre.

— Într-adevăr.

El îi evaluă postura, claritatea privirii, chipul obosit. Prea multe – deja înfruntase şi supravieţuise prea multor lucruri. Îi văzuse cicatricele – tatuajele care le acopereau – ieşindu-i pe deasupra gulerului cămăşii din când în când. Încă nu îndrăznise să-i ceară să le vadă. Muşcătura bandajată de pe braţ era un fleac în comparaţie cu durerea aceea şi cu toate celelalte pe care nu le menţionase, cu cicatricele de pe tot corpul ei. Cicatricele amândurora.

— Iar apoi, spuse el, dregându-şi vocea, mai e şi jurământul sângelui. Stând în pat ore întregi, avusese timp să alcătuiască lista asta. Ea înţepeni. Nu trebuie să o faci – nu încă, adăugă rapid Aedion. Dar când vei fi pregătită, voi fi şi eu.

— Încă vrei să îmi juri credinţă? Vocea ei era monotonă.

— Bineînţeles. Era dreptul meu – şi este şi acum, spuse el, dând naibii prudenţa. Poate aştepta până ce vom ajunge în Terrasen, dar eu voi fi cel care îl va depune. Nimeni altcineva.

Ea înghiţi.

— Corect. Un răspuns calm, pe care el nu reuşi să-l descifreze.

Ea îi dădu drumul şi se îndreptă spre una dintre micile zone de antrenament, pentru a-şi testa braţul rănit. Sau poate că voia să se îndepărteze de el – poate că deschisese subiectul într-un mod greşit.

Poate că Aedion ar fi plecat şchiopătând de pe acoperiş, dacă uşa nu s-ar fi deschis şi nu ar fi apărut căpitanul.

Aelin mergea deja spre Chaol, cu o concentrare de prădător. Nu i-ar fi plăcut deloc să fie în locul căpitanului.

— Ce este? spuse ea.

Nu i-ar fi plăcut nici să fie întâmpinat astfel.

Aedion se îndreptă şchiopătând spre ei, în timp ce Chaol închise uşa cu piciorul, în urma lui.

— Piaţa Umbrelor a dispărut.

Aelin se opri brusc.

— Ce vrei să spui?

Faţa căpitanului era palidă şi crispată.

— Soldaţii Valg. În seara asta, au fost în piaţă şi au sigilat ieşirile, cu toată lumea înăuntru. Apoi, au *incendiat-o.* Oamenii care au încercat să scape prin canale au găsit o garnizoană de soldaţi aşteptându-i acolo, cu săbiile pregătite.

Asta explica fumul din aer, norii de la orizont. Pe toţi zeii. Probabil că regele îşi pierduse complet minţile – probabil că încetase să-i mai pese de ce credea populaţia.

Aelin îşi lăsă braţele pe lângă corp.

— De ce? Micul tremur din vocea ei îi zbârli părul lui Aedion, instinctele lui Fae vuind să îl oprească pe căpitan, să-i sfâşie gâtul, să înlăture cauza durerii şi fricii ei...

— Pentru că s-a aflat că rebelii care *l*-au eliberat – Chaol îi aruncă o privire lui Aedion – se întâlneau în Piaţa Umbrelor, ca să cumpere provizii.

Aedion ajunse lângă ea, destul de aproape încât să vadă crisparea de pe chipul căpitanului, slăbiciunea care nu fusese acolo cu câteva săptămâni în urmă. Ultima dată când vorbiseră.

— Şi presupun că dai vina pe mine, spuse calmă Aelin.

Un muşchi zvâcni pe maxilarul căpitanului. El nici măcar nu dăduse din cap, în semn de salut, spre Aedion şi nici nu menţionase colaborarea lor de luni întregi şi ce se întâmplase în acea cameră din turn...

— Regele ar fi putut să ordone să fie ucişi cu orice mijloace, spuse Chaol, cicatricea subţire de pe faţa lui văzându-se în lumina lunii. Dar a ales focul.

Aelin rămase complet nemişcată.

Aedion mârâi.

— Eşti un ticălos dacă sugerezi că atacul a fost un mesaj pentru ea.

În cele din urmă, Chaol îşi îndreptă atenţia asupra lui.

— Nu crezi că ăsta e adevărul?

Aelin îşi înălţă capul.

— Ai venit până aici ca să mă acuzi?

— *Tu* mi-ai spus să vin în seara asta, răspunse Chaol, iar Aedion fu pe jumătate tentat să îl facă să-şi înghită dinţii pentru tonul folosit. Dar am venit să te întreb de ce nu ai făcut nimic în privinţa turnului cu ceas. Câţi oameni nevinovaţi vor mai fi prinşi la mijloc din cauza asta?

Făcu un efort să tacă. Nu era nevoie să vorbească în numele lui Aelin.

— Sugerezi că nu-mi pasă? spuse ea, plină de venin.

— Ai riscat totul – multe vieţi – ca să scoţi un *singur* om. Cred că ţi se pare că acest oraş şi cetăţenii de aici pot fi sacrificaţi.

— *Căpitane,* chiar trebuie să-ţi aduc aminte că te-ai dus în Endovier şi nu ai clipit când ai văzut sclavii şi mormintele comune? rosti Aelin printre dinţi. Să-ţi aduc aminte că eram flămândă şi înlănţuită, iar tu l-ai lăsat pe ducele Perrington să mă pună la pământ, la picioarele lui Dorian, în timp ce tu nu ai făcut *nimic?* Iar acum ai tupeul să mă acuzi că nu-mi pasă, când mulţi dintre oamenii acestui oraş au profitat de pe urma sângelui şi suferinţei aceluiaşi popor pe care *tu* l-ai ignorat?

Aedion îşi înăbuşi mârâitul care îşi făcea loc

spre gâtul lui. Căpitanul nu-i spusese niciodată asta despre prima întâlnire cu regina lui. Nu spusese niciodată că nu intervenise în vreme ce ea era bruscată şi umilită. Tresărise oare căpitanul văzându-i cicatricele de pe spate sau doar le examinase, ca şi când ea ar fi fost vreun animal valoros?

— Nu mă poţi învinui, şopti Aelin. Nu mă poţi învinui pentru Piaţa Umbrelor.

— Oraşul încă are nevoie de protecţie, izbucni Chaol.

Aelin ridică din umeri, îndreptându-se către uşa acoperişului.

— Sau poate că acest oraş ar trebui să ardă, şopti ea.

Un fior coborî pe spinarea lui Aedion, chiar dacă ştia că ea spusese asta ca să-l enerveze pe căpitan.

— Poate că lumea ar trebui să ardă, adăugă ea, şi plecă de pe acoperiş.

Aedion se întoarse spre căpitan.

— Dacă vrei să te cerţi cu cineva, fă-o cu mine, nu cu ea.

Căpitanul nu făcu decât să scuture din cap şi să se uite în gol, peste mahalale. Aedion îi urmări privirea, observând capitala licărind în jurul lor.

El urâse acest oraş de prima dată când zărise zidurile albe, castelul de cleştar. Avea nouăsprezece ani, chefuise şi se culcase cu tot ce mişcă, dintr-un capăt în celălalt al Riftholdului, încercând să găsească ceva, orice, care să explice de ce Adarlanul se credea atât de al naibii de superior, de ce Terrasenul căzuse în genunchi în

faţa acestor oameni. Iar când Aedion terminase cu femeile şi petrecerile, după ce Riftholdul îşi aruncase bogăţiile la picioarele lui şi îl implorase pentru *mai mult, mai mult, mai mult,* tot îl urâse – chiar mai mult decât înainte.

Şi, în tot acel timp şi după aceea, nu ştiuse că ceea ce căuta cu adevărat, obiectul viselor inimii sale sfâşiate, locuia în casa unor asasini, la câteva străzi distanţă.

În cele din urmă, căpitanul spuse:

— Pari mai mult sau mai puţin întreg.

Aedion rânji ca un lup.

— Iar tu nu vei mai fi, dacă îi vei mai vorbi aşa.

Chaol dădu din cap.

— Ai aflat ceva despre Dorian cât timp ai fost în castel?

— Îmi insulţi regina şi totuşi ai curaj să mă întrebi aşa ceva?

Chaol îşi frecă sprâncenele cu degetul mare şi arătătorul.

— Te rog – spune-mi. Ziua de azi a fost suficient de grea.

— De ce?

— După lupta din Gropi, i-am vânat pe comandanţii Valg în canale. I-am urmărit până la noul lor cuib, slavă zeilor, dar nu am găsit niciun om ţinut captiv. Totuşi, au dispărut mai mulţi oameni ca niciodată – chiar de sub nasul nostru. Unii dintre ceilalţi rebeli vor să abandoneze Riftholdul. Să se stabilească în alte oraşe, aşteptând expansiunea Valgilor.

— Şi tu?

— Eu nu plec fără Dorian.

Aedion nu putu să-l întrebe dacă asta însemna viu sau mort şi oftă.

— A venit la mine în temniţă. M-a ironizat. Nu era nici urmă de omul din el. Nici măcar nu ştia cine era Sorscha. Îmi pare rău pentru Dorian, spuse apoi Aedion, poate pentru că se simţi deosebit de bun, mulţumită binecuvântării cu păr auriu din apartamentul de dedesubt.

Chaol îşi plecă umerii, ca şi când o greutate invizibilă l-ar fi apăsat.

— Adarlanul trebuie să aibă un viitor.

— Aşadar, devino tu rege!

— Nu sunt potrivit să fiu rege. Dispreţul de sine din acele cuvinte îl făcu pe Aedion să-i fie milă de căpitan, fără să vrea. Planuri – părea că Aelin avea un plan pentru orice. Ea îl invitase pe căpitan în seara asta aici, îşi dădu el seama, nu ca să discute ceva cu ea, ci tocmai pentru conversaţia asta. Se întrebă când va începe să aibă încredere în el.

Lucrurile astea aveau nevoie de timp, îşi aminti el. Ea era obişnuită cu o viaţă plină de secrete; va mai dura până va învăţa să depindă de el.

— Pot să mă gândesc la variante mai rele, spuse Aedion. Cum ar fi Hollin.

— Şi ce veţi face tu şi Aelin în legătură cu Hollin? întrebă Chaol, privind spre fum. Unde trageţi linia?

— Nu ucidem copii.

— Nici măcar pe cei care dau semne că sunt deja corupţi?

— Nu ai dreptul să ne arunci genul ăsta de rahat în faţă – nu când *regele* tău ne-a ucis familia şi poporul.

Ochii lui Chaol tremurară.

— Îmi pare rău.

Aedion scutură din cap.

— Nu suntem inamici. Poţi avea încredere în noi – în Aelin.

— Nu, nu pot. Nu mai pot.

— Atunci, este pierderea ta, spuse Aedion. Noroc.

Doar asta putea să-i ofere căpitanului.

~

Chaol ieşi grăbit din apartamentul din depozit şi traversă strada spre locul în care Nesryn se rezema de clădire, cu braţele încrucişate. Sub umbrele glugii, gura i se strâmbă.

— Ce s-a întâmplat?

El continuă să meargă pe stradă, cu sângele fierbându-i în vene.

— Nimic.

— Ce au spus?

Nesryn ţinu pasul cu el, în acelaşi ritm.

— Nu este treaba ta, aşa că las-o baltă! Doar pentru că lucrăm împreună, asta nu înseamnă că eşti îndreptăţită să ştii tot ce se întâmplă în viaţa mea.

Nesryn înţepeni aproape imperceptibil şi ceva din Chaol tresări, vrând deja să-şi retragă cuvintele.

Dar era adevărat. El distrusese totul în ziua în care fugise din castel – şi poate că ajunsese să-şi petreacă timpul cu Nesryn pentru că era singura

care nu îl privea cu milă.

Poate că fusese egoist să facă ce făcuse.

Nesryn nu se deranjă să-şi ia rămas-bun, înainte de a dispărea pe alee.

Cel puţin el nu se putea urî mai mult decât o făcea deja.

~

Să-l mintă pe Aedion în legătură cu jurământul de sânge era... îngrozitor.

Ea avea să-i spună – avea să găsească o cale să-i spună. Când lucrurile ar fi fost mai puţin noi. Când el nu s-ar mai fi uitat la ea ca şi când ar fi fost un miracol nenorocit când, de fapt, era o ticăloasă mincinoasă şi laşă.

Poate că ceea ce se întâmplase cu Piaţa Umbrelor *fusese* din vina ei.

Ghemuită pe un acoperiş, Aelin alungă mantia de vină şi mânie care o sufocase de câteva ore şi îşi îndreptă atenţia spre aleea de dedesubt. Perfect.

În seara asta, urmărise câteva patrule diferite, observând care dintre comandanţi purta inele negre, care părea mai brutal decât restul, care nici măcar nu încerca să se mişte ca un om. Bărbatul – sau acum era un demon? – care deschisese grătarul canalului de pe strada de dedesubt era unul dintre cei mai blânzi.

Îşi dorise să îl urmeze pe acest comandant spre locul în care îşi făcea cuibul, pentru a-i putea da măcar informaţia asta lui Chaol – să-i

demonstreze cât de interesată era de bunăstarea acestui oraş nenorocit.

Oamenii comandantului se îndreptaseră spre palatul strălucitor de cleştar, ceaţa densă a râului aruncând tot dealul într-o lumină verzuie. Dar el cotise, intrând mai adânc în mahalale şi spre canalizarea de dedesubt. Îl urmări dispărând prin grătarul canalului, apoi coborâse vioi de pe acoperiş, grăbindu-se către cea mai apropiată intrare, care ar fi avut legătură cu a lui. Reprimându-şi vechea frică, pătrunse în linişte în canal, la o stradă sau două mai jos de locul în care intrase el, şi ascultă cu atenţie.

Picuratul apei, mirosul urât al murdăriei, fuga şobolanilor...

Şi paşi care plescăiau în faţă, în jurul următoarei mari intersecţii de tuneluri. Perfect.

Aelin îşi ţinu săbiile ascunse în costum, ca să nu ruginească în umezeala canalului. Ea rămase în umbre, păşind fără zgomot în timp ce se apropie de intersecţie, şi privi după colţ. Iată-l, comandantul Valg mergea prin tunel, cu spatele la ea, înaintând.

Când el se îndepărtă destul de mult, ea se strecură după colţ, rămânând în întuneric, evitând zonele de lumină care străluceau prin grătarele de deasupra. Tunel după tunel, îl urmări până ce ajunse la un bazin mare.

Era înconjurat de pereţi înalţi şi dărăpănaţi, acoperiţi cu murdărie şi muşchi atât de vechi, încât ea se întrebă dacă erau unii dintre primii construiţi în Rifthold.

Dar nu bărbatul aflat în genunchi în faţa

bazinului, cu apele-i alimentate de râurile care şerpuiau din toate direcţiile, fu cel care îi luă suflarea şi o făcu să simtă panica inundându-i venele.

Ci creatura care ieşi din apă.

Capitolul 27

Creatura se ridică, corpu-i negru de piatră spintecând apa, abia făcând-o să se unduiască. Comandantul Valg îngenunche în faţa ei, cu capul plecat, nemişcând un muşchi în timp ce creatura îngrozitoare se ridică.

Inima îi bătu cu putere, iar Aelin îşi impuse să se calmeze, cât observă detaliile creaturii care stătea acum până la brâu în bazin, apa picurându-i de pe braţele mari şi de pe botul alungit, ca al unui şarpe.

O mai văzuse. Una dintre cele opt creaturi sculptate chiar în turnul cu ceas; opt capete de balauri care putea să jure... o priviseră la un moment dat. Îi zâmbiseră.

Lipsea acum unul din turnul cu ceas sau statuile fuseseră inspirate de acest monstru?

Ea îşi forţă puterea în genunchi. O lumină slabă, de culoare albastră, începu să pulseze pe sub costumul ei – rahat! Ochiul. Niciodată nu era un semn bun când pâlpâia – niciodată, niciodată, niciodată. Îl acoperi cu o mână, ucigând strălucirea abia perceptibilă.

— Raportează! şopti creatura printr-o gură cu dinţi negri, de piatră. Câine Wyrd – aşa l-ar fi numit ea. Chiar dacă nu semăna nici pe departe cu un

câine, ea avea sentimentul că această *creatură-balaur* putea să ia urma şi să vâneze la fel de bine ca orice câine. Şi că îşi asculta stăpânul.

Comandantul îşi păstră capul plecat.

— Nici urmă de general sau de cei care l-au ajutat să scape. Am primit veşti că a fost reperat pe drumul sudic, călărind cu alţi cinci, spre Fenharrow. Am trimis două patrule după ei.

Pentru asta, trebuia să-i mulţumească lui Arobynn.

— Mai caută! spuse câinele Wyrd. Lumina slabă licărea pe venele irizate din pielea lui de obsidian. Generalul a fost rănit – nu avea cum să ajungă departe.

Vocea creaturii o făcu să îngheţe. Nu era vocea unui demon sau a unui om. Ci a regelui. Ea nu voia să ştie ce fel de lucruri făcuse ca să vadă prin ochii acestei creaturi, să vorbească prin gura ei.

Simţi un fior pe şira spinării, când se retrase prin tunel. Apa care curgea lângă aleea înălţată nu era destul de adâncă încât creatura să fi putut înota pe acolo, dar... ea nu îndrăzni să respire prea zgomotos.

O, cu siguranţă avea să i-l dea lui Arobynn pe comandantul Valg. Apoi, să îi lase pe Chaol şi pe Nesryn să îi vâneze pe toţi, până la exterminare.

Dar nu înainte să aibă şansa de a vorbi personal cu unul.

~

Aelin se opri din tremurat abia după zece

cvartale, zece cvartale în care se gândi dacă să le spună ce văzuse şi ce plănuise, dar, imediat ce intră pe uşă şi îl văzu pe Aedion plimbându-se nervos pe lângă fereastră, simţi din nou tensiunea.

— Ca să vezi! făcu ea, scoţându-şi gluga. Sunt vie şi nevătămată.

— Ai spus două ore şi ai fost plecată patru.

— Am avut nişte treburi – lucruri pe care doar *eu* le pot face. Şi, ca să le pot rezolva, a trebuit să ies. Tu nu poţi încă să stai pe străzi, mai ales dacă există un pericol...

— Ai jurat că nu era niciun pericol.

— Arăt ca un oracol? Întotdeauna există un pericol – *întotdeauna.*

Ăsta nu era nici măcar pe jumătate adevărul.

— Miroşi ca nenorocitele de canale, izbucni Aedion. Vrei să-mi spui ce ai căutat *acolo?*

Nu. Nu prea voia.

Aedion îşi frecă faţa.

— Înţelegi cum a fost să stau degeaba, câtă vreme ai fost plecată? Ai spus două ore. La ce trebuia să mă gândesc?

— Aedion, răspunse ea cât de calm putu şi îşi scoase mănuşile murdare, înainte de a-l apuca de mâna mare şi bătătorită. Înţeleg. Chiar înţeleg.

— Ce făceai, de era atât de important încât nu puteai aştepta o zi sau două? Ochii lui erau mari, rugători.

— Cercetam.

— Te pricepi la asta, nu-i aşa? La jumătăţi de adevăr.

— În primul rând, doar pentru că eşti... *tu,* nu ai dreptul să ştii tot ce fac*. În al doilea rând...*

— Iar începi cu *listele.*

Îl strânse de mână suficient de puternic încât oasele unui bărbat mai slab s-ar fi rupt.

— Dacă nu îţi plac listele mele, nu te certa cu mine.

El o fixă cu privirea; şi ea făcu la fel. Ferm, continuu. Semănau foarte mult. Aedion expiră şi se uită la mâinile lor împreunate – apoi o deschise pe a lui ca să-i examineze palma cu cicatrice, încrucişate cu urmele jurământului ei faţă de Nehemia şi tăietura pe care o făcuse în clipa în care ea şi Rowan deveniseră *carranam,* magia lor unindu-i pentru totdeauna.

— Este greu să nu mă gândesc la faptul că ai toate cicatricele din vina mea.

O! O! Îi luă vreo două secunde, dar Aelin reuşi să îşi înalţe bărbia într-un unghi delicios şi să-i dea replica.

— Te rog. Pe jumătate le merit. Ea îi arătă o mică cicatrice de pe interiorul antebraţului. O vezi pe asta? Un bărbat dintr-o tavernă m-a tăiat cu o sticlă, după ce am trişat la cărţi şi am încercat să-i fur banii.

El scoase un sunet gâtuit.

— Nu mă crezi?

— O, te cred! Nu ştiam că joci cărţi atât de prost încât să recurgi la trişat. Aedion chicoti încet, dar frica zăbovi.

Aşa că ea îşi trase în spate gulerul tunicii, ca să dezvăluie un colier subţire de cicatrice.

— Baba Picioare-galbene, Matroana clanului vrăjitoarelor Picioare-galbene, mi-a făcut astea când a încercat să mă ucidă. I-am tăiat capul, apoi

i-am tăiat cadavrul în bucăţi mici, după care l-am îndesat în cuptorul din căruţa ei.

— M-am întrebat cine a ucis-o pe Picioare-galbene.

Ea l-ar fi îmbrăţişat doar pentru acea propoziţie – pentru lipsa de frică sau de dezgust din ochii lui.

Apoi se îndreptă spre masă şi scoase o sticlă de vin din dulap.

— Mă mir că nu mi-aţi băut tot alcoolul bun în lunile astea, sălbaticilor. Se încruntă spre dulap. Se pare că unul dintre voi mi-a băut din coniac.

— Bunicul lui Ren, zise Aedion, urmărindu-i mişcările de lângă fereastră.

Ea deschise sticla de vin şi nu se deranjă să ia un pahar: se aşeză pe canapea şi luă o gură.

— Asta, spuse ea, arătând spre o cicatrice zimţată de lângă cot. Aedion înconjură canapeaua ca să se aşeze lângă ea. Ocupa aproape jumătate din spaţiu. Lordul Pirat din Golful Craniului mi-a făcut asta, după ce i-am distrus tot oraşul, am eliberat sclavii şi am arătat şi bine când am făcut-o.

Aedion luă sticla de vin şi bău.

— Te-a învăţat cineva vreodată ce e modestia?

— Dacă tu nu ai învăţat, de ce aş face-o eu?

Aedion râse, iar apoi îi arătă mâna lui stângă. Câteva degete erau strâmbe.

— În tabăra de instrucţie, unul dintre acei ticăloşi adarlanieni mi-a rupt toate degetele, pentru că aveam gura mare. Apoi, mi le-a rupt iar, pentru că nu m-am oprit din înjurat după aceea.

Ea fluieră printre dinţi, chiar dacă se minuna de curajul şi de sfidarea lui. Chiar dacă mândria

pentru verişorul ei se împletea cu un pic de ruşine proprie. Aedion îşi ridică cămaşa, dezvăluind un abdomen musculos, pe care o tăietură groasă şi zimţată cobora dinspre coaste până la buric.

— Bătălia de lângă Rosamel. Un cuţit de vânătoare zimţat, lung de cincisprezece centimetri, curbat la vârf. Nenorocitul m-a nimerit aici – şi arătă de sus, apoi îşi coborî degetul – şi a tăiat în jos.

— Rahat! exclamă ea. Cum naiba mai respiri?

— Am avut noroc şi am reuşit să mă mişc atunci când l-a tras în jos, împiedicându-l să mă spintece. Măcar după aceea am aflat cât de valoros este un scut.

Aşa îşi petrecură toată seara şi noaptea, pasând sticla de vin de la unul la altul. Pe rând, spuseră poveştile rănilor acumulate în anii petrecuţi departe unul de celălalt. Şi, după un timp, ea îşi scoase costumul şi se întoarse ca să-i arate spatele – să-i arate cicatricele şi tatuajele care le acopereau.

Când ea se rezemă din nou de canapea, Aedion îi arătă cicatricea de pe pectoralul său stâng, din prima bătălie în care luptase, când, în sfârşit, reuşise să recâştige Sabia din Orynth – sabia tatălui ei.

El se îndreptă spre ceea ce ea considera acum a fi camera lui, iar când se întoarse, ţinea sabia în mâini şi îngenunche.

— Asta îţi aparţine, vorbi el răguşit.

Ea înghiţi zgomotos şi puse teaca în mâinile lui Aedion, chiar dacă inima i se frânse la vederea sabiei tatălui ei, din cauza a ceea ce făcuse el ca

să o obţină, să o salveze.

— Îţi aparţine, Aedion.

El nu coborî sabia.

— Eu doar am păstrat-o în siguranţă.

— Îţi aparţine, rosti ea din nou. Nimeni altcineva nu o merită. Nici măcar ea, îşi dădu seama.

Aedion respiră tremurat şi îşi plecă capul.

— Eşti un beţiv trist, îi spuse ea, iar el râse.

Aedion puse sabia pe masa din spatele lui şi se aşeză din nou pe canapea. Era destul de masiv, iar ea aproape căzu de pe propria pernă şi îi aruncă o privire când se îndreptă.

— Nu-mi rupe canapeaua, brută stângace!

Aedion îi zburli părul şi îşi întinse picioarele lungi în faţă.

— Zece ani şi uite cum mă tratează draga mea verişoară.

Ea îi dădu un cot în coaste.

~

Mai trecură două zile, iar Aedion îşi ieşea din minţi, mai ales că Aelin se tot strecura afară, doar ca să se întoarcă acoperită de murdărie şi mirosind ca tărâmul de foc al lui Hellas. A ieşi pe acoperiş, la aer proaspăt nu era acelaşi lucru cu a ieşi *în lume,* iar apartamentul era atât de mic, încât el începu să se gândească să doarmă la parterul depozitului, ca să i se pară că are mai mult spaţiu.

Mereu se simţea aşa – fie că era în Rifthold, în Orynth sau în cele mai elegante palate – dacă

trecea prea mult timp fără să meargă prin păduri sau pe câmp, fără ca vântul să-i atingă faţa. Pe toţi zeii, ar fi preferat până şi tabăra de război a legiunii Bane locului ăsta. Trecuse prea mult timp de când îşi văzuse oamenii, de când râsese cu ei, de când le ascultase şi le invidiase în secret poveştile despre familiile şi casele lor. Dar nu mai era cazul – nu acum, când propria lui familie se întorsese la el; nu acum, când *Aelin* era casa lui. Chiar dacă zidurile casei *ei* îl sufocau.

Probabil că părea la fel de captiv precum se simţea, deoarece Aelin dădu ochii peste cap când se întoarse în apartament, în acea după-amiază.

— Bine, bine, spuse ea, ridicând mâinile în aer. Aş prefera să te distrugi decât să-mi strici mobila de plictiseală. Eşti mai rău decât un câine.

Aedion zâmbi.

— Fac tot posibilul ca să impresionez.

Aşadar, se înarmară, îşi puseră mantiile şi făcură doi paşi afară, înainte ca el să detecteze un miros feminin – ca de mentă şi o mirodenie pe care nu o putea identifica – apropiindu-se de ei. Repede. Mai simţise acel parfum, dar nu îşi amintea unde.

Durerea îi biciui coastele când întinse mâna spre pumnal.

— E Nesryn. Relaxează-te! îl linişti Aelin.

Într-adevăr, femeia care se apropia ridică o mână în semn de salut, deşi era acoperită cu o mantie atât de bine, încât Aedion nu vedea nimic din chipul frumos de dedesubt.

Aelin o întâlni la jumătatea străzii, mişcându-se cu uşurinţă în costumul ei negru, şi nu îl aşteptă şi pe Aedion.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă ea.

Atenţia femeii se îndreptă dinspre Aedion către regina lui. El nu uitase acea zi de la castel – săgeata pe care o trăsese şi cea pe care o îndreptase în direcţia lui.

— Nu. Am venit să dau raportul despre noile cuiburi pe care le-am găsit. Dar mă pot întoarce mai târziu, dacă sunteţi ocupaţi.

— Tocmai ieşeam în oraş, spuse Aelin, să-i dăm de băut generalului.

Părul negru, până la umeri, al lui Nesryn se mişcă sub glugă, când îşi înălţă capul.

— Ai nevoie de încă o pereche de ochi care să vă păzească?

Aedion deschise gura, dorind să spună nu, dar Aelin părea gânditoare. Ea privi peste umăr spre el, iar Aedion ştiu că îi evalua condiţia fizică, pentru a hotărî dacă voia, într-adevăr, încă o sabie printre ei. Dacă Aelin ar fi fost în Bane, ar fi doborât-o pe loc.

— Ce vreau este un chip frumos, care să nu-i aparţină verişoarei mele. Se pare că eşti numai bună, îi spuse Aedion, tărăgănat, tinerei rebele.

— Eşti un nesuferit, i-o întoarse Aelin. Şi, din nefericire, căpitanul n-ar fi deloc bucuros dacă i-ai face avansuri lui Faliq, vere.

— N-aş spune asta, zise repede Nesryn.

— Mi-e indiferent, spuse Aelin, ridicând din umeri. Şi aşa era.

Nesryn scutură din cap.

— Nu mă gândeam la tine, dar – n-aş spune asta. Cred că se complace în nefericire. Rebela flutură o mână. Oricum am putea muri oricând. Nu

văd scopul melancoliei.

— Ei bine, ai noroc, Nesryn Faliq, spuse Aelin. Se pare că m-am săturat de verişorul meu, aşa cum s-a săturat şi el de mine. Avem nevoie de prieteni noi.

Aedion schiţă o plecăciune spre rebelă, iar coastele îl durură din cauza mişcării. Apoi, gesticulă spre strada din faţă.

— După tine.

Nesryn îl măsură din priviri, ca şi când ar fi văzut exact poziţia rănii dureroase, iar apoi o urmă pe regină.

Aelin îi duse la o tavernă cu adevărat infamă, la câteva cvartale distanţă. Cu un mers impresionant şi ameninţător, alungă doi hoţi care stăteau în spate, la o masă. Se uitară o singură dată la armele ei, la costumul ei extraordinar, şi deciseră că le plăcea să-şi păstreze organele în corp.

Cei trei rămaseră în cârciumă până la închidere, atât de acoperiţi de glugi, încât abia se recunoşteau reciproc, jucând cărţi şi refuzând numeroasele oferte de a li se alătura altor jucători. Nu aveau bani de pierdut la jocuri adevărate, aşadar, în loc de bani, foloseau nişte boabe de fasole uscată, pe care le adusese chelneriţa, convinsă de Aedion.

Nesryn abia vorbea şi câştiga rundă după rundă, iar Aedion presupuse că tăcerea ei era bună, având în vedere că nu hotărâse încă dacă voia să o ucidă pentru acea săgeată pe care o trăsese. Dar Aelin îi puse întrebări despre brutăria familiei ei, despre viaţa părinţilor ei pe Continentul

Sudic, despre sora, nepoatele şi nepoţii ei. Când, părăsiră, într-un final, cârciuma, niciunul dintre ei neîndrăznind să se îmbete în public şi nici nerăbdători să meargă încă la culcare, hoinăriră pe aleile mahalalei.

Aedion savură fiecare pas de libertate. Fusese închis în acea celulă câteva săptămâni. Acest lucru îi deschisese o rană veche, una despre care nu vorbise cu Aelin sau cu altcineva; doar războinicii lui cei mai valoroşi din legiunea Bane ştiau şi asta doar pentru că îl ajutaseră să se răzbune, la câţiva ani după întâmplare. Aedion încă se gândea la asta când ajunseră pe o alee îngustă şi ceţoasă, cu pietrele-i negre luminate argintiu de lumina lunii ce se ivea deasupra.

Auzi târşâitul cizmelor pe piatră înaintea însoţitoarelor lui, urechile lui de Fae prinzând sunetul, şi întinse o mână în faţa lui Aelin şi Nesryn, care rămaseră complet nemişcate. Adulmecă aerul, dar străinul nu se afla în direcţia vântului. Aşa că ascultă.

Era o singură persoană, judecând după sunetul paşilor aproape neauziţi care străpungea zidul de ceaţă. Se deplasa cu uşurinţa unui prădător, activându-i instinctele lui Aedion. Acesta îşi palmă cuţitele de luptă când mirosul bărbatului îl lovi – nespălat, dar cu un iz de pin şi de zăpadă. Apoi, simţi mirosul lui *Aelin* pe străin, mirosul complex şi stratificat, împletit în fiinţa bărbatului.

Bărbatul ieşi din ceaţă; înalt – poate mai înalt decât Aedion, chiar dacă doar cu doi centimetri –, cu o constituţie robustă şi înarmat atât peste, cât şi pe sub haina de un gri-deschis, cu glugă.

Aelin făcu un pas în faţă. Un pas, ca şi când ar fi fost ameţită. Expiră tremurând şi scânci uşor – un suspin. Apoi alergă pe alee, zburând ca şi când însuşi vântul i-ar fi împins călcâiele.

Se aruncă asupra bărbatului, lovindu-se de el atât de tare încât altul în locul lui s-ar fi lovit de zidul de piatră.

Dar bărbatul o trase spre el, braţele lui mari înfăşurându-se strâns în jurul ei, şi o ridică în aer. Nesryn dădu să se apropie, dar Aedion o opri, prinzând-o de braţ.

Aelin râdea şi plângea în acelaşi timp, iar bărbatul nu făcea nimic altceva decât să o ţină, îngropându-şi capul acoperit de glugă în gâtul ei. Ca şi când i-ar fi sorbit mirosul.

— Cine este? întrebă Nesryn.

Aedion zâmbi.

— Rowan.

Capitolul 28

Tremura din cap până în picioare şi nu se putea opri din plâns, nu când toată greutatea dorului de Rowan o copleşi, greutatea acestor săptămâni petrecute de una singură.

— Cum ai ajuns aici? Cum m-ai *găsit?* Aelin se retrase destul de mult ca să-i studieze faţa dură, umbrită de glugă, tatuajul ce se ivea dintr-o parte şi zâmbetul lui fioros.

El era aici, el era aici, el era aici.

— Ai spus clar că neamul meu nu ar fi binevenit pe continentul tău, răspunse el. Până şi sunetul vocii lui era un balsam şi o binecuvântare.

Aşa că am plecat clandestin, cu o corabie. Ai zis ceva despre o casă în mahala, aşadar, când am sosit în seara asta, am rătăcit până când ţi-am simţit parfumul. O studie cu privirea evaluatoare şi fermă a unui războinic, cu buzele strânse. Ai multe să-mi spui, zise el, iar ea dădu din cap. Tot – voia să-i spună tot. Ea îl apucă mai puternic, savurându-i muşchii încordaţi ai antebraţelor, puterea lui perpetuă. El îi dădu la o parte o şuviţă rebelă de păr, degetele lui bătătorite atingându-i obrazul într-o mângâiere fină. Blândeţea mângâierii o făcu să se înece cu un alt suspin. Dar nu eşti rănită, rosti el încet. Eşti bine?

Ea dădu din nou din cap şi îşi vârî faţa în pieptul lui.

— Credeam că ţi-am ordonat să rămâi în Wendlyn.

— Am avut motivele mele, mai bine ţi le spun într-un loc sigur, rosti el. Apropo, prietenii tăi de la fortăreaţă îţi transmit salutări. Cred că le lipseşte încă o spălătoreasă de vase. Mai ales lui Luca – *şi mai ales* dimineaţa.

Ea râse şi îl îmbrăţişă. El era aici, şi nu era ceva inventat de ea, vreun vis nebunesc pe care îl avusese, şi...

— De ce plângi? întrebă el, încercând să o împingă destul de mult încât să-i vadă din nou chipul.

Dar ea se ţinu de el cu o înverşunare atât de mare, încât îi simţi armele de sub haine. Cât timp era aici, lângă ea, totul avea să fie bine, chiar dacă s-ar fi dus totul naibii.

— Plâng, se smiorcăi ea, pentru că miroşi atât

de urât, încât îmi lăcrimează ochii.

Rowan izbucni într-un râs care făcu toate rozătoarele de pe alee să tacă. În cele din urmă, ea se retrase, zâmbind.

— Un pasager clandestin nu poate face baie, glumi el, eliberând-o din strânsoare doar ca să-i dea un bobârnac peste nas. Ea îl împinse în joacă, dar el se uită de-a lungul aleii, unde aşteptau Nesryn şi Aedion. Probabil că le supraveghease fiecare mişcare pe care o făcuseră. Şi, dacă i-ar fi considerat o adevărată ameninţare pentru ea, ar fi fost morţi de minute bune. Ai de gând să-i faci să stea acolo toată noaptea?

— De când te interesează manierele? Cu un braţ, îi cuprinse mijlocul, nedorind să-i dea drumul, dacă se transforma în vânt şi dispărea? Mâna pe care şi-o ţinea nonşalant pe umerii ei era o greutate mare şi glorioasă; se apropiară de ceilalţi.

Dacă Rowan s-ar fi luptat cu Nesryn sau chiar cu Chaol, ar fi fost clar câştigător. Dar cu Aedion... Ea nu-l văzuse încă luptând – şi, după felul în care verişorul ei îl privea pe Rowan, în ciuda întregii lui admiraţii declarate, se întrebă dacă şi Aedion se gândea cine ar fi ieşit viu din acea luptă. Rowan se încordă un pic sub prinsoarea ei.

Niciunul dintre bărbaţi nu privi în altă parte când se apropiară. Prostii teritoriale.

Aelin îl strânse atât de puternic pe Rowan de mijloc, încât el şuieră şi o pişcă de umăr. Războinici Fae: nepreţuiţi într-o luptă – şi o pacoste pentru ea, în restul timpului.

— Să intrăm! zise ea.

Nesryn se retrăsese un pic, ca să observe ceea

ce cu siguranţă avea să fie o luptă memorabilă a orgoliilor de războinici.

— Ne vedem mai târziu, spuse rebela, cu colţurile gurii ridicate, neadresându-se niciunuia dintre ei în mod deosebit, înainte de a dispărea în mahala.

O parte din Aelin se gândi să o cheme înapoi – aceeaşi parte care o făcuse să o invite pe Nesryn. Femeia păruse singuratică, uşor în derivă. Dar Faliq nu avea niciun motiv să rămână. Nu în acest moment.

Aedion păşi în faţa ei şi a lui Rowan, conducându-i tăcut înapoi spre depozit.

Chiar şi prin straturile de haine şi arme, ea simţi, cu degetele, că muşchii lui Rowan erau încordaţi, în timp ce el supraveghea Riftholdul. Se gândi dacă să-l întrebe ce anume detecta cu acele simţuri ascuţite, ce straturi ale oraşului, despre care ea poate că nu ştia că existau. Nu îi invidia simţul excelent al mirosului, cel puţin nu în mahala. Dar nu era nici locul şi nici timpul să-i pună întrebări – nu înainte de a ajunge într-un loc sigur. Înainte de a vorbi cu el. Între patru ochi.

Rowan cercetă depozitul fără să comenteze, înainte de a se da la o parte, ca să o lase să intre înaintea lui. Ea uitase cât de frumos îşi mişca trupul puternic – o furtună în carne şi oase.

Trăgându-l de mână, ea îl conduse la etaj şi în camera mare. Ştia că, până la jumătatea drumului, el asimilase fiecare detaliu, fiecare intrare, ieşire şi metodă de evadare.

Aedion rămase în faţa şemineului, cu gluga încă pe cap, cu mâinile încă aproape de arme.

— Aedion, el este Rowan, îi spuse ea peste umăr, când trecură pe lângă el. Rowan, fă cunoştinţă cu Aedion! Înălţimea Sa are nevoie de o baie sau voi vomita dacă voi fi nevoită să stau lângă el mai mult de un minut.

Nu-i mai dădu nicio explicaţie înainte să-l tragă pe Rowan în dormitorul ei şi să închidă uşa în urma lor.

~

Aelin se rezemă de uşă, iar Rowan se opri în mijlocul camerei, cu faţa întunecată de umbrele glugii lui gri şi groase. Spaţiul dintre ei se tensionă, fiecare centimetru pârâind.

Îşi muşcă buza de jos şi îl studie: hainele cunoscute; varietatea de arme periculoase; liniştea nefirească, de nemuritor. Doar prezenţa lui lua aerul din cameră, din plămânii ei.

— Scoate-ţi gluga! ceru el cu un mic hârâit, fixându-i gura cu privirea.

Ea îşi încrucişă braţele.

— Mi-o arăţi pe a ta, ţi-o arăt pe a mea, Prinţe.

— De la lacrimi la impertinenţă în câteva minute. Mă bucur că despărţirea de o lună nu ţi-a diminuat obişnuita bună dispoziţie. El îşi trase gluga şi ea vorbi.

— Părul tău! L-ai tuns complet! Apropiindu-se de el, îşi dădu şi ea jos gluga. Într-adevăr, lungul lui păr alb-argintiu era acum tuns scurt. Îl făcea să pară mai tânăr, îi evidenţia mai mult tatuajul şi... ce-i drept, îl făcea şi mai frumos. Sau poate că i se

părea ei, din cauză că-i fusese dor de el.

— De vreme ce te-ai gândit că ne vom lupta mult pe aici, părul scurt este mai util. Deşi nu pot spune acelaşi lucru despre părul *tău.* La fel de bine ai fi putut să-l vopseşti albastru.

— Taci. Părul tău era atât *de frumos.* Speram să mă laşi să-l împletesc într-o zi. Presupun că, în schimb, va trebui să-mi cumpăr un ponei. Ea îşi înălţă capul. Aşadar, când te transformi, vei fi un şoim fără pene?

Lui i se umflară nările, iar ea îşi strânse buzele, ca să nu râdă.

El cercetă camera: patul mare, pe care ea nu se deranjase să-l facă în acea dimineaţă, şemineul din marmură, împodobit cu fleacuri şi cărţi, uşa deschisă spre şifonierul ei imens.

— N-ai minţit când ai spus că-ţi place luxul.

— Nu tuturor ne place să trăim în sărăcia de războinic, replică ea, prinzându-l din nou de mână. Îşi amintea bătăturile, forţa şi mărimea mâinilor lui. Degetele lui le cuprinseră pe ale ei.

Deşi avea un chip pe care îl memorase, un chip care îi bântuise visele în aceste ultime săptămâni… era, cumva, nou. Iar el o privi, pur şi simplu, ca şi când s-ar fi gândit la acelaşi lucru.

El deschise gura să spună ceva, dar ea îl trase în baie şi aprinse câteva lumânări de lângă chiuvetă şi de pe marginea de deasupra căzii.

— Am vorbit serios în legătură cu baia, zise ea, răsucind robinetele şi acoperind scurgerea. Puţi!

Rowan o privi, când se aplecă să apuce un prosop, din micul dulap de lângă toaletă.

— Spune-mi tot.

Ea scoase un flacon verde cu săruri de baie şi un altul, cu ulei de baie, şi turnă cantităţi generoase din fiecare, iar apa deveni lăptoasă şi opacă.

— Îţi voi spune, după ce te vei băga în apă şi nu vei mai mirosi ca un vagabond.

— Dacă îmi aduc bine aminte, *tu* miroseai mai rău când ne-am întâlnit prima dată. Iar eu nu te-am împins în cea mai apropiată albie din Varese.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Amuzant.

— Din cauza ta, mi-au lăcrimat ochii tot nenorocitul de drum până la Mistward.

— *Intră* odată!

O ascultă, chicotind.

Ea îşi scoase propria mantie, apoi începu să-şi dea jos diversele arme, în timp ce ieşi din baie. Poate că îi luă mai mult timp decât de obicei ca să scape de arme, să-şi scoată costumul şi să se schimbe într-o cămaşă albă, largă şi pantaloni. Până termină, Rowan se afla în cadă, în apa atât de murdară, încât ea nu vedea nimic din jumătatea inferioară a corpului de dedesubt.

Muşchii puternici ai spatelui său acoperit de cicatrice se mişcară când se frecă pe faţă şi pe mâini, apoi pe gât şi pe piept. Pielea lui se colorase într-un maro auriu – probabil că stătuse pe afară în ultimele săptămâni. Aparent, fără haine.

El îşi stropi din nou faţa cu apă, iar ea se mişcă, întinzând mâna spre cârpa de spălat pe care o pusese pe chiuvetă.

— Poftim! spuse ea, uşor răguşită.

El înmuie cârpa în apa lăptoasă şi îşi frecă faţa,

ceafa, muşchii puternici ai gâtului. Tatuajul care îi acoperea braţul stâng străluci, din cauza apei care i se prelingea pe trup.

Pe toţi zeii, ocupa întreaga cadă. Ea îi dădu tăcută săpunul ei preferat, cu miros de lavandă. Mirosindu-l, el oftă resemnat, apoi începu să-l folosească. Ea se aşeză pe buza curbată a căzii şi îi relată tot ce se întâmplase de când plecaseră. Bine, aproape totul. El se spălă în timp ce ea vorbi, frecându-se cu o eficienţă brutală. Ridică săpunul de lavandă spre păr, iar ea ţipă ascuţit.

— Nu e ca să te speli pe păr, şuieră ea, sărind de unde era cocoţată şi întinzându-se după unul dintre multele tonice pentru păr, aliniate pe micul raft aflat deasupra căzii. Trandafir, lămâiţă, sau... Mirosi flaconul din sticlă. Iasomie. Îl privi cu ochi mijiţi.

El îşi ridică privirea spre ea, ochii lui verzi exprimând cuvinte pe care ştia că nu e nevoie să le spună. „Ţi se pare că-mi pasă pe care îl alegi?”

Ea ţâţâi.

— Atunci, iasomie, boşorogule!

El nu obiectă când ea se aşeză în capul căzii şi-i turnă nişte tonic în părul scurt. Parfumul dulce şi nocturn de iasomie pluti în aer, mângâind-o şi sărutând-o. Până şi Rowan îl inhală când ea îi freca scalpul cu soluţia.

— Probabil că încă aş putea să-l împletesc, spuse ea meditativ. Cozi foarte mici, şi... El mârâi, dar se sprijini de cadă, cu ochii închişi. Eşti la fel ca o pisică de casă, zise ea, masându-i capul. El scoase un sunet gutural care, la fel de bine, ar fi putut fi un tors.

Să-i spele părul era ceva intim – se îndoia că acordase vreodată un asemenea privilegiu multor oameni; era ceva ce ea nu mai făcuse niciodată pentru nimeni altcineva. Dar limitele fuseseră mereu neclare pentru ei şi niciunuia dintre ei nu-i păsase în mod special. O văzuse goală de câteva ori, iar ea văzuse *mare* parte din el. Luni de zile împărţiseră un pat. Şi, pe deasupra, ei erau *carranam.* El îi permisese să pătrundă în puterea lui, dincolo de barierele interioare, până acolo unde jumătatea unui gând de-al ei ar fi putut să-i distrugă mintea. Aşadar, să-i spele părul, să-l atingă... era un lucru intim, dar şi ceva esenţial.

— Nu ai spus nimic despre magia ta, şopti ea, încă masându-i scalpul.

El se încordă.

— Ce e cu ea?

Cu degetele în părul lui, ea se aplecă să-i privească faţa.

— Înţeleg că a dispărut. Cum te simţi când eşti la fel de slab ca un muritor?

El deschise ochii şi o privi.

— Nu este amuzant.

— Ţi se pare că râd?

— Mi-am petrecut primele câteva zile groaznic de bolnav şi fiind abia capabil să mă mişc. A fost ca şi când o pătură îmi acoperea simţurile.

— Iar acum?

— Acum, mă obişnuiesc.

Ea îl lovi în umăr. Era ca şi când ar fi atins oţel înfăşurat în catifea.

— Morocănosule, morocănosule.

El mârâi uşor deranjat, iar ea îşi ţuguie buzele

ca să-şi reprime zâmbetul. Se lăsă pe umerii lui, îndemnându-l să se scufunde sub apă. O ascultă, iar când ieşi, ea se ridică şi apucă prosopul pe care îl lăsase pe chiuvetă.

— Mă duc să-ţi caut nişte haine.

— Am...

— Nu, nu! Alea vor ajunge direct la spălătorească. Şi le vei primi înapoi doar dacă va reuşi să le redea mirosul plăcut. Până atunci, vei purta ce-ţi voi da.

Ea îi înmână prosopul, dar nu îl lăsă din mână când el îl apucă.

— Ai devenit o tirană, Prinţeso, spuse el.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi eliberă prosopul, întorcându-se când el se ridică în picioare cu o mişcare energică, împroşcând apă peste tot. Făcea eforturi să nu arunce o privire peste umăr. „Nici măcar să nu îndrăzneşti!”, şopti o voce, în mintea ei.

Corect. Avea să-i spună *acelei* voci Bun Simţ şi o să asculte de ea de acum înainte.

Intrând în dressing, se îndreptă spre dulapul din spate şi îngenunche în faţa sertarului de jos, deschizându-l; înăuntru, erau haine împăturite: chiloţi, cămăşi şi pantaloni.

Pentru o clipă, se holbă la vechile haine ale lui Sam, inhalând mirosul lui slab, încă impregnat în material. Încă nu îşi făcuse curaj să meargă la mormântul lui, dar...

— Nu trebuie să mi le dai, spuse Rowan din spatele ei. Ea tresări uşor şi se răsuci pe loc, privindu-l. Era al naibii de silenţios.

Aelin încercă să nu pară prea zdruncinată de

faptul că îl văzu cu prosopul înfăşurat în jurul şoldurilor, de corpul bronzat şi musculos care strălucea din pricina uleiurilor de baie, de cicatricele care se intersectau pe el, ca dungile unei feline mari. Până şi Bunul Simţ rămase fără cuvinte.

— Acum nu prea am haine curate în casă, iar astea stau degeaba pe aici, spuse ea, cu gura pe jumătate uscată. Scoase o cămaşă şi o ridică. Sper că ţi se potriveşte. Sam avea optsprezece ani când murise; Rowan era un războinic şlefuit de trei secole de antrenament şi bătălii.

Scoase din sertar chiloţi şi pantaloni.

— Îţi voi da haine potrivite mâine. O să dai start unei revolte dacă femeile din Rifthold te vor vedea mergând pe străzi doar cu un prosop pe tine.

Rowan izbucni în râs şi se îndreptă spre hainele atârnate pe un perete al dulapului: rochii, tunici, jachete, cămăşi...

— Porţi toate astea? Ea dădu din cap şi se ridică în picioare. El se uită la câteva rochii şi tunici brodate. Sunt... foarte frumoase, recunoscu el.

— Aş fi crezut că eşti împotriva eleganţei.

— Şi hainele sunt arme, spuse el, oprindu-se la o rochie neagră din catifea. Partea din faţă şi mânecile strâmte erau simple, decolteul coborând doar sub clavicule, cu nimic deosebită, în afara firelor de pe umeri, brodate din aur strălucitor. Rowan înclină rochia ca să se uite la spate – adevărata capodoperă. Broderia din aur continua de la umeri, întinzându-se ca să formeze un dragon şerpuind, cu gura căscată spre gât, corpul

curbându-se în jos, până la coada îngustă, care forma marginea trenei lungi. Rowan oftă. Asta îmi place cel mai mult.

Ea pipăi mâneca de catifea neagră.

— Am văzut-o într-un magazin, când aveam şaisprezece ani, şi am cumpărat-o imediat. Totuşi, când mi-a fost adusă, după câteva săptămâni, mi s-a părut prea bătrânească. O copleşea pe fata de atunci. Aşa că n-am purtat-o niciodată şi atârnă acolo de trei ani.

El îşi trecu un deget acoperit de cicatrice pe spatele auriu al dragonului.

— Nu mai eşti acea fată, rosti el încet. Cândva, aş vrea să te văd purtând asta.

Ea îndrăzni să-şi ridice privirea spre el, cotul ei atingându-i antebraţul.

— Mi-a fost dor de tine.

Gura lui se strânse.

— Nu am fost despărţiţi atât de mult timp.

Corect. Pentru un nemuritor, câteva săptămâni nu însemnau nimic.

— Şi? Nu am voie să-mi fie dor de tine?

— Ţi-am explicat cândva că oamenii la care ţii sunt arme care pot fi folosite împotriva ta. Dorul de mine a fost ceva prostesc.

— Eşti ditamai seducătorul, ştii? Nu se aşteptase la lacrimi sau emoţii, dar ar fi fost frumos să ştie că şi lui îi fusese dor de ea, măcar o fracţiune din cât îi fusese ei. Ea înghiţi în sec, îndreptându-şi spatele şi împingându-i hainele lui Sam în braţe. Poţi să te îmbraci aici.

Ea îl lăsă în dressing şi se îndreptă direct spre baie, unde se stropi cu apă rece pe faţă şi pe gât.

Se întoarse în dormitor şi îl găsi încruntându-se.

Ei bine, pantalonii i se potriveau – aproape. Erau prea scurţi şi îi scoteau de minune în evidenţă posteriorul, dar...

— Cămaşa e prea mică, spuse el. Nu am vrut să o rup.

I-o dădu, iar ea se uită un pic neajutorată la cămaşă, apoi la pieptul lui.

— Mâine la prima oră ies în oraş. Ea scoase un oftat adânc. Ei bine, dacă nu te deranjează să discuţi cu Aedion fără cămaşă, presupun că ar trebui să mergem să-l salutăm.

— Trebuie să vorbim.

— De bine sau de rău?

— Genul de discuţie în timpul căreia mă voi bucura că nu îţi poţi accesa puterea şi nu poţi să scuipi flăcări peste tot.

Stomacul i se strânse.

— Acela a fost *un* incident şi, dacă mă întrebi pe mine, *minunata* ta fostă iubită a meritat-o, spuse ea.

Şi mai mult decât atât. Întâlnirea cu grupul de vizitatori nobili Fae la Mistward fusese groaznică. Iar când fosta iubită a lui Rowan insistase să-l tot atingă, în ciuda faptului că el îi ceruse să se oprească, când ea o ameninţase pe Aelin cu biciuirea, pentru că intervenise... Ei bine, noua poreclă preferată a lui Aelin – *regina ticăloasă care scuipă foc* – i se potrivise destul de bine în timpul acelei cine.

Buzele îi zvâcniră, iar umbre pâlpâiră în ochii lui Rowan.

Aelin oftă din nou şi se uită la tavan.

— Acum sau mai târziu?

— Mai târziu. Pot să aştept un pic.

Fu pe jumătate tentată să-i ceară să-i spună despre ce era vorba, dar se întoarse spre uşă.

~

Aedion se ridică de pe scaunul de la masa din bucătărie, când Aelin şi Rowan intrară. Verişorul ei îl privi admirativ pe Rowan.

— Aelin, nu mi-ai spus niciodată cât de frumos este prinţul tău Fae, spuse el. Aelin se încruntă. Aedion dădu din cap spre Rowan. Mâine dimineaţă, noi doi vom merge să ne antrenăm pe acoperiş. Vreau să ştiu şi eu tot ce ştii tu.

Aelin ţâţâi.

— În ultimele zile te-am auzit vorbind numai despre Prinţul Rowan şi, totuşi, *asta* ai hotărât să-i spui? Fără plecăciuni şi ploconiri?

Aedion se aşează din nou pe scaun.

— Dacă Prinţul Rowan vrea formalităţi, mă pot ploconi, dar nu pare să fie genul de persoană căreia să îi pese de asta în mod deosebit.

Cu un licăr de amuzament în ochii verzi, Prinţul Fae spuse:

— Orice doreşte regina mea.

O, te rog!

Şi Aedion auzi cuvintele. Regina *mea.*

Cei doi prinţi se fixară cu privirea, unul cu păr auriu şi celălalt argintiu, unul geamănul ei, celălalt legătura ei de suflet. Nimic prietenos nu se citea în privirile lor, nimic uman – erau doi masculi Fae

încleştaţi într-o bătălie pentru dominanţă.

Ea se rezemă de chiuvetă.

— Dacă aveţi de gând să vă măsuraţi puterile, nu vreţi să o faceţi pe acoperiş?

Rowan se uită la ea, cu sprâncenele ridicate. Dar Aedion fu cel care răspunse.

— Ne compară cu nişte câini, aşa că nu aş fi surprins dacă ea chiar crede că i-am distruge mobila.

Dar Rowan nu zâmbi, ci îşi înclină capul într-o parte şi adulmecă.

— Şi Aedion are nevoie de o baie, ştiu, zise ea. A insistat să fumeze o pipă la bufet. A spus că-l făcea să pară demn.

Încă ţinându-şi capul înclinat, Rowan îl întrebă:

— Mamele voastre erau verişoare, Prinţe, dar cine este tatăl tău?

Aedion se lungi pe scaunul lui.

— Contează asta?

— Ştii? insistă Rowan.

Aedion ridică din umeri.

— Mama nu mi-a spus niciodată – şi nici altcuiva.

— Presupun că ai o idee, totuşi? întrebă Aelin.

— Nu ţi se pare cunoscut? replică Rowan.

— Seamănă cu mine.

— Da, dar... El oftă. L-ai întâlnit pe tatăl lui. Acum câteva săptămâni. Gavriel.

~

Aedion îl fixă cu privirea pe războinicul fără

cămaşă, întrebându-se dacă îşi deranjase prea mult rănile în seara asta şi acum halucina.

Cuvintele prinţului îşi făcură efectul. Aedion continuă să se holbeze. Un tatuaj negru, în Vechea Limbă, cobora pe o parte a feţei lui Rowan şi continua pe gât, umeri şi braţele musculoase. Majoritatea oamenilor s-ar fi uitat la acel tatuaj şi ar fi fugit în direcţia opusă.

Aedion văzuse destui războinici la viaţa lui, dar acest mascul era un Războinic cu R mare, reprezenta însăşi legea.

Întocmai ca Gavriel. Sau, cel puţin, aşa spuneau legendele. Gavriel, prietenul lui Rowan, unul dintre cadrele lui, care se putea transforma într-un leu de munte.

— El m-a întrebat, şopti Aelin. El m-a întrebat câţi ani aveam şi a părut uşurat când i-am spus că am nouăsprezece ani.

Se pare că, la nouăsprezece ani, era prea tânără să fie fiica lui Gavriel, deşi semăna foarte mult cu femeia alături de care fusese cândva. Aedion nu şi-o amintea bine pe mama sa; ultimele lui amintiri erau ale unui chip tras şi gri, care îşi dăduse ultima suflare. Refuzase ajutorul tămăduitoarelor Fae, care ar fi putut să vindece boala care o măcina. Dar el auzise că, pe vremuri, semănase aproape perfect cu Aelin şi cu mama ei, Evalin.

Aedion vorbi, cu o voce răguşită.

— Leul este tatăl meu?

Rowan dădu din cap.

— El ştie?

— Pariez că atunci când a văzut-o pe Aelin a

fost prima dată când s-a întrebat dacă a făcut un copil cu mama ta. Probabil că încă nu ştie sau poate asta l-a făcut să înceapă căutările.

Mama lui nu mărturisise niciodată nimănui – cu excepţia lui Evalin – cine era tatăl lui. Chiar şi pe moarte, păstrase secretul. Din cauza asta le refuzase pe tămăduitoarele Fae. Pentru că ar fi putut să-l identifice – iar dacă Gavriel ar fi ştiut că avea un fiu... Dacă Maeve ar fi aflat...

O veche durere îl străbătu. Ea îl ţinuse în siguranţă – *murise* ca să-l ţină departe de mâinile lui Maeve.

Degete calde alunecară în jurul mâinii lui şi o strânseră. El nu-şi dăduse seama cât de rece era. Ochii lui Aelin – ochii lor, ochii mamelor lor – erau blânzi. Deschişi.

— Asta nu schimbă nimic, spuse ea. Nici cine eşti, nici ce însemni pentru mine. Nimic.

Dar schimba. Schimba tot. Explica tot: puterea, viteza, simţurile; instinctele mortale de prădător pe care mereu se străduise să le controleze. De ce fusese Rhoe atât de dur cu el când îl antrenase.

Pentru că, dacă Evalin ştia cine era tatăl lui, atunci sigur ştia şi Rhoe. Iar bărbaţii Fae, chiar şi cei pe jumătate Fae, erau mortali. Fără controlul pe care Rhoe şi lorzii lui îl învăţaseră să-l stăpânească de la o vârstă fragedă, fără concentrare... Ei ştiuseră. Şi păstraseră secretul.

La asta se adăuga şi faptul că, după depunerea jurământului de sânge faţă de Aelin, într-o zi... el putea să rămână tânăr, în vreme ce ea ar fi îmbătrânit şi ar fi murit.

Aelin îi atinse cu degetul mare mâna, apoi se

întoarse spre Rowan.

— Ce înseamnă asta, în ceea ce o priveşte pe Maeve? Gavriel este legat de ea prin jurământul de sânge, aşadar, ar putea să-i revendice urmaşul?

— Pe naiba, rosti Aedion. Dacă Maeve ar fi încercat să-l revendice, el i-ar fi sfâşiat gâtul. Mama lui *murise* de frica Reginei Fae. Era sigur de asta.

— Nu ştiu, spuse Rowan. Chiar dacă ar crede asta, ar fi un act de război să ţi-l fure pe Aedion.

— Asta rămâne între noi, zise Aelin. Calmă. Calculând – analizându-şi toate planurile. Cealaltă parte a monedei. Aedion, până la urmă este alegerea ta dacă vrei să-l abordezi pe Gavriel. Dar şi aşa avem destui inamici care se adună în jurul nostru. Nu vreau să încep un război cu Maeve.

Dar ar fi făcut-o. S-ar fi dus la război pentru el. Iar el vedea asta în ochii ei. Aproape îl lăsă fără aer. Asta şi gândul la cum s-ar fi desfăşurat măcelul de ambele părţi, dacă Regina Întunecată şi urmaşa Malei, Aducătoarea-Focului, s-ar fi confruntat.

— Rămâne între noi, reuşi Aedion să spună. Îl simţea pe Rowan evaluându-l şi îşi reprimă un mârâit. Încet, Aedion îşi ridică privirea, întâlnind-o pe cea a prinţului.

Însăşi stăpânirea acelei priviri fixe era ca o lovitură în faţă, cu o piatră. Aedion continuă să-l privească în ochi. Nici de-al naibii nu avea să dea înapoi; nici de-al naibii nu avea să cedeze. Şi *urma* să cedeze – undeva, la un moment dat. Probabil când Aedion ar fi depus jurământul de sânge.

Aelin ţâţâi la Rowan.

— Nu o mai face pe masculul alfa! O dată a fost suficient.

Rowan nici măcar nu clipi.

— Nu asta fac. Dar gura prinţului schiţă un zâmbet, ca şi când i-ar fi spus lui Aedion: „Crezi că mă poţi învinge, micuţule?”

Aedion râmji. „Oriunde şi oricând, Prinţe.”

— Nesuferitule, mormăi Aelin şi, în joacă, îl împinse pe Rowan în braţ. El nu se mişcă niciun centimetru.

— Chiar ai de gând să-ţi măsori puterile cu fiecare persoană pe care o întâlnim? Pentru că, dacă e aşa, ne va lua o oră doar să străbatem primul cvartal din oraş, şi mă îndoiesc că locuitorii vor fi foarte fericiţi.

Aedion luptă cu impulsul de a respira adânc, în timp ce Rowan îşi mută privirea, pentru a se uita neîncrezător la regină.

Ea îşi încrucişă braţele, aşteptând.

— Va trece o vreme până mă voi obişnui cu o dinamică nouă, recunoscu Rowan. Nu era o scuză, dar, din ce îi spusese Aelin, Rowan nu se deranja des cu asemenea lucruri. De fapt, ea păru de-a dreptul şocată de această concesie minoră.

Aedion încercă să se întindă pe scaun, dar muşchii îi erau încordaţi, sângele zbătându-i-se în vene.

— Aelin nu mi-a spus niciodată că a trimis după tine, se trezi Aedion spunându-i prinţului.

— Răspunde în faţa ta, Generale?

O întrebare liniştită şi periculoasă. Aedion ştia că, de obicei, atunci când bărbaţi ca Rowan vorbeau blând, era un semn care anunţa violenţă

şi moarte.

Aelin dădu ochii peste cap.

— Ştii că nu la asta s-a referit, aşa că nu mai căuta ceartă, ticălosule.

Aedion înţepeni. Putea să se apere singur. Dacă Aelin credea că trebuia protejat, dacă ea credea că Rowan era un războinic mai bun…

— Am jurământul de sânge faţă de tine – ceea ce înseamnă câteva lucruri, printre care şi acela că nu-mi place în mod deosebit să fiu luat la întrebări de ceilalţi, nici măcar de verişorul tău, spuse Rowan.

Cuvintele îi răsunară în minte şi în inimă lui Aedion. *Jurământ de sânge.*

Aelin păli.

— Ce ai spus? întrebă Aedion.

Rowan făcuse jurământul de sânge faţă de Aelin. Jurământul *lui* de sânge.

Aelin îşi îndreptă umerii.

— Rowan a depus jurământul de sânge în faţa mea înainte să plec din Wendlyn, rosti ea clar şi fără să ezite.

Un vuiet îl străbătu.

— *Ce* l-ai lăsat să facă?

Aelin îi arătă palmele acoperite de cicatrice.

— Din câte ştiam, Aedion, îi erai loial regelui. Din câte ştiam, nu urma să te mai văd.

— *L-ai lăsat să depună jurământul de sânge faţă de tine?* strigă Aedion.

Ea îl minţise în faţă în ziua aceea, pe acoperiş. Trebuia să iasă, din pielea lui, din apartament, din acest oraş nenorocit. Aedion se repezi după una dintre figurinele din porţelan de pe marginea

şemineului, simţind nevoia să spargă *ceva,* doar ca să nu-şi mai simtă trupul zvâcnind.

Ea întinse un deget amenințător, apropiindu-se de el.

— Dacă spargi ceva, dacă îmi spargi un singur obiect, îţi voi băga cioburile pe gât!

Un ordin – al reginei, pentru generalul ei.

Aedion scuipă pe podea, dar se conformă. Chiar şi pentru simplul fapt că ignorarea acelui ordin ar fi putut, foarte bine, să distrugă ceva mult mai preţios.

— Cum *îndrăznești?* Cum de ai îndrăznit să-l laşi să depună jurământul? întrebă el, în schimb.

— Îndrăznesc, deoarece dăruiesc sângele *meu;* îndrăznesc, pentru că atunci tu nu existai pentru mine. Chiar dacă niciunul dintre voi nu l-ar fi depus, tot lui i l-aş fi oferit, pentru că este *carranamul* meu şi pentru că mi-a câştigat indiscutabil loialitatea!

Aedion înţepeni.

— Şi cum rămâne cu loialitatea *noastră* indiscutabilă? Ce ai făcut ca să câştigi asta? Ce ai făcut ca să ne salvezi poporul de când te-ai întors? Urma să-mi spui despre jurământul de sânge sau a fost doar una dintre multele tale minciuni?

Aelin mârâi cu o intensitate de animal, care îi aminti că şi prin venele ei curgea sânge Fae.

— Du-te şi fă o criză de nervi în altă parte! Să nu te întorci până când nu vei putea să te comporţi ca un om normal. Sau măcar ca jumătate de om.

Aedion o înjură, un blestem obscen, pe care îl regretă imediat. Rowan se repezi la el, lovind scaunul cu destulă putere încât să îl răstoarne, dar

Aelin întinse o mână. Prinţul se opri. Atât de uşor îl stăpâni ea pe acel războinic puternic şi nemuritor.

Aedion râse, un sunet fragil şi rece, şi îi zâmbi lui Rowan într-un fel care, de obicei, îi făcea pe oameni să se ia la bătaie.

Dar Rowan nu făcu decât să-şi ridice scaunul; se aşeză şi se lăsă pe spate, ca şi când ar fi ştiut deja care era punctul sensibil al lui Aedion.

Aelin îi arătă uşa.

— Ieşi naibii afară! Nu vreau să te mai văd o vreme.

Sentimentul era reciproc. Toate planurile lui, toate lucrurile pentru care muncise... Fără jurământul de sânge, era doar un general; doar un prinţ fără pământ, din familia Ashryver.

Aedion se îndreptă spre uşa de la intrare şi o deschise atât de violent, încât aproape că o smulse din balamale.

Aelin nu strigă după el.

Capitolul 29

Preţ de un minut, Rowan Spin-alb se întrebă dacă merita să-l prindă pe prinţul semi-Fae şi să-l sfâşie în bucăţi, pentru modul cum i se adresase lui Aelin, sau dacă era mai bine să rămână aici, cu regina lui, care i se plimba nervoasă prin faţa şemineului din dormitorul ei. El înţelegea – chiar înţelegea – de ce generalul era mânios. Şi el s-ar fi simţit la fel. Dar asta nu era o scuză suficientă. Nici pe departe.

Stând pe marginea saltelei moi, o privi mişcându-se.

Chiar şi fără magia ei, Aelin era un foc viu, cu atât mai mult acum, că avea părul roşcat – o creatură cu emoţii atât de clocotitoare, încât, uneori, putea doar să o privească şi să se minuneze.

Şi chipul ei! Acel afurisit de chip. Când fuseseră în Wendlyn, îi luase un timp ca să-şi dea seama că era frumoasă. De fapt, trecuseră luni înainte să observe cu adevărat. Iar în aceste ultime săptămâni, în ciuda raţiunii, se gândise adesea la acel chip – mai ales la gura ei impertinentă.

Dar nu îşi amintise cât de uluitoare era până mai devreme, când îşi scosese gluga, lăsându-l mască.

Aceste săptămâni petrecute separat fuseseră un memento dur al vieţii pe care o avusese înainte de a o găsi beată şi distrusă pe acoperişul din Varese. Coşmarurile începuseră chiar în noaptea plecării ei – nişte vise atât de necruţătoare, încât aproape că vomitase când se trezise brusc, cu ţipătul Lyriei răsunându-i în urechi. Amintirea acestui lucru îl făcu să simtă un fior pe şira spinării. Dar regina din faţa lui arsese până şi amintirea asta.

Aelin era pe cale să facă o cărare pe covorul din faţa şemineului.

— Dacă aşa o să se comporte toată lumea la Curtea noastră, spuse Rowan în cele din urmă, îndoindu-şi degetele, în încercarea de a alunga tremurul pe care nu reuşise să-l stăpânească de când magia îi fusese înăbuşită, atunci nu ne vom plictisi niciodată.

Ea flutură nervoasă o mână.

— Nu mă tachina chiar acum. Se frecă pe faţă şi pufni.

Rowan aşteptă, ştiind că ea îşi căuta cuvintele, urând durerea, suferinţa şi vina din trupul ei. Şi-ar fi vândut sufletul zeului întunecat ca să nu o mai vadă aşa niciodată.

— De fiecare dată când mă întorc, spuse ea, apropiindu-se de pat şi rezemându-se de stâlpul sculptat, simt că sunt la un pas de a face o mişcare greşită sau de a spune vreun cuvânt nepotrivit, care i-ar ruina. Vieţile oamenilor, viaţa *ta,* depind de mine. Nu am voie să greşesc.

Iată greutatea care o strivise încet. Îl durea faptul că avea să o împovăreze şi mai mult, când urma să-i spună veştile pe care le aducea – motivul pentru care îi ignorase primul ordin. Nu îi putea oferi decât adevărul.

— Vei face greşeli. Vei lua hotărâri pe care, uneori, le vei regreta. Câteodată nu va exista niciuna corectă, ci doar una mai bună, din câteva alegeri rele. Nu trebuie să-ţi spun că poţi face asta – ştii că poţi. Nu aş fi depus jurământul faţă de tine dacă nu aş fi crezut că poţi.

Se aşeză lângă el pe pat, parfumul ei mângâindu-l. De iasomie, şi lămâiţă, şi tăciuni aprinşi. Elegantă, feminină şi complet sălbatică. Afectuoasă şi fermă – indestructibilă, aşa era regina lui.

În afară de slăbiciunea pe care o împărtăşeau amândoi: legătura dintre ei.

Pentru că, în coşmarurile lui, auzea câteodată vocea elegantă şi rece a lui Maeve acoperind pocnetul unui bici. „Pentru nimic în lume, Aelin?

Nici măcar pentru Prinţul Rowan?”

Încercă să nu se gândească la asta: la faptul că Aelin a dat una dintre cheile Wyrd în schimbul lui. Acea informaţie, pe care el o blocase cu atâta înverşunare, putea scăpa doar în visele lui sau când se trezea întinzând mâna pe patul rece, după o prinţesă care se afla la mii de kilometri distanţă.

Aelin scutură din cap.

— Era mult mai uşor când eram singură.

— Ştiu, răspunse el, reprimându-şi instinctul de a o cuprinde de umeri şi de a o trage mai aproape. În schimb, se concentră asupra sunetelor oraşului.

Auzea mai multe decât muritorii, dar vântul nu îi mai şoptea secretele sale. Nu-l mai simţea trăgând de el. Şi, prins în corpul lui Fae, incapabil să se transforme… se simţea întemniţat. Neliniştit. Iar faptul că nu putea să protejeze apartamentul, cât timp erau aici, de atacurile inamice, înrăutăţea situaţia.

Nu era neajutorat, îşi aminti el. Înainte fusese legat din cap până în picioare în fier şi tot ucisese. Putea să păstreze apartamentul în siguranţă – cu metodele vechi. El era doar… dezechilibrat. „Într-o vreme când a fi dezechilibrat ar fi putut fi fatal pentru ea.”

Pentru o vreme, rămaseră acolo în tăcere.

— I-am spus nişte lucruri îngrozitoare, zise ea.

— Nu-ţi face griji pentru asta! rosti el, neputând să se abţină să mârâie. Şi el a spus nişte lucruri la fel de îngrozitoare. Aveţi temperamente asemănătoare.

Ea chicoti.

— Povesteşte-mi despre fortăreaţă – cum a

fost când te-ai întors ca să ajuţi la reconstrucţie.

Aşa că îi povesti, până ce ajunse la informaţia pe care o ţinuse secretă toată seara.

— Spune odată, zise ea, cu o privire directă şi fermă. El se întrebă dacă ea îşi dădea seama că, în ciuda faptului că îi criticase prostiile de mascul alfa, şi ea era o femelă alfa pur-sânge.

Rowan respiră adânc.

— Lorcan este aici.

Ea se îndreptă.

— De asta ai venit.

Rowan încuviinţă. Şi era motivul pentru care a păstrat distanţa era o mişcare inteligentă; Lorcan era destul de viclean şi de nemernic încât să folosească legătura dintre ei împotriva lor.

— I-am simţit mirosul strecurându-se aproape de Mistward şi l-am urmărit pe coastă, apoi pe o corabie. I-am dat de urmă la andocare, în seara asta. M-am asigurat că mi-am şters urmele înainte de a te găsi, adăugă el, văzând-o că s-a albit la faţă.

Lorcan avea peste cinci sute de ani şi era cel mai puternic mascul din ţinutul Fae, egal doar cu Rowan. Ei nu fuseseră niciodată prieteni adevăraţi, iar după evenimentele din urmă cu câteva săptămâni, lui Rowan i-ar fi făcut plăcere să-i taie gâtul, pentru că o lăsase pe Aelin să moară în mâna prinţilor Valgi. Era foarte probabil că va avea şansa de a face asta – curând.

— Nu te cunoaşte atât de bine încât să-ţi detecteze imediat mirosul, continuă Rowan. Pun pariu că s-a urcat pe acea corabie doar să mă atragă aici, astfel încât să îl conduc la tine. Dar era

mai bine decât să-l lase pe Lorcan să o găsească, în vreme ce el rămânea în Wendlyn.

Aelin înjură colorat.

— Probabil că Maeve crede că îl vom conduce şi direct spre cea de-a treia cheie Wyrd. Crezi că i-a ordonat să ne lichideze – ca să obţină cheia ori după aceea?

— E posibil. Gândul fu suficient încât să îi provoace o furie rece. Nu voi permite să se întâmple aşa ceva.

Ea se strâmbă.

— Crezi că l-aş putea învinge?

— Dacă ai fi avut puteri magice, posibil. Nervozitatea licări în ochii ei – suficient încât el să ştie că o mai deranja şi altceva. Totuşi, fără magie, în forma ta umană... Ai fi moartă înainte să scoţi sabia.

— Atât de bun este.

El încuviinţă.

Ea îl măsură din cap până-n picioare, ca un asasin.

— *Tu* l-ai putea învinge?

— Ar fi atât de distructiv, încât nu aş risca. Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre Sollemere. Chipul ei se crispă la menţionarea oraşului pe care el şi Lorcan îl distruseseră la cererea lui Maeve, acum aproape două secole. Era o pată care avea să rămână pentru totdeauna, indiferent de ce şi-ar fi zis el despre cât de corupţi şi de răi fuseseră cetăţenii de acolo. Fără magia noastră, este greu de spus cine ar învinge. Ar depinde de cine ar vrea asta mai mult.

Lorcan, cu mânia lui rece şi nesfârşită şi cu

talentul pentru ucis dăruit de către însuşi Hellas, nu îşi permitea niciodată să piardă. Lupte, bogăţii, femei – Lorcan câştiga întotdeauna, cu orice preţ. Pe vremuri, Rowan poate că l-ar fi lăsat să câştige, l-ar fi lăsat pe Lorcan să-l ucidă doar ca să-i pună capăt vieţii chinuite, dar acum...

— Dacă Lorcan te atacă, va muri.

Ea nu clipi la violenţa care însoţea fiecare cuvânt. Altă latură a lui – o latură care fusese înnodată din clipa în care ea plecase – se desfăcu, precum un animal sălbatic întinzându-se în faţa unui foc. Aelin îşi înălţă capul.

— Ai idee unde s-ar putea ascunde?

— Nu. Îl voi căuta mâine.

— Nu, spuse ea. Lorcan ne va găsi uşor, fără să-l cauţi tu. Dar, dacă se aşteaptă să îl conduc spre a treia cheie, ca să i-o poată duce înapoi la Maeve, atunci poate... Aproape că putea vedea cum îi mergea mintea. Ea scoase un zumzet. Mă voi gândi mâine la asta. Crezi că Maeve vrea cheia doar ca să mă împiedice să o folosesc sau ca să o folosească ea?

— Cunoşti răspunsul la întrebarea asta.

— Ambele, atunci. Aelin oftă. Întrebarea este dacă va încerca să ne folosească pentru a găsi celelalte două chei sau a mai pus un membru al echipei tale de elită să le caute acum?

— Să sperăm că nu a mai trimis pe nimeni.

— Dacă Gavriel ştia că Aedion este fiul lui... Ea privi spre uşa dormitorului, vina şi durerea pâlpâind în trăsăturile ei minunate. Ar urma-o pe Maeve, chiar dacă ar însemna să îl rănească sau să-l ucidă pe Aedion pe parcurs? Chiar atât de mult

îl controlează?

Fusese un şoc mai devreme să îşi dea seama al cui fiu stătuse la masa din bucătărie.

— Gavriel... Îl văzuse pe războinic cu iubitele, de-a lungul secolelor, şi îl văzuse părăsindu-le la ordinul lui Maeve. Îl mai văzuse şi tatuându-şi numele oamenilor lui căzuţi. Şi, dintre toate cadrele lui, doar Gavriel se oprise în acea noapte ca să o ajute pe Aelin împotriva Valgilor.

— Nu răspunde acum, interveni Aelin, căscând. Ar trebui să mergem la culcare.

— Unde ar trebui să dorm? o întrebă Rowan, cât de dezinteresat putu, deşi cercetase fiecare centimetru din apartament când sosise.

Ea atinse patul din spatele lor.

— Exact ca pe vremuri.

El îşi încleştă maxilarul. Se pregătise pentru asta toată seara – de câteva săptămâni.

— Aici nu suntem la fortăreaţă, unde nimeni nu se gândeşte de două ori la asta.

— Şi dacă vreau să rămâi aici, cu mine?

El nu îşi permise să se gândească prea mult la cuvintele ei, la ideea de a fi în acel pat. Se chinuise foarte mult să-şi reprime acele gânduri.

— Atunci, voi rămâne. Pe canapea. Dar trebuie să le explici clar celorlalţi ce înseamnă şederea mea aici.

Erau foarte multe limite care trebuiau păstrate. Ea era inaccesibilă – complet inaccesibilă, dintr-o grămadă de motive. El crezuse că va putea să se descurce cu asta, dar...

Nu, avea să se descurce. Avea să găsească o cale să se descurce, pentru că nu era un prost şi se

putea controla, cât de cât. Acum că Lorcan era în Rifthold, urmărindu-i, căutând cheile Wyrd, avea lucruri mai importante pentru care să-şi facă griji.

Ea ridică din umeri, lipsită de respect ca întotdeauna.

— Atunci, la micul dejun, voi da un decret regal, despre intenţiile mele onorabile faţă de tine.

Rowan pufni.

— Şi... faţă de căpitan, rosti el, fără să vrea.

— Ce e cu el? întrebă ea prea brusc.

— Gândeşte-te doar la cum ar putea interpreta lucrurile.

— De ce? Ea făcuse o treabă excelentă nemenţionându-l deloc.

Dar era atâta mânie şi durere în acele cuvinte, încât Rowan nu putu da înapoi.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea nu îl privi în ochi.

— Mi-a spus că tot ceea ce s-a întâmplat aici – cu prietenii mei, cu el şi cu Dorian, cât timp am fost plecată în Wendlyn – a fost din vina mea. Şi că sunt un monstru.

Pentru o clipă, o furie orbitoare, usturătoare, îl străbătu. Simţea instinctiv nevoia de a se întinde să o ia de mână, de a-i atinge faţa care privea în continuare în jos. Dar se controlă.

— Crezi că... spuse ea, tot fără să-l privească.

— Niciodată, răspunse el. Niciodată, Aelin.

În cele din urmă, îi întâlni privirea, cu ochi care erau prea bătrâni, prea trişti şi prea obosiţi ca să aibă doar nouăsprezece ani. Fusese o greşeală să-i spună că era o fată – şi, într-adevăr, erau momente când Rowan uita cât de tânără era cu adevărat.

Femeia din faţa lui purta pe umeri poveri care ar fi rupt coloana cuiva de trei ori mai bătrân decât ea.

— Dacă tu eşti un monstru, şi eu sunt, spuse el cu un rânjet atât de larg încât îi dezvăluia caninii alungiţi.

Ea râse răguşit, destul de aproape încât să-i încălzească faţa.

— Dormi în pat! făcu ea. Nu am chef să scot aşternuturile pentru canapea.

— Bine, spuse el, poate din pricina râsului sau a ochilor ei înlăcrimaţi. Prost – era foarte prost când venea vorba despre ea. Dar asta trimite un mesaj, Aelin, adăugă el.

Ea îşi ridică sprâncenele într-un fel care, de obicei, anunţa că focul avea să înceapă să pâlpâie – dar focul nu apăru. Amândoi erau prinşi în corpurile lor, pierduţi fără magie. El avea să se adapteze; să suporte.

— Da? rosti ea, iar el îşi adună puterile pentru confruntare. Şi ce mesaj trimite? Că sunt o târfă? Ca şi când ceea ce fac în intimitatea camerei mele, cu trupul *meu,* este treaba cuiva.

— Crezi că nu sunt de acord? El îşi pierdu cumpătul. Nimeni altcineva nu reuşise să-i intre pe sub piele atât de repede şi de profund, din câteva cuvinte. Dar *lucrurile sunt altfel acum,* Aelin. Eşti o regină a ţinutului. Trebuie să ne gândim la cum pare, la ce impact ar putea avea asupra relaţiei noastre cu oamenii cărora li se pare nepotrivit aşa ceva. Dacă le explici că o faci pentru siguranţa ta...

— O, te rog. Siguranţa mea? Crezi că Lorcan, regele sau oricine altcineva care are ceva cu mine se va strecura pe fereastră în mijlocul nopţii? Ştii,

pot să mă protejez singură.

— Pe toţi zeii, ştiu că poţi. El nu se îndoise niciodată de asta.

Ei i se umflară nările.

— Asta e una dintre cele mai stupide certuri pe care le-am avut vreodată. Toate din cauza prostiei *tale,* aş putea adăuga. Ea se îndreptă spre dressing, şoldurile-i foşnind şi accentuându-i cuvintele. Urcă-te în pat, porunci ea.

El oftă când ea şi şoldurile ei intrară în dressing.

Graniţe. Limite. Interdicţii.

Acelea erau noile lui cuvinte preferate, îşi aminti el când se strâmbă la cearşafurile din mătase, chiar dacă respiraţia ei încă îi atingea obrazul.

~

Aelin auzi uşa de la baie închizându-se, apoi apa curgând, când Rowan se spălă cu articolele de toaletă pe care i le lăsase.

Nu era un monstru – din cauza a ceea ce făcuse, din cauza puterii ei, dacă Rowan era aici. Avea să le mulţumească zeilor în fiecare zi nenorocită pentru mica binecuvântare de a-i oferi un prieten pe măsura ei, care nu ar fi privit-o niciodată îngrozit. Indiferent de ce se întâmplase, ea avea să fie mereu recunoscătoare pentru asta.

Dar... era *nepotrivit*. Într-adevăr nepotrivit. El nu ştia cât de indecentă putea fi. Ea deschise sertarul de sus al dulapului de stejar. Şi zâmbi

încet.

Rowan era deja în pat când ea se îndreptă spre baie. Ea îl auzi, mai degrabă decât îl văzu sărind în picioare, salteaua scârţâind.

— Ce naiba este *aia?* strigă el.

Ea continuă să meargă spre baie, refuzând să se scuze sau să-şi coboare privirea spre cămaşa de noapte foarte scurtă, din dantelă delicată şi roz. Când ieşi, cu faţa spălată şi curată, Rowan stătea în şezut, cu braţele încrucişate pe pieptul gol.

— Ai uitat partea de jos.

Ea stinse lumânările din cameră, una câte una. Ochii lui o urmăriră în tot acest timp.

— Nu există nicio parte de jos, rosti Aelin, dând pătura la o parte. Începe să fie prea cald, şi nu-mi place să transpir când dorm. În plus, eşti ca un cuptor. Aşa că, ori dorm cu asta pe mine, ori goală. Poţi să dormi în cadă, dacă te deranjează.

Hârâitul lui zgudui camera.

— Am înţeles ideea.

— Hmm. Se urcă în pat lângă el, la o distanţă potrivită, destul de mare.

Timp de câteva secunde, se auzi doar sunetul foşnetului păturii, cât ea se cuibări.

— Trebuie să umplu culoarea în câteva locuri, rosti el, simplu.

Ea abia îi vedea faţa pe întuneric.

— Poftim?

— Tatuajul tău, zise el, fixând tavanul cu privirea. Sunt câteva locuri pe care va trebui să le completez cândva.

Desigur. Nu era ca toţi ceilalţi bărbaţi – nici pe departe. Erau prea puţine lucruri pe care le putea

face ca să-l şocheze sau să-l tachineze. Un corp gol era un corp gol. Mai ales al ei.

— Bine, spuse ea, întorcându-se cu spatele la el.

Tăcură din nou.

— N-am mai văzut o asemenea îmbrăcăminte, zise apoi Rowan.

Ea se întoarse.

— Vrei să-mi spui că femeile din Doranelle nu au cămăşi de noapte scandaloase? Sau de oriunde din lumea asta?

Ochii lui străluciră în întuneric precum cei ai unui animal. Ea uitase cum era să fie Fae, să se afle întotdeauna cu un picior în pădure.

— De obicei, întâlnirile mele cu alte femei nu implicau parade în cămăşi de noapte.

— Dar ce haine implicau?

— De obicei, niciunele.

Ea ţâţâi, alungând imaginea.

— Având imensa plăcere de a o întâlni pe Remelle primăvara asta, mi-e greu să cred că *ea* nu te-a făcut să fii martorul vreunei defilări de modă.

El privi din nou spre tavan.

— Nu vorbim despre asta.

Chicoti. Aelin: 1, Rowan: 0.

Ea încă zâmbea când el vorbi din nou.

— Toate cămăşile tale de noapte sunt aşa? întrebă el.

— Eşti foarte curios în privinţa neglijeurilor mele, Prinţe! Ce ar spune ceilalţi? Poate ar trebui să dai un decret, prin care să clarifici situaţia. El hârâi, iar ea rânji cu faţa în pernă. Da, am mai

multe, nu-ţi face griji! Dacă Lorcan mă va ucide în somn, aş putea măcar să arăt bine.

— Vanitoasă până la sfârşit.

Ea nu se mai gândi la Lorcan, la ce ar fi putut Maeve să vrea.

— Ai vrea să port unul de o culoare anume? întrebă ea. Dacă te scandalizez, ar trebui măcar să o fac în ceva care îţi place.

— Eşti o ameninţare.

Ea râse din nou, simţindu-se mai bine decât în ultimele săptămâni, în ciuda veştilor pe care i le dăduse Rowan. Era destul de sigură că terminaseră discuţia din seara asta, când vocea lui vui peste pat.

— Auriu. Nu galben – auriu adevărat, metalic.

— N-ai noroc, mormăi ea în pernă. Nu aş cumpăra niciodată ceva atât de ostentativ.

Aproape simţi cum el îi zâmbi în timp ce ea adormea.

~

Treizeci de minute mai târziu, Rowan se holba încă la tavan, scrâşnind din dinţi, în timp ce îşi calma vuietul din vene, care îi sfâşia constant auto-controlul.

Nenorocita aia de cămaşă de noapte.

Rahat.

~

Era în rahat până la gât.

Rowan dormea, corpul lui masiv fiind acoperit pe jumătate cu pături, când lumina răsăritului pătrunse printre perdelele dantelate. Ridicându-se în liniște, Aelin scoase limba la el, în timp ce își puse halatul din mătase de un albastru-deschis, își strânse într-un coc în vârful capului părul roșcat, care deja se decolora, și se îndreptă spre bucătărie.

Înainte ca Piața Umbrelor să fie făcută scrum, negustoreasa nefericită de acolo făcuse o mică avere din toate vopselele pe care ea le tot cumpăra. Aelin se crispă la gândul că trebuia să-i dea din nou de urmă vânzătoarei – femeia păruse genul care ar fi scăpat de flăcări. Iar acum ar fi dublat sau triplat prețurile deja mari ale vopselelor, ca să compenseze bunurile pierdute. Și pentru că Lorcan ar fi putut să o găsească doar după miros, schimbarea culorii părului nu ar fi avut niciun efect asupra lui. Deși ea presupunea că, dacă o căuta garda regelui... Of, era prea devreme să se gândească la grămada imensă de rahat care devenise viața ei.

Amețită, făcu lipsită de vlagă un ceai. Se holbă la pâinea prăjită și se rugă să mai fie ouă în frigider – erau. Și șuncă, spre încântarea ei. În această casă, mâncarea tindea să dispară imediat ce apărea.

Un porc de proporții se apropie de bucătărie, pe picioare de nemuritor. Ea își adună puterile și, cu brațele pline de mâncare, închise micul frigider cu șoldul.

Aedion o privi precaut, în timp ce ea se

îndreptă spre tejgheaua de lângă cuptor şi începu să scoată boluri şi ustensile.

— Sunt ciuperci pe undeva, spuse el.

— Bun. Atunci, poţi să le cureţi şi să le tai. Şi taie şi ceapa!

— Asta este pedeapsa pentru aseară?

Unul câte unul, ea sparse ouăle într-un bol.

— Sigur, dacă o consideri o pedeapsă potrivită.

— Şi să pregăteşti micul dejun la ora asta este pedeapsa pe care ţi-o impui singură?

— Pregătesc micul dejun pentru că m-am săturat să-l arzi tu şi să umpli casa de miros.

Aedion râse scurt şi veni lângă ea, ca să înceapă să taie ceapa.

— Ai stat pe acoperiş tot timpul cât ai fost afară, nu-i aşa? Ea scoase o tigaie din raftul de deasupra cuptorului, o puse pe arzător şi aruncă o bucată groasă de unt pe suprafaţa-i neagră.

— M-ai dat afară din apartament, dar nu din depozit, aşa că m-am gândit că m-aş putea face util stând de pază. Răstălmăcise ordinul, fix în stilul Vechilor Orânduiri. Ea se întrebă ce spuneau Vechile Orânduiri în legătură cu proprietatea regală.

Ea apucă o lingură din lemn şi învârti uşor untul care se topea.

— Amândoi avem temperamente cumplite. Ştii că nu am vorbit serios în legătură cu loialitatea. Sau când ţi-am spus că eşti doar pe jumătate om. Ştii că nimic din toate astea nu contează pentru mine. Fiul lui Gavriel – pe toţi zeii! Dar avea să-şi ţină gura, până când Aedion ar fi avut chef să discute despre asta.

— Aelin, îmi e ruşine de ce ţi-am spus.

— Ei bine, şi mie, aşa că hai să o lăsăm baltă! Ea bătu ouăle, uitându-se la unt. Înţeleg, Aedion, să ştii, chiar înţeleg ce însemna pentru tine jurământul de sânge. A fost o greşeală faptul că nu ţi-am spus. În mod normal, nu recunosc când greşesc, dar... ar fi trebuit să-ţi zic. Şi îmi pare rău.

El mirosi cepele, pe care le tăiase cu îndemânare, lăsând o grămadă ordonată pe un capăt al tocătorului, apoi începu să taie ciupercuţele maronii.

— Jurământul însemna totul pentru mine. Ren şi cu mine ne certam din cauza asta când eram copii. Tatăl lui mă ura pentru că eu eram preferatul.

Luă ceapa şi o aruncă în unt, sfârâitul umplând bucătăria.

— Ştii, nimeni nu spune că nu poţi depune jurământul. Maeve are mai mulţi membri cu jurământ de sânge la Curtea ei. Care îi făceau acum viaţa un iad lui Aelin. Îl poţi depune, la fel şi Ren – doar dacă vrei, dar... Nu mă voi supăra dacă nu vei dori să o faci.

— În Terrasen, era doar unul.

Ea amestecă în ceapă.

— Lucrurile se schimbă. Tradiţii noi, pentru o Curte nouă. Poţi să depui jurământul chiar acum, dacă vrei.

Aedion termină de tăiat ciupercile şi lăsă cuţitul, rezemându-se de tejghea.

— Nu acum. Nu înainte să fii încoronată. Nu înainte să stăm în faţa mulţimii, în faţa lumii întregi.

Ea adăugă ciupercile în tigaie.

— Eşti chiar mai teatral decât mine.

— Grăbeşte-te cu ouăle! pufni Aedion. Voi muri de foame.

— Pregăteşte şunca sau nu vei mânca nimic!

Aedion abia reuşi să se mişte suficient de repede.

Capitolul 30

Demonului din el îi plăcea să viziteze o cameră de la subsolul castelului de piatră. Prinţul demon chiar îl lăsa să iasă câteodată, prin ochii care, poate, fuseseră ai lui cândva.

Era o cameră învăluită în întuneric. Sau poate întunericul venea dinspre demon. Dar ei vedeau; întotdeauna văzuseră pe întuneric. Acolo de unde venea prinţul demon exista atât de puţină lumină, încât învăţase să vâneze în întuneric.

În camera rotundă erau piedestaluri aranjate într-o curbă elegantă, fiecare având o pernă neagră deasupra. Şi pe fiecare pernă stătea o coroană. Păstrate ca trofeele – ţinute în întuneric. La fel ca el.

O cameră secretă.

Prinţul stătea în mijlocul încăperii, examinând coroanele. Demonul preluase complet controlul corpului. El îl lăsase, după ce femeia cu ochii cunoscuţi nu reuşise să-l ucidă.

El aşteptă ca demonul să părăsească încăperea, dar prinţul demon vorbi în locul lui. O voce şuierătoare şi rece, care venea dintre stele, îi vorbi – doar lui.

„Coroanele naţiunilor cucerite”, spuse prinţul demon. „Curând, vor fi adăugate mai multe. Poate şi coroanele altor lumi.”

Nu-i păsa.

„Ar trebui să-ţi pese – îţi va plăcea când vom sfâşia ţinuturile.” El dădu înapoi, încercând să se retragă într-un colţ întunecat, unde nici măcar prinţul demon nu putea să-l găsească.

Demonul râse.

„Om laş. Nu e de mirare că ea şi-a pierdut capul.”

El încercă să ignore vocea.

Încercă să o facă.

Îşi dori ca femeia să-l fi ucis.

Capitolul 31

Manon dădu buzna în cortul mare de război al lui Perrington, trăgând la o parte clapa grea din pânză atât de violent, încât unghiile ei de fier sfâşiară materialul.

— De ce li s-a refuzat accesul Celor Treisprezece în sabatul Picioare-galbene? Explică-mi. *Acum.*

Când ultimul cuvânt izbucni din ea, Manon se opri brusc.

Stând în mijlocul cortului slab luminat, ducele se întoarse spre ea, cu faţa întunecată – şi uşor înspăimântătoare, trebui să recunoască Manon, înfiorată.

— *Ieşi afară!* spuse el, cu ochii licărind ca tăciunii aprinşi.

Dar Manon era acum atentă la persoana din

spatele ducelui.

Manon înaintă, exact când ducele se apropie de ea.

Kaltain, cu rochia ei subţire şi neagră ca ţesătura nopţii, stătea cu faţa la un tânăr soldat îngenuncheat care tremura, cu mâna-i palidă întinsă spre faţa lui contorsionată.

Şi, peste tot în jurul ei, ardea o aură profană de foc negru.

— Ce e aia? întrebă Manon.

— *Afară!* strigă ducele şi chiar se încumetă să se întindă spre braţul lui Manon. Ea lovi cu unghiile-i de fier, ocolindu-l pe duce fără să-l privească măcar. Doamna cu păr negru era ţinta atenţiei sale, a fiecărei fibre a corpului ei.

Tânărul soldat – unul de-al lui Perrington – suspină încet când tentaculele focului negru plutiră din vârful degetelor lui Kaltain şi şerpuiră pe pielea lui, fără să lase semne. Omul îşi întoarse ochii gri, plini de durere, spre Manon.

— *Te rog,* şopti el.

Ducele încercă din nou să o apuce pe Manon, dar ea se repezi pe lângă el.

— Explică-mi!

— Nu tu dai ordine, Aripă Conducătoare, izbucni ducele. Acum ieşi afară!

— Ce e aia? repetă Manon.

Ducele se repezi spre ea.

— Focul-umbră, şopti vocea mătăsoasă a femeii.

Perrington îngheţă, ca şi când era surprins că ea vorbise.

— De unde vine focul-umbră? întrebă Manon.

Femeia era atât de mică, atât de slabă. Rochia nu-i era decât nişte pânze de păianjen şi umbre. Era frig în tabăra montană, chiar şi pentru Manon. Refuzase ea o mantie sau pur şi simplu nu le păsa de frig? Sau, poate cu focul acesta... Poate că nu-i trebuia una.

— De la mine, răspunse Kaltain, cu o voce moartă, goală şi totuşi malefică. Întotdeauna a fost aici – adormit. Iar acum a fost trezit. Format din nou.

— Ce face? întrebă Manon. Ducele se oprise ca să observe tânăra femeie, ca şi când ar fi încercat să înţeleagă un fel de puzzle, ca şi când ar fi aşteptat altceva.

Kaltain schiţă un zâmbet soldatului care tremura pe covorul roşu, bogat ornamentat, părul lui şaten deschis strălucind în lumina slabă a lămpii de deasupra lui.

— Asta, şopti ea şi îşi îndoi degetele subţiri.

Focul-umbră ieşi din mâna ei şi se înfăşură în jurul soldatului, ca o a doua piele.

El deschise gura într-un ţipăt mut – zdruncinându-se şi dând din mâini, înclinându-şi capul pe spate, spre tavanul cortului, şi suspinând într-o agonie tăcută. Dar nicio arsură nu-i distruse pielea. Ca şi când focul-umbră producea doar durere, ca şi când păcălea corpul să creadă că era incinerat.

Manon nu îşi luă privirea de la bărbatul care se zbătea pe covor, lacrimi de sânge prelingându-se acum din ochi, nas şi urechi.

— De ce îl torturezi? E un spion rebel? îl întrebă ea, încet, pe duce.

Acum, ducele se apropie de Kaltain, privindu-i chipul frumos şi inexpresiv. Ochii ei erau aţintiţi asupra tânărului bărbat, fermecaţi. Ea vorbi din nou.

— Nu. Este doar un om. Nicio inflexiune, nicio urmă de empatie.

— Destul, spuse ducele, iar focul dispăru din mâinile lui Kaltain. Tânărul bărbat se încovoie pe covor, gâfâind şi plângând. Ducele arătă spre perdelele din spatele cortului care, fără îndoială, ascundeau zona de dormit. Întinde-te!

Ca o păpuşă, ca o fantomă, Kaltain se întoarse, rochia neagră rotindu-se odată cu ea, şi merse spre draperiile grele de culoare roşie, strecurându-se printre ele ca şi când nu era decât ceaţă.

Ducele se îndreptă spre tânărul bărbat şi îngenunche în faţa lui, pe pământ. Prizonierul îşi ridică privirea, sângele şi lacrimile amestecându-i-se pe faţă. Dar privirea ducelui o întâlni pe a lui Manon, când îşi puse mâinile mari pe faţa soldatului.

Şi îi răsuci gâtul.

Scârţâitul morţii o străbătu pe Manon ca vibraţiile unei harpe. În mod normal, ea ar fi chicotit.

Dar, pentru o clipă, simţi sângele cald, lipicios şi albastru pe mâini; simţi mânerul cuţitului ei în palmă, când îl apucase cu putere şi tăiase gâtul acelei vrăjitoare Crochan.

Soldatul căzu pe covor, în timp ce ducele se ridică.

— Ce vrei, Cioc-negru?

Ca şi moartea vrăjitoarei Crochan, acesta

fusese un avertisment. Ca să tacă.

Dar ea plănuia să-i scrie bunicii ei. Plănuia să-i spună tot ce se întâmplase: asta, şi că sabatul Picioare-galbene nu mai fusese văzut sau auzit de când intrase în sala de sub Breaslă. Matroana avea să zboare aici şi să înceapă să sfâşie spinări.

— Vreau să ştiu de ce ni s-a blocat accesul la sabatul Picioarelor-galbene. Ele sunt sub jurisdicţia mea şi, ca atare, am dreptul să le văd.

— A fost un succes; asta e tot ce trebuie să ştii.

— Să le spui imediat gărzilor tale să ne dea permisiunea să intrăm. Într-adevăr, zeci de gărzi blocau intrarea, iar Manon nu putea intra decât dacă îi ucidea pe toţi.

— Alegi să-mi ignori ordinele. De ce le-aş asculta pe ale tale, Aripă Conducătoare?

— Nu vei mai avea o afurisită de armată care să călărească balaurii, dacă le închizi pe toate pentru experimentele tale de *înmulţire.*

Ele erau războinice – erau vrăjitoare Dinţi-de-fier. Nu erau sclave de prăsilă. Nu erau făcute să fie supuse unor experimente. Bunica ei avea să-l măcelărească.

Ducele nu făcu decât să ridice din umeri.

— Ţi-am spus că voiam vrăjitoare Cioc-negru. Ai refuzat să mi le dai.

— E o pedeapsă? Cuvintele izbucniră din ea. Picioare-galbene erau tot Dinţi-de-fier, la urma urmelor. Tot sub comanda ei.

— O, nu. Deloc. Dar, dacă îmi vei mai ignora ordinele, data viitoare, ar putea fi. Ducele îşi înălţă capul, iar lumina alunecă pe ochii lui negri. Ştii, sunt prinţi printre Valgi. Prinţi puternici şi abili,

capabili să strivească oamenii de pereţi. Şi-au exprimat dorinţa de a se măsura cu voi. Poate că îţi vor face o vizită, la barăci. Să vedem cine supravieţuieşte până dimineaţă. Ar fi un mod bun să eliminăm vrăjitoarele mai slabe. Nu îmi trebuie soldaţi slabi în armatele mele, chiar dacă veţi rămâne mai puţine.

Pentru o clipă, liniştea clocoti în mintea ei. O ameninţare.

O ameninţare din partea acestui *om,* un om care trăise doar o fracţiune din existenţa ei, o *bestie* muritoare...

„Ai grijă! se auzi o voce în mintea ei. Fii vicleană!”

Aşadar, Manon îşi permise să dea uşor din cap, consimţind.

— Şi cum rămâne cu celelalte... activităţi ale tale? întrebă ea. Ce se întâmplă sub munţii din jurul văii?

Ducele o studie, iar ea îi întâlni privirea, văzând fiecare fărâmă din întunecimea pe care o conţinea. Şi, înăuntru, găsi ceva şerpuind care nu era din lumea asta.

— Nu vrei să afli ce se naşte şi se plăsmuieşte sub acei munţi, Cioc-negru, spuse el, în cele din urmă. Nu te deranja să îţi trimiţi iscoadele. Nu vor mai vedea lumina zilei. Consideră că te-am avertizat.

În mod clar, viermele uman nu ştia exact cât de pricepute erau Umbrele ei, dar nu voia să-l corecteze, nu când ar fi putut folosi asta într-o zi, în avantajul ei. Şi, totuşi, ce se petrecea în acei munţi nu era problema ei – nu când trebuia să se

ocupe de Picioarele-galbene şi de restul legiunii. Manon făcu semn spre soldatul mort.

— În ce scop plănuieşti să foloseşti focul-umbră? La tortură?

Un licăr de furie şi, totuşi, încă o întrebare.

— Nu am hotărât încă, spuse ferm Ducele. Momentan, ea va face experimente aşa. Poate mai târziu, va învăţa să incinereze armatele inamicilor noştri.

O flacără care nu lăsa arsuri – dezlănţuită asupra a mii de oameni. Ar fi fost ceva glorios, grotesc, dar glorios.

— Şi armatele inamicilor se adună? Vei folosi focul-umbră asupra lor?

Ducele îşi înălţă din nou capul, cicatricele de pe faţa lui contrastând cu lumina slabă a lămpii.

— Aşadar, bunica ta nu ţi-a spus.

— Ce anume? întrebă ea.

Ducele se îndreptă spre partea cu draperii a camerei.

— Despre armele pe care le-a făcut pentru mine – pentru tine.

— Ce arme? Nu se deranjă să piardă timpul cu o tăcere tactică.

Ducele îi rânji când dispăru, draperiile balansându-se suficient încât să o dezvăluie pe Kaltain întinsă pe un pat jos, acoperit cu blănuri, cu braţele-i subţiri şi palide pe lângă corp şi cu ochii deschişi, dar fără să privească. O carapace. O armă.

Două arme – Kaltain şi orice făcea bunica ei. De aceea Matroana rămăsese în Munţii Colţ, alături de celelalte Vrăjitoare Superioare. Dacă cele trei îşi

combinau cunoaşterea, înţelepciunea şi cruzimea ca să dezvolte o armă pe care să o folosească împotriva armatelor de muritori... Manon simţi un fior pe şira spinării când mai privi o dată omul distrus de pe covor. Oricare ar fi fost această nouă armă, orice ar fi inventat cele trei Vrăjitoare Superioare...

Oamenii nu urmau să aibă nicio şansă.

~

— Vreau să le daţi de ştire celorlalte sabaturi. Vreau ca santinelele să supravegheze constant intrările în barăci. Rotaţia serviciului de gardă să aibă loc la trei ore, nu mai mult – nu vrem ca nimeni să leşine şi să lase inamicul să se strecoare înăuntru. Deja am trimis o scrisoare Matroanei.

Elide se trezi cu o zdruncinătură în cuib, caldă şi odihnită şi neîndrăznind să respire. Încă era întuneric, iar lumina lunii dispăruse, zorii zilei fiind departe. Iar în întuneric abia distingea strălucirea părului alb ca zăpada şi licărul unui rând de dinţi şi unghii de fier. Pe toţi zeii!

Plănuise să doarmă doar o oră. Probabil că dormise cel puţin încă patru. Abraxos nu se mişcă în spatele ei, aripile lui încă acoperind-o.

De la întâlnirea cu Asterin şi cu Manon, fiecare oră, trează sau nu, fusese un coşmar pentru Elide şi, chiar şi în zilele următoare, se trezise ţinându-şi respiraţia din când în când, când umbra fricii o apuca de gât. Vrăjitoarele nu o deranjaseră, chiar dacă ea pretinsese că sângele ei era albastru. Şi

nici Vernon.

Dar în seara asta... pe când şchiopăta spre camera ei, pe casa scărilor întunecată şi liniştită – prea liniştită, chiar şi cu zornăitul lanţurilor ei pe podea –, simţi lângă uşa ei o linişte totală, ca şi cum până şi acarienii şi-ar fi ţinut respiraţia. Cineva era în camera ei. Aşteptând-o.

Aşa că merse în continuare, tocmai până la cuibul luminat de lună, unde unchiul ei nu ar fi îndrăznit să ajungă. Balaurii Celor Treisprezece se ghemuiseră pe podea ca pisicile sau se cocoţaseră pe stâlpii lor, deasupra prăpastiei. În stânga ei, Abraxos o urmărise din locul în care stătea întins pe burtă, cu ochii mari, fără să clipească.

— Trebuie să dorm undeva. Doar în seara asta, spuse ea, când se apropiase suficient de mult încât să-i simtă respiraţia urât mirositoare.

Coada lui se mişcase puţin, iar ţepii din fier zornăiră pe piatră. Dădea din coadă. Ca un câine – somnoros, dar bucuros să o vadă. Nu se auzise niciun mârâit, nu se zărise nicio strălucire a dinţilor de fier pregătindu-se să o înghită din două îmbucături. Ea ar fi *preferat* să fie înghiţită decât să îl înfrunte pe cel care o aşteptase în camera ei.

Elide alunecase, lipindu-se de perete, punându-şi mâinile la subsuori şi aducându-şi genunchii la piept. Dinţii începuseră să-i clănţăne, iar ea se ghemuise mai strâns. Era atât de frig acolo, încât respiraţia făcea aburi în faţa ei. Fânul scârţâise, iar Abraxos se strecurase mai aproape. Elide se încordase – aproape că ar fi sărit în picioare ca să fugă. Balaurul îşi întinsese o aripă spre ea, ca şi când ar fi fost o invitaţie să stea

lângă el.

— Te rog, nu mă mânca, şoptise ea.

El pufăise, ca şi când ar fi spus: „Nici nu aş avea ce mânca la tine.”

Tremurând, Elide se ridicase. El păruse mai mare cu fiecare pas, dar acea aripă rămăsese întinsă, ca şi când ea ar fi fost animalul care avea nevoie de liniştire. Când ajunsese lângă el, abia respirase când întinsese mâna şi mângâiase spatele încovoiat şi solzos. Era surprinzător de moale, ca pielea uzată. Şi fierbinte, ca şi când ar fi fost un cuptor. Cu grijă, conştientă de capul pe care îl înclinase ca să-i urmărească fiecare mişcare, se aşezase lângă el, spatele încălzindu-i-se instantaneu. Acea aripă coborâse graţios, strângându-se până ce devenise un zid de membrană caldă între ea şi aerul rece. Se rezemase mai mult în căldura lui minunată şi blândă, lăsând-o să-i intre în oase.

Nici nu-şi dăduse seama când adormise. Iar acum... *ele* erau aici. Probabil că mirosul urât al lui Abraxos îi acoperise mirosul de om, altfel Aripa Conducătoare ar fi găsit-o până acum. Abraxos rămase atât de liniştit, încât ea se întrebă dacă şi el ştia asta.

Vocile se mişcară spre mijlocul cuibului, iar Elide măsură distanţa dintre Abraxos şi uşă. Poate că ar fi reuşit să se strecoare înainte ca ele să observe...

— Fiţi discrete, păstraţi secretul. Dacă ne dezvăluie cineva apărarea, va muri de mâna mea.

— Cum poruncеşti, zise Sorrel.

— Le spunem clanurilor Picioare-galbene şi

Sânge-albastru? întrebă Asterin.

— Nu, rosti Manon, cu vocea ca moartea şi vărsarea de sânge. Doar celor din sabatul Cioc-negru.

— Chiar dacă un alt sabat ajunge să se ofere voluntar pentru următoarea rundă? întrebă Asterin.

Manon scoase un hârâit care o făcu pe Elide să se înfioare.

— Nu putem să întindem coarda prea mult.

— Corzile se pot rupe, o provocă Asterin.

— La fel şi gâtul tău, spuse Manon.

Acum – acum, cât se certau. Abraxos rămase nemişcat, ca şi când nu ar fi îndrăznit să atragă atenţia asupra lui, în timp ce Elide se pregăti să iasă în grabă. Dar lanţurile... Elide se aşeză la loc şi, cu grijă, încet, îşi ridică un pic piciorul de pe podea, ţinând lanţurile, ca să nu se târâie. Cu un picior şi cu o mână, începu să se împingă pe pietre, alunecând spre uşă.

— Acest foc-umbră, rosti gânditoare Sorrel, ca şi când ar fi încercat să împrăştie furtuna incipientă dintre Aripa Conducătoare şi verişoara ei. Îl va folosi asupra noastră?

— Pare să creadă că ar putea fi folosit pe armate întregi. Îl cred în stare să ne ameninţe cu el.

Elide se apropia tot mai mult de uşa deschisă.

Se afla aproape acolo, când Manon i se adresă încet.

— Elide, dacă ai fi avut coloană vertebrală, ai fi stat lângă Abraxos până am fi plecat.

Capitolul 32

Manon o zărise pe Elide dormind rezemată de Abraxos când intraseră în cuib şi devenise conştientă de prezenţa ei cu alte câteva clipe înainte de asta – doar detectându-i mirosul, de pe scări. Dacă Asterin şi Sorrel observaseră, nu comentaseră nimic.

Servitoarea stătea în fund, aproape de uşă, cu un picior în aer, pentru ca lanţurile să nu se târâie. O mişcare inteligentă, chiar dacă fusese prea proastă ca să-şi dea seama cât de bine vedeau ele pe întuneric.

— Era cineva în camera mea, spuse Elide, coborând piciorul şi ridicându-se.

Asterin înţepeni.

— Cine?

— Nu ştiu, răspunse Elide, rămânând aproape de uşă, chiar dacă asta nu-i folosea la nimic. Nu mi s-a părut înţelept să intru.

Abraxos se încordă, mişcându-şi coada peste pietre. Bestia inutilă îşi făcea griji pentru fată. Manon miji ochii la el.

— Nu se presupune că specia ta mănâncă tinere femei?

Balaurul o privi.

Elide rămase pe loc, în timp ce Manon se apropie. Iar Manon, fără să vrea, fu impresionată. O privi pe fată – chiar se uită la ea. O fată căreia nu-i era teamă să doarmă rezemată de un balaur, care avea suficient simţ practic încât să simtă când se apropie pericolul... Într-adevăr, poate că sânge albastru îi curgea prin vene.

— Există o cameră sub acest castel, spuse Manon, iar Asterin şi Sorrel veniră în spatele ei. Înăuntru este un sabat al vrăjitoarelor Picioare-galbene, toate luate de duce pentru a... crea pui de demon. Vreau să intri în acea cameră. Vreau să-mi spui ce se întâmplă acolo.

Fata se făcu palidă ca moartea.

— Nu pot.

— Poţi şi o vei face, zise Manon. Acum eşti a mea. Ea simţi atenţia lui Asterin asupra ei – dezaprobare şi mirare. Dacă găseşti o cale să intri în cameră, să îmi dai detaliile şi să păstrezi ce afli secret, vei trăi, continuă Manon. Dacă mă trădezi, dacă spui cuiva... atunci cred că vom închina un pahar în cinstea ta, la petrecerea ta de nuntă cu un frumos soţ Valg.

Mâinile fetei tremurau. Manon i le strânse pe lângă corp.

— În rândul vrăjitoarelor Cioc-negru nu tolerăm laşele, şopti ea. Sau ai crezut că protecţia ta este gratuită? Manon îi arătă uşa. Vei sta în camera mea, dacă a ta este compromisă. Mergi şi aşteaptă în josul scărilor.

Elide privi în spatele lui Manon, la Aghiotanta şi la Locţiitoarea ei, ca şi când s-ar fi gândit să le implore ajutorul. Dar Manon ştia că feţele lor erau împietrite şi neînduplecate. Groaza lui Elide îi înţepă nasul lui Manon, când fata plecă, şchiopătând. Îi luă mult prea mult ca să ajungă jos, căci piciorul distrus o făcea să meargă ca o babă. Imediat ce ajunse jos, Manon se întoarse spre Sorrel şi Asterin.

— Ar putea merge la duce, spuse Sorrel. Ca

Aghiotantă, ea avea dreptul să facă acea remarcă – să analizeze toate ameninţările asupra urmaşei lor.

— Nu este atât de crudă.

Asterin ţâţâi.

— De aceea ai vorbit, ştiai că era aici.

Manon nu se deranjă să dea din cap.

— Şi dacă este prinsă? întrebă Asterin.

Sorrel îi aruncă o privire tăioasă. Manon nu avea chef să le mustre. Acum, era treaba lui Sorrel să medieze lupta pentru putere dintre ele.

— Dacă va fi prinsă, atunci vom găsi altă cale.

— Nu ai remuşcări în legătură cu faptul că o vor ucide? Sau că vor folosi focul-umbră asupra ei?

— Încetează, Asterin! exclamă Sorrel.

Asterin nu făcu asta.

— Tu ar trebui să pui aceste întrebări, *Aghiotanto.*

Dinţii de fier ai lui Sorrel coborâră.

— Din cauza întrebărilor tale eşti acum Locţiitoare.

— Destul, zise Manon. Elide este singura care ar putea să intre în acea cameră şi să raporteze. Ducele le-a ordonat soldaţilor să nu lase nicio vrăjitoare în apropiere. Nici măcar Umbrele nu se pot apropia suficient. Dar o servitoare care face curat...

— Tu erai cea care aştepta în camera ei, spuse Asterin.

— Oamenii pot fi motivaţi uşor cu un strop de frică.

— Este, totuşi, om? întrebă Sorrel. Sau o considerăm una de-a noastră?

— Nu contează dacă este om sau copil de vrăjitoare. Aş trimite-o pe cea mai abilă în acele camere, iar în acest moment, doar Elide poate intra acolo. Cu şiretenie – aşa avea să-l evite pe duce, cu schemele şi armele lui. Poate că lucra pentru regele lui, dar nu tolera să fie neştiutoare. Trebuie să ştiu ce se întâmplă în acele camere, spuse Manon. Dacă vom pierde o viaţă ca să facem asta, atunci fie.

— Şi apoi? întrebă Asterin, în ciuda avertismentului lui Sorrel. După ce vei afla, ce urmează?

Manon nu se hotărâse. Din nou, sângele fantomatic îi acoperi mâinile.

Să execute ordinele – sau ea şi Cele Treisprezece urmau să fie executate. Ori de bunica ei, ori de duce. După ce bunica ei avea să citească scrisoarea, poate că situaţia urma să se schimbe. Dar, până atunci...

— Apoi, vom continua aşa cum ni s-a ordonat, rosti Manon. Dar nu voi fi condusă în aşa ceva legată la ochi.

~

O spioană. O spioană pentru Aripa Conducătoare.

Elide îşi spuse că era la fel ca a fi o spioană pentru ea – pentru propria ei libertate. Dar să afle şi când urmau să ajungă căruţele cu alimente *şi* să încerce să intre în acea cameră, în timp ce îşi îndeplinea şi îndatoririle... Poate că urma să aibă

noroc. Poate că avea să le poată face pe ambele.

Manon pusese să i se aducă un balot de paie în camera ei, să fie aşezat lângă foc pentru a-i încălzi oasele muritoare ale lui Elide, zisese ea. Elide abia dormise în prima noapte în turnul vrăjitoarei. Când se ridicase pentru a folosi latrina, convinsă că vrăjitoarea dormea, reuşise să facă doi paşi înainte ca Manon să întrebe: „Pleci undeva?”

Pe toţi zeii, vocea ei! Era ca un şarpe ascuns într-un copac.

Bâlbâindu-se, îi explică faptul că avea nevoie să meargă la toaletă. Când Manon nu îi răspunsese, Elide ieşise, clătinându-se. La întoarcere, o găsise pe vrăjitoare dormind – cel puţin avea ochii închişi.

Manon dormea goală. În ciuda frigului. Părul alb îi cobora pe spate şi întreg trupul îi era suplu şi musculos sau împestriţat de cicatrice abia vizibile. Totul îi amintea de ce i-ar fi făcut Manon, dacă ar fi dat greş.

Trei zile mai târziu, Elide acţionă. Extenuarea simţită fără încetare dispăru când apucă un braţ de rufe luate de la spălătorie şi examină holul. Patru paznici stăteau la uşa care ducea spre casa scării.

Îi luase trei zile ca ajutor la spălătorie, trei zile de discuţii cu spălătoresele, ca să afle dacă lenjeriile erau vreodată necesare în camera din josul scărilor. Nimeni nu voise să-i vorbească în primele două zile. Doar o priviseră şi îi spuseseră unde să pună lucrurile, când să-şi frigă mâinile sau ce să frece până ce o durea spatele. Dar ieri – ieri văzuse sosind hainele rupte şi îmbibate cu sânge.

Sânge albastru, nu roşu. Sânge de vrăjitoare.

Elide îşi păstră capul plecat, lucrând la cămăşile soldaţilor care îi fuseseră date, de îndată ce dovedise că se pricepea la cusut. Observă însă spălătoresele care primeau hainele. Apoi, continuă să lucreze ore în şir, ca să le cureţe, să le usuce şi să le calce, rămânând mai târziu decât multe dintre celelalte. Aşteptând.

Ea era nimeni şi nimic şi nu aparţinea nimănui – dar, dacă le-ar fi făcut pe Manon şi pe cele din clanul Cioc-negru să creadă că accepta faptul că o revendicaseră, ar fi putut foarte bine să scape odată ce ar fi sosit căruţele. Vrăjitoarelor Cioc-negru nu le păsa de ea – nu cu adevărat. Descendenţa ei le convenea. Se îndoia că i-ar fi observat dispariţia. Oricum fusese o fantomă ani de zile, cu inima plină de morţii uitaţi.

Aşadar, munci şi aşteptă. Chiar şi atunci când o durea spatele, chiar şi atunci când mâinile o dureau atât de tare încât tremurau, ea reperă spălătoreasa care scotea hainele călcate din cameră şi dispărea, cărându-le.

Elide îi memoră fiecare trăsătură a feţei, constituţia şi înălţimea. Nimeni nu observa când se strecura afară, după ea, ducând un braţ de rufe pentru Aripa Conducătoare. Nimeni nu o oprea când urmărea spălătoreasa pe hol, până ce ajungea în acest punct.

Elide examină din nou holul, tocmai când spălătoreasa ieşi din casa scării, cu braţele goale, trasă la faţă şi palidă. Gărzile nu o opriră. Bun.

Spălătoreasă coti pe alt hol, iar Elide respiră. Întorcându-se spre turnul lui Manon, se gândi în linişte la planul ei, iar şi iar. Dacă era prinsă...

Poate că ar fi trebuit să se arunce de la unul dintre balcoane, decât să înfrunte una dintre zecile de morţi îngrozitoare care o aşteptau. Nu – nu, avea să îndure. Supravieţuise când atât de mulţi – aproape toţi cei la care ţinea – nu reuşiseră. Când regatul ei nu supravieţuise. Aşadar, avea să supravieţuiască pentru ei, iar la plecare, avea să îşi construiască o nouă viaţă, departe, în onoarea lor.

Elide urcă şchiopătând scara în spirală. Pe toţi zeii, ura scările. Era aproape la jumătatea drumului, când auzi vocea unui bărbat care o făcu să se oprească brusc.

— Ducele a spus că ai vorbit – cu mine de ce nu vorbeşti? Vernon.

Nu primi niciun răspuns.

Înapoi pe scări – ar trebui să coboare imediat scările.

— Atât de frumoasă, şopti unchiul ei oricui îl însoţea. Ca o noapte fără lună.

Lui Elide i se uscă gura auzindu-i tonul vocii.

— Poate că soarta a făcut să ne întâlnim aici. El te urmăreşte atât de atent. Vernon făcu o pauză. Împreună, rosti el încet, cu respect, împreună, vom crea minuni care vor face lumea să tremure.

Nişte cuvinte atât de intime şi de întunecate, pline de astfel de... *pretenţii.* Ea nu voia să ştie la ce se referea. Elide coborî scările cât de discret putu. Trebuia să fugă.

— Kaltain, vui unchiul ei, o cerere, şi o ameninţare, şi o promisiune.

Tânăra femeie tăcută – cea care nu vorbea niciodată, care nu se uita niciodată la nimic, care avea acele semne. Elide o văzuse doar de câteva

ori. Văzuse cât de puţin răspundea. Sau riposta.

Apoi, Elide urcă scările. Tot mai sus, asigurându-se că lanţurile făceau cât mai mult zgomot. Unchiul ei tăcu. Ea coti pe următorul palier şi îi văzu.

Kaltain fusese lipită de perete, cu gulerul rochiei transparente tras într-o parte şi cu sânul aproape descoperit. Pe chip i se citea o nesfârşită goliciune – ca şi când nici măcar nu era acolo. Vernon stătea la câţiva paşi distanţă. Elide apucă lenjeriile atât de strâns, încât crezu că avea să le ruptă. Îşi dori ca acum să fi avut unghii de fier.

— Lady Kaltain, îi spuse ea tinerei femei, cu doar câţiva ani mai în vârstă decât ea. Elide nu se aşteptase să fie atât de furioasă. Nu se aşteptase să i se adreseze în continuare. Am fost trimisă să te găsesc, Lady. Pe aici, te rog!

— Cine a trimis după ea? întrebă Vernon.

Elide îl privi în ochi. Şi nu îşi coborî privirea. Niciun centimetru.

— Aripa Conducătoare.

— Aripa Conducătoare nu este autorizată să o întâlnească.

— Şi tu eşti? Elide păşi între ei, deşi nu i-ar fi folosit la nimic dacă unchiul ei ar fi hotărât să apeleze la forţă.

Vernon zâmbi.

— Mă întrebam când îţi vei arăta colţii, Elide. Sau ar trebui să spun dinţii de fier?

El ştia, aşadar.

Elide îl făcu să-şi mute privirea şi, uşor, îi atinse braţul lui Kaltain. Era rece ca gheaţa.

Şi nici măcar nu o privi pe Elide.

— Dacă eşti drăguţă, Lady, făcu Elide, trăgând-o de braţ, apucând lenjeria cu cealaltă mână.

Kaltain începu, tăcută, să meargă.

Vernon chicoti.

— Voi două aţi putea fi surori, spuse el nepăsător.

— Fascinant, zise Elide, ghidând-o pe scări – chiar dacă piciorul îi zvâcnea chinuitor, în urma efortului de a-şi păstra echilibrul.

— Până data viitoare, rosti unchiul, din spate, iar ea nu voia să ştie la care dintre ele se referea.

În tăcere, cu inima-i bătând atât de tare încât se gândi că ar fi putut să vomite, Elide o conduse pe Kaltain spre următorul palier şi îi dădu drumul suficient de mult timp ca să deschidă uşa şi să o conducă în hol.

Femeia se opri, holbându-se la piatră, privind în gol.

— Unde trebuie să mergi? întrebă încet Elide.

Ea doar se holbă. În lumina torţei, cicatricea de pe braţul ei era groaznică. Cine îi făcuse asta?

Elide atinse din nou cotul femeii.

— Unde pot să te duc, să fii în siguranţă?

Nicăieri – nicăieri nu era în siguranţă.

Dar încet, ca şi când i-ar fi luat o viaţă să-şi amintească cum să o facă, ea îşi îndreptă privirea spre Elide. Întuneric, şi moarte, şi foc negru; disperare, şi furie, şi deşertăciune.

Şi, totuşi – un grăunte de înţelegere. Kaltain plecă, rochia şuierând pe pietre. Pe celălalt braţ, avea vânătăi care semănau cu nişte amprente. Ca şi când cineva ar fi apucat-o prea strâns.

Acest loc. Aceşti *oameni...*

Elide se luptă cu greaţa, privind până când femeia dispăru după colţ.

~

Manon era aşezată la biroul ei, fixând cu privirea ceea ce părea a fi o scrisoare, când Elide intră în turn.

— Ai pătruns în cameră? întrebă vrăjitoarea, fără să se întoarcă.

Elide înghiţi cu greu.

— Trebuie să-mi dai nişte otravă.

Capitolul 33

Stând într-un spaţiu larg, printre teancurile de lăzi, Aedion clipi la lumina târzie a dimineţii, care pătrundea prin ferestrele de sus ale depozitului. Deja transpira şi avea o nevoie cruntă de apă, căldura zilei făcând depozitul sufocant.

Nu se plângea. Ceruse să i se permită să ajute, iar Aelin refuzase. Insistase că era capabil să lupte, iar ea îi spusese doar: „Dovedeşte-o!”.

Aşadar, iată-i. El şi Prinţul Fae se antrenaseră cu beţe, în ultimele treizeci de minute, iar prinţul îl învingea. Rana de pe coaste era la un pas de a se deschide, dar el strângea din dinţi şi suporta. Durerea era binevenită, având în vedere gândurile care îl ţinuseră treaz toată noaptea. Că Rhoe şi Evalin nu îi ziseseră niciodată că mama lui murise ca să ascundă cine era tatăl său, că era pe jumătate Fae – şi că ar putea să mai treacă zece

ani până să afle cum avea să îmbătrânească. Dacă urma să trăiască mai mult decât regina lui.

Şi tatăl său – Gavriel. *Asta* era încă o cale ce trebuia explorată. Mai târziu. Poate că i-ar fi fost de folos, dacă Maeve nu avea să renunţe la ameninţarea făcută, acum că unul dintre tovarăşii legendari ai tatălui său o vâna pe Aelin aici în oraş.

Lorcan. Rahat. Poveştile pe care le auzise despre Lorcan fuseseră pline de glorie şi sânge – mai mult de sânge. Era un mascul care nu făcea greşeli şi care era nemilos cu cei care greşeau. Era destul de grav că aveau de-a face cu regele Adarlanului, dar să aibă un inamic nemuritor pe urma lor... Rahat. Şi dacă Maeve s-ar fi gândit vreodată să-l trimită pe Gavriel aici... Aedion avea să găsească o cale să suporte asta, cum găsise o cale să suporte orice în viaţă.

Aedion termină o manevră cu băţul, pe care prinţul i-o arătase de două ori deja, când Aelin se opri din exerciţiile ei.

— Cred că este suficient pentru azi, spuse ea, abia gâfâind.

Aedion înţepeni la respingerea care se citea deja în ochii ei. Aşteptase asta toată dimineaţa. În ultimii zece ani, învăţase tot ce reuşise de la muritori. Dacă veneau războinicii în teritoriul lui, îşi folosise farmecul considerabil, ca să-i convingă să îl înveţe ce ştiau. Şi, ori de câte ori se aventurase în afara teritoriilor lui, adunase cât mai multe informaţii posibil despre lupte şi metode de ucis, de la cine locuia acolo. Aşadar, să lupte cu un războinic Fae pur-sânge, direct din Doranelle, era o oportunitate de neratat. Nu avea de gând să lase

mila verişoarei lui să strice asta.

— Am auzit o poveste, îi spuse Aedion lui Rowan, cum că ai ucis un războinic inamic folosind o masă.

— Să fim serioşi, rosti Aelin. Cine naiba ţi-a spus asta?

— Quinn – Căpitanului Gărzii unchiului tău. Era un admirator al Prinţului Rowan. Ştia toate poveştile.

Aelin îşi îndreptă privirea spre Rowan, care rânji, sprijinind de podea băţul de antrenament.

— Doar nu vorbeşti serios, zise ea. Ce, l-ai strivit până la moarte, ca pe un strugure?

Rowan tuşi.

— Nu, nu l-am strivit ca pe un strugure. Îi zâmbi fioros reginei. Am smuls piciorul mesei şi l-am înfipt în el.

— A trecut direct prin piept şi s-a înfipt în perete, zise Aedion.

— Ei bine, rosti Aelin, pufnind, cel puţin îţi voi acorda puncte pentru inventivitate.

Aedion îşi roti gâtul.

— Să ne întoarcem la antrenament.

Dar Aelin îi aruncă o privire lui Rowan care spunea: „Te rog, nu-mi ucide vărul! Anulează antrenamentul!”

Aedion apucă mai strâns băţul de lemn pentru antrenament.

— Mă simt bine.

— Acum o săptămână, insistă Aelin, erai cu un picior în groapă. Rana ta încă se vindecă. Ne-am antrenat destul azi, iar tu nu vei ieşi din casă!

— Îmi cunosc limitele şi am spus că mă simt

bine.

Rânjetul lent al lui Rowan era mortal. O invitaţie la dans.

Iar partea primitivă din Aedion decise că nu voia să fugă de prădătorul din ochii lui Rowan. Nu, voia foarte mult să îl înfrunte şi să riposteze.

Aelin oftă, dar păstră distanţa. „Dovedeşte-o!”, zisese ea. Ei bine, avea să o facă.

Aedion atacă fără avertisment, lăsându-se spre dreapta şi ţintind jos. El ucisese oameni cu acea mişcare – îi tăiase pe jumătate. Dar Rowan se feri cu o eficienţă brutală, deviind şi poziţionându-se în ofensivă, şi asta fu tot ce reuşi să vadă Aedion înainte să ridice băţul din instinct. Pregătirea pentru forţa loviturii lui Rowan îi cauză dureri de coaste, dar nu îşi pierdu concentrarea – chiar dacă Rowan aproape că îi aruncase băţul din mâini.

Aedion reuşi să dea el următoarea lovitură. Dar când Rowan îşi ţuguie buzele, Aedion avu sentimentul că prinţul se juca cu el. Nu de amuzament – nu, ci ca să demonstreze ceva. Ceaţa roşie îi acoperi vederea.

Rowan făcu o mişcare de secerare, iar Aedion călcă destul de tare pe băţul lui Rowan, încât îl rupse în două. Când se întâmplă asta, Aedion se roti, fandând cu băţul direct în faţa lui Rowan. Apucând cele două bucăţi în fiecare mână, războinicul Fae se feri, coborând şi...

Aedion nu văzu a doua lovitură venind spre picioarele lui. Şi se trezi clipind spre bârnele de lemn de pe tavan, gâfâind, în timp ce durerea rănii îi străbătea coastele.

Rowan mârâi la el, cu o bucată de băţ

înclinată, să-i taie gâtul, în timp ce, cu cealaltă, îi apăsa abdomenul, gata să-l spintece.

Pe toţi dracii. Aedion ştiuse că avea să fie rapid şi puternic, dar asta... Rowan luptând alături de legiunea Bane ar fi putut, foarte bine, hotărî soarta unui război. Pe toţi zeii, coastele îl dureau atât de tare, încât crezu că ar fi putut să sângereze.

Prinţul Fae vorbi atât de încet, că nici Aelin nu auzi.

— Regina ta ţi-a ordonat să te opreşti – pentru binele tău. Deoarece are nevoie de tine sănătos şi pentru că suferă să te vadă rănit. Data viitoare, nu-i mai ignora ordinul.

Prinţul apăsă mai mult vârfurile beţelor şi Aedion fu destul de înţelept încât să nu-i răspundă sau să se mişte.

— Şi, adăugă Rowan, dacă îi vei mai vorbi ca aseară, îţi voi smulge limba şi ţi-o voi băga pe gât.

Cu băţul la gât, Aedion nu putea da din cap, fără să se înfigă în capătul ascuţit.

— Am înţeles, Prinţe, şopti el.

Aedion deschise din nou gura, când Rowan se îndepărtă, pe cale să spună ceva ce cu siguranţă avea să regrete, când se auzi clar un salut.

Ei se întoarseră, cu armele ridicate, în timp ce Lysandra închise uşa glisantă în spatele ei, cu pungi şi cutii în braţe. Avea un stil ciudat de a se strecura neobservată. Lysandra, cu al ei chip frumos şi serios, făcu doi paşi şi se opri când îl văzu pe Rowan.

Apoi, regina lui se mişcă brusc, înșfăcând nişte pungi din braţele Lysandrei şi întorcând-o spre apartamentul de la etajul superior.

Aedion se relaxă, în locul în care fusese întins pe podea.

— Aceea era Lysandra? întrebă Rowan.

— Este frumoasă, nu-i aşa?

Rowan pufni.

— De ce este aici?

Aedion îşi apăsă încet pe rana de la coaste, asigurându-se că era, într-adevăr, intactă.

— Probabil că are nişte informaţii despre Arobynn.

Pe care Aedion urma să îl vâneze curând, imediat ce avea să i se vindece odată nenorocita de rană, indiferent dacă Aelin îl considera sau nu vindecat. După care îl va tăia pe Regele Asasinilor, cu răbdare, în bucăţi minuscule.

— Şi, cu toate astea, nu vrea să le auzi discuţia?

— Cred că, în afară de Aelin, i se pare că toată lumea este plictisitoare, spuse Aedion. Este cea mai mare dezamăgire din viaţa mea. O minciună, iar el nu ştia de ce o rostise.

Dar Rowan schiţă un zâmbet.

— Mă bucur că şi-a găsit o prietenă.

Pentru o clipă, Aedion se minună de blândeţea de pe chipul războinicului. Până ce Rowan se uită în direcţia lui şi-i văzu ochii ca de gheaţă.

— Curtea lui Aelin va fi una nouă, diferită de oricare alta din lume, în care Vechile Orânduiri vor fi din nou respectate. Tu le vei învăţa. Iar eu ţi le voi preda.

— Cunosc Vechile Orânduiri.

— Le vei învăţa din nou.

Aedion îşi dădu umerii înapoi şi se ridică în

picioare.

— Sunt generalul legiunii Bane şi un prinţ al caselor Ashryver şi Galanthynius. Nu sunt vreun soldat neinstruit.

Rowan dădu aprobator din cap – iar Aedion presupuse că ar fi trebuit să se simtă flatat. Până ce Rowan vorbi.

— Echipa mea de cadre, aşa cum îi place lui Aelin să o numească, era o unitate mortală pentru că eram uniţi şi fideli aceluiaşi cod. Maeve este o sadică, dar s-a asigurat că toţi l-am înţeles şi l-am urmat. Aelin nu ne-ar forţa să facem nimic, iar codul nostru va fi diferit – mai bun – decât al lui Maeve. Noi doi vom forma coloana vertebrală a acestei Curţi. Vom alcătui şi vom hotărî care ne va fi codul.

— Care? Supunere şi loialitate oarbă? Nu avea chef să i se facă morală. Chiar dacă Rowan avea dreptate, iar Aedion visase, timp de zece ani, să audă aceste cuvinte din gura prinţului. El ar fi trebuit să iniţieze această conversaţie. Pe toţi zeii, el *avusese* această conversaţie cu Ren, cu săptămâni în urmă.

Ochii lui Rowan sclipiră.

— De a proteja şi de a sluji.

— Pe Aelin?

Putea să facă asta; deja plănuise să o facă.

— Pe Aelin. Şi pe noi. Şi Terrasenul. Fără discuţii, fără incertitudini.

O mică parte din Aedion înţelese de ce verişoara lui îi oferise prinţului jurământul de sânge.

~

— Cine este? întrebă Lysandra, cam prea nevinovat, când Aelin o însoţi pe scări.

— Rowan, răspunse Aelin, deschizând cu piciorul uşa apartamentului.

— Are un corp spectaculos, rosti ea gânditoare. N-am fost niciodată cu un bărbat Fae. Nici cu o femeie, de fapt.

Aelin scutură din cap, încercând să-şi alunge imaginea din minte.

— El este... Înghiţi în sec. Lysandra rânji, iar Aelin şuieră, punând pungile pe podeaua camerei mari şi închizând uşa. Încetează!

— Hmm! fu tot ce spuse Lysandra, punând cutiile şi pungile lângă cele ale lui Aelin. Ei bine, am de zis două lucruri. Unul, Nesryn mi-a trimis un bilet în dimineaţa asta, în care mi-a zis că ai un oaspete nou şi foarte musculos şi să aduc nişte haine. Aşadar, am adus haine. Uitându-mă la oaspetele nostru, cred că Nesryn l-a subestimat mult, aşa că hainele s-ar putea să fie strâmte – nu că aş avea ceva împotrivă – dar poate să le folosească până când vei cumpăra altele.

— Mulţumesc, răspunse ea, iar Lysandra flutură o mână subţire. Lui Faliq avea să îi mulţumească mai târziu.

— Celălalt lucru pe care ţi l-am adus este o ştire. Seara trecută, Arobynn a primit un raport cum că două furgoane-închisoare au fost reperate îndreptându-se spre sud, spre Morath – pline ochi cu toţi oamenii dispăruţi.

Aelin se întrebă dacă informaţia ajunsese la Chaol şi dacă acesta încercase să le oprească.

— El ştie că sunt vizaţi foştii posesori ai magiei?

Lysandra dădu din cap.

— A analizat care oameni au dispărut şi care au fost trimişi spre sud, în furgoanele-închisoare. Acum, cercetează toate descendenţele clienţilor lui, indiferent de cât de mult au încercat familiile să-şi ascundă trecutul, după ce magia a fost interzisă, ca să vadă dacă poate folosi ceva în avantajul său. Trebuie să iei asta în considerare când ai de-a face cu el... având în vedere talentele tale.

Aelin îşi muşcă buza.

— Îţi mulţumesc pentru că îmi spui şi asta.

Fantastic. Arobynn, Lorcan, regele, Valgii, cheia, Dorian... Îi venea să mănânce toată mâncarea rămasă în bucătărie.

— Trebuie să fii pregătită! Lysandra se uită la un mic ceas de buzunar. Trebuie să plec. Am o întâlnire la prânz. Era clar de ce Evangeline nu o însoţea.

— Cât mai durează – până îţi vei răscumpăra datoria? întrebă Aelin, când Lysandra ajunsese aproape de uşă.

— Încă mai am mult de plătit, aşadar – o vreme. Lysandra făcu câţiva paşi, iar apoi se opri. Clarisse tot măreşte preţul pe măsură ce Evangeline creşte, pretinzând că o fată atât de frumoasă i-ar fi câştigat o sumă dublă, triplă, faţă de ce mi-a spus prima dată.

— Ce josnicie.

— Ce pot să fac? Lysandra îşi ridică încheietura mâinii, unde fusese făcut tatuajul. Ea mă va urmări până voi muri şi nu pot să fug cu Evangeline.

— Aş putea să-i sap un mormânt lui Clarisse, pe care să nu-l descopere nimeni, spuse Aelin. Şi vorbea serios.

Iar Lysandra ştia că vorbea serios.

— Încă nu – nu acum.

— Doar să-mi spui şi se va rezolva.

Zâmbetul Lysandrei era de o frumuseţe întunecată şi sălbatică.

~

Stând în faţa unei lăzi, în depozitul cavernos, Chaol studie harta pe care tocmai i-o dăduse Aelin. El se concentră asupra punctelor albe – încercând să nu se holbeze la prinţul-războinic, care stătea de pază lângă uşă. Era greu să facă asta, când prezenţa lui Rowan absorbea, cumva, tot aerul din depozit.

Şi, apoi, mai era vorba de urechile ascuţite şi fine care se iveau din părul argintiu, tuns scurt. *Fae* – nu mai văzuse niciunul, în afară de Aelin, preţ de câteva clipe înspăimântătoare. Iar Rowan... În mod convenabil, deşi îi povestise atâtea, Aelin uitase să menţioneze că prinţul era atât de frumos. Un chipeş prinţ Fae, cu care trăise şi se antrenase luni de zile – în timp ce viaţa lui Chaol se distrugea, în timp ce oamenii *mureau* din cauza acţiunilor ei...

Rowan îl privea pe Chaol ca şi când ar fi fost cina. În funcţie de forma lui Fae, era cât se poate

de posibil.

Fiecare instinct îi striga să fugă, în ciuda faptului că Rowan fusese politicos. Distant şi intens, dar politicos. Totuşi, Chaol nu trebuia să-l vadă pe prinţ în acţiune, ca să ştie că ar fi fost mort înainte să poată să-şi scoată sabia.

— Să ştii că nu muşcă, şopti Aelin.

Chaol o fixă cu privirea.

— Poţi să-mi explici pentru ce sunt hărţile astea?

— Am aprecia dacă tu, Ress sau Brullo ne-aţi putea spune despre punctele slabe din apărarea castelului, replică ea. Nu primi niciun răspuns. Nu era niciun semn că Aedion s-ar fi aflat printre lăzile stivuite, dar probabil că generalul asculta de undeva din apropiere, cu finul lui auz Fae.

— Ca să dărâmi turnul cu ceas? întrebă Chaol, împăturind harta şi băgând-o în buzunarul interior al tunicii sale.

— Poate, răspunse ea. El încercă să nu se enerveze. Dar acum ea părea hotărâtă – ca şi când tensiunea invizibilă de pe chipul ei dispăruse. El încercă să nu privească din nou spre uşă.

— De câteva zile, nu am mai primit veşti de la Ress şi Brullo, spuse el în schimb. Îi voi contacta curând.

Ea dădu din cap, scoţând o a doua hartă – a reţelei labirintice de canalizare – şi fixă marginile cu micile cuţite pe care le avea la ea. Aparent, destul de multe.

— Arobynn a aflat că prizonierii dispăruţi au fost duşi la Morath noaptea trecută. Ştiai?

Încă un eşec care îi căzu pe umeri lui Chaol –

încă un dezastru.

— Nu.

— Nu puteau ajunge departe. Ai putea să aduni o echipă şi să ataci furgoanele.

— Ştiu că aş putea.

— O vei face?

El puse o mână pe hartă.

— M-ai adus aici ca să-mi dovedeşti că sunt inutil?

Ea se îndreptă.

— Ţi-am spus să vii pentru că am crezut că ar fi util pentru amândoi. Amândoi suntem presaţi zilele astea.

Ochii ei turcoaz şi aurii erau calmi – netulburaţi.

— Când vei acţiona? întrebă Chaol.

— Curând.

Nici ăsta nu era un răspuns clar.

— Ar mai trebui să ştiu şi altceva? întrebă el, cât de calm putu.

— Aş începe să evit canalizarea. Dacă nu o faci, îţi semnezi condamnarea la moarte.

— Sunt oameni prinşi acolo – am găsit cuiburile, dar nici urmă de prizonieri. Nu îi voi abandona.

— Toate bune şi frumoase, spuse ea, iar el strânse din dinţi la tonul dezaprobator al vocii ei, dar prin canalizări patrulează lucruri mai rele decât soldaţii Valgi şi pariez că nu-i vor ignora pe cei care intră pe teritoriul lor. În locul tău, aş cântări riscurile. Ea îşi trecu mâna prin păr. Deci, vei ataca furgoanele cu prizonieri?

— Bineînţeles. Chiar dacă numărul rebelilor era

mic. Atât de mulţi dintre oamenii lor ori fugiseră din oraş, ori refuzau să îşi rişte pielea într-o bătălie tot mai inutilă.

Aia era îngrijorare, în licărul din ochii ei?

— Folosesc încuietori păzite pentru furgoane, spuse ea. Iar uşile sunt ranforsate cu fier. Să-ţi iei uneltele potrivite!

El se pregăti ca să se răstească la ea, pentru că îi vorbea cu superioritate, dar...

Aelin cunoştea furgoanele; petrecuse câteva săptămâni într-unul.

Nu prea reuşi să o privească în ochi, când se îndreptă să plece.

— Spune-i lui Faliq că Prinţul Rowan îi mulţumeşte pentru haine, zise Aelin.

Despre ce naiba vorbea? Poate că era o altă împuşcătură. Aşadar, el se îndreptă spre uşă, unde Rowan se dădu la o parte, cu un murmur de rămas-bun. Nesryn îi spusese că-şi petrecuse seara cu Aedion şi Aelin, dar el nu-şi dăduse seama că ei ar fi putut fi... prieteni. Nu se gândise că Nesryn ar fi putut să nu reziste farmecelor lui Aelin Galanthynius.

Deşi el presupunea că Aelin era o regină. Care nu şovăia. Nu făcea altceva decât să meargă înainte, cu putere. Chiar dacă asta însemna să-l ucidă pe Dorian.

Nu mai vorbiseră despre asta din ziua salvării lui Aedion. Dar tensiunea încă plutea între ei. Iar când avea să elibereze magia... Chaol şi-ar fi luat din nou măsurile necesare de precauţie.

Pentru că nu credea că ea avea să coboare sabia data viitoare.

Capitolul 34

Aelin ştia că avea treburi de făcut – treburi vitale, îngrozitoare – dar putea sacrifica o zi. Rămânând în umbră ori de câte ori era posibil, îşi petrecu după-amiaza arătându-i lui Rowan oraşul, de la cartierele rezidenţiale elegante, până la pieţele aglomerate de comercianţii care vindeau bunuri pentru solstiţiul de vară, de peste două săptămâni.

Nu era nici urmă sau miros de Lorcan, slavă zeilor. Dar oamenii regelui erau postaţi în câteva intersecţii aglomerate, dându-i lui Aelin şansa să i-i arate lui Rowan. El îi studie cu o eficienţă antrenată, simţul fin al mirosului său permiţându-i să detecteze care mai erau încă oameni şi care erau posedaţi de demoni Valg inferiori. După expresia de pe chipul lui, ei îi părea sincer rău pentru orice gardian care îi va ieşi în cale, demon sau om. Un pic, nu mult. Mai ales că simpla lor prezenţă îi strica, oarecum, planul de a avea o zi liniştită, calmă.

Voia să-i arate lui Rowan părţile bune ale oraşului, înainte de a-l duce în subteran.

Aşa că îl duse la una dintre brutăriile familiei lui Nesryn, unde chiar cumpără câteva tarte cu pere. La docuri, Rowan chiar o convinse să încerce nişte păstrăv prăjit în tigaie. Cândva, jurase să nu mănânce niciodată peşte şi se strâmbase când furculiţa i se apropiase de gură, dar – mâncarea era delicioasă. Mâncă un peşte întreg, apoi ciuguli din al lui Rowan, spre disperarea lui.

Aici – Rowan era aici, cu ea, în Rifthold. Şi mai erau încă atâtea lucruri pe care voia să i le arate, să îi povestească despre cum fusese viaţa ei. Înainte, nu voia să povestească nimănui nimic.

Chiar şi când auzi pocnetul unui bici, după prânz, când se răcoreau lângă apă, îşi dori ca el să vadă ce urma. El rămase tăcut, cu o mână pe umărul ei, cât priviră grupul de sclavi înlănţuiţi transportând încărcătura pe una dintre corăbii. Priviră – şi nu putură să facă nimic.

Curând, îşi promise ea. Să pună capăt situaţiei *acesteia* era o prioritate.

Rătăciră printre tarabele din piaţă, una după alta, până când mirosul trandafirilor şi al crinilor trecu pe lângă ei, briza râului măturând petale de toate culorile şi formele pe la picioarele lor, în timp ce florăreasa îşi lăuda marfa.

Ea se întoarse spre el.

— Dacă ai fi un domn, mi-ai cumpăra...

Chipul lui Rowan devenise inexpresiv, cu ochii goi, în timp ce o fixa cu privirea pe una dintre florăresele din mijlocul pieţei, care avea pe o mână subţire un coş cu bujori de seră. Tânără, frumoasă, cu părul brunet şi... pe toţi zeii!

Nu ar fi trebuit să-l aducă aici. Lyria vânduse flori în piaţă; fusese o fată săracă înainte ca prinţul Rowan să o zărească şi, instantaneu, să ştie că era aleasa lui. Un basm Fae – până ce fusese ucisă de forţele inamice. Însărcinată cu pruncul lui Rowan.

Aelin îşi încleştă şi descleştă degetele, nereuşind să vorbească. Rowan încă se holba la fată, care îi zâmbea unei femei în trecere, îmbujorată de o lumină interioară.

— Nu am meritat-o, spuse încet Rowan.

Aelin înghiţi cu greu. Amândoi mai trebuiau să se vindece de nişte răni, dar aceasta... Adevărul. Ca întotdeauna, putu să îi ofere un adevăr în schimbul altuia.

— Eu nu l-am meritat pe Sam.

În cele din urmă, privi spre ea.

Ar fi făcut orice ca să elimine agonia din ochii lui. Orice.

Degetele lui înmănuşate le atinseră pe ale ei, apoi căzură înapoi pe lângă corp.

Ea îşi încleştă din nou pumnul.

— Vino, vreau să-ţi arăt ceva!

~

Aelin şterpeli un desert de la un vânzător stradal, cât Rowan aşteptă pe o alee întunecată. Acum, aşezată pe un căprior de lemn al domului aurit din întunecatul Teatru Regal, Aelin mânca din fursecul cu lămâie şi îşi legăna picioarele, în spaţiul deschis de dedesubt. Locul era la fel cum şi-l amintea, dar liniştea, întunericul...

— Ăsta era locul meu preferat din toată lumea, spuse ea, iar cuvintele îi răsunară în spaţiul gol. Lumina soarelui se strecura prin uşa de pe acoperiş prin care intraseră, luminând căpriorii şi domul aurit, sclipind uşor pe rampele din alamă lustruită şi pe cortinele roşii ca sângele ale scenei de dedesubt. Arobynn are o lojă personală, aşa că m-am dus ori de câte ori am avut ocazia. În nopţile în care nu aveam chef să mă îmbrac frumos ori să

fiu văzută, sau poate în nopţile în care aveam o misiune şi doar o oră liberă, mă strecuram aici prin uşa aia şi ascultam.

Rowan îşi termină fursecul şi privi spaţiul întunecat de dedesubt. Fusese atât de tăcut în ultimele treizeci de minute – ca şi când s-ar fi retras într-un loc inaccesibil ei.

Aproape răsuflă uşurată când el începu să vorbească.

— Nu am văzut niciodată o orchestră – sau un teatru ca acesta, construit în jurul sunetului şi luxului. Chiar şi în Doranelle, teatrele şi amfiteatrele sunt vechi, cu bănci sau doar cu trepte.

— Poate că nu există nici un alt loc precum acesta. Nici măcar în Terrasen.

— Atunci, va trebui să construieşti unul.

— Cu ce bani? Crezi că oamenii vor fi fericiţi să flămânzească, în timp ce eu construiesc un teatru pentru plăcerea mea?

— Poate că nu imediat, dar, dacă tu crezi că ar fi de folos oraşului, ţării, atunci fă-o. Artişti sunt esenţiali.

Asta spusese şi Florine. Aelin oftă.

— Locul a fost închis de luni de zile şi totuşi, jur că încă aud muzica plutind în aer.

Rowan îşi înclină capul, studiind întunericul cu simţurile lui de nemuritor.

— Poate că muzica există în continuare, într-o formă sau alta.

Acest gând făcu să o usture ochii.

— Mi-aş fi dorit s-o fi putut auzi – mi-aş fi dorit să fi fost acolo, ca să-l auzi pe Pytor dirijând *Suita*

Stygiană. Câteodată, mi se pare că stau în loja aceea, am treisprezece ani şi plâng din cauza măreţiei muzicii.

— Ai plâns? Ea aproape văzu în faţa ochilor amintirile instrucţiei lor din această primăvară: toate momentele în care muzica o calmase sau îi dezlănţuise magia. Făcea parte din sufletul ei – la fel de mult ca el.

— Mişcarea finală – de fiecare dată. Mă întorceam la Breaslă şi auzeam muzica în minte zile în şir, chiar şi atunci când mă antrenam, ucideam sau dormeam. A fost un fel de nebunie, să iubesc acea muzică. A fost motivul pentru care am început să cânt la pian – ca să pot veni acasă noaptea şi să încerc să o reproduc cât de cât.

Nu mai spusese asta niciodată, nimănui – şi nici nu mai adusese pe nimeni aici.

— E vreun pian pe aici? întrebă Rowan.

~

— Nu am mai cântat de câteva luni. Iar asta este o idee îngrozitoare dintr-o multitudine de motive, spuse ea pentru a zecea oară, când termină de tras cortinele de pe scenă.

Mai stătuse acolo, când patronajul lui Arobynn le adusese invitaţii la galele ţinute pe scenă, pentru a simţi fiorul intrării în acel spaţiu sacru. Dar acum, în întunericul teatrului gol, luminat de singura lumânare pe care o găsise Rowan, parcă stăteau într-un cavou.

Scaunele orchestrei încă erau aranjate aşa

cum probabil fuseseră în noaptea în care muzicienii ieşiseră să protesteze împotriva masacrelor din Endovier şi Calaculla. Încă erau dispăruţi – şi, având în vedere mulţimea de nenorociri pe care regele le arunca acum asupra lumii, moartea ar fi fost opţiunea cea mai blândă.

Încleştându-şi maxilarul, Aelin îşi stăpâni mânia.

Rowan stătea lângă pianul aflat în apropierea părţii din dreapta a scenei, trecându-şi o mână peste suprafaţa netedă, ca şi când ar fi fost un cal valoros.

Ea ezită în faţa instrumentului magnific.

— Mi se pare un sacrilegiu să cânt la el, spuse ea, cuvintele răsunând puternic în incintă.

— De când eşti tu aşa religioasă? Rowan îi zâmbi strâmb. Unde ar trebui să stau ca să aud cel mai bine?

— S-ar putea să suferi mai întâi.

— Eşti şi timidă azi?

— Dacă Lorcan ne spionează, mormăi ea, aş prefera să nu-i raporteze lui Maeve că nu ştiu să cânt. Îi arătă un loc de pe scenă. Acolo. Stai acolo şi taci, ticălos nesuferit!

El chicoti şi se mişcă spre locul indicat.

Aelin înghiţi când se aşeză pe banca netedă şi trase în sus capacul, dezvăluind clapele strălucitoare de dedesubt, albe şi negre. Îşi poziţionă tălpile pe pedale, dar nu atinse claviatura.

— N-am mai cântat de când a murit Nehemia, recunoscu ea, vorbind cu greu.

— Ne putem întoarce în altă zi, dacă vrei. O

ofertă blândă şi la îndemână. Părul lui argintiu străluci în lumina slabă a lumânării.

— S-ar putea să nu mai existe o altă zi. Şi... şi aş avea o viaţă foarte tristă, dacă nu aş mai cânta din nou.

El clătină din cap şi îşi încrucişă braţele. Un ordin tăcut.

Ea se întoarse spre clape şi atinse uşor fildeşul. Era neted, şi rece, şi aştepta – o bestie enormă de sunet şi bucurie, pe cale să fie trezită.

— Trebuie să-mi fac încălzirea, spuse ea, fără să gândească, şi începu să cânte imediat, cât de încet putea.

Imediat ce începu să vadă din nou notele în minte, când memoria motrice o făcură să atingă cu degetele acordurile cunoscute, începu. Nu era piesa tristă şi minunată pe care i-o cântase cândva lui Dorian şi nu erau melodiile uşoare de dans pe care le interpretase de plăcere; nu erau piesele complexe şi ingenioase pe care le cântase pentru Nehemia şi Chaol. Această piesă era o celebrare – o reafirmare a vieţii, a gloriei, a durerii şi frumuseţii ei.

Poate că de aceea se dusese să o audă cântată în fiecare an, după atât de multe crime, şi torturi, şi pedepse: ca o amintire a ceea ce fusese ea, a ceea ce se lupta să păstreze.

Ritmul crescu în mod constant, pe măsură ce sunetul se desprindea de pian ca bătăile inimii unui zeu, până ce Rowan se apropie de instrument, până când ea îi şopti: *Acum,* iar crescendo-ul pătrunse în lume, notă după notă.

Muzica vui în jurul lor, prin spaţiul gol al

teatrului. Liniştea seacă din interiorul ei, care fusese acolo atât de multe luni, era acum inundată de sunet.

Ea se apropie de acordul final, exploziv şi triumfător.

Când îşi ridică privirea, gâfâind uşor, ochii lui Rowan erau înlăcrimaţi, iar gâtul îi tresălta. Cumva, după tot acest timp, prinţul ei războinic încă reuşea să o surprindă.

El părea că îşi căuta cuvintele.

— Arată-mi, arată-mi cum ai făcut asta, şopti el, în cele din urmă.

Ea îi făcu pe plac.

~

Îşi petrecură aproape o oră aşezaţi împreună pe bancă, Aelin învăţându-l elementele de bază ale pianului – explicându-i notele şi semitonurile, pedalele şi acordurile. Când, în cele din urmă, Rowan auzi pe cineva venind să vadă de unde se aude muzica, plecară. Ea se opri la Banca Regală, avertizându-l pe Rowan să aştepte în umbra din cealaltă parte a străzii, în timp ce ea luă din nou loc în biroul directorului, iar unul dintre subalternii săi se grăbi să se ocupe de treburile ei. Într-un final, plecă cu încă o pungă cu aur – vitală, acum că mai era o gură de hrănit şi un corp de îmbrăcat – şi îl găsi pe Rowan exact unde îl lăsase, supărat că refuzase să-l lase să o însoţească. Dar prezenţa lui ar fi stârnit prea multe întrebări.

— Aşadar, îţi foloseşti propriii bani ca să ne

întreţii? întrebă Rowan, în timp ce se strecurară pe o stradă lăturalnică. Un grup de tinere frumos îmbrăcate trecură pe lângă ei, pe strada însorită de dincolo de alee, şi se holbară la bărbatul solid, cu glugă, care trecu pe lângă ele – iar apoi se întoarseră toate ca să admire priveliştea din spate. Aelin le zâmbi.

— Pentru moment, răspunse ea.

— Şi cum vei face rost de bani, mai târziu?

Ea îl privi pieziş.

— Se va rezolva.

— Cum?

— Voi avea eu grijă de asta.

— Explică-mi.

— Vei afla destul de curând. Ea schiţă un zâmbet care ştia că îl înnebunea.

Rowan voi să o apuce de umeri, dar ea se feri de atingerea lui.

— Ah, ah! Ai face bine să nu te mişti prea repede, altfel cineva ar putea să te observe. El scoase un mârâit sonor, care nu era uman, iar ea chicoti. Enervarea era mai bună decât vina şi suferinţa. Ai răbdare şi nu te irita!

Capitolul 35

Pe toţi zeii, ura mirosul sângelui lor!

Dar la naiba dacă nu era un lucru glorios să fie acoperit de sânge, când douăzeci şi patru de Valgi zăceau morţi în jurul lui, iar oamenii buni erau, în sfârşit, în siguranţă. Îmbibat în sânge de Valg din cap până în picioare, Chaol Westfall căută o bucată curată de material cu care să-şi şteargă sabia

pătată de sânge negru, dar nu găsi. Dincolo de luminişul ascuns, Nesryn făcea acelaşi lucru.

El ucisese patru, ea – şapte. Chaol ştia doar pentru că o urmărise tot timpul; făcuse pereche cu altcineva în timpul ambuscadei. El se scuzase pentru că se răstise la ea seara trecută, dar ea nu făcuse altceva decât să dea din cap – şi tot luptase împreună cu un alt rebel. Dar acum... Renunţă la încercarea de a-şi şterge sabia şi privi spre el.

Ochii negri îi erau strălucitori şi, în ciuda feţei pătate cu sânge negru, zâmbetul ei – uşurat, un pic sălbatic, din cauza fiorului bătăliei şi al victoriei – era frumos.

Cuvântul răsună prin el. Chaol se încruntă, iar expresia de pe chipul ei dispăru într-o clipită. Mereu era confuz după o luptă, ca şi când s-ar fi învârtit şi s-ar fi întors pe dos, iar apoi i s-ar fi dat o cantitate mare de alcool. Dar el se îndreptă spre ea. Ei făcuseră asta – împreună îi salvaseră pe aceşti oameni. Mai mulţi deodată decât salvaseră până atunci şi fără ca alţii să fie ucişi, în afară de Valgi.

Sânge şi cheaguri erau împrăştiate pe iarba din pădure, singura urmă a trupurilor fără cap ale Valgilor, care fuseseră deja transportate şi aruncate în spatele unei stânci. La plecare, aveau să-i omagieze pe foştii proprietari ai corpurilor, arzându-le.

Trei din grupul său se apucaseră să desfacă lanţurile prizonierilor înghesuiţi, acum aşezaţi pe iarbă. Ticăloşii de Valgi îndesaseră atât de mulţi dintre ei în două furgoane, încât Chaol aproape vomitase din cauza mirosului. Fiecare furgon avea

doar o mică fereastră cu gratii, plasată sus pe perete, iar un bărbat leşinase înăuntru. Dar toţi erau acum în siguranţă.

El nu avea să se oprească până când şi ceilalţi, încă ascunşi în oraş, ar fi fost în afara pericolului.

O femeie îşi întinse mâinile murdare – cu unghiile rupte şi vârfurile degetelor umflate, ca şi când ar fi încercat să iasă cu mâinile din văgăuna în care fusese închisă.

— Mulţumesc, şopti ea, cu voce răguşită, probabil din cauza ţipetelor ei fără răspuns.

Cu un nod în gât, Chaol îi strânse uşor mâinile femeii, atent la degetele ei aproape rupte, şi se îndreptă spre locul în care Nesryn îşi ştergea acum sabia de iarbă.

— Ai luptat bine, îi spuse el.

— Ştiu. Nesryn îl privi peste umăr. Trebuie să îi ducem la râu. Bărcile nu aşteaptă la nesfârşit.

În regulă, el nu se aşteptase la cordialitate sau camaraderie, după o bătălie, în ciuda acelui zâmbet, dar totuşi…

— Poate mergem să bem ceva, când ajungem în Rifthold. Avea nevoie de un pahar. Foarte mare nevoie.

Nesryn se ridică, iar el se luptă cu impulsul de a-i şterge o pată de sânge negru, de pe obrazul măsliniu. Părul pe care şi-l legase la spate se desfăcuse, iar briza caldă a pădurii îi mişca şuviţele pe faţă.

— Credeam că suntem prieteni, spuse ea.

— Suntem, răspunse el cu atenţie.

— Prietenii nu petrec timp împreună doar atunci când îşi plâng de milă. Şi nu se ceartă

pentru că pun întrebări dificile.

— Ţi-am spus că îmi pare rău pentru cum am reacţionat aseară.

Ea îşi puse sabia în teacă.

— Sunt de acord să ne destindem împreună, Chaol, dar măcar fii sincer în legătură cu asta!

El deschise gura ca să obiecteze, dar... poate că ea avea dreptate.

— Chiar îmi place compania ta, spuse el. Voiam să ieşim la un pahar ca să sărbătorim – nu... ca să am gânduri negre. Şi mi-ar plăcea să merg cu tine.

Ea îşi ţuguie buzele.

— Asta a fost cea mai nereuşită tentativă de a mă flata pe care am auzit-o vreodată. Dar bine – te voi însoţi. Partea proastă era că ea nici măcar nu părea supărată – chiar vorbea serios. Putea să se ducă să bea cu sau fără ea, iar ei nu i-ar fi păsat deloc. Acest gând îl deranja.

Conversaţia personală fiind cu siguranţă încheiată, Nesryn cercetă poiana, furgonul şi măcelul.

— De ce acum? Regele a avut zece ani ca să facă asta; de ce s-a grăbit brusc să-i ducă pe aceşti oameni tocmai până la Morath? Ce înseamnă asta?

Unii rebeli se întoarseră spre ei. Chaol examină rezultatul sângeros ca şi când ar fi fost o hartă.

— Poate că întoarcerea lui Aelin Galanthynius a declanşat asta, spuse Chaol, conştient de cei care ascultau.

— Nu, rosti categoric Nesryn. Aelin a apărut abia acum două luni. Ceva atât de complex... a fost plănuit de foarte mult timp.

— Ar trebui să luăm în considerare cedarea oraşului, spuse Sen – unul dintre liderii pe care Chaol îi întâlnea în mod regulat. Să ne mutăm în alte locuri unde puterea lor nu este atât de mare; poate să încercăm să stabilim, cumva, o graniţă. Dacă Aelin Galanthynius zăboveşte în apropiere de Rifthold, ar trebui să ne întâlnim cu ea – poate să ne îndreptăm spre Terrasen, să-i înlăturăm pe cei din Adarlan şi să menţinem graniţa.

— Nu putem abandona Riftholdul, zise Chaol, privind prizonierii ajutaţi să se ridice în picioare.

— Ar fi sinucidere dacă am rămâne, protestă Sen.

Unii dintre ei dădură din cap, încuviinţând.

Chaol deschise gura, dar Nesryn i-o luă înainte.

— Trebuie să ne îndreptăm spre râu, spuse ea. Repede!

El îi aruncă o privire recunoscătoare, dar ea o luase deja înainte.

~

Aelin aşteptă până ce toată lumea adormi şi luna plină răsări, înainte de a coborî din pat, atentă să nu-l înghiontească pe Rowan. Se strecură în dressing şi se îmbrăcă repede, legându-şi armele pe care le aruncase acolo, neglijent, în acea după-amiază. Niciunul dintre bărbaţi nu comentase când o luase pe Damaris de pe masa din sufragerie, pretinzând că voia să o cureţe.

Îşi legă sabia veche pe spate, lângă Goldryn, cele două mânere ivindu-i-se peste fiecare umăr

când stătea în faţa oglinzii dulapului, şi îşi împleti în grabă părul, la spate. Acum era destul de scurt, încât devenise un chin să-l împletească, iar şuviţele din faţă îi alunecau, dar măcar nu îi stătea în ochi.

Se strecură din dressing cu o mantie în plus în mână, trecând de patul unde trupul tatuat al lui Rowan strălucea în lumina lunii pline, care pătrundea pe fereastră. El nu se trezi, când ea se furişă afară din dormitor şi din apartament, ca o umbră.

Capitolul 36

Nu dură mult până ce Aelin puse capcana. Simţea privirile care o supravegheau când descoperi patrula condusă de unul dintre cei mai sadici comandanţi Valg.

Mulţumită rapoartelor lui Chaol şi Nesryn, le cunoştea noile ascunzători. Ce nu ştiau Chaol şi Nesryn era ce intrare în canalizare foloseau comandanţii, când mergeau să vorbească cu unul dintre câinii Wyrd – asta făcuse ea în nopţile în care se strecurase afară, ca să le dea singură de urmă.

Părea că preferau cele mai vechi căi navigabile, nu să înoate prin mizeria tunelurilor principale, mai noi. Se apropiase cât de mult îndrăznise, ceea ce, de obicei, însemna că nu era suficient de aproape ca să audă ceva.

În seara asta, ea se strecură în canalizare după comandant, păşind aproape fără zgomot pe pietrele alunecoase, încercând să îşi reprime

senzaţia de greaţă din cauza mirosului urât. Aşteptase până ce Chaol, Nesryn şi locotenenţii lor principali ieşiseră din oraş, urmărind furgoanele-închisoare, pentru ca nimeni să nu-i stea din nou în cale. Nu putea să rişte.

În mers, rămânând destul de mult în urma comandantului Valg, încât să nu o poată auzi, ea începu să vorbească încet.

— Am cheia, spuse ea, oftând uşurată.

Schimbându-şi vocea, aşa cum o învăţase Lysandra, răspunse cu vocea unui tenor.

— Ai adus-o cu tine?

— Bineînţeles. Acum, arată-mi unde vrei să o ascunzi.

— Ai răbdare, spuse ea, încercând să nu zâmbească prea mult când dădu colţul, continuând să meargă. Pe aici!

Continuă să meargă, ducând o conversaţie în şoaptă, până ce se apropie de intersecţia în care comandanţilor Valg le plăcea să-şi întâlnească supraveghetorul, câinele Wyrd, şi tăcu. Acolo, aruncă mantia de rezervă pe care o adusese, iar apoi se întoarse spre o scară care ducea spre stradă.

Aelin icni când împinse grătarul şi, din fericire, acesta cedă. Se ridică pe stradă, cu mâinile tremurând. Pentru o clipă, se gândi să stea acolo, pe caldarâmul murdar şi ud, savurând aerul curat din jurul ei. Dar el era prea aproape. Aşadar, trase din nou grătarul, fără să facă zgomot.

Dură doar un minut înainte ca sunetul abia auzit al cizmelor să zgârie piatra de dedesubt, iar o siluetă să treacă de scară, îndreptându-se spre

locul în care ea lăsase mantia, urmărind-o, aşa cum făcuse toată noaptea. Aşa cum îi permisese ea să facă toată noaptea.

Iar când Lorcan intră direct în cuibul comandanţilor Valg şi al câinelui Wyrd care venise să primească rapoartele, când zăngănitul armelor şi ţipetele mortale îi umplură urechile, Aelin porni agale pe stradă, fluierând.

~

Aelin mergea pe o alee, la trei cvartale de locul în care era depozitul, când o forţă ca un zid de piatră o izbi cu faţa de peretele din cărămidă al unei clădiri.

— *Ticăloasă* mică! mârâi Lorcan la urechea ei.

Ambele braţe îi erau deja prinse la spate, iar picioarele lui intrau destul de tare într-ale ei, astfel încât nu reuşea să le mişte.

— Bună, Lorcan! spuse ea dulce, întorcându-şi pe cât posibil faţa care îi zvâcnea.

Cu coada ochiului, îi desluşi trăsăturile crude pe sub gluga întunecată, ochii negri şi părul brunet, lung până la umeri şi – la naiba! Canini alungiţi care străluceau mult prea aproape de gâtul ei.

O mână îi apucă braţele, ca o menghină de oţel; Lorcan o folosi pe cealaltă ca să îi împingă capul în zidul ud de cărămidă, atât de tare, încât îi zgârie obrazul.

— Crezi că a fost amuzant?

— A meritat să încerc, nu-i aşa?

Mirosea a sânge – a sânge îngrozitor şi nefiresc, de Valg. El îi împinse mai mult faţa în zid. Corpul lui era o forţă neclintită, lipită de ea.

— Te voi ucide!

— Ah, apropo de asta, spuse ea, şi îşi mişcă încheietura mâinii doar cât el să simtă cuţitul pe care îl scosese în momentul în care îi simţise atacul – oţelul care se proptea acum în vintrele lui. Pare mult să trăieşti o veşnicie fără partea preferată a corpului.

— Îţi voi rupe gâtul înainte să te poţi mişca.

Ea apăsă mai tare cuţitul.

— Îţi asumi un risc *mare,* nu-i aşa?

O clipă, Lorcan rămase nemişcat, împingând-o în continuare în zid, cu forţa celor cinci secole de antrenament mortal. Apoi, aerul rece îi atinse gâtul şi spatele. Până când se întoarse, Lorcan era la câţiva paşi distanţă.

În întuneric, ea abia distingea trăsăturile sculptate în granit, dar îşi amintea suficiente lucruri din acea zi în Doranelle ca să ghicească faptul că, pe sub glugă, chipul nemilos îi era livid.

— Sincer, spuse ea, rezemându-se de zid, sunt puţin surprinsă că ai căzut în capcană. Probabil că mă crezi cu adevărat proastă.

— Unde este Rowan? întrebă el, dispreţuitor. Hainele lui negre şi mulate, ranforsate cu metal negru pe antebraţe şi umeri, păreau să înghită lumina slabă. Încă îţi încălzeşte patul?

Ea nu voia să afle cum de ştia Lorcan asta.

— Nu ăsta e rolul tuturor masculilor atrăgători, aşa ca tine? Ea îl măsură din priviri, notând nenumăratele arme vizibile şi ascunse. Masiv – era

la fel de masiv ca Rowan şi Aedion. Şi total neimpresionat de ea. I-ai ucis pe toţi? Erau doar trei, după numărătoarea mea.

— Erau şase şi unul dintre acei *demoni* din piatră, ticăloaso, şi ştiai asta.

Aşadar, găsise un mod de a ucide unul dintre câinii Wyrd. Interesant – şi util.

— Ştii, m-am cam săturat să mi se spună aşa. Ai crede că cinci secole ţi-au oferit suficient timp să născoceşti ceva mai creativ.

— Vino mai aproape şi îţi voi arăta cam ce pot face cinci secole.

— Ce-ar fi să-ţi arăt ce se întâmplă când îmi biciuieşti prietenii, laş ticălos?

Violenţa dansă pe trăsăturile lui brutale.

— Ai gura cam mare pentru cineva care nu mai poate face niciun truc cu foc!

— Ai gura cam mare pentru cineva care ar trebui să fie atent la împrejurimi!

Cuţitul lui Rowan se înclină pe gâtul lui Lorcan, înainte ca el să poată clipi.

Ea se întrebase cât timp urma să-i ia ca să o găsească. Probabil că el se trezise din clipa în care trăsese pătura.

— Începe să vorbeşti! îi ordonă Rowan lui Lorcan.

Lorcan îşi apucă sabia – o armă puternică şi frumoasă, de care ea nu se îndoia că pusese capăt multor vieţi, pe câmpuri de luptă din tărâmuri îndepărtate.

— Nu vrei să începi lupta asta chiar acum.

— Dă-mi un motiv bun să nu te omor! spuse Rowan.

— Dacă mor, Maeve îi va oferi ajutor regelui Adarlanului, împotriva ta.

— Pe naiba! replică Aelin.

— Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape, nu-i aşa? zise Lorcan.

Încet, Rowan îi dădu drumul şi se îndepărtă. Toţi trei îşi supraveghează reciproc mişcările, până ce Rowan ajunse lângă Aelin, rânjind spre Lorcan. Agresiunea emanată de prinţul Fae era suficientă ca să o agite.

— Ai făcut o greşeală fatală, îi spuse Lorcan lui Aelin, în clipa în care i-ai arătat reginei mele viziunea ta despre cheie. El îşi îndreptă ochii negri spre Rowan. Iar *tu.* Prostule! Să te aliniezi – *să te legi* de o regină muritoare. Ce vei face, Rowan, când ea va îmbătrâni şi va muri? Ce vei face când va fi atât de bătrână încât să-ţi fie mamă? Veţi mai împărţi acelaşi pat, veţi mai...

— Destul, rosti încet Rowan.

Ea nu lăsă să se vadă emoţiile care o străbăteau, nu îndrăzni nici măcar să se gândească la ele, de frică să nu i le miroasă Lorcan.

Lorcan râse.

— Crezi că ai învins-o pe Maeve? Ea ţi-a *permis* să pleci din Doranelle – amândurora v-a permis.

Aelin căscă.

— Sincer, Rowan, nu ştiu cum de l-ai suportat atâtea secole. Cinci minute şi deja mor de plictiseală.

— Ai grijă, fato! o avertiză Lorcan. Poate că nu mâine, poate că nu într-o săptămână, dar, cândva, vei face un pas greşit. Iar eu voi aştepta.

— Serios – voi, masculii Fae, şi cuvântările

voastre dramatice! Ea se întoarse ca să plece, o mişcare pe care o putea face doar pentru că prinţul stătea între ei. Privi însă înapoi, peste umăr, renunţând să mai pretindă că era amuzată sau plictisită. Nu voi uita niciodată, nici măcar pentru o clipă, ce i-ai făcut în acea zi, în Doranelle, îi spuse ea lui Lorcan, lăsând acel calm criminal să se ridice suficient de mult la suprafaţă, încât ştiu că nu mai era nimic uman în ochii ei. Existenţa ta jalnică este ultima pe lista mea de priorităţi, dar într-o zi, Lorcan... Ea schiţă un zâmbet. Într-o zi, voi veni să revendic şi acea datorie. Consideră seara asta un avertisment.

~

— Ai avut o noapte plină, Prinţeso? rosti mieros Rowan, cu vocea lui profundă, pe când Aelin tocmai descuiase uşa depozitului.

Deschise uşa, iar ei doi se strecurară în depozitul aproape complet întunecat, luminat doar de o lampă din apropierea scărilor din spate. Ea trase uşa glisantă din spatele ei şi o încuie.

— Plină, dar plăcută.

— Va trebui să te străduieşti mai mult să te furişezi pe lângă mine, spuse Rowan, cu un mârâit.

— Tu şi Aedion sunteţi nişte nesuferiţi. Slavă zeilor că Lorcan nu îl văzuse pe Aedion – că nu îi mirosise originile! Eram în perfectă siguranţă. Era o minciună. Nici măcar nu fusese sigură că Lorcan va apărea sau va cădea în mica ei capcană.

Rowan îi atinse uşor obrazul, iar durerea pulsă.

— Eşti norocoasă că nu a făcut decât să te zgârie. Data viitoare când pleci pe ascuns, să te lupţi cu Lorcan, să-mi *spui* înainte.

— N-am să-ţi spun nimic. Este treaba mea şi...

— *Nu* este doar treaba ta, nu acum. Mă vei lua şi pe mine data viitoare.

— Data viitoare când mă voi furişa, spuse ea nervoasă, dacă te voi prinde că mă urmăreşti, ca o dădacă prea protectoare, te voi...

— Ce *vei face?* El se apropie destul de mult încât să respire acelaşi aer cu ea, dezvelindu-şi dinţii.

În lumina lămpii, ea îi văzu clar ochii, iar el îi văzu pe ai ei, în timp ce ea rosti, în minte: „Nu ştiu ce voi face, ticălosule, dar îţi voi face viaţa un iad pentru asta.”

El mârâi, iar sunetul îi mângâie pielea, ea citind cuvintele nespuse din privirea lui. „Nu mai fi atât de încăpăţânată! E vreo tentativă de a te agăţa de independenţa ta?”

„Şi ce dacă este? replică ea. Lasă-mă să fac lucrurile astea de una singură.”

— Nu pot să-ţi promit asta, spuse el, sub lumina slabă, care-i mângâia pielea bronzată şi tatuajul elegant.

Ea îl lovi în biceps – rănindu-se mai mult pe ea decât pe el.

— Doar pentru că eşti mai bătrân şi mai puternic, nu înseamnă că ai dreptul să îmi dai ordine.

— Tocmai datorită acestor lucruri pot să fac orice doresc.

Ea scoase un sunet ascuţit şi se întinse să-l

ciupească de coaste, iar el o apucă de mână, strângând-o puternic, trăgând-o un pas mai aproape de el. Ea îşi înclină capul pe spate, ca să-l privească. Pentru o clipă, singuri în depozit, doar cu lăzile care le ţineau companie, ea îi studie chipul, ochii verzi, maxilarul puternic. Nemuritor. Neînduplecat. Plin de putere.

— Brută.

— Alintato.

Ea râse.

— Chiar l-ai atras pe Lorcan în canalizare, cu una dintre acele creaturi?

— A fost o capcană atât de uşoară, încât chiar sunt dezamăgită că a căzut în ea.

Rowan chicoti.

— Nu încetezi să mă surprinzi.

— Te-a rănit. Nu voi ierta niciodată asta.

— Mulţi oameni m-au rănit. Dacă îi vei vâna pe toţi, vei avea o viaţă ocupată.

Ea nu zâmbi.

— Ce a spus el – despre mine, că voi îmbătrâni...

— Nu! Nu începe cu asta! Du-te la culcare!

— Şi tu?

El se uită cu atenţie la uşa depozitului.

— Nu m-ar mira dacă Lorcan ţi-ar întoarce favorul pe care i l-ai făcut în seara asta. El uită şi iartă chiar mai puţin decât tine. Mai ales când cineva îl ameninţă că îi taie bărbăţia.

— Cel puţin i-am spus că ar fi o *mare* greşeală, zise ea cu un rânjet diabolic. Am fost tentată să spun „mică”.

Rowan râse, cu un zâmbet în privire.

— Atunci, cu siguranţă ai fi fost moartă.

Capitolul 37

În temniţe ţipau oameni.

Ştia asta, pentru că demonul îl forţase să se plimbe pe acolo, pe lângă fiecare celulă şi scaun de tortură. Credea că era posibil să-i cunoască pe unii prizonieri, dar nu îşi amintea numele lor; nu îşi amintea niciodată numele lor, când bărbatul de pe tron îi ordona demonului să fie martor la interogatoriul lor. Demonul era bucuros să se supună. Zi de zi.

Regele nu le punea niciodată întrebări. Unii dintre ei plângeau, alţii ţipau, iar alţii rămâneau tăcuţi. Chiar sfidători. Cu o zi în urmă, unul dintre ei – tânăr, frumos, cunoscut – îl recunoscuse şi îl implorase. Implorase milă, insistând că nu ştia nimic, şi plânsese.

Dar el nu putea face nimic, chiar dacă îi privea suferind, chiar dacă odăile se umpleau cu mirosul cărnii arse şi al sângelui cu iz de cupru. Demonul savura asta, devenind mai puternic în fiecare zi în care cobora acolo şi le inhala durerea.

El adăuga suferinţa lor amintirilor care îi ţineau companie şi-l lăsa pe demon să îl ducă înapoi în temniţele agoniei şi ale disperării în fiecare zi.

Capitolul 38

Aelin nu îndrăzni să se întoarcă în canalizare – nu înainte de a fi sigură că Lorcan nu era în zonă, iar Valgii nu pândeau pe acolo.

În noaptea următoare, luau toţi cina pe care Aedion o gătise din ce găsise prin bucătărie, când uşa de la intrare se deschise, iar Lysandra intră cu un salut vesel, care îi făcu pe toţi să-şi lase armele pe care le apucaseră.

— Cum *faci* asta? întrebă Aedion, în timp ce ea defilă prin bucătărie.

— Ce mâncare dizgraţioasă! fu tot ce spuse Lysandra, privind peste umărul lui Aedion pâinea, legumele murate, ouăle reci, fructele, carnea uscată şi restul de produse de patiserie. Poate vreunul dintre voi să gătească?

Aelin, care furase struguri din farfuria lui Rowan, pufni.

— Se pare că micul dejun este singura masă la care ne pricepem. Iar el – întinse degetul mare spre Rowan – ştie să gătească doar carne pe un băţ, deasupra unui foc.

Lysandra o înghionti pe Aelin pe bancă şi se strecură până în capăt. Rochia ei albastră semăna cu mătasea lichidă, atunci când se întinse după nişte pâine.

— Jalnic – complet jalnic, pentru nişte lideri atât de stimaţi şi de impresionanţi.

Aedion se sprijini cu braţele pe masă.

— Dar simte-te ca acasă, te rog!

Lysandra sărută aerul dintre ei.

— Bună, Generale! Mă bucur să te văd sănătos.

Aelin s-ar fi mulţumit să stea şi să privească – până ce Lysandra îşi întoarse ochii verzi şi oblici spre Rowan.

— Nu cred că am făcut cunoştinţă alaltăieri.

Maiestatea Sa a avut ceva urgent să-mi spună.

Aruncă o privire de pisică şireată în direcţia lui Aelin.

Rowan, aşezat în dreapta lui Aedion, îşi înclină capul într-o parte.

— Ai nevoie de prezentare?

Zâmbetul Lysandrei se lărgi.

— Îmi plac colţii tăi, spuse ea dulce.

Aelin se înecă cu un bob de strugure. Bineînţeles că Lysandrei îi plăceau.

Rowan schiţă un rânjet care, de obicei, o făcea pe Aelin să o ia la fugă.

— Îi studiezi ca să-i poţi imita atunci când îmi vei imita forma ca un Therian veritabil?

Aelin rămase cu furculiţa în aer.

— Pe naiba! exclamă Aedion.

Tot amuzamentul dispăru de pe chipul curtezanei.

Therian. Pe toţi zeii! Ce era magia focului, a vântului sau a gheţii, în comparaţie cu un metamorf? Therienii: spioni, hoţi şi asasini capabili să ceară orice preţ pentru serviciile lor; urgia Curţilor din toată lumea, atât de temuţi, încât fuseseră vânaţi aproape până la exterminare, chiar înainte ca Adarlanul să interzică magia.

Lysandra smulse o boabă de strugure, o studie, iar apoi se uită la Rowan.

— Poate că te studiez doar ca să ştiu unde să-mi înfig colţii, dacă îmi voi mai primi vreodată darurile înapoi.

Rowan râse.

Asta explica atât de multe. „Noi două suntem doar animale sălbatice în piei de om.”

Lysandra îşi îndreptă atenţia spre Aelin.

— Nimeni nu ştie asta. Nici măcar Arobynn. Chipul îi era sever. O provocare şi o întrebare se citea în acei ochi.

Secrete – şi Nehemia păstrase secrete faţă de ea. Aelin nu spuse nimic.

Gura Lysandrei se strânse, când se întoarse spre Rowan.

— De unde ai ştiut?

El ridică din umeri, chiar dacă Aelin simţi că era atent la ea şi ştia că putea ghici emoţiile care o săgetau.

— Am întâlnit câţiva Therieni, cu secole în urmă. Mirosiţi la fel.

Lysandra se mirosi.

— Aşadar, *asta* era, şopti Aedion.

Lysandra o privi din nou pe Aelin.

— Spune ceva!

Aelin ridică o mână.

— Lasă-mi o clipă. Un moment să facă deosebire între două prietene – între prietena pe care o iubise şi care o minţise de fiecare dată, şi prietena pe care o urâse şi care îşi ţinuse secretele pentru ea... o urâse până ce dragostea şi ura se întâlniseră în mijloc, unite prin pierdere.

— Câţi ani aveai când ai aflat? întrebă Aedion.

— Eram mică – cinci sau şase ani. Ştiam de atunci că trebuie să mă ascund de toată lumea. Nu îl am de la mama, aşa că, probabil, tata a avut darul. Ea nu vorbea niciodată despre el. Nici nu părea să-i ducă dorul.

Dar – interesant cuvântul pe care îl alesese.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Rowan.

Lysandra ridică din umeri.

— Nu ştiu. Aveam şapte ani când m-a bătut, apoi m-a alungat de acasă. Pentru că locuiam aici – în acest oraş –, iar în acea dimineaţă, pentru prima dată, am făcut greşeala să mă transform în prezenţa ei. Nu mai ţin minte de ce, dar îmi amintesc de faptul că m-am speriat atât de tare, încât m-am transformat într-o pisică, fix în faţa ei.

— Rahat! rosti Aedion.

— Aşadar, eşti un Therian în toată regula, spuse Rowan.

— Ştiam de multă vreme ce sunt. Chiar înainte de acel moment, ştiam că mă pot transforma în orice creatură. Dar magia era interzisă aici. Şi nimeni, din niciun regat, nu avea încredere în Therieni. Cum puteau să aibă? Râse încet. După ce m-a dat afară, am rămas pe străzi. Eram atât de săraci, încât nu conta prea mult, dar mi-am petrecut două zile plângând pe pragul uşii. M-a ameninţat că mă reclamă autorităţilor, aşa că am fugit şi nu am mai văzut-o niciodată. Când m-am întors acasă, după câteva luni, plecase – se mutase.

— Pare o persoană minunată, zise Aedion.

Lysandra nu o minţise. Nehemia o minţise, păstrase secrete vitale. Ce era Lysandra... Erau chit: la urma urmelor, nici ea nu îi spusese Lysandrei că era regină.

— Cum ai supravieţuit? întrebă în cele din urmă Aelin, relaxându-şi umerii. Un copil de şapte ani pe străzile Riftholdului nu are deseori parte de un final fericit.

O scânteie apăru în ochii Lysandrei, iar Aelin se

întrebă dacă îi aşteptase reacţia, dacă îi aşteptase ordinele.

— Mi-am folosit abilităţile. Câteodată eram om; uneori, purtam pielea altor copii ai străzii, care aveau o poziţie superioară în găştile lor; alteori, deveneam o pisică vagaboandă, sau un şobolan, sau un pescăruş. Apoi am învăţat că, dacă mă făceam mai drăguţă – dacă mă făceam mai frumoasă – când cerşeam bani, îi primeam mult mai repede. Purtam una dintre acele feţe frumoase în ziua în care magia a dispărut. Şi, de atunci, am rămas aşa.

— Deci, faţa asta, întrebă Aelin, nu este faţa ta reală? Nu e corpul tău adevărat?

— Nu. Şi ce mă omoară este că nu-mi amintesc cum arăta chipul meu real. Acesta e pericolul transformării – uiţi cum arăţi cu adevărat, pentru că memoria ghidează transformarea. Îmi amintesc că eram o fată obişnuită, dar... nu-mi amintesc dacă aveam ochii albaştri, gri sau verzi; nu-mi amintesc forma nasului sau a bărbiei mele. Şi era şi corpul unui copil. Nu ştiu cum aş arăta acum, ca femeie.

— Iar asta era forma în care te-a reperat Arobynn, câţiva ani mai târziu, spuse Aelin.

Lysandra confirmă din cap şi culese o scamă invizibilă de pe rochia ei.

— Dacă magia va fi din nou eliberată, te-ai teme de un Therian?

Atât de atent spusă, atât de bine formulată, ca şi când nu ar fi fost cea mai importantă întrebare dintre toate.

Aelin ridică din umeri şi îi mărturisi adevărul.

— Aş fi *invidioasă* pe un Therian. Mi-ar fi foarte folositor să mă pot transforma în orice mi-aş dori. Ea se gândi la asta. Un Therian ar fi un aliat puternic. Şi un prieten şi mai distractiv.

— Ar conta pe un câmp de luptă, odată cu eliberarea magiei, spuse Aedion, gânditor.

— Preferai o formă anume? întrebă Rowan, simplu.

Rânjetul Lysandrei era viclean.

— Îmi plăcea orice avea gheare şi colţi foarte, foarte mari.

Aelin îşi stăpâni râsul.

— Există un motiv în spatele acestei vizite, Lysandra, sau vrei doar să îmi agiţi prietenii?

Tot amuzamentul dispăru când Lysandra ridică un sac din catifea, în care părea să se afle o cutie mare.

— Ce mi-ai cerut. Cutia făcu un zgomot surd când aceasta puse sacul pe masa uzată de lemn.

Aelin trase sacul spre ea, chiar dacă bărbaţii ridicară din sprâncene şi adulmecară subtil cutia dinăuntru.

— Mulţumesc.

— Mâine, Arobynn îţi va spune să-i dai ce i-ai promis, noaptea viitoare. Fii pregătită! spuse Lysandra.

— Bun. Era greu să nu îşi afişeze emoţiile.

Aedion se aplecă în faţă, privind între ele.

— El aşteaptă să i-l livreze doar Aelin?

— Nu – voi toţi, cred.

— Este o capcană? întrebă Rowan.

— Probabil, într-un fel sau altul, răspunse Lysandra. Vrea să-l livraţi şi să rămâneţi la cină.

— Demoni şi cină, spuse Aelin. O combinaţie minunată.

Doar Lysandra zâmbi.

— Ne va otrăvi? întrebă Aedion.

Aelin râcâi zonă murdară de pe masă.

— Otrăvirea nu face parte din stilul lui Arobynn. Dacă ar umbla la mâncare, ar adăuga droguri care să ne paralizeze, cât timp ne-ar muta unde ar vrea. Îi place controlul, adăugă ea, încă fixând masa cu privirea, nevoind să vadă expresiile de pe chipul lui Rowan sau al lui Aedion. Durerea şi frica, da – dar puterea este ceea ce îl face să se simtă bine.

Chipul Lysandrei îşi pierduse blândeţea, ochii îi erau reci şi atenţi – o reflexie a ochilor lui Aelin, fără îndoială. Singura persoană care putea înţelege, care învăţase tot pe pielea ei exact cât de departe ajungea acea sete de control.

Aelin se ridică de pe scaun.

— Te conduc până la trăsură.

~

Ea şi Lysandra se opriră printre teancurile de lăzi din depozit.

— Eşti pregătită? întrebă Lysandra, încrucişându-şi braţele.

Aelin încuviinţă.

— Nu sunt sigură că aş putea vreodată răzbuna ce a făcut el... ce au făcut cu toţii. Dar va trebui să fie suficient. Nu mai am timp.

Lysandra îşi ţuguie buzele.

— Nu voi mai putea risca să vin aici până când nu se termină totul.

— Mulţumesc – pentru tot.

— S-ar putea să mai aibă nişte aşi în mânecă. Să fii pregătită.

— Şi tu.

— Nu eşti... supărată că nu ţi-am spus?

— Secretul tău te-ar putea ucide la fel de uşor ca al meu, Lysandra. M-am simţit doar... Nu ştiu. Sincer, m-am întrebat dacă am greşit cu ceva, dacă am făcut ceva care să te determine să nu ai destulă încredere în mine şi să-mi spui.

— Am vrut să o fac – muream de nerăbdare să o fac.

Aelin o crezu.

— Ţi-ai asumat un risc legat de gardienii Valg pentru mine – pentru Aedion, în ziua în care l-am salvat, zise Aelin. Probabil că ar fi extrem de încântat dacă ar afla că există un Therian în oraş. Şi, în acea seară la Gropi, când se tot întorsese cu spatele la Valg şi se ascunsese în spatele lui Arobynn... O făcuse ca să nu fie observată. Trebuie să fii nebună.

— Aelin, ştiam pentru ce luptai încă de dinainte de a şti cine erai... A meritat.

— Ce?

Gâtul i se strânse.

— O lume în care oameni ca mine nu trebuie să se ascundă. Lysandra se întoarse, dar Aelin o apucă de mână. Lysandra schiţă un zâmbet. În vremuri ca astea, aş fi preferat să fi avut, în schimb, abilităţile tale.

— Ai face schimbul ăsta, dacă ai putea? Peste

vreo două nopţi, aşa...

Lysandra dădu încet drumul mâinii ei.

— M-am gândit la asta în fiecare zi de când a murit Wesley. Aş face-o, bucuroasă. Dar nu mă deranjează dacă o faci tu. Tu nu vei ezita. Asta mă consolează cumva.

~

Invitaţia sosi printr-un derbedeu stradal, la ora zece, în dimineaţa următoare.

Aelin se holbă la plicul de culoare crem de pe masa din faţa şemineului, cu sigiliul imprimat cu pumnale încrucişate, din ceară roşie. Aedion şi Rowan priviră peste umărul ei, examinând cutia care îl însoţea. Ambii bărbaţi adulmecară – şi se încruntară.

— Miroase a migdale, spuse Aedion.

Ea scoase cartea de vizită. O invitaţie oficială la cina de a doua zi, la ora opt – pentru ea şi doi invitaţi – şi o cerere pentru favoarea pe care i-o datora. Ea nu mai avea răbdare. Dar, tipic pentru Arobynn, nu era de-ajuns să-i arunce demonul în pragul uşii. Nu – trebuia să i-l dea în condiţiile lui. Cina era suficient de târziu în zi încât să-i dea timp să fiarbă în suc propriu.

La finalul invitaţiei, era o notă, scrisă elegant şi, totuşi, eficient. „Un dar – şi unul pe care sper că îl vei purta mâine seară.” Ea aruncă biletul pe masă şi flutură o mână spre Aedion şi Rowan să deschidă cutia, în timp ce merse spre fereastră şi privi spre castel. Strălucea orbitor în soarele

dimineţii, licărind ca şi când ar fi fost făcut din perle, aur şi argint.

Panglica alunecă, apoi se auzi zgomotul surd al deschiderii capacului cutiei, şi...

— Ce naiba este asta?

Ea privi peste umăr. Aedion ţinea în mâini un recipient mare de sticlă, plin cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Ulei parfumat de corp, rosti ea.

— De ce vrea să te dai cu el? întrebă Aedion, prea încet.

Ea privi din nou pe fereastră. Rowan se apropie şi se aşează pe fotoliul din spatele ei, ca o forţă constantă în spatele ei.

— Este doar o altă mişcare în jocul pe care îl jucăm, spuse Aelin.

Trebuia să se ungă pe piele cu el. Cu parfumul lui. Ea îşi spuse că se aşteptase la asta, dar...

— Îl vei folosi? întrebă Aedion, supărat.

— Mâine, singurul nostru ţel este să luăm Amuleta din Orynth de la el. Dacă sunt de acord să mă dau cu uleiul, nu va mai şti ce să creadă.

— Nu înţeleg.

— Invitaţia este o ameninţare, răspunse Rowan în locul ei. Ea îl simţea la câţiva centimetri distanţă, era conştientă de mişcările lui la fel de mult ca şi de ale ei. Doi însoţitori – el ştie câţi suntem aici, ştie cine eşti tu.

— Şi tu? întrebă Aedion.

Materialul cămăşii scârţâi pe pielea lui Rowan când ridică din umeri.

— Probabil că şi-a dat seama, până acum, că sunt Fae.

Gândul la Rowan înfruntându-l pe Arobynn şi la ce ar fi putut încerca Arobynn să facă…

— Şi cum rămâne cu demonul? întrebă Aedion. Se aşteaptă să i-l aducem îmbrăcaţi de gală?

— E un alt test. Dar, da.

— Aşadar, când mergem să prindem un comandant Valg?

Aelin şi Rowan priviră unul la celălalt.

— Tu rămâi aici, îi spuse ea lui Aedion.

— Rămân pe naiba!

Ea arătă spre coastele lui.

— Dacă nu ai fi fost o pacoste şi nu ţi-ai fi rupt copcile când te-ai antrenat cu Rowan, ai fi putut veni. Dar încă eşti în convalescenţă, iar eu nu voi risca să-ţi expun rănile la mizeria din canalizare, doar ca să te simţi tu bine în pielea ta.

Nările lui Aedion fremătară, în timp ce îşi stăpâni nervii.

— Vei înfrunta un *demon…*

— Voi avea grijă de ea, spuse Rowan.

— Pot să am singură grijă de mine, izbucni ea. Mă duc să mă îmbrac. Luă costumul de unde îl lăsase la uscat, pe un fotoliu, în faţa ferestrelor deschise.

Aedion oftă în spatele ei.

— Te rog – ai grijă de tine! Putem avea încredere în Lysandra?

— Vom afla mâine, răspunse ea. Avea încredere în Lysandra – altfel, nu ar fi lăsat-o în preajma lui Aedion –, dar Lysandra nu ar fi avut cum să ştie dacă Arobynn se folosea de ea.

Rowan ridică din sprâncene.

„Eşti bine?”

Ea încuviinţă.

„Vreau doar să treacă aceste două zile şi să se termine.”

— Asta va fi mereu ceva ciudat, mormăi Aedion.

— Obişnuieşte-te! îi spuse ea, ducând costumul în dormitor. Hai să mergem să vânăm un demon drăguţ şi mititel!

Capitolul 39

— Este cât se poate de mort, spuse Aelin, împingând cu piciorul partea superioară a rămăşiţelor câinelui Wyrd.

Rowan, ghemuindu-se deasupra unei bucăţi inferioare, confirmă cu un hârâit.

— Lorcan nu o ia pe ocolite, nu? întrebă ea, examinând intersecţia din canalizare, urât mirositoare şi pătată de sânge. Abia dacă mai rămăsese ceva din căpitanii Valg sau din câinele Wyrd. În câteva clipe, Lorcan îi masacrase pe toţi, ca şi când ar fi fost nişte vite. Pe toţi zeii.

— Probabil că Lorcan şi-a petrecut tot timpul imaginându-şi că fiecare dintre creaturile astea erai tu, spuse Rowan, ridicându-se şi ţinând un braţ cu gheare. Pielea ca piatra seamănă cu o armură, dar înăuntru este doar carne. O adulmecă şi mârâi dezgustat.

— Foarte bine. Şi mulţumesc, Lorcan, pentru că ai descoperit asta pentru noi. Se îndreptă spre Rowan, luând de la el braţul greu şi îl flutură spre prinţ, cu degetele înţepenite ale creaturii.

— Încetează! şuieră el.

Ea mai agită puţin degetele monstrului.

— Ar fi bune să te scarpini pe spate.

Rowan se încruntă.

— Enervantule, zise ea şi aruncă braţul pe toracele câinelui Wyrd. Acesta ateriză cu un zgomot surd şi piatra se auzi pocnind. Aşadar, Lorcan poate să doboare un câine Wyrd. Rowan pufni la numele pe care îl inventase ea. Şi, imediat ce este doborât, se pare că aşa rămâne. Este bine de ştiut.

Rowan o privi precaut.

— Această capcană nu a fost menită doar să-i trimită un mesaj lui Lorcan, nu-i aşa?

— Creaturile astea sunt păpuşile regelui, spuse ea, aşadar, Maiestatea Sa Imperială ştie acum cum arată şi cum miroase Lorcan şi suspectez că nu va fi foarte bucuros să aibă un războinic Fae în oraşul lui. Mda, pariez că Lorcan este urmărit acum de alţi şapte câini Wyrd care, fără îndoială, trebuie să regleze conturile în numele regelui *şi* al fratelui lor căzut.

Rowan scutură din cap.

— Nu ştiu dacă să te sugrum sau să te strâng în braţe.

— Cred că sunt mulţi care simt acelaşi lucru. Ea scrută canalul transformat în osuar. Aveam nevoie ca Lorcan să-şi îndrepte atenţia în altă parte, în seara asta şi mâine. Şi trebuie să ştiu dacă aceşti câini Wyrd pot fi ucişi.

— De ce? El vedea prea multe.

Încet, ea îi întâlni privirea.

— Pentru că am de gând să folosesc îndrăgita lor intrare în canalizare ca să intru în castel – şi să

arunc în aer turnul cu ceas, chiar sub nasul lor.

Rowan chicoti răutăcios.

— Aşa vei elibera magia. De îndată ce Lorcan va ucide ultimul câine Wyrd, vei intra.

— Chiar ar fi trebuit să mă ucidă, având în vedere multitudinea de probleme care îl vânează acum prin oraş.

Rowan îşi arătă dinţii cu un zâmbet sălbatic.

— A meritat-o.

~

Cu gluga pe cap, înarmată şi mascată, Aelin se rezemă de zidul de piatră al clădirii abandonate, în timp ce Rowan se învârti în jurul comandantului Valg legat în mijlocul camerei.

— V-aţi semnat condamnarea la moarte, viermilor! spuse creatura din corpul gardianului.

Aelin ţâţâi.

— Probabil că nu ai fost un demon foarte bun, dacă ai fost capturat atât de uşor.

Fusese, într-adevăr, o glumă. Aelin alesese cea mai mică patrulă, condusă de cel mai blând comandant. Ea şi Rowan atacaseră patrula chiar înainte de miezul nopţii, într-o parte liniştită a oraşului. Abia ucisese două gărzi înainte ca restul să fie ucişi de mâna lui Rowan, iar când comandantul încercase să fugă, războinicul Fae îl prinsese într-o clipă.

Să-l lase inconştient fusese o chestiune de moment. Cea mai grea parte fusese să-i târâie corpul de-a lungul mahalalei, în clădire şi să-l

coboare în pivniţă, unde îl înlănţuiseră de un scaun.

— Nu sunt un demon, rosti bărbatul printre dinţi, ca şi când fiecare cuvânt l-ar fi ars.

Aelin îşi încrucişă braţele. Rowan, care le ţinea pe Goldryn şi pe Damaris, se roti în jurul bărbatului, ca un uliu care se apropia de pradă.

— Atunci, pentru ce este inelul? întrebă ea.

El respiră – uman, chinuit.

— Ca să ne înrobească – să ne corupă.

— Şi?

— *Vino mai aproape şi s-ar putea să-ţi spun.* Vocea lui se *schimbă* atunci, devenind mai profundă şi mai rece.

— Cum te numeşti? întrebă Rowan.

— *Voi, oamenii, nu puteţi să ne pronunţaţi numele sau să ne vorbiţi limba,* răspunse demonul.

— Voi, oamenii, nu puteţi să ne pronunţaţi numele, îl imită ea. Din nefericire, am mai auzit asta. Aelin râse încet în timp ce creatura din bărbat clocoti. Care este numele tău – numele tău *adevărat?*

Bărbatul se agită, cu o mişcare smucită şi violentă, care îl făcu pe Rowan să se apropie. Ea monitoriză cu atenţie bătălia dintre cele două fiinţe din acel corp.

— Stevan, spuse el, în cele din urmă.

— Stevan, repetă ea. Ochii bărbatului erau limpezi, aţintiţi asupra ei. Stevan, rosti ea din nou, mai tare.

— *Linişte,* izbucni demonul.

— De unde eşti, Stevan?

— *Destul cu...* Melisande.

— Stevan, repetă ea. Nu funcţionase în ziua evadării lui Aedion – nu fusese suficient atunci, dar acum... Ai o familie, Stevan?

— Sunt morţi. Toţi. *Aşa cum vei fi şi tu.*

El se îndreptă, se înmuie, se îndreptă, se înmuie.

— Poţi să scoţi inelul?

— *Niciodată,* spuse creatura.

— Poţi să te întorci, Stevan? Dacă inelul dispare?

Un tremur îi lăsă capul atârnând, între umeri.

— Nu vreau, chiar dacă aş putea.

— De ce?

— Lucrurile – lucrurile pe care le-am făcut eu, pe care le-am făcut noi... *I-a plăcut să privească atunci când i-am ucis, când i-am sfârtecat.*

Rowan nu îl mai înconjură, oprindu-se lângă ea. În ciuda măştii lui, ea aproape vedea expresia de pe chipul său – dezgustul şi mila.

— Spune-mi despre prinţii Valg, zise Aelin.

Atât demonul, cât şi omul, tăcură.

— Spune-mi despre prinţii Valg, îi ordonă ea.

— *Ei sunt întuneric, sunt glorie, sunt eterni.*

— Stevan, spune-mi. Există unul aici – în Rifthold?

— Da.

— În ce corp locuieşte?

— În trupul Prinţului moştenitor.

— Este şi prinţul acolo, aşa cum eşti şi tu?

— Nu l-am văzut niciodată – n-am vorbit niciodată cu el. Dacă – dacă este un prinţ în el... Nu mai rezist, nu suport acest lucru. Dacă este un prinţ... *prinţul l-ar fi distrus, l-ar fi folosit şi*

subjugat.

Dorian, Dorian...

— Te rog! şopti bărbatul, cu o voce atât de goală şi de blândă în comparaţie cu cea a creaturii din el. Te rog, pune-i capăt! Nu mai rezist.

— Mincinosule! exclamă ea. I-ai cedat.

— N-am avut de ales, rosti bărbatul, gâfâind. Au venit în casele noastre, la familiile noastre. Au spus că inelele făceau parte din uniformă, aşa că a trebuit să le purtăm. Îl străbătu un fior, iar ceva antic, rece, îi zâmbi. *Ce eşti tu, femeie?* Îşi linse buzele. *Lasă-mă să te gust! Spune-mi ce eşti!*

Aelin studie inelul negru de pe degetul lui. Cain – cândva, cu luni şi secole în urmă, Cain luptase cu creatura din el. Fusese o zi, în holurile castelului, în care el păruse urmărit, bântuit. Ca şi când, în ciuda inelului...

— Eu sunt moartea, spuse ea categoric. Dacă o vrei.

Bărbatul se înmuie, demonul dispărând.

— Da, oftă el. Da.

— Ce îmi oferi în schimb?

— Orice, şopti bărbatul. Te rog!

Ea se uită la mâna şi la inelul lui şi căută în buzunar.

— Atunci, ascultă cu atenţie.

~

Aelin se trezi udă de transpiraţie şi înfăşurată în cearşafuri, cuprinsă de teamă ca într-un pumn. Îşi impuse să respire, să clipească – să se uite la

camera scăldată în lumina lunii, să-şi întoarcă privirea şi să-l vadă pe Prinţul Fae dormind lângă ea. Era în viaţă – nu torturat sau mort.

Totuşi, întinse o mână peste marea de pături dintre ei şi îi atinse umărul gol. Muşchi tari ca piatra, acoperiţi de piele moale precum catifeaua. Era adevărat.

Făcuseră ceea ce trebuiau să facă, iar comandantul Valg era închis în altă clădire, pregătit şi aşteptând seara următoare, când aveau să-l ducă, la Breaslă, împlinindu-i, în sfârşit, favoarea lui Arobynn. Dar cuvintele demonului îi răsunau în minte. Iar apoi, se amestecau cu vocea prinţului Valg, care se folosise de gura lui Dorian ca de a unei păpuşi. „Voi distruge tot ce iubeşti”. O promisiune.

Aelin oftă, atentă să nu-l deranjeze pe Prinţul Fae care dormea lângă ea. Pentru o clipă, îi fu greu să-şi retragă mâna care îi atingea braţul – pentru o clipă, fu tentată să-i mângâie rotunjimea muşchilor.

Dar mai avea un lucru de făcut în seara asta. Prin urmare, îşi retrase mâna.

Iar de data asta el nu se trezi când ea se furişă afară din cameră.

~

Era aproape ora patru dimineaţa când ea se strecură înapoi în dormitor, cu cizmele în mâini. Reuşise să facă doi paşi – doi paşi foarte grei, extenuaţi – înainte ca Rowan să i se adreseze, din

pat.

— Miroşi a cenuşă.

Ea păşi în continuare, până ce aruncă cizmele în dressing, se schimbă în prima cămaşă pe care o găsi şi se spălă pe faţă şi pe gât.

— Am avut nişte treburi, spuse ea, urcându-se în pat.

— Ai fost mai discretă de data asta. Mânia care mocnea în el era aproape suficient de fierbinte încât să treacă prin pături.

— De data asta nu a fost un risc prea mare. Era o minciună. Una mare. Pur şi simplu, avusese noroc.

— Şi presupun că nu îmi vei spune decât atunci când vei vrea?

Ea se sprijini de perne.

— Nu te supăra pentru că m-am furişat mai bine decât tine.

Mârâitul lui răsună prin saltea.

— Nu este o glumă.

Ea îşi închise ochii; mâinile îi erau ca de plumb.

— Ştiu.

— Aelin...

Ea deja adormise.

~

Rowan nu era supărat. Nu, supărarea nu acoperea nici măcar o fracţiune din ce simţea el.

Furia încă îl domina în dimineaţa următoare, când se trezi înaintea ei şi se strecură în dressing, ca să-i examineze hainele. Praful, metalul, fumul şi

mirosul de transpiraţie îi gâdilară nasul, iar pe materialul negru zări dungi de murdărie şi cenuşă. Doar câteva pumnale stăteau împrăştiate în apropiere – Goldryn şi Damaris nu fuseseră mutate din locul în care le pusese el pe podea, noaptea trecută. Nici urmă de miros de Lorcan sau de Valg. Niciun miros de sânge.

Aelin fie nu îşi dorise să rişte să piardă vechile săbii într-o luptă, fie nu voise o greutate în plus.

Ea era întinsă pe pat când el ieşi, cu maxilarul încleştat. Nici măcar nu se obosise să poarte una dintre acele cămăşi de noapte ridicole. Probabil că fusese atât de extenuată încât nu se deranjase cu altceva în afară de cămaşa aia supradimensionată. Cămaşa *lui,* observă el cu o satisfacţie masculină.

Era imensă pentru ea. Era atât de uşor să uite cât de mică era ea, în comparaţie cu el! Cât de muritoare! Şi cât de inconştientă de controlul pe care el trebuia să-l exercite în fiecare zi, în fiecare oră, ca să o ţină la distanţă, ca să se abţină să o atingă!

El se încruntă la ea înainte de a ieşi din dormitor. În munţi, ar fi pus-o să alerge, să taie copaci ore întregi sau să lucreze mai mult în bucătărie.

Acest apartament era prea mic, prea plin de bărbaţi obişnuiţi să li se facă pe plac şi o regină obişnuită în acelaşi stil. Mai rău, o regină hotărâtă să păstreze secrete. El mai avusese de-a face cu tineri conducători: Maeve îl trimisese la destule Curţi străine, pe care el ştia cum să le supună. Dar Aelin...

Ea îl dusese să vâneze *demoni.* Şi totuşi,

această sarcină, orice ar fi făcut ea, necesita ca până şi el să rămână neinformat.

Rowan umplu ibricul, concentrându-se asupra tuturor mişcărilor – doar ca să se abţină să nu-l arunce pe fereastră.

— Pregăteşti micul dejun? Ce domestic eşti! Aelin se sprijini de tocul uşii, impertinentă ca întotdeauna.

— Nu ar trebui să dormi ca valiza-n gară, având în vedere cât de ocupată ai fost azi-noapte?

— Am putea să *nu* ne certăm înainte de a bea prima mea ceaşcă de ceai?

Cu un calm magistral, el puse ibricul pe foc.

— Atunci, după ceai?

Ea îşi încrucişă braţele, în lumina soarelui ce-i atingea umărul halatului ei albastru-deschis. Regina lui era o creatură care iubea luxul. Şi totuşi – totuşi nu-şi cumpărase nimic nou în ultimul timp. Ea oftă, plecându-şi umerii uşor.

Mânia care îi clocotea prin vene şovăi. Şi şovăi din nou când ea îşi muşcă buza.

— Trebuie să vii cu mine astăzi.

— Unde trebuie să mergi? întrebă el. Ea privi spre masă, spre cuptor. La Arobynn? El nu uitase nicio secundă unde aveau să meargă în acea seară – ce trebuia să înfrunte ea.

Ea scutură din cap, apoi ridică din umeri.

— Nu – adică, da, vreau să vii în seara asta, dar... Mai trebuie să fac ceva. Şi vreau să o fac astăzi, înainte de a se întâmpla totul.

El aşteptă, abţinându-se să meargă spre ea, să îi ceară mai multe informaţii. Asta îşi promiseseră reciproc: spaţiu, ca să se ocupe de propriile vieţi

nefericite – să afle cum să le împărtăşească. Pe el nu-l deranja. În majoritatea timpului.

Ea îşi frecă sprâncenele cu degetul mare şi cel arătător, apoi îşi îndreptă umerii – umerii acoperiţi cu mătase, care purtau o povară pe care el ar fi făcut orice ca să o uşureze – şi îşi ridică bărbia.

— Trebuie să vizitez un mormânt.

~

Nu avea o rochie neagră potrivită pentru jelit, dar Aelin se gândi că Sam oricum ar fi preferat să o vadă îmbrăcată în ceva strălucitor şi frumos. Aşadar, purtă tunica de culoarea ierbii de primăvară, cu manşetele mânecii din catifea aurie. *Viaţa,* se gândi ea mergând prin micul şi drăguţul cimitir de deasupra râului Avery. Hainele pe care ar fi vrut Sam ca ea să le poarte îi aminteau de viaţă.

Cimitirul era gol, pietrele de mormânt şi iarba erau bine întreţinute, iar stejarii înalţi înfrunzeau. O briză care venea dinspre râul sclipitor agită frunzele şi îi zburli părul desprins, care era acum din nou auriu ca mierea.

Rowan rămăsese aproape de mica poartă de fier, rezemat de unul dintre stejari, ca să nu fie observaţi de trecătorii de pe strada liniştită a oraşului. Dacă ar fi fost reperaţi, hainele lui negre şi armele l-ar fi făcut să pară doar o gardă de corp.

Plănuise să vină singură, dar în dimineaţa asta se trezise şi pur şi simplu… avusese nevoie de el.

Iarba nouă îi amortiza fiecare pas printre

pietrele palide de mormânt, scăldate în lumina soarelui. Ea luă pietricele de pe drum, aruncându-le pe cele diforme şi aspre, păstrându-le pe acelea care străluceau cu mici bucăţi de cuarţ sau culoare. Adună o mână plină până ce se apropie de ultimul rând de morminte, de la marginea râului mare şi tulbure, care curgea leneş pe lângă cimitir.

Era un mormânt frumos – simplu, curat – şi o piatră pe care scria:

SAM CORTLAND
CEL IUBIT

Arobynn îl lăsase gol, nemarcat. Dar Wesley îi explicase în scrisoare cum chemase un cioplitor în piatră. Ea se apropie de mormânt, citind inscripţia de nenumărate ori.

Cel iubit – nu doar de ea, ci de mulţi oameni. Sam. Sam al ei.

Pentru o clipă, fixă cu privirea iarba, piatra albă. Pentru o clipă, văzu chipul frumos zâmbindu-i, strigându-i, iubind-o. Deschise pumnul cu pietricele şi luă trei dintre cele mai frumoase – două pentru anii de când îi fusese luat, una pentru ce făcuseră ei împreună. Atentă, le puse pe partea de sus a pietrei de mormânt.

Apoi, se sprijini de piatră, strângându-şi picioarele sub ea, şi îşi sprijini capul de piatra netedă şi rece.

— Bună, Sam, şopti ea în briza râului.

Nu mai spuse nimic pentru o vreme, mulţumită să fie aproape de el, chiar şi aşa. Soarele îi încălzea părul, un sărut cald pe scalp. O urmă a

Malei, poate, chiar şi aici.

Începu să vorbească, încet şi succint, povestindu-i lui Sam ce i se întâmplase în urmă cu zece ani, spunându-i despre ultimele nouă luni. Când termină, îşi ridică privirea la frunzele de stejar, care foşneau deasupra capului, şi îşi trecu degetele prin iarba moale.

— Îmi este dor de tine, zise ea. În fiecare zi mi-e dor de tine. Şi mă întreb ce ai fi crezut despre toate astea. Ce ai fi crezut despre mine. Cred – cred că ai fi fost un rege minunat. De fapt, cred că oamenii te-ar fi plăcut mai mult decât pe mine. Gâtul i se strânse. Nu ţi-am spus niciodată – ce am simţit. Dar te-am iubit şi cred că o parte din mine s-ar putea să te iubească întotdeauna. Poate că erai perechea mea, iar eu nu am ştiut asta niciodată. Poate că-mi voi petrece toată viaţa gândindu-mă la asta. Poate că te voi vedea din nou în Viaţa de Apoi, iar atunci voi fi sigură. Dar, până atunci... până atunci îmi va fi dor de tine şi îmi doresc să fi fost aici.

Nu avea să-şi ceară scuze, nici să spună că era vina ei. Pentru că el nu murise din cauza ei. Iar în seara asta... în seara asta, urma să plătească acea datorie.

Ea îşi şterse faţa cu mâneca şi se ridică în picioare. Soarele îi uscă lacrimile. Ea mirosi pinul şi zăpada înainte să-l audă, iar când se întoarse, Rowan stătea la câţiva metri distanţă, fixând cu privirea piatra de mormânt din spatele ei.

— El era...

— Ştiu ce însemna pentru tine, spuse încet Rowan şi întinse mâna. Nu ca să o ia pe a ei, ci

pentru o piatră.

Ea venise aici pentru a-şi deschise pumnul şi căută printre pietricele, până ce găsi una – netedă şi rotundă, de mărimea unui ou de colibri. Cu o blândeţe care îi frânse inima, el o puse pe piatra de mormânt, lângă pietricelele ei.

— Îi vei ucide pe Arobynn în seara asta, nu-i aşa? întrebă el.

— După cină. Când va pleca la culcare. Mă voi întoarce la Breaslă şi voi termina treaba.

Ea venise aici pentru a-şi aminti de ce exista acel mormânt între ei şi de ce avea acele cicatrice pe spate.

— Şi Amuleta din Orynth?

— Este sfârşitul jocului, dar şi o distracţie.

Lumina soarelui dansa pe râul Avery, aproape orbitoare.

— Eşti pregătită să o faci?

Ea privi din nou piatra de mormânt şi iarba care ascundea sicriul de dedesubt.

— Nu am de ales.

Capitolul 40

Elide petrecu două zile făcând muncă de voluntariat la bucătărie, aflând unde şi când mâncau spălătoresele şi cine le aducea mâncarea. După două-trei zile, bucătarul-şef avu destulă încredere în ea încât, când se oferi voluntară să ducă pâinea în sala de mese, el nu avu nimic împotrivă.

Nimeni nu observă când presără otravă peste câteva chifle. Aripa Conducătoare jurase că nu

avea să le ucidă – ci doar să le îmbolnăvească pe spălătorese timp de câteva zile. Şi poate că era egoistă să pună propria supravieţuire pe primul loc, dar Elide nu ezită când aruncă pudra galbenă pe câteva chifle, amestecând-o cu făina care le acoperea.

Elide însemnă o chiflă anume, ca să se asigure că avea să i-o dea spălătoresei pe care o observase cu câteva zile înainte, dar celelalte urmau să fie date celorlalte spălătorese, la întâmplare.

La naiba – era foarte probabil să ardă etern pe tărâmul lui Hellas pentru asta. Dar se putea gândi la osânda ei după ce ar fi scăpat şi ar fi fost foarte departe, dincolo de Continentul Sudic.

Elide intră şchiopătând în sala de mese zgomotoasă, o oloagă tăcută, cu încă o tavă cu mâncare. Se îndreptă spre masa lungă, încercând să nu lase greutatea pe picior, când se aplecă de nenumărate ori, ca să pună chiflele pe farfurii. Spălătoresele nici măcar nu se deranjară să-i mulţumească.

~

A doua zi, ştirea că o treime din spălătorese erau bolnave făcu zarvă în Breaslă. Probabil că puiul de la cină fusese de vină, ziseseră ele. Sau carnea de oaie. Sau supa, pe care o mâncaseră doar câteva dintre ele. Bucătarul îşi ceruse scuze – iar Elide încercase să nu îi ceară scuze *acestuia,* când îi văzuse groaza din privire.

Spălătoreasa-şefă păru chiar uşurată când Elide intră şi se oferi să ajute. Femeia îi spuse să aleagă orice post şi să înceapă munca. Perfect.

Totuşi, sentimentul de vinovăţie îi apăsa pe umeri când se îndreptă direct spre locul de muncă al acelei femei.

Munci toată ziua şi aşteptă ca hainele însângerate să sosească.

~

Când sosiră, în cele din urmă, nu mai erau pline de atât de mult sânge ca înainte, ci de o substanţă care semăna cu voma. Elide aproape vomită când le spălă pe toate. Şi le stoarse. Şi le uscă. Şi le călcă. Dură ore întregi.

Noaptea cădea când împături ultima haină, încercând să-şi oprească degetele din tremurat. Totuşi, se duse la spălătoreasa-şefă.

— Ar... ar trebui să le duc înapoi? spuse ea încet, ca o biată fată speriată.

Femeia râmji. Elide se întrebă dacă cealaltă spălătoreasă fusese trimisă acolo drept pedeapsă.

— Pe acolo e o scară care te va duce la nivelurile subterane. Spune-le gărzilor că o înlocuieşti pe Misty. Du hainele la a doua uşă de pe stânga şi lasă-le afară. Femeia se uită la lanţurile lui Elide.

— Încearcă să fugi, dacă poţi.

~

Lui Elide i se întoarse stomacul pe dos înainte să ajungă la gărzi.

Dar ei nici măcar nu o luară la întrebări când recită ce o învăţase spălătoreasă-şefă.

Ea coborî în întunericul scării în spirală. Temperatura coborî odată cu nivelul. Apoi, auzi gemetele. Gemete de durere, de groază, de disperare.

Ţinu coşul cu haine la piept. O torţă pâlpâia în faţă. Pe toţi zeii, era frig acolo.

Scările se lăţeau în partea de jos, evazându-se în pantă şi dezvăluind un hol lat, luminat cu torţe şi flancat cu nenumărate uşi de fier. Gemetele veneau din spatele lor.

A doua uşă de pe stânga. Era scobită cu ceea ce păreau a fi urme de gheare, care împingeau din interior.

Erau gărzi acolo – gărzi şi oameni ciudaţi care patrulau înainte şi înapoi, deschizând şi închizând uşile. Genunchii lui Elide se clătinară. Nimeni nu o opri.

Ea puse coşul de rufe în faţa celei de-a doua uşi şi bătu încet la uşă. Fierul era atât de rece, încât o ustură pielea.

— Haine curate, spuse ea spre uşă. Era absurd. În acest loc, cu aceşti oameni, ei încă insistau să aibă haine curate.

Trei dintre gărzi se opriră ca să privească. Ea se prefăcu a nu-i observa – simulând că se retrăgea încet, ca un iepure fricos. Simulă că îşi prinse piciorul rănit în ceva şi alunecă. Dar durerea care îi cuprinse piciorul fu reală când căzu,

lanţurile lovind-o şi trăgând de ea. Podeaua era rece ca uşa din fier.

Niciunul dintre gardieni nu o ajută să se ridice.

Ea şuieră, apucându-se de gleznă, câştigând cât de mult timp putu, inima bătându-i cu putere.

Apoi, uşa se deschise.

~

Manon o privi pe Elide cum vomită de nenumărate ori.

O santinelă Cioc-negru o găsise ghemuită într-un colţ al unui hol, tremurând, cu o baltă de urină sub ea. Auzind că servitoarea era acum proprietatea lui Manon, santinela o târâse până aici.

Asterin şi Sorrel stăteau împietrite în spatele lui Manon când fata vomită din nou în găleată – doar fiere şi scuipat de data asta – şi îşi ridică, în cele din urmă, capul.

— Raportează, rosti Manon.

— Am văzut camera, spuse răguşită Elide.

Vrăjitoarele rămaseră nemişcate.

— *Ceva* a deschis uşa ca să ia rufele, iar eu am văzut camera.

Cu ochii ei ageri, probabil că văzuse prea multe.

— Spune-mi tot, rosti Manon, rezemându-se de stâlpul patului. Asterin şi Sorrel zăboveau lângă uşă, asigurându-se că nu asculta nimeni.

Elide rămase pe podea, cu piciorul răsucit într-o parte. Dar ochii care îi întâlniră pe cei ai lui

Manon scânteiară cu un temperament de foc, pe care fata îl dezvăluia arareori.

— Creatura care a deschis uşa era un bărbat frumos – un bărbat cu păr blond şi cu un colier în jurul gâtului. Dar *nu* era om. Nu avea nimic uman în privire. Unul dintre prinţi – sigur asta era. Eu-eu m-am prefăcut că am căzut, ca să câştig timp să văd cine a deschis uşa. Când m-a văzut la pământ, mi-a zâmbit – iar *întunericul* a ieşit din el... Ea se îndreptă spre găleată şi se aplecă deasupra acesteia, dar nu vomită. Am reuşit să mă uit pe lângă el, în camera din spatele lui, spuse ea, după încă o clipă. Se holbă la Manon, apoi la Asterin şi Sorrel. Ai zis că urma să li se... implanteze ceva.

— Da, zise Manon.

— Ştii de câte ori?

— Poftim? şopti Asterin.

— Ştii, continuă Elide, cu vocea oscilându-i de furie sau de frică, de câte ori trebuia să li se implanteze urmaşi, înainte de a li se da drumul?

În mintea lui Manon se lăsă liniştea.

— Continuă.

Chipul lui Elide era alb ca moartea, ceea ce-i făcea pistruii să arate ca nişte pete de sânge uscate.

— Din ce am văzut, fiecare a născut cel puţin un copil. Şi deja sunt pe cale să nască un altul.

— E imposibil, spuse Sorrel.

— Şi copiii de vrăjitoare? şopti Asterin.

Elide chiar vomită din nou de data asta.

Când termină, Manon se stăpâni suficient încât să i se adreseze.

— Povesteşte-mi despre copiii vrăjitoarelor.

— Nu sunt copii de vrăjitoare. Nu sunt copii, spuse Elide, acoperindu-şi faţa cu mâinile ca şi când ar fi vrut să-şi scoată ochii. Sunt *creaturi.* Sunt *demoni.* Pielea lor este ca diamantul negru, iar ei – au aceste râturi, cu dinţi. *Colţi.* Au deja colţi. Şi nu ca ai voştri. Ea îşi coborî mâinile. Au dinţi de piatră neagră. Nu seamănă deloc cu voi.

Dacă Sorrel şi Asterin erau îngrozite, nu se dădeau de gol.

— Şi Picioarele-galbene? întrebă Manon.

— Le-au înlănţuit de mese. De altare. Şi suspinau. Îl implorau pe bărbat să le lase să plece. Dar ele... sunt foarte aproape de a naşte. Apoi, am fugit. Am fugit de acolo cât de repede am putut şi... o, pe toţi zeii. *O, pe toţi zeii!* Elide începu să plângă.

Încet, Manon se întoarse spre Aghiotantă şi Locţiitoare.

Sorrel era palidă, furia citindu-i-se în ochi. Asterin întâlni însă privirea lui Manon – cu o furie pe care Manon nu o mai văzuse vreodată îndreptată spre ea.

— Tu le-ai permis să facă asta.

Manon îşi scoase ghearele.

— Acestea sunt ordinele mele. Aceasta este misiunea noastră.

— Este o monstruozitate! strigă Asterin.

Elide se opri din plâns. Şi se îndreptă spre siguranţa şemineului.

Apoi, lacrimi – *lacrimi* – apărură în ochii lui Asterin.

Manon mârâi.

— Vi s-au înmuiat inimile? Vocea ar fi putut fi

cea a bunicii ei. Nu suportaţi...

— *Tu le-ai permis să facă asta!* strigă Asterin.

Sorrel se băgă în faţa lui Asterin.

— Relaxează-te!

Asterin o împinse pe Sorrel cu atâta violenţă, încât Aghiotanta lui Manon se prăbuşi pe masa de toaletă. Înainte ca Sorrel să-şi revină, Asterin era la câţiva centimetri de Manon.

— Tu i-ai dat vrăjitoarele. I-ai dat vrăjitoare!

Manon lovi, prinzând-o de gât pe Asterin. Asterin o apucă însă de braţ, băgându-şi unghiile de fier atât de puternic, încât curse sânge. Pentru o clipă, sângele lui Manon picurând pe podea fu singurul sunet. Asterin ar fi trebuit să-şi piardă viaţa pentru că vărsase sângele succesoarei.

Lumina străluci pe pumnalul lui Sorrel când se apropie, gata să îl înfigă în spinarea lui Asterin, dacă Manon i-ar fi ordonat să o facă. Manon ar fi putut jura că mâna lui Sorrel tremura.

Manon întâlni ochii negri, cu picăţele aurii, ai lui Asterin.

— Nu pui la îndoială. Nu ceri. Nu mai eşti Locţiitoare. Vesta te va înlocui. Tu...

Se auzi un râs spart şi aspru.

— Nu ai de gând să faci nimic în legătură cu asta, nu-i aşa? Nu le vei elibera. Nu vei lupta pentru ele. Pentru noi. Pentru că, după aceea, ce ar spune Bunica? De ce nu ţi-a răspuns la scrisori, Manon? Câte ai trimis până acum? Unghiile de fier ale lui Asterin intrară mai adânc, tăind carnea. Manon acceptă durerea.

— Mâine-dimineaţă la micul dejun îţi vei primi pedeapsa, spuse Manon printre dinţi şi o împinse

pe Locţiitoare, trimiţând-o pe Asterin, clătinându-se, spre uşă. Manon îşi lăsă mâna însângerată pe lângă corp. Trebuia să o bandajeze curând. Sângele – de pe palma ei, de pe degetele ei – părea atât de familiar...

— Dacă încerci să le eliberezi, dacă faci un gest prostesc, Asterin Cioc-negru, continuă Manon, următoarea pedeapsă pe care o vei primi va fi propria execuţie.

Asterin râse din nou, fără bucurie.

— Te-ai fi supus chiar dacă ar fi fost clanul Cioc-negru acolo, nu-i aşa? Loialitate, supunere, brutalitate – asta te caracterizează.

— Pleacă de aici cât încă mai poţi să mergi! spuse încet Sorrel.

Asterin se întoarse spre Locţiitoare şi o urmă de suferinţă licări pe chipul ei.

Manon clipi. Acele *sentimente...*

Asterin se întoarse pe călcâie şi plecă, trântind uşa în urma ei.

~

Elide reuşise să îşi limpezească mintea înainte să se ofere să-i cureţe şi să-i bandajeze braţul lui Manon. Ce văzuse astăzi, în camera asta şi în cea de la subsol...

„Tu le-ai permis să facă asta.” Ea nu o condamna pe Asterin, chiar dacă o şocase să o vadă pe vrăjitoare pierzându-şi complet controlul. Niciodată nu văzuse vreuna reacţionând altfel decât cu răceală şi amuzament, indiferenţă sau

furie sângeroasă.

Manon nu scosese niciun cuvânt de când îi spusese lui Sorrel să plece, să o urmeze pe Asterin şi să o împiedice să facă ceva foarte prostesc. Ca şi când salvarea acelor vrăjitoare Picioare-galbene ar fi fost ceva prostesc. Ca şi când acel gen de compasiune ar fi fost nesăbuită.

Manon se holba în gol când Elide termină de pus alifia şi întinse mâna după bandaje. Înţepăturile erau adânci, dar nu suficient de rele încât să necesite copci.

— Merită regatul tău destrămat toate astea? îndrăzni Elide să întrebe.

Acei ochi de culoarea aurului topit se îndreptară spre fereastra întunecată.

— Nu mă aştept ca un om să înţeleagă cum este să fii un nemuritor fără patrie. Să fii blestemat la un exil etern.

Cuvinte reci şi distante.

— Regatul meu a fost cucerit de regele Adarlanului şi toată lumea la care ţineam a fost executată, spuse Elide. Unchiul meu mi-a furat titlul şi pământurile tatălui meu şi cea mai bună şansă a mea de a fi în siguranţă constă în navigarea spre celălalt capăt al lumii. Înţeleg cum este să îţi doreşti – să speri.

— Nu este speranţă. Este supravieţuire.

Elide înfăşură încet bandajul în jurul antebraţului vrăjitoarei.

— Speranţa pentru patria ta te ghidează, te face să te supui.

— Şi viitorul tău? Tot vorbeşti despre speranţă, dar pari resemnată să fugi. De ce nu te întorci în

regatul tău – ca să lupţi?

Poate că lucrurile îngrozitoare pe care le văzuse astăzi îi dădură curajul să spună ce avea pe suflet.

— Acum zece ani, părinţii mei au fost ucişi. Tatăl meu a fost executat pe un eşafod, în faţa a mii de oameni. Dar mama... Mama a murit apărând-o pe Aelin Galathynius, moştenitoarea tronului Terrasenului. Ea i-a dat ocazia lui Aelin să fugă. Ei au urmat-o pe Aelin spre râul îngheţat, unde au spus că trebuie să fi căzut şi să se fi înecat. Dar Aelin avea magia focului. Ar fi putut supravieţui frigului. Iar Aelin... Aelin nu m-a plăcut niciodată cu adevărat şi nu s-a jucat cu mine din cauză că eram foarte timidă, dar... nu i-am crezut niciodată când mi-au zis că a murit. Din ziua aceea, mi-am spus că ea a scăpat şi că încă este acolo, aşteptând. Crescând, devenind mai puternică, astfel încât să poată veni într-o zi şi să salveze Terrasenul. Iar tu eşti inamica mea – pentru că, dacă se va întoarce, va lupta cu tine. Dar, timp de zece ani, până când am venit aici, l-am suportat pe Vernon pentru ea. Sperând că ea a scăpat, iar sacrificiul mamei mele nu a fost în zadar. M-am gândit că, într-o zi, Aelin va veni să mă salveze – că îşi va aminti că am existat şi că mă va salva din acel turn. Iată, marele ei secret, pe care nu îndrăznise să-l spună nimănui, nici măcar dădacei ei. Chiar dacă... chiar dacă nu a venit, chiar dacă sunt acum aici, nu pot renunţa la asta. Şi cred că de aceea te supui. Pentru că în fiecare zi din viaţa ta nefericită şi îngrozitoare ai sperat că vei ajunge acasă.

Elide termină de înfăşurat bandajul şi se retrase. Manon o fixa acum cu privirea.

— Dacă această Aelin Galanthynius ar fi, într-adevăr, în viaţă, ai încerca să fugi la ea? Ai lupta alături ea?

— Aş lupta cu toate puterile ca să ajung la ea. Dar există limite pe care nu le-aş încălca. Deoarece nu cred că aş putea să dau faţa cu ea dacă... dacă nu aş putea să suport ceea ce am făcut.

Manon nu zise nimic. Elide se îndepărtă, îndreptându-se spre baie, ca să se spele pe mâini.

— Crezi că monştrii sunt născuţi sau făcuţi? spuse Aripa Conducătoare, din spatele ei.

Din ce văzuse astăzi, ar fi spus că unele creaturi erau rele din naştere. Dar ce o întrebase Manon era...

— Nu eu sunt cea care trebuie să răspundă la întrebarea asta, spuse Elide.

Capitolul 41

Uleiul stătea pe marginea căzii, strălucind precum chihlimbarul, în lumina după-amiezii.

Goală, Aelin stătea în faţa lui, incapabilă să întindă mâna spre sticlă. Asta voia Arobynn – să se gândească la el când s-ar fi dat cu ulei pe fiecare centimetru al pielii. Ca sânii, coapsele şi gâtul ei să miroasă ca migdalele – ca parfumul ales de *el.* Parfumul lui, deoarece ştia că un mascul Fae venise să stea împreună cu ea, iar toate semnele indicau faptul că erau destul de apropiaţi încât mirosul să conteze pentru Rowan.

Ea închise ochii, pregătindu-se.

— Aelin! rosti Rowan prin uşă.

— Sunt bine, răspunse ea. Doar câteva ore. Apoi, totul avea să se schimbe.

Ea deschise ochii şi întinse mâna spre ulei.

~

Fu necesar doar un semn din bărbie pentru ca Rowan să îl facă pe Aedion să-l urmeze pe acoperiş. Aelin încă era în camera ei, îmbrăcându-se, dar Rowan nu mergea departe. Avea să îi audă pe inamici cu mult înainte ca ei să aibă şansa să intre în apartament.

În ciuda faptului că Valgii umblau prin oraş, Riftholdul era una dintre cele mai blânde capitale pe care le întâlnise – oamenii fiind, în mare parte, înclinaţi să evite problemele. Poate că din frica de a fi remarcaţi de monstrul care locuia în castelul acela îngrozitor de cleştar. Dar Rowan tot urma să fie în gardă – aici, în Terrasen, sau oriunde altundeva ar fi ajuns.

Aedion stătea acum pe un scăunel, pe care unul dintre ei îl adusese aici la un moment dat. Fiul lui Gavriel – o surpriză şi un şoc de fiecare dată când îi vedea chipul sau îi simţea mirosul. Rowan nu se putu abţine să se întrebe dacă Aelin trimisese câinii Wyrd după Lorcan nu doar ca să-l împiedice să o urmărească şi să deschidă calea pentru eliberarea magiei, ci şi ca să îl ţină departe de Aedion, ca să nu îi detecteze descendenţa.

Aedion îşi încrucişă picioarele cu o graţie leneşă care, probabil, îl ajuta să îşi ascundă viteza

şi puterea în faţa oponenţilor.

— Îl va ucide în seara asta, nu-i aşa?

— După cină şi după orice altceva plănuieşte Arobynn să îi facă acelui comandant Valg. Se va întoarce şi îl va ucide.

Doar un prost ar fi crezut că Aedion rânjea doar pentru că era amuzat.

— Bravo ei!

— Şi dacă decide să-l cruţe?

— Este decizia ei.

Un răspuns inteligent.

— Dar dacă ne-ar spune să ne ocupăm noi de asta?

— Atunci sper că mă vei însoţi la vânătoare, Prinţe.

Încă un răspuns inteligent şi ceea ce aşteptase să audă.

— Şi când va sosi clipa? întrebă Rowan.

— Tu ai depus jurământul de sânge, răspunse Aedion, iar în ochii lui nu se zări nicio umbră de provocare – doar adevărul spus de un războinic altuia. Eu îl voi ucide pe Arobynn.

— Mi se pare corect.

Furie pură licări pe chipul lui Aedion.

— Nu va fi rapid şi nu va fi curat. Acel bărbat are foarte, foarte multe datorii de plătit înainte de a-şi găsi sfârşitul.

~

Până când apăru Aelin, bărbaţii vorbeau în bucătărie, deja îmbrăcaţi. Pe strada din faţa

apartamentului, comandantul Valg era înlănţuit, legat la ochi şi încuiat în cufărul trăsurii pe care o adusese Nesryn.

Aelin îşi îndreptă umerii şi expiră, eliberând nodul din piept, traversă camera, cu fiecare pas avansând prea repede spre plecarea lor inevitabilă.

Aedion, stând în faţa ei îmbrăcat cu o tunică de un verde închis, fu primul care observă. El fluieră încet.

— Ei bine, dacă încă nu m-ai speriat până acum, cu siguranţă o faci acum.

Rowan se întoarse spre ea. El rămase complet nemişcat, examinându-i rochia.

Catifeaua neagră i se mula pe toate formele, înainte de a i se aduna la picioare, dezvăluind fiecare respiraţie uşoară, în timp ce privirea lui Rowan se plimbă peste corpul ei. În jos, apoi în sus – spre părul pe care îl pieptănase pe spate, cu doi piepteni în formă de aripi de liliac, ce se ridicau deasupra fiecărei laturi a capului ei, ca o coroană antică; spre faţa pe care o păstrase în mare parte curată, în afară de un pic de kohl de-a lungul pleoapei superioare şi a buzelor de un roşu închis, pe care le colorase cu migală.

Cu greutatea arzătoare a atenţiei lui Rowan asupra ei, se întoarse ca să le arate spatele – dragonul auriu care se căţăra pe corpul ei. Ea privi peste umăr la timp ca să-i vadă privirea lui Rowan alunecând în jos, unde zăbovi. Încet, privirea lui se ridică spre a ei. Iar ea ar fi putut jura că acea poftă – o poftă lacomă – licărea acolo.

— Demoni şi o cină, zise Aedion, lovindu-l pe umăr pe Rowan. Ar trebui să plecăm.

Verişorul ei trecu pe lângă ea, făcându-i semn cu ochiul. Când ea se întoarse spre Rowan, încă uimit, pe chip îi rămăsese doar calm.

— Ai spus că vrei să mă vezi în rochia asta, rosti ea un pic răguşit.

— Nu mi-am dat seama că efectul va fi atât de... El scutură din cap. Îi cercetă chipul, părul, pieptenii. Arăţi ca...

— O regină?

— Regina ticăloasă care scuipă foc, aşa cum îţi spun nenorociţii ăia.

Ea chicoti, fluturând o mână spre el: jacheta mulată de culoare neagră care îi etala umerii puternici, tonurile argintii care se asortau cu părul lui, frumuseţea şi eleganţa hainelor care făceau un contrast fermecător cu tatuajul de pe partea laterală a feţei şi a gâtului.

— Nici tu nu arăţi prea rău, Prinţe.

O afirmaţie modestă. El arăta... ea nu se putea opri din privit, aşa de bine arăta.

— Se pare, spuse el, mergând spre ea şi oferindu-i braţul, că amândoi ne-am aranjat frumos.

Ea îi zâmbi şiret când îl luă de braţ, mirosul migdalelor învăluindu-se din nou în jurul ei.

— Nu-ţi uita mantia! Te vei simţi vinovat dacă bietele muritoare vor arde când te vor vedea.

— Aş spune acelaşi lucru, dar cred că ţi-ar plăcea să-i vezi pe bărbaţi arzând când vei trece pe lângă ei.

Ea îi făcu cu ochiul, iar râsul lui îi răsună prin oase şi sânge.

Capitolul 42

Porţile de la intrarea Breslei Asasinilor erau deschise, iar aleea de pietriş şi peluza tunsă erau luminate de lămpi din sticlă care licăreau, însăşi proprietatea din piatră deschisă la culoare era strălucitoare, frumoasă şi primitoare.

Aelin le povestise la ce să se aştepte în trăsură, pe drumul încoace, dar, când se opriră la treptele de la intrare, se uită la cei doi masculi înghesuiţi împreună cu ea şi îi avertiză din nou.

— Fiţi în gardă şi ţineţi-vă gurile! Mai ales cu comandantul Valg. Indiferent de ce auziţi sau vedeţi, *ţineţi-vă gurile!* Fără prostii teritoriale iraţionale!

Aedion chicoti.

— Aminteşte-mi să-ţi spun mâine cât de fermecătoare eşti!

Dar ea nu avea chef să râdă.

Nesryn sări de pe locul birjarului şi deschise uşa trăsurii. Aelin ieşi, lăsându-şi mantia înăuntru, şi nu îndrăzni să se uite la casa de peste drum – la acoperişul unde Chaol şi câţiva rebeli le ofereau întăriri, în caz că lucrurile ar fi mers foarte, foarte prost.

Se afla la jumătatea treptelor din marmură când uşile sculptate de stejar se deschiseră, inundând pragul cu lumină aurie. Nu valetul era cel care stătea acolo, zâmbindu-i cu dinţi prea albi.

— Bine ai venit acasă! spuse mieros Arobynn. El le făcu semn să intre în holul cavernos de la intrare. Şi bun-venit şi prietenilor tăi! Aedion şi Nesryn ocoliră trăsura, spre cufărul din spate.

Sabia banală a verişorului ei era scoasă, când deschiseră compartimentul şi scoaseră silueta înlănţuită, cu glugă.

— Cadoul tău, rosti Aelin, în timp ce ei îl ridicară în picioare. Comandantul Valg se zbătu şi se clătină în mâinile lor, când îl conduseră spre casă, gluga de pe capul său legănându-se dintr-o parte în alta. De sub materialul nefinisat, se auzi încet un şuierat.

— Aş fi preferat uşa de serviciu pentru invitatul nostru, spuse ferm Arobynn. Era îmbrăcat în verde – verdele Terrasenului, deşi majoritatea ar fi presupus că alesese culoarea pentru a o echilibra cu părul său castaniu-roşcat. Un mod de a-i induce în eroare în ceea ce privea intenţiile lui, apartenenţa sa. Nu purta nicio armă la vedere şi doar blândeţea se citi în ochii lui argintii, când îşi întinse mâinile spre ea, ca şi când Aedion n-ar fi tras cu ea un demon pe treptele de la intrare. În spatele lor, Nesryn conduse trăsura afară.

Aelin îl simţi pe Rowan enervându-se, îi simţi dezgustul lui Aedion, dar nu se gândi la asta. Îl luă de mâini pe Arobynn – mâini uscate, calde şi bătătorite.

El îi strânse uşor degetele, privindu-i chipul.

— Arăţi încântător, dar nu mă aşteptam la altceva. Nu ai nici măcar o vânătaie, după ce l-ai prins pe invitatul nostru. Impresionant. El se aplecă mai aproape, mirosind. Şi miroşi divin. Mă bucur că darul meu ţi-a folosit.

Cu coada ochiului, ea îl văzu pe Rowan îndreptându-se şi ştiu că alunecase într-un calm criminal. Nici Rowan şi nici Aedion nu aveau arme

la vedere, în afară de singura sabie pe care vărul ei o scosese acum – dar ştia că amândoi erau înarmaţi pe sub haine şi că Rowan i-ar fi rupt gâtul lui Arobynn şi dacă doar s-ar fi uitat urât la ea.

Simplul gând o făcu să-i zâmbească lui Arobynn.

— Arăţi bine, spuse ea. Presupun că deja îi cunoşti pe însoţitorii mei.

El se întoarse spre Aedion, care era ocupat să-şi înfigă sabia în coastele comandantului, ca să-i amintească să se mişte în continuare.

— Nu am avut plăcerea de a-l cunoaşte pe vărul tău.

Ea ştia că Arobynn examina fiecare detaliu, în timp ce Aedion se apropie, împingând prizonierul înaintea lui; încercând să găsească o slăbiciune, ceva pe care să-l folosească în avantajul lui. Aedion înaintă, comandantul Valg împiedicându-se de prag.

— Te-ai însănătoşit, Generale, spuse Arobynn. Sau ar trebui să-ţi spun „Maiestate”, în onoarea descendenţei tale din familia Ashryver? Cum preferi, desigur.

Atunci, ea îşi dădu seama că Arobynn nu plănuia să-l lase pe demon – şi pe Stevan – să părăsească această casă în viaţă.

Peste umăr, Aedion îi rânji leneş lui Arobynn.

— Nu-mi pasă cum îmi spui. Îl împinse pe comandantul Valg mai departe. Numai ia-mi *creatura* de pe cap!

Arobynn zâmbi direct, netulburat – calculase ura lui Aedion. Cu o încetineală deliberată, se întoarse spre Rowan.

— Pe tine nu te cunosc, rosti gânditor Arobynn, fiind nevoit să-şi înalţe capul pentru a-i vedea chipul lui Rowan. Se dădu în spectacol măsurându-l din priviri pe Rowan. A trecut o veşnicie de când n-am mai văzut un Fae. Nu-mi amintesc să fi fost atât de masivi.

Rowan înaintă în holul de la intrare, fiecare pas dantelat cu putere şi moarte, oprindu-se lângă ea.

— Poţi să-mi spui Rowan. Asta este tot ce trebuie să ştii. El îşi înclină capul într-o parte, ca un prădător care îşi evalua prada. Mulţumesc pentru ulei, adăugă el. Aveam pielea un pic uscată.

Arobynn clipi – era singurul semn de surprindere pe care şi-l permitea.

Ei îi luă o clipă să analizeze ce spusese Rowan şi să-şi dea seama că mirosul de migdale nu venise doar dinspre ea. Şi el se dăduse cu uleiul.

Arobynn îşi îndreptă atenţia spre Aedion şi comandantul Valg.

— A treia uşă pe stânga – du-l la subsol. Foloseşte a patra celulă.

Aelin nu îndrăzni să-şi privească verişorul, în timp ce îl târâia pe Stevan. Nu era nici urmă de alţi asasini – nu se zărea niciun servitor. Orice plănuise Arobynn... nu voia niciun martor.

Arobynn îl urmă pe Aedion, cu mâinile în buzunare.

Dar Aelin rămase o clipă pe hol, privindu-l pe Rowan.

Sprâncenele îi erau ridicate şi ea îi citi cuvintele în ochi şi în postură. „Nu a spus niciodată că doar tu trebuie să-l foloseşti.”

Gâtul i se strânse şi scutură din cap.

„Ce?” păru el să întrebe.

„Tu...” scuturră ea din nou, din cap. „Uneori mă surprinzi.”

„Bun. Nu mi-ar plăcea să te plictiseşti.”

Fără să vrea, în ciuda lucrurilor care aveau să urmeze, ea zâmbi, în timp ce Rowan o luă de mână şi o strânse.

Când ea se întoarse ca să se îndrepte spre temniţe, zâmbetul îi dispăru când îl văzu pe Arobynn privindu-i.

~

Rowan nu mai avea mult până să-i rupă gâtul Regelui Asasinilor, în timp ce acesta îi conduse la subsol, în temniţe. Rămase cu un pas în urma lui Aelin, când coborâră pe scările spiralate din piatră, mirosul urât de mucegai, şi sânge, şi rugină devenind mai puternic la fiecare pas. El fusese torturat suficient şi torturase şi el ca să ştie ce era acest loc. Să ştie ce fel de antrenament primise Aelin aici.

O fată – fusese o fată când ticălosul cu păr roşu aflat la câţiva paşi în faţă o adusese aici şi o învăţase cum să taie oameni, cum să-i ţină în viaţă cât timp făcea asta, cum să îi facă să ţipe şi să implore. Cum să-i ucidă. Nicio parte a ei nu-l dezgusta, nimic nu-l speria, dar gândul la ea în acest loc, cu aceste mirosuri, în acest întuneric...

Cu fiecare treaptă, umerii lui Aelin părură să coboare, părul păru să îi devină mat, iar pielea, mai palidă. Aici îl văzuse ea ultima dată pe Sam, îşi

dădu el seama. Iar stăpânul ei ştia asta.

— Folosim acest loc pentru majoritatea întâlnirilor noastre – este mai greu să tragi cu urechea sau să fii prins nepregătit, spuse Arobynn, fără să se adreseze cuiva în mod special. Deşi mai are şi alte întrebuinţări, cum veţi vedea curând. El deschise uşă după uşă, iar lui Rowan i se păru că Aelin le număra, aşteptând, până când...

— Intrăm? întrebă Arobynn, gesticulând spre uşa celulei.

Rowan îi atinse cotul. Pe toţi zeii, autocontrolul lui era probabil inexistent în seara asta; nu înceta să îşi inventeze scuze ca să o atingă. Dar această atingere era esenţială. Privirea ei o întâlni pe a lui, întunecată şi rece. „Spune doar un cuvânt şi este mort, iar apoi putem să întoarcem casa cu susul în jos, ca să căutăm amuleta.”

Ea scutură din cap când intrară în celulă, iar el înţelese destul de bine. „Nu încă, nu încă.”

~

Ea aproape că se împiedicase pe treptele spre temniţe şi doar gândul la amuletă, doar căldura războinicului Fae din spatele ei fură cele care o făcură să înainteze şi să coboare în subsolul din piatră.

Nu avea să uite niciodată această cameră. Încă îi bântuia visele. Masa era goală, dar ea îl vedea acolo, distrus şi aproape de nerecunoscut, mirosul de gloriella agăţându-i-se de corp. Sam fusese torturat în feluri pe care nici nu le aflase înainte de

a citi scrisoarea lui Wesley. Cea mai groaznică tortură fusese la cererea lui Arobynn. Cerută ca pedeapsă pentru că Sam o iubea – pedeapsă pentru că îi atinsese bunurile lui Arobynn.

Arobynn intră în cameră, cu mâinile în buzunar. Mirosul ascuţit al lui Rowan îi spuse suficiente despre felul în care mirosea locul.

În ce cameră întunecată şi rece îi puseseră corpul lui Sam. În ce cameră întunecată şi rece vomitase ea, iar apoi zăcuse lângă el pe acea masă, ore întregi, nedorind să-l părăsească.

Cameră în care Aedion îl înlănţuia acum pe Stevan, de perete.

— Ieşiţi afară! le ceru ferm Arobynn lui Rowan şi lui Aedion, care înţepeniră. Voi doi puteţi aştepta sus. Nu avem nevoie de distracţii inutile. Şi nici invitatul nostru.

— Peste cadavrul meu! izbucni Aedion.

Aelin îi aruncă o privire tăioasă.

— Lysandra vă aşteaptă în salon, spuse Arobynn foarte politicos, cu ochii aţintiţi asupra Valgului cu glugă, înlănţuit de perete. Mâinile înmănuşate ale lui Stevan trăgeau de lanţuri, şuieratul lui neîncetat crescând cu o violenţă impresionantă. Ea vă va ţine companie. În scurt timp, vom lua cina.

Rowan o privea pe Aelin foarte atent. Ea dădu uşor din cap. Rowan îi întâlni privirea lui Aedion – şi generalul se uită la el.

Sincer, dacă ar fi fost în altă parte, ea ar fi tras un scaun ca să privească această bătălie pentru dominaţie. Din fericire, Aedion se întoarse spre scări. O clipă mai târziu, ei dispărură.

Arobynn se îndreptă spre demon şi îi scoase gluga de pe cap.

Ochii negri şi plini de furie îi priviră şi clipiră, scrutând camera.

— Poţi alege calea mai grea sau mai uşoară, spuse Arobynn.

Stevan zâmbi.

~

Aelin îl ascultă pe Arobynn interogându-l pe demon, cerându-i să spună ce era, de unde venise, ce voia regele. După treizeci de minute şi câteva tăieturi, demonul spunea tot şi orice.

— *Cum* te controlează regele? insistă Arobynn.

Demonul râse.

— Nu-i aşa că ai vrea să ştii?

Arobynn se întoarse pe jumătate spre ea, ridicându-şi pumnalul, sângele negru prelingându-se pe lamă.

— Vrei să faci onorurile? Acest lucru este în beneficiul tău, la urma urmelor.

Ea se încruntă la rochie.

— Nu vreau să mi-o pătez cu sânge.

Arobynn rânji şi tăie cu pumnalul pectoralul bărbatului. Demonul ţipă, acoperind răpăitul sângelui pe pietre.

— Inelul, gâfâi el după o clipă. Toţi avem inele.

Arobynn se opri, iar Aelin îşi înălţă capul.

— Stânga – mâna stângă, indică ea.

Arobynn scoase mănuşa bărbatului, dezvăluind inelul negru.

— Cum?

— Şi el are un inel – îl foloseşte ca să ne controleze. Inelul intră şi nu mai iese. Facem ce ne spune, orice ne-ar spune.

— De unde are inelele?

— Le-a făcut, nu ştiu. Pumnalul se apropie. Jur! Purtăm inelele, iar el ne face o tăietură pe braţe – linge sângele ca să fie în el, iar apoi ne poate controla după bunul plac. Sângele ne conectează.

— Şi ce plănuieşte să facă cu voi toţi, acum că îmi invadaţi oraşul?

— Îl căutăm pe general. Nu voi – nu voi spune că este aici. Sau că *ea* este aici, jur. În rest – în rest, nu ştiu. Privirea lui o întâlni pe a ei – întunecată, rugătoare.

— Ucide-l! îi spuse ea lui Arobynn. Este o povară.

— Te rog, îngăimă Stevan, privind-o în continuare în ochi.

Ea îşi întoarse privirea.

— Se pare că nu mai are ce să-mi spună, rosti gânditor Arobynn. Rapid ca o viperă, Arobynn se repezi spre el, iar Stevan ţipă atât de tare încât o durură urechile când Arobynn îi tăie degetul – şi inelul pe care îl ţinea – cu o singură mişcare brutală.

— Mulţumesc, făcu Arobynn, acoperind ţipetele lui Stevan, iar apoi îi tăie gâtul bărbatului.

Aelin se dădu din calea stropilor de sânge, privindu-l în ochi pe Stevan, în timp ce lumina păli din privirea lui. Când sângele curse mai încet, ea se încruntă la Arobynn.

— Ai fi putut să-l ucizi şi *apoi* să-i tai degetul.

— Dar asta n-ar mai fi fost deloc distractiv. Arobynn ridică degetul însângerat şi scoase inelul. Ţi-ai pierdut setea de sânge?

— Aş arunca inelul în Avery, dacă aş fi în locul tău.

— Cu inelele astea, regele înrobeşte oamenii. Plănuiesc să îl studiez pe acesta cât de bine pot. Bineînţeles că aşa era. El puse inelul în buzunar şi îşi înclină capul spre uşă. Acum că suntem chit, dragă... mergem să mâncăm?

Făcu un efort să dea din cap, cu trupul lui Stevan, încă sângerând, atârnat pe perete.

~

Aelin era aşezată la dreapta lui Arobynn, aşa cum fusese întotdeauna. Se aşteptase ca Lysandra să fie în faţa ei, dar, în schimb, curtezana era lângă ea. Fără îndoială, asta trebuia să-i reducă opţiunile la două: să-şi înfrunte vechea rivală sau să vorbească cu Arobynn. Ceva de genul ăsta.

O salutase pe Lysandra, care le ţinuse companie lui Aedion şi lui Rowan în salon, perfect conştientă că Arobynn era în spatele ei, în timp ce dădu mâna cu Lysandra, înmânându-i subtil un bilet pe care îl ţinuse ascuns în rochie toată seara. Biletul dispăru până când Aelin se aplecă pentru a-i săruta obrazul curtezanei, sărutul cuiva care nu era încântat să facă asta.

Arobynn îl aşezase pe Rowan în stânga lui, cu Aedion lângă războinic. Cei doi curteni ai ei erau separaţi de masă, ca să nu poată ajunge la ea şi să

o lase neprotejată faţă de Arobynn. Niciunul nu întrebase ce se întâmplase în temniţă.

— Trebuie să spun, rosti gânditor Arobynn, în timp ce primul fel – supă de roşii şi busuioc, din legumele crescute în sera din spate – fu luat de servitori tăcuţi, care fuseseră chemaţi, acum că se ocupaseră de Stevan. Aelin îi recunoscu pe unii, deşi ei nu se uitară la ea. Nu se uitaseră niciodată la ea, nici măcar când locuise acolo. Ştia că ei nu ar fi îndrăznit să şoptească un cuvânt despre cine mânca la masă în seara asta. Nu cu Arobynn drept stăpân. Sunteţi un grup cam tăcut. Sau protejata mea v-a speriat?

Aedion, care urmărise fiecare lingură pe care ea o luase din acea supă, ridică o sprânceană.

— Vrei să facem conversaţie după ce tocmai ai interogat şi ai măcelărit un demon?

Arobynn flutură o mână.

— Mi-ar plăcea să aud mai multe despre voi toţi.

— Ai grijă! îi spuse ea prea încet lui Arobynn.

Regele Asasinilor îndreptă tacâmurile de lângă farfuria lui.

— Nu ar trebui să-mi pese de cei cu care locuieşte protejata mea?

— Nu ţi-a păsat cu cine locuiam când m-ai expediat în Endovier.

El clipi încet.

— Asta crezi că am făcut?

Lysandra înţepeni lângă ea. Arobynn observă mişcarea – aşa cum observa fiecare mişcare.

— Lysandra îţi poate spune adevărul: am luptat din răsputeri să te eliberez din acea

închisoare, zise el. Mi-am pierdut jumătate din oameni în această încercare, toţi torturaţi şi ucişi de rege. Sunt surprins că prietenul tău, căpitanul, nu ţi-a spus asta. Ce păcat că în seara asta stă de pază pe acoperiş. Părea că nu rata nimic.

Arobynn se uită la Lysandra – aşteptând.

— Ştii, el chiar a încercat, şopti ea, înghiţind în sec. Luni de zile.

O spuse atât de convingător, încât Aelin ar fi putut să o creadă. Printr-o minune, Arobynn nu ştia că femeia se întâlnise cu ei în secret. Era un miracol – sau isteţimea Lysandrei.

— Plănuieşti să-mi spui de ce ai insistat să rămânem la cină? îl întrebă Aelin, tărăgănat, pe Arobynn.

— Cum altfel aş putea să te văd? Mi-ai fi aruncat pur şi simplu creatura pe prag şi ai fi plecat. Şi am aflat atât de multe – atât de multe lucruri pe care le-am putea folosi, împreună. Fiorul care coborî pe spinarea ei era real. Deşi, trebuie să spun, *noua* ta persoană este mai potolită. Presupun că, pentru Lysandra, este un lucru bun. Mereu se uită la gaura pe care ai făcut-o în peretele de la intrare, când i-ai aruncat pumnalul spre cap. Am lăsat-o acolo, ca pe o mică amintire a cât de mult ne lipseşti tuturor.

Rowan o privea, ca o viperă gata să atace. Dar sprâncenele lui se împreunară puţin, ca şi când ar fi întrebat: „Chiar ai aruncat un pumnal spre capul ei?”

Arobynn începu să vorbească despre o vreme în care Aelin se certase cu Lysandra şi se rostogoliseră pe scări, zgâriindu-se şi urlând ca

pisicile, aşa că Aelin se mai uită la Rowan o clipă. „Eram un pic furioasă.”

„Încep să o admir pe Lysandra tot mai mult. Probabil că a fost o încântare să aibă de-a face cu Aelin la şaptesprezece ani.”

Ea se luptă cu buzele care îi zvâcneau. „Aş da bani mulţi ca să o văd pe Aelin la şaptesprezece ani întâlnindu-l pe Rowan la aceeaşi vârstă.”

Ochii lui verzi străluciră. Arobynn încă vorbea. „Rowan cel de şaptesprezece ani nu ar fi ştiut ce să-ţi facă. Abia dacă vorbea cu femeile care nu făceau parte din familia lui.”

„Mincinosule – nu cred asta nici măcar o secundă.”

„Este adevărat. L-ai fi scandalizat cu pijamalele tale – chiar şi cu rochia pe care o porţi acum.”

Ea îşi trecu zgomotos limba peste dinţi. „Probabil că l-ar fi scandalizat şi mai mult să afle că nu port lenjerie intimă pe sub rochie.”

Masa zornăi când Rowan o lovi cu genunchiul.

Arobynn se opri, dar continuă când Aedion îl întrebă ce îi spusese demonul.

„Cred că nu vorbeşti serios”, păru să spună Rowan.

„Ai văzut vreun loc în care ar putea să le ascundă această rochie? S-ar vedea toate liniile şi pliurile.”

Rowan scutură subtil din cap, ochii lui dansând cu o lumină pe care ea doar recent o văzuse – şi o preţuise. „Îţi place să mă şochezi?”

Ea nu se putu abţine să zâmbească. „Cum altfel aş putea amuza un nemuritor capricios?”

Rânjetul lui îi distrase destul atenţia încât îi luă

o clipă să observe liniştea şi că toată lumea îi fixa cu privirea – aşteptând. Ea îl privi pe Arobynn, al cărui chip era o mască de piatră.

— M-ai întrebat ceva?

În ochii lui argintii se citea doar o mânie calculată – care, cândva, ar fi făcut-o să implore milă.

— Am întrebat, spuse Arobynn, dacă te-ai distrat în ultimele zile, distrugând proprietăţile în care am investit şi asigurându-te că niciunul dintre clienţii mei nu va mai vrea să discute cu mine.

Capitolul 43

Aelin se rezemă de spătarul scaunului. Chiar şi Rowan o fixa acum cu privirea, surprins şi supărat. Lysandra simula bine şocul şi confuzia – chiar dacă ea îi dăduse detaliile lui Aelin, care îi făcuse planul mult mai bun şi mai complex decât atunci când Aelin îl scrisese pe acea corabie.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea schiţând un zâmbet.

— Da? Arobynn îşi învârti vinul în pahar. Vrei să-mi spui că, atunci când ai distrus complet Bolţile, nu a fost o mişcare împotriva investiţiei mele în acea proprietate – şi a părţii mele lunare din profiturile lor? Nu te preface că a fost doar o răzbunare pentru Sam.

— Au apărut oamenii regelui. N-am avut de ales decât să lupt pentru viaţa mea. După ce îi condusese direct de la docuri spre sala plăcerii, desigur.

— Şi presupun că a fost un accident faptul că a

fost deschisă caseta de valori, astfel încât conţinutul să poată fi înşfăcat de mulţime.

Funcţionase – funcţionase atât de spectaculos, încât ea era surprinsă că Arobynn rezistase atât de mult fără să-i sară la gât.

— Ştii cum sunt vagabonzii. Un strop de haos şi se transformă în animale cu spume la gură.

Lysandra dădu înapoi; un rol excelent al unei femei care era martoră la o trădare.

— Într-adevăr, zise Arobynn. Şi mai ales vagabonzii din spaţiile de la care primesc o sumă frumoasă în fiecare lună, corect?

— Aşadar, ne-ai invitat pe mine şi pe prietenii mei aici în seara asta ca să mă acuzi? Iar eu credeam că voi deveni vânătorul tău personal de Valgi.

— Te-ai deghizat intenţionat în Hinsol Cormac, unul dintre cei mai loiali clienţi şi investitori ai mei, când l-ai eliberat pe verişorul tău, izbucni Arobynn. Ochii lui Aedion se măriră puţin. Aş putea spune că a fost o coincidenţă, doar că un martor spune că l-a strigat pe nume pe Cormac la petrecerea prinţului, iar Cormac *i-a făcut semn din mână.* Martorul i-a spus şi regelui asta – că l-a văzut pe Cormac îndreptându-se spre Aedion chiar înainte de explozii. Şi ce coincidenţă că, exact în ziua în care Aedion a dispărut, două trăsuri, care aparţineau afacerii mele şi a lui Cormac, au dispărut – trăsuri despre care apoi Cormac le-a zis tuturor clienţilor şi partenerilor mei că le-am folosit *eu,* ca să-l duc pe Aedion în siguranţă când *eu* l-am eliberat pe general în acea zi, deoarece se pare că *eu* am devenit *un nenorocit de simpatizant al*

rebelilor, mergând prin oraş la orice oră din zi.

Ea îndrăzni să îl privească pe Rowan, al cărui chip rămăsese inexpresiv în mod intenţionat, dar, oricum, citi cuvintele în el. „Vulpe vicleană şi isteaţă.”

„Şi tu care credeai că m-am vopsit roşcată doar din vanitate.”

„Nu o să mă mai îndoiesc niciodată de tine.”

Ea se întoarse spre Arobynn.

— Nu am ce face dacă ai tăi clienţi preţioşi se întorc împotriva ta la cel mai mic semn de pericol.

— Cormac a fugit din oraş şi continuă să-mi împroaşte numele cu noroi. Este o minune că regele nu a venit să mă ducă la castel.

— Dacă îţi faci griji că pierzi bani, ai putea oricând să vinzi casa, presupun. Sau să renunţi la serviciile Lysandrei.

Arobynn şuieră, iar Rowan şi Aedion întinseră întâmplător mâinile sub masă, după armele lor ascunse.

— Cât ar costa, *dragă,* să nu mai fii o aşa pacoste?

Iată-le. Cuvintele pe care ea îşi dorise să le audă, motivul pentru care fusese atât de atentă să nu îl distrugă complet, ci doar să-l enerveze suficient de mult. Ea îşi curăţă unghiile.

— Câteva lucruri, cred.

~

Salonul era supradimensionat şi făcut pentru petreceri de douăzeci sau treizeci de persoane, cu

tot cu scaune, canapele şi şezlonguri. Aelin se tolăni pe un fotoliu din faţa şemineului, iar Arobynn în faţa ei, furia încă dansându-i în ochi.

Ea îi simţi pe Rowan şi pe Aedion în holul de afară, supraveghind fiecare cuvânt şi respiraţie. Se întrebă dacă Arobynn ştia că ei nu îi ascultaseră ordinul de a rămâne în salon; se îndoia de asta. Ei erau mai discreţi decât leoparzii. Dar nici ea nu-i voia acolo – nu înainte de a termina ce trebuia să facă.

Ea îşi încrucişă picioarele, dezvăluind pantofii simpli din catifea neagră pe care îi purta şi picioarele ei goale.

— Aşadar, toate astea au fost o pedeapsă – pentru o crimă pe care nu am comis-o, rosti în sfârşit Arobynn.

Ea îşi trecu un deget peste cotiera fotoliului.

— În primul rând, Arobynn, hai să nu mai minţim!

— Presupun că le-ai spus prietenilor tăi adevărul?

— Curtea mea ştie totul despre mine. Şi ştiu şi ce ai făcut tu.

— Te-ai dat drept victimă, nu-i aşa? Uiţi că nu au fost necesare prea multe încurajări ca să iei cuţitele în mâini.

— Sunt ceea ce sunt. Dar asta nu şterge faptul că ai ştiut foarte bine cine eram când m-ai găsit. Mi-ai luat colierul familiei şi mi-ai zis că oricine va veni să mă caute va sfârşi ucis de inamicii mei. Ea nu îndrăzni să respire precipitat, nu îl lăsă să se gândească prea mult la ce îi spunea, în timp ce continuă: Ai vrut să mă transformi în arma ta

personală – de ce?

— De ce nu? Eram tânăr şi mânios, iar ticălosul de rege tocmai îmi cucerise regatul. Am crezut că aş putea să-ţi dau uneltele necesare pentru supravieţuire, ca într-o zi să-l învingi. *De aceea* te-ai întors, nu-i aşa? Sunt surprins că tu şi căpitanul nu l-aţi ucis încă – nu asta vrea, nu din cauza asta a încercat să lucreze cu mine? Sau revendici acea crimă pentru tine?

— Tu chiar te aştepţi să cred că ţelul tău final era ca eu să îmi răzbun familia şi să-mi revendic tronul?

— Ce ai fi devenit fără mine? O prinţesă răsfăţată şi temătoare. Dragul tău verişor te-ar fi închis într-un turn şi ar fi aruncat cheia. Eu ţi-am *dat* libertatea – ţi-am dat abilitatea de a doborî bărbaţi ca Aedion Ashryver cu câteva lovituri. Şi tot ce primesc pentru asta este dispreţ.

Ea îşi strânse pumnul, simţind greutatea pietricelelor pe care le dusese în acea dimineaţă la mormântul lui Sam.

— Aşadar, ce îmi mai pregăteşti, O, Puternică Regină? Să te scutesc de probleme şi să-ţi spun cum mi-ai mai putea fi un spin în coaste?

— Ştii că datoria nu e nici pe departe plătită.

— Datorie? Pentru ce? Pentru că am încercat să te eliberez din Endovier? Şi, când asta nu a funcţionat, am făcut tot ce am putut. I-am mituit pe gardieni şi pe oficiali cu bani din propria vistierie ca să nu te rănească iremediabil. În tot acest timp, am încercat să găsesc moduri de a te scoate de acolo – timp de un an.

Minciuni şi adevăr, aşa cum o învăţase

întotdeauna. Da, el mituise oficialii şi gărzile ca să se asigure că avea să mai fie funcţională când urma să o elibereze el, în cele din urmă. Dar scrisoarea lui Wesley îi explicase în detaliu cam cât de mic fusese efortul lui Arobynn, de îndată ce devenise clar că ea se îndrepta spre Endovier. Cum îşi ajustase el planurile – îmbrăţişând ideea că minele aveau să-i distrugă sufletul.

— Şi cum rămâne cu Sam? şopti ea.

— Sam a fost ucis de un sadic, pe care garda mea inutilă de corp l-a convins să-l ucidă. Ştii că nu puteam permite ca acest lucru să rămână nepedepsit, nu când aveam nevoie ca noul Stăpân al Crimei să lucreze în continuare pentru noi.

Adevăr şi minciună, minciună şi adevăr. Ea scutură din cap şi privi spre fereastră, protejata mereu confuză şi contradictorie, care credea cuvintele otrăvite ale lui Arobynn.

— Spune-mi ce trebuie să fac pentru a te face să *înţelegi,* rosti el. Ştii de ce te-am pus să prinzi acel demon? Ca să *putem* avea informaţii. Ca noi doi să luptăm contra regelui, să aflăm ce ştie. De ce crezi că te-am lăsat în acea cameră? Împreună – vom doborî acel monstru *împreună,* înainte de a purta toţi acele inele. Prietenul tău, căpitanul, poate să ni se alăture, gratis.

— Te aştepţi să cred ce îmi spui?

— M-am gândit mult la relele pe care ţi le-am făcut, Celaena.

— Aelin! izbucni ea. Numele meu este Aelin. Iar tu poţi să începi să-mi dovedeşti că te-ai îndreptat dându-mi înapoi nenorocita de amuletă. Apoi, mai poţi să-mi dovedeşti dându-mi resursele tale –

lăsându-mă să mă folosesc de oamenii tăi, ca să obţin ce-mi trebuie.

Ea îşi văzu rotiţele minţii viclene şi reci mişcându-se.

— În ce scop?

Nici vorbă de amuletă – nu negase că o avea.

— Vrei să detronezi regele, şopti ea, ca şi când nu ar fi vrut ca să audă cei doi masculi Fae de dincolo de uşă. Atunci, hai să detronăm regele. Dar o facem cum spun eu. Căpitanul şi Curtea mea nu se implică.

— Ce am de câştigat din asta? Ştii, trăim vremuri periculoase. Uite, chiar azi, unul dintre principalii comercianţi de opiu a fost prins de oamenii regelui şi ucis. Ce păcat; a scăpat de măcelul din Piaţa Umbrelor doar ca să fie prins cumpărând mâncare la câteva străzi distanţă.

Alte prostii care să îi atragă atenţia.

— Nu îi voi spune nimic regelui despre locul ăsta – despre felul în care lucrezi şi cine sunt clienţii tăi, spuse ea. Şi nu voi menţiona demonul din temniţa ta, cu sângele lui, care este acum o pată permanentă. Ea schiţă un zâmbet. Am încercat, sângele lor nu se spală.

— Ameninţări, *Aelin?* Dar dacă te ameninţ şi eu? Dacă menţionez gărzii regelui că generalul dispărut şi Căpitanul Gărzii ei vizitează frecvent un anumit depozit? Dacă scap informaţia că un războinic Fae rătăceşte prin oraşul lui? Sau, mai rău, că inamicul său de moarte trăieşte în mahala?

— Atunci, presupun că va fi o cursă spre palat. Din nefericire, căpitanul are oameni postaţi lângă porţile castelului, cu mesaje la ei, gata să

primească semnalul ca să le trimită chiar în seara asta.

— Va trebui să ieşi în viaţă de aici ca să dai acel semnal.

— Mă tem că semnalul este ca noi să nu ne întoarcem. Niciunul.

Din nou, acea privire fixă şi rece.

— Cât de crudă şi nemiloasă ai devenit, draga mea. Dar vei deveni şi o tirană? Poate că ar trebui să le pui inele pe degete adepţilor tăi.

El băgă mâna în tunică. Ea îşi păstră postura relaxată când un lanţ de aur străluci în jurul degetelor lui lungi şi albe, apoi un zăngănit, apoi…

Amuleta era exact aşa cum şi-o amintea ea. O ţinuse cu mâini de copil ultima dată şi cu ochi de copil văzuse ultima dată acea faţetă albastră precum cerul, cu un cerb de fildeş şi o stea aurie între coarne. Cerbul nemuritor al Malei, Aducătoarea-Focului, adus în aceste ţinuturi chiar de Brannon şi eliberat în Pădurea Oakwald. Amuleta străluci în mâinile lui Arobynn, când o scoase de la gât.

A treia şi ultima cheie Wyrd.

Îi făcuse pe înaintaşii ei regi şi regine puternice; făcuse Terrasenul de neatins, o forţă atât de mortală încât nicio alta nu îi încălcase graniţele. Până când ea căzuse în râul Florine în acea seară – până ce acest bărbat îi luase amuleta de la gât, iar o armată cuceritoare sosise peste ei. Iar Arobynn se ridicase din poziţia lui de mic stăpân local al asasinilor, ca să se încoroneze ca rege de necontestat al Breslei lor.

Poate că puterea şi influenţa lui proveneau

doar din acel colier – colierul *ei* – pe care el îl purtase în toţi aceşti ani.

— M-am cam ataşat de el, spuse Arobynn când i-l înmână.

El ştiuse că ea avea să i-l ceară în seara asta, dacă l-a purtat. Poate că plănuise să i-l ofere în tot acest timp, doar ca să-i câştige încrederea – sau ca să o facă să nu-i mai însceneze clienţii şi să-i întrerupă afacerile.

Făcu un efort să nu afişeze nicio emoţie când întinse mâna spre el. Degetele ei atinseră lanţul din aur, iar ea îşi dori, atunci şi acolo, să nu fi auzit vreodată de el, să nu-l fi atins, să nu fi fost în aceeaşi cameră cu el. „Nu este bine, cântă sângele ei, suspinară oasele ei. Nu este bine, nu este bine, nu este bine.”

Amuleta era mai grea decât părea – şi caldă, de la corpul lui sau de la puterea fără margini care era înăuntru.

Cheia Wyrd. Pe toţi zeii.

El i-o dăduse foarte rapid, foarte uşor. Cum de Arobynn nu o simţise, nu o observase... Poate îţi trebuia magie în vene ca să o simţi. Poate că... pe el nu îl *chema* aşa cum o chema acum pe ea, puterea-i brută atingându-i simţurile ca o pisică ce se freca de picioarele ei. Cum de mama ei, tatăl ei – oricare dintre ei – nu o simţise niciodată?

Aproape că ieşi din încăpere chiar atunci. Totuşi, îşi puse Amuleta din Orynth în jurul gâtului, greutatea acesteia devenind şi mai mare – o forţă care îi apăsa pe oase, întinzându-se prin sângele ei precum cerneala în apă. „Nu este bine.”

— Mâine dimineaţă, spuse ea cu răceală, noi

doi vom vorbi din nou. Adu cei mai buni oameni ai tăi sau pe oricine te slugăreşte în ziua de azi. Iar apoi vom face un plan. Ea se ridică de pe scaun, cu genunchii tremurând.

— Mai ai şi alte cereri, Maiestate?

— Crezi că nu-mi dau seama că eşti în avantaj? Ea îşi impuse să îşi calmeze venele, inima. Ai fost de acord să mă ajuţi mult prea uşor. Dar îmi place acest joc. Să-l jucăm în continuare.

El îi răspunse zâmbind ca un şarpe.

Fiecare pas spre uşă era un efort de voinţă, forţându-se să nu se gândească la chestia care bătea între sânii ei.

— Dacă ne trădezi, Arobynn, adăugă ea, oprindu-se în faţa uşii, voi face ca tot ceea ce i s-a făcut lui Sam să pară o binecuvântare, în comparaţie cu ce îţi voi face eu ţie.

— Ai învăţat trucuri noi în ultimii câţiva ani, nu-i aşa?

Ea rânji, examinându-l în detaliu fix în acest moment: strălucirea părului său roşcat, umerii laţi şi talia îngustă, cicatricele de pe mâini şi acei ochi argintii, care luceau a provocare şi triumf. Probabil că aveau să-i bântuie visele până la ultima ei suflare.

— Încă ceva, rosti Arobynn.

Făcu un efort să ridice o sprânceană, în timp ce el se apropie destul de mult încât să o sărute, să o îmbrăţişeze. Dar el nu făcu decât să o apuce de mână, mângâindu-i palma cu degetul mare.

— Mă voi bucura să te am din nou, spuse el mieros.

Apoi, mai repede decât ar fi putut ea să

reacţioneze, el îi puse inelul din piatră Wyrd pe deget.

Capitolul 44

Pumnalul ascuns pe care îl scosese Aelin zăngăni pe podeaua de lemn, în clipa în care piatra neagră şi rece alunecă pe pielea ei. Ea clipi văzând inelul, linia de sânge care apăruse pe mâna ei, sub unghia ascuţită de la degetul mare al lui Arobynn, în timp ce îi ridică mâna spre gură şi o atinse cu limba.

Sângele îi era pe buzele lui când se ridică.

Ce linişte era în mintea ei, chiar şi acum. Chipul îi împietri; inima încetă să-i mai bată.

— Clipeşte, îi ordonă el.

Ea clipi.

— Zâmbeşte.

Zâmbi.

— Spune-mi de ce te-ai întors.

— Ca să-l ucid pe rege; ca să-l ucid pe prinţ.

Arobynn se aplecă mai aproape, atingându-i nasul cu gâtul.

— Spune-mi că mă iubeşti.

— Te iubesc.

— Numele – rosteşte-mi numele când îmi spui că mă iubeşti.

— Te iubesc, Arobynn Hamel.

Respiraţia lui îi încălzi pielea, când el râse pe gâtul ei, apoi o sărută pe umăr.

— Cred că îmi va plăcea asta.

El se retrase, admirându-i chipul inexpresiv, trăsăturile ei, acum goale şi străine.

— Ia trăsura mea. Du-te acasă şi dormi. Nu spune nimănui despre asta; nu le arăta prietenilor tăi inelul. Iar mâine, vino aici după micul dejun. Avem planuri, noi doi. Pentru regatul nostru şi pentru Adarlan.

Ea se holbă, aşteptând.

— Înţelegi?

— Da.

El îi ridică din nou mâna şi sărută inelul din piatră Wyrd.

— Noapte bună, Aelin, şopti el, atingând-o pe spate cu mâna, în timp ce o izgoni afară.

~

Rowan tremura, stăpânindu-şi furia când luară trăsura lui Arobynn spre casă, fără ca ei să vorbească. El auzise fiecare cuvânt rostit în acea cameră. La fel şi Aedion. El văzuse atingerea finală a lui Arobynn, gestul tipic al unui bărbat convins că avea o nouă jucărie strălucitoare care să îl amuze. Totuşi, Rowan nu îndrăzni să apuce mâna lui Aelin ca să vadă inelul.

Ea nu se mişcă; nu vorbi. Doar stătu acolo şi fixă cu privirea peretele trăsurii. O păpuşă perfectă, stricată şi ascultătoare.

„Te iubesc, Arobynn Hamel.”

Fiecare minut era o agonie, dar prea mulţi ochi îi priveau – prea mulţi, chiar şi când ajunseră, în sfârşit, la depozit şi coborâră. Aşteptară ca trăsura lui Arobynn să plece, înainte ca Rowan şi Aedion să o flancheze pe regină, când ea se strecură în

depozit şi urcă scările.

Draperiile din casă erau deja trase, câteva lumânări rămânând aprinse. Flăcările străluciră pe dragonul auriu brodat pe spatele acelei rochii remarcabile, iar Rowan nu îndrăzni să respire când ea nu făcu decât să stea acolo, în mijlocul camerei. Un sclav care aştepta ordine.

— Aelin? rosti Aedion cu vocea răguşită.

Aelin îşi ridică mâinile şi se întoarse. Ea scoase inelul.

— Aşadar, *asta* voia. Sincer, mă aşteptam la ceva mai grandios.

~

Aelin aruncă inelul pe măsuţa din spatele canapelei.

Rowan se încruntă văzându-l.

— Nu a verificat şi cealaltă mână a lui Stevan?

— Nu, răspunse ea, încercând încă să şteargă groaza trădării din mintea ei. Încercând să ignore *ceea ce* îi atârna la gât, abisul de putere care o chema neîncetat...

— Unul din voi trebuie să-mi explice *acum,* izbucni Aedion. Verişorul ei era palid, iar ochii îi erau atât de măriţi, încât partea albă străluci când se uită la inel, la Aelin, apoi iar la inel.

Se stăpânise în timpul călătoriei cu trăsura, rămânând păpuşa în care Arobynn credea că se transformase. Ea traversă camera, păstrându-şi braţele pe lângă corp, ca să evite să arunce cheia Wyrd de perete.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu puteai să ştii...

— Aş fi putut şti. Chiar crezi că nu-mi pot ţine gura?

— Până aseară nu a ştiut nici Rowan, izbucni ea.

În adâncul abisului, vui tunetul.

O, pe toţi zeii, o, pe toţi *zeii...*

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Rowan îşi încrucişă braţele.

— Da, având în vedere că ne-am certat din cauza asta.

Aedion scutură din cap.

— Doar... explică-mi.

Aelin ridică inelul. Concentrată. Putea să se concentreze asupra acestei conversaţii, până când ar fi putut să ascundă în siguranţă amuleta. Aedion nu avea de unde să ştie ce ducea ea, ce armă revendicase în seara asta.

— În Wendlyn, a fost un moment în care Narrok... s-a întors. Când m-a avertizat. Şi mi-a mulţumit pentru că l-am ucis. Aşadar, am ales comandantul Valg care părea să aibă cel mai mic control asupra corpului uman, cu speranţa că omul ar putea fi acolo înăuntru, dorindu-şi să se căiască, într-un fel. Să se căiască pentru ceea ce îl determinase demonul să facă, sperând să moară ştiind că făcuse un lucru bun.

— De ce?

Era un efort să vorbească normal.

— Ca să pot să-i ofer îndurarea morţii şi să-l eliberez de Valg, dacă i-ar fi dat lui Arobynn toate informaţiile greşite. L-a păcălit pe Arobynn să

creadă că un strop de sânge putea să controleze inelele – şi că inelul purtat de el era cel real. Ea ridică inelul. De fapt, tu mi-ai dat ideea. Lysandra cunoaşte un bijutier foarte bun şi a făcut un fals. Inelul adevărat l-am tăiat de pe degetul comandantului Valg. Dacă Arobynn i-ar fi scos cealaltă mănuşă, ar fi văzut că îi lipsea un deget.

— Ai fi avut nevoie de câteva săptămâni ca să plănuieşti toate astea...

Aelin încuviinţă.

— Dar de ce? De ce să pierzi timp cu aşa ceva? De ce să nu îl ucizi pe nenorocit, pur şi simplu?

Aelin lăsă jos inelul.

— Trebuia să ştiu.

— Ce să ştii? Că Arobynn este un monstru?

— Că nu mai poate fi salvat. Am ştiut, dar... A fost ultimul lui test. Ca să se dea de gol.

Aedion şuieră.

— El te-ar fi transformat în paiaţa lui personală – ţi-a *atins...*

— Ştiu ce a atins şi ce voia să facă. Încă simţea acea atingere. Nu era nimic în comparaţie cu greutatea groaznică ce apăsa pe pieptul ei. Îşi frecă degetul mare pe tăietura coagulată de pe cealaltă mână. Aşadar, acum ştim.

O mică parte din ea îşi dorea să nu fi ştiut.

~

Încă îmbrăcaţi elegant, Aelin şi Rowan se holbară la amuleta de pe masa joasă, aflată în faţa şemineului întunecat din dormitor.

O scosese în clipa în care intrase în cameră – Aedion ieşise pe acoperiş, ca să stea de pază – şi se trântise pe canapea, cu faţa spre masă. Rowan se aşezase lângă ea o clipă mai târziu. Pentru un minut, nu spuseră nimic. Amuleta strălucea, în lumina celor două lumânări pe care le aprinsese Rowan.

— Voiam să îţi cer să te asiguri că nu era un fals; că Arobynn nu a schimbat-o cumva, rosti Rowan în cele din urmă, privind fix cheia Wyrd. Dar o simt – o strălucire din ce este în chestia aia.

Ea îşi sprijini antebraţele pe genunchi, catifeaua neagră a rochiei mângâind-o uşor.

— Probabil că, în trecut, oamenii au presupus că senzaţia venea de la magia celui care o purta, zise ea. La mama mea, la Brannon... nu s-ar fi observat niciodată.

— Iar tatăl şi unchiul tău? Ai spus că aveau puţină magie, mai deloc.

Cerbul de fildeş părea să se holbeze la ea, steaua nemuritoare dintre coarne licărind ca aurul topit.

— Dar aveau prezenţă. Ce loc mai bun să ascunzi acest lucru, dacă nu la gâtul unui nobil galant?

Rowan se încordă când ea întinse mâna spre amuletă şi o întoarse pe dos cât de repede putu. Metalul era cald, iar suprafaţa nezgâriată, în ciuda mileniilor care trecuseră de când fusese făcută.

Acolo, exact aşa cum îşi amintise, erau gravate trei semne Wyrd.

— Ai vreo idee ce înseamnă? întrebă Rowan, venind atât de aproape încât o atinse cu coapsa

lui. El se mişcă doi centimetri, dar simţea în continuare căldura pe care o emana trupul lui.

— N-am văzut niciodată...

— Acela, spuse Rowan, arătând spre primul semn. L-am văzut pe acela. Ardea pe fruntea ta în acea zi.

— Semnul lui Brannon, şopti ea. Semnul bastardului – al celui fără nume.

— Nimeni din Terrasen nu a căutat *vreodată* însemnătatea acestor simboluri?

— Dacă au făcut-o, nu a fost niciodată dezvăluită – sau au scris-o în evidenţele personale, care erau depozitate în Librăria din Orynth. Ea îşi muşcă buza. A fost unul dintre primele locuri pe care le-a prădat regele Adarlanului.

— Poate că bibliotecarii au scos mai întâi pe ascuns dovezile conducătorilor – poate că au fost norocoşi.

Inima ei se strânse puţin.

— Poate. Nu vom şti până când nu ne vom întoarce în Terrasen. Cu piciorul, ea bătu uşor covorul. Trebuie să ascund asta. Era o scândură slăbită în dressingul din camera ei, sub care ascundea bani, arme şi bijuterii. Pentru moment, era o ascunzătoare bună. Iar Aedion nu avea să-i pună întrebări, deoarece oricum nu ar fi putut risca să poarte obiectul în public, nici măcar pe sub haine – nu înainte de a se întoarce în Terrasen. Ea fixă amuleta cu privirea.

— Aşadar, fă-o! spuse el.

— Nu vreau să o ating.

— Dacă ar fi fost atât de uşor de declanşat, înaintaşii tăi şi-ar fi dat seama ce era.

— Ridic-o tu! se încruntă ea.

El îi aruncă o privire.

Ea se aplecă, fără să se gândească la nimic în timp ce ridică amuleta de pe masă. Rowan înţepeni, ca şi când şi-ar fi adunat puterile, în ciuda siguranţei lui.

Cheia era o piatră de moară în mâinile ei, dar acel sentiment inițial de nedreptate, al unui abis al puterii... Era liniştit. Dormita.

Ea se mişcă rapid, trăgând covorul din dressing şi dând la o parte scândura slăbită din podea. Simţi că Rowan se apropia în spatele ei, privind peste umărul ei, acolo unde stătea în genunchi, în micul compartiment.

Ridicase amuleta ca să o lase în micul spaţiu, când un fir se smuci în ea – nu, nu un fir, ci... un vânt, ca şi când o forţă ar fi curs din Rowan *în* ea, ca şi când legătura lor ar fi fost o fiinţă vie, iar ea putea să simtă cum era să *fie* el...

Aruncă amuleta în compartiment. Se auzi doar un zgomot surd, oprindu-se.

— Ce este? întrebă Rowan.

Ea se răsuci să-l privească.

— Am simţit – te-am simţit.

— Cum?

Aşa că îi spuse – cum alunecase esenţa lui în ea, despre sentimentul că îi purtase pielea, chiar dacă doar pentru o clipă.

El nu păru prea bucuros.

— Acest gen de abilitate ar putea fi o unealtă utilă, mai târziu.

— Gândire tipică de războinic, spuse el.

El ridică din umeri. Zeilor, cum de îşi gestiona

greutatea propriei puteri? Putea să sfărâme oase chiar şi fără magie, putea să dărâme toată această clădire cu câteva lovituri bine plasate.

Ea ştiuse – desigur că ştiuse –, dar să o *simtă...* Cel mai puternic Fae pur-sânge în viaţă. Pentru un om obişnuit, era la fel de străin ca un Valg.

— Dar cred că ai dreptate: nu poate acţiona pur şi simplu orbeşte, doar pentru că vreau eu, rosti ea în cele din urmă. Altfel, înaintaşii mei ar fi ras Orynthul de pe faţa pământului când s-ar fi supărat. Cred că aceste lucruri ar putea fi neutre în mod natural; purtătorul este cel care ghidează felul în care sunt folosite. În mâinile unuia cu inima curată, ar fi doar benefică. Aşa a prosperat Terrasenul.

Rowan pufni când ea aşeză la loc scândura de lemn, lovind-o cu podul palmei.

— Crede-mă că înaintaşii tăi nu au fost chiar nişte sfinţi! El îi oferi o mână ca să se ridice, iar ea încercă să nu se holbeze când o apucă. Dură, bătătorită, de nestrivit – aproape imposibil de ucis. Dar o apucă blând, cu grija rezervată doar celor pe care îi preţuia şi proteja.

— Nu cred că vreunul dintre ei era asasin, spuse ea dând drumul mâinii lui. Cheile pot corupe o inimă deja întunecată sau pot amplifica una pură. Nu ştiu ce se întâmplă cu inimile care sunt undeva la mijloc.

— Faptul că te îngrijorezi îmi spune destule despre intenţiile tale.

Ea păşi peste tot, ca să se asigure că niciun scârţâit al scândurilor nu avea să dezvăluie ascunzătoarea. Tunetul vui deasupra oraşului.

— Voi pretinde că acesta nu este un semn prevestitor, mormăi ea.

— Succes cu asta! El o înghionti cu cotul, când intrară din nou în dormitor. Vom supraveghea lucrurile şi, dacă mi se va părea că te îndrepţi spre Tărâmul întunecat, promit să te aduc înapoi la lumină.

— Amuzant. Micul ceas de pe noptiera ei sună, iar tunetul vui din nou prin Rifthold. O furtună care se mişca repede. Bun – poate că avea să-i limpezească şi mintea.

Se duse la cutia adusă de Lysandra şi scoase celălalt obiect.

— Bijutierul Lysandrei, spuse Rowan, este o persoană foarte talentată.

Aelin ridică replica amuletei. Ea reţinuse mărimea, culoarea şi greutatea aproape perfect. O puse pe masa de toaletă ca pe o bijuterie aruncată.

— În caz că întreabă cineva unde este.

~

Ploaia torenţială se domoli într-una măruntă, înainte ca ceasul să sune ora unu; cu toate acestea, Aelin nu coborâse de pe acoperiş.

Urcase acolo ca să preia atribuţiile lui Aedion, se pare – iar Rowan aşteptase până ce se făcuse miezul nopţii şi după aceea. Chaol venise să-i dea raportul lui Aedion despre mişcările oamenilor lui Arobynn, dar plecase în jur de ora douăsprezece. Rowan se săturase de aşteptat.

Ea stătea în ploaie, cu faţa spre vest – nu spre castelul strălucitor din dreapta ei, nu spre marea din spate, ci spre oraş.

Pe el nu-l deranja că ea îi privise în suflet. Voia să-i spună că nu-i păsa ce ştia despre el, atâta timp cât nu o îndepărta – şi i-ar fi spus şi înainte, dacă nu ar fi fost atât de distras de felul în care arăta în seara asta.

Lumina lămpii licări în pieptenii din părul ei şi de-a lungul dragonului de pe rochie.

— Îţi vei strica rochia dacă stai aici, în ploaie, zise el.

Ea se întoarse spre el pe jumătate. Ploaia îi întinsese creionul kohl pe faţă, iar pielea îi era la fel de palidă ca burta unui peşte. Privirea din ochii ei – vină, mânie, agonie – îl lovi ca un pumn în stomac. Ea se întoarse din nou spre oraş.

— Oricum nu aveam de gând să o mai port.

— Ştii că mă pot ocupa eu de asta în această noapte, rosti el, venind lângă ea, dacă nu vrei să o faci tu. Şi, după ce încercase acel ticălos să-i facă, după ce *plănuise* el să îi facă... El şi Aedion nu aveau de gând să-i curme prea rapid viaţa lui Arobynn.

Ea privi peste oraş, spre Breasla Asasinilor.

— I-am spus Lysandrei că poate să o facă ea.

— De ce?

Ea se îmbrăţişă strâns.

— Pentru că, mai mult decât mine, mai mult decât tine sau decât Aedion, Lysandra merită să fie cea care îl ucide.

Era adevărat.

— Va avea nevoie de ajutorul nostru?

Ea scutură din cap, aruncând stropi de ploaie de pe piepteni şi şuviţele umede, care se deprinseseră.

— Chaol a plecat într-acolo, ca să se asigure că totul merge bine.

Rowan îşi permise să se uite un moment la ea – la umerii relaxaţi, la bărbia ridicată, la cât de strâns îşi ţinea coatele, la nasul cârn în lumina străzii, la linia subţire a gurii.

— Pare greşit să-mi doresc în continuare să fi existat o altă cale, spuse ea. Respiră neregulat; aerul se aburi în faţa ei. A fost un om rău, şopti ea. Avea de gând să mă înrobească, să mă folosească pentru a cuceri Terrasenul, poate să se proclame rege – poate să fie tatăl copilului... Tremură atât de violent, încât lumina sclipi pe auriul rochiei ei. Dar, de asemenea, el... Îi datorez viaţa mea. În tot acest timp am crezut că va fi o uşurare, o bucurie să-l ucid. Dar nu simt decât un gol. Şi oboseală.

Ea era ca gheaţa când el îi cuprinse talia cu un braţ, lipind-o de el. Doar de data asta – doar de data asta, avea să-şi permită să o ţină aproape. Dacă i s-ar fi cerut să o elimine pe Maeve, şi, în schimb, ar fi făcut-o unul dintre cadrele sale – dacă Lorcan ar fi făcut-o – ar fi simţit acelaşi lucru.

Ea se răsuci uşor, ca să îl privească şi, cu toate că încerca să le ascundă, el văzu frica şi vina din privirea ei.

— Mâine trebuie să-l vânezi pe Lorcan. Să vezi dacă a îndeplinit mica sarcină pe care i-am dat-o.

Dacă ucisese câinii Wyrd. Sau dacă fusese ucis de ei. Astfel încât să poată elibera, în sfârşit, magia.

Pe toţi zeii! Lorcan era duşmanul lui acum. El alungă acest gând.

— Şi dacă este necesar să-l eliminăm?

El îi privi gâtul înălţându-se, când înghiţi.

— Atunci, tu hotărăşti, Rowan. Fă cum vrei!

El îşi dori să-i fi zis ce să facă, dar faptul că îl lăsa să aleagă, că respecta suficient trecutul lor încât să-i permită să ia acea decizie...

— Mulţumesc.

Ea îşi sprijini capul de pieptul lui, iar vârfurile pieptenilor în formă de aripi de liliac îl străpunseră, iar Rowan îi scoase, pe rând, din părul ei. Aurul era alunecos şi rece în mâinile lui.

— Vreau să-i vinzi. Şi să arzi rochia asta, şopti ea, în timp ce el le admira măiestria.

— Cum vrei, spuse el, punând pieptenii în buzunar. Totuşi, ce păcat! Duşmanii tăi ar fi căzut în genunchi dacă te-ar fi văzut vreodată îmbrăcată aşa.

Şi el aproape îngenunchease când o văzuse prima dată, ceva mai devreme, în seara aceea.

Ea pufni într-un râs care ar fi putut fi un suspin şi îşi înfăşură braţele în jurul taliei lui, ca şi când ar fi vrut să-i fure căldura. Părul ud i se desfăcu, iar parfumul ei – de iasomie, şi lămâiţă, şi tăciuni aprinşi – se ridică deasupra mirosului de migdale, mângâindu-i nasul, simţurile.

Rowan rămase cu regina lui în ploaie, sorbindu-i parfumul şi lăsând-o să-i fure căldura oricât timp ar fi avut nevoie.

~

Ploaia se domoli într-o burniţă, iar Aelin se mişcă din locul în care o ţinea Rowan. Din locul în care stătuse, absorbindu-i forţa, gândindu-se. Ea se întoarse uşor, ca să-i studieze liniile puternice ale chipului, pometii poleiţi de ploaie şi de lumina din stradă. În cealaltă parte a oraşului, într-o cameră pe care o cunoştea prea bine, Arobynn sângera sau era mort, spera ea. Un gând sec – dar care deschidea, în sfârşit, un zăvor.

Rowan îşi întoarse capul spre ea, ploaia picurându-i din părul argintiu. Trăsăturile i se îmblânziră puţin, liniile dure devenind mai îmbietoare – chiar mai vulnerabile.

— Spune-mi la ce te gândeşti, murmură el.

— Mă gândeam că, data viitoare când voi mai vrea să te tulbur, nu va trebui decât să-ţi spun cât de rar port lenjerie intimă.

Pupilele i se măriră.

— Există un *motiv* pentru care să faci asta, Prinţesă?

— Există vreun motiv pentru care *nu* aş face-o?

El îşi puse mâna pe talia ei, degetele încordându-i-se o dată, ca şi când s-ar fi gândit dacă să îi dea drumul.

— Mi-e milă de ambasadorii străini care vor avea de-a face cu tine.

Ea rânji, liniştită şi nepăsătoare. Văzând temniţa în seara asta, îşi dăduse seama că era obosită. Era sătulă de moarte, şi de aşteptare, şi să-şi ia rămas-bun. Ridică o mână, ca să îi cuprindă faţa lui Rowan.

Pielea lui era foarte netedă, iar oasele-i de

dedesubt – foarte puternice şi elegante.

Ea aşteptă ca el să se retragă, dar Rowan nu făcu decât să o fixeze cu privirea – uitându-se *în* ea, aşa cum făcea întotdeauna. Erau mai mult decât prieteni. Ea ştia asta de mai multă vreme decât voia să recunoască. Atentă, îşi trecu degetul mare peste pometele lui, faţa lucindu-i din cauza ploii.

Dorinţa o lovi ca o piatră. Fusese o proastă să se ferească, să o nege, tocmai când o parte din ea o striga în fiecare dimineaţă în care întindea orbeşte mâna spre jumătatea goală a patului.

Îşi ridică şi cealaltă mână spre faţa lui, iar privirea sa o fixă pe a ei, respirând neregulat în timp ce urmări liniile tatuajului de-a lungul tâmplei sale.

El îi strânse uşor talia, degetele mari atingându-i partea de jos a toracelui. Făcu un efort să nu se arcuiască la atingerea lui.

— Rowan, îi şopti ea numele ca o rugăminte. Îşi coborî degetele pe obrazul tatuat şi...

Mai repede decât putu ea vedea, el îi apucă o mână, apoi pe cealaltă, depărtându-le de faţa lui şi mârâind uşor. Lumea se deschise în jurul ei, rece şi nemişcată.

El îi dădu drumul mâinilor ca şi când ar fi fost în flăcări, îndepărtându-se, cu o privire monotonă şi lipsită de viaţă în ochii verzi, cum nu mai văzuse de ceva timp. Nici nu reuşi să spună ceva înainte ca el să vorbească.

— Nu face asta. Nu mă atinge aşa.

Urechile îi vuiră, faţa i se aprinse, iar ea înghiţi cu greu.

— Îmi pare rău.

O, pe toţi zeii!

El avea peste trei sute de ani. Era nemuritor. Iar ea – ea...

— Nu am vrut să... Se retrase un pas, spre uşa din cealaltă parte a acoperişului. Îmi pare rău, repetă ea. Nu a fost nimic.

— Bun, spuse el, îndreptându-se şi el către uşă. Bine.

Rowan nu mai spuse nimic în timp ce coborî scările. Singură, ea îşi frecă faţa udă, înlăturând urmele uleioase ale cosmeticelor.

„Nu mă atinge aşa!” O linie clară în nisip. O linie – pentru că el avea trei sute de ani şi era nemuritor, şi îşi pierduse partenera perfectă, iar ea era... Ea era tânără, fără experienţă şi *carranamul* şi regina lui, iar el nu voia nimic mai mult. Dacă nu ar fi fost atât de nesăbuită, atât de inconştientă, poate că şi-ar fi dat seama de asta, ar fi înţeles că, deşi îi văzuse privirea strălucind de poftă – de poftă pentru *ea* – asta nu însemna că voia să acţioneze. Nu însemna că nu avea să se urască pentru asta.

O, pe toţi zeii!

Ce făcuse?

~

Ploaia care aluneca pe ferestre arunca umbre şerpuite pe podeaua de lemn, pe pereţii vopsiţi ai dormitorului lui Arobynn.

Lysandra le privea deja de ceva timp,

ascultând ritmul constant al furtunii şi respiraţia bărbatului care dormea lângă ea. Complet inconştient. Dacă era să o facă, trebuia o facă acum – când somnul lui era cel mai profund, iar ploaia acoperea majoritatea sunetelor. O binecuvântare de la Temis, Zeiţa Lucrurilor Sălbatice, care avusese grijă de ea când fusese Theriană, şi care nu uita niciodată de animalele lumii, închise în cuşti.

Trei cuvinte – atât era scris pe biletul pe care i-l strecurase Aelin mai devreme; un bilet încă ascuns în buzunarul secret al lenjeriei ei scoase.

„Este al tău.” Ea ştia că era un dar – un dar de la regina care nu avea altceva de dăruit unei prostituate fără nume, cu o poveste tristă.

Lysandra se întoarse într-o parte, fixând cu privirea bărbatul gol care dormea la câţiva centimetri distanţă, cu părul roşcat împrăştiat pe faţă.

El nu bănuise niciodată cine îi dăduse lui Aelin detalii despre Cormac. Dar acesta fusese întotdeauna şiretlicul ei cu Arobynn – pielea pe care o purtase încă din copilărie. Nu crezuse niciodată altceva despre comportamentul ei înfumurat şi anost, niciodată nu se deranjase să o facă. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi ţinut un cuţit sub pernă şi nu ar fi lăsat-o să doarmă în acest pat, cu el.

Nu fusese blând în seara asta, iar ea ştia că avea să-i apară o vânătaie pe antebraţ, în locul în care o apucase prea strâns. Victorios, elegant, un rege sigur de coroana sa, nici măcar nu observase.

La cină, ea îi văzuse expresia de pe chip când îi

zărise pe Aelin şi Rowan zâmbindu-şi. Toate împunsăturile şi poveştile lui Arobynn nu reuşiseră să îşi găsească ţinta în seara asta deoarece Aelin fusese prea atentă la Rowan ca să îl audă.

Ea se întrebă dacă regina ştia. Rowan ştia. Aedion ştia. Şi Arobynn ştia. El înţelesese că, dacă era cu Rowan, ei nu îi mai era frică de el; cu Rowan, Arobynn era acum complet inutil. Irelevant.

„Este al tău."

După plecarea lui Aelin, de îndată ce încetase să mai meargă ţanţoş prin casă, convins de faptul că o stăpânea complet pe regină, Arobynn îşi chemase oamenii.

Lysandra nu auzise planurile, dar ştia că Prinţul Fae avea să fie prima lui ţintă. Rowan urma să moară – Rowan *trebuia* să moară. Citise asta în ochii lui, când Arobynn îi privise pe regină şi pe prinţul ei ţinându-se de mână, zâmbindu-şi în ciuda lucrurilor îngrozitoare din jurul lor.

Lysandra băgă o mână sub pernă când se strecură lângă Arobynn, lipindu-se de el. El nu se mişcă; continuă să respire profund şi constant. El nu avusese niciodată probleme cu somnul. În noaptea în care îl ucisese pe Wesley, dormise ca valiza în gară, fără să fie conştient de momentele în care nici măcar voinţa ei de fier nu reuşise să îi împiedice lacrimile tăcute să cadă.

Ea avea să găsească din nou acea dragoste – într-o zi. Şi avea să fie profundă şi neaşteptată, începutul, şi sfârşitul, şi eternitatea, genul de iubire care ar fi putut schimba istoria şi lumea.

Mânerul micului pumnal era rece în mâna ei, iar când Lysandra se întoarse din nou, îl trase după

ea.

Fulgerul străluci pe lamă, licărind argintiu.

Pentru Wesley. Pentru Sam. Pentru Aelin.

Şi pentru ea. Pentru copilul care fusese, pentru fata de şaptesprezece ani din seara Licitaţiei, pentru femeia care devenise, cu inima frântă şi rana invizibilă încă sângerând.

Fu foarte uşor să se ridice şi să-i taie gâtul lui Arobynn.

Capitolul 45

Bărbatul legat de masă ţipă când demonul îşi trecu mâinile peste pieptul lui gol, unghiile intrându-i în piele şi lăsând dâre de sânge în urmă.

„Ascultă-l! şopti prinţul demon. Ascultă muzica pe care o creează!”

Dincolo de masă, se afla bărbatul care de obicei stătea pe tronul de cleştar.

— Unde se ascund rebelii? întrebă el.

— Nu ştiu, nu ştiu! ţipă bărbatul.

Demonul îşi trecu din nou unghiile peste pieptul bărbatului. Era sânge peste tot.

„Nu da înapoi, laşule! Priveşte, savurează!”

Corpul – care, cândva ar fi putut fi al lui – îl trădase complet. Demonul îl ţinea strâns, forţându-l să privească, în timp ce propriile-i mâini apucară un dispozitiv cu aspect sinistru, potrivindu-l pe faţa bărbatului şi începând să-l strângă.

— Răspunde-mi, rebelule! ordonă bărbatul încoronat.

Bărbatul ţipă când masca se strânse.

Poate că şi el ar fi început să ţipe – poate că ar

fi început să-l implore pe demon să se oprească.

„Laşule – om laş. Nu îi guşti durerea, frica?”

O gusta, iar demonul vârî în el fiecare strop de încântare pe care o simţea. Dacă ar fi putut să vomite, ar fi făcut-o. Aici nu exista aşa ceva. Aici, nu era nicio scăpare.

— Te rog, imploră bărbatul de pe masă. *Te rog!*

Dar mâinile lui nu se opriră.

Iar bărbatul continuă să ţipe.

Capitolul 46

Acea zi, hotărî Aelin, era condamnată să se ducă naibii, şi nu avea niciun folos să încerce măcar să o salveze – nu având în vedere ce trebuia să facă în continuare.

Înarmată până în dinţi, încercă să nu stăruiască asupra cuvintelor lui Rowan din seara precedentă, cât merseră cu trăsura prin oraş. Dar le auzi la fiecare bătaie a copitelor cailor, tot aşa cum le auzise toată noaptea, când rămăsese trează în pat, încercând să-i ignore prezenţa. „Nu mă atinge aşa.”

Se aşeză cât de departe putu de Rowan, aproape să atârne peste fereastra trăsurii. Vorbise cu el, desigur – distant şi rapid – iar el îi dăduse răspunsuri trunchiate. Călătoria fusese minunată. Aedion, înţelept, nu pusese nicio întrebare.

Ea avea nevoie de o minte limpede, neîndurătoare, pentru a suporta următoarele câteva ore.

Arobynn era mort. Vestea că Arobynn fusese găsit ucis venise în urmă cu o oră. Tern, Harding şi

Mullin, cei trei asasini care preluaseră controlul Breslei şi al proprietăţii până ce aveau să se lămurească lucrurile, îi ceruseră să vină imediat.

Ea ştia ce se întâmplase de seara trecută, desigur. Să i se confirme era o uşurare – că Lysandra o făcuse şi supravieţuise, dar...

Mort.

Trăsura trase în faţa Breslei Asasinilor, dar Aelin nu se mişcă. Liniştea căzu, în timp ce ei îşi ridicară privirea spre casa din piatră deschisă la culoare, ce se contura deasupra. Dar Aelin închise ochii, respirând adânc.

„O ultimă dată – trebuie să mai porţi masca asta, o ultimă dată, iar apoi, poţi să o îngropi pe Celaena Sardothien pentru totdeauna.”

Ea deschise ochii, îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia, chiar dacă restul corpului ei deveni fluid, cu graţia unei feline.

Aedion privi uimit, iar ea ştiu că faţa ei nu mai semăna deloc cu cea a verişoarei pe care o cunoscuse. Se uită la el, apoi la Rowan, şi un zâmbet crud i se lăţi pe chip, când se înclină pentru a deschide uşa trăsurii.

— Nu-mi staţi în cale! le spuse ea.

Ieşi din trăsură. Mantia îi fâlfâia în vântul de primăvară, în timp ce urcă repede pe treptele Breslei şi deschise cu piciorul uşile de la intrare.

Capitolul 47

— *Ce naiba* s-a întâmplat? exclamă Aelin, când uşile de la intrarea în Breasla Asasinilor bubuiră în spatele ei. Aedion şi Rowan o urmară, ambii

ascunşi sub glugi groase.

Holul din faţă era gol, dar o sticlă se sparse în salonul închis, iar apoi...

Trei bărbaţi, unul înalt, unul scund şi slab şi unul monstruos de musculos, intrară în hol. Harding, Tern şi Mullin. Ea le rânji – mai ales lui Tern. El era cel mai mic, cel mai bătrân şi cel mai viclean, şeful micului lor grup. Probabil că el sperase ca ea să-l fi ucis pe Arobynn în acea seară, când se întâlniseră în Bolţi.

— Începe să vorbeşti, şuieră ea.

Tern îşi depărtă picioarele.

— Doar dacă vorbeşti şi tu.

Aedion mârâi încet, când cei trei asasini îi măsurară din priviri pe însoţitorii ei.

— Nu băgaţi în seamă câinii de pază, izbucni ea, atrăgându-le din nou atenţia asupra ei. Explicaţi-mi.

Se auzi un suspin înăbuşit în salonul din spatele bărbaţilor, iar ea se uită peste umerii înalţi ai lui Mullin.

— Ce caută târfele astea două aici?

Tern se încruntă.

— Pentru că Lysandra a fost cea care s-a trezit ţipând, lângă corpul lui.

Degetele i se transformară în gheare.

— Aşa deci? şopti ea, cu o asemenea furie în priviri, că până şi Tern se dădu la o parte când intră în salon.

Lysandra era tolănită pe fotoliu, cu o batistă pe faţă. Clarisse, matroana ei, stătea în spatele scaunului, cu faţa palidă şi încordată. Sângele pătase pielea Lysandrei şi îi încâlcise părul, iar

unele pete udaseră halatul subţire din mătase care abia îi ascundea goliciunea.

Lysandra se îndreptă cu o smucitură, cu ochii roşii şi faţa pătată.

— Nu eu am făcut-o – jur că nu eu am făcut-o...

Un joc spectaculos.

— De ce naiba ar trebui să te cred? întrebă Aelin. Tu eşti singura care are acces în camera lui.

Clarisse, cu părul blond şi care îmbătrânea graţios pentru o femeie la patruzeci de ani, ţâţâi.

— Lysandra nu i-ar fi făcut niciodată rău lui Arobynn. De ce ar fi făcut-o, când el făcea atât de multe ca să-i plătească datoriile?

Aelin îşi înălţă capul spre matroană.

— Ţi-am cerut părerea, *Clarisse?*

Pregătiţi să acţioneze violent, Rowan şi Aedion rămaseră tăcuţi, deşi ea ar fi putut jura că un şoc licări în ochii lor umbriţi. Bun. Aelin îşi îndreptă atenţia asupra asasinilor.

— Arătaţi-mi unde l-aţi găsit. *Acum.*

Tern o privi lung, gândindu-se la fiecare cuvânt al ei. „Un efort curajos, gândi ea, să încerce să arate că ştiu mai multe decât ar trebui.” Asasinii îi arătară scările, vizibile prin uşile deschise ale salonului.

— În camera lui. I-am mutat corpul la parter.

— L-aţi mutat înainte de a putea studia locul faptei?

— Ţi s-a spus doar din amabilitate, zise Harding, cel înalt şi tăcut.

„Şi ca să vedeţi dacă am făcut-o eu.”

Ea plecă din salon, arătând cu degetul în spatele ei spre Lysandra şi Clarisse.

— Dacă vreuna din ele încearcă să fugă, îi indică ea lui Aedion, spintecă-le!

Rânjetul lui Aedion străluci sub glugă, mâinile lui plutind în raza de acţiune a cuţitelor de luptă.

Dormitorul lui Arobynn era o baie de sânge. Şi nu se prefăcu atunci când se opri în prag, clipind la patul îmbibat cu sânge şi la balta de sânge de pe podea. Ce îi *făcuse* Lysandra?

Ea îşi încleştă mâinile ca să nu tremure, conştientă că cei trei asasini din spatele ei ar fi putut să o vadă. Ei îi supravegheau fiecare respiraţie şi clipire şi înghiţitură.

— Cum?

Mullin hârâi.

— Cineva i-a tăiat gâtul şi l-a lăsat să se înece în propriul sânge.

Ei i se întoarse stomacul pe dos – cu adevărat. Părea că Lysandra nu se mulţumise să îl ucidă rapid.

— Acolo, spuse ea şi nu mai reuşi să vorbească. Încercă în continuare. Este o urmă în balta de sânge.

— Cizme, rosti Tern, de lângă ea. Mari – probabil ale unui bărbat. Aruncă o privire spre picioarele subţiri ale lui Aelin. Apoi, îi studie picioarele lui Rowan din locul în care prinţul se ivi în spatele ei, cu toate că probabil le examinase deja. Ticălosul. Desigur, urmele lăsate intenţionat de Chaol erau făcute de cizme diferite de cele purtate de ei.

— Nu s-a umblat la încuietoare, spuse ea, atingând uşa. Şi ferestrele?

— Du-te şi verifică! ordonă Tern.

Ar fi trebuit să meargă prin sângele lui Arobynn ca să ajungă acolo.

— Spune-mi odată, zise ea încet. Cu grijă.

— Încuietoarea este distrusă din exterior, rosti Harding, iar Tern aruncă o privire spre el.

Ea se retrase în întunericul rece al holului. Rowan rămase tăcut la distanţă, descendenţa lui Fae încă nedetectată sub acea glugă – şi avea să rămână aşa atât timp cât nu îşi deschidea gura ca să-şi dezvăluie caninii alungiţi.

— Nu a raportat nimeni ceva nelalocul lui? întrebă Aelin.

Tern ridică din umeri.

— A fost o furtună. Criminalul probabil a aşteptat până atunci ca să-l ucidă. El o privi din nou lung, violenţa răutăcioasă dansând în ochii lui negri.

— De ce nu o spui pur şi simplu, Tern? De ce nu mă întrebi unde am fost noaptea trecută?

— Ştim unde ai fost, spuse Harding, venind în spatele lui Tern. Nimic bun nu se citea pe chipul lui lung şi amabil. Oamenii noştri te-au văzut acasă toată noaptea. Ai fost pe acoperişul casei, iar apoi ai mers la culcare.

Întocmai cum plănuise ea.

— Îmi spui detaliile astea pentru că ţi-ar plăcea să-ţi vânez oamenii şi să-i elimin? răspunse dulce Aelin. Pentru că, după ce voi lămuri încurcătura *asta,* exact asta plănuiesc să fac.

Mullin pufni brusc pe nas şi aruncă o privire spre Harding, dar nu spuse nimic. El întotdeauna vorbea puţin – era perfect pentru treburile murdare.

— Nu te atingi de oamenii noştri, iar noi nu ne atingem de ai tăi, zise Tern.

— Nu fac înţelegeri cu asasini ticăloşi de mâna a doua, zise ea şi rânji spre el, în timp ce o luă pe hol, trecând pe lângă fosta ei cameră, şi coborî scările, urmată de Rowan. Îi făcu semn din cap lui Aedion când intră în salon. Acesta rămase pe poziţie, vigilent, încă zâmbind ca un lup. Lysandra nu se mişcase un centimetru. Tu poţi să pleci, îi spuse ea.

Lysandra îşi ridică rapid privirea.

— Ce? se miră Tern.

Aelin îi arătă uşa.

— De ce l-ar omorî târfele astea două însetate de bani pe cel mai important client al lor? La drept vorbind, rosti ea peste umăr, cred că voi trei aţi avea mai mult de câştigat.

Înainte de a începe să răspundă, Clarisse tuşi cu subînţeles.

— *Da?* mârâi Aelin.

Chipul lui Clarisse era palid, dar ea îşi ţinu capul ridicat când vorbi.

— Dacă îmi dai voie, Stăpânul Băncii va fi curând aici, ca să citească testamentul lui Arobynn. El... Ea îşi şterse ochii, portretul perfect al suferinţei. Arobynn m-a informat că apărem în document. Am vrea să rămânem aici până ce se citeşte.

Aelin rânji.

— Sângele lui Arobybnn nici nu s-a uscat pe acel pat, iar voi deja vă năpustiţi asupra moştenirii. Nu ştiu de ce sunt surprinsă. Poate că v-am considerat nevinovate prea devreme, dacă sunteţi

atât de nerăbdătoare să luaţi tot ce v-a lăsat.

Clarisse păli din nou, iar Lysandra începu să tremure.

— Te rog, Celaena! imploră Lysandra. Nu am făcut-o – niciodată nu aş...

Cineva bătu la uşa de la intrare.

Aelin îşi băgă mâinile în buzunare.

— Ca să vezi. Ce sincronizare bună!

~

Stăpânul Băncii păru că era pe cale să vomite văzând-o pe Lysandra acoperită cu sânge, dar apoi oftă cumva uşurat când o zări pe Aelin. Lysandra şi Clarisse stăteau acum în fotolii identice, în vreme ce Stăpânul luă loc în spatele micului birou din faţa ferestrelor înalte cu arcadă, Tern şi acoliţii lui dând târcoale ca vulturii. Aelin se rezemă de zidul de lângă tocul uşii, cu braţele încrucişate, Aedion stând în stânga ei, iar Rowan, în dreapta.

Cât timp Stăpânul continuă la nesfârşit cu scuzele şi condoleanţele, ea îi simţi privirea lui Rowan. El se apropie un pas, ca şi când ar fi voit să-şi atingă braţul de al ei. Ea se feri din calea lui.

Rowan încă o fixa cu privirea când Stăpânul deschise un plic sigilat şi îşi drese vocea. El rosti nişte cuvinte din jargonul legal şi îşi oferi din nou condoleanţele, pe care nenorocita de Clarisse avusese îndrăzneala să le accepte ca şi când ar fi fost văduva lui Arobynn.

Apoi, citi o listă lungă a bunurilor lui Arobynn – investiţiile lui în afaceri, proprietăţile şi averea

imensă şi scandaloasă rămasă în contul lui. Clarisse saliva practic pe covor, dar cei trei asasini ai lui Arobynn, grijulii, nu afişară nicio expresie.

— Este dorinţa mea, citi Stăpânul, ca singurul beneficiar al întregii mele averi, al bunurilor şi al proprietăţilor să fie moştenitoarea mea, Celaena Sardothien.

Clarisse se întoarse pe scaun, mai rapid decât o viperă.

— *Poftim?*

— Pe naiba, rosti Aedion, fără să gândească.

Aelin se holbă la Stăpân, cu gura uşor deschisă, mâinile căzându-i moi pe lângă corp.

— Mai spune asta o dată! şopti ea.

Stăpânul zâmbi nervos.

— Totul – întreaga avere, ţi-o lasă ţie. Ei bine, în afară de... această sumă pe care i-o lasă doamnei Clarisse, pentru a-şi achita datoriile. El îi arătă hârtia lui Clarisse.

— Este imposibil, şopti ea. El mi-a *promis* că eram trecută în testament.

— Şi eşti, completă Aelin, desprinzându-se de perete ca să privească, peste umărul lui Clarisse, cifra mică. Nu fi lacomă acum!

— Unde sunt copiile? întrebă Tern. Le-ai studiat? El ocoli grăbit masa, ca să cerceteze testamentul.

Stăpânul tresări şi ridică hârtia – semnată de Arobynn şi complet legală.

— Am verificat copiile din seiful nostru în această dimineaţă. Toate sunt identice, toate sunt datate de acum trei luni.

Când ea era în Wendlyn. Aelin se apropie.

— Aşadar, în afară de acea sumă minusculă pentru Clarisse... toate acestea – această casă, Breasla, celelalte proprietăţi, averea lui – sunt toate ale mele?

Stăpânul dădu din nou din cap, adunându-şi deja hârtiile.

— Felicitări, domnişoară Sardothien.

Încet, ea îşi întoarse capul spre Clarisse şi Lysandra.

— Ei bine, în cazul acesta... Îşi arătă dinţii, într-un zâmbet răutăcios. Plecaţi *naibii* de pe proprietatea mea, lipitoare curviştine ce sunteţi!

Stăpânul se înecă.

Lysandra nu se putu mişca destul de repede, în timp ce se grăbi spre uşă. Clarisse totuşi rămase aşezată.

— Cum *îndrăzneşti...* începu matroana.

— Cinci, făcu Aelin, ridicând cinci degete. Coborî unul şi se întinse spre pumnal cu cealaltă mână. Patru. Încă unul. Trei.

Clarisse îşi mişcă fundul din cameră, agitându-se după Lysandra, care suspina.

Apoi, Aelin privi la cei trei asasini. Mâinile le atârnau moi pe lângă corp, afişându-şi furia, şocul şi – destul de înţelept – ceva care semăna cu frica.

— Voi l-aţi ţinut pe Sam, în timp ce Arobynn m-a bătut măr, iar apoi nu aţi ridicat un deget ca să îl opriţi pe Arobynn când l-a bătut şi pe el, rosti ea încet. Nu ştiu ce rol aţi avut în moartea lui, dar nu voi uita niciodată sunetul vocilor voastre în faţa uşii dormitorului meu, când mi-aţi dat detalii despre casa lui Rourke Farran. A fost uşor pentru voi trei? Să mă trimiteţi în casa acelui sadic, ştiind

ce i-a făcut lui Sam şi ce voia să-mi facă şi mie? Aţi urmat ordinele sau aţi fost mai mult decât bucuroşi să vă oferiţi voluntari?

Stăpânul se dăduse înapoi pe scaun, încercând să se facă pe cât de invizibil posibil, într-o cameră plină cu asasini profesionişti.

Tern zâmbi oarecum.

— Nu ştim despre ce vorbeşti.

— Păcat! Poate că aş fi vrut să ascult nişte scuze mărunte. Se uită la ceasul de pe şemineu. Luaţi-vă hainele şi plecaţi naibii de aici! Chiar acum!

Ei clipiră.

— Cum? se miră Tern.

— Luaţi-vă hainele! repetă ea, accentuând fiecare cuvânt. Plecaţi naibii de aici! Chiar acum!

— Asta este casa noastră, replică Harding.

— Nu mai este. Ea îşi curăţă unghiile. Corectează-mă dacă greşesc, Stăpâne, zise ea mieros, iar bărbatul se făcu mic la atenţia acordată. Casa şi tot ce e aici îmi aparţine. Tern, Harding şi Mullin nu şi-au achitat datoriile faţă de bietul Arobynn, aşadar, deţin tot ce au ei aici – până şi hainele lor. Mă simt generoasă, aşa că îi voi lăsa să le păstreze, pentru că gusturile lor sunt, oricum, îngrozitoare. Dar armele lor, lista de clienţi, Breasla... Toate acestea sunt ale mele. Eu decid cine rămâne şi cine pleacă. Şi deoarece aceştia trei au crezut că este potrivit să *mă* acuze de uciderea stăpânului meu, eu spun că sunt excluşi. Dacă încearcă să mai lucreze din nou în acest oraş, pe acest continent, atunci, după lege şi după legile Breslei, am dreptul să îi vânez şi să îi

tai în bucăţele. Ea flutură din gene. Sau mă înşel?

Stăpânul înghiţi zgomotos.

— Ai dreptate.

Tern făcu un pas spre ea.

— Nu poţi – nu poţi face asta.

— Pot şi o fac. Regina Asasinilor sună atât de frumos, nu-i aşa? Flutură mâna spre uşă. Plecaţi.

Harding şi Mullin intenţionară să plece, dar Tern îşi întinse mâinile, oprindu-i.

— Ce naiba vrei de la noi?

— Sincer, nu m-ar deranja să vă văd pe toţi trei spintecaţi şi cu intestinele atârnând, dar cred că aceste covoare foarte frumoase, care acum sunt ale mele, s-ar murdări.

— Nu ne poţi arunca, pur şi simplu, afară. Ce vom face? Unde vom merge?

— Am auzit că iadul este deosebit de frumos în perioada asta a anului.

— Te rog – te rog! făcu Tern, respirând precipitat.

Ea îşi vârî mâinile în buzunare şi cercetă camera.

— Presupun... Scoase un sunet preocupat. Presupun că aş putea să vă *vând* casa, pământul şi Breasla.

— *Ticăloaso...* începu Tern, dar Harding păşi în faţă. Cât?

— La cât au fost evaluate Breasla şi proprietatea, Stăpâne?

Stăpânul semăna cu un om care mergea la spânzurătoare, când deschise din nou dosarul şi găsi suma. Astronomică, scandaloasă, imposibil de plătit de cei trei.

Harding îşi trecu o mână prin păr. Tern se făcuse extrem de mov la faţă.

— Înţeleg că nu aveţi atâţia bani, spuse Aelin. Păcat! Voiam să v-o ofer la valoarea nominală – fără scumpiri.

Ea voi să se întoarcă, dar Harding deschise iar gura.

— Aşteaptă! Dar dacă am plăti împreună – noi trei şi ceilalţi. Astfel încât am deţine toţi casa şi Breasla.

Ea se opri.

— Banii sunt bani. Nu-mi pasă de unde-i luaţi, atâta vreme cât îmi sunt daţi. Ea îşi înclină capul spre Stăpân. Ai putea face actele azi? Cu condiţia ca ei să vină cu banii, desigur.

— Este o nebunie, îi şopti Tern lui Harding.

Harding scutură din cap.

— Taci, Tern! Doar taci!

— Eu... făcu Stăpânul. Eu – le pot pregăti în trei ore. Aţi avea timp suficient ca să dovediţi că dispuneţi de fonduri suficiente?

Harding dădu din cap.

— Îi vom găsi pe ceilalţi şi le vom spune.

Ea îi zâmbi Stăpânului şi celor trei bărbaţi.

— Felicitări pentru noua voastră libertate. Le arătă uşa. Şi, deoarece sunt stăpâna casei încă trei ore... *ieşiţi afară.* Duceţi-vă şi găsiţi-vă prietenii, adunaţi-vă banii, iar apoi staţi pe trotuar, ca nişte gunoaie ce sunteţi, până ce se întoarce Stăpânul.

Ei se supuseră cu înţelepciune, Harding prinzându-l de mână pe Tern, ca să-l împiedice să facă un gest vulgar. După ce Stăpânul Băncii plecă, asasinii vorbiră cu toţi colegii lor şi toţi locuitorii

casei se încolonară afară, unul câte unul, chiar şi servitorii. Ei nu-i păsa cum interpretau vecinii acest lucru.

Curând, în afară de ea, de Aedion şi de Rowan, nu mai rămăsese nimeni în imensa şi frumoasa casă.

Ei o urmară în tăcere, în timp ce ea ieşi pe uşă, spre nivelurile de mai jos şi coborî în întuneric, să-şi vadă stăpânul pentru ultima dată.

~

Rowan nu ştia ce să creadă. Ea devenise un vârtej de ură, şi furie, şi violenţă. Şi niciunul dintre aceşti asasini săraci nu fuseseră surprinşi – nici măcar nu clipiseră din cauza comportamentului ei. Din chipul palid al lui Aedion, el ştiu că generalul se gândea la acelaşi lucru, contemplând anii pe care ea îi petrecuse fiind acea creatură rea şi neînduplecată. Celaena Sardothien – asta fusese ea atunci şi asta devenise astăzi.

El ura acest lucru. Ura faptul că nu putea ajunge la ea când era acea persoană. Ura că se răstise la ea cu o seară în urmă, că atingerea mâinilor ei îl făcuse să intre în panică. Acum, ea îl izolase complet. Persoană care devenise astăzi nu era bună, nu era veselă.

El o urmă în temniţe, unde lumânările luminau calea spre camera în care era ţinut corpul stăpânului ei. Ea încă mergea, cu mâinile în buzunare, fără să-i pese că Rowan trăia, respira sau exista. „Nu este real, îşi zise el. E un joc.”

Dar îl evitase din seara precedentă, iar astăzi chiar se eschivase de atingerea lui când îndrăznise să întindă mâna spre ea. *Asta* fusese ceva real.

Ea intră pe uşa deschisă, în aceeaşi cameră în care zăcuse Sam. Părul roşcat se revărsa de sub un cearşaf alb, care acoperea corpul gol de pe masă, iar ea se opri în faţa lui. Apoi, se întoarse spre Rowan şi Aedion.

Îi fixă cu privirea, aşteptând. Aşteptă ca ei să...

Aedion înjură.

— Ai schimbat testamentul, nu-i aşa?

Ea schiţă un zâmbet glacial, cu ochii umbriţi.

— Ai zis că aveai nevoie de bani pentru o armată, Aedion. Aşadar, iată banii tăi – toţi, fiecare monedă pentru Terrasen. Măcar atât ne datora Arobynn. În seara în care am luptat în Gropi, am fost acolo doar pentru că i-am contactat pe proprietari cu câteva zile înainte şi le-am spus să încerce discret să-l facă pe Arobynn să investească. El a muşcat momeala – nici măcar nu a pus la îndoială sincronizarea. Dar am vrut să mă asigur că avea să câştige repede înapoi banii pe care i-a pierdut când am distrus Bolţile. Ca să nu ne lipsească nicio monedă datorată nouă.

La naiba.

Aedion scutură din cap.

— Cum – cum naiba ai făcut asta?

Ea deschise gura, dar Rowan i-o luă înainte.

— S-a furişat la bancă – în toate acele ocazii când a ieşit pe ascuns afară, în mijlocul nopţii, rosti el încet. Şi a folosit toate acele întâlniri din timpul zilei cu Stăpânul Băncii ca să înţeleagă mai bine amplasamentul, unde erau ţinute lucrurile. Femeia

asta, regina asta a lui... Un fior familiar îi trecu repede prin sânge. Ai ars originalele?

Ea nici măcar nu se uită la el.

— Clarisse ar fi fost o femeie foarte bogată, iar Tern ar fi devenit Regele Asasinilor. Şi ştii ce aş fi primit eu? Amuleta din Orynth. Asta era tot ce-mi lăsa mie.

— Aşa ai ştiut că o avea cu adevărat – şi unde o ţinea, spuse Rowan. Citind testamentul.

Ea ridică din nou din umeri, alungând şocul şi admiraţia pe care el nu şi le putu ascunde. Alungându-l pe *el.*

Aedion îşi frecă faţa.

— Nici măcar nu ştiu ce să spun. Ar fi trebuit să-mi spui, ca să nu mă port ca un prost cu gura căscată.

— Surpriza ta trebuia să fie autentică; nici măcar Lysandra nu ştia despre testament. Un răspuns atât de distant – închis şi greu. Rowan voia să o scuture, să-i ceară să-i vorbească, să-l *privească.* Dar nu era complet sigur de ce ar fi făcut el dacă nu l-ar fi lăsat să se apropie, dacă s-ar fi retras din nou, în timp ce Aedion îi privea.

Aelin se întoarse din nou spre corpul lui Arobynn şi îndepărtă cearşaful de pe faţa lui, dezvăluind rana zimţată de pe gâtul palid.

Lysandra îl ciopârţise.

Faţa lui Arobynn fusese aranjată într-o expresie calmă, dar, după cât sânge văzuse Rowan în dormitorul lui, bărbatul fusese complet treaz când se înecase în propriul sânge.

Aelin se uită la fostul ei stăpân, neafişând nicio emoţie, în afară de uşoara încordare a gurii.

— Sper că zeul întunecat îţi va găsi un loc special în ţinutul lui, vorbi ea şi un fior coborî pe spinarea lui Rowan, la tonul întunecat al vocii ei.

Ea întinse o mână în spate, spre Aedion.

— Dă-mi sabia ta.

Aedion scoase Sabia din Orynth şi i-o înmână. Aelin îşi coborî privirea spre sabia înaintaşilor ei, examinând-o în mâini. Când o ridică deasupra capului, doar o hotărâre de gheaţă se citi în acei ochi extraordinari. O regină care făcea dreptate.

Apoi, ridică sabia tatălui ei şi îi tăie capul lui Arobynn. Acesta se rostogoli într-o parte, cu un zgomot surd, iar ea îi zâmbi încruntată cadavrului.

— Doar ca să mă asigur, fu tot ce spuse.

Partea a doua
Regina luminii

Capitolul 48

A doua zi de dimineaţă, Manon o bătu pe Asterin în sala în care se servea micul dejun, după izbucnirea ei privind grupul de vrăjitoare Picioare-galbene. Nimeni nu întrebă de ce; nimeni nu îndrăzni să o facă.

Trei lovituri separate. Asterin nici măcar nu tresări.

După ce Manon termină, vrăjitoarea nu făcu decât să o fixeze cu privirea, în timp ce sângele albastru îi ţâşnea din nasul spart. Fără să zâmbească. Fără să rânjească sălbatic. Apoi, Asterin plecă.

Restul Celor Treisprezece le supravegheară cu

atenţie. Vesta, acum Locţiitoarea lui Manon, păru că dorea să se grăbească după Asterin, dar Sorrel făcu un semn din cap, care o încremeni pe vrăjitoarea cu păr roşcat.

Manon se purtă ciudat tot restul zilei. Îi spusese lui Sorrel să-şi ţină gura în privinţa vrăjitoarelor Picioare-galbene, dar se întreba dacă ar fi trebuit să-i zică lui Asterin să facă acelaşi lucru. Ezită, gândindu-se la asta.

„Tu le-ai permis să facă asta.”

Cuvintele continuară să danseze în mintea lui Manon, împreună cu acel scurt şi moralizator discurs pe care Elide îl rostise în seara precedentă. *„Speranţă.* Ce prostii!”

Vorbele încă dansau în clipa în care Manon intră încet în camera de consiliu a ducelui, la mai mult de douăzeci de minute după ce fusese chemată.

— Îţi face plăcere să mă jigneşti cu întârzierea ta sau nu eşti în stare să îţi dai seama cât este ceasul? întrebă ducele din scaunul său. Vernon şi Kaltain stăteau la masă, primul zâmbind afectat, iar ea privind în gol, în faţă. Nici urmă de foc-umbră.

— Sunt nemuritoare, replică Manon, ocupând un loc în partea opusă lor, în vreme ce Sorrel stătea de pază lângă uşi, iar Vesta, afară, pe hol. Pentru mine, timpul nu înseamnă nimic.

— Eşti uşor impertinentă astăzi, spuse Vernon. Îmi place.

Manon îi aruncă o privire rece.

— Muritorule, în dimineaţa asta am ratat micul dejun. Dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă.

Lordul zâmbi.

Ea se lăsă pe spate în scaun.

— De ce m-ai chemat acum?

— Am nevoie de un alt sabat de vrăjitoare.

Manon nu afişă nicio expresie.

— Dar ce s-a întâmplat cu vrăjitoarele Picioare-galbene pe care le ai deja?

— Îşi revin şi, în curând, vor putea să primească vizitatori.

Mincinosul!

— Un sabat Cioc-negru de această dată, insistă ducele.

— De ce?

— Pentru că vreau unul, iar tu îmi vei face rost, iar asta e tot ceea ce trebuie să ştii.

„Tu le-ai permis să facă asta.” Simţea privirea lui Sorrel în ceafa.

— Nu suntem nişte târfe de care oamenii tăi să se folosească.

— Sunteţi făpturi sacre, zise ducele. Este o onoare să fiţi alese.

— Cred că doar un bărbat ar putea să presupună asta.

Se văzu sclipirea unor dinţi îngălbeniţi.

— Alege-ţi cele mai puternice vrăjitoare şi trimite-le jos!

— Va trebui să mă gândesc o vreme la asta.

— Fă-o repede sau le voi alege chiar eu.

„Tu le-ai permis să facă asta.”

— Şi, între timp, spuse ducele, ridicându-se din scaunul lui cu o mişcare rapidă şi fermă, pregăteşte-le pe Cele Treisprezece! Am o sarcină pentru tine.

~

Manon pluti pe un vânt iute şi aspru, forţându-l pe Abraxos în ciuda norilor care se adunau, în ciuda furtunii care izbucni în jurul Celor Treisprezece. Să iasă. Trebuia să iasă, să-şi amintească vântul care îi muşca faţa, să simtă viteza şi puterea nelimitate.

Chiar dacă adrenalina aventurii era uşor diminuată de călăreaţa din faţa ei, al cărei trup fragil era încotoşmănat împotriva elementelor.

Fulgerele scindară cerul atât de aproape, încât Manon simţi gustul eterului, iar Abraxos vină, avântându-se în ploaie, nori şi vânt. Kaltain nici măcar nu tresări. Ceilalţi bărbaţi care călăreau cu restul Celor Treisprezece izbucniră în strigăte.

Tunetul se sparse, iar lumea amorţi odată cu sunetul. Nici măcar urletul lui Abraxos nu se auzi în urechile-i surde. Acoperirea perfectă pentru ambuscada lor.

„Tu le-ai permis să facă asta.”

Ploaia care-i uda mănuşile se transformă în sânge cald, lipicios.

Abraxos prinse un curent ascendent şi se înălţă atât de repede, încât lui Manon i se făcu rău la stomac. O ţinu strâns pe Kaltain, cu toate că femeia era legată cu hamuri. Ea nu reacţionă în niciun fel.

Ducele Perrington, care călărea cu Sorrel, se transformă într-un nor de întuneric în vederea periferică a lui Manon, în clipa în care plutiră peste

canioanele Colţilor Albi, pe care le cartografiaseră cu atenţie în toate aceste săptămâni.

Triburile sălbatice nu aveau să-şi dea seama ce se întâmplă decât prea târziu.

Ea ştia că nu exista nicio modalitate prin care să scape de asta – nicio cale să o evite.

Manon continuă să zboare prin inima furtunii.

~

Când ajunseră în dreptul satului, camuflat de pietre şi de zăpadă, Sorrel coborî suficient de aproape încât Kaltain să îl audă pe Perrington vorbind.

— Casele. Dă foc tuturor caselor.

Manon îi aruncă o privire ducelui, apoi se uită la greutatea de lângă ea.

— Să aterizăm...

— De aici, ordonă ducele, iar chipul îi deveni grotesc de blând când îi vorbi lui Kaltain. Fă-o acum, animăluţule.

Dedesubt, o mică siluetă feminină se strecură dintr-un cort masiv. Se uită în sus, ţipând. Flăcările întunecate – focul-umbră – o înghiţiră din cap până-n picioare. Vântul îi purtă strigătul până la Manon. Apoi, se auziră şi alte urlete, revărsându-se în clipa în care focul ticălos învălui caii şi casele sătenilor.

— Tuturor, Kaltain, spuse ducele peste vânt. Continuă să dai târcoale, Aripă Conducătoare!

Sorrel întâlni privirea încremenită a lui Manon. Aceasta se uită rapid în altă parte şi-l întoarse pe Abraxos în jurul defileului în care cei din trib îşi

ridicaseră taberele. Printre aceştia erau rebeli; Manon ştia pentru că ea însăşi îi urmărise.

Focul-umbră nimicea tabăra. Oamenii cădeau la pământ, ţipând, rugându-se în limbi pe care Manon nu le înţelegea. Din cauza durerii, unii leşinau, iar alţii mureau. Caii loveau cu copitele şi nechezau – nişte sunete atât de nenorocite, că până şi Manon înţepeni.

Apoi, dispăru. Kaltain se lăsă în braţele lui Manon gâfâind, icnind şi respirând răguşit.

— A terminat, îi spuse Manon ducelui.

Iritarea pâlpâi pe chipul lui cioplit în granit. El se uită la oamenii alergând de colo-colo, încercând să-i ajute pe cei care plângeau sau care erau în stare de inconştienţă – sau morţi. Caii fugeau în toate părţile.

— Aterizează, Aripă Conducătoare, şi nimiceşte totul.

În orice altă zi, o bună vărsare de sânge i-ar fi făcut plăcere. Dar, la comanda lui... Cercetase acest trib pentru el.

„Tu le-ai permis să facă asta.”

Manon îi zbieră ordinul lui Abraxos, dar coborârea balaurului era lentă – ca şi când i-ar fi dat timp să se răzgândească. Kaltain tremura în braţele lui Manon, aproape în convulsii.

— Ce ai păţit? o întrebă Manon pe femeie, gândindu-se dacă ar trebui să însceneze un accident la al cărui final femeia să-şi rupă gâtul pe stânci.

Kaltain nu îi răspunse, dar trupul îi era înţepenit, ca şi când ar fi fost îngheţat, în ciuda blănii în care fusese învelită.

Prea mulţi ochi – le priveau prea mulţi ochi pentru ca Manon să o omoare. Şi, dacă era atât de valoroasă pentru duce, Manon nu se îndoia că acesta avea să ia una – sau pe toate – din Cele Treisprezece, drept pedeapsă.

— Grăbeşte-te, Abraxos, spuse ea, iar balaurul îşi luă avânt, cu un mârâit. Ea ignoră nesupunerea şi dezaprobarea din sunetul scos.

Aterizară pe o porţiune întinsă din marginea muntelui, iar Manon o lăsă pe Kaltain în grija lui Abraxos, în vreme ce ea se îndreptă, prin lapoviţă şi ninsoare, spre satul intrat în panică.

Cele Treisprezece o urmară în tăcere. Nu se uită la ele; o parte din ea nu îndrăznea să vadă ce expresii ar fi afişat. Sătenii se opriră în clipa în care le văzură pe vrăjitoare stând în vârful stâncii care se întindea dincolo de valea în care îşi construiseră casele.

Manon o scoase pe Spintecă-Vânt. Apoi, ţipetele începură să se audă din nou.

Capitolul 49

Până la jumătatea după-amiezii, Aelin semnase toate documentele pe care i le adusese Stăpânul Băncii, abandonase Breasla noilor ei proprietari îngrozitori, iar Aedion *încă* nu înţelesese tot ce făcuse ea.

Caleaşca îi lăsă la marginea mahalalelor, iar ei rămaseră în umbre, în drum spre casă, tăcuţi şi nevăzuţi. Cu toate acestea, în clipa în care ajunseră la depozit, Aelin continuă să se îndrepte spre râul de la câteva cvartale distanţă, fără să

spună niciun cuvânt. Rowan dădu să o urmeze, dar Aedion îi tăie calea.

Probabil că îşi dorea să moară, pentru că Aedion chiar ridică uşor din sprâncene când se uită la Prinţul Fae, înainte ca el să o urmeze, plimbându-se pe stradă. Cu o seară în urmă, mulţumită ferestrei deschise de la dormitorul său, îi auzise certându-se pe acoperiş. Nici măcar acum nu ştia, sincer, dacă vorbele lui Rowan îl amuzau sau îl înfuriau – „Nu mă atinge aşa” – când era clar că prinţul-războinic simţea contrariul. Dar Aelin – pe toţi zeii, Aelin încă încerca să-şi dea seama ce şi cum.

Ea mergea pe stradă cu paşi hotărâţi şi nervoşi.

— Dacă ai venit după mine ca să mă dojeneşti – of! oftă ea. Presupun că nu pot să te conving să te întorci.

— Doar când va îngheţa iadul, drăguţă, spuse Aedion.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi îşi continuă drumul. Merseră în tăcere cvartal după cvartal, până când ajunseră la râul de un maroniu strălucitor. O pasarelă pietruită, lungă, veche şi murdară se întindea de-a lungul marginii râului. Mai jos, stâlpii abandonaţi şi dărâmaţi erau tot ce mai rămăsese dintr-un doc antic.

Ea se uită fix la apa noroioasă, încrucişându-şi braţele. Reflectându-se în suprafaţa calmă, lumina după-amiezii era aproape orbitoare.

— Spune odată! ordonă ea.

— Astăzi – modul în care te-ai comportat astăzi... nu a fost chiar o mască.

— Te deranjează? M-ai văzut linşându-i pe oamenii regelui.

— Mă deranjează că oamenii pe care i-am întâlnit azi nici măcar nu au clipit în faţa ta. Mă deranjează că *ai fost* aşa multă vreme.

— Ce vrei să îţi spun? Vrei să îmi cer scuze?

— Nu – pe toţi zeii. Eu doar... Se exprima greşit. Ştii că atunci când am fost în acele tabere de război, când am devenit general... şi eu am permis liniilor să fie neclare. Dar eram încă în Nord, încă acasă, printre oamenii noştri. În schimb, tu ai venit aici şi a trebuit să creşti alături de acei nenorociţi şi... îmi doresc să fi fost aici. Îmi doresc, într-un fel, ca Arobynn să mă fi găsit şi pe mine, să ne fi crescut pe amândoi.

— Erai mai mare. Nu l-ai fi lăsat niciodată pe Arobynn să ne ia. În clipa în care ar fi fost neatent, m-ai fi luat şi ai fi fugit.

Era adevărat – foarte adevărat, dar...

— Persoana care ai fost astăzi şi acum câţiva ani – persoana aceea nu a avut parte nici de bucurie, nici de dragoste.

— În numele zeilor, Aedion, *am avut.* Nu am fost pe deplin un monstru.

— Totuşi, am vrut să ştii toate aceste lucruri.

— Pentru că te simţi vinovat că eu am devenit o asasină, în vreme ce tu ai suferit în taberele de război şi pe câmpurile de luptă?

— Pentru că nu am fost *acolo.* Pentru că a trebuit să-i confrunţi pe acei oameni singură. Ai născocit acest plan de una singură şi nu ai avut încredere în noi, adăugă el. Ai luat asupra ta povara de a obţine acei bani. Aş fi putut să găsesc

o cale – pe toţi zeii, m-aş fi însurat cu orice prinţesă sau împărătească bogată m-ai fi rugat, dacă mi-ar fi promis oameni şi bani.

— *Niciodată* nu te voi vinde ca pe un rob, se răsti ea. Şi acum avem suficienţi cât să plătim pentru o armată, nu-i aşa?

— Da. Şi încă cum. Dar nu asta contează, Aelin, spuse el trăgând aer în piept. Ideea este că – ar fi trebuit să fiu acolo, atunci, dar *sunt* aici, acum. Lasă-mă să te ajut cu această povară.

Ea îşi înclină capul pe spate, savurând briza care venea dinspre râu.

— Şi ce ţi-aş putea cere vreodată, din ce n-aş putea face eu?

— Asta-i problema. Da, cele mai multe lucruri poţi să le faci şi singură. Asta nu înseamnă că trebuie să le faci.

— De ce ţi-aş risca viaţa? Rosti cuvintele sacadat.

Ah. *Ah.*

— Pentru că încă sunt mai neînsemnat decât tine.

— Nu şi pentru mine. Vorbele ei abia erau mai mult decât o şoaptă.

Aedion îi atinse spatele cu mâna, nereuşind să-i dea o replică. Chiar dacă lumea se năruia în jurul lor, faptul că o auzea spunând asta, că stătea aici, lângă ea – era un vis.

Ea nu rosti nimic, aşa că el reuşi să se adune şi să vorbească.

— Ce vom face, mai exact?

Ea îi aruncă o privire.

— Am de gând să eliberez magia, să-l înfrâng

pe rege şi să-l omor pe Dorian. Ordinea ultimelor două lucruri de pe listă poate fi inversată, în funcţie de cum decurge totul.

Inima lui se opri.

— Poftim?

— Ce nu-ţi este clar?

Totul. Fiecare parte nenorocită a planului. Nu se îndoia că avea să se ţină de cuvânt – chiar şi în privinţa uciderii prietenului ei. Dacă Aedion ar fi obiectat, ea nu ar fi făcut decât să-l mintă, să-l înşele şi să-l păcălească.

— Ce, când şi *cum?* întrebă el.

— Rowan se ocupă de prima etapă.

— Parcă mi-ai zice: „Am mai multe secrete, pe care ţi le voi dezvălui când voi avea chef să te sperii de moarte.”

Însă răspunsul ei zâmbitor îi arătă că nu avea să o scoată la capăt cu ea. Nu era sigur dacă asta îl fermeca sau îl dezamăgea.

~

Când Aelin se întoarse câteva ore mai târziu, murmurându-i „Noapte bună” lui Aedion, înainte de a se strecura în camera ei, Rowan era pe jumătate adormit, în pat. Nici măcar nu aruncă o privire în direcţia lui când îşi dădu jos armele şi le lăsă grămadă pe masa din faţa şemineului în care nu ardea focul.

Eficientă, rapidă, silenţioasă. Fără să scoată niciun sunet.

— Am fost să-l vânez pe Lorcan, spuse el. I-am

simţit mirosul în preajma oraşului, dar nu l-am văzut.

— Atunci, a murit? Un alt pumnal ajunse, zdrăngănind, pe masă.

— Mirosul era proaspăt. Dacă nu a murit acum o oră, e încă în viaţă.

— Bine, răspunse ea cu simplitate, când intră în dressingul deschis, ca să se schimbe. Sau, pur şi simplu, ca să evite să-l mai privească.

Ieşi după câteva momente, într-o cămăşuţă de noapte, iar mintea lui o luă razna. Ei bine, se pare că întâlnirea lor anterioară o umpluse de ruşine – dar nu destul de mult încă să poarte ceva mai respectabil în pat.

Mătasea roz îi atârna pe talie şi îi alunecă peste şolduri în clipa în care se apropie de pat, dezvăluindu-i lungimea glorioasă a picioarelor goale, încă subţiri şi bronzate, după tot timpul pe care îl petrecuseră împreună în aer liber, în această primăvară. O danteluţă de culoare galben-deschis îi înfrumuseţa decolteul adânc, iar când ea se aplecă să se urce în pat, el încercă – blestemat să fie, chiar încercă – să nu se uite la rotunjimea fină a sânilor ei.

Presupunea că loviturile de bici din Endovier îi jupuiseră orice urmă de jenă. Cu toate că îi făcuse tatuaje peste cele mai multe dintre cicatricele de pe spate, marginile acestora rămăseseră. La fel şi coşmarurile – când încă mai tresărea şi aprindea o lumânare ca să alunge bezna în care o băgaseră, memoria puţurilor neluminate pe care le folosiseră drept pedeapsă. Inima lui de foc, închisă în întuneric.

Le datora o vizită supraveghetorilor din Endovier.

Aelin avea tendinţa de a-i pedepsi pe toţi care îl răniseră, dar nu părea să-şi dea seama că şi el – şi Aedion – ar fi putut avea de încheiat nişte socoteli, în numele ei. Şi, pentru că era nemuritor, avea o răbdare infinită în ceea ce îi privea pe acei monştri.

Îi simţi parfumul când ea îşi desfăcu părul şi se ghemui în grămada de perne. Acel miros îl aprinsese dintotdeauna, fusese mereu o chemare şi o provocare. Îl zguduise atât de puternic, după ce fusese îngheţat secole întregi încât, la început, o urâse. Însă acum... acum, acel parfum îl înnebunea.

Amândoi erau, într-adevăr, al naibii de norocoşi că, în prezent, ea nu putea să îşi asume forma Fae şi să miroasă tot ce îi fierbea lui în sânge. Şi aşa îi fusese destul de greu să-i ascundă asta până acum. Privirile cu înţeles ale lui Aedion îi spuneau destule despre ce detectase verişoara lui.

El o mai văzuse goală înainte – de câteva ori. Şi, pe toţi zeii, da, *existaseră* unele momente în care se gândise la asta, dar se stăpânise. Învăţase să-şi controleze foarte bine acele gânduri inutile. Ca atunci când ea gemuse din cauza brizei pe care i-o trimisese în timpul sărbătorii Beltane – arcuirea gâtului ei, întredeschiderea buzelor, *sunetul* pe care îl scosese...

Acum, ea stătea întinsă pe-o parte, cu spatele la el.

— În legătură cu noaptea trecută, spuse acesta printre dinţi.

— Este în regulă. A fost o greşeală.

„Uită-te la mine! Întoarce-te şi uită-te la mine!”

Dar ea rămase cu spatele la el, în vreme ce lumina lunii mângâia mătasea adunată în scobitura taliei sale, peste şoldul ei înclinat.

Sângele i se încălzi.

— Nu am vrut să mă răstesc la tine, spuse el.

— Ştiu că nu ai vrut. Trase pătura în sus, ca şi când i-ar fi simţit privirea stăruind asupra acelui loc moale şi ademenitor dintre gât şi umăr – unul dintre puţinele locuri de pe trupul ei care nu era marcat de cicatrice sau cerneală. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat, dar au fost câteva zile ciudate, aşa că hai să nu mai discutăm despre asta, bine? Trebuie să dorm.

El se gândi dacă să-i spună că nu era în regulă.

— Bine, zise el.

După câteva clipe, ea chiar adormi.

El se rostogoli pe spate şi se uită la tavan, punându-şi o mână sub cap. Trebuia să clarifice situaţia – trebuia să o facă măcar *să se uite* din nou la el, ca să poată încerca să-i explice că nu fusese pregătit. Îi atinsese tatuajul care povestea ceea ce făcuse şi cum o pierduse pe Lyria... Nu fusese pregătit pentru ce simţise în acel moment. Nu dorinţa îl cutremurase. Era doar faptul că... Aelin îl înnebunise în ultimele câteva săptămâni şi, cu toate acestea, nu se gândise la cum ar fi fost ca ea să se uite la el cu interes.

Nu era deloc aşa cum fusese cu iubitele din trecut: chiar şi când avusese grijă de ele, *nu-i păsase* cu adevărat. Cu ele, nu se gândise niciodată la acea piaţă de flori. Nu îşi amintise

niciodată că era în viaţă şi atingea o altă femeie, în timp ce Lyria – Lyria era moartă. Măcelărită.

Şi Aelin... Dacă ar fi format un cuplu şi ei i s-ar fi întâmplat ceva... Gândul îl lăsă fără suflare. Aşadar, trebuia să clarifice totul – trebuia să-şi dea seama şi ce era cu el, şi ce voia de la ea.

Chiar dacă ar fi fost un chin.

~

— Peruca asta este oribilă, şuieră Lysandra, mângâindu-şi capul, în vreme ce ea şi Aelin îşi făcură drum cu coatele prin brutăria aglomerată, aflată de-a lungul unui şir de docuri mai frumoase. Îmi provoacă mâncărimi.

— Linişte! îi şuieră şi Aelin. Trebuie să o porţi doar câteva minute, nu pentru toată viaţa.

Lysandra deschise gura, voind să se mai plângă, însă doi domni care ţineau nişte cutii cu produse de panificaţie se apropiară şi dădură apreciativ din cap, în direcţia lor. Atât Lysandra, cât şi Aelin se îmbrăcaseră cu cele mai frumoase şi dantelate rochii, ca două femei bogate care se plimbau după-amiaza prin oraş, ambele supravegheate de câte două gărzi de corp.

Rowan, Aedion, Nesryn şi Chaol se sprijineau de stâlpii de lemn ai docului, afară, urmărindu-le discret, prin fereastra mare de sticlă a magazinului. Purtau haine şi glugi negre şi două blazoane diferite – ambele false, procurate din ascunzătoarea Lysandrei, la care apela când se întâlnea cu clienţi secretoşi.

— Aceea, şopti Aelin, făcându-şi loc prin mulţimea de la prânz, fixând-o cu privirea pe femeia care părea a fi cea mai necăjită, din spatele tejghelei. Potrivit lui Nesryn, cel mai bun moment pentru a veni aici era când muncitorii erau prea ocupaţi ca să mai fie, într-adevăr, atenţi la clienţii lor şi când voiau să scape de ei, cât mai repede posibil. Câţiva domni le făcură loc să treacă, iar Lysandra le gânguri mulţumirile ei.

Aelin îi atrase atenţia femeii din spatele tejghelei.

— Ce vă pot oferi, domnişoară? Politicoasă, dar deja măsurându-i din cap până-n picioare pe clienţii care se înghesuiau în spatele Lysandrei.

— Vreau să vorbesc cu Nelly, răspunse Aelin. Trebuia să-mi facă o plăcintă cu mure.

Femeia miji ochii. Un zâmbet triumfător îi străbătu chipul lui Aelin. Femeia oftă şi se grăbi pe uşa de lemn, permiţând să se vadă o frântură din haosul brutăriei din spatele acesteia. Reveni după o clipă, aruncându-i lui Aelin o privire care-i spunea „Vine imediat” şi îndreptându-se imediat către un alt client.

În regulă. Aelin se sprijini de unul dintre pereţi şi-şi încrucişă braţele. Apoi, şi le coborî. O domnişoară nu aştepta în acea poziţie.

— Aşadar, Clarisse nu ştie? întrebă Aelin în şoaptă, supraveghind uşa brutăriei.

— Nu, răspunse Lysandra. Şi toate lacrimile pe care le-a vărsat au fost pentru propriile pierderi. Ar fi trebuit să vezi cum s-a înfuriat când am urcat în trăsură cu acele câteva monede. Nu ţi-e teamă să devii o ţintă?

— Sunt o ţintă din ziua în care m-am născut, spuse Aelin. Dar voi pleca în curând şi, oricum, nu voi mai fi niciodată Celaena.

Lysandra mormăi uşor.

— Ştii că aş fi putut să fac asta pentru tine şi singură.

— Da, dar două domnişoare care pun întrebări sunt mai puţin suspecte decât una. Lysandra îi aruncă o privire cu înţeles. Aelin oftă. Este greu, recunoscu ea. Să nu mai deţii controlul.

— Nu am de unde să ştiu.

— Ei bine, nu mai ai mult până îţi vei plăti datoriile, nu-i aşa? Curând, vei fi liberă.

Ridică nonşalant din umeri.

— Nu chiar. De când a fost exclusă din testamentul lui Arobynn, Clarisse ne-a mărit şi mai mult datoriile. Se pare că a cumpărat ceva în avans, iar acum trebuie să plătească.

Pe toţi zeii – nici măcar nu luase în considerare asta! Nici măcar nu se *gândise* la ce ar fi putut să însemne pentru Lysandra şi pentru celelalte fete.

— Îmi pare rău pentru orice povară suplimentară pe care trebuie să o îndurați.

— Pentru că i-am văzut chipul lui Clarisse când a fost citit testamentul, voi mai îndura bucuroasă câţiva ani.

Era o minciună şi amândouă ştiau asta.

— Îmi pare rău, repetă Aelin. Evangeline mi s-a părut că e bine şi fericită, adăugă ea, pentru că nu mai avea ce să-i ofere, în afară de părerile de rău. Aş putea să mă interesez dacă există vreo cale să o luăm cu noi când vom pleca...

— Şi să târâi o fată de unsprezece ani prin

regate şi într-un posibil război? Nu cred. Evangeline va rămâne cu mine. Nu trebuie să-mi faci promisiuni.

— Cum te simţi? întrebă Aelin. După noaptea trecută.

Lysandra observă trei tinere chicotind când trecură pe lângă un tânăr chipeş.

— Bine. Nu prea-mi vine să cred că am scăpat, dar... Ne-am descurcat amândouă, presupun.

— Regreţi că ai făcut-o?

— Nu. Regret... Regret că nu am apucat să-i zic ce cred cu adevărat despre el. Regret că nu i-am spus ce am făcut cu tine – ca să-i citesc şocul şi trădarea în privire. Am făcut-o atât de rapid şi a trebuit să-i ţintesc gâtul, iar după aceea m-am întors pe partea cealaltă şi am ascultat – până la final, dar... Ochii verzi îi erau umbriţi. Ai fi vrut să o faci tu?

— Nu.

Şi astfel încheiară subiectul.

Ea se uită la rochia în nuanţe de şofran şi smarald a prietenei sale.

— Rochia asta ţi se potriveşte. Îşi mişcă bărbia spre pieptul Lysandrei. Şi faci minuni şi în cazul lor. Săracii bărbaţi de aici, nu se pot abţine să se uite.

— Crede-mă, nu este o binecuvântare să ai sâni mai mari. Tot timpul mă doare spatele. Lysandra se încruntă la sânii ei plini. De îndată ce îmi voi recăpăta puterile, chestiile astea vor fi primele care vor dispărea.

Aelin chicoti. Lysandra urma să-şi recapete puterile de îndată ce acel turn cu ceas avea să dispară. Încercă să nu se gândească prea mult la

asta.

— Vorbeşti serios?

— Dacă nu ar fi fost Evangeline, cred că m-aş transforma în ceva cu gheare şi colţi şi aş trăi în sălbăticie pentru totdeauna.

— Gata cu luxul?

Lysandra luă o scamă de pe mâneca lui Aelin.

— Bineînţeles că-mi place luxul – crezi că nu iubesc rochiile şi bijuteriile? Dar la urma urmei... sunt înlocuibile. Am ajuns să preţuiesc mai mult oamenii din viaţa mea.

— Evangeline e norocoasă să te aibă.

— Nu mă refeream doar la ea, spuse Lysandra şi îşi muşcă buza plină. Tu – sunt recunoscătoare că te am pe tine.

Aelin ar fi putut să-i răspundă, să-i spună ceva prin care să-i transmită, în mod adecvat, licărul de căldură din inima ei, dacă o femeie slabă şi şatenă nu ar fi ieşit pe uşa bucătăriei. Nelly. Aelin se împinse de la perete şi se îndreptă în grabă spre tejghea, urmată de Lysandra.

— Ai venit să mă vezi pentru o plăcintă? întrebă Nelly.

Lysandra zâmbi frumos, apropiindu-se.

— Se pare că furnizorul nostru de plăcinte a dispărut odată cu Piaţa Umbrelor. Vorbea atât de încet, încât Aelin abia o auzea. Se zvoneşte că ştii unde este.

Ochii albaştri ai lui Nelly părură îngroziţi.

— Nu ştiu nimic despre asta.

Aelin îşi plasă delicat săculeţul pe tejghea, sprijinindu-se astfel încât ceilalţi clienţi şi muncitori să nu o vadă în clipa în care îl împinse spre Nelly,

asigurându-se că monedele răsunară. Monede grele.

— Vrem foarte, foarte mult să mâncăm... plăcintă, zise Aelin, lăsând să i se vadă disperarea. Spune-ne doar unde a plecat!

— Nimeni nu a scăpat cu viaţă din Piaţa Umbrelor.

Bun. Întocmai cum le asigurase Nesryn, Nelly nu vorbea cu uşurinţă. Ar fi părut prea suspect ca Nesryn să o întrebe pe Nelly de vânzătorul de opiu, dar două femei insipide, extrem de bogate? Nimeni nu s-ar fi gândit că e ceva în neregulă.

Lysandra lăsă un alt săculeţ cu monede pe tejghea. Unul dintre muncitori se uită în direcţia lor.

— Am vrea să dăm o comandă, spuse curtezana.

Muncitoarea îşi concentră din nou atenţia asupra clientei sale, neimpresionată. Lysandra îi zâmbi ca o felină.

— Aşadar, Nelly, spune-ne de unde să o luăm.

Din spate, cineva îi rosti numele lui Nelly, iar Nelly se uită printre ele, oftând.

— Au ieşit prin canale, şopti ea, aplecându-se în faţă.

— Am auzit că şi paznicii erau acolo, spuse Aelin.

— Nu destul de departe, în jos. Câţiva s-au dus în catacombele de dedesubt. Încă se ascund acolo. Luaţi-vă gărzile, dar nu le permiteţi să-şi poarte sigiliile. Nu este un loc pentru cei bogaţi.

În catacombe. Aelin nu auzise niciodată de catacombele *de sub* canale. Interesant. Cu paşi

mari, Nelly se întoarse înapoi în brutărie. Aelin se uită la tejghea. Ambii săculeţi cu bani dispăruseră.

Ele se strecurară neobservate din brutărie şi merseră în ritmul celor patru gărzi de corp.

— Ei bine? murmură Nesryn. Am avut dreptate?

— Tatăl tău ar trebui să o concedieze pe Nelly, răspunse Aelin. Dependenţii de opiu sunt nişte angajaţi groaznici.

— Face pâine bună, zise Nesryn şi apoi reveni lângă Chaol, care mergea în urma lor.

— Ce aţi aflat? ceru să ştie Aedion. Şi vrei să-mi explici *de ce* ai avut nevoie să afli informaţii despre Piaţa Umbrelor?

— Răbdare! făcu Aelin. Se întoarse spre Lysandra. Ştii, pun pariu că bărbaţii de pe aici nu ar mai mârâi dacă te-ai transforma într-un leopard-fantomă şi ai mârâi şi tu la ei.

Lysandra ridică din sprâncene.

— Într-un leopard-fantomă?

Aedion înjură.

— Fă-mi o favoare şi nu te transforma niciodată în aşa ceva.

— Ce sunt animalele astea? întrebă Lysandra.

Rowan chicoti în barbă şi se apropie mai mult de Aelin. Ea încercă să-l ignore. Abia dacă îşi vorbiseră toată dimineaţa.

Aedion scutură din cap.

— Diavoli acoperiţi cu blană. Trăiesc la înălţime, în munţii Staghorn şi, în timpul iernii, coboară şi vânează şeptelul. Unii mari ca nişte urşi. Şi mai răi. Şi, după ce termină cu animalele din gospodării, ne vânează pe noi.

Aelin o atinse pe Lysandra pe umăr.

— Par a fi genul tău de animale.

— Sunt albi şi gri, aşa că e greu să-i deosebeşti de stânci şi zăpadă, continuă Aedion. Îţi dai seama că te urmăresc abia când te uiţi fix în ochii lor, de un verde deschis... Zâmbetul îi pieri când Lysandra îl ţintui cu ochii *ei* verzi şi îşi înclină capul.

Deşi nu voia, Aelin râse.

~

— Spune-ne de ce suntem aici! zise Chaol când Aelin se urcă pe o grindă de lemn căzută, din abandonata Piaţă a Umbrelor. Lângă ea, Rowan ţinea în sus o torţă, luminând ruinele – şi trupurile carbonizate. Lysandra se întorsese la bordel, escortată de Nesryn; Aelin se schimbase rapid în costumul ei, pe alee, şi ascunsese rochia în spatele unei lăzi aruncate, rugându-se să nu i-o fure nimeni înainte să se întoarcă.

— Taci o clipă! ceru Aelin, analizând mental tunelurile.

Rowan îi aruncă o privire, iar ea ridică o sprânceană. „Ce este?”

— Ai mai fost aici înainte, zise Rowan. Ai venit să cercetezi ruinele. „De aceea miroseai şi tu a cenuşă.”

— Serios, Aelin? întrebă Aedion. Tu nu dormi niciodată?

Acum o privea şi Chaol, cu toate că poate o făcea doar pentru a evita să se uite la cadavrele împrăştiate pe holuri.

— *Ce* căutai aici în noaptea în care mi-ai întrerupt întâlnirea cu Brullo şi Ress?

Aelin studie tăciunii celor mai vechi tarabe, petele de funingine, mirosurile. Se opri în dreptul unui magazin ale cărui produse erau acum doar cenuşă şi bucăţi sucite de metal.

— Iată-ne! zise ea şi se îndreptă cu paşi mari către standul cioplit în stâncă, ale cărui pietre erau negre, arse.

— Miroase a opiu, se încruntă Rowan.

Aelin dădu uşor cu piciorul peste pământul acoperit de cenuşă, lovind zgura şi resturile. Trebuia să fie undeva – ah! Împrăştie şi mai multă cenuşă, până când aceasta îi murdări cizmele negre şi costumul. În cele din urmă, o piatră mare şi diformă apăru sub picioarele ei, cu o gaură uzată lângă margine.

— Ştiaţi că, în afară de opiu, se zvonea că acest bărbat vindea focul-iadului?

Rowan îi aruncă o privire tăioasă.

Focul-iadului – aproape imposibil de obţinut sau de făcut, mai ales pentru că era atât de letal. Un singur cazan ar fi putut să distrugă jumătate din zidul de apărare al unui castel.

— Desigur, nu mi-a spus niciodată despre asta, continuă Aelin, indiferent cât de des am venit aici. A pretins că nu îl avea; totuşi, avea unele dintre ingrediente prin magazin – toate foarte rare –, aşadar... Trebuie să existe o rezervă pe aici.

Ea trase trapa de piatră şi dezvălui o scară, care cobora în întuneric. Niciunul dintre bărbaţi nu vorbi când duhoarea din canale se răspândi în jur.

Aelin se ghemui, alunecând pe prima treaptă,

iar Aedion se încordă, dar, chibzuit, nu zise nimic în legătură cu faptul că hotărâse să coboare prima. Întunericul cu miros de fum o învălui când continuă să coboare, până ce lovi cu picioarele piatra netedă. În ciuda apropierii lor de râu, aerul era uscat. Rowan coborî după aceea, îndreptându-şi torţa către pietrele antice, dezvăluind un tunel cavernos – şi cadavre.

Erau mai multe cadavre, unele doar nişte movile întunecate în depărtare, sfârtecate de demonii Valg. Spre Avery, în dreapta, erau mai puţine. Probabil că anticipaseră o ambuscadă la gura râului şi plecaseră în cealaltă direcţie – condamnându-se singuri.

Neaşteptând ca Aedion sau Chaol să coboare, Aelin începu să meargă prin tunel, cu Rowan tăcut ca o umbră lângă ea – uitându-se, ascultând. În clipa în care uşa de piatră gemu deasupra lor, închizându-se, ea vorbi în întuneric.

— Când oamenii regelui au incendiat acest loc, dacă focul ar fi atins acea rezervă... Probabil că Rifthold nu ar mai fi existat. Cel puţin nu mahalalele şi, probabil, nici alte cartiere.

— Pe toţi zeii din ceruri! murmură Chaol, la câţiva paşi în spate.

Aelin se opri în dreptul a ceea ce părea un grătar obişnuit, în podeaua canalului. Însă nicio apă nu curgea dedesubt şi doar aerul plin de praf pluti în sus, spre ea.

— Aşa ai de gând să arunci în aer turnul cu ceas – cu focul-iadului, spuse Rowan, ghemuindu-se lângă ea. Dădu să o prindă de cot, în clipa în care ea se aplecă spre grătar, dar nu reuşi. Aelin l-

am văzut în acţiune, l-am văzut distrugând oraşe. Poate să *topească* oameni, literalmente.

— Bun. Atunci, ştim că funcţionează.

Aedion pufni, uitându-se în jos, în bezna de sub grătar.

— Şi ce? Crezi că îşi păstra rezerva acolo, jos? În cazul în care avea o părere profesionistă despre focul-iadului, o ţinea pentru el.

— Aceste canale erau prea publice, dar trebuia să o ţină aproape de piaţă, răspunse Aelin, smulgând grătarul. Acesta cedă, iar mirosul lui Rowan o învălui când acesta se aplecă să-l dea la o parte.

— Acolo miroase a praf şi a oase, zise Rowan. Gura i se strâmbă. Dar tu bănuiai deja asta.

— Asta ai vrut să afli de la Nelly – unde se ascundea, zise Chaol de la câţiva metri distanţă. Ca să ţi-l poată vinde.

Aelin aprinse o bucată de lemn de la torţa lui Rowan. Cu grijă, o poziţionă chiar sub marginea găurii din faţa ei, iar flacăra lumină până la o adâncime de aproximativ trei metri caldarâmul de dedesubt.

Un vânt suflă din spate, spre gaură. În aceasta. Ea puse flacăra deoparte şi se aşeză pe marginea găurii, cu picioarele atârnând în bezna de dedesubt.

— Ceea ce Nelly nu ştie încă e că, de fapt, negustorul de opiu a fost prins în urmă cu două zile. Oamenii regelui l-au ucis pe loc. Ştii, uneori chiar cred că Arobynn nu ştia dacă vrea să mă ajute cu adevărat sau nu. Faptul că el îi menţionase acest lucru, nonşalant, în timpul cinei,

o făcuse să se gândească, să plănuiască.

— Aşadar, acum, rezerva lui din catacombe e nepăzită, murmură Rowan.

Ea privi în bezna de dedesubt.

— Cine o găseşte, o păstrează, spuse ea şi sări.

Capitolul 50

— Cum au păstrat secret acest loc nenorociţii aceia? şopti Aelin, întorcându-se către Chaol.

Toţi patru stăteau în capătul unei scări mici; dincolo de ei, spaţiul cavernos era luminat de pâlpâirea aurie a torţelor pe care le ţineau Aedion şi Rowan.

Chaol clătina din cap, cercetând spaţiul. Nu se zărea nici urmă de saprofagi, slavă zeilor!

— Legenda spune că Piaţa Umbrelor a fost construită pe oasele zeului adevărului.

— Ei bine, partea cu oasele e corectă.

În fiecare perete, erau aranjate cu măiestrie cranii şi oase şi toţi pereţii, chiar şi tavanul, fuseseră construite din ele. Până şi podeaua din capătul scărilor era presărată cu oase de diverse mărimi şi forme.

— Nu sunt nişte catacombe obişnuite, spuse Rowan, lăsând jos torţa. Acesta a fost un templu.

Într-adevăr, în spaţiul imens se aflau altare, bănci şi chiar un bazin cu o oglindire întunecată. Şi mai multe se întindeau departe, în umbre.

— Scrie ceva pe oase, zise Aedion, păşind pe trepte şi pe podeaua de oase.

Aelin avu o grimasă.

— Ai grijă! exclamă Rowan când Aedion se

îndreptă spre cel mai apropiat perete.

Verişoara lui ridică leneşă o mână, făcându-i semn să îl lase în pace.

— Scrie în toate limbile şi toate cuvintele sunt scrise de mâini diferite, se miră Aedion, ţinând torţa sus, în timp ce se mişca de-a lungul peretelui. Ascultaţi ce scrie aici: „Sunt o mincinoasă. Sunt o hoaţă. I-am furat soţul surorii mele şi am râs când am făcut-o.” Făcu o pauză. Apoi, citi în gând şi altceva. Nimic din ce scrie aici... Nu cred că aceştia au fost oameni buni.

Aelin cercetă cu atenţie templul din oase.

— Ar trebui să ne mişcăm repede, spuse ea.

— Al naibii de repede. Aedion, ocupă-te de peretele acela; Chaol, du-te în centru; Rowan, în dreapta! Eu mă voi uita în spate. Aveţi grijă pe unde vă ţineţi torţele! Dacă, fără să vrea, ar fi pus o torţă în apropierea focului-iadului, ar fi avut nevoie de ajutorul zeilor. Ea coborî treptele, una câte una. Apoi şi pe ultima, ajungând pe podeaua din oase. O străbătu un fior şi, din instinct, aruncă o privire spre Rowan. Chipul lui încordat îi dezvălui tot ce avea nevoie să ştie.

— Acesta este un loc malefic, spuse el, cu toate acestea.

Chaol trecu pe lângă ei cu paşi mari şi cu sabia scoasă.

— Atunci, hai să găsim rezerva asta de focul-iadului şi să ieşim! Corect.

Peste tot în jurul lor, orbitele goale ale craniilor din pereţi, din structuri şi din stâlpii din centrul încăperii păreau să îi privească.

— Se pare că acest zeu al adevărului, spuse

Aedion, din dreptul peretelui pe care îl cerceta, a fost, mai degrabă, un Devorator de Păcate. Ar trebui să citiţi câteva dintre lucrurile pe care le-au scris oamenii – lucrurile oribile pe care le-au făcut. Cred că acesta era locul în care trebuiau să fie îngropaţi şi să-şi mărturisească păcatele pe oasele altor păcătoşi.

— Nu e de mirare că nimeni nu voia să vină aici, mormăi Aelin, înaintând cu paşi mari în întuneric.

Templul se continua la nesfârşit, iar ei găsiră provizii, însă nici urmă de saprofagi sau de alţi locuitori. Droguri, bani, bijuterii, toate ascunse în interiorul craniilor şi într-unele dintre criptele din oase de pe podea. Însă focul-iadului nu se zărea pe nicăieri. Singurele sunete care se auzeau erau cele ale paşilor lor prudenţi pe podeaua de oase.

Aelin se aventură din ce în ce mai departe în beznă. Curând, Rowan părăsi partea lui de templu şi o urmă, explorând alcovurile şi micile holuri care se ramificau în întunericul liniştit.

— Limbajul, îi spuse Aelin. E din ce în ce mai vechi, cu cât mergem înapoi. Mă refer la modul în care sunt scrise cuvintele.

Din locul în care deschisese cu grijă un sarcofag, Rowan se întoarse în direcţia ei. Ea se îndoia că un om obişnuit ar fi fost în stare să mute lespedea de deasupra.

— Unii chiar şi-au datat mărturisirile. Tocmai am văzut una de acum şapte sute de ani.

— Eu sunt chiar tânăr, prin comparaţie.

El îi zâmbi crispat. Ea se uită repede în altă parte. Podeaua din oase scoase un zgomot când

păşi către ea.

— Aelin!

Ea simţi un nod în gât, uitându-se îngrozită la un os cioplit, din apropierea capului ei. „Când aveam douăzeci de ani, am ucis un om de plăcere şi nu am mărturisit nimănui, niciodată unde l-am îngropat. I-am păstrat osul degetului într-un sertar.” Data era de acum nouă sute de ani. Nouă sute...

Aelin cercetă întunericul. Dacă Piaţa Umbrelor exista de pe vremea lui Gavin, atunci acest loc trebuia să fi fost construit înainte sau cam în aceeaşi perioadă.

Zeul adevărului... O extrase pe Damaris din teaca din spate.

— Ce e? întrebă Rowan, tensionat.

Ea examină lama perfectă.

— Sabia Adevărului. Aşa îi spuneau lui Damaris. Legenda spune că purtătorul – Gavin – vedea adevărul când o mânuia.

— Şi?

— Mala a binecuvântat-o pe Brannon, iar ea a binecuvântat-o pe Goldryn. Privi în întuneric. Şi dacă a existat un zeu al adevărului – un Devorator de Păcate? Dacă l-a binecuvântat pe Gavin, împreună cu această sabie?

Rowan privea acum spre bezna antică.

— Crezi că Gavin a folosit acest templu.

Aelin cântări sabia măreaţă în mâini.

— Ce păcate ai mărturisit, Gavin? şopti ea în întuneric.

~

Pătrunseră adânc în tuneluri, atât de adânc, încât în clipa în care strigătul triumfător al lui Aedion – „Am găsit-o!” – ajunse la urechile lui Aelin şi ale lui Rowan, ea abia îl auzi. Şi nu-i prea păsă.

Nu când ajunse în dreptul peretelui din spate – peretele din spatele altarului spaţiului care fusese, fără îndoială, templul iniţial. Aici, oasele aproape se sfărâmau din cauza vechimii, iar scrisul era aproape imposibil de citit. Peretele din spatele altarului era din piatră pură – marmură albă – şi acoperit de semne Wyrd, sculptate.

Şi, în mijloc, se afla o imagine gigantică a Ochiului Elenei. Frig. Era atât de frig acolo, încât suflau nori de aburi, care se amestecau între ei.

— Oricine ar fi fost acest zeu al adevărului, nu a fost un zeu binevoitor, murmură Rowan, ca şi când s-ar fi străduit să nu-l audă cei morţi.

Nu; cu un templu construit din oasele ucigaşilor, ale hoţilor şi ale altora mai răi, ea se îndoia că acest zeu se numărase printre cei preferaţi de oameni. Nu era de mirare că fusese dat uitării.

Aelin se apropie de piatră. În mâna ei, Damaris deveni de gheaţă – degetele i se răsfirară rigid, iar ea scăpă sabia pe podeaua altarului şi se feri. Sabia se izbi de oase ca un tunet.

Într-o clipă, Rowan ajunse lângă ea, cu sabia scoasă. Peretele de piatră din faţa lor gemu. Începu să se deplaseze, iar simbolurile se rotiră, modificându-se. Îşi aminti cuvintele: „Doar cu

Ochiul poate cineva să vadă corect”.

— Sincer, spuse Aelin în clipa în care peretele încetă, în cele din urmă, să se rearanjeze, în vecinătatea sabiei. Un nou şir complicat de semne Wyrd se formase. Nu ştiu de ce aceste coincidenţe continuă să mă surprindă.

— Poţi să citeşti? întrebă Rowan. Aedion îi strigă, iar Rowan îi răspunse, spunându-le amândurora să vină.

Aelin privea fix la semnele sculptate.

— S-ar putea să dureze o vreme.

— Fă-o! Nu cred că am găsit acest loc din întâmplare.

Aelin se cutremură. Nu – nimic nu se petrecea din întâmplare. Nu când era vorba despre Elena şi cheile Wyrd. Răsuflă aşadar adânc şi începu.

— Scrie... despre Elena şi Gavin, spuse ea. Primul panou de aici – şi arătă spre un şir de simboluri – îi descrie drept primii regi ai Adarlanului, descrie cum au fost împerecheaţi. Apoi... se întoarce în trecut. La război.

Paşii răsunară şi lumina pâlpâi când Aedion şi Chaol ajunseră lângă ei. Chaol fluieră.

— Am un sentiment rău în legătură cu asta, spuse Aedion. Se încruntă la imaginea gigantică a Ochiului, apoi la cea de la gâtul lui Aelin.

— Faceţi-vă comozi! zise ea. Aelin mai citi câteva rânduri, descifrând şi decodând. Atât de dificil – semnele Wyrd erau atât de al naibii de dificil de citit. Descrie războaiele cu demonii Valgi care au fost lăsaţi aici după Primul Război şi... Mai citi o dată rândul. „Şi, de această dată, Valgii au fost conduşi...” Sângele îi îngheţă. „De unul dintre

cei trei regi – de regele care a rămas închis aici, după ce poarta a fost sigilată. Se spune că a te uita la un rege – la un rege Valg, înseamnă să priveşti…” Clătină din cap. Nebunie? Disperare? Nu ştiu acel simbol. El putea să ia orice formă, dar acum li se înfăţişa ca un bărbat chipeş, cu ochi aurii. Ochii regilor Valg. Ea examină cu atenţie următorul panou. Nu îi ştiau adevăratul nume, aşa că l-au numit Erawan, Regele Întunecat.

— Atunci Elena şi Gavin s-au luptat cu el, colierul tău magic le-a salvat pielea, iar Elena l-a strigat pe numele lui adevărat, atrăgându-i suficient de mult atenţia pentru ca Galvin să-l ucidă, spuse Aedion.

— Da, da, zise Aelin fluturând o mână. Dar – nu.

— Nu? întrebă Chaol.

Aelin citi mai departe, iar inima i se opri o secundă.

— Ce este? ceru Rowan să ştie, ca şi când urechile lui de Fae i-ar fi auzit bătăile încete ale inimii.

Ea înghiţi cu greu, trecându-şi un deget tremurând pe sub un şir de simboluri.

— Aceasta… Aceasta este mărturisirea lui Gavin. De pe patul său de moarte.

Niciunul din ei nu vorbi.

Vocea îi tremură când rosti:

— Nu l-au ucis, rosti ea, cu voce tremurândă. Nu cu sabia, cu focul, cu apa sau cu orice ar fi putut să-l omoare pe Erawan sau să-i distrugă trupul. Ochiul… Aelin atinse colierul cu mâna; metalul era cald. Ochiul l-a stăpânit. Doar pentru

scurt timp. Nu – nu l-a stăpânit. Ci... l-a adormit?

— Am un sentiment foarte, *foarte* rău în legătură cu asta, spuse Aedion.

— „Aşa că i-au construit un sarcofag din fier şi dintr-un fel de piatră indestructibilă. Şi l-au aşezat într-un mormânt sigilat, sub un munte – într-o criptă atât de întunecată... atât de întunecată încât nu pătrundeau nici aerul, nici lumina. Pe labirintul de uşi, citi ea în continuare, au pus simboluri care nu puteau fi descifrate de niciun hoţ, de nicio cheie sau forţă."

— Vrei să spui că nu l-au ucis pe Erawan, zise Chaol.

Ea îşi aminti că Gavin fusese eroul din copilărie al lui Dorian. Şi că povestea fusese o minciună. *Elena* o minţise...

— Unde l-au îngropat? întrebă Rowan în şoaptă.

— L-au îngropat... Mâinile îi tremurară atât de tare, încât le lăsă pe lângă corp. L-au îngropat în Munţii Negri şi au construit o fortăreaţă peste mormânt, astfel încât familia nobilă care locuia deasupra să-l poată păzi pentru totdeauna.

— În Adarlan nu există Munţii Negri, spuse Chaol.

Lui Aelin i se uscă gura.

— Rowan, zise ea încet. Cum spui „Munţii Negri" în Limba Veche?

O pauză, urmată de o respiraţie slabă.

— Morath, răspunse Rowan.

Ea se întoarse către ei, cu ochii mari. Pentru o clipă, nu făcură decât să se holbeze unii la alţii.

— Care sunt şansele, întrebă ea, ca regele să-

şi trimită forţele la Morath din întâmplare?

— Care sunt şansele, replică Aedion, ca ilustrul nostru rege să fi dobândit o cheie care poate descuia orice uşă – chiar şi o uşă dintre lumi – şi ca mâna lui dreaptă să deţină, întâmplător, chiar locul în care este îngropat Erawan?

— Regele este nebun, rosti Chaol. Dacă plănuieşte să-l trezească pe Erawan...

— Cine spune că nu a făcut-o deja? întrebă Aedion.

Aelin se uită la Rowan, care afişa o expresie sumbră. „Dacă există un rege Valg în lumea aceasta, trebuie să ne mişcăm repede. Să punem mâna pe cheile Wyrd şi să-i alungăm pe toţi înapoi, în gaura lor de iad."

Ea dădu aprobator din cap.

— Totuşi, de ce acum? Are cheile de cel puţin un deceniu. De ce să-l aducă acum pe Valg?

— Ar avea sens, răspunse Chaol, dacă ar face-o anticipând trezirea lui Erawan. Ca să aibă o armată pregătită, pe care el să o conducă.

Aelin respira superficial.

— Solstiţiul de vară e peste zece zile. Dacă apelăm la magie în timpul solstiţiului, când soarele e cel mai puternic, e foarte posibil ca şi puterea mea să fie mai mare. Se întoarse către Aedion.

— Spune-mi că ai găsit o cantitate mare de focul-iadului.

Mişcarea capului său nu fu atât de liniştitoare pe cât sperase ea.

Capitolul 51

Manon şi Cele Treisprezece stăteau în jurul unei mese, într-o cameră aflată în adâncul barăcilor vrăjitoarelor.

— Ştiţi de ce v-am chemat aici, spuse Manon.

Niciuna dintre ele nu răspunse; niciuna nu se aşeză. Nu prea vorbiseră cu ea de când măcelăriseră tribul acela, în munţii Colţul Alb. Şi apoi, astăzi – mai multe veşti. Mai multe cereri.

— Ducele mi-a cerut să aleg un alt sabat. Un sabat Cioc-negru. Tăcere.

— Mi-ar plăcea să vă aud sugestiile.

Ele nu se uitară în ochii ei. Nu rostiră niciun cuvânt. Manon scrâşni din dinţii de fier.

— Îndrăzniţi să mă sfidaţi?

Sorrel îşi drese gâtul, concentrându-se asupra mesei.

— Pe tine niciodată, Manon. Dar sfidăm dreptul viermelui aceluia de om de a se folosi de corpurile noastre ca şi când ar fi ale lui.

— Marea voastră Vrăjitoare a dat ordine care vor fi *ascultate.*

— La fel de bine ai putea să le numeşti pe Cele Treisprezece, replică Asterin, singura dintre ele care o privea direct pe Manon. Încă avea nasul umflat şi vânăt din cauza bătăii. Pentru că am prefera o asemenea soartă, decât să le numim pe surorile noastre.

— Şi voi toate sunteţi de acord cu asta? Doriţi să daţi naştere unor demoni, până când vă veţi distruge trupurile?

— Facem parte din clanul Cioc-negru, zise

Asterin, cu bărbia ridicată. Nu suntem sclavele nimănui şi nu vom fi folosite ca atare. Şi, dacă preţul pe care trebuie să-l plătim e să nu ne mai întoarcem niciodată în Pustiuri, atunci aşa să fie.

Niciuna dintre celelalte nu se clinti. Se întâlniseră toate – discutaseră despre asta în prealabil. Despre ce să-i spună. Ca şi când ar fi fost nevoie să o ia cu binişorul.

— Aţi mai stabilit şi altceva în mica voastră şedinţă de consiliu?

— Există nişte... lucruri, Manon, rosti Sorrel. Lucruri pe care trebuie să le auzi.

Trădare – asta era ceea ce muritorii numeau „trădare”.

— Nu dau doi bani pe ce aţi îndrăznit, voi, proastelor, să credeţi că *trebuie* să aud. Nu trebuie să vă aud spunând decât „Da, Aripă Conducătoare”. Şi numele unui *blestemat de sabat.*

— Alege singură unul, izbucni Asterin.

Vrăjitoarele se mişcară. Asta nu făcea parte din plan, nu-i aşa? Manon merse apăsat în jurul mesei, către Asterin, trecând pe lângă celelalte vrăjitoare, care nu îndrăzniră să se întoarcă, pentru a o privi.

— Din momentul în care ai intrat în această Breaslă, nu ai fost bună de nimic. Nu-mi pasă dacă ai zburat lângă mine un secol – te voi ucide ca pe o javră lătrătoare ce eşti...

— Fă-o, şuieră Asterin. *Rupe-mi gâtul.* Bunica ta va fi mândră că, în cele din urmă, ai făcut-o.

Sorrel era în spatele lui Manon.

— E o provocare? zise Manon prea calmă.

Ochii negri punctaţi cu auriu ai lui Asterin

dansară.

— Este o...

Dar uşa se deschise şi se închise.

Un tânăr cu păr auriu era acum în cameră, colierul său din piatră neagră strălucind în lumina torţelor.

~

El nu ar fi trebuit să intre.

Vrăjitoarele fuseseră peste tot, iar Manon trimisese santinele din alt sabat ca să păzească holurile, astfel încât niciunul dintre oamenii ducelui să nu le ia prin surprindere.

Ca una, Cele Treisprezece se întoarseră către tânărul chipeş. Şi, ca una, tresăriră când el le zâmbi, iar un val de întuneric le izbi. Un întuneric fără sfârşit, dincolo de care nici măcar Manon nu putea să vadă şi...

Şi Manon se afla din nou în faţa acelei vrăjitoare Crochan, cu un pumnal în mână.

„Ne e milă de voi... pentru ceea ce le faceţi copilelor voastre... Le forţaţi să ucidă şi să rănească, şi să urască, până când nu le mai rămâne nimic din voi în interior. De aceea eşti aici, Manon, plânsese vrăjitoarea Crochan. Din cauza ameninţării pe care ai reprezentat-o pentru acel monstru căruia îi spui bunică, în clipa în care ai ales mila şi ai salvat viaţa rivalei tale.”

Manon scutură violent din cap, clipind. Apoi, imaginea dispăru. Rămăsese doar întunericul şi Cele Treisprezece, care strigau una la cealaltă,

care se luptau şi...

Elide spusese că un tânăr cu părul auriu se aflase în acea cameră, cu vrăjitoarele Picioare-galbene.

Manon începu să umble prin întuneric, mişcându-se prin cameră cu ajutorul amintirii şi al mirosului. Câteva dintre Cele Treisprezece erau în apropiere; unele se sprijineau cu spatele de pereţi. Iar duhoarea nelumească a bărbatului, a demonului din el...

Mirosul o învălui, iar Manon o scoase pe Spintecă-Vânt.

Apoi, el era acolo, chicotind în clipa în care cineva – Ghislaine – începu să ţipe. Până atunci, Manon nu auzise acel sunet. Nu o auzise niciodată pe vreuna dintre ele ţipând de... de teamă. Şi de durere.

Manon se repezi într-o fugă oarbă şi îl dărâmă la pământ. Fără sabie – nu voia să-l execute cu sabia. Lumina trosni în jurul ei, iar ea îi văzu chipul frumos şi acel colier.

— Aripă Conducătoare, rânji el, cu un glas care nu era din această lume.

Manon îl ţinea cu mâinile de gât, strângându-l, unghiile ei sfâşiindu-i pielea.

— Ai fost trimis aici? dori ea să ştie.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui – iar intenţiile criminale din aceştia se potoliră.

— Pleacă, şuieră el.

Manon nu făcu ce i se ceruse.

— *Ai fost trimis aici?* urlă ea.

Tânărul se ridică în capul oaselor, dar Asterin era acolo, ţinându-i picioarele nemişcate.

— Fă-l să sângereze, zise ea, din spatele lui Manon.

Creatura continuă să se zbată. Şi, în întuneric, unele dintre Cele Treisprezece încă ţipau în agonie şi teroare.

— *Cine te-a trimis?* urlă Manon.

Ochii lui se transformară – devenind albaştri, clari.

— Omoară-mă, rosti el, cu vocea unui tânăr. Te rog – te rog, omoară-mă. Roland – numele meu era Roland. Spune-i...

Apoi, întunericul se răspândi din nou în ochii lui, împreună cu panica pură, cauzată de orice ar fi văzut pe chipul lui Manon şi în al lui Asterin, peste umărul ei. Demonul din bărbat ţipă.

— *Pleacă!*

Auzise şi văzuse destul. Manon strânse mai tare, unghiile ei de fier sfâşiind carnea şi muşchii muritorului. Negru, sângele rău mirositor îi unse mâna, iar ea se înfipse mai tare în el, până când ajunse la os şi i-l tăie, capul lui căzând cu un zgomot surd pe podea. Manon ar fi putut să jure că oftase.

Întunericul se risipi, iar Manon fu imediat în picioare, sângele curgându-i de pe mâini, în vreme ce ea analiza răul făcut. Ghislaine plângea în hohote într-un colţ, toată culoarea dispărându-i din pielea măslinie. Thea şi Kaya erau amândouă plânse şi tăcute, două iubite care se uitau una la cealaltă cu gura căscată. Şi Edda şi Briar, ambele ei Umbre, amândouă născute şi crescute în întuneric... se sprijineau în mâini şi în genunchi, vomitând. Chiar în dreapta gemenelor-demon cu

ochi verzi, Faline şi Fallon.

Restul Celor Treisprezece erau nevătămate. Încă roşii la faţă, unele suspinând din cauza valului de furie şi energie, dar... erau bine. Doar unele dintre ele fuseseră vizate? Manon se uită la Asterin – la Sorrel, la Vesta, la Lin şi la Imogen. Apoi, la cele care fuseseră secătuite. Toate îi întâlniră privirea de această dată. „Pleacă”, ţipase demonul – ca şi când ar fi fost surprins şi speriat. După ce se uitase în ochii ei.

Cele care fuseseră afectate... ochii lor aveau culori obişnuite. Erau căprui, albaştri şi verzi. Dar cele care nu fuseseră... Aveau ochi negri, împestriţaţi cu auriu.

Iar când el o privise pe Manon în ochi... Ochii aurii fuseseră întotdeauna apreciaţi printre vrăjitoarele Cioc-negru. Ea nu se întrebase niciodată de ce.

Însă acum nu era momentul. Nu când sângele care duhnea îi înmuia pielea.

— Acesta a fost un memento, spuse Manon, iar vocea ei ricoşă sec în pietre. Ieşi din cameră. Le lăsă singure. Scăpaţi de cadavru!

~

Manon aşteptă până când Kaltain rămase singură, plutind în sus, pe una dintre scările uitate, în spirală, din Morath, înainte să se năpustească asupra ei.

Femeia nu clipi în clipa în care Manon o ţintui la perete, înfigându-şi unghiile de fier în umerii ei

dezgoliţi şi lipsiţi de culoare.

— De unde vine focul-umbră?

Ochii negri şi goi îi întâlniră pe ai ei.

— De la mine.

— De ce de la tine? Ce fel de magie este? Putere Valg?

Manon se uită cu atenţie la colierul de la gâtul delicat al femeii.

Kaltain afişă un zâmbet frânt.

— A fost al meu – de la început. Apoi, a fost... contopit cu o altă sursă. Şi acum este puterea fiecărei lumi, a fiecărei vieţi.

Prostii. Manon o împinse mai tare în piatra întunecată.

— Cum îţi dai jos colierul acela?

— Nu poate fi dat jos.

Manon îşi arătă dinţii.

— Şi ce vrei să faci cu noi? Să ne pui coliere?

— Vor regi, şopti Kaltain, ochii strălucindu-i cu o încântare ciudată, bolnavă. Regi puternici. Nu pe voi.

Alte aiureli. Manon mârâi – dar, apoi, o mână delicată îi atinse încheietura mâinii. Şi o arse. O, *pe toţi zeii,* o ardea, iar oasele i se topeau, unghiile ei de fier se transformaseră în minereu topit, iar sângele îi fierbea...

Manon se îndepărtă de Kaltain şi, doar ţinând-o de încheietura mâinii, îşi dădu seama că rănile nu erau adevărate.

— Te voi omorî, şuieră Manon.

Dar focul-umbră dansa în vârful degetelor lui Kaltain chiar şi când chipul femeii nu mai afişa nicio expresie. Fără un cuvânt, ca şi când nu ar fi

făcut nimic, Kaltain urcă scările şi dispăru.

Singură pe casa scării, Manon îşi legănă braţul, ecoul durerii reverberându-i încă prin oase. Măcelărirea acelui trib cu Spintecă-Vânt fusese un gest plin de milă, îşi zise în sinea ei.

Capitolul 52

După ce părăsiră templul Devoratorului de Păcate, Chaol se miră de cât de ciudat era să lucreze cu Aelin şi cei de la Curtea ei. Cât de ciudat era să nu se certe deloc cu ea.

Având în vedere cât de multe erau de făcut, nici măcar nu ar fi trebuit să meargă cu ei. Jumătate dintre rebeli plecaseră din Rifthold, din ce în ce mai mulţi fugind în fiecare zi, iar cei care rămâneau încercau să se mute în alt oraş. Îi ţinuse sub control cât putuse de mult, bazându-se pe Nesryn să-l susţină ori de câte ori începeau să aducă vorba despre trecutul lui comun cu regele. Încă dispăreau oameni, încă erau executaţi – încă mai salvau, cât de des puteau, oameni de pe eşafodurile pe care urmau să fie măcelăriţi. Avea să continue să facă asta până când ar fi rămas singurul rebel din oraş; avea să rămână să-i ajute, să-i protejeze. Dar dacă ceea ce aflaseră despre Erawan era adevărat...

Zeii să îi ajute pe toţi.

Înapoi pe strada din oraş, el se întoarse la timp ca să-l vadă pe Rowan oferindu-se să o ajute pe Aelin să iasă din canale. Ea păru să ezite, dar îi apucă mâna care o cuprinse pe a ei. Formau o echipă puternică, de nezdruncinat. Prinţul Fae o

ridică şi o ajută să stea în picioare. Niciunul nu-i dădu celuilalt drumul imediat.

Chaol aşteptă chinul şi freamătul geloziei, aşteptă ca fierea acesteia să-l înţepe. Dar nu se întâmplă nimic. Simţi doar o urmă de uşurare că, poate... Că Aelin îl avea pe Rowan.

Poate că îşi plângea singur de milă, hotărî el.

Se auziră nişte paşi, iar ei toţi încremeniră, cu armele scoase, tocmai când...

— Vă caut de o oră, spuse Nesryn, ieşind în grabă din umbrele aleii. Ce se... Le observă chipurile sumbre. Lăsaseră focul-iadului acolo jos, ascuns într-un sarcofag, ca să fie în siguranţă – şi ca să evite să fie toţi topiţi, în cazul în care lucrurile ar fi luat o întorsură groaznică.

Chaol era surprins că Aelin îi permisese să ştie atât de multe – cu toate că nu îi povestise *cum* plănuise să intre în castel.

„Spune-le lui Ress, şi Brullo, şi celorlalţi să stea naibii departe de turnul cu ceas”, fusese singurul ei avertisment. Aproape că îi ceruse să-i spună ce planuri avea pentru ceilalţi nevinovaţi din castel, dar... Fusese bine. Să aibă parte de o după-amiază fără certuri, fără să-l urască nimeni. Să simtă că făcea parte din grupul lor.

— Te voi pune la curent mai târziu, îi zise Chaol. Însă Nesryn era palidă la faţă. Ce s-a întâmplat?

Aelin, Rowan şi Aedion se apropiară încet de ei, cu acea tăcere nefirească şi nemuritoare.

Nesryn îşi îndreptă umerii.

— Am primit veşti de la Ren. A avut o mică problemă la graniţă, dar este bine. Are un mesaj

pentru tine – pentru noi. Îşi dădu pe spate o şuviţă din părul brunet. Mâna îi tremură uşor.

Chaol se pregăti, se luptă cu impulsul de a-i apuca braţul.

— Regele, continuă Nesryn, a strâns o armată jos, în Morath, sub supravegherea Ducelui Perrington. Paznicii Valg din jurul Riftholdului sunt primii. Se îndreaptă şi mai mulţi spre noi.

Aşadar, soldaţi pedeştri Valg. Părea că Morath ar fi putut să fie, la fel de bine, primul sau ultimul lor câmp de luptă.

Aedion îşi înclină capul, Lupul încarnat.

— Câţi sunt?

— Prea mulţi, răspunse Nesryn. Nu am reuşit să-i numărăm pe toţi. Unii sunt campaţi în interiorul munţilor care înconjoară tabăra de război – nu ies niciodată toţi, niciodată la vedere. Dar e o armată mai mare decât orice a adunat până acum.

Lui Chaol i se umeziră palmele din cauza transpiraţiei.

— Şi, mai mult decât atât, zise Nesryn, cu voce răguşită, regele are acum o cavalerie aeriană de vrăjitoare Dinţi-de-fier – o oaste de trei mii de capete – care s-au antrenat în secret în Trecătoarea Ferian, să călărească balaurii pe care regele a reuşit, cumva, să-i creeze şi să-i crească.

Pe toţi zeii!

Aelin îşi înălţă capul, uitându-se la peretele din cărămidă ca şi când ar fi putut să vadă armata aeriană acolo, mişcarea dezvăluindu-i şirul de cicatrice din jurul gâtului.

Dorian – aveau nevoie de Dorian pe tron. Trebuia să pună capăt acestei situaţii.

— Eşti sigură? întrebă Aedion.

Rowan o privea fix pe Nesryn, cu faţa unui războinic rece şi calculat şi, totuşi – totuşi, reuşise cumva să se apropie de Aelin.

— Am pierdut mulţi spioni ca să obţinem aceste informaţii, rosti Nesryn gâtuit.

Chaol se întrebă câţi dintre ei îi fuseseră prieteni.

Aelin vorbi cu o voce hotărâtă şi dură.

— Doar ca să mă asigur că am înţeles bine: acum ne confruntăm cu trei mii de vrăjitoare Dinţi-de-fier, însetate de sânge şi călare pe balauri. Şi cu o oaste de soldaţi mortali, care se adună în sudul Adarlanului şi care, probabil, vor rupe orice alianţă dintre Terrasen şi regatele sudice.

Lăsând Terrasenul de izbelişte. *„Spune-o,* o imploră Chaol în tăcere. *Spune că ai nevoie de Dorian – liber şi în viaţă.”*

— Melisande ar putea să se unească cu noi, căzu pe gânduri Aedion. Îl ţintui pe Chaol cu o privire evaluatoare – cu privirea unui general. Crezi că tatăl tău ştie de balauri şi de vrăjitoare? Anielle este cel mai apropiat oraş de Trecătoarea Ferian.

Sângele îi îngheţă în vene. De aceea îşi dorise atât de mult tatăl lui să-l aducă acasă? Anticipă următoarea întrebare a lui Aedion, înainte ca generalul să vorbească.

— Nu poartă un inel negru, zise Chaol. Dar mă îndoiesc de faptul că ar fi un aliat agreabil – asta dacă s-ar deranja să se alieze cu tine.

— Ne vom gândi la toate acestea, spuse Rowan, dacă va fi cazul să străpungem liniile sudice. Pe toţi zeii, chiar discutau despre asta!

Războiul – războiul se apropia. Şi era posibil ca nu toţi să supravieţuiască.

— Deci, ce mai aşteaptă? întrebă Aedion, mergând de colo-colo. De ce nu atacă acum?

Vocea lui Aelin era calmă – rece.

— Pe mine. Mă aşteaptă să fac o mişcare.

Niciunul dintre ei nu o contrazise.

Alungându-şi roiul de gânduri, Chaol vorbi încordat.

— Altceva?

Nesryn băgă mâna în tunică şi scoase o scrisoare. I-o înmână lui Aedion.

— De la mâna ta dreaptă. Toţi îşi fac griji pentru tine.

— În josul străzii este o tavernă. Lasă-mă cinci minute şi îţi voi da un răspuns, zise Aedion, îndepărtându-se deja. Nesryn îl urmă, făcându-i semn cu capul lui Chaol, în tăcere.

— Ne vedem acasă, le spuse generalul, peste umăr, lui Rowan şi lui Aelin, gluga lui grea ascunzându-i trăsăturile care l-ar fi putut da de gol.

Întâlnirea luă sfârşit.

Dar, din senin, Aelin vorbi.

— Mulţumesc.

Nesryn se opri, ştiind, cumva, că regina vorbise cu ea.

Aelin îşi duse o mână în dreptul inimii.

— Pentru tot ce rişti – mulţumesc.

Privirea lui Nesryn licări când îi zise „Trăiască regina!” însă Aelin deja se întorsese.

Nesryn îi întâlni privirea lui Chaol, care îi urmă pe ea şi pe Aedion.

O armată indestructibilă, poate condusă de

Erawan, dacă regele din Adarlan ar fi fost suficient de nebun încât să-l trezească. O armată care ar fi putut să strivească orice rezistenţă umană.

Dar... dar poate că nu, dacă ei s-ar fi aliat cu cei care foloseau magia. Şi dacă aceştia ar mai fi vrut să se deranjeze să le salveze lumea, după tot ce pătimiseră.

~

— Vorbeşte-mi! îi ceru Rowan din spate, în vreme ce Aelin mergea furioasă pe străzi.

Nu putea. Nu putea să-şi formuleze gândurile, darămite cuvintele.

Câţi spioni şi rebeli îşi pierduseră vieţile ca să obţină acele informaţii? Şi cât de groaznic urma să fie când *ea* avea să trimită oamenii la moarte – când va trebui să-şi privească soldaţii măcelăriţi de acei monştri? Chiar dacă Elena o ajutase în seara asta, conducându-l, cumva, pe acel negustor de opiu la templul Devoratorului de Păcate, ca ei să-l găsească, nu îi era recunoscătoare, în mod deosebit.

— Aelin, rosti Rowan, destul de încet încât să-l audă doar ea şi şobolanii de pe alee.

Abia îi supravieţuise Babei Picioare-galbene. Cum ar fi putut *cineva* să supravieţuiască unei armate de vrăjitoare antrenate în luptă?

El o apucă de cot, forţând-o să se oprească.

— Vom înfrunta asta împreună, îi şopti el, ochii strălucindu-i puternic, iar caninii lucindu-i. Aşa cum am făcut-o în trecut. Indiferent de cum s-ar sfârşi.

Ea tremură – tremură ca o laşă blestemată – şi se smulse din strânsoarea lui, îndepărtându-se în grabă. Nici măcar nu ştia unde se ducea – ştia doar că trebuia să meargă, să găsească o cale prin care să se orânduiască, să orânduiască lumea, înainte de a se opri din mers; altfel, nu avea să se mai mişte niciodată.

Balauri. Vrăjitoare. O armată nouă, şi mai mare. Aleea o înghesui, îngustându-se la fel de mult ca unul dintre acele tuneluri înfundate din canale.

— Vorbeşte-mi! repetă Rowan, mergând la o distanţă respectabilă în urma ei.

Ea cunoştea aceste străzi. Câteva cvartale mai jos, avea să găsească una dintre intrările canalizării Valg. Poate că avea să sară înăuntru şi să-i hăcuiască pe câţiva. Să afle ce ştiau despre Erawan, Regele Întunecat, şi dacă încă mai dormea sub acel munte. Poate că nici măcar nu avea să se mai sinchisească să le pună întrebări.

O mână mare şi puternică o apucă de cot, trăgând-o lângă un trup musculos de bărbat. Însă mirosul nu era al lui Rowan.

Şi cuţitul de la gâtul ei, lama ţinută atât de apăsat încât îi înţepă şi-i despică pielea...

— Te duci undeva, Prinţesă? îi şopti Lorcan la ureche.

~

Rowan crezuse că ştia ce înseamnă frica. Crezuse că ar fi putut înfrunta orice pericol, cu

mintea limpede şi cu sânge rece.

Până în clipa în care Lorcan apăru din umbre, atât de repede încât Rowan nici măcar nu-i simţise mirosul, şi-i puse lui Aelin cuţitul la gât.

— Dacă te mişti, mori, mârâi Lorcan la urechea lui Aelin. Dacă vorbeşti, mori. Ai înţeles?

Aelin nu răspunse nimic. Dacă ar fi dat din cap, lama i-ar fi tăiat gâtul. Sângele strălucea deja chiar deasupra claviculei, umplând aleea cu mirosul specific.

Numai mirosul îl făcu pe Rowan să alunece într-un calm glacial, ucigaş.

— *Ai înţeles?* sâsâi Lorcan, înghesuind-o suficient încât sângele să-i curgă un pic mai repede. Cu toate acestea, ea tot nu spuse nimic, ascultându-i ordinul. Bun. Mă gândeam eu.

Lumea încetini şi se lărgi în jurul lui Rowan, cu o claritate de cristal, dezvăluind toate pietrele clădirilor, strada, dărâmăturile şi gunoaiele din preajma lor. Ceva care să-i ofere un avantaj, ceva ce ar fi putut folosi drept armă. Dacă ar fi avut magia, până acum ar fi sufocat aerul din plămânii lui Lorcan, ar fi spulberat scuturile de întuneric ale lui Lorcan doar cu o jumătate de gând. Dacă ar fi avut magia, s-ar fi înconjurat cu un scut de la bun început, pentru ca această ambuscadă să nu fi avut loc niciodată.

Privirea lui Aelin o întâlni pe a lui. Frică – ce strălucea acolo era frică reală.

Ea ştia că se afla într-o poziţie compromisă. Amândoi ştiau că, indiferent de cât de repede s-ar fi mişcat el sau ea, tăietura lui Lorcan avea să fie şi mai rapidă.

Lorcan îi zâmbi lui Rowan, cu gluga-i întunecată dată acum jos. Fără îndoială, pentru ca Rowan să vadă fiecare scânteie de triumf din ochii negri ai lui Lorcan.

— Nu-ţi găseşti cuvintele, Prinţe?

— De ce? fu tot ce reuşi Rowan să întrebe. Fiecare acţiune şi fiecare plan posibil erau insuficiente, nu-i permiteau să se apropie. Se întrebă dacă Lorcan îşi dădea seama că, dacă ar fi ucis-o, Lorcan însuşi ar fi fost următorul. Apoi, Maeve. Şi poate întreaga lume, de ciudă.

Lorcan îşi întinse capul ca să se uite la faţa lui Aelin. Ea miji ochii.

— Unde este cheia Wyrd?

Aelin se încordă, iar Rowan îşi dori ca ea să nu vorbească, să nu-l ironizeze pe Lorcan.

— Nu o avem, zise Rowan. Furia – furia nesfârşită, cataclismică – clocotea în el.

Era exact ceea ce îşi dorea Lorcan. Întocmai cum Rowan fusese martor când războinicul semi-Fae le manipulase inamicii, secole de-a rândul. Aşa că Rowan îşi potoli furia. Sau, cel puţin, încercă.

— Aş putea să-ţi rup gâtul atât de uşor! spuse Lorcan, atingându-i uşor cu nasul partea laterală a gâtului.

Aelin înţepeni.

Posesivitatea din acea singură atingere îl orbi pe Rowan cu o furie mortală. Făcu un efort să o potolească din nou, la următoarea replică a lui Lorcan.

— Eşti mult mai bună când nu deschizi gura aia hidoasă, îi murmură Lorcan pe piele.

— Nu avem cheia, repetă Rowan. Avea să-l

măcelărească pe Lorcan aşa cum doar nemuritorii învăţau şi le plăcea să o facă: încet, maliţios, creativ. Suferinţa lui Lorcan urma să fie groaznică.

— Dacă ţi-aş spune că lucrăm pentru aceeaşi echipă? zise Lorcan.

— Ţi-aş spune că Maeve lucrează doar pentru o singură echipă: a ei.

— Nu Maeve m-a trimis aici.

Rowan aproape auzea cuvintele pe care Aelin se străduia să nu le rostească. „Mincinosule. Mincinosul naibii.”

— Atunci, cine a făcut-o?

— Am plecat singur.

— Dacă suntem de aceeaşi parte, atunci lasă-ţi jos cuţitul nenorocit, mârâi Rowan.

Lorcan chicoti.

— Nu vreau să o aud pe prinţesă pălăvrăgind. Ceea ce am de spus e valabil pentru amândoi.

Rowan aşteptă, profitând de fiecare secundă pentru a evalua şi reevalua împrejurimile, şansele. În cele din urmă, Lorcan nu mai ţinu cuţitul atât de strâns. De pe gât, sângele lui Aelin îi alunecă pe costum.

— Când i-ai dat lui Maeve acel inel, ai făcut cea mai mare greşeală din viaţa ta scurtă şi patetică de muritoare.

Prin calmul letal, Rowan simţi cum se albi la faţă.

— Ar fi trebuit să ştii mai bine, zise Lorcan, încă strângând-o pe Aelin de mijloc. Ar fi trebuit să ştii că nu era vreo proastă sentimentală, care tânjea după dragostea pierdută. Avea multe lucruri de la Athril – de ce i-ar fi vrut inelul? Inelul şi nu pe

Goldryn?

— Nu mai tergiversa şi spune-ne despre ce este vorba!

— Dar mă distrez atât de bine!

Rowan îşi ţinu atât de ferm mânia sub control, încât aproape că se înecă din cauza acesteia.

— Inelul nu era o moştenire de familie de la Athril, explică Lorcan. L-a *ucis* pe Athril. Voia cheile şi inelul, el a refuzat şi ea l-a ucis. Cât s-au luptat, Brannon le-a furat, a ascuns inelul cu Goldryn şi a adus cheile aici. Nu te-ai întrebat niciodată de ce inelul se afla în acea teacă? O sabie de vânat demoni – şi un inel, pereche.

— Dacă Maeve vrea să omoare demoni, spuse Rowan, nu ne vom plânge.

— Inelul nu îi omoară. Conferă imunitate împotriva puterii lor. Un inel forjat chiar de Mala. Când Athril îl purta, Valgii nu puteau să-l rănească.

Aelin deschise şi mai mult ochii, mirosul fricii ei transformându-se în ceva mai profund decât teama de vătămarea corporală.

— Purtătorul acelui inel nu va trebui să se teamă niciodată că va fi înrobit de piatra Wyrd, continuă Lorcan, zâmbind la teroarea care îi acoperea mirosul. I-ai înmânat propria-ţi imunitate.

— Asta nu explică de ce ai plecat.

Lorcan se încruntă.

— Şi-a măcelărit iubitul pentru inel, pentru chei. Acum, că sunt din nou pe tabla de joc, va face lucruri multe mai rele ca să le obţină. Şi, de îndată ce le va avea... Regina mea se va transforma într-o zeiţă.

— Şi? Cuţitul era încă prea aproape de gâtul lui

Aelin ca să rişte să-l atace.

— Asta o va distruge.

Furia lui Rowan se temperă.

— Plănuieşti să pui mâna pe chei – ca să nu ajungă la ele.

— Plănuiesc să distrug cheile. Dă-mi cheia ta Wyrd, zise Lorcan, desfăcând pumnul pe care-l ţinuse pe abdomenul lui Aelin, iar eu îţi voi da inelul.

Negreşit, în palma lui strălucea un inel de aur cunoscut.

— Nu ar trebui să fii în viaţă, zise Rowan. Dacă ai fi furat inelul şi ai fi fugit, ea te-ar fi omorât până acum. Era o capcană. O capcană simpatică, inteligentă.

— Mă mişc repede.

Lorcan *chiar* fugise din Wendlyn. Totuşi, asta nu dovedea nimic.

— Ceilalţi...

— Niciunul dintre ei nu ştie. Crezi că am încredere că nu vor spune nimic?

— Jurământul de sânge face trădarea imposibilă.

— De dragul *ei* fac asta, zise Lorcan. O fac pentru că nu vreau să văd cum regina mea se transformă într-un demon. În această privinţă, dau ascultare jurământului.

Aelin se agita acum, iar Lorcan închise din nou inelul în pumn.

— Eşti un prost, Rowan. Tu te gândeşti doar la următorii câţiva ani, la următoarele decade. Ceea ce fac eu e de dragul secolelor. Pentru eternitate. Maeve îi va trimite pe ceilalţi, să ştii. Să te vâneze.

Să vă ucidă pe amândoi. Fie ca această seară să îţi aducă aminte de vulnerabilitatea ta. Nu vei cunoaşte niciodată pacea, nici măcar pentru o clipă. Şi chiar dacă nu o vom ucide pe Aelin a Focului-Sălbatic... o va face timpul.

Rowan ignoră cuvintele.

Lorcan se uită la Aelin, părul negru mişcându-i-se.

— Mai gândeşte-te la asta, Prinţesă. Ce valorează imunitatea, într-o lume în care duşmanii tăi aşteaptă să te încătuşeze, în care o singură greşeală ar însemna să devii sclava lor, pentru vecie?

Aelin îşi arătă dinţii.

Lorcan o împinse, iar Rowan se mişca deja, năpustindu-se în direcţia ei.

Ea se răsuci, lamele încorporate în costumul ei strălucind, eliberate.

Însă Lorcan nu mai era acolo.

~

După ce hotărî că tăieturile de pe gâtul ei erau superficiale şi că nu era în pericol să moară din cauza lor, Rowan nu îi mai adresă niciun cuvânt în drum spre casă.

Dacă Lorcan avea dreptate... Nu, nu avea dreptate. Era un mincinos, iar târgul era clar un truc al lui Maeve.

Cât merseră, Aelin îşi ţinu o batistă la gât şi, până să ajungă la apartament, sângele se coagulase. Din fericire, Aedion era deja în pat.

Cu paşi mari, Rowan se îndreptă direct spre dormitorul lor. Ea îl urmă înăuntru, dar el ajunse la baie şi, în linişte, închise uşa în urma lui. O secundă mai târziu, apa se auzi curgând. Umplea cada.

Se descurcase să o ascundă, iar mânia lui fusese... ea nu văzuse niciodată pe cineva atât de mânios. Dar, cu toate acestea, îi văzuse teroarea întipărită pe chip. Fusese suficient cât să o facă să-şi stăpânească frica proprie, când sângele începu să-i clocotească în vene. Şi încercase – pe toţi zeii, încercase – să scape din strânsoare, dar Lorcan... Rowan avusese dreptate. Fără magia ei, nu îi putea face faţă.

El ar fi putut să o ucidă.

În ciuda regatului ei, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le mai avea de făcut, nu reuşise să se gândească decât la frica din privirea lui Rowan. Şi ar fi fost păcat dacă nu ar fi aflat niciodată... dacă nu i-ar fi spus niciodată...

Aelin îşi curăţă gâtul în bucătărie, spălă cei câţiva stropi de sânge de pe costumul ei şi îl atârnă în camera de zi, ca să se usuce, apoi scoase una dintre cămăşile lui Rowan şi se urcă în pat.

Abia dacă auzea apa stropind. Poate că doar stătea în cadă, uitându-se în gol, cu acea expresie goală, pe care o afişase de când Lorcan îi luase cuţitul de la gât. Minutele se scurseră, iar ea îi strigă noapte bună lui Aedion, al cărui răspuns reverberă prin pereţi.

Apoi, uşa de la baie se deschise, un val de aburi se undui afară, iar Rowan apăru cu un prosop care îi atârna pe şolduri. Ea se uită la abdomenul

lui musculos, la umerii puternici, dar... Dar privirea lui era goală...

Ea atinse patul.

— Vino aici.

El rămase pe loc, uitându-se la gâtul ei rănit.

— Amândoi suntem experţi în a evita să vorbim, aşa că hai să cădem de acord să discutăm acum, ca doi oameni echilibraţi, rezonabili.

Nu o privi când se îndreptă spre pat şi se prăbuşi lângă ea, întinzându-se peste pături. Nici măcar nu-l mustră că udase cearşafurile – nici nu-i spuse că ar fi putut să piardă jumătate de minut, ca să se îmbrace.

— Se pare că zilele noastre de distracţie s-au terminat, rosti ea, rezemându-şi capul în pumn şi uitându-se în jos, la el. Rowan se uită, indiferent, la tavan. Vrăjitoare, lorzi întunecaţi, Regine Fae... Dacă scăpăm vii din asta, îmi voi lua o lungă şi frumoasă vacanţă.

Privirea lui era rece.

— Nu mă ignora, şopti ea.

— Niciodată, murmură el. Nu asta... Se frecă la ochi cu degetul mare şi cu cel arătător. Te-am dezamăgit în seara asta. Vorbele îi erau o şoaptă în întuneric.

— Rowan...

— S-a apropiat suficient încât să te omoare. Dacă ar fi fost un alt duşman, ar fi putut să o facă. Patul se cutremură în clipa în care el oftă zgomotos şi-şi luă mâna de pe ochi. Emoţia pură din jur o făcea să-şi muşte buzele. Niciodată – *niciodată* nu o lăsa să vadă acele lucruri. Te-am dezamăgit. Am jurat să te protejez şi, în seara asta, am dat greş.

— Rowan, este în regulă...

— *Nu* este în regulă. Cu o mână caldă, o prinse de umăr. Ea îl lăsă să o întoarcă pe spate şi se trezi cu el pe jumătate deasupra ei, privind-o în ochi. Peste al ei, trupul lui era o forţă puternică şi imensă a naturii, dar ochii lui – panica încă i se citea în privire. Ţi-am trădat încrederea.

— Nu ai făcut aşa ceva. Rowan, i-ai spus că nu îi vei da cheia.

El inspiră, pieptul umflându-i-se.

— I-aş fi dat-o. Pe toţi zeii, Aelin – m-a păcălit şi nici măcar nu şi-a dat seama. Ar fi putut să mai aştepte încă un minut şi i-aş fi zis, cu sau fără inel. Erawan, vrăjitoarele, regele, Maeve... pe toţi i-aş înfrunta. Dar să te pierd... Îşi lăsă capul în jos şi închise ochii, respiraţia lui încălzindu-i gura lui Aelin. În seara asta te-am dezamăgit, murmură el cu o voce răguşită. Îmi pare rău.

Mirosul lui de pin şi zăpadă o învălui. Ar trebui să se îndepărteze de el. „Nu mă atinge aşa.”

Şi, cu toate acestea, era acolo; mâna îi era un semn pe umărul ei gol, trupul său aproape acoperindu-l pe al ei.

— Nu trebuie să îţi pară rău, şopti ea. Rowan, am încredere în tine.

El aprobă printr-un semn din cap, aproape imperceptibil.

— Mi-a fost dor de tine, rosti calm, privindu-i când gura, când buzele. Când am fost în Wendlyn, am minţit când am spus că nu mi-a fost dor. Din clipa în care ai plecat, mi-a fost atât de dor, încât mi-am ieşit din minţi. M-am *bucurat* de pretextul de a-l urmări pe Lorcan aici, doar ca să te văd din

nou. Şi în seara asta, când ţi-a ţinut cuţitul la gât... Căldura degetului său cu bătături înflori în ea, când trasă o linie peste tăietura de pe gâtul ei. M-am tot gândit la faptul că s-ar putea să nu afli niciodată că mi-a fost dor de tine, despărţiţi fiind doar de un ocean. Dar, dacă moartea ne-ar despărţi... te-aş găsi. Nu-mi pasă de câte reguli aş încălca. Chiar dacă ar trebui să pun mâna pe toate trei cheile şi să deschid o poartă, te-aş găsi din nou. Întotdeauna.

Ea clipi, ca să nu o mai usture ochii, în timp ce el se întinse şi-i luă mâna, pe care i-o ghidă către obrazul lui tatuat. Făcu un efort ca să-şi aducă aminte cum să respire, să se concentreze asupra altui lucru, nu asupra pielii lui netede şi calde. El continuă să o privească în timp ce ea îi atinse uşor pometele ascuţit. Savurând fiecare atingere, îi mângâie chipul, acel tatuaj, uitându-se la el încontinuu, chiar dacă el o dezbrăca din priviri.

Părea să-i tot spună „Îmi pare rău.”

Îl ţintui cu privirea când nu îi mai atinse faţa şi, uşor, asigurându-se că el înţelegea fiecare pas, îşi lăsă capul pe spate până când îşi arcui gâtul dezgolit în faţa lui.

— Aelin, şopti el. Nu îi rosti numele ca pe o mustrare sau ca pe un avertisment, ci... ca pe o implorare. Parcă o implora. Îşi coborî capul spre gâtul ei expus şi zăbovi la foarte mică distanţă.

Ea îşi arcui şi mai mult gâtul, o invitaţie tăcută. Rowan scoase un geamăt uşor şi-i atinse pielea cu dinţii. Ca să-i sfâşie gâtul, nu ar fi fost nevoie decât de o muşcătură, de o mişcare. Caninii lui alungiţi alunecară de-a lungul cărnii ei – cu blândeţe, cu

precizie. Ea înşfăcă cearşafurile, ca să nu îşi treacă degetele peste spatele lui gol şi să-l tragă mai aproape.

El se sprijini într-o mână lângă capul ei, jucându-se cu degetele în părul lui Aelin.

— Pe nimeni altcineva, şopti ea. Nu aş lăsa pe nimeni altcineva să se apropie de gâtul meu. Să îi arate era singura metodă prin care ar fi înţeles acea încredere, într-un mod pe care numai partea Fae, partea prădătoare din el, avea să îl priceapă. Pe nimeni altcineva, repetă ea.

El scoase un alt geamăt slab, răspuns, şi confirmare, şi cerere, geamăt care răsună în ea. Cu grijă, acoperi cu dinţii locul în care sângele ei zvâcnea şi bolborosea, respirând fierbinte pe pielea ei.

Ea închise ochii, fiecare simţ concentrându-se asupra acelei senzaţii, asupra dinţilor şi a gurii de pe gâtul ei, asupra puternicului trup care tremura din cauza reţinerii, peste al ei. O atinse uşor cu limba.

Scoase un mic zgomot, care ar fi putut să fie un geamăt, un cuvânt sau numele lui. El se cutremură şi se retrase, aerul rece sărutându-i gâtul. Sălbăticia – sălbăticia pură strălucea în acei ochi. Apoi, cu atenţie şi cu neruşinare, îi cercetă trupul, nările umflându-i-se delicat, când mirosi exact ceea ce dorea ea.

Aelin începu să respire mai greu când el se forţă să o privească – flămând, fatal, de neînduplecat.

— Nu încă, spuse el dur, respirând neregulat. Nu acum.

— De ce? Făcu un efort să îşi aducă aminte cum să vorbească, mai ales când el se uita la ea aşa. Ca şi când ar fi putut să o mănânce de vie. Căldura îi făcu inima să bată mai tare.

— Nu vreau să mă grăbesc cu tine – vreau să îţi descopăr... fiecare centimetru. Iar acest apartament are pereţi foarte, foarte subţiri. Aelin, nu vreau să fim auziţi atunci când te voi face să gemi, adăugă el în clipa în care se aplecă din nou, trecând cu buzele peste tăietura de la baza gâtului ei.

O, pe Wyrd! Avea probleme. Nişte probleme date naibii. Şi când îi rostea numele aşa...

— Asta schimbă lucrurile, rosti ea, abia reuşind să vorbească.

— Lucrurile au început să se schimbe de ceva vreme. Ne vom descurca.

Se întrebă cât de mult ar fi reuşit să-şi respecte hotărârea de a aştepta, dacă şi-ar fi înălţat capul ca să-l sărute, dacă i-ar fi mângâiat spatele. Dacă l-ar fi atins mai jos decât atât. Dar... Balauri. Vrăjitoare. Armată. Erawan. Respiră greoi.

— Dormi, mormăi ea. Ar trebui să dormim.

El înghiţi din nou, îndepărtându-se uşor de ea şi, cu paşi mari, se duse spre şifonier, ca să se îmbrace. Sincer, se străduia din răsputeri să nu sară după el şi să-i smulgă prosopul acela blestemat.

Poate că ar fi trebuit să-l trimită pe Aedion să stea în altă parte. Doar pentru o noapte. Şi, apoi, ar fi ars în iad pentru totdeauna, deoarece ar fi fost cea mai egoistă şi groaznică persoană din toate timpurile.

Se forţă să se întoarcă cu spatele la şifonier, neavând încredere că ar fi putut să se uite la Rowan fără să facă o prostie imensă.

O, avea nişte probleme *date naibii.*

Capitolul 53

„Bea”, îl convinse prinţul demon, cu o voce drăgăstoasă. „Savurează.” Prizonierul plângea în hohote pe podeaua celulei din temniţă, în timp ce teama, durerea şi amintirile îl părăseau. Prinţul demon le inhală ca şi când ar fi fost opiu.

„Delicioase.”

Era delicios.

El se urî, se blestemă.

Însă disperarea pe care o simţea bărbatul, în clipa în care cele mai urâte amintiri îl sfâşiară în bucăţi... era ameţitoare. Era putere; era viaţă.

Oricum, nu mai avea nimic şi pe nimeni. Dacă va avea ocazia, va găsi o cale să-i pună capăt. Deocamdată, aceasta era eternitatea, aceasta era naşterea, moartea, renaşterea.

Aşa că el îi bău durerea, teama şi tristeţea.

Şi învăţă să-i placă.

Capitolul 54

Manon se uită cu ochi mari la scrisoarea pe care tocmai i-o adusese, tremurând, mesagerul. Elide îşi dădea silinţa să pară că nu observă fiecare mişcare a ochilor lui Manon de-a lungul paginii, însă îi era greu să nu se holbeze când vrăjitoarea mârâia la fiecare cuvânt pe care îl citea.

Elide, care stătea întinsă pe patul ei de paie, în vreme ce focul deja se stingea, gemu din cauza durerii simţite când se ridică. Găsise o ploscă din piele cu apă în cămară şi chiar îl întrebase pe bucătar dacă putea să o ia, pentru Aripa Conducătoare. Acesta nu îndrăznise să obiecteze. Sau să îi poarte pică pentru cei doi săculeţi cu nuci pe care îi luase tot „pentru Aripa Conducătoare”. Era mai bine decât nimic. Ascunsese totul sub patul ei, iar Manon nu observase. Căruţa cu provizii urma să sosească în orice moment. La plecare, Elide avea să fie în căruţă. Şi nu va mai avea niciodată de-a face cu acest întuneric.

Din grămada de buşteni, Elide luă doi şi-i puse pe foc, ridicând un val de scântei. Era pe cale să se întindă din nou, când Manon îi vorbi, de la birou.

— În trei zile, voi pleca însoţită de Cele Treisprezece.

— Unde? îndrăzni Elide să întrebe. Judecând după violenţa cu care Aripa Conducătoare citise scrisoarea, nu într-un loc plăcut.

— Spre o pădure din Nord. La... Manon făcu o pauză şi traversă încăperea cu paşi uşori, dar hotărâţi, se apropie de vatră şi azvârli scrisoarea înăuntru. Voi lipsi cel puţin două zile. Dacă aş fi în locul tău, m-aş ascunde în acest timp.

Gândindu-se la ce ar fi putut însemna, mai exact, ca protecţia Aripii Conducătoare să se afle la mii de kilometri depărtare, Elide îşi simţi stomacul strângându-se. Dar nu avea sens să-i spună asta lui Manon. Nu i-ar fi păsat, chiar dacă o revendicase pe Elide ca pe una de-ale ei. Oricum, nu însemna nimic. Ea nu era o vrăjitoare. Curând,

avea să evadeze. Se îndoia că cineva de aici chiar s-ar fi gândit, de două ori, la dispariţia ei.

— Mă voi ascunde, spuse Elide.

Poate în partea din spate a unei căruţe, care avea să iasă din Morath şi să se îndrepte spre libertate.

~

Avu nevoie de trei zile întregi ca să se pregătească pentru întâlnire.

În scrisoarea Matroanei nu citise nimic despre creşterea şi măcelărirea vrăjitoarelor. De fapt, era ca şi când bunica ei nu ar fi primit niciunul dintre mesajele lui Manon. Odată întoarsă din această mică misiune, Manon avea să-i ia la întrebări pe solii Breslei. Pe îndelete. Dureros.

Cele Treisprezece aveau să zboare spre coordonatele din Adarlan – fix în mijlocul regatului, chiar în agitaţia din interiorul pădurii Oakwald – şi să ajungă cu o zi înainte de întâlnirea aranjată, pentru a stabili un perimetru sigur.

Regele din Adarlan urma să vadă, în sfârşit, arma pe care o construise bunica ei şi, aparent, voia să o cerceteze cu atenţie şi pe Manon. Îl aducea şi pe fiul său cu el, cu toate că Manon se îndoia că o făcea ca să-i păzească spatele, aşa cum moştenitorii îşi protejau Matroanele. Nu-i prea păsa de nimic din toate acestea. Aproape că-şi dorise să-i spună bunicii ei că era o întâlnire prostească, inutilă. O pierdere de timp pentru ea.

Măcar urma să-l vadă pe rege, cel care dădea

acele ordine de distrugere a vrăjitoarelor de transformare a copiilor acestora în monştri.

Cel puţin avea să-i poată spune personal bunicii ei despre asta – şi poate chiar să o vadă pe Matroană sfârtecându-l pe rege, odată ce ar fi aflat adevărul despre faptele lui.

Manon urcă în şa, iar Abraxos ieşi pe stâlp, obişnuindu-se cu cea mai nouă armură pe care o făurise fierarul aerian – în sfârşit, destul de uşoară ca balaurii să se poată descurca şi, acum, gata să fie testată în această călătorie. Vântul o muşcă, dar ea îl ignoră. Tot aşa cum le ignorase şi pe Cele Treisprezece.

Asterin nu vorbea cu ea – şi niciuna dintre vrăjitoare nu mai vorbise nimic despre prinţul Valg, pe care ducele îl trimisese la ele. Fusese un test, să vadă cine avea să supravieţuiască şi să-i aducă aminte de ce era în joc. Tot aşa cum şi dezlănţuirea focului-umbră asupra acelui trib fusese un test.

Încă nu putea să aleagă un sabat. Şi nu urma să o facă; nu înainte de a vorbi cu bunica ei. Dar se îndoia că ducele avea să mai aştepte mult.

Privi povârnişul, armata din ce în ce mai mare, care se răspândea peste munţi şi văi ca un covor de întuneric şi foc – cu mult mai mulţi soldaţi ascunşi în subteran. Umbrele ei îi raportaseră chiar în acea dimineaţă că zăriseră nişte creaturi zvelte, cu aripi şi cu trăsături umane diforme, care se înălţau în cerul nopţii – prea rapide şi prea abile pentru a fi urmărite – înainte de a dispărea în norii grei şi de a nu se mai întoarce. Majoritatea ororilor din muntele Morath încă nu se arătaseră, suspecta

Manon. Se întrebă dacă avea să le comande şi pe acestea.

Simţi privirea Celor Treisprezece, care aşteptau semnalul. Manon îşi înfipse călcâiele în coastele lui Abraxos şi căzură liber, în aer.

~

Cicatricea de pe braţ o durea. O durea mereu – mai intens decât colierul, decât frigul, decât mâinile ducelui asupra ei, mai intens decât orice i se făcuse vreodată. Doar focul-umbră era o alinare.

Odată, crezuse că se născuse pentru a fi regină. De atunci, învăţase că se născuse pentru a fi o bestie. Ducele îi pusese chiar şi un colier, ca unui câine, şi vârâse un prinţ demon în ea. O vreme, îl lăsase să câştige, cuibărindu-se atât de bine în interiorul ei, încât prinţul ajunsese să uite că ea era acolo. Iar ea aşteptase.

Îşi petrecuse timpul în acel cocon de întuneric, lăsându-l să creadă că dispăruse, lăsându-i să facă ce voiau cu învelişul ei muritor. În acel cocon, focul-umbră începuse să pâlpâie, să o alimenteze, să o hrănească. Cu mult timp în urmă, când era mică şi pură, flăcări de aur i se aprinseseră în vârfurile degetelor, secrete şi ascunse. Apoi, dispăruseră, aşa cum dispăruseră toate lucrurile bune. Acum, reveniseră – renăscute în acea carcasă întunecată, devenite foc-fantomă.

Prinţul din ea nu observase când începuse să-l ciugulească. Puţin câte puţin, furase bucăţele din creatura nepământeană care îi luase trupul pentru

pielea ei, de care se folosea ca să facă lucruri atât de groaznice. Creatura observase în ziua în care luase o muşcătură mai mare – destul de mare încât ţipase în agonie.

Înainte de a putea spune cuiva, se năpustise asupra creaturii, sfâşiind-o şi nenorocind-o cu focul ei umbră, până când nu mai rămaseră decât urmele răutăţii, până când nu mai rămase decât şoapta unui gând. Focul – creaturii nu îi plăcea focul de niciun fel.

De câteva săptămâni, se afla aici. Aşteptând din nou. Învăţând despre flacăra din venele ei – cum sângera în chestia din braţul ei şi reapărea ca foc-umbră. Uneori, chestia îi vorbea, în limbi pe care ea nu le auzise niciodată şi care poate nici nu existaseră vreodată.

Încă purta colierul la gât şi îi lăsa să îi dea ordine, să o atingă, să o rănească. Curând – foarte curând, urma să-şi găsească adevăratul scop şi atunci avea să-şi urle mânia la lună.

Uitase numele care îi fusese dat, dar asta nu conta.

Acum, avea un singur nume: Moartea, devoratoarea lumilor.

Capitolul 55

Aelin credea cu tărie în fantome. Doar că nu credea că îşi făceau apariţia, de obicei, în timpul zilei.

Rowan îi atinse umărul cu mâna, chiar înainte de răsăritul soarelui. Se uită o singură dată la chipul lui încordat, făcându-şi curaj.

— Cineva a intrat cu forţa în depozit.

Rowan ieşise din cameră, înarmat şi pregătit să verse sânge, înainte ca Aelin să apuce să-şi ia propriile arme. Zei din ceruri – se *mişca* precum vântul! Ea încă îi simţea caninii pe gât, scrâşnindu-i pe piele, apăsând uşor...

Îl urmă aproape în tăcere, găsindu-l împreună cu Aedion, în faţa uşii apartamentului, cu săbiile în mâini, ambii având spatele musculos şi plin de cicatrice, rigid. Ferestrele – erau cea mai bună cale de scăpare, în cazul unei ambuscade. Ajunse lângă cei doi bărbaţi fix când Rowan deschise uşor uşa, pentru a dezvălui bezna din casa scării.

Prăbuşită grămadă, Evangeline plângea cu hohote pe palierul scării, cu faţa plină de cicatrice, extrem de palidă şi cu ochii ei ca de citrin îngroziţi, uitându-se în sus, la Rowan şi la Aedion. Sute de kilograme de muşchi letali şi dinţi dezgoliţi...

Aelin îşi făcu loc pe lângă ei, coborând scările câte două şi câte trei, până când ajunse la fată. Era curată – nu avea nicio zgârietură.

— Eşti rănită?

Scutură din cap, lumina lumânării aduse de Rowan reflectându-se în părul ei roşcat-auriu. Casa scării se cutremură la fiecare pas al lui şi al lui Aedion.

— Spune-mi, gâfâi Aelin, rugându-se în tăcere ca situaţia să nu fi fost atât de gravă pe cât părea. Spune-mi tot.

— Au luat-o, au luat-o, au luat-o.

— Cine? întrebă Aelin, dându-i părul pe spate, întrebându-se dacă ar fi intrat în panică în cazul în care ar fi luat-o în braţe.

— Oamenii regelui, şopti Evangeline. Au venit cu o scrisoare de la Arobynn. Au spus că au aflat despre arborele genealogic al Lysandrei din testamentul lui Arobynn.

Inima lui Aelin încetă să mai bată. Situaţia era mai gravă – mult mai gravă decât se aşteptase...

— Au zis că e o Therianã. Au *luat-o* şi aveau de gând să mă ia şi pe mine, dar ea s-a luptat cu ei şi mi-a spus să fug, iar Clarisse nu a vrut să ne ajute...

— Unde au dus-o?

Evangeline suspină.

— Nu ştiu. Lysandra mi-a spus să vin aici dacă se întâmplă vreodată ceva; mi-a zis să îţi spun *să fugi...*

Nu putea să respire, nu putea să gândească. Rowan îngenunche lângă ele şi o luă în braţe pe fată, ridicând-o, mâna lui atât de mare aproape acoperindu-i ceafa. Evangeline îşi îngropă faţa în pieptul lui tatuat, iar Rowan murmură sunete de alinare. Peste capul fetei, el îi întâlni privirea lui Aelin. „Trebuie să ieşim din casa asta în zece minute – până când ne vom da seama dacă te-a trădat şi pe tine.”

Ca şi când l-ar fi auzit, Aedion trecu pe lângă ei, îndreptându-se către fereastra depozitului prin care, cumva, Evangeline se strecurase. Părea că Lysandra o învăţase câteva lucruri pe cea pe care o avea în grijă.

Aelin îşi frecă faţa şi se sprijini cu o mână de umărul lui Rowan, când se ridică, simţindu-i pielea caldă şi fină cu degetele ei bătătorite.

— Tatăl lui Nesryn. Îl vom ruga pe el să aibă

grijă de ea astăzi.

Arobynn făcuse asta. Un ultim as din mânecă. Ştiuse. Despre Lysandra – despre prietenia lor. Nu-i plăcea să-şi împartă bunurile.

La un nivel mai jos, Chaol şi Nesryn năvăliră în depozit, iar Aedion aproape ajunsese la ei, înainte ca aceştia să-şi dea seama că el era acolo.

Aveau mai multe veşti. Unul dintre oamenii lui Ren îi contactase în urmă cu câteva momente: a doua zi, urma să aibă loc o întâlnire în Oakwald, între rege, Dorian, şi Aripa Conducătoare a cavaleriei sale aeriene.

Cu predarea unui nou prizonier pentru Morath.

— Trebuie să o scoateţi prin tuneluri! le ordonă Aelin lui Chaol şi lui Nesryn, când coborî în viteză scările. Chiar acum. Sunteţi oameni; la început, nu vă vor observa. Sunteţi singurii care pot să pătrundă în acel întuneric.

Chaol şi Nesryn se priviră reciproc.

Aelin se apropie de ei.

— Trebuie să o scoateţi de aici chiar acum!

Pentru o clipă, simţi că nu se mai afla în depozit. Pentru o clipă, stătea în picioare într-un frumos dormitor, în faţa unui pat însângerat şi a cadavrului întins pe acesta, făcut bucăţi.

Chaol îşi întinse mâinile.

— Ar fi mai bine să profităm de timpul pe care-l avem ca să organizăm o ambuscadă.

Sunetul vocii sale... Cicatricea de pe faţa lui era evidentă în lumina slabă. Aelin îşi încleştă degetele într-un pumn, înfigându-şi unghiile – unghiile care îi zgâriaseră chipul – în palmă.

— E posibil să o folosească pe post de hrană,

reuşi ea să spună.

În spatele ei, Evangeline suspină. Dacă ar fi făcut-o pe Lysandra să îndure ce îndurase Aelin când se luptase cu prinţul Valg...

— Vă rog, zise ea, pierzându-şi vocea când rosti cuvântul.

Atunci, Chaol observă la ce se uitase ea. Se albi la faţă, cu gura deschisă.

Însă Nesryn se întinse după mâna ei, degetele-i subţiri, bronzate şi reci atingând palmele ude ale lui Aelin.

— O vom aduce înapoi. O vom salva. Împreună.

Chaol nu făcu decât să o privească pe Aelin, îndreptându-şi spatele.

— Aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, spuse el.

Ea voia să-l creadă.

Capitolul 56

Câteva ore mai târziu, pe podeaua unui han dărăpănat, din partea opusă Riftholdului, Aelin se uita la o hartă pe care marcaseră locul întâlnirii – cam la opt sute de metri de templul lui Temis. Micuţul templu se afla chiar în interiorul ascunzişului din Oakwald, situat deasupra unei bucăţi impozante de piatră, în mijlocul unei văi adânci. La templu se putea ajunge doar mergând pe cele două poduri suspendate de fiecare parte a văii care, de-a lungul anilor, îl cruţaseră de a fi invadat de armatele inamice. Probabil că pădurea înconjurătoare era goală, iar dacă balaurii ar fi

zburat până acolo, cu siguranţă ar fi ajuns sub mantia întunericului, cu o noapte înainte. Adică în noaptea aceasta.

Aelin, Rowan, Aedion, Nesryn şi Chaol stăteau în jurul hărţii, ascuţindu-şi şi lustruindu-şi săbiile, în timp ce recapitulau planul. Pe Evangeline o lăsaseră în grija tatălui lui Nesryn, împreună cu mai multe scrisori pentru Terrasen şi cei din Bane – iar brutarul nu le pusese nicio întrebare. Doar îşi sărutase fiica cea mică pe obraz şi-i anunţă că el şi Evangeline aveau să coacă plăcinte speciale pentru întoarcerea lor.

Asta dacă s-ar fi întors.

— Dar dacă poartă un colier sau un inel? întrebă Chaol, din partea cealaltă a micului lor cerc.

— Atunci, îşi va pierde capul sau un deget, zise Aedion, sec.

Aelin îi aruncă o privire.

— Nu vei hotărî asta fără să mă consulţi.

— Şi cum rămâne cu Dorian? întrebă Aedion.

Chaol se holbă la hartă de parcă ar fi vrut să o găurească.

— Nu e decizia mea, zise Aelin, încordată.

Privirea lui Chaol o fulgeră.

— Nu te atingi de el.

Să-i aducă pe toţi în preajma unui prinţ Valg era un risc teribil, dar...

— Ne vom picta cu semne Wyrd. Toţi. Ca să ne protejăm împotriva prinţului.

În cele zece minute de care avuseseră nevoie ca să-şi ia armele, hainele şi proviziile din apartamentul din depozit, ea îşi amintise să-şi ia

cărţile cu semne Wyrd, care se aflau acum pe măsuţa din faţa singurei ferestre din încăpere. Închiriaseră trei camere, pentru o noapte: una pentru Aelin şi Rowan, una pentru Aedion şi cealaltă pentru Chaol şi Nesryn. Cu moneda de aur pe care i-o trântise hangiului pe tejghea le putea închiria pentru cel puţin o lună. Şi îi putea cumpăra şi tăcerea.

— Îl eliminăm pe rege? întrebă Aedion.

— Nu atacăm, răspunse Rowan, până când nu suntem siguri că-l vom putea omorî pe rege şi neutraliza pe prinţ, cu riscuri minime. Să o scoatem pe Lysandra din căruţa aceea e cel mai important.

— De acord, consimţi Aelin.

Aedion îl fixă cu privirea pe Rowan.

— Când plecăm?

Faptul că el cedase în faţa Prinţului Fae o miră pe Aelin.

— Nu vreau ca balaurii sau vrăjitoarele să ne simtă, zise Rowan, ca un comandant care se pregăteşte pentru câmpul de luptă. Vom ajunge chiar înainte ca întâlnirea să înceapă – destul de devreme încât să găsim poziţii avantajoase de pândă şi să le localizăm cercetaşii şi santinelele. Vrăjitoarele au un simţ al mirosului dezvoltat şi riscăm să fim descoperiţi. Ne vom mişca repede.

Ea nu putea să hotărască dacă era sau nu uşurată.

Ceasul bătu ora prânzului. Nesryn se ridică în picioare.

— Voi comanda masa de prânz.

Chaol se ridică şi se întinse.

— Te voi ajuta să o aduci aici.

Într-adevăr, într-un loc ca acesta, nu avea cine să le aducă mâncarea din bucătărie în cameră. Cu toate că, într-un asemenea loc, Chaol ar fi putut foarte bine să coboare ca să o supravegheze pe Faliq, presupunea Aelin. Bun.

De îndată ce ei plecară, Aelin luă unul dintre cuţitele lui Nesryn şi începu să-l lustruiască: era un pumnal decent, dar nu grozav. Dacă ar fi supravieţuit zilei următoare, poate că îi va cumpăra unul mai bun, drept mulţumire.

— Păcat că Lorcan e un ticălos psihopat! spuse ea. Ne-ar fi prins bine ajutorul lui mâine.

Rowan avu o grimasă.

— Ce va face când va afla despre moştenirea lui Aedion?

Aedion lăsă jos pumnalul pe care îl ascuţea.

— Îi va păsa măcar?

După ce termină de lustruit o jumătate de sabie scurtă, Rowan făcu o pauză.

— Lui Lorcan s-ar putea nici să nu-i pese – sau s-ar putea ca Aedion să i se pară interesant. Dar, cel mai probabil, îl va interesa cum existenţa lui Aedion poate fi folosită împotriva lui Gavriel.

Aelin se uită la vărul ei, al cărui păr auriu părea acum a fi o dovadă mai vie a legăturilor lui cu Gavriel, decât cu ea.

— Vrei să-l cunoşti? Probabil că deschisese acest subiect doar ca să nu se gândească la a doua zi.

El ridică din umeri.

— Aş fi curios, dar nu mă grăbesc. Doar dacă nu are de gând să-şi aducă cadrele aici, ca să ne

ajute în luptă.

— Cât eşti de pragmatic! Se uită la Rowan, care îşi făcea iar de lucru cu sabia.

— Am putea să-i convingem să ne ajute, în ciuda spuselor lui Lorcan?

Ei îi ajutaseră o dată – în timpul atacului asupra fortăreţei Mistward.

— Puţin probabil, răspunse Rowan, continuând să privească lama. Cu excepţia cazului în care Maeve hotărăşte că a-ţi trimite ajutor e următoarea mişcare din jocul ei, oricare ar fi acela. Poate că va vrea să se alieze cu tine, ca să-l ucidă pe Lorcan pentru trădarea lui. El căzu pe gânduri. Unii Fae care locuiau aici ar putea să fie încă în viaţă – şi ascunşi pe undeva. Poate că ar putea fi – sau au fost deja antrenaţi.

— Nu m-aş baza pe asta, spuse Aelin. Pe cei din Neamul Mititelelor i-am văzut şi simţit în Oakwald. Dar pe Fae... Nici urmă de ei pe aici. Nu îl privi pe Rowan, dar, în schimb, începu să cureţe ultima sabie neascuţită a lui Chaol. Regele i-a nimicit cu simţ de răspundere. Pun pariu că supravieţuitorii, dacă există, sunt blocaţi în formele lor animaliere.

O suferinţă cunoscută o învălui din nou pe Aelin.

— Ne vom da seama de asta mai târziu.

Asta dacă aveau să supravieţuiască destul încât să o facă.

~

În restul zilei şi până seara târziu, Rowan puse la cale un plan de acţiune, cu aceeaşi eficienţă la care ea se aşteptase şi pe care o preţuia, însă acum nu i se părea liniştitoare – nu când pericolul era atât de mare şi totul ar fi putut să se schimbe în câteva minute. Nu când poate că Lysandra nu mai putea fi salvată.

— Ar trebui să dormi, spuse Rowan, vocea lui profundă huruind peste pat şi de-a lungul pielii ei.

— Patul este plin de cocoloaşe, zise Aelin. Urăsc hanurile ieftine.

Râsul lui slab răsună în întunericul din camera aproape întunecată. Ea baricadase uşa şi fereastra, ca să îi alerteze în privinţa oricărui intrus, dar cu tărăboiul care se auzea din taverna ca vai de lume de la parter, le-ar fi fost greu să audă pe cineva venind pe hol. Mai ales când unele camere erau închiriate cu ora.

— O vom lua înapoi, Aelin.

Patul era mult mai mic decât al ei – destul de mic încât îi atinse umărul cu al ei, când se întoarse. Îl găsi deja cu faţa la ea şi ochii strălucind în întuneric.

— Nu mai pot să îngrop încă un prieten.

— Nu o vei face.

— Rowan, dacă ţi s-ar întâmpla vreodată ceva...

— Nu, şopti el. Nici măcar nu o spune. Am discutat destul despre asta seara trecută.

Ridică o mână – ezită, apoi îi dădu pe spate o şuviţă care îi căzuse peste chip. Degetele lui bătătorite îi zgâriară pometele, apoi îi mângâiară urechea.

Era o prostie să pornească pe acest drum, când toţi ceilalţi bărbaţi din viaţa ei o răniseră, într-un fel sau altul, întâmplător sau nu.

Chipul lui nu afişa nimic blând sau dulce. Doar privirea strălucitoare a unui animal de pradă.

— Când ne vom întoarce, aminteşte-mi să-ţi dovedesc că te-ai înşelat în privinţa tuturor lucrurilor la care tocmai te-ai gândit.

Ea ridică o sprânceană.

— Da?

El îi zâmbi viclean, împiedicând-o să mai gândească. Era exact ce îşi dorea el – să-i distragă atenţia de la ororile zilei următoare.

— Te voi lăsa chiar să hotărăşti cum ţi-o voi spune: cu cuvinte – se uită rapid la gura ei – sau cu dinţii şi limba mea.

Un fior îi străbătu sângele, vărsându-i-se în inimă. Nu era corect – nu era corect deloc să o tachineze aşa.

— Hanul acesta mizerabil este destul de zgomotos, rosti ea, îndrăznind să-şi lase o mână să alunece peste pectoralii lui goi şi apoi până la umărul lui. Se minună de puterea de sub palma ei. El se înfioră, dar îşi ţinu mâinile pe lângă corp, încleştate şi cu articulaţiile albe.

— Păcat că Aedion ar putea încă să ne audă prin perete.

Cu unghiile, îl zgârie uşor pe claviculă, marcându-l, revendicându-l, înainte să se aplece şi să-şi lipească buzele de adâncitura de la baza gâtului său. Pielea lui era atât de fină, de ademenitoare.

— Aelin, gemu el.

Asprimea din vocea lui o făcu să-şi strângă degetele de la picioare.

— Păcat, murmură ea, lângă gâtul lui. El mârâi, iar ea chicoti uşor când se rostogoli înapoi şi închise ochii, respirând mult mai uşor decât până atunci. Avea să treacă de ziua de mâine, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Nu era singură – nu când îi avea lângă ea pe Rowan şi pe Aedion.

Zâmbea când salteaua se mişcă, când auzi paşii echilibraţi care se îndreptară spre dulap şi când sunetele stropilor umplură încăperea, în clipa în care Rowan îşi turnă peste el un ulcior cu apă rece.

Capitolul 57

— Îi miros, şopti Aedion aproape imperceptibil, când se strecurară printre tufişuri, fiecare dintre ei îmbrăcaţi în verde şi maro, ca să nu fie văzuţi în pădurea deasă. El şi Rowan mergeau cu câţiva paşi în faţa lui Aelin, cu săgeţile uşor întinse în arcuri, alegând calea cu ajutorul auzului şi mirosului lor puternic.

Dacă ar fi putut să se transforme într-o Fae, ar fi putut să dea o mână de ajutor, în loc să rămână în urmă, cu Chaol şi Nesryn, dar... „Nu e un gând util”, îşi spuse în sinea ei. Trebuia să se descurce cu ce avea la îndemână.

Chaol cunoştea cel mai bine pădurea, deoarece venise aici la vânătoare cu Dorian de nenumărate ori. Le indicase o cale cu o seară înainte, dar cedase conducerea celor doi războinici Fae şi simţurilor lor impecabile. Paşii îi erau siguri

pe frunzele şi muşchii de sub cizmele lor, tras la faţă, dar calm. Concentrat.

Bun.

Trecură atât de în linişte printre copacii din Oakwald, încât păsările nu se opriră din ciripit. Pădurea lui Brannon. Pădurea ei.

Se întrebă dacă locuitorii acesteia ştiau ce sânge îi curgea prin vene şi dacă se ascunseseră de ororile de aici. Se întreba dacă, într-un fel sau altul, aveau să o ajute pe Lysandra la momentul oportun.

Rowan se opri la trei metri în faţă şi arătă spre trei stejari impunători. Ea se opri brusc, ciulindu-şi urechile şi cercetând cu atenţie pădurea. Auziră mârâituri şi răgete ale unor fiare care păreau mult prea mari şi zgomot de aripi de piele care zgâriau piatra.

Făcându-şi curaj, se grăbi spre locul în care Rowan şi Aedion aşteptau lângă stejari, iar vărul ei arătă spre cer, pentru a-i indica următoarea lor mişcare. Aelin luă copacul din centru, abia mişcând o frunză sau o crenguţă când se căţără. Rowan aşteptă până când ea ajunse pe o creangă mai de sus, înainte să o urmeze – cam tot la fel de repede pe cât o făcuse ea, observă Aelin cu un strop de îngâmfare. Aedion luă copacul din dreapta, Chaol şi Nesryn urcându-se în cel din stânga. Continuară toţi să se caţăre, la fel de uşor ca nişte şerpi, până când nu mai văzură pământul din cauza frunzelor şi reuşiră să zărească mica poiană din faţă.

Pe toţi zeii!

Balaurii erau imenşi. Imenşi, nărăvaşi şi… acelea de pe spatele lor chiar erau nişte şei.

— Pe coadă au ghimpi otrăviţi, îi şopti Rowan la ureche. Cu nişte aripi atât de mari, probabil că zboară sute de kilometri într-o zi.

El ştia mai bine, presupuse ea.

Doar treisprezece balauri se aflau la sol, în poiană. Cel mai mic dintre ei stătea întins pe burtă, cu botul îngropat într-o movilă de flori sălbatice. Pe coadă îi străluceau ghimpi de fier, nu de os, cicatricele îi acopereau trupul ca dungile unei pisici, iar aripile... ea cunoştea materialul grefat acolo. Mătase de păianjen. Atât de multă mătase probabil costase o avere.

Toţi ceilalţi balauri erau obişnuiţi, capabili să sfâşie un om în jumătate dintr-o singură muşcătură. Luptând şi împotriva *unui singur* balaur, aveau să moară în doar câteva momente. Dar în faţa unei armate puternice, de trei mii de balauri? Panica se instală.

Eu sunt Aelin Ashryver Galathynius...

— Aceea – pun pariu că e Aripa Conducătoare, spuse Rowan, arătându-i acum femeile adunate la marginea pajiştii.

Nu femei. Vrăjitoare.

Toate erau tinere şi frumoase, cu părul şi pielea în toate culorile şi nuanţele. Dar, chiar şi de la distanţă, o văzu pe cea pe care i-o arătase Rowan. Părul ei era ca lumina vie a lunii, iar ochii, ca aurul lustruit. Era cea mai frumoasă persoană pe care Aelin o văzuse vreodată. Şi cea mai înfiorătoare.

Se mişca mândră, aşa cum doar un nemuritor putea să o facă, presupuse Aelin, cu mantia-i roşie biciuind în urma ei, hainele din piele pentru zbor

lipindu-i-se de trupul suplu. O armă vie – asta era Aripa Conducătoare.

Aripa Conducătoare se plimba prin tabără, inspectând balaurii şi dând ordine pe care urechile de om ale lui Aelin nu le auzeau. Celelalte douăsprezece vrăjitoare păreau să-i urmărească fiecare mişcare, de parcă ea ar fi fost axa lumii lor, iar două dintre ele o urmau îndeaproape. Adjunctele ei.

Aelin se luptă să-şi menţină echilibrul pe creanga groasă. Orice armată ar fi strâns cei din Terrasen, ar fi fost anihilată. Împreună cu prietenii din jurul ei. Erau toţi atât de terminaţi!

Rowan îi atinse talia cu o mână, ca şi când ar fi auzit refrenul care răsuna în ea, cu fiecare bătaie a inimii ei.

— Ai omorât-o pe una dintre Matroanele lor, îi murmură la ureche, aproape şoptit. Poţi să-i omori subalternele.

Poate că da. Sau poate că nu, având în vedere modul în care se mişcau şi interacţionau cele treisprezece vrăjitoare din poiană. Alcătuiau un grup brutal, bine unit. Nu păreau a fi genul care luau prizonieri. Dacă ar fi făcut-o, probabil că i-ar fi mâncat.

Urma oare să o ducă pe Lysandra în zbor la Morath, odată ajuns furgonul-închisoare? Dacă da...

— Lysandra nu trebuie să se apropie la mai mult de zece metri de balauri. Dacă ar fi fost obligată să-l încalece pe unul dintre ei, atunci ar fi fost deja prea târziu.

— De acord, murmură Rowan. Din nord se

apropie nişte cai. Şi mai multe aripi, din vest. Să mergem!

Aşadar, Matroana. Probabil caii erau cel al regelui şi cei care trăgeau furgonul-închisoare. Şi al lui Dorian.

De îndată ce coborâră şi se furişară din nou prin pădure, îndreptându-se către poiană, Aedion păru pregătit să le rupă gâturile vrăjitoarelor.

Nesryn puse o săgeată în arc în clipa în care se strecură în tufiş, ca să îi acopere, cu o privire gravă – pregătită pentru orice. Măcar unul dintre ei era pregătit.

Aelin îl urmă pe Chaol.

— Să nu te mişti, indiferent de ce vei vedea sau vei auzi. Înainte să acţionăm, trebuie să-l evaluăm pe Dorian. Un singur prinţ Valg e letal.

— Ştiu, spuse el, refuzând să o privească în ochi. Poţi să ai încredere în mine.

— Am nevoie să te asiguri că Lysandra scapă. Cunoşti pădurea aceasta mai bine decât oricare dintre noi. Să o duci într-un loc sigur!

Chaol dădu aprobator din cap.

— Promit.

Ea nu se îndoia de asta. Nu după iarna aceasta. Întinse o mână, se opri – apoi îl atinse pe umăr.

— Nu-l voi atinge pe Dorian, spuse ea. Jur.

Ochii lui de bronz străluciră.

— Mulţumesc.

Continuară să se mişte.

Aedion şi Rowan îi făcură să se întoarcă în zona pe care o cercetaseră mai devreme, către un morman de bolovani cu destule tufişuri încât să se

ghemuiască fără să fie văzuţi şi să observe tot ce se întâmpla în poiană.

Încet, ca nişte fantome încântătoare dintr-un tărâm al iadului, vrăjitoarele îşi făcură apariţia.

Vrăjitoarea cu părul alb se îndreptă cu paşi mari ca să întâmpine o altă femeie, cu părul negru, care nu putea fi decât Matroana Clanului Cioc-negru. În spatele Matroanei, un grup de vrăjitoare trăgeau un furgon mare şi acoperit, asemănător celui pe care vrăjitoarele Picioare-galbene îl parcaseră, demult, în faţa palatului de cleştar. Probabil că balaurii îl căraseră în zbor. Părea obişnuit – vopsit cu negru, albastru şi galben – dar Aelin simţea că nu voia să ştie ce era înăuntru.

Apoi, sosi suita regală.

Nu ştia unde să se uite: la regele Adarlanului sau la micul şi mult prea cunoscutul furgon-închisoare din mijlocul călăreţilor...

Sau la Dorian, care călărea alături de tatăl lui, cu colierul negru în jurul gâtului şi cu un chip care nu afişa nicio expresie umană.

Capitolul 58

Manon Cioc-negru ura această pădure.

Copacii erau nefiresc de apropiaţi – atât de apropiaţi, încât fuseseră nevoite să lase balaurii în urmă, ca să-şi croiască drum spre poiană, la o jumătate de kilometru de templul în ruine. Cel puţin oamenii nu fuseseră destul de proşti încât să aleagă templul ca loc de întâlnire. Nu era situat într-o poziţie sigură, iar valea era prea expusă ochilor curioşilor. Cu o zi în urmă, Manon şi Cele

Treisprezece cercetaseră toate poienile pe o rază de un kilometru, evaluându-le în funcţie de cât erau de vizibile, de accesibile şi de acoperite şi, în cele din urmă, o aleseseră pe aceasta. Destul de aproape de locul în care regele le ceruse, la început, să se întâlnească – dar o zonă mult mai protejată. Regula numărul unu care trebuia respectată atunci când aveau de-a face cu muritorii: să nu-i lase niciodată pe ei să aleagă locaţia exactă.

Mai întâi, bunica ei şi sabatul care o escorta merseră pe el printre copaci, dinspre locul în care aterizaseră, urmate de un furgon acoperit care, fără îndoială, transporta arma pe care ea o crease.

O cercetă pe Manon cu o privire aspră.

— Să taci şi să nu ne stai în cale! Să nu vorbeşti neîntrebată! Nu-mi face probleme sau îţi voi rupe gâtul! spuse ea.

Atunci, mai târziu. Avea să-i vorbească bunicii despre Valgi mai târziu.

Regele întârzie, iar detaşamentul lui făcu destule zgomote nenorocite când traversă pădurea, încât Manon îi auzi pe toţi cu cinci minute înainte ca masivul cal negru de război al regelui să apară pe cotitura aleii. Ceilalţi călăreţi plutiră în spatele lui, ca o umbră întunecată.

Mirosul Valgilor îi lunecă pe piele. Aduseseră cu ei un furgon-închisoare, în care se afla un prizonier ce urma să fie transferat la Morath. După cum mirosea, era femeie – şi ciudată. Până acum, nu mai dăduse peste acest miros: nu era nici Valg, nici Fae şi nici om în întregime. Interesant.

Dar Cele Treisprezece erau războinice, nu

curiere. Cu mâinile la spate, Manon aşteptă, în timp ce bunica ei se îndreptă spre rege, supraveghindu-i anturajul alcătuit din oameni şi Valgi, cât timp ei cercetară cu atenţie poiana. Bărbatul care se afla cel mai aproape de rege nici nu se sinchisi să se uite în jur. Ochii lui de safir o ţintuiră pe Manon.

Ar fi fost frumos, dacă nu ar fi purtat acel colier negru în jurul gâtului şi dacă faţa-i perfectă nu ar fi afişat o răceală cumplită. El îi zâmbi lui Manon, ca şi cum ar fi ştiut ce gust avea sângele ei.

Ea îşi înăbuşi impulsul de a-şi dezgoli dinţii şi se concentră asupra Matroanei, care acum se oprise în faţa regelui muritor. Ce duhneau aceşti oameni. Cum de nu se strâmba bunica ei, când stătea în faţa lor?

— Maiestatea Voastră, zise bunica ei, cu mantiile-i negre ca noaptea lichidă, dând aproape imperceptibil din cap. Manon îşi înghiţi vorbele de protest. Niciodată – bunica ei *niciodată* nu se înclinase sau nu făcuse vreo plecăciune şi nici măcar nu dăduse din cap în faţa altui conducător, nici măcar în faţa celorlalte Matroane.

Manon îşi ascunse indignarea când, cu o mişcare puternică, regele descălecă.

— Mare Vrăjitoare, zise el, înclinându-şi capul nu destul încât să-l plece, dar suficient cât să-i arate o urmă de recunoaştere. O sabie masivă îi atârna la şold. Avea haine negre şi bogate, iar faţa lui...

Era încarnarea cruzimii. Nu era acea cruzime rece şi vicleană, pe care Manon şi-o perfecţionase şi care îi făcea plăcere, ci o cruzime brutală,

esenţială; ca aceea care îi trimisese pe toţi acei oameni să-i spargă casele, cu gândul că era necesar să-i dea o lecţie.

Acesta era bărbatul în faţa căruia ar fi trebuit să facă plecăciuni. În faţa căruia bunica ei îşi coborâse capul o fracţiune de centimetru.

Cu o mână ale cărei degete aveau vârfuri de fier, bunica făcu un gest în spatele ei, iar Manon îşi ridică bărbia.

— Ţi-o prezint pe nepoata mea, Manon, moştenitoarea Clanului Cioc-negru şi Aripa Conducătoare a cavaleriei tale aeriene.

Manon făcu un pas înainte, îndurând privirea regelui, care o zgâria. Tânărul cu păr brunet, care călărise lângă el, descălecă graţios, încă rânjindu-i. Ea îl ignoră.

— Le faci un mare serviciu oamenilor tăi, Aripă Conducătoare, spuse regele, cu o voce ca de granit.

Manon nu făcu decât să se uite la el, pe deplin conştientă că Matroana îi judeca fiecare mişcare.

— Nu ai de gând să spui nimic? voi regele să ştie, ridicând din sprâncenele-i groase – una avea o cicatrice.

— Mi s-a zis să-mi ţin gura, zise Manon. Ochii bunicii ei se aprinseră. Sau poate preferi să cad în genunchi şi să mă umilesc.

O, cu siguranţă avea să plătească al naibii de mult pentru acea replică. Bunica ei se întoarse către rege.

— Este o arogantă, dar nu vei găsi o războinică mai eficientă.

Însă regele zâmbea – cu toate că zâmbetul nu i

se reflecta în privire.

— Nu cred că te-ai ploconit vreodată pentru ceva, Aripă Conducătoare.

În schimb, Manon îi zâmbi pe jumătate, arătându-şi dinţii de fier. Pentru că, văzându-i, tânărul lui tovarăş să facă pe el.

— Noi, vrăjitoarele, nu ne naştem să ne ploconim în faţa oamenilor.

Regele chicoti deloc vesel şi se întoarse către bunica ei, care îşi strânsese degetele cu vârfuri de fier, ca şi când şi le-ar fi imaginat în jurul gâtului lui Manon.

— Matroano, ai ales-o bine pe Aripa Conducătoare, spuse el, şi apoi îi arătă furgonul pe care era vopsit steagul clanului Dinţi-de-fier. Să vedem ce mi-ai adus! Sper că e ceva la fel de impresionant – şi că a meritat aşteptarea.

Bunica ei rânji, dezvăluindu-şi dinţii de fier, care începuseră să ruginească în unele locuri, iar Manon simţi un fior de gheaţă traversându-i coloana.

— Pe aici.

Cu pieptul înainte şi capul sus, Manon aşteptă în dreptul scărilor furgonului, pentru a-i urma pe Matroană şi pe rege înăuntru, dar bărbatul – mult mai înalt şi mai masiv decât ea, de aproape – se încruntă când o văzu.

— Fiul meu poate să-i ţină companie Aripii Conducătoare.

Şi gata – fu ignorată când regele şi bunica lui dispărură înăuntru. Aparent, nu trebuia să vadă această armă. Cel puţin nu printre primii, chiar dacă era Aripa Conducătoare. Manon inspiră şi se

calmă.

Jumătate dintre Cele Treisprezece încercuiră furgonul, pentru siguranţa Matroanei, în timp ce celelalte se împrăştiară, pentru a-i supraveghea pe cei din grupul regelui, din jurul lor. Cunoscându-şi locul şi ştiind că nu le făceau faţă Celor Treisprezece, membrele escortei Matroanei se retraseră la marginea pădurii. Paznici cu uniforme negre le supravegheau pe toate, unii înarmaţi cu suliţe, alţii cu arbalete, alţii cu săbii impresionante.

Prinţul se sprijinea acum de un stejar noduros. Observând-o, îi zâmbi leneş.

Era destul. Chiar dacă era fiul regelui, ei nu-i păsa câtuşi de puţin. Manon traversă poiana, urmată de Sorrel. Nervoasă, dar păstrând distanţa.

Nimeni nu putea să îi audă, când Manon se opri la câţiva paşi distanţă de prinţul moştenitor.

— Bună, prinţişorule, toarse ea.

~

Pământul continua să alunece de sub picioarele lui Chaol atât de mult, încât luă un pumn de pământ doar ca să-şi amintească unde era şi că totul era adevărat, şi nu vreun coşmar.

Dorian. Prietenul său; nevătămat, dar – dar nu era Dorian.

După cum îi zâmbea prinţul acelei vrăjitoare frumoase, cu părul alb, nu semăna deloc cu Dorian. Avea acelaşi chip, dar sufletul care privea din acei ochi de safir nu fusese creat în această lume.

Chaol strânse pământul şi mai tare. Fugise. Fugise de Dorian şi permisese să se întâmple *asta.* Nu fugise plin de speranţă, ci plin de prostie.

Aelin avusese dreptate. Ar fi dat dovadă de milă dacă l-ar fi omorât.

Cu regele şi Matroana ocupaţi... Chaol aruncă o privire spre furgon şi apoi spre Aelin, care era întinsă pe burtă în tufiş, cu un pumnal scos. Ea dădu rapid din cap în direcţia lui, cu gura strânsă. Acum. Dacă aveau de gând să acţioneze ca să o elibereze pe Lysandra, ar fi trebuit să o facă acum.

Şi pentru Nehemia, pentru prietena care dispăruse sub colierul cu piatră Wyrd, nu avea să stea pe gânduri.

~

Demonul antic şi crud care se ghemuia în interiorul lui începu să se agite în clipa în care vrăjitoarea cu părul alb se îndreptă spre el.

Se mulţumise să îşi bată joc de la distanţă. „Unul din noi, unul de-al nostru”, îi şuieră demonul. „Noi l-am făcut, aşa că îl vom lua.”

Cu fiecare pas cu care se apropia, părul ei liber strălucea ca lumina lunii pe suprafaţa apei. Dar demonul începu să se lupte, când soarele se reflectă în ochii ei.

„Nu prea aproape, zise demonul. Nu lăsa puiul de vrăjitoare să se apropie prea mult. Ochii regilor Valg...”

— Bună, prinţişorule! salută ea, cu o voce mieroasă şi plină de moarte glorioasă.

— Bună, pui de vrăjitoare! răspunse el.

Iar cuvintele erau ale lui. Pentru o clipă, fu atât de uimit, încât clipi. *El* clipi. Demonul din el se retrase, zgâriindu-i pereţii minţii. „Ochii regilor Valg, ochii stăpânilor noştri, îi ţipă. Nu te atinge de ea!”

— Ai vreun motiv pentru care-mi zâmbeşti, întrebă ea, sau zâmbetul tău înseamnă că vrei să mori?

„Nu-i vorbi!”

Lui nu-i păsa. Să fie acesta doar un alt vis, un alt coşmar? L-ar lăsa pe acest monstru nou şi încântător să-l înghită cu totul. În afară de aici şi acum, nu avea nimic.

— Am nevoie de un motiv ca să-i zâmbesc unei femei frumoase?

— Nu sunt o femeie. Unghiile ei de fier străluciră când îşi încrucişă braţele. Şi tu... Îl mirosi. Eşti om sau demon?

— Sunt un Prinţ, zise el. Asta era chestia din el; nu-i aflase niciodată numele.

„Nu-i vorbi!”

El îşi înclină capul.

— Nu am fost niciodată cu o vrăjitoare.

Să-i rupă gâtul pentru asta. Să-i pună capăt zilelor.

Nişte colţi de fier îi apărură pe deasupra dinţilor, când zâmbi mai larg.

— Eu am fost cu mulţi oameni. Sunteţi toţi la fel. Aveţi acelaşi gust. Îl privi de parcă ar fi fost următoarea ei masă.

— Te provoc, reuşi el să spună.

Ea miji ochii, auriul acestora strălucind ca

jăraticul viu. El nu mai văzuse niciodată o fiinţă atât de frumoasă.

Această vrăjitoare fusese creată din întunericul dintre stele.

— Nu cred, Prinţe, replică ea, cu vocea profundă ca miezul nopţii. Îl mirosi din nou, iar nasul i se încreţi uşor. Dar ce culoare va avea sângele tău, roşu sau negru?

— Va avea culoarea pe care ţi-o doreşti.

„Îndepărtează-te, pleacă.” Prinţul demon din interiorul lui se smuci atât de tare, încât el făcu un pas. Dar nu ca să se îndepărteze. Ci în direcţia vrăjitoarei cu părul alb.

Ea râse grav, maliţios.

— Cum te numeşti, Prinţe?

Numele lui. Nu ştia care era.

Ea întinse mâinile, unghiile-i de fier sclipind în lumina împestriţată a soarelui. Demonul ţipă atât de tare în capul lui, încât se întrebă dacă urechile aveau să-i sângereze.

Fierul zăngăni când ea îi zgârie colierul din jurul gâtului.

Mai sus – dacă l-ar fi tăiat mai sus...

— Eşti ca un câine, murmură ea. Legat de stăpânul tău.

Îşi trecu un deget de-a lungul colierului, iar el se cutremură – de frică, de plăcere, anticipând cum unghiile ei i-ar sfâşia gâtul.

— Cum te numeşti. Un ordin, nu o întrebare, iar ochii ei de aur pur îi întâlniră pe ai lui.

— Dorian, şopti el.

„Nu ai niciun nume, numele tău îmi aparţine”, şuieră demonul şi un val din ţipătul acelei femei

din rasa umană îl îndepărtă.

~

Ghemuită în tufiş, la doar şase metri de furgonul-închisoare, Aelin îngheţă.

„Dorian.” Era imposibil. Nu exista nicio şansă, nu când glasul lui Dorian era atât de gol, de pustiit, dar...

Lângă ea, Chaol avea ochii mari. Auzise mişcarea uşoară?

Aripa Conducătoare îşi înclină capul, mâna-i cu vârfurile degetelor de fier încă atingând colierul din piatră Wyrd.

— Dorian, vrei să te omor?

Lui Aelin îi îngheţă sângele în vene.

Chaol se încordă, atingându-şi sabia. Aelin îl apucă de partea din spate a tunicii, un gest tăcut, menit să-i aducă aminte de planul lor. Ea nu avea nicio îndoială că, dincolo de poiană, săgeata lui Nesryn era deja îndreptată, cu o precizie letală, spre gâtul Aripii Conducătoare.

— Vreau să-mi faci multe lucruri, zise Prinţul, privind-o pe vrăjitoare din cap până-n picioare.

Umanitatea dispăruse din nou. Îşi imaginase totul. Modul în care acţionase regele... Acela era un om care avea control deplin asupra fiului său, încrezător că, în interior, nu se dădea nicio luptă.

Un râs slab, lipsit de bucurie, apoi Aripa Conducătoare dădu drumul colierului lui Dorian. Mantia-i roşie pluti în jurul ei, pe un vânt-fantomă, când făcu un pas înapoi.

— Vino şi găseşte-mă din nou, Prinţe, şi mai vedem.

Un prinţ Valg sălăşluia în Dorian – dar lui Aelin nu-i sângera nasul în prezenţa lui, iar întunericul ceţos apăruse în jur. Îi oprise regele puterile pentru ca fiul lui să poată amăgi lumea din jurul lui? Sau acea luptă încă se dădea în mintea Prinţului?

Acum – trebuia să se mişte *acum,* câtă vreme Matroana şi regele erau în acel furgon vopsit.

Rowan îşi duse mâinile la gură şi dădu semnalul cu strigătul unei păsări, atât de natural, încât niciunul dintre paznici nu se mişcă. Dar, dincolo de poiană, Aedion şi Nesryn îl auziră şi înţeleseră.

Ea nu ştia cum de reuşiseră, dar, un minut mai târziu, balaurii din sabatul Marii Vrăjitoare zbierară alarmaţi, iar copacii se cutremurară din cauza sunetelor. Toţi paznicii şi toate santinelele se întoarseră în direcţia larmei, departe de furgonul-închisoare.

Era fix distragerea de care avea nevoie Aelin. Îşi petrecuse două săptămâni într-unul dintre acele furgoane. Ştia mica fereastră cu bare, balamalele şi încuietorile. Şi, din fericire, Rowan ştia exact cum să scape de cei trei paznici care staţionau la uşa din spate, fără să scoată un sunet.

Nu îndrăzni să respire prea zgomotos, în timp ce urcă cele câteva trepte spre uşa din spate a furgonului, îşi scoase trusa cu şperacle şi se apucă de treabă. O privire aici, o mişcare a vântului... Gata – încuietoarea se deschise, iar ea împinse uşor uşa, pregătindu-se să audă balamalele scârţâind. Din mila vreunui zeu, uşa nu făcu niciun

zgomot, iar balaurii continuară să zbiere.

Lysandra stătea ghemuită într-un colţ îndepărtat, plină de sânge şi murdară, cu scurta ei cămaşă de noapte ruptă şi cu picioarele-i goale zgâriate. Nu purta niciun colier. Şi niciun inel.

Aelin se abţinu să plângă de uşurare şi-şi flutură degetele, ca să-i spună curtezanei *să se grăbească...*

Fără să facă aproape niciun zgomot, Lysandra trecu în fugă pe lângă ea, chiar în mantia maro şi verde, pe care Rowan o ţinea întinsă. După două secunde, coborî treptele şi ajunse în desiş. După încă un moment, paznicii morţi se aflau în furgon, cu uşa încuiată. Aelin şi Rowan se strecurară înapoi în pădure, printre zbieretele balaurilor.

Lysandra tremura în locul în care stătea în genunchi în desiş, în faţa lui Chaol, care îi cerceta rănile. El îi şopti lui Aelin că era în regulă şi o ajută pe curtezană să se ridice în picioare, înainte de a o împinge şi mai adânc în pădure.

Totul le luase mai puţin de două minute – şi, slavă zeilor, pentru că, o clipă mai târziu, uşa vopsită a furgonului se deschise, iar Matroana şi regele ieşiră grăbiţi, ca să vadă de ce se auzeau zgomote.

La mică distanţă de Aelin, Rowan supraveghea fiecare pas al inimicilor, fiecare respiraţie. Ceva se mişcă rapid lângă ea, iar Aedion şi Nesryn apărură acolo, murdari şi gâfâind, dar în viaţă. Rânjetul lui Aedion pieri când se uită în urmă, la poiana din spatele lor.

Regele se îndrepta spre mijlocul poienii, cerând răspunsuri. Măcelar nenorocit!

Şi, pentru o clipă, se trezi din nou în Terrasen, la masa la care se lua cina în castelul familiei sale, unde regele mâncase mâncarea familiei ei, le băuse vinul cel mai bun, iar apoi încercase să-i facă mintea ţăndări.

Privirea lui Aedion o întâlni pe a ei, trupul tremurându-i din cauza înfrânării – îi aştepta ordinul.

Ştia că ar fi putut să ajungă să regrete, dar Aelin scutură din cap. Nu aici – nu acum. Erau prea multe variabile şi prea mulţi jucători angrenaţi în joc. O aveau pe Lysandra. Era timpul să plece.

Regele îi ceru fiului său să încalece şi le dădu ordine celorlalţi, în vreme ce Aripa Conducătoare se îndepărtă de prinţ cu o graţie nonşalantă, letală. Matroana aşteptă dincolo de poiană, cu mantiile ei negre şi voluminoase ondulându-se, în ciuda faptului că nu se mişca.

Aelin se rugă ca ea şi însoţitorii ei să nu se întâlnească niciodată cu Matroana – cel puţin nu fără o armată în spatele lor.

Orice ar fi văzut regele în acel furgon vopsit, fusese destul de important încât nu riscaseră să menţioneze detalii despre asta în scrisori.

Dorian încălecă; pe chip i se citeau răceala şi pustiirea.

„Mă voi întoarce după tine”, îi promisese ea. Nu se gândise că avea să o facă în acest fel.

Cei din grupul regelui părăsiră locul cu o tăcere şi eficienţă stranie, aparent fără să ştie că trei dintre oamenii lor lipseau. Duhoarea Valgilor se risipi când ei dispărură, îndepărtată de un vânt proaspăt, ca şi când însăşi pădurea Oakwald ar fi

vrut să şteargă orice urmă.

Îndreptându-se în direcţia opusă, vrăjitoarele intrară în pădure, trăgând furgonul după ele cu o forţă neomenească, până când doar Aripa Conducătoare şi bunica ei înfiorătoare rămaseră în poiană.

Lovitura fu dată atât de rapid, încât Aelin nu o văzu. Până şi Aedion tresări. Plesnitura reverberă prin pădure, iar faţa Aripii Conducătoare se mişcă într-o parte, pentru a dezvălui patru şiroaie de sânge albastru care îi curgeau acum pe obraz.

— Proastă impertinentă! şuieră Matroana. Zăbovind lângă copaci, frumoasa locotenentă cu păr auriu observă fiecare mişcare a Matroanei – atât de intens, încât Aelin se întrebă dacă avea să sară la gâtul acesteia. Vrei să mă coste tot ce am?

— Bunico, ţi-am trimis scrisori...

— Ţi-am primit scrisorile plângăcioase. Şi le-am ars. Trebuie să respecţi ordinele. Crezi că tăcerea mea nu a fost intenţionată? *Fă aşa cum spune ducele!*

— Cum poţi să permiţi aceste...

O altă lovitură – alte patru linii sângerând pe faţa vrăjitoarei.

— Îndrăzneşti să te îndoieşti de mine? Te crezi la fel de bună ca o Mare Vrăjitoare, acum că eşti Aripa Conducătoare?

— Nu, Matroană. Renunţase la tonul încrezut şi batjocoritor de mai devreme; în voce i se simţea doar furia calmă şi mortală. O criminală din naştere şi prin formare. Însă ochii aurii i se întoarseră către furgonul vopsit – o întrebare tăcută.

Matroana se apropie atât de mult, încât ar fi

putut să-i sfâşie gâtul nepoatei sale cu dinţii ei de fier ruginiţi.

— Întreabă-mă, Manon! Întreabă-mă ce este în acel furgon!

Vrăjitoarea cu părul auriu de lângă copaci era dreaptă ca o vergea, însă Aripa Conducătoare – Manon – lăsă capul în jos.

— Îmi vei spune când va fi necesar.

— Du-te şi te uită! Să vedem dacă respectă standardele nepoatei mele.

Acestea fiind spuse, Matroana intră cu paşi mari în pădure, al doilea sabat de vrăjitoare aşteptând-o acum.

Manon Cioc-negru nu-şi şterse sângele albastru care îi curgea pe faţă, când urcă scările furgonului, oprindu-se pe prag doar pentru o secundă, înainte de a intra în bezna de dincolo.

Era un semn la fel de bun ca oricare altul că trebuiau să plece naibii de acolo. Cu Aedion şi Nesryn păzindu-le spatele, Aelin şi Rowan se grăbiră spre locul în care Chaol şi Lysandra îi aşteptau. Nu avea să-i omoare pe rege şi pe Dorian fără magie. Nu-şi dorea moartea – nici pentru ea, nici pentru prietenii ei.

O găsi pe Lysandra în picioare, sprijinindu-se cu o mână de un copac, respirând greoi şi cu ochii mari.

Chaol dispăruse.

Capitolul 59

Demonul preluă controlul în momentul în care omul care purta colierul se întoarse. Îl aruncase

înapoi în acel puţ al amintirilor până când el fu cel care ţipa din nou, până când el fu cel mărunt, distrus şi fragmentat.

Dar vedea în continuare acei ochi aurii.

„Vino şi găseşte-mă din nou, Prinţe!”

O promisiune – o promisiune a morţii, a eliberării.

„Vino şi găseşte-mă din nou!”

În curând, cuvintele nu se mai auziră, înghiţite de ţipete, şi sânge, şi de degetele demonului, care îi scormonea mintea. Însă nu şi ochii – şi nici acel nume.

Manon.

„Manon.”

~

Chaol nu putea să-i permită regelui să-l ducă pe Dorian înapoi la castel. Ar fi putut să nu mai aibă niciodată şansa aceasta. Trebuia să o facă acum. Trebuia să îl ucidă.

Chaol se mişcă prin tufişuri cât de discret putu, cu sabia scoasă, pregătindu-se. Un pumnal în ochi – un pumnal şi apoi...

Din faţă se auziră vorbe, însoţite de foşnetul frunzelor şi al pădurii.

Chaol se apropie de grup, începând să se roage şi să implore iertare – pentru ceea ce era pe cale să facă şi pentru că fugise. Îl va ucide pe rege mai târziu; să fie acea crimă ultima. Însă aceasta avea să fie crima care îl va distruge.

Scoase pumnalul, înclinându-şi braţul. Dorian

se aflase chiar în spatele regelui. O lovitură, pentru a-l da pe Prinţ jos de pe cal, apoi o rotire a sabiei, şi totul ar fi putut să se termine. Aelin şi ceilalţi ar fi putut să facă faţă urmărilor; el ar fi fost deja mort.

Printre copaci, Chaol ajunse într-un câmp, simţind pumnalul în mână ca pe o greutate arzătoare.

Nu grupul regelui era cel care stătea în iarba înaltă şi în lumina soarelui. Treisprezece vrăjitoare şi balaurii lor se întoarseră către el. Şi zâmbiră.

~

Aelin fugi printre copaci, Rowan găsindu-l pe Chaol doar după miros.

Dacă ar fi murit din cauza lui, dacă ar fi fost răniţi din cauza lui...

O lăsaseră pe Lysandra în grija lui Nesryn, poruncindu-le să se îndrepte spre pădurea de dincolo de valea din apropiere, în care se afla templul, şi să aştepte sub o grămadă de pietre. Înainte de a o grăbi pe Lysandra printre copaci, Nesryn o apucase strâns de braţ pe Aelin şi-i ceruse „Adu-l înapoi!”

Aelin nu făcuse decât să dea aprobator din cap, înainte de a pleca în fugă.

Rowan era ca un fulger printre copaci, mult mai rapid decât ea, acum când era blocată în acest trup. Aedion îl urma îndeaproape. Ea fugea cât de repede putea, dar... În depărtare, cărarea îşi schimba direcţia, iar Chaol alesese drumul greşit.

Unde naiba se dusese Chaol?

Abia dacă putea să respire suficient de repede. Apoi, lumina pătrunse printr-un spaţiu dintre copaci – cealaltă parte a poienii întinse.

Rowan şi Aedion stăteau în picioare la câţiva metri distanţă, în iarba care se legăna, cu săbiile scoase – dar descurajaţi. O secundă mai târziu, ea văzu de ce.

La mai puţin de zece metri de ei, lui Chaol îi curgea sânge din buză pe bărbie, în vreme ce vrăjitoarea cu părul alb îl ţinea lângă ea, unghiile-i de fier fiind adânc înfipte în gâtul lui. Dincolo de ei, furgonul-închisoare era deschis, lăsând să se vadă cei trei soldaţi morţi din interior. Văzându-i pe Rowan şi pe Aedion mai întâi, iar apoi pe ea, toate cele douăsprezece vrăjitoare din spatele Aripii Conducătoare râmjiră încântate.

— Cu ce avem de-a face? întrebă Aripa Conducătoare, cu o lumină ucigaşă în ochii ei aurii. Spioni? Salvatori? Unde ai dus-o pe prizoniera noastră?

Chaol se luptă, iar ea îşi înfipse unghiile şi mai adânc. El înţepeni. Un firicel de sânge i se scurse pe gât şi apoi pe tunică.

O, zeilor. Gândeşte – gândeşte, gândeşte, gândeşte.

Aripa Conducătoare îşi întoarse privirea de un aur ars către Rowan.

— Nu am mai văzut fiinţe ca tine de ceva vreme, spuse gânditoare Aripa Conducătoare.

— Dă-i drumul! exclamă Rowan.

Zâmbetul lui Manon dezvălui un şir de dinţi de fier, sfâşietori de carne, aproape, mult prea

aproape de gâtul lui Chaol.

— Nu primesc ordine de la Fae nenorociţi.

— Lasă-l să plece! rosti Rowan prea încet. Sau va fi ultima greşeală pe care o faci, Aripă Conducătoare.

Pe câmpul din spatele lor, balaurii se agitau, dând din cozi, fluturându-şi aripile.

Vrăjitoarea cu părul alb se uită la Chaol, care respira greoi.

— Regele nu este prea departe. Poate că ar trebui să te predau lui. Tăieturile de pe obrajii ei, acoperite de cruste albastre, semănau cu vopseaua brutală de război. Va fi furios când va afla că i-ai furat prizoniera. Poate-l vei face să se liniştească, băiete.

Aelin şi Rowan se priviră reciproc înainte ca ea să vină lângă el, scoţând-o pe Goldryn.

— Dacă vrei să-i oferi regelui o recompensă, atunci ia-mă pe mine, zise Aelin.

— Nu face asta, icni Chaol.

Vrăjitoarea şi toate cele douăsprezece santinele ale sale îşi îndreptară acum atenţia letală şi nemuritoare asupra lui Aelin.

Aelin o scăpă pe Goldryn în iarbă şi-şi ridică mâinile. Aedion mârâi un avertisment.

— De ce m-aş deranja? întrebă Aripa Conducătoare. Poate că vă vom duce pe toţi regelui.

Aedion îşi ridică uşor sabia.

— Poţi să încerci.

Aelin se apropie cu grijă de vrăjitoare, cu mâinile încă ridicate.

— Dacă te vei lupta cu noi, tu şi însoţitoarele

tale veţi muri.

Aripa Conducătoare o privi de sus în jos.

— Cine eşti. Era un ordin – nu o întrebare.

— Aelin Galathynius.

Surpriza – şi poate şi altceva, ceva necunoscut lui Aelin – străluci în ochii aurii ai Aripii Conducătoare.

— Regina din Terrasen.

Aelin făcu o plecăciune, neîndrăznind să îşi ia ochii de la vrăjitoare.

— La dispoziţia ta.

Doar un metru o despărţea de moştenitoarea Cioc-negru.

Vrăjitoarea îi aruncă o privire tăioasă lui Chaol, apoi se uită la Aedion şi la Rowan.

— Ei sunt Curtea ta?

— De ce îţi pasă?

Aripa Conducătoare îl studie din nou pe Aedion.

— Este fratele tău?

— E vărul meu, Aedion. Aproape la fel de frumos ca mine, nu-i aşa?

Vrăjitoarea nu zâmbi.

Însă Aelin era acum destul de aproape, atât de aproape încât stropii sângelui lui Chaol pătau iarba din faţa vârfurilor cizmelor ei.

~

Regina Terrasenului.

Elide nu sperase în zadar.

Chiar dacă tânăra regină călca non-stop

pământul şi iarba, incapabilă să stea nemişcată, în timp ce se târguia pentru viaţa bărbatului.

În spatele ei, războinicul Fae observa şi cea mai mică mişcare. El era mortal – el era cel de care trebuia să se ferească.

Trecuseră cincizeci de ani de când se luptase cu un războinic Fae. Se culcase cu el, apoi luptase împotriva lui. El îi sfărâmase oasele braţului.

Ea îl făcuse bucăţi. Dar el fusese tânăr, arogant şi fără prea multă experienţă în luptă.

Acest bărbat... Ar fi putut, la fel de bine, să omoare cel puţin câteva dintre Cele Treisprezece, dacă ea ar fi îndrăznit să se atingă de-un fir de păr de-al reginei. Şi mai era şi cel cu părul auriu – la fel de mare ca bărbatul Fae, dar care afişa aroganţa strălucitoare şi sălbăticia cruntă a verişoarei lui. Dacă l-ar fi lăsat să trăiască, ar fi putut să cauzeze probleme.

Regina continua să-şi mişte piciorul în iarbă. Nu avea cum să aibă mai mult de douăzeci de ani. Şi, totuşi, se mişca precum o războinică – sau o făcuse, până când începuse să se tot agite. Dar se opri, ca şi când ar fi înţeles că gestul îi trăda nervii, lipsa de experienţă. Vântul bătea în direcţia greşită, iar Manon nu îşi dădea seama de cât de înfricoşată era, cu adevărat, regina.

— Ei bine, Aripă Conducătoare?

Avea regele să-i pună un colier în jurul gâtului, aşa cum îi pusese şi Prinţului? Sau urma să o omoare? Nu conta. Avea să fie un trofeu care l-ar fi bucurat pe rege.

Manon îl împinse pe căpitan, trimiţându-l împiedicându-se în direcţia reginei. Aelin întinse un

braţ, dându-l într-o parte – în spatele ei. Manon şi regina se uitară fix una la cealaltă.

În ochii ei, pe chipul ei simpatic, de muritoare, nu se citea teama. Deloc. I-ar fi făcut mai multe probleme decât merita.

Oricum, Manon avea lucruri mai importante la care să se gândească. Bunica ei era de acord. Era de acord cu înmulţirea şi distrugerea vrăjitoarelor. Manon trebuia să zboare spre cer, să se piardă în nori şi vânt pentru câteva ore. Zile. Săptămâni.

— Astăzi nu mă interesează prizonierii sau să mă lupt, spuse Manon.

Regina Terrasenului îi zâmbi.

— Bun.

Manon se întoarse, poruncindu-le Celor Treisprezece să se urce pe balaurii lor.

— Presupun că asta te face mai inteligentă decât Baba Picioare-galbene, continuă regina.

Manon se opri, privind drept înainte, fără să vadă iarba, cerul sau copacii.

Asterin se învârti.

— Ce ştii tu de Baba Picioare-galbene?

Regina chicoti uşor, în ciuda avertismentului mârâit al războinicului Fae.

Încet, Manon privi peste umăr.

Regina îşi dădu la o parte reverele tunicii, dezvăluind un colier de cicatrice subţiri, în clipa în care vântul îşi schimbă direcţia.

Mirosul – de fier, de piatră şi de ură pură – o lovi pe Manon în faţă ca o piatră. Fiecare vrăjitoare din clanul Dinţi-de-fier cunoştea mirosul care însoţea mereu acele cicatrice: era al unei Ucigaşe de vrăjitoare. Poate că, în schimb, Manon avea să

se piardă în sânge şi distrugere.

— Eşti moartă! făcu Manon şi îşi luă avânt.

Dar se lovi de un zid invizibil.

Apoi, îngheţă complet.

~

— *Fugiţi,* zise Aelin, smulgând-o pe Goldryn şi îndreptându-se cu viteză spre copaci.

Aripa Conducătoare era îngheţată pe loc, iar santinelele ei făcură ochii mari când se grăbiră să ajungă la ea.

Sângele de muritor al lui Chaol nu avea să mai întreţină vraja mult timp.

— Spre vale, zise Aedion, fără să se mai uite înapoi la locul din care fugi, alături de Chaol, către templu.

Se repeziră printre copaci, în vreme ce vrăjitoarele erau încă în poiană, încercând să rupă vraja care o prinsese în capcană pe Aripa lor Conducătoare.

— Tu, spuse Rowan alergând lângă ea, eşti o femeie foarte norocoasă.

— Să-mi mai spui asta o dată, când vom scăpa de aici, gâfâi ea, sărind peste un copac prăbuşit.

Un urlet de furie făcu păsările să se împrăştie din copaci, iar Aelin fugi mai repede. O, Aripa Conducătoare era supărată. Foarte, foarte supărată. Aelin nu crezuse nicio clipă că vrăjitoarea avea să-i lase să scape fără luptă. Fusese nevoită să câştige oricât timp ar fi putut.

Copacii se răriră, dezvăluind o bucată stearpă

de pământ, care dădea spre valea adâncă şi spre templul cocoţat pe bucata de stâncă din centru. De cealaltă parte, Oakwald se întindea în depărtare.

Conectat doar cu două poduri de lemn şi lanţuri, era singura cale prin care se putea traversa valea. Şi cu frunzişul des al pădurii Oakwald, care împiedica balaurii să treacă, era singura modalitate de a scăpa de vrăjitoarele care, fără îndoială, îi urmăreau pe jos.

— *Grăbiţi-vă!* strigă Rowan, când se îndreptară spre ruinele templului.

Templul era atât de mic, încât nici măcar preotesele nu locuiseră acolo. Singurele obiecte decorative de pe insula de piatră erau cinci stâlpi, mâncaţi de vreme şi un acoperiş cu boltă, care se prăbuşea.

Nu exista nici măcar un altar – sau unul care să fi supravieţuit de-a lungul secolelor. Aparent, oamenii renunţaseră la Temis cu mult înainte de sosirea regelui din Adarlan.

Ea se rugă ca podurile de pe fiecare parte...

Aedion se opri brusc în faţa primului pod; Chaol era la zece metri distanţă în spatele lui, urmat de Aelin şi Rowan.

— Liber! spuse Aedion.

Înainte ca ea să-l poată avertiza, el traversă în forţă. Podul trepidă şi se legănă, dar rezistă – rezistă chiar dacă inima ei nenorocită se opri. Apoi, Aedion ajunse pe insula-templu, un stâlp subţire de piatră, sculptat de râul învolburat care curgea, la adâncime mare, dedesubt. Cu mâna, îi făcu semn lui Chaol să vină.

— Pe rând, le ordonă el.

Dincolo de el, aştepta cel de-al doilea pod.

Chaol trecu în grabă printre stâlpii de piatră care flancau intrarea spre primul pod, lanţurile subţiri de fier din părţile laterale scârţâind în clipa în care podul se legănă. El îşi menţinu poziţia verticală, zburând spre templu mai repede decât îl văzuse ea vreodată fugind în toate acele dimineţi în care făcea exerciţii, pe domeniile castelului.

Apoi, Aelin şi Rowan ajunseră în dreptul coloanelor.

— Nici măcar să nu încerci să te opui, şuieră Rowan şi o împinse în faţa lui.

Pe zeii din ceruri, sub ei era o prăpastie nemiloasă. Mugetul râului abia se auzea.

Dar fugi – fugi pentru că Rowan aştepta şi pentru că vrăjitoarele treceau printre copaci cu iuţeală de Fae. Podul se cutremură şi se legănă când ea traversă în grabă scândurile vechi de lemn. În faţă, Aedion trecuse în siguranţă cel de-al doilea pod, spre partea cealaltă, iar Chaol îl traversa şi el acum, cu paşi mari. Mai repede – trebuia să meargă mai repede. Sări ultimii câţiva metri, pe stânca pe care se afla templul.

În frunte, Chaol ieşi de pe al doilea pod şi-şi scoase sabia, când i se alătură lui Aedion, pe panta ierboasă de dincolo. În arcul acestuia din urmă, se afla o săgeată – îndreptată către copacii din spatele ei. Aelin urcă grăbită cele câteva scări spre platforma goală pe care era templul. Întregul spaţiu circular abia măsura mai mult de nouă metri în diametru, fiind mărginit, pe toate părţile, de un povârniş abrupt – şi de moarte.

Se pare că Temis nu ierta uşor.

Ea se întoarse, ca să privească în urmă. Rowan traversa podul în fugă, atât de repede, încât podul abia se mişca, dar... Aelin înjură. Aripa Conducătoare ajunsese la stâlpi, aruncându-se peste aceştia şi sărind prin aer, pentru a ateriza la o treime din lungimea podului. Până şi săgeata lui Aedion, trasă ca avertisment, ajunse departe, aceasta înfigându-se acolo unde orice muritor *ar fi trebuit* să aterizeze. Dar nu o vrăjitoare. Drăcia naibii.

— *Fugi,* îi urlă Rowan lui Aelin, dar ea îşi palmă cuţitele de luptă, îndoindu-şi genunchii, în timp ce...

În timp ce o săgeată trasă de locotenentul cu păr auriu o ţinti pe Aelin, din cealaltă parte a văii. Aelin se întoarse pentru a o evita, doar ca să întâlnească o a doua săgeată, trimisă de vrăjitoarea care se afla deja acolo, anticipându-i mişcarea.

Un perete de muşchi se izbi de ea, acoperind-o şi împingând-o către pietre.

Şi săgeata vrăjitoarei se înfipse direct în umărul lui Rowan.

Capitolul 60

Pentru o clipă, lumea se opri.

Rowan se trânti peste pietrele templului, sângele împrăştiindu-i-se pe stânca învechită.

Ţipătul lui Aelin răsună în adâncul văii.

Însă apoi el se ridică din nou, alergă şi-i urlă *să fugă.* Sub săgeata întunecată care îi ieşea prin umăr, sângele îi păta deja tunica, pielea. Dacă s-ar

fi aflat cu un centimetru mai în spate, i-ar fi nimerit inima.

La mai puţin de patruzeci de paşi în josul podului, Aripa Conducătoare se apropia de ei.

Aedion făcu să plouă cu săgeţi asupra santinelelor ei cu o precizie inumană, ţinându-le la distanţă, lângă pădure.

Aelin îi cuprinse mijlocul lui Rowan cu un braţ şi traversară în viteză pietrele templului, el albindu-se la faţă pe măsură ce sângele ţâşnea din rană. Ea ar fi putut încă să ţipe sau să plângă în hohote – însă o linişte apăsătoare domnea în sinea ei.

Pentru inima ei – săgeata fusese menită pentru inima *ei.* Iar el încasase acea săgeată pentru ea. Calmul ucigător se răspândi în ea precum chiciura. Avea să le ucidă pe toate. Încet.

Ajunseră în dreptul celui de-al doilea pod fix când barajul de săgeţi al lui Aedion se destrămă, tolba fiindu-i, fără îndoială, golită. Ea îl împinse pe Rowan pe scânduri.

— Fugi! îi spuse.

— Nu.

— *Fugi!*

Vocea cu care i se adresase era una pe care nu o auzise niciodată folosind-o – vocea unei regine – una însoţită de o *smucitură* oarbă a jurământului de sânge, care îi lega.

Furia îi fulgeră lui Rowan în ochi, dar trupul i se mişcă de parcă l-ar fi vrăjit. Traversă podul împleticindu-se, tocmai când...

Aelin se răsuci, o scoase pe Goldryn şi se aplecă fix în clipa în care sabia Aripii Conducătoare

se îndreptă spre capul ei.

Aceasta lovi piatra, făcând stâlpul să geamă, dar Aelin se mişca deja – nu spre cel de-al doilea pod, ci înapoi spre primul, pe partea vrăjitoarelor. Acolo unde celelalte vrăjitoare, fără săgeţile lui Aedion care să le împiedice, ieşeau acum, alergând din adăpostul pădurii.

— *Tu!* mârâi Aripa Conducătoare, atacând din nou.

Aelin se rostogoli – chiar prin sângele lui Rowan – evitând, încă o dată, lovitura fatală. Ajunse în picioare fix în faţa primului pod şi, lovind cu Goldryn de două ori, rupse lanţurile.

Vrăjitoarele se opriră brusc la buza văii, în clipa în care podul se prăbuşi, blocându-le acolo.

Aerul din spatele ei se mişcă, iar Aelin se deplasă – dar nu suficient de repede.

În clipa în care vrăjitoarea o tăie, sfâşiindu-i haina şi carnea de pe partea superioară a braţului, ea strigă. Se răsuci, ridicând-o pe Goldryn pentru a doua lovitură.

Oţelul întâlni oţel şi scoase scântei.

Sângele lui Rowan era la picioarele ei, pătând pietrele templului.

Aelin Galathynius se uită la Manon Cioc-negru peste săbiile lor încrucişate şi scoase un mârâit grav, maliţios.

~

Regină, salvatoare, inamică, lui Manon nu-i păsa. Urma să o omoare pe femeie. Legile lor o

cereau, onoarea i-o cerea.

Chiar dacă nu o măcelărise pe Baba Picioare-galbene, Manon ar fi ucis-o doar din cauza acelei vrăji pe care o folosise ca să o îngheţe pe loc. Asta făcuse cu picioarele. O vrajă murdară, folosind sângele bărbatului.

Şi acum, avea să moară.

Spintecă-Vânt se lipi de sabia reginei. Însă Aelin nu se dădu în lături.

— Te voi face bucăţele, şuieră ea.

În spatele lor, Cele Treisprezece se adunară pe marginea văii, izolate. O fluierătură de-a lui Manon le făcu pe jumătate să-şi caute balaurii. Nu mai apucă să fluiere şi a doua oară.

Mai rapidă decât avea un om dreptul să fie, regina întinse un picior şi o împinse pe Manon în spate, făcând-o să se poticnească. Aelin nu ezită; învârti sabia şi se năpusti asupra ei.

Manon devie lovitura, dar Aelin trecu pe lângă ea şi o ţintui la pământ, lovind-o cu capul de pietre, care erau umede din cauza sângelui războinicului Fae. Pete de întuneric îi întunecară vederea.

Manon trase aer în piept pentru a doua fluierătură – cea menită să o oprească pe Asterin, cu săgeţile ei. Pumnul reginei o lovi pe Manon în faţă şi o întrerupse. Negrul îi întunecă şi mai mult vederea – dar ea se răsuci, se răsuci cu fiecare fărâmă de putere nemuritoare, iar ele se rostogoliră pe podeaua templului. Dincolo de ele, se vedea hăul, şi apoi...

O săgeată şuieră chiar spre spatele expus al reginei, în clipa în care ea ateriză peste Manon.

Manon se răsuci din nou şi, în schimb, săgeata

lovi stâlpul. O aruncă pe Aelin de pe ea, dar regina fu imediat în picioare, agilă ca o pisică.

— *Este a mea,* îi urlă Manon lui Asterin, peste vale.

Regina râse, răguşit şi rece, mergând în cerc în jurul lui Manon, care se ridică în picioare.

De cealaltă parte a văii, cei doi bărbaţi îl ajutau pe războinicul Fae rănit să coboare de pe pod, iar războinicul cu păr auriu se pregătea să...

— Să nu îndrăzneşti, Aedion! îl avertiză Aelin şi ridică o mână în direcţia bărbatului.

El îngheţă la jumătatea podului. Faptul că îi asculta ordinele întru totul era impresionant, recunoscu Manon.

— Chaol, fii atent la el, urlă regina.

Apoi, privind-o pe Manon în ochi, Aelin îşi băgă sabia puternică în teaca de pe spate, rubinul imens de pe mâner strălucind în lumina amiezii.

— Săbiile sunt plictisitoare, zise regina şi apucă două cuţite de luptă.

Manon o puse în teaca ei de pe spate pe Spintecă-Vânt. Îşi scutură încheieturile mâinilor, scoţându-şi unghiile de fier. Îşi trosni maxilarul, iar colţii îi coborâră.

— Într-adevăr.

Regina se uită la unghii şi la dinţi, apoi râânji.

Sincer – era păcat că Manon trebuia să o omoare.

~

Manon Cioc-negru se năpusti asupra ei, la fel

de rapid şi de mortal ca o viperă.

Aelin sări înapoi, ferindu-se de fiecare lovitură puternică a acelor unghii de fier letale, care îi vizau gâtul, faţa, pântecele. În spate, tot mai în spate, încercuind stâlpii.

Balaurii aveau să sosească în orice moment.

Aelin o împunse cu pumnalele, iar vrăjitoarea se dădu într-o parte, doar ca să îi zgârie gâtul, cu unghiile.

Aelin se răsuci, dar unghiile îi atinseră pielea. Sângele îi încălzi gâtul şi umerii. Vrăjitoarea era incredibil de rapidă. Şi o luptătoare dată naibii.

Însă Rowan şi ceilalţi trecuseră de cel de-al doilea pod. Acum, şi ea trebuia să ajungă acolo.

Manon Cioc-negru fandă în stânga şi tăie în dreapta.

Aelin se feri şi se rostogoli într-o parte.

Stâlpul se cutremură în clipa în care unghiile de fier scobiră patru linii adânci în piatră.

Manon şuieră. Aelin reuşi să-i înfigă pumnalul în şira spinării; vrăjitoarea întinse rapid o mână şi apucă lama. Sângele albastru ţâşni, dar vrăjitoarea ţinu lama până când aceasta se rupse în trei bucăţi în mâna ei.

Pe zeii din ceruri.

Aelin avu inspiraţia să ţintească în jos cu celălalt pumnal, dar vrăjitoarea era deja acolo – iar strigătul lui Aedion îi răsună în urechi, în momentul în care Manon o lovi cu genunchiul în burtă.

Inspiră şuierând, dar Aelin nu dădu drumul pumnalului, chiar dacă vrăjitoarea o izbi de un alt stâlp.

Coloana de piatră se zgudui din cauza loviturii,

iar Aelin îşi sparse capul, agonia arcuindu-se în ea, dar...

O tăietură, îndreptată direct spre faţa ei.

Aelin se feri.

Din nou, impactul făcu piatra să se cutremure.

Aelin inspiră greoi. *Să se mişte* – trebuia să se mişte, uşor ca apa unui râu, uşor ca vântul *carranam-ului* ei, sângerând şi rănită, de partea cealaltă.

Stâlp după stâlp, se retrase, rostogolindu-se, aplecându-se şi ferindu-se.

Manon lovi cu putere şi tăie, izbind fiecare stâlp, o forţă a naturii în adevăratul sens al cuvântului.

Apoi, o luă de la capăt, stâlpii absorbind loviturile care ar fi trebuit să-i nenorocească faţa şi gâtul. Aelin merse mai încet, lăsând-o pe Manon să creadă că obosise, că era din ce în ce mai stângace...

— *De-ajuns,* laşo, sâsâi Manon, intenţionând să o doboare pe Aelin la pământ.

Însă Aelin se învârti în jurul unui stâlp şi pe marginea subţire a rocii sterpe de dincolo de platforma templului, chiar în clipa în care Manon se izbi de coloană.

Stâlpul gemu, se legănă – şi se răsturnă într-o parte, lovind stâlpul de alături, izbindu-se amândoi de pământ şi spărgându-se. Împreună cu acoperişul boltit.

Manon nici măcar nu avu timp să se ferească atunci când marmura se prăbuşi peste ea.

Una dintre puţinele vrăjitoare rămase pe cealaltă parte a văii ţipă.

Aelin fugea deja, chiar în clipa în care insula de piatră începu să se cutremure, de parcă străvechea forţă care avea grijă ca templul să nu se prăbuşească ar fi dispărut odată cu prăbuşirea acoperişului.

La naiba. Aelin se îndreptă în viteză spre cel de-al doilea pod, praful şi resturile de piatră arzându-i ochii şi plămânii.

Insula se zdruncină cu o *crăpătură* asurzitoare, atât de violent, încât Aelin se împiedică. Dar în depărtare erau stâlpii şi podul, Aedion care o aştepta pe partea cealaltă – cu braţul întins, făcându-i semn.

Insula se clătină din nou – mai mult şi mai puternic de această dată. Urma să se prăbuşească sub ele.

Ceva pâlpâi în albastru şi alb, pânza roşie fulgeră, fierul licări...

O mână şi un umăr, prinzându-se de o coloană căzută.

Încet şi dureros, Manon făcu un efort să se ridice pe o lespede de marmură, cu faţa acoperită de praf alb, sânge albastru curgându-i pe tâmplă.

De cealaltă parte a văii, complet izolată, vrăjitoarea cu părul auriu era în genunchi. *„Manon!”*

„Nu cred că te-ai ploconit vreodată pentru ceva, Aripă Conducătoare”, spusese regele.

Dar acolo era o vrăjitoare Cioc-negru în genunchi, implorându-i pe zeii la care se închinau; acolo, Manon Cioc-negru se lupta să se ridice, în vreme ce insula pe care se afla templul se prăbuşea.

Aelin făcu un pas pe pod.

Asterin – aşa o chema pe vrăjitoarea cu părul auriu. Ea o strigă din nou pe Manon, rugând-o să se ridice, să supravieţuiască.

Insula se cutremură. Podul care mai rămăsese – podul către prietenii ei, către Rowan, către siguranţă – încă rezista.

Aelin îl mai simţise înainte: un fir în lume, un curent care o lega de altcineva. Îl simţise într-o noapte, cu ani în urmă, şi-i dăduse bani unei tinere tămăduitoare ca să plece naibii de pe acest continent. Simţise zvâcnitura – şi hotărâse să tragă înapoi.

Simţea iar acea zvâcnitură – spre Manon, ale cărei braţe se înmuiară când se prăbuşi pe piatră. Inamica ei – noua ei adversară, care i-ar fi omorât pe ea şi pe Rowan, dacă ar fi avut ocazia. Încarnarea unui monstru. Dar, poate că, din când în când, monştrii erau nevoiţi să aibă grijă unul de celălalt.

— *Fugi!* urlă Aedion de pe cealaltă parte a văii.

Şi fugi. Aelin fugi spre Manon, sărind peste pietrele căzute, sfâşiindu-şi gleznele pe mormanele de moloz.

Insula se zguduia cu fiecare pas al ei, iar lumina soarelui ardea, ca şi cum Mala ar fi susţinut insula cu fiecare fărâmă de putere pe care zeiţa ar fi putut să o invoce în acest ţinut.

Apoi, Aelin ajunse deasupra lui Manon Cioc-negru, iar vrăjitoarea îi aruncă o privire plină de ură. Aelin îndepărtă, pe rând, pietrele care îi acopereau trupul, insula cutremurându-se sub ele.

— Eşti o luptătoare prea bună ca să te omor,

şopti Aelin, apucând-o de sub umeri pe Manon cu un braţ şi ridicând-o. Stânca se legănă spre stânga – dar rezistă. O, zeilor. Dacă mor din cauza ta, te voi bate măr în iad.

Ar fi putut jura că vrăjitoarea râse spart când se ridică în picioare, aproape o greutate moartă în braţele lui Aelin.

— Tu – ar trebui să mă laşi să mor, scrâşni Manon când traversară şchiopătând dărâmăturile.

— Ştiu, ştiu, gâfâi Aelin, braţul ei tăiat durând-o din cauza greutăţii vrăjitoarei pe care o sprijinea. Se grăbiră pe cel de-al doilea pod, stânca templului legănându-se în dreapta – întinzând bine podul în urma lor, peste pantă şi peste râul strălucitor care curgea jos de tot.

Scrâşnind din dinţi, Aelin o trase pe vrăjitoare, iar Manon începu să fugă împleticindu-se. Aedion rămase între stâlpii de pe cealaltă parte a văii, cu braţul încă întins spre ea – iar cu celălalt ridică sabia, pregătit pentru sosirea Aripii Conducătoare. Stânca din spatele lor gemu.

Erau la jumătatea drumului – nu le aştepta decât un salt al morţii. Manon tuşi sânge albastru pe stinghiile de lemn.

— La ce naiba sunt bune bestiile voastre, dacă nu pot să vă salveze de la aşa ceva? se răsti Aelin.

Insula se mişcă înapoi, în cealaltă direcţie, iar podul se întinse – o, la naiba – *la naiba,* urma să se rupă. Alergară mai repede, până când ea văzu degetele întinse ale lui Aedion şi albul ochilor săi.

Atât de tare crăpă piatra, încât o asurzi. Apoi, urmară zdruncinătura şi întinderea podului, când insula începu să se facă praf, alunecând într-o

parte...

Aelin sări ultimii câţiva paşi, apucând mantia roşie a lui Manon în clipa în care lanţurile podului se rupseră. Şipcile de lemn căzură, dar ele făceau deja saltul. Aelin gemu, când se izbi de Aedion. Se răsuci ca să-l vadă pe Chaol înșfăcând-o pe Manon şi târând-o către buza văii, în timp ce mantia ei sfâşiată şi plină de praf flutura în vânt.

Când Aelin se uită în spatele vrăjitoarei, templul dispăruse.

~

Manon icni să respire, concentrându-se asupra respiraţiei ei, asupra cerului senin.

Oamenii o lăsară întinsă între stâlpii de piatră ai podului. Regina nici măcar nu se deranjase să-şi ia la revedere. Se repezise, pur şi simplu, către războinicul Fae rănit, rostindu-i numele ca pe o rugăciune. *Rowan.*

Manon privise în sus, la timp ca să o vadă pe regină căzând în genunchi în faţa războinicului rănit, în iarbă, cerând răspunsuri de la bărbatul cu păr şaten – Chaol – care apăsa cu mâna rana făcută de săgeată în umărul lui Rowan, pentru a opri sângerarea. Umerii reginei tremurau.

„Inimă de foc”, murmură războinicul Fae. Manon s-ar fi uitat în continuare, dacă nu ar fi tuşit sânge pe iarba strălucitoare şi dacă nu ar fi leşinat.

Când se trezi, ei dispăruseră. Trecuseră doar câteva minute – pentru că, apoi, auzi bubuitul aripilor şi mugetul lui Abraxos. Asterin şi Sorrel

erau acolo, grăbindu-se să ajungă la ea, înainte ca balaurii să fi aterizat.

Regina Terrasenului îi salvase viaţa. Manon nu ştia ce să înţeleagă din asta. Pentru că, acum, îi datora viaţa inamicei sale.

Şi mai ales deoarece tocmai aflase cât de mult voiau bunica ei şi regele Adarlanului să îi distrugă.

Capitolul 61

Drumul înapoi prin Oakwald fu cea mai lungă călătorie din viaţa mizerabilă a lui Aelin. Nesryn scosese săgeata din umărul lui Rowan, iar Aedion găsise nişte ierburi pe care să le mestece şi să le împingă în rana deschisă, pentru a opri sângerarea.

Însă Rowan tot se sprijinea de Chaol şi de Aedion, în timp ce se grăbeau prin pădure. Nu aveau unde să se ducă. În capitală, în tot acest regat de rahat, ea nu avea unde să ducă un mascul Fae rănit.

Lysandra era palidă şi tremura, dar îşi îndreptase umerii şi se oferise să-i ajute să-l care pe Rowan, când unul din ei ar fi obosit. Niciunul nu acceptă. Când, în cele din urmă, Chaol o rugă pe Nesryn să-i ia locul, Aelin îi zări tunica şi mâinile pline de sânge – de sângele lui Rowan – şi aproape că vomită.

Mai lent – fiecare pas era mai lent, odată ce forţa lui Rowan slăbea.

— Trebuie să se odihnească, rosti Lysandra cu blândeţe.

Aelin se opri, stejarii falnici înghesuindu-se în

jurul ei. Ochii lui Rowan erau pe jumătate închişi, iar faţa îi era palidă. Nici măcar nu putea să-şi ridice capul. Ar fi trebuit să o lase pe vrăjitoare să moară.

— Nu putem pur şi simplu să ridicăm o tabără în mijlocul pădurii, spuse Aelin. Are nevoie de o tămăduitoare.

— Ştiu unde putem să-l ducem, rosti Chaol.

Ea se uită la căpitan. Ar fi trebuit să o lase pe vrăjitoare să-l omoare.

Chaol îi evită privirea cu înţelepciune şi se întoarse cu faţa spre Nesryn.

— La casa de la ţară a tatălui tău – bărbatul care o are în grijă e însurat cu o moaşă.

Nesryn strânse din buze.

— Nu e o tămăduitoare, dar – da. Ar putea să ne ajute.

— Înţelegeţi că, dacă bănuiesc că au de gând să ne trădeze, vor muri? întrebă Aelin foarte încet. Era adevărat şi poate că în ochii lui Chaol părea un monstru, dar ei nu îi păsa.

— Ştiu, zise Chaol.

Nesryn nu făcu decât să dea aprobator din cap, încă sigură şi calmă.

— Atunci, ia-o înainte! rosti Aelin cu o voce goală. Şi roagă-te să-şi poată ţine gurile.

~

Un lătrat frenetic şi vesel îi întâmpină, trezindu-l pe Rowan din starea de leşin în care se aflase în timpul ultimilor câţiva kilometri, până la

mica fermă de piatră. În tot acest timp, Aelin abia respirase.

Dar, în ciuda ei, în ciuda rănilor lui Rowan, când Fleetfoot se grăbi spre ei prin iarba înaltă, Aelin zâmbi uşor. Căţeluşa sări pe ea, lingând-o, scheunând şi dând din coada-i aurie şi acoperită de puf.

Abia când atinse blana strălucitoare a lui Fleetfoot îşi dădu seama de cât de murdare şi de pline de sânge îi erau mâinile.

Aedion se încruntă când preluă toată greutatea lui Rowan, în vreme ce Chaol şi Nesryn se îndreptară în fugă spre casa mare de piatră, puternic luminată, în întunericul care se lăsase complet în jurul lor. Bun. Mai puţini ochi care să-i vadă ieşind din Oakwald şi traversând câmpurile abia arate. Lysandra încercă să îl ajute pe Aedion, dar el o refuză din nou. Ea spuse ceva printre dinţi şi îl ajută oricum.

Fleetfoot dansă în jurul lui Aelin, apoi îi observă pe Aedion, pe Lysandra şi pe Rowan şi deveni mai atentă. „Sunt prieteni”, îi spuse ea căţeluşei. Crescuse foarte mult de când Aelin o văzuse ultima dată. Nu era sigură de ce o surprindea asta, când şi viaţa ei se schimbase.

Asigurarea lui Aelin păru destul de bună pentru Fleetfoot, care tropăi înainte, însoţindu-i până la uşa de lemn, care se deschisese pentru a le prezenta o moaşă înaltă şi cu o privire serioasă care, după ce se uită la Rowan, îngheţă.

Un cuvânt. Un singur cuvânt blestemat care ar fi sugerat că ar fi putut să-i toarne, şi ar fi fost moartă.

— Cine i-a pus lichenul acela pe rană i-a salvat viaţa, spuse femeia. Aduceţi-l înăuntru – trebuie să curăţăm rana, înainte de orice altceva.

~

Martei, soţia îngrijitorului casei, îi luă câteva ore să cureţe, să dezinfecteze şi să panseze rănile lui Rowan. „A fost norocos, atât de norocos că săgeata nu i-a lovit ceva vital!”, tot spunea ea.

În afară de a căra vasele cu apă însângerată, Chaol nu ştia ce altceva să facă.

Aelin stătea pe un scăunel de lângă patul din camera de oaspeţi a casei elegante şi confortabile şi urmărea fiecare mişcare a Martei.

Chaol se întreba dacă Aelin ştia că era plină de sânge. Că arăta chiar mai rău decât Rowan. Gâtul îi era rănit, pe faţă avea sânge uscat, obrazul îi era lovit, iar mâneca stângă a tunicii, sfâşiată, lăsa să se vadă o tăietură gravă. În plus, praful, murdăria şi sângele albastru al Aripii Conducătoare o acopereau din cap până-n picioare.

Însă Aelin nu se mişca de pe scaun, bând doar apă şi mârâind dacă Marta se uita ciudat la Rowan.

Cumva, Marta trecea peste asta.

Când moaşa termină, se întoarse cu faţa la regină. Neştiind pe cine găzduia, Marta i se adresă.

— Ai două opţiuni: fie te duci să te speli la cişmeaua de afară, fie stai cu porcii toată noaptea. La cât eşti de murdară, dacă îl atingi o singură dată, ai putea să-i infectezi rănile.

Aelin se uită peste umăr la Aedion, care se

sprijinea de peretele din spatele ei. El clătină aprobator din cap, în tăcere. Avea să aibă grijă de Rowan. Aelin se ridică şi ieşi din cameră.

— Acum, mă voi ocupa de cealaltă prietenă a voastră, zise Marta şi se grăbi spre locul în care Lysandra adormise în încăperea de alături, ghemuită pe un pat îngust. La etaj, Nesryn se ocupa de angajaţi – asigurându-se că nu aveau să sufle nicio vorbă. Dar observase urma de bucurie de pe chipurile acestora în momentul sosirii lor: Nesryn şi familia Faliq le câştigaseră loialitatea cu mult timp în urmă.

După două minute, Chaol se duse după Aelin. Stelele străluceau, iar luna plină era aproape orbitoare. Vântul nopţii şoptea prin iarbă, abia auzindu-se din cauza zgomotului produs de apa de la robinet. O găsi pe regină ghemuită în faţa acestuia, cu apa curgându-i peste faţă.

— Îmi pare rău, rosti el.

Ea îşi frecă faţa şi ridică maneta până când curse mai multă apă.

— Am vrut doar să-l omor, continuă Chaol. Ai avut dreptate – în tot acest timp, ai avut dreptate. Dar am vrut să o fac eu. Nu am ştiut că... Îmi pare rău.

Ea dădu drumul manetei şi se întoarse ca să se uite la el.

— Astăzi i-am salvat viaţa inamicei mele, spuse. Se ridică şi-şi şterse apa de pe faţă. Şi, cu toate că era mai înalt decât ea, se simţi mai mic în clipa în care Aelin îl privi. Nu doar Aelin. Regina Aelin Ashryver Galathynius îl fixa cu privirea, îşi dădu el seama.

— Au încercat să-i ţintească inima lui... Rowan. Şi, cu toate acestea, eu am salvat-o.

— Ştiu, spuse el. Ţipătul ei din clipa în care săgeata trecuse prin Rowan... Îmi pare rău, repetă el.

Ea se uită la stele – spre Nord. Chipul îi era de gheaţă.

— Chiar l-ai fi ucis, dacă ai fi avut ocazia?

— Da, şopti Chaol. Eram pregătit pentru asta.

Ele se întoarse încet către el.

— O vom face – împreună. Vom elibera magia şi, după aceea, vom merge acolo şi-i vom pune capăt împreună.

— Nu vei insista să stau deoparte?

— Cum pot să-ţi refuz ultimul cadou pentru el?

— Aelin...

Umerii ei se lăsară uşor.

— Nu te condamn. Dacă Rowan ar fi avut acel colier în jurul gâtului, aş fi făcut acelaşi lucru.

În timp ce ea pleca, vorbele ei îl loviră în plex. Acum câteva săptămâni, el îi spusese că era un monstru. Crezuse asta şi-şi permisese ca asta să fie un scut împotriva gustului amar al dezamăgirii şi al tristeţii.

Fusese un prost.

~

Îl mutară pe Rowan înainte de răsărit. Mulţumită darului nemuririi care încă îi mai curgea prin vene, se vindecase destul de bine încât să meargă pe picioarele lui, aşa că ei părăsiră acea

frumoasă casă de ţară, înainte ca personalul să se trezească. Aelin îşi luă rămas-bun doar de la Fleetfoot, care dormise ghemuită lângă ea în noaptea lungă în care îl veghease pe Rowan.

Apoi plecară, Aelin şi Aedion susţinându-l pe Rowan, ale cărui braţe atârnau peste umerii lor, în timp ce se grăbeau să ajungă de cealaltă parte a dealurilor.

Ceaţa dimineţii îi învălui când intrară în Rifthold pentru ultima dată.

Capitolul 62

Manon nu se sinchisi să pară încântată când îl făcu pe Abraxos să se trântească la pământ, în faţa grupului regelui. Caii nechezară şi se agitară când Cele Treisprezece zburară în cerc deasupra poienii în care zăriseră grupul.

— Aripă Conducătoare! spuse regele din şaua calului său, deloc deranjat. Lângă el, fiul lui – Dorian – se crispă.

Se crispă aşa cum o făcuse creatura blondă în Morath, când le atacase.

— Voiai ceva? întrebă regele cu răceală. De ce arăţi ca şi cum eşti la jumătatea drumului spre regatul lui Hellas?

Manon descălecă de pe Abraxos şi se îndreptă către rege şi fiul lui. Prinţul se uită la şaua sa, având grijă să nu îi întâlnească privirea.

— În pădurile tale sunt rebeli, răspunse ea. Ţi-au luat micuţa prizonieră din furgon şi au încercat să mă atace pe mine şi pe Cele Treisprezece. I-am măcelărit pe toţi. Sper că nu te superi. Ţi-au lăsat

trei dintre oameni morţi, în furgon – deşi se pare că nu le-ai observat lipsa.

— Ai venit tocmai până aici ca să-mi spui asta? întrebă, simplu, regele.

— Am venit până aici ca să-ţi spun că, atunci când mă confrunt cu rebelii tăi, cu inamicii tăi, nu mă interesează prizonierii. Şi Cele Treisprezece nu sunt o caravană, care să-i transporte după bunul tău plac. Ea se apropie de calul prinţului.

— Dorian, zise ea. Un ordin şi o provocare.

Ochii de safir o priviră. Nici urmă de întuneric din altă lume. Doar un om, prins înăuntru.

Ea se uită la rege.

— Ar trebui să-ţi trimiţi fiul la Morath. Ar fi un loc pe placul lui. Înainte ca regele să poată să-i răspundă, Manon se întoarse la Abraxos. Plănuise să-i povestească regelui despre Aelin. Despre rebelii care-şi spuneau Aedion, Rowan şi Chaol. Dar... ei erau oameni şi nu puteau să călătorească rapid – nu dacă erau răniţi. Îi era datoare cu viaţa inamicei sale.

Manon urcă în şaua lui Abraxos.

— Poate că bunica mea e Mare Vrăjitoare, îi zise ea regelui, dar eu sunt călare în fruntea armatelor.

Regele chicoti.

— Eşti nemiloasă. Cred că te plac, Aripă Conducătoare.

— Arma făcută de bunica – oglinzile. Chiar ai de gând să le foloseşti cu focul-umbră?

Un avertisment se citi pe faţa rumenă şi încordată a regelui. Copiile din furgon erau o fracţiune din dimensiunea a ceea ce descriau

planurile bătute în cuie pe perete: turnuri de luptă uriaşe, care puteau fi transportate, înalte de treizeci de metri, ale căror interioare erau îmbrăcate cu oglinzile sacre ale Străbunelor. Oglinzi care, cândva, fuseseră folosite ca să construiască, să distrugă şi să repare. Acum, aveau să fie amplificatoare, reflectând şi multiplicând orice putere ar fi ales regele să dezlănţuie, până când aceasta ar fi devenit o armă care ar fi putut fi îndreptată către orice ţintă. Dacă puterea ar fi fost focul-umbră al lui Kaltain...

— Pui prea multe întrebări, Aripă Conducătoare, spuse regele.

— Nu-mi plac surprizele, fu singura ei replică. Cu excepţia acestui lucru – acesta fusese o surpriză.

Arma nu era destinată câştigării gloriei, triumfului sau dragostei de luptă. Ci exterminării. Unui măcel pe scară largă, care nu ar fi implicat multe lupte. Orice armată care s-ar fi opus, ar fi fost lipsită de apărare, chiar şi Aelin şi războinicii ei.

Faţa regelui se făcea mov de nerăbdare.

Însă Manon deja se îndrepta către ceruri, Abraxos bătând puternic din aripi. Se uită la prinţ până când tot ce mai văzu fu o urmă de păr negru. Şi se întrebă cum era să fii captiv în acel trup.

~

Elide Lochan aşteptă căruţa cu alimente. Care însă nu sosi. Întârzie o zi; întârzie două. De teamă

că ar fi ajuns când ar fi aţipit, nici nu prea dormi. Când se trezi în cea de-a treia zi, cu gura uscată, se grăbi, ca de obicei, să coboare şi să ajute la bucătărie. Munci până când piciorul aproape îi cedă.

Apoi, chiar înainte de apusul soarelui, nechezatul cailor, zăngănitul roţilor şi strigătele oamenilor ricoşară din pietrele întunecate ale podului lung al Breslei.

Elide se strecură din bucătărie înainte să fie văzută, înainte ca bucătarul să-i dea altceva de făcut. Sui scările cât de repede putu cu lanţul ei, având inima în gât. Ar fi trebuit să îşi ţină lucrurile la parter, ar fi putut să găsească o ascunzătoare.

Sus, şi mai sus, în turnul lui Manon. În fiecare dimineaţă, îşi umpluse plosca din piele cu apă şi adunase câteva alimente într-o desagă. Elide deschise uşa camerei lui Manon, îndreptându-se către patul sub care ea îşi ţinea proviziile.

Dar Vernon era înăuntru. Stătea pe marginea patului lui Manon, de parcă ar fi fost al său.

— Pleci undeva, Elide?

Capitolul 63

— Unde naiba ai putea tu să pleci? întrebă Vernon când se ridică, elegant ca o pisică.

Panica îi curse prin vene. Căruţa – *căruţa...*

— Acesta a fost planul, de la bun început? Să te ascunzi printre vrăjitoare şi apoi să fugi?

Elide merse cu spatele către uşă. Vernon plescăi.

— Ştim amândoi că nu are sens să fugi. Şi că

Aripa Conducătoare nu va sosi prea curând.

Lui Elide îi tremurară genunchii. O, zeilor!

— Dar e frumoasa şi deşteaptă mea nepoată – sau vreun fel de vrăjitoare? O întrebare atât de importantă. El o apucă de cot, ţinând în mână un cuţitaş. Nu putu să facă nimic împotriva tăieturii de pe braţ care o înţepă, a sângelui roşu care curse. Se pare că nu eşti o vrăjitoare.

— Sunt o vrăjitoare Cioc-negru. Nu avea să se plece în faţa lui, nu avea să se umilească.

Vernon îi dădu târcoale.

— Păcat că toate sunt în nord şi că nu pot certifica asta.

„Luptă, luptă, luptă, îşi auzi sângele cântând – nu-l lăsa să te prindă-n cuşcă. Mama ta a murit luptându-se. A fost vrăjitoare, tu eşti vrăjitoare şi nu te dai bătută – nu te dai bătută…”

Vernon se năpusti asupra ei, prea rapid ca să-l evite cu lanţurile ei, prinzând-o cu o mână de sub braţ, iar cu cealaltă o trânti cu capul de lemn, atât de tare, încât trupul ei, pur şi simplu – înlemni.

Doar de asta avu nevoie – de pauza asta stupidă – ca să-i prindă celălalt braţ şi să i le ţină pe amândouă strâns cu o mână, iar cu cealaltă o apucă de gât destul de puternic încât să o doară, să o facă să-şi dea seama că unchiul ei se antrenase, odată, la fel ca tatăl ei.

— Vii cu mine.

— Nu. Cuvântul era o şoaptă.

O ţinu şi mai strâns, răsucindu-i braţele până când acestea urlară de durere.

— Nu ştii ce trofeu eşti? Ce ai putea să faci?

O trase înapoi, deschizând uşa. Nu – nu avea

de gând să-l lase să o ia, nu avea... Dar ţipatul nu ar fi ajutat-o cu nimic. Nu într-o Breaslă plină de monştri. Nu într-o lume în care nimeni nu-şi aducea aminte că exista şi nu se deranja să-i pese. Ea se potoli, iar el interpretă asta ca pe o acceptare tacită. Când o împinse în casa scării, îi simţi zâmbetul în ceafă.

— În venele tale curg sângele Cioc-negru şi generoasa magie a familiei noastre. O trase în jos, pe scări, iar ea simţi fierea arzându-i gâtul. Nimeni nu venea după ea – pentru că nu aparţinea nimănui. Vrăjitoarele nu au magie, nu ca noi. Dar tu, care eşti rezultatul unirii celor două ramuri... Vernon o apucă şi mai strâns de braţ, chiar acolo unde o tăiase, iar ea ţipă. Sunetul răsună în jos, slab şi gol, pe scările de piatră. Aduci o mare onoare casei tale, Elide.

~

Vernon o lăsă într-o celulă îngheţată, din temniţă.

Era întuneric. Nu se auzea nimic, în afară de apa care picura undeva.

Tremurând, Elide nu-şi găsi cuvintele ca să-l implore pe Vernon, când o aruncă înăuntru.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, să ştii, în momentul în care te-ai aliat cu vrăjitoarea aceea şi mi-ai confirmat că sângele lor curge prin venele tale, spuse el. O studie, dar ea se uita cu atenţie la detaliile celulei – la orice, *la orice* ar fi putut să o ajute să iasă. Nu găsi nimic. Te las aici până când

vei fi pregătită. Oricum, mă îndoiesc de faptul că cineva îşi va da seama că lipseşti.

Trânti uşa, iar întunericul o înghiţi cu totul.

Ea nici măcar nu se sinchisi să încerce mânerul.

~

Ducele o chemă pe Manon chiar în clipa în care puse piciorul în Morath.

Solul tremura în arcada care dădea spre mansardă şi abia reuşi să spună ceva când văzu sângele, mizeria şi praful care încă o acopereau pe Manon.

Se gândise să scrâşnească din dinţi către el, pentru că tremura ca un prost molâu, dar era secătuită, capul îi bubuia şi orice mişcare, în afară de cele de bază, necesita prea multă concentrare.

Niciuna dintre Cele Treisprezece nu îndrăznise să spună ceva despre bunica ei – despre faptul că fusese de acord cu împerecherea.

Urmată îndeaproape de Sorrel şi de Vesta, Manon deschise larg uşile spre camera de consiliu a ducelui, lăsând lemnul trântit să spună exact ceea ce credea despre faptul că fusese chemată imediat.

Ducele – care o avea alături doar pe Kaltain – îi aruncă o privire.

— Explică-mi de ce... arăţi aşa.

Manon deschise gura.

Dacă Vernon ar fi auzit că Aelin Galathynius era în viaţă – dacă ar fi bănuit, pentru o clipită, că

Aelin s-ar fi simţit datoare faţă de mama lui Elide, pentru că-i salvase viaţa, ar fi putut foarte bine să-şi omoare nepoata.

— Rebelii ne-au atacat. I-am ucis pe toţi.

Ducele aruncă un dosar cu hârtii pe masă. Acestea atinseră sticla şi alunecară, întinzându-se în formă de evantai.

— Luni întregi mi-ai cerut explicaţii. Ei bine, iată-le. Rapoarte despre duşmanii noştri, despre ţintele mai mari pe care trebuie să le doborâm... Maiestatea Sa îţi trimite cele mai bune urări.

Manon se apropie.

— Tot el l-a trimis şi pe prinţul demon în barăcile mele, ca să ne atace? Se holbă la gâtul ducelui, întrebându-se cât de uşor s-ar fi rupt pielea aspră.

Gura lui Perrington se strâmbă într-o parte.

— Roland nu mai era util. Cine să aibă grijă de el mai bine, dacă nu Cele Treisprezece?

— Nu mi-am dat seama că trebuie să fim călăii tăi. Chiar ar fi trebuit să-i rupă gâtul pentru ce încercase să facă. Lângă el, Kaltain era absentă, o carcasă. Dar acel foc-umbră... L-ar fi invocat, dacă ducele ar fi fost atacat?

— Ia loc şi citeşte hârtiile, Aripă Conducătoare.

Nu aprecie ordinul şi, ca să i-o spună, scoase un mârâit, dar se aşeză. Şi citi. Rapoarte despre Eyllwe, Melisande, Fenharrow, Deşertul Roşu şi Wendlyn. Şi despre Terrasen.

Potrivit raportului, Aelin Galathynius – crezută moartă mult timp – apăruse în Wendlyn şi învinsese patru dintre prinţii Valgi, inclusiv un general letal, din armata regelui. Cu ajutorul

focului.

„Aelin avea magia focului, spusese Elide. Ar fi putut supravieţui frigului.” Dar – dar asta însemna că magia... Că magia încă funcţiona în Wendlyn. Şi nu aici. Manon ar fi pariat pe o mare parte din aurul ţinut în rezervele Breslei Cioc-negru că din cauza bărbatului din faţa ei – şi a regelui din Rifthold – se întâmpla asta.

Apoi, citi un raport despre Prinţul Aedion Ashryver, fostul general al Adarlanului, rudă cu familia Ashryver din Wendlyn, în care scria că fusese arestat pentru trădare. Pentru că se asociase cu rebelii. Forţe necunoscute îl scăpaseră de la execuţie, cu doar câteva săptămâni în urmă. Posibili suspecţi: Lordul Ren Allsbrook din Terrasen... Şi Lordul Chaol Westfall din Adarlan, care îl slujise cu loialitate pe rege, în calitate de Căpitan al Gărzii, până când îşi unise forţele cu Aedion în primăvară şi fugise din castel, în ziua capturării lui Aedion. Ei suspectau că nu ajunsese departe – şi că avea să încerce să-l elibereze pe Prinţul Moştenitor, prietenul lui de o viaţă. Să îl elibereze.

Prinţul o tachinase, o provocase – de parcă ar fi încercat să o facă să-l omoare. Iar Roland implorase să fie ucis.

Dacă Aedion şi Chaol erau acum amândoi cu Aelin Galathynius, lucrând toţi împreună... Nu fuseseră în pădure ca să spioneze. Ci ca să-l salveze pe Prinţ. Şi pe acea prizonieră, oricine ar fi fost ea. Măcar salvaseră un prieten.

Ducele şi regele nu ştiau. Nu ştiau cât de aproape fuseseră de toate ţintele lor sau cât de

aproape de a-l prinde pe Prinţ ajunseseră inamicii lor.

De aceea venise căpitanul în fugă. Venise să-l omoare pe Prinţ – singura milă pe care credea că ar fi putut să i-o ofere.

Rebelii nu ştiau că omul era încă înăuntru.

— Ei bine? întrebă ducele. Ai vreo întrebare?

— Mai trebuie să-mi explici de ce e necesară arma pe care o construieşte bunica mea. O asemenea unealtă ar putea fi catastrofală. Dacă nu există magie, atunci cu siguranţă nu merită să folosim acele turnuri pentru a o ucide pe Regina Terrasenului.

— Mai bine să fim foarte pregătiţi decât surprinşi. Avem control deplin asupra turnurilor.

Cu o unghie de fier, Manon bătu în masa de sticlă.

— Acestea sunt informaţii esenţiale, Aripă Conducătoare. Continuă să îţi dovedeşti valoarea, şi vei primi mai multe.

Să îşi dovedească valoarea? În ultima vreme, nu făcuse nimic în această direcţie, cu excepţia – cu excepţia faptului că-l nimicise pe unul dintre prinţii lui demon şi că măcelărise acel trib din munţi, fără niciun motiv. Un fior de furie o străbătu. Aşadar, faptul că-l trimisese pe prinţ în barăci nu fusese un mesaj, ci un test. Să vadă dacă ar fi rezistat împotriva lui şi dacă s-ar fi supus în continuare.

— Ai ales un sabat pentru mine?

Manon se forţă să ridice nepăsătoare din umeri.

— Am aşteptat să văd cine s-a comportat cel

mai bine, cât am fost plecată. Va fi recompensa lor.

— Ai timp până mâine.

Manon îl privi de sus.

— După ce voi pleca din această cameră, voi face o baie şi voi dormi o zi întreagă. Dacă tu sau micii tăi demoni mă veţi deranja mai devreme, vei afla cât de mult îmi place să mă joc de-a călăul. Voi lua o hotărâre după aceea, a doua zi.

— Nu cumva eviţi să iei o decizie, nu-i aşa, Aripă Conducătoare?

— De ce ar trebui să mă deranjez să fac favoruri sabaturilor care nu le merită? Manon nu îşi permise nicio secundă să se gândească la ce îi lăsa Matroana să facă pe aceşti oameni, în timp ce adună dosarele, i le împinse în braţe lui Sorrel şi ieşi cu paşi mari.

Tocmai ajunsese în dreptul scărilor către turnul ei, când o zări pe Asterin sprijinindu-se de arcadă, curăţându-şi unghiile de fier.

Sorrel şi Vesta îşi ţinură respiraţia.

— Ce s-a întâmplat? voi Manon să ştie, scoţându-şi şi ea unghiile. Faţa lui Asterin era masca plictiselii eterne.

— Trebuie să stăm de vorbă.

~

Zburâ spre munţi împreună cu Asterin, iar ea o lăsă pe verişoara ei să conducă – îl lăsă pe Abraxos să urmărească femela de un albastru precum cerul a lui Asterin, până când se îndepărtară de Morath.

Poposiră pe un mic platou acoperit cu flori sălbatice mov şi portocalii, ale cărui ierburi şuierau în vânt. Abraxos practic grohăia de bucurie, iar Manon, care era la fel de epuizată pe cât îi era de grea mantia roşie, nu se deranjă să-l certe.

Îşi lăsară balaurii pe câmp. Vântul de munte era surprinzător de calm, ziua era frumoasă, iar cerul plin de nori mari şi pufoşi. Ea le ordonase lui Sorrel şi Vestei să rămână în urmă, în ciuda protestelor lor. Dacă lucrurile ajunseseră în punctul în care nu aveau încredere ca Asterin să rămână singură cu ea... Manon nu voia să se gândească la asta.

Poate că de aceea fusese ea de acord să vină. Poate că era din cauza strigătului pe care Asterin îl scosese de pe cealaltă parte a văii. Semănase atât de mult cu strigătul moştenitoarei Sânge-albastru, Petrah, când balaurul ei fusese făcut bucăţi. Cu ţipătul mamei lui Petrah, când Petrah şi balaurul ei, Keelie, se rostogoliseră în neant.

Asterin se îndreptă spre marginea platoului, florile sălbatice legănându-i-se pe lângă gambe, hainele-i negre de călărie strălucind în soarele puternic. Îşi despleti părul, scuturând valurile aurii, apoi îşi scoase sabia şi pumnalele şi le lăsă să cadă zgomotos la pământ.

— Am nevoie să asculţi şi să nu spui nimic, îi zise lui Manon, când aceasta veni lângă ea.

Îi cerea mult moştenitoarei, însă cererea ei nu ascundea nicio provocare, nicio ameninţare. Iar Asterin nu îi vorbise niciodată aşa. Aşadar, Manon dădu aprobator din cap.

Asterin se uită dincolo de munţi – aici

atmosfera era atât de vibrantă, acum că erau departe de întunericul din Morath. O adiere înmiresmată bătu printre ele, ciufulindu-i buclele lui Asterin, până când semănară cu un răsărit de soare.

— Când aveam douăzeci şi opt de ani, am fost la vânătoare de vrăjitoare Crochan într-o vale, chiar la vest de Colţul Alb. Mai aveam de mers o sută şaizeci de kilometri până la următorul sat şi, când s-a stârnit o furtună, nu am vrut să aterizez. Aşa că am încercat să depăşesc furtuna pe mătura mea, am încercat să zbor peste ea. Dar furtuna s-a înteţit şi s-a tot înălţat. Nu ştiu dacă din cauza fulgerelor sau a vântului dar, deodată, am căzut. Am reuşit să controlez mătura destul de mult încât să aterizez, dar impactul a fost brutal. Înainte să leşin, ştiam că mi-am rupt braţul în două locuri, că mi-am sucit de tot glezna şi că mătura mea era spulberată.

În urmă cu peste optzeci de ani – asta se întâmplase cu mai bine de optzeci de ani în urmă, iar Manon nu aflase niciodată. Fusese plecată într-o misiune personală – unde anume, nu îşi amintea acum. Toţi acei ani, în care vânase vrăjitoare Crochan, erau acum o ceaţă.

— Când m-am trezit, eram în coliba unui om, iar mătura mea, făcută bucăţi, era lângă pat. Bărbatul care m-a găsit mi-a spus că m-a văzut căzând din cer, când se îndrepta călare spre casă, prin furtună. Era un vânător tânăr – probabil vâna animale exotice, de aceea avea o colibă în adâncul sălbăticiei. Dacă aş fi avut putere, cred că l-aş fi ucis, chiar dacă aş fi făcut-o doar pentru că-i voiam

resursele. Dar, vreme de câteva zile, cât timp mi s-au sudat oasele, mi-am tot pierdut şi mi-am tot recăpătat cunoştinţa şi, când m-am trezit din nou... m-a hrănit suficient, până când nu l-am mai perceput ca pe ceva de mâncare. Sau ca pe o ameninţare.

Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Am stat acolo cinci luni. Nu am vânat nicio vrăjitoare Crochan. L-am ajutat să vâneze, am găsit lemn de esenţă tare şi am început să-mi cioplesc o mătură nouă şi... Amândoi ştiam ce eram, ce era el. Că eu eram bătrână şi că el era om. Dar, în momentul acela, eram de-o seamă şi nu ne păsa. Aşa că am stat cu el până când ordinele m-au trimis înapoi la Breasla Cioc-negru. Şi i-am spus... i-am spus că mă voi întoarce când voi putea.

Manon abia putea să gândească, abia putea să respire din cauza liniştii din capul ei. Nu auzise nimic despre asta. Nici măcar o şoaptă. Faptul că Asterin şi-ar fi ignorat îndatoririle sacre... Că a trăit cu acel om...

— Eram însărcinată de o lună când am ajuns înapoi la Breasla Cioc-negru. Lui Manon îi tremurară genunchii. Tu nu mai erai aici – erai plecată în următoarea ta misiune. Nu am povestit nimănui, nu până când am ştiut că pruncul va supravieţui primelor luni de sarcină.

Nu era ceva neobişnuit, deoarece multe vrăjitoare îşi pierdeau copiii în acea perioadă. Era un miracol în sine ca pruncul să depăşească acel prag.

— Dar au trecut trei luni, apoi patru. Şi, când

nu am mai putut să ascund sarcina, i-am mărturisit bunicii tale. Ea a fost încântată şi mi-a ordonat să stau în pat în Breaslă, pentru ca nimic să nu ne supere pe mine sau pe puiul din pântecele meu. I-am spus că voiam să ies, dar m-a refuzat. Ştiam foarte bine că nu trebuia să-i spun că voiam să mă întorc în acea colibă, în pădure. Ştiam că l-ar fi ucis. Aşa că am rămas luni întregi în turn, o prizonieră răsfăţată. Chiar ai venit în vizită, de două ori, dar nu ţi-a spus că eram acolo. Nu înainte de a naşte, spunea ea.

Se auzi o respiraţie adâncă, neregulată. Nu era neobişnuit ca vrăjitoarele să le protejeze prea mult pe cele însărcinate. Şi Asterin ar fi fost apreciată, dat fiind faptul că era înrudită cu Matroana.

— Am făcut un plan. De îndată ce mi-aş fi revenit după naştere, în clipa în care nu aş mai fi fost supravegheată, aş fi luat fetiţa şi i-aş fi arătat-o tatălui ei. Credeam că o viaţă în pădure, liniştită şi paşnică, ar fi fost mai bună pentru copilul meu decât vărsarea de sânge. Credeam că, poate, ar fi fost mai bună... pentru mine. Asterin abia rosti ultimele două cuvinte.

Manon nu reuşi să se convingă să se uite la verişoara ei.

— Am născut. Când a ieşit, fetiţa aproape că m-a rupt în două. Credeam că asta se întâmpla din cauză că era o luptătoare, o adevărată Cioc-negru. Şi eram mândră. Chiar dacă ţipam şi sângeram, eram atât de mândră de ea.

Asterin amuţi şi, în cele din urmă, Manon o privi.

Lacrimile se rostogoleau pe faţa verişoarei ei,

strălucind în soare.

— S-a născut moartă, şopti Asterin, în vânt, închizând ochii. Am aşteptat să aud acel strigăt de triumf, dar s-a auzit doar tăcerea. Tăcere şi, apoi, bunica ta... Deschise ochii. Bunica ta m-a lovit. M-a bătut. Iar şi iar. Nu voiam decât să-mi văd fetiţa, dar, în schimb, ea a ordonat să fie arsă. A refuzat să mă lase să o văd. Eram o ruşine pentru fiecare vrăjitoare de până atunci; eram de vină pentru un prunc anormal; le-am dezonorat pe vrăjitoarele Cioc-negru; am dezamăgit-o. A tot ţipat la mine, şi când am plâns în hohote, ea... ea...

Manon nu ştia unde să se uite, ce să facă cu braţele. Un copil născut mort era cea mai mare tristeţe – şi ruşine a unei vrăjitoare. Dar pentru bunica ei...

Asterin îşi descheie vesta şi o lăsă să-i alunece de pe umeri, în flori. Îşi scoase cămaşa şi pe cea de dedesubt, până când pielea ei aurie străluci în lumina soarelui, dezgolindu-şi sânii plini şi grei. Asterin se întoarse, iar Manon căzu în genunchi, în iarbă.

Acolo, marcate pe abdomenul lui Asterin, litere dure şi maliţioase formau un singur cuvânt: „NECURATĂ”.

— M-a însemnat. Le-a pus să încălzească fierul în acelaşi foc în care a ars copilul meu şi m-a însemnat chiar ea. Mi-a zis că nu mai trebuie să încerc vreodată să concep un alt Cioc-negru. Că majoritatea bărbaţilor vor vedea cuvântul şi vor fugi.

Optzeci de ani. Optzeci de ani ascunsese asta. Dar Manon o văzuse dezbrăcată... Nu. Nu o văzuse.

Nu de zeci de ani. Când erau mai mici, da, dar...

— Ruşinată, nu am spus nimănui. Sorrel şi Vesta... Sorrel ştia pentru că a fost în acea cameră. Sorrel s-a luptat pentru mine. A implorat-o pe bunica ta, dar ea i-a rupt braţul şi a dat-o afară. Dar după ce Matroana m-a aruncat în zăpadă şi mi-a zis să mă târăsc undeva şi să mor, Sorrel m-a găsit. A luat-o pe Vesta şi m-au dus în ascunzişul ei, în adâncul munţilor şi, în secret, au avut grijă de mine în lunile în care... în care nu am putut să cobor din pat. Apoi, într-o zi, m-am trezit, pur şi simplu, şi am hotărât să lupt. M-am antrenat. Mi-am vindecat trupul. Am devenit puternică – mai puternică decât înainte. Şi nu m-am mai gândit la ce s-a întâmplat. După o lună, am plecat să vânez vrăjitoare Crochan şi m-am întors la Breaslă cu trei inimi de-ale lor într-o cutie. Dacă bunica ta era surprinsă că nu am murit, nu a arătat-o. Erai acolo, când m-am întors în acea noapte. Ai închinat un pahar în cinstea mea şi ai declarat că erai mândră să ai o Aghiotantă atât de pricepută.

Încă în genunchi, cu pantalonii uzi de la pământul reavăn, Manon se holbă la semnul hidos, făcut cu fierul.

— Nu m-am mai întors niciodată la vânător. Nu ştiam cum să-i explic însemnul. Cum să-i spun despre bunica ta sau să-mi cer scuze. Mă temeam că m-ar fi tratat ca bunica ta. Aşa că nu m-am mai întors niciodată. Gura îi tremură. O dată la câţiva ani, zburam pe deasupra colibei, doar... doar ca să văd. Îşi şterse faţa. Nu s-a însurat. Şi, chiar şi la bătrâneţe, îl vedeam uneori stând pe acel pridvor din faţă. De parcă aştepta pe cineva.

Ceva... ceva se rupea şi provoca dureri în pieptul lui Manon, prăbuşindu-se.

Asterin se aşează printre flori şi începu să se îmbrace. Plângea în tăcere, dar Manon nu ştia dacă ar fi trebuit să-i spună ceva. Nu ştia cum să o aline, cum să o liniştească.

— Nu mi-a mai păsat, rosti Asterin în cele din urmă. De nimic. După aceea, totul era o glumă, o emoţie puternică şi nimic nu mă speria.

Acea sălbăticie, acea ferocitate neîmblânzită... Nu erau născute dintr-o inimă liberă, ci dintr-una care cunoscuse disperarea atât de profund, încât singura metodă de a o depăşi era să trăiască intens, violent.

— Dar mi-am spus – spuse Asterin, terminând de încheiat nasturii de la vestă – că-mi voi dedica toată viaţa să fiu Aghiotanta ta. Să te slujesc *pe tine.* Nu pe bunica ta. Pentru că ştiam că bunica ta m-a ascuns de tine cu un motiv. Cred că ştia că ai fi luptat pentru mine. Şi orice a văzut bunica ta în tine, de a înfricoşat-o... Merita să aştept. Să slujesc. Aşa că asta am făcut.

Ziua aceea, în care Abraxos ajunsese la Răscruce, când Cele Treisprezece păruseră pregătite să lupte, în cazul în care bunica ei ar fi ordonat să o omoare...

Asterin îi întâlni privirea.

— Sorrel, Vesta şi cu mine ştim de multă vreme de ce e capabilă bunica ta. Nu am spus niciodată nimic, pentru că ne temeam că, dacă ai fi ştiut, te-ar fi pus în pericol. În ziua în care ai salvat-o pe Petrah, în loc să o laşi să cadă... Nu ai fost singura care a înţeles de ce te-a făcut bunica ta să

o măcelăreşti pe acea Crochan. Asterin clătină din cap. Te implor, Manon. Nu-i lăsa pe bunica ta şi pe aceşti oameni să ne ia vrăjitoarele şi să le folosească aşa. Nu îi lăsa să ne transforme progeniturile în monştri. Ce au făcut deja... Te implor să mă ajuţi să repar lucrurile.

Manon înghiţi cu greu, cu dureri în gât.

— Dacă îi vom sfida, vor veni după noi şi ne vor omorî.

— Ştiu. Toate ştim. Asta am vrut să îţi spunem seara trecută.

Manon se uită la cămaşa verişoarei sale, de parcă ar fi putut să vadă însemnul de dedesubt.

— De asta te-ai purtat aşa.

— Nu sunt destul de proastă încât să pretind că nu am o slăbiciune pentru progeniturile vrăjitoarelor.

Acesta era motivul pentru care bunica ei insistase, de zeci de ani, ca Asterin să fie retrogradată.

— Nu cred că este o slăbiciune, recunoscu Manon şi se uită peste umăr la locul în care Abraxos adulmeca florile sălbatice. Vei fi numită Aghiotantă din nou.

Asterin îşi înclină capul.

— Îmi pare rău, Manon.

— Nu ai pentru ce să îţi pară rău. Bunica a mai tratat şi pe altele aşa? îndrăzni ea să adauge.

— Nu din Cele Treisprezece. Doar din alte clanuri. Majoritatea au murit după ce bunica ta le-a alungat.

Şi lui Manon nu i se spusese asta niciodată. Fusese *minţită.* Manon privi spre vest, dincolo de

munţi. „Speranţă”, îi zisese Elide – pentru un viitor mai bun. Pentru un cămin. Nu ascultare, brutalitate sau disciplină. Ci speranţă.

— Trebuie să acţionăm cu atenţie.

Asterin clipi, stropii aurii din ochii ei negri strălucind.

— Ce pui la cale?

— Ceva foarte prostesc, presupun.

Capitolul 64

Rowan abia dacă îşi amintea ceva din călătoria chinuitoare înapoi spre Rifthold. După ce traversaseră pe ascuns zidurile oraşului şi aleile ca să ajungă la depozit, fusese atât de epuizat încât adormise imediat ce se întinsese pe saltea.

Se trezi în acea noapte – sau în următoarea? – cu Aelin şi Aedion stând de vorbă pe marginea patului.

— Solstiţiul e peste şase zile; până atunci, trebuie să punem totul la punct, îi spunea ea verişorului ei.

— Deci ai de gând să-i rogi pe Ress şi pe Brullo să lase, pur şi simplu, uşa din spate deschisă, ca să poţi să te strecori înăuntru?

— Nu gândi aşa simplist. Intenţionez să intru pe uşa din faţă.

Desigur că asta avea de gând să facă. Rowan gemu, simţindu-şi limba uscată şi grea.

Ea se întoarse către el, aproape aruncându-se pe pat.

— Cum te simţi? Îi atinse fruntea cu palma, să vadă dacă avea febră. Pari în regulă.

— Sunt bine, mormăi el. Braţul şi umărul îl dureau. Dar îndurase şi lucruri mai rele. Faptul că pierduse sânge îl făcuse să leşine – mai mult sânge decât pierduse vreodată, cel puţin, atât de repede, din cauză că magia îi era înăbuşită. Se uită la Aelin. Era palidă şi trasă la faţă, o vânătaie îi săruta pometele şi patru zgârieturi îi marcau gâtul.

Avea de gând să o măcelărească pe acea vrăjitoare. O şi spuse, iar Aelin zâmbi.

— Dacă ai chef să fii violent, atunci presupun că te simţi bine. Însă avea o voce groasă, iar ochii îi străluceau. El îşi întinse braţul nevătămat ca să-i prindă una din mâini şi o strânse uşor. Te rog să nu mai faci asta niciodată, şopti ea.

— Data viitoare, le voi ruga să nu mai tragă cu săgeţi în tine – sau în mine.

Gura i se strânse şi tremură, iar ea îşi sprijini fruntea de braţul care nu îi era rănit. El îşi ridică celălalt braţ, simţind cum durerea arzătoare îl traversă, când îi mângâie părul. În câteva locuri, încă era murdar de praf şi sânge. Probabil că nu se sinchisise să facă baie, în mod corespunzător.

Aedion îşi drese vocea.

— Ne-am gândit la un plan ca să eliberăm magia – şi să-i ucidem pe rege şi pe Dorian.

— Spune-mi-l mâine, zise Rowan, simţind deja o nouă durere de cap. Simplul gând de a le explica, din nou, cât de distructiv fusese focul-umbră de fiecare dată când îl văzuse folosit, mai distructiv decât s-ar fi aşteptat cineva, îl făcu să vrea să se culce la loc. Pe toţi zeii, fără magia lui... Oamenii erau remarcabili. Să poată supravieţui fără să se bazeze pe magie... Trebuia să le recunoască

meritele.

Aedion căscă – era cea mai zgomotoasă tentativă de a căsca pe care o auzise Rowan vreodată – şi se scuză.

— Aedion, zise Rowan, iar generalul se opri în prag. Mulţumesc.

— Oricând, frate, spuse el, apoi plecă.

Aelin se uita undeva între ei, cu buzele strânse din nou.

— Ce e? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Eşti prea drăguţ când eşti rănit. Este tulburător.

Aproape *tulburător* fusese să-i vadă, acum, lacrimile strălucindu-i în ochi. Dacă magia ar fi fost deja eliberată, acele vrăjitoare ar fi fost cenuşă în clipa în care îl atinsese săgeata.

— Du-te şi fă o baie, mârâi el. Nu am de gând să dorm lângă tine, cât timp eşti plină de sângele vrăjitoarei.

Ea se uită la unghiile ei, pe care încă se vedeau urme uşoare de praf şi de sânge albastru.

— Of. Le-am spălat deja de zece ori.

Se ridică de pe locul ei de la marginea patului.

— De ce? întrebă el. De ce ai salvat-o?

Ea îşi trecu o mână prin păr. Odată cu mişcarea, pansamentul alb din jurul părţii superioare a braţului i se zări prin cămaşă. Îşi înăbuşi impulsul de a-i cere să-l vadă, de a evalua personal rana – şi de a o trage aproape de el.

— Pentru că vrăjitoarea aceea cu părul auriu, Asterin... răspunse Aelin. I-a strigat numele lui Manon aşa cum l-am strigat eu pe al tău.

Rowan încremeni. Regina lui se uită la podea, ca şi când şi-ar fi amintit momentul.

— Cum să omor pe cineva care înseamnă totul pentru altcineva? Chiar dacă e inamica mea. Ridică uşor din umeri. Credeam că erai pe moarte. Mi se părea că era de rău-augur să o las să moară de ciudă. Şi... pufni ea, să cadă într-o vale părea o moarte destul de jalnică pentru cineva care luptă atât de spectaculos.

Rowan zâmbi, sorbind-o din priviri: faţa palidă, serioasă; hainele murdare; rănile. Cu toate acestea, stătea dreaptă şi îşi ţinea bărbia ridicată.

— Mă faci să mă simt mândru că te slujesc.

Ea zâmbi uşor, dar îi dădură lacrimile.

— Ştiu.

~

— Arăţi ca naiba, îi spuse Lysandra lui Aelin. Apoi, îşi aminti de Evangeline, care se uită la ea cu ochi mari, şi tresări. Îmi pare rău.

Evangeline împături din nou şerveţelul pe care îl avea în poală, cu graţia unei mici regine.

— Spuneai că nu trebuie să folosesc un astfel de limbaj – şi, cu toate acestea, tu înjuri.

— Am voie să înjur, zise Lysandra când Aelin se abţinu să zâmbească, pentru că sunt mai mare şi ştiu când e cel mai eficient. Şi, acum, prietena noastră chiar arată ca naiba.

Evangeline îşi ridică privirea spre Aelin, părul ei roşcat-auriu strălucind în lumina soarelui dimineţii, care pătrundea prin fereastra de la bucătărie.

— Lysandra, tu arăţi şi mai rău dimineaţa.

Aelin se strădui să nu râdă.

— Ai grijă, Lysandra. Ai de-a face cu un drac împieliţat.

Lysandra se uită lung la tânăra ei pupilă.

— Dacă ai terminat de mâncat tartele, curăţă-ne farfuriile, Evangeline, şi du-te pe acoperiş şi trezeşte-i pe Aedion şi pe Rowan.

— Ai grijă cu Rowan, adăugă Aelin. Încă se reface. Dar pretinde că nu e aşa. Bărbaţii se enervează dacă faci tam-tam.

Cu o sclipire răutăcioasă în priviri, Evangeline se îndreptă spre uşa de la intrare. Aelin ascultă, ca să se asigure că fata chiar se ducea la etaj, apoi se întoarse către prietena ei.

— Când va mai creşte, va fi o adevărată pacoste.

Lysandra oftă.

— Crezi că nu ştiu asta? Are unsprezece ani şi e deja o tirană. Spune mereu „De ce?” şi „Aş prefera să nu”, „De ce, de ce, de ce” şi „Nu, nu mi-ar plăcea să ascult de sfaturile tale bune, Lysandra”. Îşi frecă tâmplele.

— O tirană, dar una curajoasă, spuse Aelin. Nu cred că există multe fete de unsprezece ani care ar face ce a făcut ea, ca să te salveze. Umflătura se micşorase, dar vânătăile încă îi marcau chipul Lysandrei, iar mica tăietură de lângă buză încă era de un roşu aprins. Şi nu cred că există multe fete de nouăsprezece ani care să lupte din toate puterile ca să salveze un copil. Lysandra se uită în jos, la masă. Îmi pare rău, zise Aelin. Chiar dacă Arobynn a pus asta la cale – îmi pare rău.

— Ai venit după mine, rosti Lysandra atât de încet, încât abia se auzi. Voi toţi – aţi venit după mine. Lui Nesryn şi lui Chaol le povestise în detaliu cum îşi petrecuse noaptea într-o temniţă ascunsă, de sub străzile oraşului; rebelii deja scotoceau prin canale, în căutarea temniţei. În rest, nu îşi amintea prea multe, deoarece fusese legată la ochi şi îi puseseră un căluş. Se întrebase dacă a-i pune pe deget un inel cu piatră Wyrd ar fi fost cea mai rea parte. Frica aceea avea să o bântuie pentru o vreme.

— Credeai că nu vom veni după tine?

— În afară de Sam şi de Wesley, nu am avut niciodată prieteni cărora să le pese de mine. Cei mai mulţi oameni i-ar fi lăsat să mă ia – s-ar fi dezis de mine ca de o altă târfa.

— M-am gândit la asta?

— Da?

Aelin scoase din buzunar o bucată de hârtie împăturită şi o împinse pe masă.

— Este pentru tine. Şi pentru ea.

— Nu avem nevoie... Privirea Lysandrei căzu pe sigiliul de ceară. Un şarpe în cerneală neagră: sigiliul lui Clarisse. Ce e asta?

— Deschide-l.

Uitându-se când la hârtie, când la ea, Lysandra rupse sigiliul şi citi textul. „Eu, Clarisse Duvency, declar prin prezenta că toate datoriile...” Hârtia începu să-i tremure în mâini.

„Că toate datoriile Lysandrei şi ale lui Evangeline sunt acum achitate în întregime. Cât mai curând posibil, vor putea să primească Semnul libertăţii lor.”

Hârtia flutură pe masă, când Lysandra nu mai reuşi să o ţină în mâini. Îşi înălţă capul ca să se uite la Aelin.

— O! exclamă Aelin, înlăcrimată. Te urăsc pentru că eşti atât de frumoasă, chiar şi atunci când plângi.

— Ştii cât de mulţi bani...

— Credeai că te voi lăsa să rămâi sclava ei?

— Eu nu... Nu ştiu ce să îţi spun. Nu ştiu cum să îţi mulţumesc...

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

Lysandra îşi acoperi faţa cu mâinile şi plânse în hohote.

— Îmi pare rău dacă mai voiai să faci pe nobila şi să mai înduri încă un deceniu, începu Aelin.

Lysandra nu făcu decât să plângă mai aprig.

— Dar trebuie să înţelegi că nici în ruptul capului nu aveam de gând să plec fără...

— Taci, Aelin! ceru Lysandra, cu faţa încă acoperită. Doar taci! Îşi coborî mâinile, cu chipul acum umflat de plâns şi pătat de lacrimi.

Aelin oftă.

— O, slavă zeilor. *Poţi* să fii şi hidoasă când plângi.

Lysandra izbucni în râs.

~

După ce Aghiotanta ei îi dezvălui rana invizibilă, Manon şi Asterin rămaseră în munţi toată ziua şi noaptea următoare. Prinseră capre de munte pentru ele şi balaurii lor şi le prăjiră în acea

noapte, cât se gândiră foarte bine la ce ar putea să facă.

Când Manon aţipi, în cele din urmă, ghemuită lângă Abraxos, cu o pătură de stele deasupra capului, îşi simţi capul mai limpede, cum nu se întâmplase de luni întregi. Şi, cu toate acestea, ceva îi stingheri somnul. Când se trezi, îşi dădu seama. Un fir desprins din războiul de ţesut al Zeiţei cu Trei Feţe.

— Eşti gata? întrebă Asterin, încălecând pe balaurul de un albastru deschis şi zâmbind – chiar zâmbea.

Manon nu văzuse niciodată acel zâmbet. Se întrebă câţi oameni îl văzuseră. Se întrebă dacă ea însăşi zâmbise vreodată aşa. Manon se uită spre nord.

— Trebuie să mă ocup de ceva. Când îi explică Aghiotantei ei, Asterin nu ezită să-i spună că avea să o însoţească.

Aşadar, se opriră lângă Morath suficient de mult încât să ia provizii. Lui Sorrel şi lui Vesta le comunicară doar detaliile importante şi le instruiră să îi spună ducelui că fusese chemată undeva departe.

Într-o oră erau deja în aer, zburând rapid pe deasupra norilor, ca să nu fie văzute. Zburară kilometri întregi. Manon nu îşi dădea seama de ce acel fir se tot smucea, de ce i se părea ceva atât de urgent, dar mână grozav, pe tot drumul spre Rifthold.

~

Patru zile. Patru zile îşi petrecuse Elide în această temniţă îngheţată şi mizerabilă.

Era atât de frig încât nu putea să doarmă, iar mâncarea pe care i-o azvârleau nu era comestibilă. Teama o ţinea în priză, îndemnând-o să verifice uşa, să-i urmărească pe paznici ori de câte ori o deschideau, să cerceteze cu atenţie holurile din spatele lor. Nu aflase nimic folositor.

Patru zile – şi Manon nu venise după ea. Nicio vrăjitoare Cioc-negru nu venise. Nu ştia de ce se aştepta la asta. La urma urmelor, Manon o forţase să spioneze acea cameră.

Încercă să nu se gândească la ce ar fi putut să o aştepte acum. Încercă, dar nu reuşi. Se întrebă dacă, odată moartă, şi-ar fi amintit cineva măcar numele ei. Dacă l-ar fi cioplit undeva.

Ştia răspunsul. Şi ştia că nimeni nu venea după ea.

Capitolul 65

Rowan era mai obosit decât ar fi recunoscut faţă de Aelin sau de Aedion şi, în agitaţia întocmirii planurilor, abia dacă apucase să petreacă un moment singur cu regina. Avusese nevoie de două zile de odihnă şi de somn profund, înainte să îşi revină şi să poată să-şi facă exerciţiile de antrenament, fără să gâfâie.

După ce îşi termina rutina de seară, era atât de epuizat când se băgă, împleticindu-se, în pat, încât adormea înainte ca Aelin să termine de făcut baie. Nu, în toţi aceşti ani, nu le recunoscuse suficient

meritele oamenilor.

Ar fi fost al naibii de uşurat să-şi recapete magia – dacă planul lor ar fi funcţionat. Luând în considerare că foloseau focul-iadului, lucrurile ar fi putut să meargă foarte, foarte prost. Chaol nu reuşise, încă, să se vadă cu Ress sau cu Brullo, dar încercase zilnic să le trimită mesaje. Părea că adevărata problemă era faptul că mai bine de jumătate dintre rebeli fugiseră de îndată ce mai mulţi soldaţi Valg îşi făcuseră apariţia în oraş. Trei execuţii pe zi era noua regulă: la răsărit, la prânz şi la apus. Cei care folosiseră magia, rebelii, cei care erau suspectaţi că sunt simpatizanţii rebelilor – Chaol şi Nesryn reuşiseră să-i salveze pe câţiva, dar nu pe toţi. Croncănitul ciorilor se auzea, acum, pe toate străzile.

Simţind mirosul unui mascul în cameră, Rowan se trezi din somn. Îşi scoase cuţitul de sub pernă şi se ridică încet în capul oaselor.

Aelin dormea lângă el, respirând profund şi regulat şi îmbrăcată, din nou, cu una dintre cămăşile lui. O parte primară din el mârâi satisfăcut când o văzu, ştiind că era învăluită în mirosul lui.

Rowan se ridică în picioare, păşind uşor, în timp ce studie încăperea, având cuţitul la îndemână. Însă mirosul nu era înăuntru. Plutea de undeva de afară.

Rowan se apropie de fereastră şi se uită afară. Pe strada de mai jos nu era nimeni; nu era nimeni pe acoperişurile vecine.

Ceea ce însemna că Lorcan trebuia să fie pe acoperiş.

~

Fostul lui comandant aştepta, cu braţele încrucişate pe pieptul lat. Îl cercetă încruntat pe Rowan, observându-i bandajele şi trunchiul gol.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că ţi-ai pus pantalonii? întrebă Lorcan, cu o voce aproape la fel de uşoară ca o briză nocturnă.

— Nu voiam să te simţi prost, răspunse Rowan, sprijinindu-se de uşa acoperişului.

Lorcan pufni în râs.

— Te-a zgâriat regina ta cu ghearele sau te-a rănit una dintre bestiile pe care le-a trimis după mine?

— Mă întrebam cine va câştiga, în cele din urmă – tu sau câinii Wyrd. Îşi arătă, rapid, dinţii.

— I-am măcelărit pe toţi.

— De ce ai venit aici, Lorcan?

— Crezi că nu ştiu că moştenitoarea Malei, Aducătoarea-Focului, plănuieşte ceva pentru solstiţiul de vară, în două zile? Proştilor, v-aţi gândit la oferta mea?

O întrebare atent formulată, menită să dezvăluie ceea ce Lorcan doar bănuise.

— În afară de a bea primul vin de vară şi de a fi o pacoste, nu cred că are alte planuri.

— Aşadar, de aceea plănuieşte căpitanul să stabilească o întâlnire cu paznicii, la palat?

— De unde să ştiu eu ce face el? Cândva, băiatul îl slujea pe rege.

— Asasini, târfe, trădători – ce companie

plăcută ai zilele astea, Rowan.

— Mai bine decât să fiu un câine în lesa unui stăpân psihopat.

— Asta credeai despre noi? În toţi acei ani în care am lucrat împreună, în care am ucis bărbaţi şi ne-am culcat cu femei, împreună? Nu te-am auzit niciodată plângându-te.

— Nu mi-am dat seama că trebuia să mă plâng de ceva. Eram la fel de orb ca şi tine.

— Şi, apoi, o prinţesă focoasă a intrat vijelios în viaţa ta şi ai hotărât să te schimbi pentru ea, nu-i aşa? Îi zâmbi crud. I-ai spus despre Sollemere?

— Ştie tot.

— Serios? Presupun că trecutul ei o face să înţeleagă mai bine ororile pe care le-ai comis în numele reginei noastre.

— În numele reginei *tale.* Lorcan, ce anume, mai exact, te irită la Aelin? Faptul că nu îi este frică de tine sau faptul că am plecat de lângă tine, pentru ea?

Lorcan pufni.

— Indiferent de ce puneţi la cale, nu va funcţiona. Veţi muri toţi.

Era foarte probabil.

— Nu ştiu la ce te referi, răspunse Rowan.

— Îmi datorezi mai mult decât răspunsul acesta de tot rahatul.

— Ai grijă, Lorcan, altfel va părea că îţi pasă de altcineva mai mult decât de tine. Fiind un bastard părăsit, care crescuse de mic pe străzile lăturalnice din Doranelle, Lorcan îşi pierduse acea abilitate cu secole înainte ca Rowan să se fi născut. Totuşi, nu-l compătimise niciodată pentru asta. Nu când

Lorcan fusese binecuvântat de însuşi Hellas în toate celelalte privinţe.

Lorcan scuipă pe acoperiş.

— Aveam de gând să mă ofer să-ţi duc hoitul înapoi la muntele tău iubit, ca să fii îngropat lângă Lyria, după ce voi termina cu cheile. Acum, te voi lăsa să putrezeşti aici. Lângă micuţa ta prinţesă.

El încercă să ignore lovitura, gândul la acel mormânt din vârful muntelui său.

— Mă ameninţi?

— De ce m-aş deranja? Dacă voi chiar puneţi ceva la cale, nu va fi nevoie să o omor – poate să facă asta şi singură. Poate că regele îi va pune unul dintre acele coliere. Aşa cum a procedat şi cu fiul lui.

Un fior de groază îl străbătu atât de profund, încât lui Rowan i se întoarse stomacul pe dos.

— Ai grijă ce spui, Lorcan.

— Pun pariu că Maeve ar oferi bani buni pentru ea. Şi, dacă ea pune mâna pe acea cheie Wyrd... Poţi să-ţi imaginezi la fel de bine ca mine ce fel de putere va avea atunci Maeve.

Mai grav – era mult mai grav decât şi-ar fi putut imagina, dacă Maeve nu şi-ar fi dorit-o pe Aelin moartă, ci înrobită. Cu o armă fără limite într-o mână şi cu moştenitoarea Malei, Aducătoarea-Focului, în cealaltă. Nimeni şi nimic nu ar fi avut cum să o oprească.

Lorcan îi simţi ezitarea, îndoiala. Aurul străluci în mâna lui.

— Mă cunoşti, Prinţe. Ştii că sunt singurul capabil să găsească şi să distrugă acele chei. Lasă-ţi regina să se ocupe de armata care se adună în

sud – lasă-mi mie această sarcină. Când Lorcan i-l întinse, inelul păru să strălucească în lumina lunii. Orice ar plănui, va avea nevoie de inel. Altfel, poţi să-ţi iei rămas-bun. Ochii lui Lorcan erau cioburi de gheaţă neagră. Toţi ştim cât de bine te-ai descurcat când i-ai spus asta Lyriei.

Rowan îşi ţinu furia în frâu.

— Jură!

Lorcan zâmbi, ştiind că el câştigase.

— Jură că acest inel asigură imunitatea în faţa Valgilor, şi ţi-o voi da! spuse Rowan şi scoase Amuleta lui Orynth din buzunar.

Lorcan se concentră imediat asupra amuletei, asupra ciudăţeniei nelumeşti pe care o radia, şi jură. O lamă fulgeră şi, apoi, mirosul sângelui lui Lorcan umplu aerul. Îşi încleştă pumnul, ridicându-l.

— Jur pe sângele meu şi pe onoarea mea că nu te înşel în această privinţă. Puterea inelului este reală.

Rowan privi sângele picurând pe acoperiş. Un strop; doi; trei.

Poate că Lorcan era un şmecher, dar Rowan nu-l văzuse niciodată încălcând un jurământ. Cuvântul său era legătura lui; fusese dintotdeauna o monedă pe care o preţuia.

Amândoi se mişcară în acelaşi timp, azvârlind amuleta şi inelul în spaţiul dintre ei. Rowan prinse inelul şi îl băgă rapid în buzunar, dar Lorcan nu făcu altceva decât să se holbeze la amuleta din mâinile lui, cu o privire întunecată.

Rowan evită impulsul de a-şi ţine respiraţia şi tăcu.

Lorcan îşi puse lănţişorul la gât şi ascunse amuleta în cămaşă.

— Veţi muri toţi. Când vă veţi pune planul în aplicare sau în războiul care va urma.

— Dacă distrugi acele chei, spuse Rowan, poate că nu va mai avea loc niciun război.

Era speranţa unui nebun.

— Va fi un război. Acum, e prea târziu să-l împiedici. Păcat că acel inel nu vă va ajuta să nu fiţi bătuţi în cuie pe zidurile castelului.

Imaginea îi trecu prin faţa ochilor – şi era înrăutăţită de faptul că văzuse şi făcuse asta chiar el.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Lorcan? Ce s-a întâmplat în viaţa ta mizerabilă, de ai ajuns aşa? Nu-i ceruse niciodată să-i spună toată povestea, nu îi păsase de asta. Până acum, nu îl deranjase. Înainte, stătea lângă Lorcan şi-i tachina pe sărmanii proşti care îndrăzneau să le sfideze regina. Eşti un bărbat mai bun decât atât.

— Sunt? Încă îmi slujesc regina, chiar dacă ea nu vede asta. Cine a fost cel care a abandonat-o prima dată când o drăguţă fiinţă omenească şi-a desfăcut picioarele...

— *De ajuns.*

Însă Lorcan dispăruse.

Rowan aşteptă câteva minute înainte de coborî scările, tot învârtind inelul în buzunar.

Când intră, Aelin era trează în pat, ferestrele erau închise, draperiile erau trase şi focul era stins în şemineu.

— Ei bine? rosti Aelin, abia auzindu-se din cauza păturilor care foşniră când el se urcă lângă

ea.

Ochii lui obişnuiţi cu întunericul îi permiseră să vadă palma zgâriată pe care i-o întinse, când îi dădu inelul. Ea şi-l puse pe degetul mare, îşi flutură degetele şi se încruntă când nu se întâmplă nimic deosebit. El se abţinu să râdă.

— Cât de furios va fi Lorcan atunci când va deschide, în cele din urmă, amuleta, când va găsi înăuntru inelul comandantului Valg şi îşi va da seama că i-ai dat un fals? murmură Aelin când se întinseră faţă în faţă.

~

Demonul distruse barierele rămase între sufletele lor de parcă ar fi fost din hârtie, până când rămase doar una, carcasa micuţă a unei identităţi.

Nu-şi amintea să se fi trezit, să fi dormit sau să fi mâncat. Într-adevăr, momentele în care chiar era acolo, privind cu ochii lui, erau foarte puţine. Doar când prinţul demon se hrănea cu prizonierii din temniţe – când îi permitea să se hrănească, să bea alături de el – doar atunci el putea să iasă la suprafaţă.

Controlul pe care îl avusese în acea zi...

Ce zi?

Nu îşi aducea aminte de momentul în care demonul nu fusese în el. Şi, cu toate acestea...

„Manon.”

Un nume.

„Nu te gândi la ea – nu te gândi la ea.”

Demonul ura acel nume. Manon.

„Destul. Nu vorbim despre ele, despre descendentele regilor noştri.”

Despre cine să vorbească?

„Bun.”

~

— Eşti pregătit pentru mâine? îl întrebă Aelin pe Chaol, în vreme ce stăteau pe acoperişul apartamentului ei, uitându-se către castelul de cleştar. În lumina soarelui care apunea, era inundat de auriu, portocaliu şi rubiniu – de parcă ar fi fost deja în flăcări.

Chaol se ruga să nu se ajungă la asta, dar...

— Cât se poate de pregătit.

Încercase să nu pară prea ezitant, prea precaut, când sosise în urmă cu câteva minute, ca să mai verifice, pentru ultima dată, planul pentru a doua zi, iar Aelin insistase să vină cu ea, aici. Singur.

Ea purta o cămaşă albă, lejeră, băgată într-o pereche de pantaloni maro strâmţi, avea părul desfăcut şi nici măcar nu se deranjase să se încalţe. El se întrebă ce ar crede oamenii ei despre o regină desculţă.

Aelin se sprijini cu braţele de balustrada acoperişului, încrucişându-şi gleznele.

— Ştii că nu aş pune inutil viaţa nimănui în pericol, spuse ea.

— Ştiu. Am încredere în tine.

Ea clipi, iar el se ruşină când văzu că era

şocată.

— Regreţi că ţi-ai sacrificat libertatea ca să mă aduci în Wendlyn? îl întrebă.

— Nu, răspunse el, surprins să afle că era adevărat. Indiferent de ceea ce s-a întâmplat între noi, am fost un prost că l-am slujit pe rege. Îmi place să cred că, într-o zi, aş fi plecat.

Trebuia să-i spună asta – trebuise să i-o spună din momentul întoarcerii ei.

— Cu mine, zise ea, cu o voce aspră. Ai fi plecat cu mine – când eram doar Celaena.

— Dar nu ai fost niciodată doar Celaena şi ştiu că, în sinea ta, ştiai asta, chiar înainte de tot ce s-a întâmplat. Acum înţeleg.

Ea îl studie cu ochii unei persoane mult mai mare de nouăsprezece ani.

— Chaol, eşti acelaşi care erai înainte de a-ţi încălca jurământul faţă de tatăl tău.

Nu era sigur dacă asta era sau nu o insultă. Presupunea că o merita, după câte făcuse şi spusese.

— Poate că nu mai vreau să fiu acea persoană, replică el. Acea persoană – inutilă, prostesc de loială – pierduse totul. Prietenul, femeia pe care o iubea, poziţia, onoarea. Pierduse totul, şi doar din vina lui. Îmi pare rău, spuse el. De Nehemia – de tot. Nu era de-ajuns. Nu avea să fie niciodată.

Însă ea îi zâmbi sumbru, uitându-se la cicatricea aproape vindecată de pe obrazul lui.

— Îmi pare rău că te-am rănit şi că, apoi, am încercat să te ucid. Se întoarse din nou către castelul de cleştar. Încă îmi este greu să mă gândesc la ce s-a întâmplat în iarna aceasta. Dar,

până la urmă, sunt recunoscătoare că m-ai trimis la Wendlyn şi că am făcut acel târg cu tatăl tău. Închise ochii şi inspiră superficial. Când îi deschise, soarele îi umplu cu aur lichid. Chaol se pregăti. Pentru mine, a însemnat ceva. Ce a fost între noi. Mai mult decât atât, prietenia ta a însemnat ceva pentru mine. Nu ţi-am zis niciodată cine eram cu adevărat pentru că *eu* nu am fost în stare să înfrunt acel adevăr. Îmi pare rău dacă ceea ce ţi-am spus în acea zi, la docuri – că te-aş fi ales –, te-a făcut să te gândeşti că mă voi întoarce şi că totul se va rezolva. Lucrurile s-au schimbat. Eu m-am schimbat.

Aşteptase această conversaţie de săptămâni bune, de luni întregi – şi se aşteptase să ţipe, să se plimbe de colo-colo sau să o ignore, însă doar calmul îi curgea prin vene, un calm constant, împăciuitor.

— Meriţi să fii fericită, spuse el. Şi vorbea serios. Merita fericirea pe care adesea i-o citea pe chip când Rowan era prin preajmă – merita râsetele crude pe care le împărtăşea cu Aedion, alinarea pe care i-o aducea Lysandra şi tachinările acesteia. Merita fericirea, poate mai mult decât oricine altcineva.

Ea aruncă o privire peste umărul lui – acolo unde silueta subţire a lui Nesryn stătea în pragul uşii de pe acoperiş, unde aşteptase de câteva minute.

— Şi tu meriţi, Chaol.

— Ştii că eu şi ea nu...

— Ştiu. Dar ar trebui. Faliq – Nesryn este o femeie bună. Vă meritaţi unul pe celălalt.

— Asta presupunând că o interesez câtuşi de puţin.

În acei ochi, străluci o privire cunoscătoare.

— O interesezi.

Chaol aruncă din nou o privire spre Nesryn, care se uita la râu. El zâmbi uşor.

— Promit că o voi face rapid şi nedureros, rosti, apoi, Aelin. Pentru Dorian.

El abia reuşi să respire.

— Mulţumesc. Dar – dacă te-aş ruga să... Nu putea să o spună.

— Atunci, lovitura e a ta. Nu trebuie decât să o zici. Ea mângâie Ochiul Elenei, piatra albastră a acestuia strălucind în lumina apusului. Chaol, nu privim în urmă. Uitatul în urmă nu ajută pe nimeni şi cu nimic. Putem doar să mergem înainte.

Iat-o, regina care se gândea la el, o viitoare conducătoare în devenire. Şi asta îl lăsa fără suflare, pentru că îl făcea să se simtă atât de ciudat de tânăr – când ea părea, acum, atât de bătrână.

— Şi dacă mergem înainte doar ca să întâlnim şi mai multă durere şi disperare? întrebă el. Dacă mergem înainte doar ca să sfârşim oribil?

Aelin se uită spre nord, de parcă ar fi putut să vadă tot drumul până la Terrasen.

— Atunci, nu acela este sfârşitul.

~

— Au mai rămas doar douăzeci. Sper că vor fi pregătiţi mâine, mormăi Chaol în barbă când el şi

Nesryn părăsiră adunarea sub acoperire a unor rebeli, care avusese loc într-un han dărăpănat, de lângă docurile de pescuit. Chiar şi în han, berea ieftină nu reuşise să acopere duhoarea de peşte care se răspândea din intestinele încă împrăştiate pe scândurile de lemn de afară şi din mâinile negustorilor de peşte, care se aflau în tavernă.

— Mai bine să fi fost doi – şi vor fi, spuse Nesryn, păşind uşor pe doc, în timp ce plimbau de-a lungul malului râului.

Felinarele din bărcile ancorate lângă pasarelă se mişcau în sus şi în jos şi se legănau în curent; de dincolo de Avery, sunetul slab al muzicii răzbătea din una dintre frumoasele case de pe malurile râului. Era o petrecere din ajunul solstiţiului de vară.

Odată, acum foarte multă vreme, el şi Dorian merseseră la acele petreceri, făcându-şi apariţia la câteva într-o singură noapte. Nu-i plăcuseră niciodată, se dusese doar ca să aibă grijă de Dorian, dar... Ar fi trebuit să-i placă. Ar fi trebuit să savureze fiecare secundă cu prietenul lui. Nu-şi dăduse niciodată seama cât de preţioase erau clipele liniştite.

Dar – dar nu avea să se gândească la asta, la ce avea de făcut a doua zi. De la ce urma să-şi ia rămas-bun.

Merseră în tăcere, până când Nesryn coti pe o stradă laterală şi se îndreptă spre un mic templu de piatră, mărginit de două depozite din piaţă. Piatra gri era măcinată de vreme, iar coloanele care flancau intrarea erau decorate cu diverse scoici şi bucăţi de coral. Lumina aurie se revărsa

din interior, dezvăluind un spaţiu deschis, rotund, în centrul căruia se afla o fântână simplă.

Nesryn urcă cele câteva trepte şi aruncă o monedă în coşul acoperit de lângă un stâlp.

— Vino cu mine!

Şi poate că o însoţise din cauză că nu voia să stea singur în apartamentul lui şi să se gândească la ce urma să se întâmple a doua zi; poate că o făcuse pentru că, oricât de inutil ar fi fost să viziteze un templu, nu era un lucru rău.

Chaol o urmă înăuntru.

La ora aceea, templul Zeului Mării era gol. Uşa mică din spate era încuiată. Până şi preoţii şi preotesele plecaseră la culcare pentru câteva ore, înainte de a se trezi în zori, când marinarii şi pescarii aveau să-şi ofere darurile, să se roage sau să ceară să fie binecuvântaţi, înainte de a pleca odată cu soarele.

Două felinare de coral decolorat de soare atârnau din tavanul boltit, făcând plăcile de sidef de deasupra să sclipească precum suprafaţa mării. Nesryn luă loc pe una dintre cele patru bănci dispuse de-a lungul pereţilor arcuiţi – o bancă pentru fiecare direcţie în care ar fi putut să călătorească un marinar. Ea alesese sudul.

— Pentru Continentul Sudic? întrebă Chaol, aşezându-se lângă ea, pe lemnul neted.

Nesryn se uită la mica fântână, bolborositul apei fiind singurul sunet care se auzea.

— Am fost de câteva ori acolo. De două ori, când eram mică, în vizită la rude; o dată ca să o îngropăm pe mama. Toată viaţa ei am surprins-o uitându-se către sud. De parcă ar fi putut să-l

vadă.

— Credeam că doar tatăl tău se trage de acolo.

— Aşa este. Dar ea s-a îndrăgostit de acel loc; spunea că acolo se simţea ca acasă mai mult decât aici. Tatăl meu nu a fost niciodată de acord cu ea, indiferent de cât de multe ori l-a implorat să se mute înapoi.

— Îţi doreşti să o fi făcut?

Îşi întoarse către el ochii negri ca noaptea.

— Niciodată nu am simţit că aş avea o casă. Nici aici, nici în Milas Agia.

— Oraşul-zeilor, spuse el, amintindu-şi de lecţiile de istorie şi de geografie pe care le învăţase pe de rost.

Mult mai frecvent, i se spunea pe celălalt nume – Antica – şi era cel mai mare oraş din Continentul Sudic, căminul unui imperiu măreţ, în toată puterea cuvântului, care pretindea că fusese construit de mâinile zeilor. În plus, era şi casa celor din Torre Cesme, cei mai buni tămăduitori muritori din lume. Nu ştiuse că familia lui Nesryn locuise chiar în acel oraş.

— Unde crezi că te-ai putea simţi ca acasă? întrebă el.

Nesryn îşi sprijini braţele de genunchi.

— Nu ştiu, recunoscu ea, rotindu-şi capul ca să se uite la el. Ai vreo idee?

„Meriţi să fii fericit”, îi zisese Aelin mai devreme, în acea seară. O scuză şi un brânci pe uşă afară, presupunea el.

Nu voia să irosească momentele liniştite. Aşa că se întinse după mâna ei, alunecând mai aproape de ea şi întrepătrunzându-şi degetele cu

ale ei. Pentru o clipă, Nesryn se uită la mâinile lor, apoi se ridică.

— Poate că, odată ce toate acestea... odată ce totul se va sfârşi, ne vom putea da seama de asta, rosti Chaol răguşit. Împreună.

— Promite-mi! şopti ea, cu buzele tremurându-i. Într-adevăr, avea lacrimi în ochii pe care-i închise suficient încât să se stăpânească. Nesryn Faliq, mişcată până la lacrimi. Promite-mi că vei ieşi din acel castel mâine! repetă ea, uitându-se la mâinile lor.

Se întrebase de ce îl adusese aici. Zeul Mării şi Zeul Jurămintelor. Îşi strânseră mâinile.

Lumina aurie se undui pe suprafaţa apei din fântâna Zeului Mării, iar Chaol rosti în gând o rugăciune.

— Îţi promit.

~

Rowan era în pat, testându-şi nonşalant umărul stâng, rotindu-l cu grijă. Făcuse eforturi mari azi, în timpul antrenamentului, iar acum durerea îi zvâcnea în muşchi. Aelin era în dressingul ei, pregătindu-se de culcare – tăcută, aşa cum fusese toată ziua şi toată seara.

Cu două urne cu focul-iadului ascunse acum într-o clădire abandonată, la un cvartal distanţă, toţi ar fi trebuit să fie precauţi. Un singur mic accident, şi ar fi fost incineraţi de nici cenuşa nu ar mai fi rămas din ei.

Însă el se asigurase că asta nu era problema

ei. A doua zi, el şi Aedion aveau să care urnele prin reţeaua de tuneluri de canalizare, până în castel.

Aelin urmărise câinii Wyrd până la intrarea lor secretă – cea care dădea direct în turnul cu ceas – şi, acum că îl păcălise pe Lorcan să-i omoare pe toţi pentru ea, el şi Aedion urmau să poată intra fără probleme ca să plaseze cazanele, să pună fitilurile şi să-şi folosească viteza Fae, pentru a ieşi naibii de acolo, înainte ca turnul să explodeze.

Apoi, Aelin... Aelin şi căpitanul aveau să-şi joace rolul, cel mai periculos dintre toate. Mai ales că nu reuşiseră să trimită, în prealabil, un mesaj la palat.

Iar Rowan nu avea să fie acolo, ca să o ajute. Recapitulase planul cu ea de nenumărate ori. Lucrurile ar fi putut să meargă prost atât de uşor dar, cu toate acestea, ea nu păruse agitată în timpul cinei, însă el o cunoştea îndeajuns de bine încât să vadă furtuna care se agita în adâncul ei, să-i simtă electricitatea chiar şi din celălalt capăt al încăperii.

Rowan îşi roti din nou umărul, iar sunetul uşor al paşilor se auzi pe covor.

— M-am gândit, începu Rowan, apoi uită tot ce avea de gând să spună când se ridică brusc în capul oaselor.

Aelin se sprijini de uşă, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte aurie. Era de un auriu metalic – aşa cum îi ceruse el.

Ar fi putut să fie pictată pe ea, la cât de strâns îi îmbrăţişa fiecare rotunjime şi adâncitură, la cum dezvăluia totul. Arăta ca o flacără vie. El nu ştia unde să se uite, ce voia să atingă mai întâi.

— Dacă îmi amintesc bine, tărăgănă ea vorbele, *cineva* mi-a cerut să-ți aduc aminte să-mi demonstreze că mă înşel în privinţa ezitărilor mele. Cred că aveam două opţiuni: cuvintele sau limba şi dinţii.

Un mârâit profund bubui în pieptul lui.

— Aşa am spus?

Făcu un pas, iar mireasma dorinţei ei îl lovi ca o cărămidă în faţă. Avea de gând să-i rupă cămaşa de noapte în bucăţi. Nu îi păsa de cât de spectaculoasă era; îi dorea pielea goală.

— Nici măcar să nu-ţi treacă prin cap! spuse ea, făcând un alt pas, la fel de fluidă ca metalul topit. Lysandra mi-a împrumutat-o.

Bătăile inimii îi răsunară în urechi. Dacă s-ar fi mişcat un centimetru, s-ar fi aflat peste ea, ar fi luat-o în braţe şi ar fi început să descopere ce o făcea pe Moştenitoarea Focului să se încingă cu adevărat. Dar se dădu jos din pat, riscând totul cu un singur pas, savurând priveliştea picioarelor ei goale; rotunjimea sânilor şi sfârcurile întărite, în ciuda nopţii calde de vară; nodul din gât, când înghiţi.

— Ai zis că lucrurile s-au schimbat – că ne vom descurca. Era rândul ei să-l provoace să mai facă un pas. Şi încă unul. Nu am de gând să-ţi cer nimic din ce nu eşti pregătit sau dispus să-mi oferi.

Îngheţă când ea se opri direct în faţa lui, dându-şi capul pe spate ca să-i cerceteze atent chipul, în vreme ce parfumul ei îl învălui, trezindu-l. Pe toţi zeii, mirosul acela. Din momentul în care o muşcase de gât în Wendlyn, din clipa în care îi gustase sângele şi ezitase în faţa chemărilor

focului sălbatic ce îi fierbea în vene, se gândise doar la asta.

— Aelin, meriţi mai mult decât atât – pe cineva mai bun decât mine. De ceva vreme voise să-i spună asta.

Ea nici măcar nu tresări.

— Nu-mi spune ce merit şi ce nu merit. Nu-mi vorbi despre ziua de mâine, despre viitor, despre nimic.

El o luă de mână; degetele-i erau reci – tremurând uşor. „Ce vrei să-ţi spun, Inimă de Foc?”

Ea se uită la mâinile lor împreunate şi la inelul de aur, de pe degetul ei mare. El îi strânse uşor degetele. Când îşi înălţă capul, ochii îi străluciră.

— Spune-mi că vom trece peste ziua de mâine. Spune-mi că vom supravieţui războiului. Spune-mi... Înghiţi cu greu. Spune-mi că, de-ar fi să ne ruinez pe toţi, vom arde în iad împreună.

— Nu vom ajunge în iad, Aelin, răspunse el. Dar, oriunde ne vom duce, vom merge împreună.

Gura îi tremură puţin, iar ea îi dădu drumul mâinii, doar ca să şi-o sprijine pe-a ei de pieptul lui.

— Doar o dată, zise ea. Vreau să te sărut doar o dată.

Toate gândurile îl părăsiră.

— O zici de parcă nu te-ai aştepta să o faci din nou.

Teama care pâlpâi în ochii ei îi dezvălui destule – îi dezvălui că, la cină, bravase în mare parte, pentru ca Aedion să nu-şi piardă calmul.

— Ştiu care sunt şansele.

— Dintotdeauna ne-a plăcut să dăm naibii şansele.

Ea încercă şi nu reuşi să zâmbească. El se aplecă, cuprinzându-i talia cu o mână, simţind dantela şi mătasea netedă, trupul ei cald şi ferm de sub acestea.

— Chiar şi când nu vom fi mâine unul lângă celălalt, îţi voi fi alături la fiecare pas, îi şopti el la ureche. Şi la fiecare pas după aceea – oriunde te-ai îndrepta.

Ea trase aer în piept, tremurând, iar el se retrase suficient încât să nu-i simtă respiraţia. Degetele îi tremurară când îi atinse gura, iar Rowan aproape că îşi pierdu controlul.

— Ce mai aşteptţi? întrebă el, rostind cuvintele aproape gutural.

— Nenorocitule, murmură ea şi îl sărută.

Gura ei era atât de caldă şi de catifelată, iar el se abţinu să geamă. Trupul îi înţepeni – întreaga lui lume încremeni – la şoapta acelui sărut, răspunsul unei întrebări pe care o pusese de secole. Îşi dădu seama că o fixa cu privirea abia atunci când ea se retrase uşor. O strânse şi mai mult de mijloc.

— Încă o dată, şopti el.

Ea alunecă din strânsoarea lui.

— Dacă trecem şi de ziua de mâine, vei primi restul.

El nu ştia dacă să râdă sau să urle.

— Încerci să mă mituieşti să supravieţuiesc?

În cele din urmă, ea îi zâmbi. Şi, la naiba, bucuria liniştită de pe chipul ei îl ucidea. Ieşiseră împreună din întuneric, durere şi disperare. Încă nu ieşiseră de tot. Aşa că, acel zâmbet... Îl făcea să-şi piardă minţile de fiecare dată când îl vedea şi îşi dădea seama că era pentru el.

Rowan rămase nemişcat în mijlocul camerei, în vreme ce Aelin se urcă în pat şi suflă în lumânări. El o fixă cu privirea prin întuneric.

— Rowan, mă faci să vreau să trăiesc. Nu să supravieţuiesc; nu să exist. *Să trăiesc.*

El rămase mut de uimire. Mai ales acum, când vorbele ei îl loviră mai puternic şi mai profund decât orice sărut.

Aşadar, se urcă în pat şi o ţinu strâns toată noaptea.

Capitolul 66

În zori, Aelin se aventură să cumpere ceva de mâncare pentru micul dejun, de la vânzătorii din piaţa principală a mahalalelor. Soarele încălzea deja străzile liniştite şi i se făcu rapid cald sub mantie şi glugă. Măcar era senin; măcar acea părticică din zi mersese bine. În ciuda ciorilor care croncăneau peste cadavrele din pieţele de execuţie.

Sabia-i de la şold atârna greu. Curând, avea să o rotească în aer. Prea curând urma să-l înfrunte pe omul care-i omorâse familia şi-i înrobise regatul. Prea curând avea să-i ia viaţa prietenului ei.

Poate că măcar nici nu avea să părăsească vie castelul. Sau poate că va ieşi purtând un colier negru, dacă Lorcan i-a trădat. Totul era pregătit; fiecare capcană posibilă fusese luată în considerare; fiecare armă fusese ascuţită.

În ziua precedentă, Lysandra şi Evangeline se duseseră să li se îndepărteze oficial tatuajele şi, apoi, să-şi adune lucrurile din bordel. Acum,

stăteau într-un han de lux din cealaltă parte a oraşului, pentru care plătiseră cu micile economii ale Lysandrei, puse deoparte de ani de zile. Curtezana îşi oferise de nenumărate ori ajutorul, dar Aelin îi ordonase să plece naibii din oraş şi să se îndrepte spre casa de la ţară a lui Nesryn. Curtezana o avertiză să fie atentă, o sărută pe ambii obraji şi plecă alături de fetiţă – radiind amândouă, libere amândouă. Acum, ar fi trebuit să fie pe drum.

Aelin cumpără o pungă cu produse de patiserie şi nişte plăcinte cu carne, abia fiind atentă la piaţa din jurul ei, deja animată de petrecăreţii care se treziseră devreme pentru a sărbători solstiţiul. Erau mai puţin discreţi decât în ceilalţi ani, dar, având în vedere execuţiile, nu îi învinuia.

— Domnişoară?

Ea înţepeni, voind să apuce sabia – însă îşi dădu seama că vânzătorul de plăcinte încă îşi aştepta gologanii.

El tresări şi se retrase câţiva paşi, în spatele căruciorului de lemn.

— Îmi pare rău, mormăi ea, punându-i monedele în mâna întinsă. Bărbatul îi zâmbi precaut.

— Se pare că toată lumea e un pic sperioasă în dimineaţa asta.

Ea se întoarse pe jumătate.

— Alte execuţii?

Vânzătorul îi făcu semn cu bărbia spre o stradă care ieşea din piaţă.

— Nu ai văzut mesajul de pe drum încoace? Ea dădu rapid din cap, dezaprobator. El îi arătă. Aelin

crezuse că mulţimea de la colţ se uita la vreun artist ambulant. E cel mai ciudat lucru. Nimeni nu a înţeles ce este. Se spune că e scris cu ceva care seamănă cu sângele, dar este mai închis la culoare...

Aelin se îndrepta deja spre strada pe care i-o arătase bărbatul, luându-se după gloata care se înghesuia să vadă vernisajul.

Cu greu, îşi făcu loc prin mulţime, trecând pe lângă petrecăreţii curioşi, vânzătorii şi paznicii de rând din piaţă, până când toţi cotiră într-o alee înfundată, luminată puternic.

Mulţimea se adunase la capătul zidului din piatră deschisă la culoare, murmurând şi punându-şi întrebări. „Ce înseamnă?” „Cine a scris asta?” „Nu sună a bine, mai ales în ziua solstiţiului.” „Sunt mai multe şi toate spun acelaşi lucru, chiar în apropierea fiecărei pieţe mari din oraş.”

Aelin îşi făcu loc printre oameni, cu un ochi pe arme şi pe pungă, în cazul în care vreunui hoţ de buzunare i-ar fi venit o idee proastă şi, apoi...

Mesajul fusese scris cu litere negre uriaşe, duhoarea pe care o emanau fiind, aproape sigur, cea de sânge Valg, ca şi când cineva cu unghii foarte, foarte ascuţite ar fi sfârtecat unul dintre paznici şi l-ar fi folosit pe post de găleată cu vopsea.

Aelin se întoarse pe călcâie şi fugi. Se grăbi pe străzile pline de agitaţie ale oraşului şi prin mahalale, alee după alee, până când ajunse la casa dărăpănată a lui Chaol şi deschise uşa, strigându-l.

Mesajul de pe zid era o singură propoziţie.

Plata unei datorii de-o viaţă.

O singură propoziţie, doar pentru Aelin Galathynius; o propoziţie care schimba totul:

UCIGAŞĂ DE VRĂJITOARE...
OMUL ESTE ÎNCĂ ÎN EL.

Capitolul 67

Aelin şi Chaol îi ajutară pe Rowan şi pe Aedion să care cele două urne cu focul-iadului în canale, în tăcere şi abia respirând.

Acum, stăteau în întunericul rece şi urât mirositor, pe culoarul pietruit, neîndrăznind să aprindă o flacără, cu cele două cazane de lângă ei. Oricum, cu vederea lor Fae, Aedion şi Rowan nu ar fi avut nevoie de o torţă.

Rowan dădu mâna cu Chaol, urându-i noroc. Când prinţul Fae se întoarse spre Aelin, ea nu se uită la el, ci la colţul rupt al mantiei lui – de parcă s-ar fi agăţat de vreun obstacol de demult şi s-ar fi făcut ferfeniţă. Continuă să privească bucata ruptă în timp ce îl îmbrăţişă – rapid, strâns, inspirându-i parfumul poate pentru ultima dată. Mâinile lui zăboviră pe trupul ei, ca şi când ar fi vrut să o mai ţină o clipă, dar ea se întoarse spre Aedion.

Ochii casei Ashryver îi întâlniră pe ai ei, iar Aelin îi atinse faţa care semăna atât de bine cu a ei.

— Pentru Terrasen, îi spuse ea.

— Pentru familia noastră.

— Pentru Marion.

— Pentru *noi.*

Încet, Aedion îşi scoase sabia şi îngenunche, ridicând Sabia din Orynth şi ţinând capul plecat.

— Zece ani de umbre, dar până aici. Aprindeţi întunericul, Maiestate.

Lacrimile nu-şi aveau loc în inima ei, nu avea de gând să plângă. Aelin luă sabia tatălui ei, greutatea acesteia fiind o nouă confirmare, puternică şi de neînduplecat.

Aedion se ridică, reluându-şi locul lângă Rowan.

Ea se uită la ei, la cei trei masculi care însemnau totul – mai mult decât orice altceva. Apoi zâmbi cu ultimele fărâme de curaj, de disperare şi de speranţă pentru strălucirea acelui viitor glorios.

— Haideţi să facem cerul să se cutremure!

Capitolul 68

Trăsura în care se afla Lysandra îşi făcea loc pe străzile aglomerate ale oraşului. Dura de trei ori mai mult decât de obicei să traverseze fiecare cvartal, din cauza mulţimilor care se îndreptau spre pieţe şi scuaruri, ca să sărbătorească solstiţiul. Nimeni nu ştia ce avea să se întâmple sau cine era cea care traversa oraşul.

În mănuşile de mătase, palmele Lysandrei erau transpirate. Evangeline, somnoroasă din cauza căldurii de dimineaţă, dormea uşor, cu capul sprijinit de umărul Lysandrei.

Ar fi trebuit să plece noaptea trecută, dar... Trebuia să îşi ia la revedere.

Petrecăreţi îmbrăcaţi în culori vii trecură pe lângă trăsură, împingându-se, iar vizitiul le strigă

să se dea la o parte din stradă. Toţi îl ignorară. Pe toţi zeii, dacă Aelin îşi dorea să fie în centrul atenţiei, alesese ziua perfectă pentru asta.

Când se opriră într-o intersecţie, Lysandra se uită pe geam. Din stradă se vedea clar palatul de cleştar, orbitor în soarele dimineţii; turnurile sale cu vârf ascuţit păreau nişte suliţe care străpungeau cerul fără nori.

— Am ajuns? mormăi Evangeline.

Lysandra îi mângâie braţul.

— Mai durează un pic, micuţo.

Şi începu să se roage – să se roage Malei, Aducătoarea Focului, a cărei sărbătoare începuse atât de calm şi de strălucitor, şi lui Temis, care nu uita niciodată de fiinţele prizoniere ale lumii.

Dar ea nu se mai afla într-o cuşcă. Pentru Evangeline, ar fi putut să rămână în această trăsură şi ar fi putut să părăsească oraşul. Chiar dacă asta ar fi însemnat să-şi lase prietenii în urmă.

~

Greutatea pe care o ţinea delicat în mâini îl făcu pe Aedion să scrâşnească din dinţi. Urma să fie o călătorie a naibii de lungă până la castel. Mai ales când urmau să traverseze canalele navigabile şi peste bucăţi sfărâmate de piatră, care îi făceau să-şi piardă echilibrul Fae.

Însă pe aici veniseră câinii Wyrd. Chiar dacă Aelin şi Nesryn nu le-ar fi spus, în detaliu, pe unde să meargă, duhoarea care persista le-ar fi

îndrumat paşii.

— Ai grijă! rosti Rowan peste umăr, ridicând mai sus cazanul pe care îl căra şi înconjurând o bucată de piatră instabilă. Aedion se abţinu să răspundă în faţa comenzii evidente. Dar nu avea cum să dea vina pe Prinţ. O singură alunecare, şi ar fi riscat ca diferitele substanţe să se amestece înăuntru.

Cu câteva zile în urmă, neavând încredere în calitatea substanţelor din Piaţa Umbrelor, Chaol şi Aedion găsiseră un hambar abandonat în afara oraşului ca să testeze o urnă de zece ori mai mică decât cele pe care le cărau acum.

Mersese *prea* bine. Când se grăbiseră înapoi spre Rifthold, înainte ca privirile curioşilor să-i surprindă, focul se vedea de la kilometri distanţă.

Aedion se cutremură când se gândi la ce ar fi putut să facă un cazan atât de mare – ca să nu mai spună de două – dacă nu ar fi fost atenţi. Dar, până în clipa în care ar fi aranjat mecanismele de declanşare şi ar fi aprins fitilurile, s-ar fi aflat foarte, foarte departe... Ei bine, Aedion se ruga ca el şi Rowan să fie destul de rapizi.

Intrară într-un tunel de canalizare atât de întunecat, că până şi el avu nevoie de un moment să se obişnuiască. Rowan continuă, pur şi simplu, să meargă. Erau al naibii de norocoşi că Lorcan omorâse acei câini Wyrd, eliberându-le calea. Al dracului de norocoşi că Aelin fusese destul de fără scrupule şi de inteligentă încât să-l păcălească pe Lorcan să lucreze pentru ei.

Nu se opri să se gândească la ce ar fi putut să se întâmple dacă lipsa de scrupule şi inteligenţa nu

i-ar fi fost de folos astăzi.

Merseră pe alt tunel, duhoarea fiind sufocantă acum. Modul în care Rowan inspiră rapid era singurul semn al dezgustului pe care îl simţea şi el. Poarta. Porţile de fier erau la pământ, dar Aedion putea încă să descifreze inscripţiile gravate pe acestea. Erau semne Wyrd. Şi antice. Poate că, odată, aceasta fusese calea pe care Gavin o folosise pentru a vizita templul Devoratorului de Păcate, fără să fie văzut.

Duhoarea nelumească a creaturilor îi ameţi simţurile lui Aedion, iar el se opri, cercetând întunericul tunelului care se întrezărea. Aici nu mai era apă. Dincolo de porţi, o alee pietroasă şi ca vai de lume, care părea mai veche decât toate pe care le văzuseră până atunci, urca spre bezna de nepătruns.

— Ai grijă pe unde calci, spuse Rowan, scrutând tunelul. Sunt numai pietre fărâmicioase şi moloz.

— Văd la fel de bine ca tine, zise Aedion, de această dată incapabil să se abţină să nu-i răspundă. Îşi roti umărul, manşeta tunicii alunecându-i şi dezvăluind semnele Wyrd pe care Aelin îi instruise să şi le picteze cu propriul sânge pe trunchi, braţe şi picioare.

— Să mergem! fu singura replică a lui Rowan, care târa după el cazanul, de parcă nu ar fi cântărit nimic.

Aedion se gândi dacă să se stropşească la el, dar... poate că de aceea Prinţul războinic îi tot dădea avertismente stupide. Ca să-l enerveze îndeajuns încât să-l distragă – şi, poate, să se

distragă şi pe el – de la ce se întâmpla deasupra lor. De la ceea ce cărau.

Acestea erau Vechile Orânduiri – să aibă grijă de regina şi de regatul lor – dar şi unul de celălalt. La naiba, era aproape suficient încât să-l facă să vrea să-l îmbrăţişeze pe nenorocit.

Aşa că Aedion îl urmă pe Rowan dincolo de porţile de fier. Şi în catacombele castelului.

~

Lanţurile lui Chaol zăngăneau, iar cătuşele îi răneau deja pielea, în vreme ce Aelin îl trăgea pe străzile aglomerate, cu un pumnal gata să-l străpungă în coaste. O singură stradă îi despărţea de gardul de fier care înconjura dealul pe care se afla castelul.

Mulţimile treceau pe lângă ei, fără să observe bărbatul legat cu lanţuri din mijlocul lor sau pe femeia ascunsă sub gluga neagră, care îl trăgea tot mai aproape de castelul de cleştar.

— Îţi aduci aminte planul? murmură Aelin, ţinându-şi capul plecat şi pumnalul în coasta lui.

— Da, şopti el. Era singurul cuvânt pe care reuşi să-l rostească. Dorian era încă acolo – încă rezista. Asta schimba totul. Şi nimic. Mulţimile se potoliră în apropierea gardului, ca şi când s-ar fi temut de gărzile în uniforme negre, care sigur supravegheau intrarea. Primul obstacol pe care aveau să-l întâlnească.

Aelin înţepeni aproape imperceptibil şi se opri atât de brusc, încât Chaol aproape intră în ea.

— Chaol...

Mulţimea se întoarse, iar el văzu gardul castelului. De barele înalte de fier forjat atârnau cadavre.

Cadavre în uniforme roşii cu auriu.

— Chaol...

Dar acesta se mişca deja, iar ea înjură şi merse cu el, prefăcându-se a-l conduce de lanţuri, ţinând pumnalul lipit de coastele lui.

El nu ştia cum de nu auzise ciorile croncănind, în vreme ce se înfruptau din carnea moartă, legată de-a lungul fiecărui stâlp de fier. Nu observase din cauza mulţimii. Sau poate că se obişnuise cu croncănitul care se auzea în fiecare colţ al oraşului.

Oamenii lui. Şaisprezece dintre ei. Cei mai apropiaţi tovarăşi, gărzile lui cele mai fidele.

Gulerul de la uniforma primului era descheiat, lăsând să se vadă un piept marcat de crestături, tăieturi şi însemne. Ress. Cât timp îl torturaseră – îi torturaseră pe toţi bărbaţii? De când îl salvaseră pe Aedion?

Se strădui să se gândească la ultima dată în care luaseră legătura. Se gândise că nu-i mai văzuse pentru că nu voiau să iasă în evidenţă. Nu pentru că – pentru că erau...

Chaol îl observă pe bărbatul atârnat lângă Ress.

Brullo nu mai avea ochi, din cauza torturii sau a ciorilor. Mâinile îi erau umflate şi răsucite – şi îi lipsea o parte din ureche.

Chaol nu auzea şi nu simţea nimic. Era un mesaj, dar nu pentru Aelin Galathynius sau pentru Aedion Ashryver. Era vina lui. *A lui.*

El şi Aelin nu îşi vorbiră când se apropiară de porţile de fier, moartea acelor bărbaţi urmărindu-i încă. Fiecare pas era un efort. Fiecare pas era prea rapid.

Era vina lui.

— Îmi pare rău, murmură Aelin, împingându-l mai aproape de porţi, unde gărzile în uniforme negre îi supravegheau, într-adevăr, pe toţi cei care treceau pe stradă. Îmi pare atât de rău...

— Planul, rosti el, cu o voce tremurândă. Îl schimbăm. Acum.

— Chaol...

El îi zise ce trebuia să facă personal. După ce termină de vorbit, ea îşi şterse lacrimile şi îl apucă de mână.

— Mă voi asigura că nu va fi în zadar, îi spuse ea.

Lacrimile dispărură când se desprinseră de mulţime, doar caldarâmul liber despărţindu-i de acele porţi familiare.

Acasă – aceasta fusese, cândva, casa lui.

El nu recunoscu gărzile care stăteau de veghe la porţile pe care, odinioară, le apărase atât de mândru, porţile prin care trecuse cu niciun an în urmă, cu o asasină nou, eliberată din Endovier, ale cărei lanţuri erau legate de şaua lui.

Acum, ea îl conducea în lanţuri prin acele porţi, o asasină pentru ultima dată. Păşea mândră şi se mişca graţios spre gărzile care îşi scoteau săbiile şi ale căror inele negre înghiţeau lumina soarelui.

Celaena Sardothien se opri la o distanţă considerabilă şi îşi ridică bărbia.

— Spuneţi-i Maiestăţii sale că i s-a întors

Campionul – şi că i-a adus un cadou dat naibii.

Capitolul 69

Mantia neagră a lui Aelin flutură în urma ei, când îl conduse pe fostul Căpitan al Gărzii prin holurile strălucitoare ale palatului. Ascunsă la spate, ţinea sabia tatălui ei, mânerul acesteia fiind înfăşurat în pânză neagră. Niciuna dintre cele zece gărzi care îi escortau nu se deranjase să-i ia armele.

De ce să o fi făcut, când Celaena Sardothien se întorsese cu câteva săptămâni mai devreme, şi încă loială regelui şi coroanei?

Era atât de multă linişte pe holuri. Până şi Curtea Reginei era închisă şi tăcută. Se zvonise că regina fusese izolată în munţi după salvarea lui Aedion şi că-şi luase cu ea jumătate din oamenii de la Curte. Restul dispăruseră şi ei, fie ca să scape de căldura tot mai mare a verii – fie de ororile care ajunseseră să le conducă regatul.

Chaol tăcea, cu toate că se prefăcea de minune a părea furios, ca un om urmărit, disperat să găsească o cale spre libertate. Pe chip nu se citea nimic din devastarea pe care o afişase în clipa în care-şi văzuse oamenii spânzuraţi de porţi.

Se smuci în lanţuri, iar ea se apropie.

— Nu cred, Căpitane, toarse ea. Chaol nu catadicsi să-i răspundă.

Gărzile se uitară la ea. Semne Wyrd, scrise cu sângele lui Chaol, o acopereau pe sub haine, mirosul de om al acestuia mascând cu succes orice urmă a moştenirii ei pe care, altfel, Valgii ar fi

putut să o identifice. În acest grup erau doar doi demoni – o mică binecuvântare.

Aşa că urcară sus, tot mai sus, în castelul de cleştar.

Holurile păreau prea luminoase ca să găzduiască atâta răutate. Cele câteva slugi pe lângă care trecură îşi ascunseră privirea şi se grăbiră. Fugise *toată lumea* după salvarea lui Aedion?

Făcu un efort să nu se uite prea mult la Chaol în clipa în care se apropiară de uşile masive roşii şi aurii de cleştar, deschise deja pentru a dezvălui podeaua de marmură stacojie a camerei de consiliu a regelui.

Deja deschise, pentru a-l arăta pe rege, aşezat pe tronul lui de cleştar. Şi pe Dorian, care stătea în picioare lângă el.

~

Feţele lor. Erau feţe care îl făceau să i se strângă inima.

„Jigodie umană!”, şuieră demonul.

Femeia – îi recunoscu faţa când îşi dădu jos gluga întunecată şi îngenunche în faţa estradei pe care stătea el.

— Maiestate, rosti ea. Avea părul mai scurt decât îşi amintea.

Nu – nu îşi amintea. El nu o cunoştea.

Şi omul în lanţuri de lângă ea, plin de sânge şi murdar... Ţipete, vânt, şi...

„Suficient”, se răsti demonul.

Însă chipurile lor... Nu cunoştea acele chipuri. Nu îi păsa.

~

Regele Adarlanului, ucigaşul familiei ei, distrugătorul regatului ei, stătea tolănit în tronul lui de cleştar.

— Interesantă întorsătură a lucrurilor, nu-i aşa, Campionule?

Ea zâmbi, sperând că preparatele cosmetice pe care şi le tamponase în jurul ochilor aveau să mascheze turcoazul şi auriul irişilor ei şi că acel blond cenuşiu în care îşi vopsise părul avea să ascundă nuanţa aproape identică a pletelor lui Aedion.

— Maiestatea Voastră, vreţi să auziţi o poveste interesantă?

— Are legătură cu faptul că duşmanii mei din Wendlyn sunt morţi?

— O, cu asta şi cu multe, multe altele!

— Atunci, de ce nu am fost anunţat?

Degetul de pe inelul lui părea să absoarbă lumina. Însă ea nici nu vedea, nici nu *simţea* aici cheile Wyrd, aşa cum simţise prezenţa celei din amuletă.

Chaol era palid şi se tot uita la podeaua încăperii.

Aici se întâmplase totul. Aici o omorâseră pe Sorscha. Şi îl înrobiseră pe Dorian. Era locul în care, demult, ea îşi vânduse sufletul regelui, sub un nume fals, numele unei laşe.

— Nu mă învinuiţi din cauza solilor ineficienţi! răspunse ea. Am trimis vorbă cu o zi înainte să plec. Scoase două obiecte din mantie şi se uită peste umăr la gărzi, făcând semn din bărbie spre Chaol. Păziţi-l!

Se îndreptă cu paşi mari spre tron şi-i întinse mâna regelui. El se înclină în faţă, duhnind... A Valg. A om. A fier. A sânge.

Ea îi lăsă cele două inele în palmă. Clinchetul metalului pe metal fu singurul sunet.

— Inelele-sigiliu ale Regelui şi ale Prinţului Moştenitor din Wendlyn. Le-aş fi adus capetele, dar... cei de la imigrări pot fi atât de enervanţi.

Regele apucă unul dintre inele, cu faţa împietrită. Bijutierul Lysandrei reuşise, încă o dată, să imite de minune blazonul Wendlynului şi, apoi, să facă inelele să capete patină, până când ajunseseră să pară nişte bijuterii vechi de familie.

— Şi unde erai *tu,* când Narrok a atacat Wendlynul?

— Trebuia să fiu în altă parte, în loc să-mi vânez prada?

Ochii negri ai regelui se adânciră în ai ei.

— I-am omorât când am putut, continuă ea încrucişându-şi braţele, atentă la lamele ascunse în costumul ei. Îmi cer iertare că nu am făcut din asta un spectacol de amploare, aşa cum doreaţi. Poate data viitoare.

Dorian nu se clintise deloc, trăsăturile fiindu-i împietrite deasupra colierului din jurul gâtului.

— Şi cum de ai ajuns să-l înlănţuieşti pe Căpitanul Gărzii mele?

Chaol nu făcea nimic altceva decât să se uite

la Dorian, iar ea nu credea că faţa lui rugătoare şi tulburată era o mască.

— Mă aştepta la docuri, ca un câine cuminte. Când am văzut că nu purta uniformă, l-am făcut să mărturisească tot. Toate micile lui conspiraţii.

Regele se uită la căpitan.

— Chiar aşa?

Aelin evită impulsul de a verifica ceasul cu pendulă din colţul îndepărtat al camerei sau poziţia soarelui, de dincolo de fereastra din tavan şi până la podea. Timp. Trebuia să mai câştige ceva timp. Dar, până acum, totul mersese bine.

— Mă întreb cine a conspirat mai mult: căpitanul sau tu, Campionule, zise regele, căzut pe gânduri, rezemându-se de tronul lui. Sau ar trebui să-ţi spun Aelin?

Capitolul 70

Locul acesta mirosea ca moartea, ca iadul, ca spaţiile întunecate dintre stele.

Secolele de antrenament îl ajutau pe Rowan să păşească încet, să se concentreze asupra greutăţii letale pe care o căra, în vreme ce el şi generalul se strecurau prin pasajul vechi şi uscat.

Cărarea ascendentă de piatră fusese scobită de gheare brutale, spaţiul atât de întunecat încât până şi Rowan vedea cu greu. Generalul îl urma îndeaproape, fără să scoată niciun sunet, în afară de momentele în care pietricelele îi alunecau, ocazional, de sub cizme.

Aelin ar fi trebuit să fie în castel, căpitanul servindu-i drept bilet de intrare în sala tronului.

Doar câteva minute în plus, dacă ei calculaseră corect, şi ar fi putut să-şi aprindă povara mortală şi să iasă naibii de acolo.

După aceea, avea să fie lângă ea, plin de magia pe care urma să o folosească pentru a-l sufoca pe rege. Şi, apoi, avea să îi facă plăcere să o privească arzându-l de viu. Încet. Cu toate că ştia că satisfacţia lui nu s-ar fi comparat cu ceea ce ar fi simţit generalul. Cu ceea ce ar fi simţit fiecare copil din Terrasen.

Trecură printr-o uşă solidă de fier, care fusese dată pe spate de parcă nişte mâini cu gheare uriaşe ar fi rupt-o din ţâţâni. Culoarul de dincolo era din pietre netede.

Aedion inspiră în acelaşi moment în care Rowan simţi o durere de cap, chiar între ochi.

Pietrele Wyrd.

Aelin îl avertizase în privinţa turnului – că piatra îi cauzase dureri de cap, dar asta... Ea fusese om atunci.

Era de nesuportat, ca şi cum propriul lui sânge s-ar fi retras în faţa pietrei malefice. Aedion înjură, iar Rowan făcu la fel.

Însă în zidul din faţă se afla o spărtură largă şi, dincolo de aceasta, aer liber. Neîndrăznind să respire prea tare, Rowan şi Aedion se strecurară prin spărtură.

O cameră mare şi rotundă, flancată de opt uşi de fier deschise, îi întâmpină. Era partea inferioară a turnului cu ceas, în cazul în care calculele lor erau corecte.

Întunericul din cameră era aproape de nepătruns, dar Rowan nu îndrăzni să aprindă torţa

pe care o adusese. Aedion mirosi ceva umed. Umed pentru că... Sângele se prelingea pe buza şi bărbia lui Rowan. Îi curgea sânge din nas.

— Grăbeşte-te, şopti el, lăsând jos cazanul, în capătul celălalt al încăperii.

Doar câteva minute.

Aedion poziţionă cazanul său cu focul-iadului vizavi de cel al lui Rowan, la intrarea în cameră. Cu capul bubuindu-i, Rowan îngenunche, durerea agravându-se cu fiecare zvâcnire. Continuă să se mişte, învingând durerea, puse firul pentru fitile şi-l conduse către locul în care Aedion stătea ghemuit. Singurul sunet era al sângelui care le picura din nas pe podeaua neagră de piatră.

— Mai repede! ordonă Rowan, iar Aedion mârâi uşor – nemaifiind dispus să se lase enervat cu avertismente care să-i distragă atenţia. Nu avea chef să-i spună generalului că încetase să mai facă asta cu minute în urmă.

Rowan îşi scoase sabia şi se îndreptă către uşa pe care intraseră. Aedion merse cu spatele spre el, desfăşurând fitilele îmbinate, în acest timp. Trebuiau să fie destul de departe înainte să poată să le aprindă, altfel aveau să se facă scrum.

În gând, el se rugă Malei ca Aelin să tragă de timp – şi ca regele să fie prea concentrat asupra asasinei şi a căpitanului încât să se mai gândească să trimită pe cineva la subsol.

Aedion ajunse în dreptul lui, desfăşurând centimetru după centimetru de fitil, firul fiind o dungă albă în întuneric. Cealaltă nară a lui Rowan începu să sângereze. Pe toţi zeii, cum mirosea aici. Cât era de murdar şi cum duhnea a moarte. El abia

putea să gândească. Era ca şi când capul i-ar fi fost strâns cu o menghină.

Ei se retraseră în tunel, acel fitil fiind singura lor speranţă şi salvare.

Ceva îi picură pe umăr. Îi sângera o ureche.

Se şterse cu mâna liberă.

Însă pe mantie nu era sânge.

Rowan şi Aedion înţepeniră când un mârâit grav umplu pasajul.

Apoi, ceva se mişcă pe tavan. Şapte creaturi.

Aedion scăpă mosorul şi-şi scoase sabia.

O bucată de ţesătură – gri, mică, uzată – căzu din fălcile creaturii care era agăţată de tavanul de piatră. Mantia lui – era colţul care-i lipsea.

Lorcan minţise.

Nu omorâse câinii Wyrd rămaşi.

Doar le dăduse ceva impregnat cu mirosul lui Rowan.

~

Aelin Ashryver Galathynius se întoarse către Regele Adarlanului.

— Celaena, Lillian, Aelin, vorbi ea tărăgănat, nu-mi prea pasă cum vrei să-mi spui.

Niciuna dintre gărzile din spatele lor nu se mişcă.

Simţea privirea lui Chaol asupra ei, simţea atenţia neobosită a prinţului Valg din interiorul lui Dorian.

— Credeai că nu pot să mă uit în mintea fiului meu şi să-l întreb ce ştie, ce a văzut în ziua în care

vărul tău a fost salvat? întrebă regele, rânjind ca un lup.

Nu ştiuse şi, cu siguranţă, nu plănuise să se dea de gol aşa.

— Sunt surprinsă că ţi-a luat atât de mult timp să îţi dai seama pe cine ai primit pe uşa din faţă. Sincer, sunt un pic dezamăgită.

— Asta ar putea spune şi oamenii tăi, despre tine. Cum era, Prinţesă, să te urci în pat cu fiul meu? Cu duşmanul tău de moarte? Dorian nici măcar nu clipi. Ai terminat-o cu el din cauză că te simţeai vinovată sau pentru că ţi-ai câştigat un loc în castelul meu şi nu mai aveai nevoie de el?

— Simt, cumva, o grijă părintească?

Se auzi un râs grav.

— Căpitane, ce-ar fi să nu te mai prefaci captiv în cătuşele acelea şi să vii mai aproape?

Chaol înţepeni. Însă Aelin îi făcu un semn discret din cap.

Regele nu se deranjă să se uite la gărzi când ordonă „Ieşiţi!”.

Gărzile plecară, închizând uşa în urma lor. Uşa masivă de cleştar gemu când se închise, iar podeaua se cutremură. Cătuşele lui Chaol zdrăngăniră la pământ, iar el îşi flexă încheieturile.

— Ce trădătoare nenorocită locuia în casa mea! Şi când mă gândesc la faptul că, odată, te-am pus în lanţuri – că era cât pe ce să fii executată şi că nici măcar nu am ştiut ce trimit în Endovier. Regina Terrasenului – sclava şi Campionul meu. Regele îşi desfăcu pumnul, ca să se uite la cele două inele din palma sa. Le aruncă. Acestea ajunseră pe podeaua de marmură roşie, cu un

sunet slab. Păcat că acum îţi lipsesc flăcările, Aelin Galathynius.

Aelin dădu la o parte pânza de pe mânerul sabiei tatălui ei şi scoase Sabia din Orynth.

— Unde sunt cheile Wyrd?

— Cel puţin eşti directă. Dar ce-mi vei face dacă nu îţi voi spune, moştenitoare a Terrasenului?

El îi făcu semn lui Dorian, iar prinţul coborî treptele estradei, oprindu-se pe ultima.

Timp – ea avea nevoie de timp. Turnul era încă în picioare.

— Dorian, rosti Chaol încet.

Prinţul nu răspunse. Regele chicoti.

— Astăzi nu mai fugi, Căpitane?

Chaol se uită la rege şi o scoase pe Damaris – darul primit de la Aelin.

Regele bătu cu degetul braţul tronului.

— Ce ar spune nobilii oameni ai Terrasenului, dacă ar şti că Aelin a Focului Sălbatic are un trecut atât de sângeros? Dacă ar şti că mi-a oferit serviciile ei? La ce ar mai spera dacă ar şti că până şi prinţesa lor, demult pierdută, e coruptă?

— Cu siguranţă îţi place să te auzi vorbind, nu-i aşa?

Degetul regelui înţepeni pe braţul tronului.

— Recunosc, nu ştiu cum de nu mi-am dat seama. Eşti aceeaşi copilă răsfăţată care se plimba prin castelul ei. Iar eu credeam că te-am ajutat. În acea zi, ţi-am citit gândurile, Aelin Galathynius. Îţi iubeai căminul şi regatul, dar îţi doreai atât de mult să fii obişnuită, îţi doreai atât de mult să fii liberă, să scapi de coroană, chiar şi atunci. Te-ai răzgândit? Acum zece ani, ţi-am oferit libertatea pe

tavă şi, totuşi, ai ajuns să fii o sclavă. Amuzant.

Timp, timp, timp. Lasă-l să vorbească...

— Atunci aveai elementul surpriză, replică Aelin. Dar acum ştim ce putere ai.

— Chiar aşa? Înţelegi preţul cheilor? Ce trebuie să devii, ca să foloseşti una?

Ea strânse şi mai puternic Sabia din Orynth.

— Ai vrea să ne confruntăm, Aelin Galathynius? Să vezi dacă vrăjile pe care le-ai învăţat, dacă tomurile pe care le-ai furat de la mine te vor ajuta? Prinţeso, acestea sunt mici trucuri, în comparaţie cu puterea brută a cheilor.

— Dorian, rosti Chaol din nou. Prinţul continuă să o fixeze cu privirea, un zâmbet flămând făcându-și apariţia pe buzele-i senzuale.

— Lasă-mă să-ţi demonstrez! spuse regele. Aelin îşi adună curajul, iar stomacul i se strânse. El arătă spre Dorian. Îngenunchează.

Prinţul căzu în genunchi. Ea îşi ascunse tresărirea în clipa în care oasele loviră marmura. Regele se încruntă. Un întuneric începu să se formeze, frângându-se din rege ca nişte fulgere.

— Nu, şopti Chaol, făcând un pas în faţă. Aelin îl apucă pe căpitan de braţ, înainte să poată să facă vreun gest incredibil de prostesc.

Un lujer întunecat îl lovi pe Dorian în spate, iar el se arcui, gemând.

— Aelin Galathynius, sunt multe lucruri pe care nu le ştii, zise regele, acel întuneric familiar crescând. Lucruri pe care poate doar moştenitoarea lui Brannon Galathynius ar fi putut să le ştie.

A treia cheie Wyrd.

— Nu ai îndrăzni, făcu Aelin. Gâfâind, prinţul stătea cu gâtul întins, în timp ce întunericul îl biciuia.

O dată – de două ori. Lovituri de bici.

Ea cunoştea acea durere.

— Este fiul tău – moştenitorul tău.

— Prinţesă, uiţi că am doi fii, spuse regele.

Dorian ţipă când simţi pe spate o altă lovitură a biciului întunecat. Fulgere negre îi învăluiră dinţii expuşi.

Ea se repezi – dar fu aruncată înapoi tocmai de semnele Wyrd pe care şi le pictase pe corp. Un zid invizibil din acea durere neagră îl înconjura acum pe Dorian, care ţipa la nesfârşit.

Ca o bestie scăpată din lanţ, Chaol se aruncă în zid, răcnind numele lui Dorian, sângele curgându-i de pe manşeta hainei cu fiecare încercare. Încă o dată. Încă o dată. Încă o dată.

Dorian plângea cu hohote, iar întunericul care îi ieşea din gură îi încătuşa mâinile, îi însemna spatele, gâtul... Apoi, dispăru. Prinţul căzu la podea, cu pieptul umflat.

Chaol se opri la jumătatea loviturii, respirând greoi şi tras la faţă.

— Ridică-te! porunci regele.

Dorian se ridică în picioare, colierul lui negru strălucind când îşi umflă pieptul.

„Delicios”, spuse demonul din interiorul prinţului. Aelin simţi cum fierea îi ardea gâtul.

— Te rog! îi zise Chaol răguşit împăratului, iar inima ei crăpă când auzi cuvântul, când simţi agonia şi disperarea. Eliberează-l! Cu orice preţ. Îţi dau orice.

— Mi-ai da-o pe fosta ta iubită, Căpitane? Nu văd niciun folos în a pierde o armă, dacă nu câştig o alta în schimb. Regele flutură din mână spre ea. Mi-ai distrus generalul şi pe trei dintre prinţii mei. Cred că sunt câţiva Valgi care şi-ar dori să te sfâşie cu ghearele, pentru asta – care s-ar bucura foarte mult de şansa de a aluneca în trupul tău. Mi se pare corect.

Aelin îndrăzni să arunce o privire spre fereastră. Soarele era mai sus.

— Ai venit în casa familiei mele şi i-ai omorât pe toţi în somn, spuse Aelin. Ceasul cu pendulă începu să bată ora douăsprezece. După o secundă, se auzi zăngănitul mizerabil şi inexact al turnului cu ceas.

— *Corect* e să te distrug şi eu, îi spuse ea regelui făcând un pas către uşi.

De sub costum, scoase Ochiul Elenei. Piatra albastră strălucea precum o mică stea.

Nu era doar un mijloc de apărare împotriva răului.

Ci o cheie în sine, care ar fi putut fi folosită pentru a deschide mormântul lui Erawan.

Regele mări ochii şi se ridică de pe tronul lui.

— Fato, tocmai ai făcut greşeala vieţii tale.

Poate că avea dreptate.

Sunetele clopotelor anunţau ora prânzului.

Cu toate acestea, turnul cu ceas era încă în picioare.

Capitolul 71

Rowan îşi roti sabia, iar câinele Wyrd se

retrase, urlând când lama străpunse piatra şi carnea fragedă de dedesubt. Însă nu suficient încât să-l ţină la pământ, să-l omoare. Un alt câine Wyrd sări. Acolo unde se avântau, Rowan lovea.

Unul lângă altul, el şi Aedion fuseseră împinşi la perete, îndepărtându-se metru cu metru de pasaj – tot mai departe de mosorul de fitil, pe care Aedion fusese forţat să-l scape.

Se auzi un zgomot jalnic şi zăngănitor.

În intervalul dintre zăngănituri, Rowan lovi fără milă doi câini Wyrd diferiţi, lovituri care ar fi spintecat majoritatea creaturilor.

Turnul cu ceas. Era amiază. Câinii Wyrd îi mânau înapoi, ferindu-se de lovituri care i-ar fi omorât, ţinându-se departe de ei. Ca să-i împiedice să ajungă la fitil.

Rowan înjură şi se avântă să atace trei câini dintr-odată, flancat de Aedion. Câinii Wyrd rămaseră pe poziţii.

La amiază, îi promisese el lui Aelin. De îndată ce soarele ar fi atins punctul cel mai înalt de solstiţiu, ei ar fi trebuit să arunce în aer turnul. Se auzi ultimul zăngănit al turnului cu ceas. Amiaza venise şi plecase.

Şi Inima lui de Foc, regina lui, era în castelul de deasupra lor – având la dispoziţie doar antrenamentul şi inteligenţa ei de muritoare ca să rămână în viaţă. Poate că nu pentru mult timp.

Gândul atât de oribil şi de scandalos îl făcu pe Rowan să-şi urle furia, mai tare decât ţipetele fiarelor. Urletul avu un preţ: fratele său. O creatură trecu în viteză pe lângă colegul lui Rowan, sărind, iar Aedion urlă un blestem şi se retrase,

clătinându-se. Rowan simţi mirosul sângelui lui Aedion înainte să-l vadă.

Probabil că acel sânge de semi-Fae trebuie să fi fost ca o chemare la cină pentru câinii Wyrd. Patru dintre aceştia săriră ca unul la general, boturile dezvăluindu-le dinţii de piatră, sfârtecători de carne. Ceilalţi trei se întoarseră către Rowan, iar el nu avea ce să facă pentru a pune mâna pe acel fitil.

Pentru a o salva pe regina care-i ţinea inima în mâinile-i acoperite de cicatrice.

~

La câţiva paşi în faţa lui, Chaol o privi pe Aelin îndreptându-se cu spatele către uşile de cleştar, aşa cum plănuiseră după ce-şi văzuse oamenii morţi.

Atenţia regelui era concentrată asupra Ochiului Elenei de la gâtul ei. Ea şi-l scoase, ţinându-l cu o mână sigură.

— Asta căutai, nu-i aşa? Săracul Erawan, închis în micul lui mormânt de atât de mult timp!

Era un efort să-şi menţină poziţia, în vreme ce Aelin se tot retrăgea.

— Unde l-ai găsit? clocoti regele.

Aelin ajunse la Chaol, atingându-se de el în semn de alinare, mulţumire şi rămas-bun, apoi trecu mai departe.

— Se pare că strămoaşa ta nu era de acord cu hobby-urile tale. Să ştii că noi, femeile Galathynius, facem front comun.

Pentru prima dată în viaţa lui, Chaol văzu cum regelui îi pică faţa.

— Şi strămoaşa aia nebună ţi-a spus ce se întâmplă dacă foloseşti şi cheia pe care o ai deja? spuse apoi bărbatul.

Ea se afla atât de aproape de uşi!

— Dă-i drumul Prinţului sau voi distruge asta chiar aici, iar Erawan va rămâne acolo unde este. Strecură lănţişorul în buzunarul ei.

— Prea bine, răspunse regele. Se uită la Dorian, care nu dădea niciun semn că îşi amintea propriul nume, în ciuda a ceea ce scrisese vrăjitoarea pe zidurile din oraşul lor. Du-te! Ia-o!

Întunericul se ridică din Dorian, scurgându-se ca sângele în apă, iar pe Chaol îl apucă o durere de cap în clipa în care...

Aelin fugi, explodând prin uşile de cleştar.

Mai rapid decât ar fi trebuit să fie, Dorian fugi după ea, gheaţa acoperind podeaua, camera. Frigul îi tăie respiraţia. Însă Dorian nu se uită nici măcar o dată în direcţia lui, înainte să dispară.

Regele coborî o treaptă pe estradă, respiraţia transformându-i-se în aburi în faţă.

Chaol îşi ridică sabia, menţinându-şi poziţia între uşile deschise şi cuceritorul continentului lor.

Regele mai făcu un pas.

— Alte gesturi eroice? Nu te plictiseşti niciodată, Căpitane?

Chaol nu cedă.

— Mi-ai omorât oamenii. Şi pe Sorscha.

— Şi pe mulţi alţii.

Încă un pas. Peste umărul lui Chaol, regele se uită la holul pe care dispăruseră Aelin şi Dorian.

— Asta se termină acum, spuse Chaol.

~

Prinţii Valg fuseseră mortali în Wendlyn. Dar când se aflau în trupul lui Dorian, cu magia lui...

Aelin se grăbi pe holuri, flancată de ferestre de cleştar, cu marmura sub picioare – înconjurată doar de aerul liber.

Şi, în spatele ei, urmărind-o ca o furtună neagră, era Dorian.

Gheaţa se răspândea din el, chiciura acoperind ferestrele.

Aelin ştia că, în momentul în care gheaţa ar fi atins-o, nu ar mai fi putut să alerge.

Datorită hărţilor lui Chaol, memorase toate holurile şi toate scările. Se forţă mai mult, rugându-se ca el să tragă de timp pentru ea, se apropie de o scară îngustă şi se avântă, urcând treptele câte două, câte trei.

Gheaţa crăpa de-a lungul cleştarului chiar în urma ei, iar frigul îi ciupea călcâiele.

Mai repede – *mai repede.*

Urca din ce în ce mai sus. Era trecut de ora amiezii. Dacă ceva rău se întâmplase cu Rowan şi cu Aedion... Ajunse în partea de sus a scărilor, iar gheaţa făcu palierul atât de alunecos, încât ea patină, ducându-se într-o parte, căzând...

Cu o mână, se prinse de podea, gheaţa sfâşiindu-i pielea. Se izbi într-un zid de cleştar şi se puse din nou pe picioare, apoi fugi din nou, gheaţa înconjurând-o.

Mai sus – trebuia să ajungă mai sus.

Iar Chaol îl confrunta pe rege...

Nu îşi permise să se gândească la asta. Suliţe de gheaţă ieşiră din ziduri, aproape lovindu-i coastele.

Respiraţia îi ardea gâtul.

— Ţi-am zis eu, se auzi din spate vocea unui mascul care nu gâfâia deloc. Gheaţa se împrăştia ca pânzele de păianjen pe ambele părţi. Ţi-am spus că vei regreta că mi-ai cruţat viaţa. Că voi distruge tot ceea ce iubeşti.

Ea ajunse în dreptul unui pod acoperit de cleştar, care se întindea între două dintre cele mai înalte turle. Podeaua era atât de transparentă, încât vedea fiecare centimetru din saltul către pământul care se afla mult, mult mai jos.

Chiciura acoperi ferestrele, care trosneau...

Cleştarul explodă, iar ea scoase un strigăt nebun când acesta îi sfâşie spatele.

Aelin coti într-o parte, spre fereastra acum spartă în cadrul prea mic de fier, şi spre hăul de dincolo.

Şi se aruncă pe fereastră.

Capitolul 72

Simţi aerul luminos, vântul şuierându-i în urechi, apoi...

Aelin ateriză un etaj mai jos, pe podul liber de cleştar, genunchii trosnindu-i din cauza impactului, şi se rostogoli. Tăieturile de pe spate şi de pe braţe, acolo unde bucăţile de cleştar pătrunseră direct prin costumul ei, îi făcură trupul să ţipe în

agonie, dar ea deja se îndrepta spre uşa turnului, de la celălalt capăt al podului.

Se uită la timp ca să-l vadă pe Dorian aruncându-se fix prin spaţiul pe care-l crease ea, cu ochii aţintiţi asupra ei.

Aelin deschise uşa, în clipa în care se auzi *bubuitul* căderii lui Dorian pe pod.

Trânti uşa în spatele ei, închizând-o, dar nici măcar asta nu împiedică frigul din ce în ce mai intens.

Doar un pic mai departe.

Aelin alergă pe scara în spirală a turnului, suspinând pe jumătate printre dinţii încleştaţi.

Rowan. Aedion. Chaol. Chaol...

Uşa se spulberă din balamale la baza turlei, iar frigul explodă înăuntru, lăsând-o fără suflare.

Dar Aelin ajunsese în vârful turnului. Dincolo de acesta, un alt pod din cleştar, fragil şi gol, se întindea departe, către una dintre celelalte turle.

Era încă umbrit, în vreme ce soarele se strecura de cealaltă parte a clădirii, cele mai de sus turnuri ale castelului de cleştar înconjurând-o şi sufocând-o, ca o cuşcă de întuneric.

~

Aelin ieşise şi îl luase şi pe Dorian cu ea. Chaol trăsese de timp pentru ea, într-o ultimă încercare de a-şi salva prietenul şi regele.

Când dăduse năvală în casa lui în această dimineaţă, suspinând şi râzând, ea îi explicase ce scrisese Aripa Conducătoare, cum îi plătise

vrăjitoarea pentru că îi salvase viaţa. Dorian era încă acolo, încă lupta.

Ea plănuise să-i omoare pe amândoi în acelaşi timp, pe rege şi pe Prinţ, iar el fusese de acord să o ajute, să încerce să-l convingă pe Dorian să-şi recapete umanitatea, să-l convingă pe Prinţ să lupte. Până în momentul în care îşi văzuse oamenii spânzuraţi de porţi.

Acum, vorbitul nu-l interesa.

Dacă Aelin ar fi avut o şansă – orice şansă – de a-l elibera pe Dorian de acel colier, ar fi avut nevoie ca regele să dispară din peisaj. Chiar de ar fi costat-o răzbunarea familiei şi a regatului ei.

Chaol era bucuros să încheie socotelile în numele ei – şi al multor altora.

Regele se uită la sabia lui Chaol, apoi la faţa lui, şi râse.

— Mă vei ucide, Căpitane? Cât de dramatic!

Scăpaseră. Aelin îl scosese pe Dorian afară, cacealmaua ei fiind atât de perfectă că până şi Chaol crezuse că Ochiul din mâinile ei era cel real, după felul în care îl înclinase în soare, astfel încât piatra albastră să strălucească. Nu ştia unde îl pusese pe cel adevărat. Dacă l-o fi purtat măcar.

Tot – tot ce făcuseră, tot ce pierduseră şi toate pentru care luptaseră. Totul era pentru acest moment.

Regele continuă să se apropie, iar Chaol îşi ţinu sabia în faţa lui, fără să se retragă.

Pentru Ress. Pentru Bullo. Pentru Sorscha. Pentru Dorian. Pentru Aelin, şi Aedion, şi familia lor, pentru miile masacrate în acele lagăre de muncă. Şi pentru Nesryn – pe care o minţise, care

ar fi aşteptat o întoarcere care nu ar fi avut loc, pentru timpul pe care nu aveau să îl petreacă împreună. Acela era singurul lui regret.

Un val de întuneric îl lovi, iar Chaol făcu un pas înapoi, împleticindu-se, semnele de protecţie furnicându-i pielea.

— Ai pierdut, gâfâi Chaol. Sângele uscat i se desprindea pe piele, pe sub haine, provocându-i mâncărimi.

Un alt val de întuneric, identic cu acela care îl lovise pe Dorian – şi căruia Dorian nu reuşise să îi facă faţă. Atunci, Chaol îl simţi: zvâcnirea agoniei nesfârşite, şoapta durerii ce avea să vină.

Regele se apropie. Chaol îşi ridică sabia şi mai sus.

— Protecţiile tale cedează, băiete.

Chaol zâmbi, simţind sânge în gură.

— Bine că oţelul rezistă mai mult.

Soarele care pătrundea prin ferestre îi încălzea spatele lui Chaol – ca într-o îmbrăţişare, ca şi când l-ar fi alinat. De parcă ar fi vrut să-i spună că era timpul.

„Mă voi asigura că nu va fi în zadar”, îi promisese Aelin.

Trăsese de timp pentru ea.

Un val de întuneric se înălţă în spatele regelui, absorbind toată lumina din încăpere.

Chaol îşi întinse larg braţele, în clipa în care întunericul îl lovi, îl zdrobi, îl distruse până când nu mai rămase decât lumină – o lumină care ardea albastră, caldă şi primitoare.

Aelin şi Dorian scăpaseră. Asta era suficient.

El întâmpină durerea fără teamă.

Capitolul 73

Urma să o omoare.

El voia asta.

Faţa *ei, faţa* aceea...

Se apropie de femeie, traversând pas cu pas podul îngust şi umbrit, sub turnurile care străluceau cu o lumină orbitoare.

Braţele îi erau pline de sânge, iar ea se îndepărta de el gâfâind, cu mâinile întinse în faţă şi inelul de aur sclipind pe degetul ei. Acum, putea să îi simtă mirosul – sângele puternic şi nemuritor care-i curgea prin vene.

— Dorian, rosti ea.

El nu ştia acel nume.

Şi avea de gând să o omoare.

Capitolul 74

Timp. Avea nevoie să mai tragă de timp sau să-l fure, câtă vreme podul era încă umbrit, cât soarele se mişca încet, încet.

— Dorian, repetă Aelin.

— Îţi voi scoate măruntaiele, zise demonul.

Gheaţa se răspândea de-a lungul podului. Bucăţile de cleştar din spatele ei se mişcau şi se rupeau în ea, cu fiecare pas cu care se retrăgea spre uşa turnului.

Turnul cu ceas încă nu explodase.

Iar regele nu sosise încă.

— Tatăl tău este acum în camera lui de consiliu, spuse ea, luptându-se cu durerea

îngrozitoare. Este cu Chaol – cu *prietenul* tău – şi probabil că l-a omorât deja.

— Foarte bine.

— Chaol, zise Aelin, cu o voce spartă. Piciorul îi alunecă pe o porţiune de gheaţă, iar totul se înclină în timp ce îşi recăpătă echilibrul. Ideea că ar putea cădea pe pământul aflat la sute de metri mai jos o lovi în stomac, însă ea continuă să se uite la Prinţ, chiar şi când agonia îi traversă iar trupul.

— Chaol. Te-ai sacrificat. I-ai lăsat să-ţi pună colierul – ca el să poată să iasă.

— Îl voi lăsa să-ţi pună şi ţie un colier şi apoi ne vom putea juca. Ea lovi uşa turnului, căutând zăvorul. Însă era acoperit de gheaţă.

Apucă gheaţa, privind spaţiul dintre prinţ şi soarele care începuse să se vadă de după turn. Zece paşi o mai despărţeau de Dorian.

Ea se răsuci înapoi.

— *Sorscha* – numele ei era Sorscha, iar ea te-a iubit. Ai iubit-o. Şi *ei* au luat-o de lângă tine.

Cinci paşi.

Chipul acela nu avea nicio trăsătură umană, nicio amintire nu se citea în acei ochi de safir.

Aelin începu să plângă, chiar dacă sângele îi curgea din nas, din cauza apropierii lui.

— M-am întors pentru tine. Aşa cum ţi-am promis.

Un pumnal de gheaţă apăru în mâna lui, iar vârful său mortal sclipi ca o stea în lumina soarelui.

— Nu-mi pasă, răspunse Dorian.

Ea îşi vârî o mână între ei, ca şi când ar fi putut să-l împingă, apucându-i strâns una din mâini. Îi simţi pielea atât de rece atunci când el o folosi pe

cealaltă, ca să-i înfigă cuţitul în coaste.

~

În clipa în care creatura se izbi de el, trântindu-l la pământ, lui Rowan îi ţâşni sângele din gură.

Patru erau morţi, dar mai erau trei între el şi fitil.

Aedion răcnea de furie şi de durere, menţinându-şi poziţia, ţinându-i pe ceilalţi trei la distanţă, cât timp Rowan îşi recuperă sabia...

Creatura se rostogoli departe de el.

Cele trei fiare se adunară din nou, înnebunite de sângele Fae, care acoperea acum pasajul. Sângele lui. Sângele lui Aedion. Generalul era deja palid la faţă, din cauza sângelui pierdut. Nu aveau să mai reziste prea mult timp.

Dar el trebuia să arunce în aer acel turn.

Ca şi când ar fi avut o singură minte, un singur trup, cei trei câini Wyrd se năpustiră asupra lor, despărţindu-i pe el şi pe Aedion, unul sărind spre general, iar ceilalţi doi, către el...

Rowan căzu când fălcile de piatră îi prinseră piciorul.

Osul se rupse, iar întunericul năvăli înăuntru...

Urlă în faţa beznei care însemna moartea.

Rowan împlântă adânc în ochiul creaturii cuţitul, tocmai când a doua fiară se năpusti asupra braţului său întins.

Dar ceva masiv se izbi în creatură şi aceasta scheună când fu aruncată în zid. Cea moartă fu împinsă la o parte după o fracţiune de secundă şi,

apoi...

Şi apoi apăru Lorcan cu săbiile scoase, sfâşiind bestiile rămase cu un strigăt de luptă.

În clipa în care Rowan se ridică în picioare, echilibrându-se, răcni din cauza durerii pe care o simţea în partea inferioară a piciorului. Aedion se ridicase deja, cu faţa plină de sânge, dar cu o privire limpede.

Una dintre creaturi se repezi asupra lui Aedion, iar Rowan îşi azvârli cuţitul de luptă – îl azvârli chiar în gura căscată a câinelui Wyrd, care căzu la pământ, la mai puţin de douăzeci de centimetri de picioarele generalului.

Lorcan era un vârtej de oţel, iar furia lui, de neegalat. Rowan scoase celălalt cuţit, pregătindu-se să îl arunce...

Tocmai când Lorcan străpunse craniul bestiei cu sabia.

Tăcere – o tăcere de mormânt se lăsă în tunelul plin de sânge.

Şchiopătând şi legănându-se, Aedion se grăbi spre fitilul aflat la douăzeci de paşi distanţă. Încă era ataşat de mosor.

— *Acum!* răcni Rowan. Nu îi păsa dacă nu reuşeau să iasă. Din punctul lui de vedere...

O durere fantomatică, neplăcută şi brutal de violentă, îi străpunse coastele. Genunchii i se înmuiară. Nu era cauzată de o rană proprie, ci de rana altcuiva.

„Nu.”

„Nu, nu, nu, nu, nu.”

Urla, răcnea, când se repezi spre ieşirea din pasaj – când simţi acea agonie, acel frig.

Lucrurile merseseră foarte, foarte prost.

El mai reuşi să facă un pas înainte ca piciorul să-i cedeze, doar acea legătură invizibilă, tensionată şi fragilă împiedicându-l să-şi piardă cunoştinţa. Un trup masiv şi plin de sânge se izbi de al lui, un braţ apucându-i mijlocul şi ridicându-l.

— *Fugi,* prostule! şuieră Lorcan, trăgându-l de lângă fitil.

Aplecat peste acesta, lui Aedion nu-i tremurară mâinile însângerate când apucă şi lovi cremenele. O dată. De două ori. Apoi, o scânteie şi o flacără luminară întunericul.

Ei fugiră ca apucaţii.

— *Mai repede!* exclamă Lorcan, iar Aedion îi prinse din urmă şi-l luă pe Rowan de celălalt braţ, suplimentând cu forţa şi viteza lui.

De-a lungul pasajului. Dincolo de porţile de fier stricate, în canale.

Prea puţin timp şi spaţiu îi despărţeau de turn. Şi Aelin...

Legătura dintre ei se întinse mai mult, subţiindu-se. „Nu.” Aelin...

Auziră înainte să simtă. Tăcere totală, ca şi când lumea s-ar fi oprit. Urmată de un *bubuit* puternic.

— *Mişcă-te!* zise Lorcan, un ordin urlat, care îl făcu pe Rowan să se supună orbeşte, aşa cum făcuse secole la rând.

Apoi, vântul – un vânt uscat şi usturător, care îi jupui pielea.

Apoi, o lumină puternică.

Apoi, căldură – o căldură ce îl făcu pe Lorcan să înjure, împingându-i într-o firidă. Tunelurile se

cutremurară; *lumea* se cutremură.

Tavanele se prăbuşiră.

Când praful şi molozul se aşezară, deşi trupul lui Rowan cânta de durere, bucurie şi putere, calea spre intrarea în castel era blocată.

Şi, în spatele lor, în bezna din canale, erau o sută de comandanţi şi de soldaţi Valg, înarmaţi şi zâmbitori.

~

Duhnind a sânge Valg până la regatul lui Hellas, Manon şi Asterin se avântară spre continent, înapoi către Morath, când...

Un vânt uşor, un fior în lume, o tăcere.

Asterin strigă, balaurul ei cotind în dreapta, ca şi când cineva ar fi tras de frâie. Abraxos scheună la rându-i, dar Manon nu făcu decât să privească pământul de dedesubt, unde păsările zburau din calea sclipirii care părea să treacă în grabă...

Din calea magiei care acum se răspândea prin lume, liberă.

Întunericul să o îmbrăţişeze.

„Magie.”

Indiferent de ce se întâmplase, de cum fusese eliberată, lui Manon nu-i păsa.

Acea greutate umană, muritoare, dispăru. Forţa o traversă, acoperindu-i oasele ca o armură. Invincibilă, nemuritoare, de neoprit.

Manon îşi înclină capul pe spate, îşi întinse larg braţele şi urlă.

~

În Breaslă era haos. Vrăjitoarele şi oamenii alergau, strigau.

Magia.

Magia era liberă.

Imposibil.

Dar ea o simţea, în ciuda colierului de la gât şi a cicatricei de pe braţ.

Dezlănţuirea unei fiare puternice din ea.

A unei fiare care torcea în faţa focului-umbră.

~

Aelin se târî departe de uşa pătată cu sângele ei, departe de prinţul Valg, care râse când ea se ţinu de coaste şi traversă lent podul, lăsând o pată de sânge în urma ei.

Soarele încă se zărea lângă acel turn.

— Dorian, rosti ea, împingându-şi picioarele în sticlă, cu sângele curgându-i din degetele îngheţate, încălzindu-i-le. Adu-ţi aminte!

Prinţul Valg o urmă, zâmbind uşor când ea căzu pe burtă, în mijlocul podului. Turnurile umbrite ale castelului de cleştar se iviră în jurul ei – un mormânt. Mormântul ei.

— Dorian, *adu-ţi aminte,* icni ea. Aproape că o lovise în inimă.

— Mi-a spus să te aduc, dar poate că, mai întâi, mă voi distra.

Două cuţite şi cu lame curbate îi apărură în

mâini.

Soarele începu să se vadă chiar deasupra turnului.

— Adu-ţi aminte de Chaol! îl imploră ea. Adu-ţi aminte de Sorscha! Adu-ţi aminte de mine!

Un *bubuit* zgudui castelul, de undeva din cealaltă parte a clădirii. Apoi, se simţi un vânt puternic, un vânt uşor, un vânt minunat, ca şi când ar fi purtat cântecul inimii lumii.

Ea închise ochii pentru o clipă şi îşi apăsă coastele cu mâna, inspirând.

— Vom reuşi să ne întoarcem, spuse Aelin, apăsându-şi şi mai tare rana, până când sângerarea se opri, până când îi curseră doar lacrimile. Dorian, *vom reuşi să depăşim* această pierdere – să ieşim din acest întuneric. Vom reuşi să ne întoarcem, iar eu m-am întors pentru tine.

Acum plângea, plângea în vreme ce acel vânt nu mai bătea, iar rana i se închidea.

Prinţul ţinea pumnalele mai relaxat.

Şi, pe degetul lui, inelul de aur al lui Athril strălucea.

— Luptă! gâfâi ea. Soarele se apropie. *Luptă!* Vom reuşi să ne întoarcem.

Din ce în ce mai puternic, inelul de aur vibră pe degetul lui.

Clătinându-se, Prinţul făcu un pas înapoi, iar chipul i se schimonosi.

— *Vierme de om ce eşti!*

Fusese prea preocupat să o înjunghie ca să observe inelul pe care i-l strecurase pe deget, când îl apucase de mână, ca şi când ar fi vrut să-l împingă.

— Dă-l jos! mârâi el, încercând să-l atingă – şi şuierând de parcă l-ar fi ars. *Dă-l jos!*

Gheaţa înaintă, îndreptându-se către ea, rapidă ca razele soarelui care acum se zăreau între turnuri, refractându-se din toţi parapeţii de cleştar şi din pod, umplând castelul cu lumina glorioasă a Malei, Aducătoarea Focului.

Podul – acest pod, pe care ea şi Chaol îl aleseseră în acest scop, pentru acest singur moment din punctul culminant al solstiţiului – se afla chiar în mijloc.

Lumina o lovi şi îi umplu inima cu forţa unei stele care explodează.

Cu un răcnet, prinţul Valg trimise un val de gheaţă spre ea, îndreptând suliţele şi lăncile spre pieptul ei.

Aşa că Aelin îşi întinse mâinile spre prinţ, spre prietenul ei şi, cu toată puterea, îşi aruncă magia asupra lui.

Capitolul 75

Focul, lumina, întunericul şi gheaţa erau acolo.

Dar femeia – femeia care era la jumătatea podului îşi întinse mâinile, când se ridică în picioare.

Nu curgea sânge din locul în care o înjunghiase gheaţa. Prin materialul negru al costumului ei se zărea doar pielea netedă şi curată. Vindecată – de magie.

El era înconjurat de atât de mult foc şi de atât de multă lumină care îl trăgeau!

„Vom reuşi să ne întoarcem”, spunea ea. De

parcă ar fi ştiut ce era acest întuneric, ce orori existau. „Luptă.”

O lumină ardea pe degetul lui – o lumină care crăpa în *interiorul* său. O lumină care lăsa o urmă în beznă.

„Adu-ţi aminte!”, spunea ea.

Flăcările ei îl sfâşiau, iar demonul ţipa. Însă nu îl răneau. Flăcările ei nu făceau decât să ţină demonul la distanţă.

„Adu-ţi aminte!”

O rază de lumină în întuneric. O uşă întredeschisă.

„Adu-ţi aminte.”

Ignorând ţipetele demonului, el făcu un efort – *se* forţă şi privi prin ochii acestuia. Prin ochii *lui.*

Şi o văzu pe Celaena Sardothien stând în faţa lui.

~

Aedion scuipă sânge pe moloz. Rowan abia reuşi să nu leşine, când se rezemă de peştera din spatele lor, în vreme ce Lorcan încercă să-şi croiască drum printre atacurile luptătorilor Valg.

Tot mai mulţi apărură din tuneluri, înarmaţi şi însetaţi de sânge, alertaţi de explozie.

Epuizaţi şi incapabili să-şi invoce complet magia atât de curând, nici măcar Rowan şi nici Lorcan nu aveau să reuşească să-i ţină ocupaţi pe Valgi pentru mult timp.

Lui Aedion îi mai rămăseseră două cuţite. Ştia că nu aveau să iasă vii din aceste tuneluri.

Soldaţii intrară ca un val fără sfârşit, cu privirile goale luminate de setea de sânge.

Până şi aici Aedion auzea oamenii care ţipau pe străzi, fie din cauza exploziei, fie din cauza magiei care, revenind, le inunda regatul. Vântul acela... niciodată nu mirosise aşa ceva, niciodată nu avea să o mai facă.

Dărâmaseră turnul. Reuşiseră. Acum, regina lui urma să se afle în posesia magiei. Poate că acum ar fi avut o şansă.

Aedion îl evisceră pe comandantul Valg aflat cel mai aproape de el, iar sângele negru al acestuia îi împroşcă mâinile, apoi îi atacă pe cei doi care interveniră să-l înlocuiască.

În spatele lui, Rowan respira prea greu. Prea chinuit. Magia prinţului, care se scurgea odată cu sângele pierdut, începuse să se piardă acum ceva vreme, nemaifiind în stare să-i sufoce pe soldaţi. Acum era doar un vânt rece care îi împingea, ţinându-i pe cei mai mulţi la distanţă.

Aedion nu recunoscuse magia lui Lorcan atunci când aceasta explodase din el, sub forma unor curenţi de aer întunecaţi, aproape invizibili. Dar, acolo unde lovea, soldaţii cădeau. Şi nu se mai ridicau.

Acum, nici pe Lorcan nu-l mai ajuta magia.

Aedion abia putea să-şi ridice mâna în care ţinea sabia. Un pic mai mult; doar câteva minute în plus, în care să-i ţină ocupaţi pe aceşti soldaţi, pentru ca regina lui să nu fie distrasă de nimic.

Cu un geamăt de durere, Lorcan fu înconjurat de şase soldaţi şi împins în întuneric.

Aedion tot lovi cu sabia până când nu mai

rămase niciun Valg în faţa lui, până când îşi dădu seama că soldaţii se retrăseseră zece metri şi se regrupaseră.

Un front puternic de soldaţi pedeştri Valg, al căror număr se întindea departe, în beznă, îl priveau, ţinându-şi săbiile. Aşteptând ordinul. Prea mulţi. Erau prea mulţi ca să scape.

— Prinţe, a fost o onoare, îi spuse Aedion lui Rowan.

Singurul răspuns al lui Rowan fu o răsuflare aspră.

Comandantul Valg ieşi în faţă, cu sabia scoasă. Undeva înapoi în canal, soldaţii începură să ţipe. Lorcan – egoistul acela nenorocit – probabil că reuşise, până la urmă, să treacă printre ei. Şi să fugă.

— Atacaţi la semnul meu! ordonă comandantul, al cărui inel negru sclipi când ridică o mână.

Aedion păşi în faţa lui Rowan, chiar dacă avea să fie un gest inutil. Oricum urmau să-l ucidă pe Rowan de îndată ce el ar fi murit. Dar măcar avea să moară luptând, apărându-şi fratele. Măcar atât să fi făcut.

Oamenii încă ţipau pe strada de deasupra – răcnind orbiţi de teroare, sunetele panicii lor auzindu-se din ce în ce mai aproape şi mai tare.

— Pregătiţi-vă, le zise comandantul spadasinilor săi.

Aedion luă o gură de aer – una dintre ultimele, îşi dădu el seama. Rowan se îndreptă cât de mult putu, brav în faţa morţii care îi făcea acum semn, iar Aedion ar fi putut să jure că îl auzise pe Prinţ

şoptind numele lui Aelin. Mai mulţi soldaţi strigară în spate; unii din faţă se întoarseră să vadă de ce intraseră în panică cei din urma lor.

Lui Aedion nu-i păsa. Nu când aveau în faţă un rând de săbii, care străluceau ca dinţii unei fiare puternice.

Comandantul îşi coborî mâna.

Care îi fu smulsă de un leopard-fantomă.

~

Pentru Evangeline, pentru libertatea ei, pentru viitorul ei.

Unde se năpustea Lysandra, sfâşiind cu ghearele şi colţii, soldaţii mureau.

Reuşise să străbată jumătate din oraş înainte să coboare din acea trăsură. Îi spusese lui Evangeline să se ducă la casa de la ţară a lui Faliq, să fie o fată ascultătoare şi *să rămână în siguranţă.* Lysandra traversase în viteză două străzi spre castel, nepăsându-i că nu avea cum să-i ajute prea mult în luptă, când vântul o izbise, iar un cântec sălbatic începuse să-i facă sângele să fiarbă.

Apoi, scăpase de pielea de om, de acea carcasă muritoare, şi *alergase,* urmărind mirosul prietenilor ei.

Soldaţii din canalizare ţipau când ea îi sfâşia – o moarte pentru fiecare zi în iad, o moarte pentru copilăria de care ea şi Evangeline fuseseră lipsite. Ea era furie, era mânie, era răzbunare.

În clipa în care ea sări în spatele unei santinele şi-i scoase şira spinării, Aedion şi Rowan erau cu

spatele la dărâmături, cu feţele pline de sânge şi cu gura căscată.

O, îi *plăcea* acest trup.

Mai mulţi soldaţi se grăbiră în canalizare, iar Lysandra se învârti spre ei, dăruindu-se în întregime bestiei a cărei formă o avea. Deveni întruparea morţii.

Când nu mai rămase niciunul, când sângele îi îmbibă blana deschisă la culoare – sânge care avea un gust *oribil* – ea se opri.

— Palatul, icni Rowan, din locul în care se prăbuşise pe pietre, Aedion presând cu mâna rana pe care războinicul Fae o avea la picior. Rowan îi arătă canalul deschis din spatele lor, presărat cu sânge închegat. *Du-te la regină!*

Un ordin şi o rugăminte.

Lysandra dădu din capul acoperit cu blană, sângele dezgustător curgându-i de pe bot şi, cu colţii acoperiţi de cheaguri de sânge negru, se avântă în direcţia din care venise.

Oamenii ţipară când văzură leopardul-fantomă care alerga pe stradă, iute ca o săgeată, ferindu-se de caii care nechezau şi de căruţe.

Castelul de cleştar apăru la orizont, învăluit pe jumătate de ruinele fumegânde ale turnului cu ceas, iar lumina – *focul* – explodând între turnurile acestuia. „Aelin.”

Aelin era încă în viaţă şi lupta din răsputeri.

Porţile de fier ale castelului se iviră în faţă, presărate cu cadavre aflate în putrefacţie.

Focul şi întunericul se izbeau unul de celălalt deasupra castelului, iar oamenii arătau într-acolo în linişte. Lysandra alergă spre porţi, iar mulţimea

o observă, în cele din urmă, învălmăşindu-se, ţipând şi dându-se din calea ei. Îi eliberară drumul, chiar până la intrarea deschisă.

În faţa căreia se aflau treizeci de paznici Valg, înarmaţi cu arbalete, pregătiţi să tragă. Toţi îşi îndreptară armele către ea. Treizeci de paznici cu săgeţi – şi, dincolo de ei, un drum liber spre castel. Spre Aelin.

Lysandra sări. Paznicul aflat cel mai aproape trase o săgeată care se îndreptă, unduindu-se, spre pieptul ei.

Ştia, datorită simţurilor de leopard, că avea să o nimerească.

Cu toate acestea, Lysandra nu încetini. Nu se opri.

Pentru Evangeline. Pentru viitorul ei. Pentru libertatea ei. Pentru prietenii care veniseră după ea.

Săgeata se apropie de inima ei.

Şi, în aer, fu spulberată de o alta.

Lysandra ateriză pe faţa paznicului şi i-o sfâşie cu ghearele.

O singură trăgătoare de elită putea să aibă o asemenea precizie.

Lysandra urlă şi se transformă într-o furtună a morţii năpustindu-se asupra paznicilor aflaţi în apropiere, în vreme ce ceilalţi fură acoperiţi de o ploaie de săgeţi.

Când Lysandra îndrăzni să se uite, o făcu la timp ca să o vadă pe Nesryn Faliq scoţând o altă săgeată, de pe acoperişul învecinat, flancată de rebelii ei, şi trăgând-o direct în ochiul singurului paznic aflat între Lysandra şi castel.

— *Du-te!* strigă Nesryn, peste mulţimea intrată în panică.

Flăcările şi noaptea se războiau în cele mai înalte turle, iar pământul se cutremura.

Lysandra alerga deja pe aleea şerpuită, în pantă, dintre copaci.

Nu existau decât iarba, copacii şi vântul.

Nu exista decât acest corp puternic şi elegant, inima ei de Therian care ardea, strălucea şi cânta cu fiecare pas, cu fiecare curbă de care trecea graţioasă, grăbită şi *liberă.*

Din ce în ce mai rapid, fiecare mişcare a trupului acelui leopard era o bucurie, în vreme ce regina ei se lupta acolo sus, sus de tot, pentru regatul ei şi pentru lumea lor.

Capitolul 76

Aelin gâfâi, luptându-se împotriva durerii crunte de cap.

Prea curând; primise prea multă putere, prea curând. Nu avusese timp să o acceseze în mod sigur, coborând în spirală în adâncimile ei.

Faptul că se transformase în Fae nu o ajutase – ci îl făcuse pe Valg să miroasă şi mai rău.

Dorian era în genunchi, zgâriindu-şi mâna acolo unde inelul continua să strălucească, însemnându-i pielea.

El trimise întunericul asupra ei de nenumărate ori – şi, de fiecare dată, ea îl îndepărtă cu un zid de flăcări. Dar sângele i se încălzea.

— *Încearcă,* Dorian! îl imploră, simţindu-şi limba ca de hârtie în gura aspră.

— Te voi ucide, căţea Fae!

Un râs slab se auzi în spatele ei.

Aelin se întoarse pe jumătate – neîndrăznind să stea cu spatele la niciunul dintre ei, chiar dacă asta însemna să se expună căderii libere.

Regele Adarlanului stătea în pragul uşii, în celălalt capăt al podului.

Chaol...

— Ce efort nobil din partea căpitanului! Să încerce să tragă de timp pentru tine, ca să încerci să-l salvezi pe fiul meu.

Ea încercase – *încercase,* dar...

— *Pedepseşte-o!* şuieră demonul, din celălalt capăt al podului.

— Răbdare! Dar regele înţepeni când văzu inelul de aur, care ardea pe degetul lui Dorian. Acea faţă aspră şi sălbatică se înăspri. Ce ai făcut?

Dorian se zbătu, tremurând, şi scoase un ţipăt care îi asurzi urechile Fae.

Aelin scoase sabia tatălui ei.

— L-ai ucis pe Chaol, spuse ea sec.

— Băiatul nu m-a nimerit nici măcar o dată. Văzând Sabia din Orynth, rânji. Mă îndoiesc de faptul că tu o vei face.

Dorian amuţi.

— *L-ai omorât,* mârâi Aelin.

Regele se apropie, cu paşi care răsunau pe podul de cleştar.

— Singurul meu regret este că m-am grăbit, răspunse regele.

Ea făcu un pas înapoi – doar unul.

Regele o scoase pe Nothung.

— Totuşi, cu tine nu mă voi grăbi.

Apoi...

— Ce ai spus?

Dorian.

Vocea era răguşită, spartă. Regele şi Aelin se întoarseră spre prinţ, însă ochii lui Dorian, care ardeau ca stelele, erau aţintiţi asupra tatălui său.

— Ce ai spus. Despre Chaol.

Regele se răsti.

— Taci!

— Tu l-ai omorât. Nu era o întrebare.

Lui Aelin începură să-i tremure buzele, iar ea coborî adânc, adânc în sinea ei.

— Şi dacă am făcut-o? întrebă regele, ridicând din sprâncene.

— L-ai omorât pe Chaol?

Lumina de pe mâna lui Dorian ardea şi ardea... Însă colierul era tot la gâtul lui.

— Tu, izbucni regele – şi Aelin îşi dădu seama că se referea la ea când o suliţă de întuneric se îndreptă în direcţia ei atât de repede, prea repede...

Întunericul se spulberă de un zid de gheaţă.

~

Dorian.

Numele lui era Dorian. Dorian Havilliard şi era Prinţul Moştenitor al Adarlanului.

Şi Celaena Sardothien – Aelin Galathynius, prietena lui... se întorsese pentru el. Cu vechea sabie în mâini, ea se întoarse cu faţa la el.

— Dorian? şopti ea.

Demonul din el ţipa şi implora, sfâşiindu-l, încercând să se târguiască.

Un val negru se izbi de scutul de gheaţă pe care el îl ridicase între prinţesă şi tatăl lui. Curând – curând, regele avea să îl spargă.

Dorian îşi ridică mâinile spre colierul de piatră Wyrd – era rece, neted şi zăngănea.

„Nu o face”, ţipă demonul. „Nu o face!”

Aelin începu să plângă în clipa în care Dorian apucă strâns colierul de piatră neagră din jurul gâtului. Şi, urlându-şi mâhnirea, furia şi durerea, îl rupse.

Capitolul 77

Colierul de piatră Wyrd se sparse în două – crăpând de-a lungul unei fisuri cât un fir de păr, prin care pătrunsese puterea inelului.

Dorian gâfâia, iar sângele îi curgea din nas, dar...

— Aelin, icni el, iar vocea era a lui. El era.

Ea alergă, băgând în teacă Sabia din Orynth, ajungând lângă el când zidul de gheaţă explodă sub un ciocan de întuneric.

Puterea regelui se năpusti în valuri asupra lor, iar Aelin o îndepărtă cu o singură mână. Un scut de foc prinse viaţă, iar întunericul fu împins înapoi.

— Niciunul din voi nu va pleca de aici în viaţă, spuse regele, vocea lui aspră unduindu-se prin foc.

Dorian se sprijini de ea, iar Aelin îşi strecură o mână în jurul taliei lui, ca să-l susţină.

Simţea o durere în stomac şi sângele îi zvâcnea. Nu putea să reziste, nu atât de

nepregătită, chiar dacă soarele era încă la apogeu, de parcă Mala însăşi l-ar fi făcut să mai întârzie un pic, pentru a amplifica darurile cu care deja o înzestrase pe Prinţesa Terrasenului.

— Dorian, rosti Aelin, simţind cum durerea îi cobora pe şira spinării când epuizarea se apropia.

El întoarse capul, încă privind cu un ochi zidul de flăcări pâlpâitoare. Câtă durere, suferinţă şi furie în acei ochi! Totuşi, dincolo de toate acestea – era o scânteie de energie. De speranţă.

Aelin îi întinse mâna – o întrebare, o ofertă şi o promisiune.

— Pentru un viitor mai bun, spuse ea.

— Te-ai întors, zise el, de parcă acesta ar fi fost un răspuns.

Se luară de mână.

Aşadar, lumea se sfârşea.

Şi începea următoarea.

~

Erau infiniţi.

Erau începutul şi sfârşitul; erau eternitatea.

Regele, care stătea în faţa lor, privi cu uimire cum scutul din flăcări se stinse ca să-i dezvăluie pe Aelin şi pe Dorian ţinându-se de mână, strălucind ca nişte zei nou-născuţi, în vreme ce magia lor se împletea.

— *Eşti al meu,* se înfurie bărbatul. El se transformă în întuneric; se învălui cu puterea pe care o avea, de parcă ar fi fost doar răutatea purtată de un vânt întunecat.

Îi lovi, îi înghiţi.

Dar ei se ţinură mai strâns unul de celălalt, trecut, prezent şi viitor; pâlpâind între un hol antic dintr-un castel de munte, situat deasupra Orynthului, un pod suspendat între turnurile de cleştar, şi un alt loc, perfect şi ciudat, în care fuseseră făuriţi din praf de stele şi lumină.

Un zid de întuneric îi făcu să se retragă. Însă nu reuşi să-i înghită, întunericul se opri să-şi tragă sufletul.

Ei erupseră.

~

În clipa în care lumina soarelui se revărsă de dincolo de Aedion, Rowan clipi.

Soldaţii pătrunseseră din nou în sistemul de canalizare, chiar şi după ce Lysandra le salvase pieile. Lorcan se întorsese în grabă, însângerat, şi le spusese că drumul spre ieşire era închis şi că, acum, canalul prin care intrase Lysandra, era plin de inamici.

Eficient ca pe un câmp de luptă, Rowan îşi lecuise piciorul cât putuse de bine, cu puterea rămasă. Cât timp se bandajase, oasele şi pielea vindecându-i-se atât de repede încât să-l facă să urle de durere, Aedion şi Lorcan croiseră o cale printre dărâmături, tocmai în momentul în care canalul se umpluse de zgomotele soldaţilor care intrau în grabă. Se întorseseră pe domeniile castelului, unde dăduseră peste altă dărâmătură. Aedion începuse să dea la o parte ce era în partea

de sus, strigând şi răcnind la pământ, de parcă asta ar fi fost de-ajuns încât să-l mute.

Dar acum era o gaură. Doar de asta avea nevoie Rowan.

Rowan se transformă, agonia străbătându-i piciorul când membrele i se preschimbară în aripi şi gheare. Eliberă un strigăt asurzitor şi furios. Un şoim cu coadă albă trecu prin mica deschizătură, pe lângă Aedion.

Rowan nu zăbovi cercetând împrejurimile. Ei se aflau undeva în grădinile castelului, iar castelul de cleştar se zărea dincolo de orizont. Mirosul fumului ruinelor turnului cu ceas îi înăbuşi simţurile.

Lumina care explodă din cele mai înalte turnuri ale castelului fu atât de strălucitoare încât, pentru un moment, îl orbi.

„Aelin.”

În viaţă. *Trăia.* Dădu din aripi, dirijând vântul cu magia rămasă, zburând din ce în ce mai repede. Trimise un alt vânt în direcţia turnului cu ceas, făcând fumul să se îndrepte către râu, departe de ei.

Rowan înconjură colţul castelului.

Ceea ce văzu îl lăsă fără cuvinte.

~

Regele Adarlanului răcni când Aelin şi Dorian îi sfărâmară puterea. Împreună, înlăturaseră toate vrăjile, tot răul pe care îl subjugase şi manipulase după voia sa.

Infinită – puterea lui Dorian era infinită.

Ei erau plini de lumină, de foc, de lumină stelară şi soare. Se lăsară inundaţi de aceasta când spulberară şi ultima fărâmă de putere a regelui şi îi îndepărtară întunericul, arzându-l până când nu mai rămase nimic.

Regele căzu în genunchi, podul de cleştar cutremurându-se din cauza impactului.

Aelin îi dădu drumul mâinii lui Dorian. Golul rece o inundă atât de violent, încât şi ea căzu pe podeaua de cleştar, inspirând adânc, revenindu-şi, aducându-şi aminte cine era.

Dorian se uita la tatăl lui: bărbatul care îl distrusese, care îl înrobise.

— Băiatul meu, şopti regele, cu o voce pe care ea nu o auzise niciodată.

Dorian nu reacţionă.

Regele îşi ridică privirea spre fiul său şi, cu ochi mari, strălucitori, repetă.

— Băiatul meu.

Apoi, regele se uită la ea, care stătea în genunchi şi cu gura căscată la el.

— Aelin Galathynius, ai venit, până la urmă, să mă salvezi?

Capitolul 78

Aelin Galathynius îl fixă cu privirea pe cel care îi măcelărise familia, poporul, continentul.

— Nu-i asculta minciunile! spuse Dorian sec şi fără vlagă.

Aelin se uită cu atenţie la mâna regelui, la locul în care inelul întunecat fusese spulberat. Acolo rămăsese doar o bucată de piele palidă.

— Cine eşti? întrebă ea încet.

Om – din ce în ce mai mult, regele semăna cu… un om. Părea mai blând.

Regele se întoarse către Dorian, întinzându-şi palmele mari.

— Tot ce am făcut – a fost ca să te feresc. De el.

Aelin încremeni.

— Am găsit cheia, continuă regele, pe nerăsuflate. Am găsit cheia şi am adus-o în Morath. Şi el… *Perrington.* Eram tineri, iar el m-a dus sub Breaslă, ca să-mi arate cripta, chiar dacă era interzis. Dar eu am deschis-o cu cheia… Lacrimi, lacrimi adevărate şi limpezi îi curseră pe chipul rumen. Am deschis-o şi *el* a venit; i-a luat trupul lui Perrington şi… Se uită la mâna lui goală. O privi tremurând. L-a lăsat pe favoritul său să mă ia pe mine.

— Suficient, spuse Dorian.

Inima lui Aelin se opri o clipă.

— Erawan este liber, şopti ea. Şi, mai mult decât atât – Erawan *era* Perrington. Însuşi Regele Întunecat o bruscase, locuise în acest castel cu ea – şi nu aflase niciodată, datorită norocului, Destinului sau protecţiei Elenei, că ea era aici. Nici *ea* nu ştiuse – nu-l depistase. Pe toţi zeii, Erawan o obligase să facă o plecăciune în acea zi în Endovier, şi niciunul din ei nu mirosise sau nu îşi dăduse seama ce era celălalt.

Regele dădu din cap, lacrimile curgându-i pe tunică.

— Ochiul – cu Ochiul ai fi putut să-l închizi la loc…

Felul în care o privise regele când îi arătase colierul... Văzuse o unealtă a salvării, nu a distrugerii.

— Cum a fost posibil să se afle în interiorul lui Perrington în tot acest timp, fără să observe nimeni? întrebă Aelin.

— Poate să se ascundă într-un corp ca un melc în cochilia lui. Dar faptul că îşi camuflează prezenţa îi înăbuşă abilităţile de a-i simţi pe alţii – pe tine, de exemplu. Şi acum te-ai întors – te-ai alăturat jucătorilor jocului neterminat. Ramura Galathynius – şi Havilliard, pe care le-a urât atât de mult în tot acest timp. Acesta e motivul pentru care ne-a vizat familiile.

— Mi-ai măcelărit regatul, reuşi ea să spună. În noaptea morţii părinţilor ei, în cameră simţise acel *miros...* Mirosul de Valg. Ai măcelărit milioane de oameni.

— Am încercat să-l opresc. Cu o mână, regele se sprijini de pod, de parcă ar fi încercat să nu se prăbuşească sub greutatea ruşinii care îi învăluia cuvintele. Puteau să te găsească doar bazându-se pe magia ta, şi îi voiau pe cei mai puternici pentru ei. Şi când te-ai născut... Trăsăturile-i aspre se strâmbară când i se adresă din nou lui Dorian. Erai atât de puternic – atât de preţios. Nu am putut să-i las să te ia. M-am împotrivit suficient de mult timp.

— De ce? întrebă Dorian răguşit.

Aelin se uită la fumul purtat de vânt spre râul din depărtare.

— Ca să comande construirea turnurilor, răspunse ea, şi să folosească acea vrajă pentru a alunga magia. Şi, acum că eliberaseră magia...

deţinătorii magiei aveau să fie mirosiţi de toţi demonii Valg din Erilea.

Regele icni, cutremurându-se.

— Dar el nu ştia cum am făcut-o. Credea că magia a dispărut pentru că am fost pedepsiţi de zeii noştri şi nu ştia de ce au fost construite turnurile. În tot acest timp, mi-am folosit puterea ca să ascund asta de el – de ei. Toată puterea mea – de aceea nu m-am putut împotrivi demonului, nu l-am putut opri când... când făcea acele lucruri. Am păstrat informaţiile în siguranţă.

— E un mincinos, replică Dorian, întorcându-se pe călcâie. Vocea îi era nemiloasă. Eu tot am putut să-mi folosesc magia – nu m-a protejat deloc. Ar spune orice.

„Ca să ne bântuie gândurile multă vreme, cei răi ne vor spune orice”, o avertizase Nehemia.

— Nu am ştiut, rosti regele. Probabil că, din cauză că mi-am folosit sângele ca să fac vraja, cei din neamul meu au fost imuni. A fost o greşeală. Îmi pare rău*. Îmi pare rău.* Băiatul meu – Dorian...

— Nu ai dreptul să-i spui aşa, se răsti Aelin. Ai venit în casa mea şi mi-ai ucis familia.

— Am venit să te găsesc. *Am venit pentru ca tu să-l scoţi din mine cu focul!* suspină regele. Aelin a Focului-Sălbatic. Am încercat să te oblig să o faci. Dar mama ta te-a lovit, iar tu ai leşinat înainte să poţi să mă omori, iar demonul... După aceea, demonul s-a dedicat exterminării neamului tău, pentru ca niciun foc să nu-l poată scoate vreodată din mine.

Lui Aelin îi îngheţă sângele în vene. Nu – nu, nu putea să fie adevărat, nu putea să aibă dreptate.

— Tot ce-am făcut a fost pentru ca să te găsesc, îi spuse regele. Ca să poţi să mă salvezi – ca să poţi, într-un final, să mă omori. Te rog. Fă-o.

Regele plângea acum, iar trupul său părea să se şubrezească puţin câte puţin, obrajii scobindu-i-se, mâinile subţiindu-i-se.

Ca şi cum forţa lui vitală chiar ar fi fost legată de prinţul demon din interiorul lui – ca şi când unul nu ar fi putut exista fără celălalt.

— Chaol trăieşte, murmură regele printre mâinile lui descărnate, coborându-le ca să-şi dezvăluie ochii roşii, deja lăptoşi din cauza vârstei. Distrus, dar nu l-am ucis. Era înconjurat de o lumină. L-am lăsat în viaţă.

Ea suspină. Sperase, încercase să-i ofere o şansă să supravieţuiască...

— Eşti un mincinos, spuse Dorian din nou, cu o voce rece. Atât de rece. Şi meriţi asta. Lumina apăru în vârful degetelor lui Dorian.

Aelin îi şopti numele, încercând să-şi revină, să-şi adune gândurile. Demonul din rege nu o vânase din cauza ameninţării pe care o reprezenta Terrasenul – ci a focului din venele ei. Din cauza focului care putea să-i ucidă pe amândoi.

În clipa în care Dorian se îndreptă către tatăl lui, ea ridică o mână. Trebuia să-i pună mai multe întrebări, trebuia să afle mai multe...

Prinţul Moştenitor îşi dădu capul pe spate, spre cer, şi răcni strigătul de luptă al unui zeu.

Apoi, castelul de cleştar se sparse.

Capitolul 79

Podul explodă sub ea, iar lumea se transformă în cioburi de sticlă zburătoare. Aelin plonjă în aer, turnurile prăbuşindu-se în jurul ei.

Îşi proiectă magia într-un cocon, care arse prin sticlă, în vreme ce ea căzu, căzu şi căzu.

Oamenii ţipau – ţipau când Dorian distruse castelul pentru Chaol, pentru Sorscha şi trimise un val grăbit de cleştar către oraşul situat mai jos.

Aelin căzu tot mai mult, pământul ridicându-se, clădirile din jurul ei dărâmându-se, lumina strălucind atât de puternic pe toate bucăţile...

Aelin îşi stoarse şi ultima picătură de magie când castelul se prăbuşi, valul letal de cleştar năvălind spre Rifthold.

Focul-sălbatic se îndreptă spre porţi, se luă la întrecere cu vântul, împotriva morţii.

Şi, în clipa în care valul de cleştar crestă porţile de fier, trecând prin cadavrele legate acolo de parcă ar fi fost din hârtie, un zid de foc apăru în faţa acestuia, înălţându-se către cer, lăţindu-se. Oprindu-l.

Un vânt brutal şi neiertător o izbi, oasele durând-o când fu propulsată în sus, nu în jos. Ei nu îi păsa – nu când renunţase la toată magia ei, la toată fiinţa ei, ca să susţină bariera de flăcări, care acum proteja Riftholdul. Câteva secunde în plus, apoi, putea să moară.

Vântul o biciui, părând să-i urle numele. Valuri de cleştar şi resturi se izbiră de focul ei sălbatic.

Dar ea avu grijă ca zidul de flăcări să ardă în continuare – pentru Teatrul Regal. Şi pentru

florăresele din piaţă. Pentru sclavi, curtezane şi familia Faliq. Pentru oraşul care îi oferise bucurie şi durere, moarte şi renaştere, pentru oraşul care îi dăduse muzică, Aelin menţinu acel zid de flăcări care ardeau puternic.

Printre bucăţile de cleştar, se scurgea sânge – sânge care sfârâia pe micul ei cocon de flăcări, duhnind a întuneric şi durere. Vântul continuă să bată până când mătură sângele întunecat.

Cu toate acestea, Aelin menţinu scutul în jurul oraşului, respectă ultima promisiune făcută lui Chaol.

„Mă voi asigura că nu va fi în zadar.”

Rezistă până când pământul se ridică să o întâlnească...

Şi ea aterizză uşor în iarbă.

Apoi, întunericul o izbi în ceafă.

~

Lumea era atât de strălucitoare.

Aelin Galathynius gemu când se împinse pe coate, moviliţa de iarbă de sub ea rămânând neatinsă şi vibrantă. Un moment – îşi pierduse cunoştinţa un singur moment.

Îşi înălţă capul, simţindu-şi craniul pulsând când îşi dădu la o parte părul din ochi şi se uită la ce făcuse. La ce făcuse Dorian.

Castelul de cleştar nu mai exista. Rămăsese castelul de piatră, pietrele cenuşii ale acestuia încălzindu-se în soarele amiezii.

Şi, acolo unde o cascadă de cleştar şi de

dărâmături ar fi trebuit să distrugă oraşul, strălucea un zid imens şi opac. Era un zid de cleştar, a cărui margine superioară era curbată ca şi când ar fi fost, într-adevăr, coama unui val.

Castelul de cleştar nu mai era. Regele era mort. Şi Dorian...

Aelin se ridică, braţele-i înmuindu-se sub ea. Acolo, la mai puţin de un metru, Dorian era întins pe iarbă, cu ochii închişi. Însă respira.

Lângă el, ca şi când un zeu binevoitor chiar avusese grijă de ei, zăcea Chaol. Chipul îi era plin de sânge, dar respira. Nu văzu alte răni.

Ea începu să tremure. Se întrebă dacă observase când îi strecurase adevăratul Ochiul Elenei în buzunar, în clipa în care ieşise din sala tronului.

Mirosul de pin şi de zăpadă o lovi, iar ea îşi dădu seama cum de supravieţuiseră ei căderii.

Aelin se ridică în picioare, clătinându-se.

Dealul spre oraş fusese distrus, iar copacii, felinarele şi vegetaţia, spulberate de cleştar. Nu voia să ştie ce păţiseră oamenii care se aflaseră pe acolo – sau în castel.

Se forţă să meargă. Spre zid. Spre panica din oraşul de dincolo de acesta. Spre noua lume, care îi făcea semn.

Două miresme se împletiră, apoi, simţi o a treia. O mireasmă sălbatică, ciudată, care aparţinea tuturor lucrurilor şi niciunuia.

Dar, când coborî dealul spre oraş, Aelin nu se uită nici la Aedion, nici la Rowan, nici la Lysandra. Fiecare pas era un efort, fiecare respiraţie, o încercare de a nu ceda, de a rezista aici şi acum, în

faţa a ceea ce trebuia făcut.

Aelin se apropie de falnicul zid de cleştar, care separa acum castelul de oraş, care separa moartea de viaţă. Împinse un berbec din flăcări albastre prin acesta.

Mai multe ţipete se auziră când flacăra mistui cleştarul, formând o arcadă. Oamenii de dincolo, care plângeau şi se ţineau unii de ceilalţi, îşi ţineau capetele în mâini sau îşi acopereau gurile, tăcură când ea păşi prin uşa pe care o crease.

Spânzurătorile încă se aflau acolo, dincolo de zid. Eşafodul era singura suprafaţă ieşită în relief. Mai bine decât nimic.

Aelin urcă pe platforma de măcelărit, cei de la Curtea ei urmând-o. Rowan şchiopăta, dar ea nu îşi permise să se uite cu atenţie la el, să-l întrebe dacă era în regulă. Nu încă. Când ajunse la marginea platformei, Aelin îşi îndreptă spatele, afişând o expresie gravă şi fermă.

— Regele vostru este mort, zise ea. Mulţimea se agită. Prinţul vostru trăieşte.

— Trăiască Dorian Havilliard! strigă cineva din josul străzii. Nimeni nu îi urmă exemplul.

— Numele meu este Aelin Ashryver Galathynius, spuse ea. Şi sunt Regina Terrasenului. Mulţimea murmură; câţiva privitori se îndepărtară de platformă. Prinţul vostru este în doliu. Până când va fi pregătit, oraşul îmi aparţine. Tăcere absolută. Dacă veţi comite jafuri, dacă vă veţi răscula, dacă veţi cauza şi cea mai mică problemă, zise ea, uitându-se în ochii unora, vă voi găsi şi vă voi transforma în cenuşă. Ridică o mână, iar flăcările dansară în vârfurilor degetelor ei. Dacă vă

veţi revolta împotriva noului vostru rege, dacă veţi încerca să-i luaţi castelul atunci, acest zid – îl arătă cu mâna arzândă – se va transforma în cleştar topit şi vă va inunda străzile, casele şi gâturile.

Aelin îşi ridică bărbia, gura transformându-i-se într-o linie dură şi neiertătoare, în timp ce cercetă mulţimea care umplea străzile, oamenii care se înghesuiau să o vadă pe ea, să-i vadă urechile Fae şi caninii alungiţi, flăcările care-i pâlpâiau în jurul degetelor.

— V-am omorât regele. Imperiul lui nu mai există. Sclavii voştri sunt acum oameni liberi. Dacă vă prind că mai ţineţi sclavi, dacă aud că sunt captivi într-una dintre gospodăriile voastre, sunteţi morţi. Dacă aud că biciuiţi sau încercaţi să vindeţi un sclav, sunteţi morţi. Aşa că vă sugerez să le spuneţi asta prietenilor voştri, familiilor şi vecinilor. Vă propun să vă comportaţi ca nişte oameni inteligenţi şi chibzuiţi. Şi vă sfătuiesc să vă purtaţi cât mai frumos posibil, până când regele vostru va fi pregătit să vă întâmpine, iar atunci, jur pe coroana mea că el va fi cel care va conduce oraşul. Dacă vreunul dintre voi are vreo problemă cu asta, se poate adresa curtenilor mei. Făcu semn în spatele ei. Rowan, Aedion şi Lysandra – plini de sânge, bătuţi şi murdari – rânjiră ca nişte diavoli. Sau puteţi să discutaţi cu mine, spuse Aelin, cu flăcările pâlpâindu-i pe mână.

Nu se auzi niciun cuvânt. Se întrebă dacă respirau sau nu.

Lui Aelin nu-i păsa. Coborî de pe platformă, trecu prin poarta pe care o făcuse şi străbătu tot drumul dinspre dealul sterp, către castelul de

piatră.

La scurt timp după ce intră pe uşile de stejar, se prăbuşi în genunchi şi plânse.

Capitolul 80

Elide petrecuse atât de mult timp în temniţă, încât pierduse noţiunea timpului.

Dar simţise acea undă în lume, ar fi putut să jure că auzise vântul cântându-i numele, că auzise strigăte de panică – şi apoi, nimic.

Nimeni nu îi explică ce era şi nimeni nu veni. Nimeni nu venea după ea.

Se întrebă cât de mult avea să mai aştepte Vernon, înainte să o dea uneia dintre acele creaturi. Încercă să numere mesele, ca să-şi dea seama de trecerea timpului, dar mâncarea pe care o primea era aceeaşi şi la micul dejun, şi la cină, iar ora meselor se tot schimba... De parcă ei ar fi vrut ca ea să nu mai ştie cât era ceasul. Ca şi când ar fi vrut ca ea să devină una cu întunericul din temniţă astfel încât, atunci când ar fi venit după ea, să fie bucuroasă, disperată să vadă iar soarele.

Uşa de la celula ei se deschise, iar ea se ridică în picioare, clătinându-se, în clipa în care Vernon se strecură înăuntru. El lăsă uşa întredeschisă în urma lui, iar ea clipi când lumina torţei îi înţepă ochii. Holul de piatră de dincolo era pustiu. Probabil că nu venise însoţit de paznici. Ştia cât de inutil ar fi fost pentru ea să fugă.

— Mă bucur să văd că te hrănesc. Totuşi, mirosul lasă de dorit.

Ea refuză să se simtă ruşinată din această

cauză. Mirosul era cea mai mică grijă a ei.

Elide se lipi de zidul de piatră rece şi neted. Poate că, dacă ar fi avut noroc, ar fi reuşit să-i pună lanţul în jurul gâtului.

— Mâine, voi trimite pe cineva să te spele. Vernon dădu să se întoarcă, de parcă inspecţia lui ar fi luat sfârşit.

— De ce? reuşi ea să întrebe. De când nu mai vorbise, avea deja o voce răguşită.

El se uită peste umărul lui firav.

— Acum, că magia s-a întors...

Magie. Asta fusese acea undă.

— Vreau să aflu ce dormitează în sângele tău – în sângele *nostru.* Ducele este şi mai curios să vadă ce va ieşi din asta.

— Te rog! spuse ea. Voi dispărea! Nu te voi mai deranja niciodată! Perranthul este al tău – doar al tău. Ai câştigat. Numai lasă-mă să plec!

Vernon plescăi.

— Îmi place când mă implori. Aruncă o privire în holul de dincolo şi pocni din degete. Cormac.

Apăru un tânăr. Era un om de o frumuseţe nepământeană, cu un chip perfect sub părul roşcat, însă privirea din ochii lui verzi era rece şi distantă. Înspăimântătoare. În jurul gâtului avea un colier negru, întunericul se scurse din el în forma unor lujeri. Şi, când ochii lui îi întâlniră pe ai ei...

Amintirile o zdruncinară, amintiri oribile despre un picior care se rupsese lent, despre anii de teroare, despre...

— Ţine-l în frâu! se răsti Vernon. Sau mâine nu vei mai avea cu ce te distra.

Tânărul cu păr roşcat absorbi întunericul, iar

amintirile dispărură.

Elide vomită ce mâncase ultima dată, pe pietre.

Vernon chicoti.

— Elide, nu fi atât de dramatică! O mică incizie, câteva copci, şi vei fi perfectă.

Prinţul demon îi zâmbi.

— După aceea, vei fi dată în grija lui, ca să fim siguri că totul va merge aşa cum trebuie. Dar, cu magia atât de puternică pe care o ai în sânge, cum ar putea să fie altfel? Poate că le vei eclipsa pe acele Picioare-galbene. După prima dată, cugetă Vernon, poate că Maiestatea Sa te va folosi şi pentru experimentele sale. Cunoscutul care l-a vândut a scris că lui Cormac îi plăcea să se joace cu tinerele, când trăia în Rifthold.

O, zeilor! O, zeilor!

— De ce? stărui ea. *De ce?*

Vernon ridică din umeri.

— Pentru că pot.

Ieşi din celulă, luându-l pe prinţul demon – cel promis ei – cu el. De îndată ce uşa se închise, Elide se aruncă spre aceasta, zgâlţâind mânerul, trăgând până când metalul îi răni mâinile, implorându-l pe Vernon, implorând pe *oricine* să o audă, să îşi aducă aminte de ea.

Însă nu era nimeni.

~

Manon era mai mult decât pregătită să ajungă, în sfârşit, în pat. După tot ce se întâmplase... Spera

că tânăra regină mai zăbovea prin preajma Riftholdului şi că înţelesese mesajul.

Era zarvă pe holurile Breslei, pline cu soli care evitau să se uite la ea. Orice ar fi fost, nu îi păsa. Voia să facă baie, apoi să doarmă. Zile în şir.

Când avea să se trezească, urma să-i spună lui Elide ce aflase despre regina ei. Ultima parte a datoriei pe care trebuia să o plătească, după ce Aelin îi salvase viaţa.

Manon îşi făcu loc, prin mulţime, spre camera ei. Patul de fân al lui Elide era aranjat, iar camera era curată. Probabil că fata se ascundea pe undeva, spionând pe oricine i-ar fi părut a fi de cel mai mare ajutor.

La jumătatea drumului spre baie, Manon simţi mirosul. Sau lipsa acestuia. Mirosul lui Elide era vechi – trecut. Ca şi cum nu ar fi fost acolo de zile întregi.

Manon se uită la foc. Nu era jăratic. Întinse mâna. Nici urmă de căldură. Manon cercetă camera cu atenţie. Nu erau semne că s-ar fi dat o luptă. Dar...

În clipa următoare, Manon ieşi pe uşă şi se îndreptă spre parter. Făcu trei paşi apoi începu să fugă. Coborî treptele câte două şi câte trei şi sări ultimii trei metri pe palier, impactul răspândindu-i-se în picioare, acum puternice, extraordinar de puternice, acum că magia revenise.

Dacă Vernon voia să profite, ca să se răzbune pentru că i-o luase pe Elide, o făcuse cât fusese ea plecată. Şi, dacă magia exista în sângele lui Elide, împreună cu cel al vrăjitoarelor Dinţi-de-fier... Întoarcerea acesteia ar fi putut să trezească ceva.

„Vor regi”, îi spusese Kaltain în acea zi.

Manon fugi hol după hol, scară după scară, unghiile ei de fier scânteind când se apuca de colţuri, ca să cotească. Servitorii şi paznicii se fereau din calea ei.

După câteva momente, ajunse la bucătării, arătându-şi dinţii de fier. Toţi amuţiră când sări treptele, îndreptându-se direct către bucătarul-şef.

— *Unde este?*

Chipul roşcovan al bărbatului se albi.

— C-cine?

— Fata – Elide. Unde este?

Lingura bucătarului zdrăngăni la podea.

— Nu ştiu; nu am văzut-o de zile bune, Aripă Conducătoare. Uneori, se oferă să ajute la spălătorie aşa că, poate...

Manon ieşea deja în grabă.

Spălătoreasa-şefă, o namilă arogantă, pufni şi spuse că nu o văzuse pe Elide şi că, probabil, oloaga primise ceea ce merita. Manon o lăsă ţipând pe jos, cu patru zgârieturi adânci pe faţă.

Manon se repezi să urce scările şi să traverseze un pod de piatră deschis între cele două turnuri, simţind sub cizme piatra neagră şi netedă. Tocmai ajunsese în partea cealaltă, când o femeie strigă „Aripă Conducătoare!”, din direcţia opusă.

Manon se opri atât de brusc, încât aproape se izbi de zidul turnului. Când se întoarse, o femeie îmbrăcată într-o rochie făcută în casă alerga după ea, duhnind a săpun şi detergent folosit în spălătorie. Femeia luă câteva guri de aer şi pielea ei închisă la culoare se înroşi. Trebui să-şi sprijine mâinile pe genunchi ca să răsufle, dar apoi îşi

înălţă capul şi vorbi.

— Una dintre spălătorese se întâlneşte cu un gardian care lucrează în temniţele Breslei. Ea a spus că Elide e încuiată acolo. Nimeni în afară de unchiul ei nu are voie să o vadă. Nu ştiu ce plănuiesc să facă, dar nu are cum să fie ceva bun.

— Care temniţe? Aici, existau trei – împreună cu catacombele în care le ţineau pe vrăjitoarele Picioare-galbene.

— Nu ştia. Doar atât i-a zis. Câteva dintre noi, fetele, am încercat să – să vedem dacă putem să facem ceva, dar...

— Să nu spui nimănui că ai vorbit cu mine! Manon se întoarse. Trei temniţe, trei posibilităţi.

— Aripă Conducătoare! spuse tânăra femeie. Manon se uită peste umăr. Femeia îşi duse o mână în dreptul inimii. Îţi mulţumesc.

Manon nu îşi permise să se gândească la recunoştinţa spălătoresei sau la ce însemna pentru acei oameni slabi şi neajutoraţi să se gândească să încerce să o salveze pe Elide pe cont propriu. Nu se gândi la faptul că sângele femeii ar fi fost apos sau că ar fi avut gustul fricii.

Manon o luă la fugă – nu spre temniţă, ci spre barăcile vrăjitoarelor. Către Cele Treisprezece.

Capitolul 81

Unchiul lui Elide trimise două servitoare ca să o spele bine, amândouă cărând găleţi cu apă. Ea încercă să se lupte când o dezbrăcară, dar femeile erau ziduri de fier. Îşi dădu seama că, orice fel de sânge Cioc-negru i-ar fi curs prin vene, trebuia să

fie din cel diluat. Când rămase goală în faţa lor, ele aruncară apa pe ea şi o atacară cu periile şi săpunurile fără să ezite, nici măcar când o spălară *peste tot,* nici măcar când le ţipă să se oprească.

O ofrandă pentru sacrificiu; un miel dus la tăiere.

Tremurând, slăbită din cauza efortului de a se lupta cu ele, Elide abia mai avu putere să se împotrivească atunci când o pieptănară, trăgând-o atât de tare de păr încât îi dădură lacrimile. Îi lăsară pletele libere şi o îmbrăcară cu un halat verde, simplu. Fără nimic altceva pe dedesubt.

Elide le imploră la infinit. Dar parcă ar fi fost surde. Când plecară, ea încercă să se strecoare pe uşa celulei, după ele. Paznicii o împinseră înapoi, râzând.

Elide se retrase până ce atinse cu spatele zidul celulei. Fiecare minut o aducea mai aproape de ultima ei clipă.

Să se impună. Avea de gând să se impună. Era o vrăjitoare Cioc-negru, iar mama ei fusese una în secret şi niciuna dintre ele nu urma să cedeze fără să se împotrivească. Avea să-i forţeze să-i scoată măruntaiele, să o omoare înainte să poată să o atingă, înainte să poată implanta acea piatră în interiorul ei, înainte să dea naştere acelor monştri...

Uşa se deschise. Apărură patru paznici.

— Prinţul aşteaptă în catacombe.

Elide căzu în genunchi, iar cătuşele zăngăniră.

— Vă rog! Vă rog!

— *Acum.*

Doi dintre ei intrară în celulă, iar ea nu putu să

se lupte cu mâinile care o apucară de sub braţe şi o târâră spre uşă. Îşi răni picioarele goale pe piatră, în timp ce lovi şi se zbătu să se elibereze, în ciuda lanţului. Din ce în ce mai aproape, o traseră ca pe un cal nărăvaş spre uşa deschisă a celulei.

Cei doi paznici care aşteptau râseră pe înfundate, cu ochii aţintiţi pe partea fluturândă a halatului, care se dădu într-o parte când se mişcă, dezvăluindu-i coapsele, pântecele, permiţându-le să vadă tot. Elide plânse, cu toate că ştia că lacrimile nu aveau cum să o ajute. Ei nu făcură nimic altceva decât să râdă, devorând-o din priviri...

Până când o mână cu unghii strălucitoare de fier trecu *prin* gâtul unuia dintre ei, străpungându-l întru totul. Paznicii îngheţară, cel de la uşă pierzându-se cu firea când văzu jetul de sânge... Ţipă când o mână îi tăie ochii în fâşii, iar o alta îi nimici beregata. Ambii paznici se prăbuşiră la pământ, lăsând-o pe Manon Cioc-negru să se vadă în spatele lor.

Sângele îi curgea pe mâini, pe antebraţe. Şi ochii aurii ai lui Manon străluciră ca doi cărbuni aprinşi când se uită la cei doi care o ţineau strâns pe Elide. Când îi zări halatul desfăcut. Ei îi dădură drumul lui Elide ca să-şi ia armele, iar ea căzu pe podea.

— Sunteţi morţi deja, spuse Manon.

Şi, apoi, se mişcă. Elide nu ştia dacă era magie, dar în viaţa ei nu mai văzuse pe nimeni mişcându-se aşa, de parcă ar fi fost un vânt fantomatic.

Cu o strânsoare brutală, Manon frânse gâtul

primului paznic. În clipa în care cel de-al doilea se avântă spre ea, iar Elide se dădu la o parte, Manon râse – râse şi se îndepărtă învârtindu-se, ajungând îndărătul lui, ca să-şi înfigă mâna în spatele acestuia, în corpul lui. Ţipătul său strident răsună în celulă. Carnea se rupse, dezvăluind o coloană de oase albe – şira spinării – pe care ea o apucă şi o frânse în două, mărunţind-o cu unghiile.

Elide tremură – în faţa bărbatului căzut la pământ, distrus şi plin de sânge, şi în faţa vrăjitoarei care stătea deasupra lui, însângerată şi gâfâind. Vrăjitoarea care venise după ea.

— Trebuie să fugim, zise Manon.

~

Manon ştia că salvarea lui Elide avea să fie o declaraţie – şi ştia că mai erau şi alţii care i s-ar fi alăturat.

Dar haosul izbucnise deja în Breaslă, când ea alerga grăbită să le cheme pe Cele Treisprezece. Sosiseră veşti. Regele Adarlanului era mort. Răpus de Aelin Galathynius. Îi spulberase castelul de cleştar, îşi folosise focul pentru a cruţa oraşul de un val mortal de cleştar şi îl declarase pe Dorian Havilliard rege al Adarlanului. Ucigaşa de vrăjitoare o făcuse.

Oamenii intraseră în panică; până şi vrăjitoarele aşteptau răspunsuri de la ea. Ce aveau să facă acum, că regele muritor nu mai era? Unde aveau să se ducă? Erau libere să nu mai respecte târgul făcut?

Mai târziu – Manon urma să se gândească la asta mai târziu. Acum, trebuia să acţioneze.

Aşadar, le găsi pe Cele Treisprezece şi le ordonă să înşeueze balaurii şi să se pregătească.

Trei temniţe.

„Grăbeşte-te, Cioc-negru, îi şopti vocea blândă şi ciudată a unei femei, voce care era bătrână, tânără şi înţeleaptă în acelaşi timp. Te afli într-o cursă împotriva pieirii.”

Manon ajunsese la cea mai apropiată temniţă, urmată de Asterin, Sorrel şi Vesta, în spatele cărora se aflau gemenele-demon cu ochii verzi. Oamenii începură să moară – rapid şi sângeros. Nu avea rost să stea la discuţii – nu când bărbaţii le priveau o dată şi îşi scoteau armele.

În temniţă erau rebeli din toate regatele, care le rugară să îi omoare când le văzură, iar lui Manon i se întoarse stomacul pe dos din cauza chinurilor de nedescris în care se aflau. Însă Elide nu era acolo. Cercetaseră temniţa, Faline şi Fallon mai zăbovind ca să se asigure că nu rataseră nimic.

În cea de-a doua temniţă erau şi mai mulţi rebeli. De această dată, Vesta fu cea care se uită peste tot.

„Mai repede, Cioc-negru, o imploră acea voce feminină înţeleaptă, de parcă doar cu atât ar fi putut să o ajute. Mai repede...” Manon fugi de-i scăpărară călcâiele.

Cea de-a treia temniţă se afla deasupra catacombelor şi era atât de bine păzită, încât sângele negru se transformă într-o ceaţă în jurul lor, când îşi făcură loc printre rânduri şi rânduri de soldaţi.

Nici măcar una. Nu avea să le mai permită să mai ia o singură femeie.

Sorrel şi Asterin se aruncară asupra soldaţilor, croind o cale pentru ea. Asterin îi smulse cu dinţii beregata unuia în vreme ce, cu unghiile, îl sfârtecă pe un altul. Sângele negru ţâşni din gura lui Asterin când arătă spre scările din faţă şi urlă *„Du-te!”.*

Aşadar, Manon le lăsă în urmă pe Aghiotantă şi pe Locţiitoare, urcând scările. Trebuia să existe o intrare secretă din temniţe în catacombe, trebuia să existe o metodă silenţioasă de a o transporta pe Elide...

„Grăbeşte-te, Cioc-negru!”, tună vocea înţeleaptă.

Şi, când un vânt uşor suflă la picioarele lui Manon, ca şi când ar fi putut să o facă să se grăbească, îşi dădu seama că o zeiţă se uita peste umărul ei, o stăpână a înţelepciunii. Care, probabil, o veghease pe Elide întreaga ei viaţă, mută fără magie, dar care, acum că magia era liberă...

Manon ajunse la cel mai de jos nivel al temniţei, cu doar un etaj deasupra catacombelor. Şi, într-adevăr, la capătul holului, găsi o uşă deschisă care dădea spre o scară pe care se cobora.

Între ea şi scară se aflau doi paznici care râdeau pe înfundate în faţa uşii deschise a unei celule, în vreme ce o tânără femeie le implora mila.

Plânsul lui Elide – acea fată cu un calm de oţel şi cu un spirit ager, care nu îşi plânsese niciodată de milă, ci doar îşi înfruntase soarta cu o hotărâre sumbră – fu cel care o scoase cu totul pe Manon

din sărite.

Îi omorî pe paznicii de pe hol. Văzu de ce râseseră: fata era prinsă între alţi doi paznici, cu halatul dat la o parte şi cu goliciunea dezvăluită, cu tot piciorul acela distrus...

Bunica ei le vânduse oamenilor acestora.

Ea era o Cioc-negru; nu era sclava nimănui. Nu era iapa de prăsilă a nimănui. Şi nici Elide nu era.

Mânia îi era un cântec în sânge, iar Manon rosti doar „Sunteţi deja morţi”, înainte de a se năpusti asupra lor. După ce aruncă şi trupul ultimului paznic la pământ, plină de sânge negru şi albastru, Manon se uită la fata de pe podea.

Elide îşi trase halatul verde, tremurând atât de tare încât Manon crezu că avea să vomite. Simţea mirosul de vomă în celulă. O ţinuseră aici, în acest loc mizerabil.

— Trebuie să fugim, zise Manon.

Elide încercă să se ridice, dar nu reuşi să stea nici în genunchi.

Manon se îndreptă către ea, ajutând-o pe fată să se pună pe picioare, lăsându-i o urmă de sânge pe antebraţ. Elide se clătină, iar Manon se uită la vechiul lanţ din jurul gleznelor. Cu o lovitură a unghiilor ei de fier, îl rupse. Avea să-i scoată cătuşele mai târziu.

— Acum, spuse Manon, împingând-o pe Elide pe hol.

Mai mulţi soldaţi strigau din direcţia din care venise ea, iar ţipetele de luptă ale lui Asterin şi ale lui Sorrel răsunau în jos, pe scări. Dar, în spatele lor, din catacombele de dedesubt... Erau mai mulţi bărbaţi – Valg – curioşi să vadă ce era cu zarva

aceea, care se auzea de deasupra.

Dacă ar fi băgat-o pe Elide în mijlocul încăierării, ar fi putut să o ucidă, dar, dacă soldaţii din catacombe ar fi atacat din spate... Mai rău, dacă veniseră cu unul dintre prinţii lor...

Regret. Ceea ce simţise în noaptea în care o omorâse pe Crochan fusese regret. Regret, şi vină, şi ruşine, pentru că acţionase din supunere oarbă, pentru că fusese o laşă când vrăjitoarea Crochan îşi ţinuse capul sus şi îi spusese adevărul.

„V-au făcut monştri. V-au făcut, Manon. Şi ne pare rău de voi.”

Ascultând povestea lui Asterin, simţise regret. Pentru că nu fusese demnă de încredere. Şi pentru ceea ce permisese să li se întâmple acelor Picioare-galbene.

Nu voia să îşi imagineze ce ar fi putut să simtă dacă Elide ar fi murit din cauza ei. Sau, mai rău.

Brutalitate. Disciplină. Supunere.

A lupta pentru cele care nu puteau să se apere singure nu i se părea a fi o slăbiciune. Chiar dacă nu erau vrăjitoare adevărate. Chiar dacă, pentru ea, nu însemnau nimic.

— Va trebui să ne luptăm ca să ieşim de aici, îi spuse Manon lui Elide.

Dar fata se uita cu gura căscată la uşa celulei, cu ochii larg deschişi.

Acolo, în rochia care plutea în jurul ei ca noaptea lichidă, era Kaltain.

Capitolul 82

Elide o ţintui cu privirea pe tânăra cu părul

brunet.

Şi Kaltain se uită la ea în acelaşi fel.

Manon scoase un mârâit, avertizând-o.

— Dacă nu vrei să mori, dă-te naibii din drum.

— Ei vin acum. Ca să afle de ce ea nu a ajuns încă, spuse Kaltain, cu părul desfăcut şi cu faţa palidă şi suptă.

Manon o apucă pe Elide de braţ, cu o mână însângerată, lipicioasă şi umedă, şi o trase către uşă. Acel singur pas, faptul că avea libertate de mişcare, fără acel lanţ... Elide aproape că plânse în hohote. Însă auzi lupta din faţă. În spatele lor, din casa întunecată a scării din celălalt capăt al holului, mai mulţi bărbaţi se apropiau grăbiţi, de undeva de mult mai jos.

Kaltain se dădu la o parte, când Manon o împinse.

— Aşteaptă, rosti Kaltain. Vor întoarce Breasla cu susul în jos în căutarea voastră. Chiar dacă vă veţi lua zborul, vor trimite călăreţi după voi şi se vor folosi de oamenii tăi împotriva ta, Cioc-negru.

Manon îi dădu drumul lui Elide, care abia îndrăzni să respire.

— Cât a trecut de când ai distrus demonul din acel colier, Kaltain? întrebă vrăjitoarea.

Se auzi un râs uşor, spart.

— O vreme.

— Ducele ştie?

— Vasalul meu întunecat vede ceea ce vrea să vadă. Se uită la Elide. Epuizarea, deşertăciunea, tristeţea şi furia dansau împreună în ochii acesteia.

— Scoate-ţi halatul şi dă-mi-l mie.

Elide făcu un pas înapoi.

— Ce?

Manon se uită pe rând la amândouă.

— Nu poţi să-i păcăleşti.

— Ei văd ceea ce vor să vadă, spuse Kaltain.

Bărbaţii care veneau din ambele părţi se apropiau din ce în ce mai mult, cu fiecare bătaie neregulată a inimii.

— Este o nebunie, şopti Elide. Nu va funcţiona niciodată.

— Scoate-ţi halatul şi dă-i-l, îi ordonă Manon. Fă-o acum.

Nu avea cum să nu se supună. Aşa că Elide ascultă, roşind la propria-i goliciune, încercând să se acopere.

Kaltain îşi lăsă, simplu, rochia neagră să-i alunece de pe umeri. Aceasta se undui pe pământ. Trupul ei – ce îi făcuseră trupului ei, vânătăile pe care le avea, cât era de slabă...

Kaltain se înfăşură în halat, cu chipul din nou împietrit.

Elide îmbrăcă rochia al cărei material era oribil de rece, când ar fi trebuit să fie cald.

Kaltain îngenunche în faţa unuia dintre paznicii morți – o, pe toţi zeii, acolo zăceau cadavre – şi atinse gaura din gâtul paznicului, îşi întinse sângele pe chip, pe gât, pe braţe şi pe halat. Îşi trecu mâna prin păr, trăgându-l în faţă, ascunzându-şi figura, până când se văzură doar petele de sânge, îşi aduse umerii înainte, până când... Până când Kaltain arătă ca Elide. „Aţi putea fi surori”, zisese Vernon. Acum, ar fi putut fi gemene.

— Te rog, vino cu noi! şopti Elide.

Kaltain râse uşor.

— Pumnalul, Cioc-negru.

Manon scoase un pumnal.

Kaltain îl împlântă adânc în hidoasa umflătură cicatrizată de pe braţul ei.

— Caută în buzunarul tău, fato, îi spuse Kaltain. Elide băgă mâna în buzunarul rochiei şi scoase o bucată de material închis la culoare, destrămat şi rupt pe margini, de parcă ar fi fost smuls din ceva.

Elide o întinse doamnei, în vreme ce Kaltain îşi atinse braţul şi scoase de acolo o frântură strălucitoare de piatră neagră, fără ca durerea să-i traverseze chipul frumos şi plin de sânge. Sângele roşu al lui Kaltain picură de pe piatră. Cu atenţie, doamna o aşează pe bucata de material din mâna lui Elide, înfășurând degetele fetei în jurul ei.

Un zgomot surd, ciudat şi slab răzbi prin Elide când apucă ciobul.

— Ce e asta? întrebă Manon, adulmecând subtil.

Kaltain îi strânse degetele lui Elide.

— Găseşte-o pe Celaena Sardothien. Dă-i asta. Doar ei. *Nimănui altcuiva.* Spune-i că tu poţi să deschizi orice uşă, dacă ai cheia. Şi spune-i să-şi aducă aminte de ce mi-a promis – că-i va pedepsi pe toţi. Când te va întreba de ce, să îi zici că am spus că nu m-au lăsat să aduc mantia pe care mi-a dat-o, dar că am păstrat o bucată din ea. Ca să-mi amintesc de promisiunea pe care mi-a făcut-o. Ca să îmi aduc aminte să o răsplătesc, pentru o mantie caldă într-o temniţă rece.

Kaltain se îndepărtă.

— Putem să te luăm cu noi, încercă Elide din

nou.

Un zâmbet uşor, plin de ură.

— Nu mă interesează să trăiesc. Nu după ce au făcut. Nu cred că trupul meu ar putea să supravieţuiască fără puterea lor. Kaltain pufni în râs. Cred că asta îmi va face plăcere.

Manon o trase pe Elide lângă ea.

— Vor vedea că nu mai eşti în lanţuri...

— Vor fi morţi înainte să-şi dea seama, spuse Kaltain. Vă sugerez să fugiţi.

Manon nu puse întrebări, iar Elide nu avu timp să-i mulţumească, înainte ca vrăjitoarea să o apuce şi să fugă amândouă.

~

Ea era o lupoaică. Era moartea, devoratoarea lumilor.

Paznicii o găsiră ghemuită în celulă, tremurând la vederea măcelului. Nu puseră întrebări, nu se uitară de două ori la ea înainte să o târâie în josul holului şi spre catacombe.

Câte ţipete se auzeau aici. Câtă teroare şi disperare. Dar ororile de sub ceilalţi munţi erau mai cumplite. Mult mai cumplite. Păcat că nu avea să aibă ocazia să îi cruţe şi pe cei de acolo, să îi măcelărească şi pe ei.

Fără acea fărâmă de putere din interiorul ei, care construia, devora şi nimicea lumile, era un vid, un gol.

O numise darul lui preţios, cheia lui. Îi promisese o poartă vie. Zisese că, în curând, avea

să o adauge şi pe a doua. Şi, apoi, o va găsi pe a treia. Pentru ca regele din el să poată conduce din nou.

Ei o conduseră într-o cameră în mijlocul căreia se afla o masă. Era acoperită de un cearşaf alb, iar bărbaţii priviră cum o împinseră pe masă – pe altar. O legară cu lanţuri.

Din cauza sângelui de pe ea, nu observară nici tăietura de pe braţul ei, nici faptul că avea faţa altei persoane.

Unul dintre bărbaţi înaintă cu un cuţit curat, ascuţit şi strălucitor.

— Va dura doar câteva minute.

Kaltain îi zâmbi. Îi zâmbi larg, acum că o aduseseră în măruntaiele acestei văgăune.

Bărbatul se opri.

Un tânăr cu păr roşcat intră în încăpere, duhnind din cauza cruzimii născute în inima lui de om şi amplificată de demonul din el. Îngheţă când o văzu. Deschise gura.

Kaltain Rompier îşi dezlănţui focul-umbră asupra tuturor. Nu era fantoma focului-umbră, pe care o obligaseră să îl folosească pentru a ucide – motivul pentru care o abordaseră prima dată, pentru care o minţiseră când o invitaseră în acel castel de cleştar – ci adevăratul foc-umbră. Focul pe care îl alimentase după revenirea magiei – o flacără aurie, devenită acum neagră.

Camera se făcu scrum.

Kaltain îşi dădu jos lanţurile ca şi când ar fi fost nişte pânze de păianjen şi se ridică. Ieşind din cameră, îşi dădu halatul jos. Lasă-i să vadă ce i se făcuse, trupul pe care îl distruseseră.

Făcu doi paşi pe hol, înainte ca ei să o observe şi să vadă flăcările negre pe care le emana. Moartea, devoratoarea lumilor. Holul se transformă în praf negru.

Se îndreptă spre camera din care ţipetele se auzeau cel mai tare, în care strigătele femeilor treceau prin uşa de fier. Fierul nu se încălzi, nu se supuse magiei ei. Aşa că topi o arcadă, prin pietre. Monştrii, vrăjitoarele, bărbaţii şi demonii se zăpăciră.

Kaltain pluti în cameră, întinzându-şi larg braţele, şi se transformă în foc-umbră, deveni libertate şi triumf, o promisiune şuierată într-o temniţă de sub un castel de cleştar:

„Pedepseşte-i pe toţi!”

Dădu foc leagănelor. Dădu foc monştrilor din acestea. Dădu foc bărbaţilor şi prinţilor-demon. Şi, apoi, dădu foc vrăjitoarelor, care o priviră cu recunoştinţă în ochi şi îmbrăţişară flacăra întunecată. Kaltain dezlănţui şi ultimul foc-umbră, privind în sus tavanul, spre un cer pe care nu avea să-l mai vadă vreodată.

Distruse toate zidurile şi toate coloanele. Dărâmând şi prăbuşind totul în jurul lor, Kaltain zâmbi şi, în cele din urmă, se transformă pe ea în cenuşă.

~

Manon fugi. Însă Elide era atât de înceată – atât de dureros de înceată cu piciorul acela.

În cazul în care Kaltain şi-ar fi dezlănţuit focul-

umbră înainte ca ele să iasă...

Manon o apucă pe Elide şi o ridică pe un umăr, rochia cu mărgele tăindu-i mâna lui Manon când urcă grăbită scările.

Elide nu scoase niciun cuvânt în clipa în care Manon ajunse pe palierul temniţei şi le văzu pe Asterin şi pe Sorrel omorându-i pe ultimii soldaţi.

— *Fugiţi!* urlă ea.

Erau pline de sânge negru, dar aveau să trăiască.

Din ce în ce mai sus, se repeziră afară din temniţe, chiar şi când Elide se transformă într-o povară afectată de sfidarea pură a morţii care venea sigur spre ele dinspre nivelurile de mai jos.

Clădirea se cutremură...

„Mai repede!”

Aghiotanta ei ajunse la uşile uriaşe ale temniţei şi se izbi în acestea, deschizându-le. Manon şi Sorrel trecură; Asterin le sigilă, cu o lovitură. În cel mai bun caz, aveau să întârzie flacăra o secundă.

Din ce în ce mai sus, către cuib.

Un alt cutremur şi o bubuitură...

Ţipete şi căldură...

Zburau de-a lungul holurilor, de parcă zeul vântului le-ar fi împins călcâiele.

Ajunseră la baza turnului cuibului. Restul Celor Treisprezece se adunaseră pe scară, aşteptând.

— Spre ceruri, ordonă Manon când urcară pe rând scările, Elide fiind acum atât de grea, încât crezu că urma să o scape. Doar câţiva metri le mai despărţeau de partea de sus a turnului, unde sperau că balaurii erau înşeuaţi şi pregătiţi. Erau.

Manon se repezi către Abraxos şi o împinse pe

fata care tremura în şa. Ea se urcă în spatele ei, iar Cele Treisprezece încălecară pe balaurii lor. Cuprinzând-o cu braţele pe Elide, Manon îşi înfipse călcâiele în coastele lui Abraxos.

— Zboară, acum! răcni ea.

Abraxos sări prin deschizătură, înălţându-se, iar Cele Treisprezece săriră împreună cu ei, în zgomot de aripi bătând puternic şi sălbatic...

Morathul explodă.

Flacăra neagră erupse, distrugând pietrele şi metalul, înălţându-se din ce în ce mai mult. Oamenii strigară şi apoi tăcură, topindu-se până şi pietrele.

Aerul vui şi explodă în urechile lui Manon, iar ea o acoperi pe Elide în aşa fel încât căldura exploziei îi arse uşor doar spatele ei.

Turnul ars al cuibului se dărâmă în urma lor.

Explozia le făcu să se rostogolească, dar Manon o apucă bine pe fată, strângând şaua cu coapsele în clipa în care vântul uscat suflă pe lângă ele.

Abraxos urlă, întorcându-se şi avântându-se către rafală.

Când Manon îndrăzni să se uite, o treime din Morath era ruină care ardea mocnit.

Acolo unde, odată, fuseseră catacombele – unde acele Picioare-galbene fuseseră torturate şi distruse, unde născuseră monştri – nu mai rămăsese nimic.

Capitolul 83

Aelin dormi trei zile.

Trei zile, în vreme ce Rowan rămase lângă patul ei, vindecându-şi pe cât posibil piciorul, cât timp îşi recuperă puterile.

Aedion preluă controlul asupra castelului, închizându-i pe paznicii care supravieţuiseră. Cei mai mulţi dintre ei fuseseră omorâţi în furtuna de cleştar declanşată de prinţ, aflase Rowan cu deosebită încântare. Printr-un miracol, Chaol supravieţuise – probabil datorită Ochiului Elenei, pe care ei îl găsiseră ascuns în buzunarul lui. Nu era greu de ghicit cine îl pusese acolo. Dar Rowan se întreba sincer dacă, la trezire, căpitanul nu şi-ar fi dorit să nu fi supravieţuit, totuşi. Întâlnise destui soldaţi care simţeau asta.

După ce Aelin îi potolise atât de spectaculos pe oamenii din Rifthold, îl găsiseră pe Lorcan aşteptând lângă uşile care dădeau spre castelul de piatră. Regina nici măcar nu îl observase când căzuse în genunchi şi începuse să plângă până când Rowan o luase în braţe, şchiopătând uşor, şi o purtase pe holurile cuprinse de nebunie, cu servitorii ferindu-se din calea lor, în vreme ce Aedion îi conduse spre vechile ei camere.

Nu se puteau duce în altă parte. Era mai bine să se stabilească în fosta cetate a inamicului decât să se retragă în apartamentul din depozit.

O slujnică pe nume Philippa fu rugată să aibă grijă de prinţ, care îşi pierduse cunoştinţa ultima dată când îl văzuse Rowan – când plonjase spre pământ, iar vântul lui Rowan îi împiedicase căderea.

El nu ştia ce se întâmplase în castel. Printre lacrimi, Aelin nu-i spusese nimic.

Aelin ieşise înainte ca Rowan să ajungă în apartamentul ei imens şi nu se mişcase nici când acesta lovi cu piciorul uşa închisă. Durerea îi mistuise piciorul, vindecarea superficială abia închizând rana, însă lui nu îi păsa. De îndată ce o aşezase pe Aelin pe pat, îi simţise din nou mirosul lui Lorcan şi se întorsese, mârâind.

Dar cineva era deja în faţa lui Lorcan, blocând drumul războinicului spre odaia reginei. Lysandra.

— Pot să te ajut? spusese dulce curtezana. Rochia îi era făcută bucăţi, iar ea era plină de sânge roşu şi negru, dar îşi ţinea capul ridicat şi spatele drept. Ajunsese până la etajele superioare ale castelului de piatră, înainte ca acela de cleştar, de deasupra, să explodeze. Şi nu părea să vrea să plece curând.

Rowan proiectase un scut de aer aspru în jurul camerei lui Aelin, iar Lorcan se uitase nepăsător, de sus, la Lysandra, cu faţa împroşcată de sânge.

— Afară din calea mea, Theriano!

Lysandra ridicase o mână delicată – iar Lorcan se oprise. Ea îşi apăsase stomacul cu cealaltă mână, albindu-se la faţă.

— Ai uitat să spui „te rog”, spuse ea, zâmbind.

Lorcan o privise.

— Nu am timp de aşa ceva. Voi să o ocolească, să o împingă într-o parte.

Lysandra vomitase sânge negru peste el.

Rowan nu ştiuse dacă să râdă sau să se retragă în clipa în care Lysandra, gâfâind, se holbase la Lorcan şi la sângele de pe gâtul şi pieptul lui. Încet, mult prea încet, Lorcan se privise.

Ea îşi acoperise gura cu o mână.

— Îmi pare – foarte rău...

Lorcan nici măcar nu se dăduse la o parte când Lysandra vomită din nou pe el, sângele negru şi mizeria ajungând acum pe războinic şi pe podeaua de marmură. Ochii negri ai lui Lorcan licăriseră.

Rowan hotărâse să le facă amândurora o favoare şi li se alătură în anticameră, închizând uşa de la dormitorul reginei în spatele lui şi ocolind balta de sânge, fiere şi mizerie.

Lysandrei îi venise iar să vomite şi, cuminte, se îndreptase spre ceea ce părea a fi o baie, dincolo de foaier.

Părea că toţi oamenii şi demonii pe care îi distrusese îi dăduseră peste cap stomacul ei de om. Sunetele pe care le scoase se prelinseră pe sub uşa de la baie.

— Ai meritat-o, spusese Rowan.

Lorcan nici măcar nu clipise.

— Astea sunt mulţumirile pe care le primesc?

Rowan se sprijinise de perete, încrucişându-şi braţele şi evitând să-şi lase greutatea pe piciorul care i se vindeca.

— Ştiai că vom încerca să folosim acele tuneluri şi, totuşi, ne-ai minţit că javrele Wyrd erau moarte. Ar trebui să-ţi rup gâtul.

— Dă-i drumul! Încearcă!

Rowan rămăsese sprijinit de uşă, calculând fiecare mişcare a fostului său comandant. Să se lupte, aici şi acum, ar fi fost prea periculos, având în vedere că, în camera din spatele lui, se afla regina lui, leşinată.

— Nu mi-ar fi păsat, dacă ar fi fost vorba doar despre mine. Dar, când m-ai lăsat să cad în

capcană, ai pus în pericol viaţa reginei mele...

— Se pare că s-a descurcat foarte bine...

— ... şi viaţa unui frate de la Curtea mea.

Lorcan îşi strânsese buzele – uşor.

— De asta ai venit să ne ajuţi, nu-i aşa? spusese Rowan. L-ai văzut pe Aedion când am părăsit apartamentul.

— Nu ştiam că fiul lui Gavriel se va afla în acel tunel, cu tine. Mi-am dat seama când era prea târziu.

Desigur, Lorcan nu i-ar fi avertizat niciodată în privinţa capcanei dacă ar fi aflat că Aedion avea să fie acolo. Lorcan nu ar fi recunoscut nici într-o mie de ani că greşise.

— Nu ştiam că îţi pasă.

— Gavriel încă e fratele meu, zise Lorcan, cu ochi scânteietori. Dacă i-aş fi lăsat fiul să moară, mi-aş fi pierdut onoarea în faţa lui.

O făcuse doar pentru onoare, pentru legătura de sânge dintre ei – nu ca să salveze acest continent. Aceeaşi legătură perversă îl îndemna acum să distrugă cheile, înainte ca Maeve să poată intra în posesia lor. Rowan nu avea nicio îndoială că Lorcan voia să o facă, chiar dacă, mai târziu, Maeve urma să-l ucidă pentru asta.

— Ce faci aici, Lorcan? Nu ai obţinut ce-ai vrut?

O întrebare sinceră – şi un avertisment. Bărbatul era acum în apartamentul reginei sale, mai aproape decât ar fi ajuns vreodată oamenii de la Curtea ei. În mintea lui, Rowan începuse numărătoarea inversă. Treizeci de secunde i se păreau multe. Apoi, avea să-l arunce afară pe Lorcan.

— Nu s-a terminat, spusese războinicul. Nici pe departe.

Rowan se încruntase.

— Ameninţări deşarte? Dar Lorcan nu făcuse altceva decât să ridice din umeri şi să plece, plin de voma Lysandrei, şi nu se uitase înapoi, înainte să dispară pe hol.

Asta se întâmplase cu trei zile în urmă. De atunci, Rowan nu-l mai văzuse sau mirosise pe Lorcan. Din fericire, Lysandra încetase să-şi mai verse măruntaiele – sau pe ale altcuiva. Theriana revendicase o cameră de partea cealaltă a holului, între două încăperi în care Prinţul Moştenitor şi Chaol încă mai dormeau.

După ce făcuseră Aelin şi Prinţul Moştenitor, după magia pe care o exercitaseră atât singuri, cât şi împreună, nu era de mirare că dormeau de trei zile.

Totuşi, asta îl înnebunea pe Rowan. Trebuia să-i spună atât de multe lucruri – deşi, probabil, doar să o întrebe cum naiba fusese înjunghiată în coaste. Se vindecase singură, iar el nici măcar nu ar fi ştiut, dacă nu ar fi văzut tăieturile de pe spatele, braţele şi părţile laterale ale costumului ei negru de asasin.

Când tămăduitoarea o cercetase pe regina care dormea, descoperise că Aelin se vindecase prea repede, prea cu disperare – şi că îşi cicatrizase rana în jurul unor cioburi de sticlă din spate. Văzând-o pe tămăduitoare cum o dezbrăcă şi, apoi, deschizând cu grijă zecile de răni mici, ca să scoată cioburile, aproape că îi veni să dărâme pereţii. Aelin dormi în tot acest timp, ceea ce el

presupuse că era o binecuvântare, având în vedere cât de adânc trebuia să „sape” tămăduitoarea, ca să scoată cioburile.

„E norocoasă că nu i-au atins ceva vital”, spusese femeia.

Odată scoase toate, Rowan îşi folosise magia slabă ca să îi vindece lent – atât de lent, la naiba – rănile. I se stricase tatuajul de pe spate. Trebuia să i-l refacă, după ce avea să îşi revină. Şi să o înveţe mai multe despre vindecarea pe câmpul de luptă. Asta dacă avea să se mai trezească vreodată.

Stând pe un scaun lângă patul ei, Rowan îşi scoase cizmele şi îşi masă uşor piciorul care încă îl mai durea. Aedion tocmai terminase de dat un raport privind starea actuală a castelului. Trei zile mai târziu, generalul tot nu vorbise despre ceea ce se întâmplase – că fusese dispus să-şi dea viaţa pentru a-l proteja pe Rowan de soldaţii Valg pedeştri sau că regele Adarlanului era mort. În privinţa primului lucru, Rowan îi mulţumise în singurul mod pe care îl ştia: oferindu-i lui Aedion unul dintre propriile sale pumnale, făurite de unul dintre cei mai buni fierari din Doranelle. La început, Aedion refuzase, insistând că nu avea nevoie de mulţumiri, dar, de atunci, îl purtase mereu cu el.

Cât despre cea de-a doua chestiune… Rowan întrebase, o singură dată, ce părere avea generalul despre faptul că regele era mort. Aedion îi spusese, pur şi simplu, că îşi dorea ca nenorocitul să fi suferit mai mult, dar că îi convenea că era mort. Rowan se întreba dacă vorbea serios, dar Aedion urma să îi vorbească atunci când avea să fie pregătit. Magia nu putea să vindece toate

rănile. Rowan ştia asta prea bine. Dar se vindecau. În cele din urmă.

Şi rănile castelului şi ale oraşului – şi acelea aveau să se vindece. Rămăsese pe câmpuri de luptă după încetarea crimelor, pe pământul încă îmbibat cu sânge, şi trăise să vadă cicatricele oamenilor şi ale ţinutului vindecându-se încet, deceniu după deceniu.

Tot aşa avea să se vindece şi Riftholdul.

Chiar dacă cel mai recent raport al lui Aedion privind castelul era sumbru. Cei mai mulţi slujitori, împreună cu câţiva curteni, supravieţuiseră, dar părea că destui dintre cei care rămăseseră la Curte – curteni despre care Aedion aflase că erau nişte nenorociţi uneltitori, fără valoare – muriseră. Ca şi cum prinţul ar fi făcut curat în castel.

Acest gând îl făcu pe Rowan să se cutremure, uitându-se la uşile pe care plecase Aedion. Prinţul Moştenitor avea o putere extraordinară. Rowan nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Trebuia să găsească o cale să o exerseze – să o stăpânească – sau să rişte să îl distrugă.

Şi Aelin – acea nebună extraordinară – riscase enorm unindu-şi puterea cu a lui. Magia brută a prinţului putea să îmbrace orice formă. Aelin ar fi putut să se mistuie într-o secundă.

Rowan întoarse capul şi o privi.

Şi o văzu pe Aelin făcând acelaşi lucru.

~

— Salvez lumea, zise Aelin greoi, şi totuşi, când

mă trezesc, descopăr că eşti nervos.

— Am salvat-o cu toţii, în grup, spuse Rowan, de pe un scaun din apropiere. Şi sunt nervos din douăzeci de motive diferite, iar majoritatea au legătură cu faptul că ai luat cele mai nesăbuite hotărâri pe care...

— Dorian, izbucni ea. Dorian e...

— Este bine. Doarme. Doarme de când ai adormit şi tu.

— Chaol...

— Doarme. Îşi revine. Dar e în viaţă.

O greutate i se luă de pe umeri. Şi, apoi... se uită la prinţul Fae şi îşi dădu seama că nu era rănit, că se afla în vechea ei cameră, că nu erau în lanţuri şi că nu purtau coliere şi că regele... Vorbele regelui de dinainte să moară...

— Inimă-de-foc, murmură Rowan, ridicându-se de pe scaun, dar ea scutură din cap. Din cauza mişcării, îşi simţi capul zvâcnind.

Inspiră ca să se liniştească, ştergându-se la ochi. Pe toţi zeii, o durea braţul, o durea spatele, o dureau coastele...

— Fără lacrimi, spuse ea. Fără plânsete. Îşi coborî mâinile spre pături. Povesteşte-mi tot.

Ceea ce şi făcu. Îi spuse despre focul-iadului, despre câinii Wyrd şi despre Lorcan. Şi, apoi, despre organizarea şi vindecările din ultimele trei zile, despre faptul că Lysandra îi speria pe toţi, transformându-se într-un leopard-fantomă ori de câte ori unul dintre curtenii lui Dorian întrecea măsura.

— Dacă nu poţi să vorbeşti despre asta, spuse Rowan, după ce termină, nu...

— Trebuie să vorbesc despre asta. Cu el – chiar dacă numai cu el. Cuvintele se rostogoliră, iar ea nu plânse când îi explică ceea ce spusese regele, ce afirmase. Ceea ce făcuse Dorian. În tot acest timp, Rowan o ascultă atent, tras la faţă. Trei zile? întrebă ea, în cele din urmă.

Rowan încuviinţă dând solemn din cap.

— Singurul mod prin care l-am împiedicat pe Aedion să distrugă mobila a fost să-l distrag, să-l las să se ocupe de castel.

Îi întâlni ochii verzi, el deschise din nou gura, iar ea scoase un mic zgomot.

— Înainte să mai vorbim şi despre altceva... Se uită la uşă. Trebuie să mă ajuţi să ajung la baie. Altfel, voi face pe mine.

Rowan izbucni în râs.

Când se ridică, îi aruncă o privire răutăcioasă, mişcarea făcând-o să simtă agonia, epuizând-o. În afară de lenjeria de corp cu care o îmbrăcase cineva, nu mai purta nimic altceva, dar presupunea că era destul de decentă. Oricum o văzuse dezbrăcată.

Rowan o ajută chicotind încă, lăsând-o să se sprijine de el, în vreme ce ea încerca să-şi folosească picioarele – inutile, care tremurau ca ale unui pui de cerb nou-născut. Dură atât de mult să facă trei paşi, încât nu obiectă când el o luă în braţe şi o duse până la baie. Ea mârâi când încercă să o aşeze pe vasul de toaletă, iar el se îndepărtă cu mâinile întinse, cu ochii licărindu-i, de parcă i-ar fi spus: „Poţi să mă învinuieşti că am încercat? Ai fi putut să cazi înăuntru.”

El mai râse o dată când citi obscenităţile din

privirea ei şi, după ce termină, ea reuşi să se ridice şi să facă trei paşi până la uşă, înainte ca el să o ia din nou în braţe. Nu şchiopăta, îşi dădu ea seama – din fericire, piciorul lui era aproape vindecat. Îl cuprinse cu braţele, îşi lipi faţa de gâtul lui când o cără spre pat şi îi mirosi parfumul. În clipa în care voi să o lase jos, se agăţă de el, o rugăminte tăcută.

Aşa că Rowan se aşeză pe pat, ţinând-o în poală, îşi întinse picioarele şi îşi făcu loc printre şirurile de perne. Pentru o clipă, tăcură.

— Aşadar, asta era camera ta. Şi acela era pasajul secret, spuse el apoi.

Acum foarte multă vreme, când era o cu totul altă persoană.

— Nu pari impresionat.

— După toate poveştile tale, mi se pare atât de... obişnuită.

— Majoritatea lumii nu ar considera că acest castel e unul obişnuit. Un râs uşor îi încălzi părul. Ea îi atinse pielea gâtului cu nasul.

— Credeam că eşti pe moarte, spuse el dur.

Îl ţinu mai strâns, chiar dacă asta îi cauză dureri de spate.

— Eram.

— Te rog să nu mai faci asta niciodată.

Fu rândul ei să pufnească în râs.

— Data viitoare, îl voi ruga pe Dorian să nu mă înjunghie.

Însă Rowan se retrase, cercetându-i chipul.

— Am simţit când a făcut-o – am simţit fiecare secundă. Mi-am ieşit din minţi.

Cu un deget, ea îi mângâie obrazul.

— Credeam că ţi s-a întâmplat şi ţie ceva – credeam că erai mort sau rănit. Şi faptul că nu am putut să vin după tine m-a ucis.

— Când va mai fi nevoie să salvăm lumea, o vom face împreună.

Ea zâmbi uşor.

— S-a făcut.

El îşi mişcă braţul, ca să poată să-i dea părul pe spate. Degetele îi zăboviră de-a lungul maxilarului ei.

— Şi tu mă faci să vreau să trăiesc, Aelin Galathynius, spuse el. Nu să exist – ci să trăiesc. Îi cuprinse obrazul şi inspiră adânc – ca şi cum, în ultimele trei zile, s-ar fi gândit la fiecare cuvânt de nenumărate ori. Am petrecut secole rătăcind prin lume, din imperii şi regate până în pustiuri, fără să mă aşez undeva, fără să mă opresc – nici măcar pentru o clipă. Am privit întotdeauna spre orizont, întrebându-mă mereu ce mă aştepta dincolo de următorul ocean, peste următorul munte. Dar cred... cred că, în tot acel timp, în toate acele secole, te-am căutat doar pe tine.

Îi şterse o lacrimă, iar Aelin se uită la Prinţul Fae care o ţinea – la prietenul ei, care călătorise alături de ea prin întuneric, disperare, gheaţă şi foc. Nu ştia care din ei se mişcase primul, dar gura lui Rowan o acoperi pe a ei, iar Aelin îl apucă de cămaşă, trăgându-l mai aproape, revendicându-l aşa cum o revendică el.

O strânse mai tare în braţe, dar cu grijă – atât de atent la rănile care o dureau. Îi atinse limba cu a lui, iar ea deschise gura. Fiecare mişcare a buzelor era o şoaptă a ceea ce urma să vină odată

ce aveau să se vindece amândoi: şi o promisiune.

Sărutul fu unul lent – şi prelung. De parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie.

Ca şi cum ar fi fost singurii de pe pământ.

~

Dându-şi seama că uitase să-i spună lui Rowan despre scrisoarea pe care o primise de la legiunea Bane, Aedion Ashryver intră în camerele lui Aelin la timp ca să vadă că era trează – în cele din urmă, trează, şi cu faţa ridicată spre a lui Rowan. Ei stăteau pe pat, Aelin în poala lui Rowan, războinicul Fae ţinând-o în braţe şi uitându-se la ea aşa cum merita să fie privită. Şi, când se sărutară profund, fără să ezite...

Rowan nici măcar nu se uită în direcţia lui Aedion înainte ca un vânt să treacă prin cameră, trântindu-i lui Aedion uşa în faţă. Înţelese aluzia.

Un miros feminin straniu, mereu schimbător, îl lovi, iar Aedion o descoperi pe Lysandra sprijinindu-se de uşa din hol. Lacrimile îi străluceau în ochi, chiar dacă zâmbea. Ea se uită la uşa închisă a dormitorului, ca şi când încă ar fi putut să-i vadă pe prinţ şi pe regină înăuntru.

— Asta, spuse ea mai mult ca pentru sine. Asta am de gând să găsesc şi eu într-o zi.

— Un războinic Fae superb? întrebă Aedion, mişcându-se uşor.

Lysandra chicoti, ştergându-şi lacrimile, şi îi aruncă o privire cu înţeles, înainte de a se îndepărta.

~

Aparent, inelul de aur al lui Dorian dispăruse – şi Aelin ştia exact cine o lovise la ceafă, leşinând o scurtă perioadă de timp, în vreme ce castelul se prăbuşea.

Nu ştia de ce Lorcan nu o omorâse, dar nu îi păsa în mod deosebit – nu când el dispăruse de mult. Presupunea că nu promisese niciodată să *nu* fure inelul înapoi. Deşi nici nu îi pusese să verifice dacă Amuleta din Orynth nu era un fals. Păcat că nu avea să fie acolo, să-i vadă faţa când urma să-şi dea seama de asta.

Gândul fu suficient încât să o facă pe Aelin să zâmbească a doua zi, în ciuda uşii în faţa căreia se afla – în ciuda celui care o aştepta în spatele acesteia.

Rowan zăbovea în capătul holului, păzind singura intrare sau ieşire. Făcu un semn cu capul în direcţia ei şi, chiar de la distanţă, ea îi citi cuvintele în privire: „Sunt chiar aici. Strigă-mă şi vin.”

Ea îşi dădu ochii peste cap. „Eşti o bestie arogantă şi teritorială!”

Nu mai ştia cât timp se sărutaseră, cât timp se pierduse în el. Dar, apoi, îi luase mâna şi i-o aşezase pe pieptul ei, iar el mârâise într-un fel care o făcuse să-şi îndoaie degetele de la picioare şi să-şi arcuiască spatele... după care tresărise în faţa durerii care încă licărea în trupul ei.

El se retrăsese şi, când ea încercase să îl

convingă să continue, îi spusese că nu îl interesa să se culce cu o invalidă şi că, de vreme ce aşteptaseră atât de mult timp, putea să se calmeze şi să mai aştepte. Până când avea să poată ţine pasul cu el, adăugase cu un rânjet periculos.

Aelin alungă gândul, uitându-se încă o dată în direcţia lui Rowan, expiră adânc şi apăsă mânerul.

El stătea lângă fereastra care dădea spre grădinile distruse, în care servitorii se străduiau să repare pagubele catastrofale pe care le cauzase.

— Bună, Dorian! zise ea.

Capitolul 84

Dorian Havilliard se trezise singur, într-o cameră pe care nu o recunoştea.

Dar era liber, chiar dacă avea gâtul pătat de o porţiune de piele palidă.

Pentru o vreme, stătuse întins în pat, ascultând. Nu se auzeau ţipete. Nici plânsete. Doar câteva păsări, care ciripeau într-o doară la fereastră; soarele de vară pătrundea înăuntru şi... era tăcere. Pace.

Îşi simţea capul atât de gol. Se simţea atât de golit. Îşi dusese chiar o mână în dreptul inimii, să vadă dacă mai bătea.

Restul era o ceaţă – şi se pierdu în ea, în loc să se gândească la acel gol. Făcu baie, se îmbrăcă şi vorbi cu Aedion Ashryver, care se uită la el de parcă ar fi avut trei capete şi care, aparent, era acum responsabil cu securitatea castelului.

Chaol era în viaţă, dar încă se recupera, îi

spuse generalul. Nu era încă treaz – şi, poate că era un lucru bun, deoarece Dorian nu ştia cum avea să dea ochii cu prietenul lui, cum avea să îi explice totul. Cu toate că cea mai mare parte era alcătuită din frânturi de amintiri, din fragmente despre care ştia că urmau să-l distrugă şi mai mult, dacă le-ar fi pus vreodată cap la cap.

Câteva ore mai târziu, Dorian era încă în acel dormitor, făcându-şi curaj să cerceteze ceea ce făcuse. Castelul pe care îl distrusese; oamenii pe care îi omorâse. Văzuse zidul: dovada puterii inamicei sale... şi îndurarea.

Nu a inamicei sale. Ci a lui Aelin.

— Bună, Dorian, spuse ea.

Când uşa se închise în urma ei, el se întoarse de la fereastră. Aelin zăbovi lângă uşă, într-o tunică de un albastru intens şi auriu, descheiată cu o graţie neglijentă la gât, cu părul până la umeri liber, cu cizmele-i maro uzate. Dar poziţia ei, felul în care stătea neclintită... Îl privea o regină.

El nu ştia ce să spună. De unde să înceapă.

Se îndreptă spre locul în care stătea el.

— Cum te simţi?

Până şi felul în care vorbea era uşor diferit. Deja auzise ce le spusese oamenilor lui, ameninţările pe care le făcuse şi ordinea pe care o ceruse.

— Bine, reuşi el să spună. Magia se mişca adânc în sinea lui, dar abia era mai puternică decât o şoaptă, de parcă ar fi fost pe terminate. De parcă ar fi fost la fel de goală ca el.

— Nu cumva te ascunzi aici, nu-i aşa? întrebă ea, cufundându-se într-unul dintre scaunele joase

de pe covorul drăguţ, bogat ornamentat.

— Oamenii tăi m-au adus aici, ca să poată să mă supravegheze, zise el, rămânând lângă fereastră. Nu ştiam că aveam voie să plec. Poate că era un lucru bun – având în vedere ce îl obligase demonul să facă.

— Poţi să pleci oricând doreşti. E castelul tău – regatul tău.

— Este? îndrăzni el să întrebe.

— Acum tu eşti regele Adarlanului, spuse ea încet, dar nu cu blândeţe. Desigur că este.

Tatăl lui era mort. Nu mai rămăsese nici măcar un cadavru care să dezvăluie ce făcuseră în acea zi.

Aelin declarase public faptul că îl omorâse, dar Dorian ştia că el îi curmase viaţa tatălui său, când spulberase castelul. O făcuse pentru Chaol şi pentru Sorscha, iar el ştia că ea îşi asumase crima pentru că, dacă le-ar fi spus oamenilor lui... dacă le-ar fi spus oamenilor lui că Dorian îşi ucisese tatăl...

— Tot trebuie să fiu încoronat, spuse el în cele din urmă. Tatăl lui spusese nişte lucruri atât de nebuneşti în acele ultime momente; lucruri care schimbau totul şi nimic.

Lăsându-se pe spate în scaun, ea îşi încrucişă picioarele, însă chipul ei nu trăda nimic familiar.

— O spui de parcă speri să nu se întâmple.

Dorian îşi înăbuşi impulsul de a-şi atinge gâtul pentru a se convinge că acel colier nu mai exista şi îşi încleştă mâinile la spate.

— Merit să fiu rege, după tot ce am făcut? După tot ce s-a întâmplat?

— Doar tu poţi să răspunzi la această întrebare.

— Crezi ce a spus el?

Aelin ţâţâi.

— Nu ştiu ce să cred.

— Perrington se va război cu mine – cu noi. Faptul că sunt rege nu-i va opri armata.

— Ne vom descurca. Expiră. Dar încoronarea ta ca rege e primul pas.

Dincolo de fereastră, ziua era senină, luminoasă. Lumea se sfârşise şi începuse din nou şi totuşi, nimic nu se schimbase. Soarele tot avea să răsară şi să apună, anotimpurile tot aveau să treacă, fără să le pese dacă el era liber sau înrobit, prinţ sau rege, fără să le pese cine era în viaţă şi cine murise. Lumea avea să-şi urmeze cursul. Într-un fel, nu părea corect.

— Ea a murit, spuse el cu o voce aspră, simţind cum camera îl zdrobea. Din cauza mea.

Cu o mişcare graţioasă, Aelin se ridică şi se îndreptă spre locul în care el stătea lângă fereastră, doar ca să-l tragă pe canapea, lângă ea.

— Va dura o vreme. Şi s-ar putea să nu mai fie niciodată cum a fost. Dar tu... Îl apucă de mână, de parcă nu ar fi folosit acele mâini ca să o rănească şi să o mutileze, să o înjunghie. Vei învăţa să-i faci faţă şi să înduri. Dorian, ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta.

— Ba da. Am încercat să te *ucid.* Şi ce i s-a întâmplat lui Chaol...

— A fost alegerea lui Chaol. El a ales să tragă de timp pentru tine – pentru că tatăl tău era vinovat. Tatăl tău şi prinţul Valg din el ţi-au făcut

asta ţie şi lui Sorscha.

Când auzi numele, Dorian aproape că vomită. Ar fi dezonorat-o dacă nu l-ar mai fi rostit niciodată, dacă nu ar mai fi vorbit niciodată despre ea, dar el nu ştia dacă ar fi putut să rostească acele două silabe fără ca o parte din el să moară mereu, la nesfârşit.

— Ştiu că nu ai să mă crezi, continuă Aelin. Ştiu că nu vei crede ce ţi-am spus. Ştiu – şi e în regulă. Nu mă aştept să o faci. Când vei fi pregătit, voi fi aici.

— Eşti regina Terrasenului. Nu vei putea.

— Cine spune asta? Suntem stăpânii propriilor noastre vieţi – *noi* hotărâm cum să trecem mai departe. Îl strânse de mână. Dorian, eşti prietenul meu.

Strălucirea unei amintiri din ceaţa întunericului, a durerii şi a fricii. „M-am întors pentru tine.”

— Amândoi v-aţi întors, spuse el.

Ea înghiţi.

— M-ai scos din Endovier. M-am gândit că aş putea să-ţi întorc favoarea.

Dorian se uită la covor, la toate firele ţesute împreună.

— Ce fac acum? Muriseră: femeia pe care o iubise – şi bărbatul pe care îl urâse. Îi întâlni privirea. În acei ochi turcoaz nu se citeau nici calcule, nici răceală şi nici milă. Doar o sinceritate neclintită, aşa cum existase încă de la început. Ce fac acum?

— Luminează întunericul, spuse ea, înghiţind înainte.

~

Chaol Westall deschise ochii.

Lumea de apoi semăna incredibil de mult cu un dormitor din castelul de piatră.

Măcar nu simţea nicio durere. Nu ca durerea care îl doborâse, urmată de bezna cotropitoare şi de lumina albastră. Şi, apoi, de nimic.

Probabil că ar fi cedat în faţa epuizării care ameninţa să-l facă din nou să-şi piardă cunoştinţa, dar cineva – un bărbat – respiră aspru, iar Chaol întoarse capul.

Când îl zări pe Dorian într-un scaun lângă pat, nu îşi găsi cuvintele. Umbre vineţii îi pătau zona de sub ochi; părul îi era nepieptănat, de parcă şi l-ar fi aranjat cu mâinile, dar – dincolo de vesta descheiată, nu era niciun colier. Ci doar o linie deschisă la culoare, care îi păta pielea aurie.

Şi ochii lui… Bântuiţi, dar limpezi. Vii.

Vederea lui Chaol se înceţoşă.

O făcuse. Aelin o făcuse.

Chipul lui Chaol se scofâlci.

— Nu mi-am dat seama că arăt atât de rău, spuse Dorian, cu o voce sinceră.

Atunci, el ştiu – ştiu că demonul din interiorul prinţului dispăruse. Chaol plânse.

Dorian se ridică de pe scaun şi căzu în genunchi, lângă pat. Îi apucă mâna lui Chaol, strângând-o când îşi lipi fruntea de a lui.

— Erai mort, spuse prinţul, vocea spărgându-i-se. Credeam că erai mort.

În cele din urmă, Chaol se stăpâni, iar Dorian se retrase suficient încât să-i cerceteze chipul.

— Cred că am fost, zise el. Ce – ce s-a întâmplat?

Aşa că Dorian îi povesti.

Aelin îi salvase oraşul. Şi îi salvase şi lui viaţa, când îi strecurase Ochiul Elenei în buzunar.

Dorian îl strânse un pic mai tare pe Chaol de mână.

— Cum te simţi?

— Obosit, recunoscu Chaol, flexându-şi mâna liberă. Acolo unde îl nimerise explozia, pieptul îl durea, dar, în rest... Nu simţea nimic. Nu-şi simţea picioarele. Degetele de la picioare.

— Tămăduitoarele care au supravieţuit, zise Dorian foarte încet, au spus că ar trebui să fi murit. Coloana ta – cred că tatăl meu ţi-a rupt-o în câteva locuri. Au spus că Amithy ar fi putut să o... Mânia licări.

— Dar ea a murit.

Panica se strecură, încet şi rece. Nu putea să se mişte, nu putea...

— Rowan ţi-a vindecat două dintre rănile de mai sus. Altfel, ai fi fost... paralizat – Dorian se înecă atunci când rosti cuvântul – de la gât în jos. Dar fractura de mai jos... Rowan a spus că e prea complexă şi nu a îndrăznit să încerce să o vindece, pentru că ar fi putut să înrăutăţească situaţia.

— Spune-mi că urmează un „dar”, reuşi Chaol să zică. Dacă nu putea să meargă – dacă nu putea să se *mişte...*

— Nu vom risca să te trimitem în Wendlyn, nu când Maeve este acolo. Dar tămăduitoarele din

Torre Cesme ar putea să o facă.

— Nu mă duc pe Continentul Sudic. Nu acum, când îl recăpătase pe Dorian, nu acum că toţi supravieţuiseră, cumva. Voi aştepta aici o tămăduitoare.

— Aici nu mai există tămăduitoare. Nu înzestrate cu magie. Tatăl meu şi Perrington le-au ucis. Răceala îi licări în ochii de safir.

Chaol ştia că ceea ce afirmase tatăl lui şi ceea ce îi făcuse Dorian, în ciuda acestui lucru, avea să îl bântuie pe prinţ o vreme. Nu pe prinţ – pe rege.

— Vindecătoarele din Torre Cesme ar putea fi singura ta şansă de a merge din nou, spuse Dorian.

— Nu te părăsesc. Nu din nou.

Dorian strânse din buze.

— Chaol, nu m-ai părăsit niciodată. Scutură o dată din cap, făcând ca lacrimile să-i alunece pe obraji. Nu m-ai părăsit niciodată.

Chaol îi strânse mâna prietenului său.

Dorian se uită spre uşă cu o clipă înainte să se audă o bătaie nesigură şi zâmbi uşor. Chaol se întrebă ce anume îi permitea magia lui Dorian să detecteze.

— A venit cineva să te vadă, spuse regele, ştergându-şi lacrimile.

Mânerul coborî încet, iar uşa se deschise, dezvăluind o mare de păr negru precum cerneala şi un chip drăguţ, bronzat. Nesryn îl văzu pe Dorian şi făcu o plecăciune adâncă, părul legănându-se odată cu ea.

Dorian se ridică în picioare, făcându-i semn să înceteze.

— Poate că Aedion e noul şef al securităţii

castelului, dar domnişoara Faliq este, temporar, Căpitanul Gărzilor. Se pare că, pentru gărzi, stilul în care conduce Aedion este... Care e cuvântul, Nesryn?

Buzele lui Nesryn zvâcniră, dar privirea îi era aţintită asupra lui Chaol, de parcă ar fi fost un miracol, o iluzie.

— Contradictoriu, murmură Nesryn, îndreptându-se cu paşi mari către el, îmbrăcată cu uniforma în roşu şi auriu, care îi venea ca o mănuşă.

— Din garda regelui nu a făcut parte niciodată o femeie, spuse Dorian, ducându-se spre uşă. Şi, de vreme ce acum eşti Lordul Chaol Westfall, Mâna Regelui, am nevoie de cineva care să ocupe poziţia. Tradiţii noi, pentru o nouă domnie.

Chaol nu se mai uită la Nesryn, care îl privea mirată, ci se holbă la prietenul lui.

— Poftim?

Însă Dorian era la uşă, deschizând-o.

— Dacă sunt obligat să fiu rege, atunci şi tu îmi vei fi alături. Aşa că, du-te la vindecătoarele din Torre Cesme şi vindecă-te repede, Chaol. Pentru că avem treabă de făcut. Regele îi aruncă rapid o privire lui Nesryn. Din fericire, ai deja un ghid cu experienţă. Apoi plecă.

Chaol se uită la Nesryn, care îşi acoperea gura cu o mână.

— Se pare că, până la urmă, voi sfârşi prin a-mi încălca promisiunea faţă de tine, spuse el. De vreme ce eu chiar *nu pot* să părăsesc acest castel.

Ea izbucni în plâns.

— Adu-mi aminte să nu mai glumesc niciodată,

spuse el, chiar dacă panica zdrobitoare şi cruntă îl cuprinse. Picioarele lui – nu. Nu... Nu l-ar fi trimis la Torre Cesme dacă nu ar fi ştiut că exista posibilitatea ca el să meargă din nou. Nu avea să accepte nici o altă alternativă.

Umerii firavi ai lui Nesryn se zguduiră, în timp ce plângea.

— Nesryn, murmură el. Nesryn – te rog.

Ea alunecă pe podea, lângă patul lui, şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Când s-a dărâmat castelul, spuse ea cu o voce spartă, am crezut că ai murit. Şi, când am văzut cleştarul îndreptându-se către mine, am crezut că eu *voi muri.* Dar, apoi, a apărut focul şi m-am rugat... M-am rugat să te fi salvat şi pe tine.

Rowan fusese cel care făcuse asta, dar Chaol nu avea de gând să o corecteze.

Îşi coborî mâinile, uitându-se, în cele din urmă, la trupul lui de sub pături.

— Te vom face bine. Ne vom duce pe Continentul Sudic şi le voi *obliga* să te vindece. Am văzut ce minuni pot să facă şi ştiu că pot să te vindece. Şi...

El se întinse după mâna ei.

— Nesryn.

— Şi acum eşti lord, continuă ea, clătinând din cap. Adică, ai fost şi înainte, dar – acum eşti mâna dreaptă a regelui. Ştiu că este – ştiu că noi...

— Vom găsi o soluţie, spuse Chaol.

În cele din urmă, ea îi întâlni privirea.

— Nu aştept nimic de la tine...

— Vom găsi o soluţie. S-ar putea să nu-ţi doreşti un bărbat infirm.

Ea se retrase.

— Nu mă insulta presupunând că sunt atât de superficială sau de nehotărâtă.

El se înecă râzând.

— Hai să avem o aventură, Nesryn Faliq!

Capitolul 85

Elide nu se putu opri din plâns când vrăjitoarele zburară spre nord.

Nu îi păsa că *zbura* sau că moartea se ivea de peste tot.

Ceea ce făcuse Kaltain... Nu îndrăzni să deschidă pumnul, de teamă ca materialul şi micuţa piatră să nu fie luate de vânt.

La apus, aterizară undeva în Oakwald. Lui Elide nu-i păsa nici de asta. Se întinse şi căzu într-un somn adânc, încă îmbrăcată cu rochia lui Kaltain, ţinând strâns în mână acea bucată de mantie.

În timpul nopţii, cineva o acoperi cu o pelerină şi, când se trezi, găsi un rând de haine – pantaloni de zbor, o cămaşă, o pereche de nădragi, cizme – lângă ea. Vrăjitoarele dormeau, înconjurate de balaurii lor, o masă de muşchi şi moarte. Niciuna dintre ele nu tresări când Elide se îndreptă cu paşi mari spre cel mai apropiat râu, dezbrăcă rochia şi se aşeză în apă, uitându-se la cele două bucăţi ale lanţului ei slăbit, care se legănau în curent, până când îi clănţăniră dinţii.

După ce îmbrăcă hainele un pic mari, dar calde, Elide ascunse fâşia de material şi piatra dinăuntru într-unul dintre buzunarele interioare.

Celaena Sardothien. Nu mai auzise niciodată

acel nume – nu ştia de unde să înceapă căutarea. Dar ca să-şi răscumpere datoria faţă de Kaltain...

— Nu-ţi irosi lacrimile cu ea, spuse Manon de la câţiva paşi distanţă, ţinând în mâinile-i curate o raniţă. Probabil că, în noaptea precedentă, se curăţase de sânge şi de murdărie. Ştia ce făcea şi nu a fost de dragul tău.

Elide se şterse pe faţă.

— Totuşi, ne-a salvat vieţile – şi le-a curmat suferinţa acelor vrăjitoare nefericite din catacombe.

— A făcut-o pentru ea. Ca să se elibereze. Şi avea dreptul. După ce au făcut, avea dreptul să rupă întreaga lume blestemată în bucăţi.

În schimb, spulberase o treime din Morath. Manon avea dreptate. Lui Kaltain nu îi păsase dacă scăpaseră din calea exploziei.

— Ce facem acum?

— Noi ne întoarcem la Morath, spuse Manon simplu. Tu nu.

Elide voi să vorbească.

— Doar până aici am putut să te aducem, fără să trezim suspiciuni, zise Manon. Când ne vom întoarce, dacă unchiul tău a supravieţuit, îi voi spune că, probabil, ai fost incinerată în explozie.

Explozie în care dispăruseră şi toate dovezile legate de ce făcuseră Manon şi Cele Treisprezece pentru a o scoate din temniţe.

Dar să o lase aici... Lumea se deschise larg şi violent în jurul ei.

— Unde mă voi duce? şopti Elide. Erau înconjurate de păduri şi dealuri nesfârşite. Eu – nu ştiu să citesc şi nu am nicio hartă.

— Du-te unde vrei, dar, dacă aş fi în locul tău, m-aş îndrepta spre nord şi nu aş ieşi din pădure. Nu te apropia de munţi. Mergi înainte, până ajungi în Terrasen.

Asta nu făcuse niciodată parte din plan.

— Dar – dar regele – Vernon...

— Regele Adarlanului este mort, zise Manon. Lumea se opri. Aelin Galathynius l-a omorât şi i-a spulberat castelul de cleştar.

Elide îşi acoperi gura cu o mână, clătinând din cap. Aelin... Aelin...

— A fost ajutată de Prinţul Aedion Ashryver, continuă Manon.

Elide începu să suspine.

— Şi se zvoneşte că Lordul Ren Allsbrook lucrează în Nord, printre rebeli.

Elide îşi îngropă faţa în mâini. Apoi, simţi pe umăr o mână dură, cu unghii de fier. O atingere uşoară.

— Speranţă, îi spuse Manon încet.

Elide îşi coborî mâinile şi o văzu pe vrăjitoare zâmbindu-i. Abia dacă îşi mişcă buzele, dar – era un zâmbet, blând şi încântător. Elide se întrebă dacă Manon avea habar că zâmbea. Dar să se ducă în Terrasen...

— Lucrurile se vor înrăutăţi, nu-i aşa? spuse Elide.

Manon încuviinţă, dând din cap aproape imperceptibil.

Sud – încă putea să se ducă în sud, să fugă foarte, foarte departe. Acum, că Vernon o credea moartă, nimeni nu avea să vină să o caute. Dar Aelin era în viaţă. Şi puternică. Şi, poate că era

vremea să nu mai viseze la fugă.

Să o găsească pe Celaena Sardothien – urma să o facă, să o onoreze pe Kaltain şi darul pe care i-l făcuse, să le onoreze pe fetele ca ele, încuiate în turnuri în care nu vorbea nimeni în numele lor, în care nimeni nu îşi amintea de ele.

Dar Manon îşi amintise de ea.

Nu – nu avea să fugă.

— Elide, du-te spre nord, îi spuse Manon, citind hotărârea în ochii lui Elide şi întinzându-i raniţa. Sunt în Rifthold, dar pun pariu că nu vor mai sta mult acolo. Du-te în Terrasen şi nu ieşi în evidenţă. Evită drumurile şi hanurile. În raniţă ai bani, dar cheltuieşte-i cu grijă. Să minţi, să furi şi să înşeli, dacă eşti nevoită, dar să ajungi în Terrasen. Regina ta va fi acolo. Ţi-aş sugera să nu-i menţionezi nimic despre moştenirea mamei tale.

Elide se gândi la asta, punându-şi raniţa pe umăr.

— Să ai sânge Cioc-negru nu mi se pare un lucru atât de oribil, spuse ea încet.

Acei ochi aurii se apropiară.

— Nu, zise Manon. Nu, nu este.

— Cum pot să îţi mulţumesc?

— Îi eram deja datoare cuiva, rosti Manon, clătinând din cap când Elide voi să-i pună mai multe întrebări. Vrăjitoarea îi dădu trei pumnale, arătându-i cum să ascundă unul în cizmă, cum să păstreze unul în raniţă şi cum să-l ţină pe celălalt în teacă, la şold. În cele din urmă, îi porunci lui Elide să-şi scoată cizmele, dezvăluind cătuşele pe care le strecurase înăuntru. Manon scoase un şperaclu şi îi desfăcu lanţurile care încă-i

cuprindeau gleznele.

Aerul rece şi blând îi mângâie pielea goală, iar Elide îşi muşcă buza, ca să nu plângă din nou, când încălţă iar cizmele.

Printre copaci, balaurii căscau şi mormăiau, iar sunetele Celor Treisprezece râzând zburară pe lângă ele. Manon se uită către acestea, afişând încă o dată acel zâmbet uşor. Când Manon se întoarse, moştenitoarea clanului de vrăjitoare Cioc-negru vorbi din nou.

— Când va veni războiul – ceea ce se va întâmpla, dacă Perrington a supravieţuit – ar trebui să speri că nu mă vei mai vedea vreodată, Elide Lochan.

— Chiar şi aşa, sper că o voi face, spuse Elide. Se înclină în faţa Aripii Conducătoare.

Şi, spre surprinderea ei, şi Manon făcu o plecăciune.

— Către Nord, îi zise Manon, iar Elide presupuse că era felul ei de a-şi lua rămas-bun.

— Către Nord, repetă Elide şi se pierdu printre copaci.

După câteva minute, nu le mai auzea pe vrăjitoare şi pe balaurii lor, intrând în pădurea Oakwald.

Mergând, apucă strâns curelele raniţei. Deodată, animalele tăcură, iar frunzele foşniră şi şoptiră. O clipă mai târziu, treisprezece umbre mari trecură pe deasupra capului ei. Una dintre ele – cea mai mică – zăbovi, întorcându-se pentru a doua oară, ca în semn de rămas-bun. Elide nu ştia dacă Abraxos vedea printre coroanele copacilor, dar, oricum, la rândul ei, îi ridică o mână. Un

strigăt feroce, de bucurie, îi răspunse şi, apoi, umbra dispăru.

Către Nord. Spre Terassen. Să lupte, nu să fugă. Spre Aelin, şi Ren, şi Aedion – mai mare, puternică şi în viaţă.

Nu ştia cât de mult avea de mers sau cât de departe avea să ajungă, dar avea să reuşească. Nu intenţiona să privească înapoi.

Mergând pe sub copaci, cu pădurea bâzâind în jurul ei, Elide apăsă cu mâna buzunarul din haina ei de piele, simţind umflătura tare, ascunsă acolo. Şoptind, se rugă lui Anneith să îi dea înţelepciune şi să o ghideze – şi ar fi putut să jure că o mână caldă îi atinse fruntea, ca şi când i-ar fi răspuns. Îi îndreptă spatele şi-i ridică bărbia.

Şchiopătând, Elide porni pe lungul drum spre casă.

Capitolul 86

— Sunt ultimele tale haine, spuse Lysandra, împingând cu piciorul cufărul tocmai adus de una dintre slujnice. Credeam că *eu* am o problemă cu cumpărăturile. Nu arunci nimic, niciodată?

De pe sofaua de catifea din mijlocul odăii, Aelin scoase limba.

— Îţi mulţumesc pentru că le-ai adus pe toate, spuse ea.

Nu avea rost să despacheteze hainele pe care Lysandra i le adusese din vechiul ei apartament, tot aşa cum nu avea rost să se întoarcă acolo. Faptul că Aelin nu se îndurase să-l lase singur pe Dorian nu era de ajutor. Chiar dacă, în cele din

urmă, îl convinsese să iasă din acea cameră şi să se plimbe prin jurul castelului. Arăta ca un mort viu, mai ales cu linia aceea albă din jurul gâtului său auriu. Presupunea că avea tot dreptul să arate aşa.

Îl aşteptase în faţa camerei lui Chaol. Auzindu-l, în sfârşit, vorbind pe Chaol, o chemase pe Nesryn de îndată ce îşi stăpânise lacrimile de uşurare, care ameninţaseră să o copleşească. După ce Dorian ieşise, când se uitase la ea, iar zâmbetul îi dispăruse, îl condusese pe rege înapoi în dormitorul lui şi îi ţinuse companie o bună vreme.

Vina – pentru Dorian, asta avea să fie o povară la fel de grea ca durerea sa.

Lysandra îşi puse mâinile în şolduri.

— Mai ai alte sarcini pentru mine, înainte să o recuperez mâine pe Evangeline?

Aelin îi datora Lysandrei mai multe decât putea să exprime, dar... Scoase o cutiuţă din buzunar.

— Una singură, spuse Aelin, întinzând cutia Lysandrei. Probabil că, mai târziu, mă vei urî pentru asta. Dar poţi să începi prin a spune „da”.

— Mă ceri de soţie? Cât de neaşteptat. Lysandra luă cutia, dar nu o deschise.

Aelin flutură o mână, inima bătându-i cu putere.

— Deschide-o!

Cu grijă şi încruntându-se, Lysandra o deschise şi, văzând inelul, îşi înclină capul într-o parte – o mişcare specifică unei feline.

— Aelin Galathynius, *chiar* mă ceri de soţie?

Aelin îşi privi prietena.

— În Nord, este un teritoriu, o bucăţică de

pământ fertil care, în trecut, a aparţinut familiei Allsbrook. Aedion m-a informat că familia Allsbrook nu-l mai foloseşte, aşa că, de o vreme, e neocupat. Aelin ridică din umeri. I-ar prinde bine o stăpână.

Lysandra se albi la faţă.

— Poftim?

— Este plin de leoparzi-fantomă – de aici şi gravura de pe inel. Dar, presupun că dacă există cineva în stare să se ocupe de ei, tu ai fi aceea.

Lysandrei îi tremurară mâinile.

— Şi – şi simbolul cheii, de deasupra leopardului?

— E ca să îţi aducă aminte cine îţi controlează libertatea. Tu.

Lysandra îşi acoperi gura, holbându-se la inel, apoi la Aelin.

— Ai înnebunit?

— Probabil că asta ar crede majoritatea oamenilor. Dar, de vreme ce familia Allsbrook a eliberat terenul, în mod oficial, cu ani în urmă, pot să te desemnez stăpâna acestuia. Şi pe Evangeline ca moştenitoarea ta, dacă vrei.

În afară de a o recupera pe Evangeline, prietena ei nu îi comunicase niciun plan în ceea ce o privea pe ea sau pe protejata ei, nu ceruse să vină cu ele, să o ia de la capăt într-un ţinut nou, într-un nou regat. Aelin sperase că asta însemna că ea voia să li se alăture în Terrasen, dar...

Lysandra se prăbuşi pe covor, uitându-se la cutie, la inel.

— Ştiu că va fi mult de muncă...

— Nu merit asta. Nimeni nu va dori *vreodată* să mă slujească. Oamenii tăi te vor dispreţui

pentru că m-ai desemnat pe mine.

Aelin alunecă pe podea, atingându-şi genunchii de ai prietenei sale, şi luă cutia din mâinile tremurânde ale acesteia. Scoase inelul de aur pe care îl comandase acum câteva săptămâni. Fusese gata abia în această dimineaţă, când Aelin şi Rowan se strecuraseră ca să îl ia, împreună cu adevărata cheie Wyrd.

— Nimeni nu merită asta mai mult, spuse Aelin luând-o de mână pe prietena ei şi punându-i inelul pe deget. Nu-mi doresc pe altcineva să-mi păzească spatele. Dacă oamenii mei nu pot să vadă valoarea unei femei care s-a vândut ca sclavă de dragul unui copil, care mi-a apărat Curtea fără să se gândească la viaţa ei, atunci nu sunt oamenii mei. Şi pot să ardă în iad.

Lysandra îşi trecu un deget peste blazonul conceput de Aelin.

— Cum se numeşte teritoriul?

— Cum se numeşte teritoriul?

— Habar nu am, zise Aelin. „Lysandria” sună bine. La fel şi „Lysandrius” sau poate „Lysandraland”.

Lysandra se uită la ea uimită.

— *Ai înnebunit.*

— Vei accepta?

— Nu ştiu ce înseamnă să conduci un teritoriu – să fiu stăpână.

— Ei bine, eu nu ştiu ce înseamnă să conduci un regat. Vom învăţa împreună. Îi zâmbi conspirativ. Deci?

Lysandra se uită la inel, apoi îşi ridică privirea spre Aelin – şi îi cuprinse gâtul cu braţele,

strângând-o. Ea interpretă gestul ca pe un răspuns afirmativ. Aelin se strâmbă din cauza durerii surde, dar rezistă.

— Bine ai venit la Curte, Lady!

~

Sincer, în acea seară, Aelin nu-şi dorea decât să se urce în pat, alături de Rowan. Dar, de îndată ce terminară de cinat – prima lor masă împreună, la aceeaşi Curte – se auzi o bătaie în uşă. Aedion răspunse înainte ca Aelin să apuce să lase jos furculiţa.

Se întoarse urmat de Dorian, regele uitându-se la toţi.

— Voiam să văd dacă aţi mâncat...

Cu furculiţa, Aelin îi arătă scaunul liber de lângă Lysandra.

— Stai cu noi.

— Nu vreau să vă deranjez.

— Ia loc odată, îi spuse ea noului rege al Adarlanului. În acea dimineaţă, semnase un decret prin care elibera toate regatele cucerite de sub conducerea Adarlanului. Ea îl urmărise făcând asta, în vreme ce Aedion o ţinuse strâns de mână, şi îşi dorise ca Nehemia să fi fost acolo, să vadă.

Dorian se îndreptă spre masă, amuzamentul scânteind în acei ochi bântuiţi, de safir. Îi făcu din nou cunoştinţă cu Rowan, care se înclină mai mult decât se aşteptase Aelin. Apoi, i-o prezentă pe Lysandra, explicându-i cine era şi ce devenise pentru Aelin, pentru Curtea ei.

Aedion se uită la ei, încordat şi fără să zâmbească. Privirile li se întâlniră.

Zece ani mai târziu şi iată-i iar la o masă împreună – nu copii, ci conducătorii propriilor teritorii. Zece ani mai târziu şi iată-i prieteni, în ciuda forţelor care îi zdrobiseră şi îi distruseseră.

Aelin se uită la sâmburele de speranţă care strălucea în acea sală de mese şi ridică paharul.

— Pentru o lume nouă, spuse regina Terrasenului.

Regele Adarlanului ridică şi el paharul, în ochii lui dansând umbre nesfârşite, dar – iată-l. Un licăr de viaţă.

— Pentru libertate.

Capitolul 87

Ducele supravieţuise. La fel şi Vernon.

O treime din Morath fusese aruncată în aer, împreună cu un număr mare de paznici, servitori, două sabaturi de vrăjitoare şi Elide Lochan.

O pierdere importantă, dar nu la fel de devastatoare pe cât ar fi putut să fie. Manon însăşi vărsase trei picături din sângele ei, ca să-i mulţumească Zeiţei-cu-trei-feţe pentru faptul că majoritatea sabaturilor fuseseră plecate să se antreneze în acea zi.

Manon stătea în camera de consiliu a ducelui, cu mâinile la spate, în timp ce bărbatul tuna şi fulgera. Era o piedică imensă, le şuiera el celorlalţi adunaţi: lideri de război şi consilieri. Reconstruirea Morathului avea să dureze luni de zile şi, de vreme ce multe dintre proviziile lor erau incinerate,

trebuiau să-şi amâne planurile.

Zi şi noapte, oamenii mutară pietrele din grămezile adunate peste ruinele catacombelor – căutând, Manon ştia, trupul unei femei care nu era decât cenuşă şi piatra pe care aceasta o avea asupra ei. Manon nu le spusese niciodată Celor Treisprezece cine şchiopăta acum spre nord cu acea piatră.

— Aripă Conducătoare, se răsti ducele, iar Manon îl privi leneş. Bunica ta va sosi în două săptămâni. Vreau ca sabaturile tale să se familiarizeze cu cele mai noi planuri de luptă.

Ea dădu aprobator din cap.

— Desigur.

Bătălii. Urmau să se dea bătălii pentru că nici acum, chiar dacă Dorian Havilliard era rege, ducele nu plănuia să renunţe – nu cu această armată. Odată construite acele turnuri ale vrăjitoarelor şi cu o altă sursă de foc-umbră, Aelin Galathynius şi forţele ei aveau să fie spulberate.

În sinea ei, Manon spera că Elide nu avea să fie pe acele câmpuri de luptă.

Întâlnirea consiliului se termină curând, iar Manon se opri când trecu pe lângă Vernon, în drum spre ieşire. Îi puse o mână pe umăr, săpându-i adânc pielea cu unghiile, iar el scheună când ea îşi apropie dinţii de fier de urechea lui.

— Lordule, doar pentru că e moartă, să nu crezi că voi uita ce ai încercat să îi faci.

Vernon se albi la faţă.

— Nu poţi să-mi faci nimic.

Manon îşi înfipse unghiile şi mai adânc.

— Nu, nu pot, îi toarse ea la ureche. Dar Aelin

Galathynius trăieşte. Şi am auzit că vrea să-şi ia revanşa. Îşi retrase unghiile şi-i strânse umărul, lăsând sângele să curgă pe tunica verde a lui Vernon, înainte să iasă din cameră.

~

— Şi acum? întrebă Asterin, când cercetară cu atenţie noul cuib pe care îl luaseră cu forţa de la unul dintre sabaturile mai neînsemnate. După ce va sosi bunica ta, vom lupta în acest război?

Prin arcada deschisă, Manon se uită la cerul cenuşiu de dincolo.

— Deocamdată, vom rămâne. Vom aştepta ca bunica mea să aducă acele turnuri. Nu ştia ce urma să facă odată ce avea să-şi vadă bunica. Îi aruncă o privire piezişă Aghiotantei. Vânătorul acela, omul... Cum a murit?

Ochii lui Asterin străluciră. Pentru o clipă, nu spuse nimic.

— Era bătrân – foarte bătrân. Cred că, într-o zi, s-a dus în pădure, s-a întins undeva şi nu s-a mai întors. Cred că i-ar fi plăcut asta. Nu i-am găsit niciodată trupul.

Dar îl căutase.

— Cum era? întrebă încet Manon. Să iubeşti.

Pentru că dragoste fusese – ceea ce Asterin, poate singura dintre toate vrăjitoarele Dinţi-de-fier, simţise, învăţase.

— Era ca şi cum mureai un pic în fiecare zi. Ca şi cum trăiai, în acelaşi timp. Era o bucurie atât de desăvârşită, încât era durere. M-a distrus, m-a

nimicit şi m-a călit. Am urât sentimentul, pentru că ştiam că nu pot să scap şi că mă va schimba pentru totdeauna. Şi puiul de vrăjitoare... Am iubit-o şi pe ea într-un mod pe care nu pot să ţi-l descriu – pot doar să îţi spun că a fost cel mai puternic lucru pe care l-am simţit vreodată, mai impresionant decât furia, decât dorinţa carnală, decât magia. Zâmbi uşor. Mă mir că nu-mi ţii discursul „Obedienţă. Disciplină. Brutalitate”.

„Făcute să fie monştri.”

— Lucrurile se schimbă, spuse Manon.

— Bun, zise Asterin. Suntem nemuritoare. Lucrurile ar trebui să se schimbe şi des, altfel ar deveni plictisitoare.

Manon ridică din sprâncene, iar Aghiotanta ei rânji.

Manon clătină din cap şi rânji la rândul ei.

Capitolul 88

Cu Rowan care zbura în cerc deasupra castelului, ca să vegheze, şi cu plecarea lor programată în zori, în clipa în care ceasul bătu ora douăsprezece, Aelin hotărî să mai facă o ultimă excursie la mormântul Elenei.

Cu toate acestea, planurile îi fură date peste cap: molozul rezultat în urma exploziei bloca drumul spre mormânt. Îşi petrecuse cincisprezece minute căutând o cale de acces, atât cu mâinile, cât şi cu magia, dar fără succes. Se ruga ca Mort să nu fi fost distrus – deşi, probabil, ciocanul în formă de craniu s-ar fi bucurat că existenţa sa ciudată şi nemuritoare ar fi ajuns, în cele din urmă,

la final.

Aparent, Valgii dispăruseră atât din canalele din Rifthold, cât şi din tunelurile castelului şi din catacombe, de parcă demonii s-ar fi pierdut în noapte odată cu moartea regelui lor. Deocamdată, Rifthold era în siguranţă.

Aelin ieşi din pasajul secret, ştergându-se de praf.

— E ridicol cât de zgomotoşi puteţi să fiţi, spuse ea. Cu auzul ei Fae, îi detectase de câteva minute bune.

Dorian şi Chaol stăteau în faţa şemineului ei, cel din urmă într-un scaun special cu roţi, de care făcuseră rost pentru el. Regele se uită la urechile ei ascuţite, la caninii alungiţi şi ridică o sprânceană.

— Arăţi bine, Maiestate. Presupunea că el nu observase asta în acea zi pe podul de cleştar, iar până acum avusese o înfăţişare umană.

Ea rânji.

Chaol întoarse capul. Era tras la faţă, dar o scânteie de voinţă îi strălucea pe chip. Nu avea de gând să lase această traumă să îl distrugă.

— Întotdeauna arăt bine, spuse Aelin, scufundându-se în fotoliul din faţa celui în care stătea Dorian.

— Ai găsit ceva interesant acolo, jos? întrebă Chaol.

Ea clătină din cap.

— M-am gândit că nu ar strica să mă mai uit o ultimă dată. De dragul vremurilor de odinioară. Şi, poate, să-i smulgă capul Elenei. După ce ar fi primit răspunsuri la toate întrebările ei. Însă antica

regină nu era de găsit.

Cei trei se uitară unul la celălalt şi se aşternu tăcerea.

Aelin îşi simţi gâtul arzând, aşa că se întoarse către Chaol şi vorbi.

— Maeve şi Perrington ne respiră în ceafă, aşa că s-ar putea să avem nevoie cât de curând de aliaţi, mai ales dacă forţele din Morath blochează accesul spre Eyllwe. O armată de pe Continentul Sudic ar putea să traverseze Marea îngustă în câteva zile şi să ne ofere întăriri – să-l scoată pe Perrington din sud, în vreme ce noi am ataca din nord. Îşi încrucişă braţele. Aşa că te numesc Ambasadorul oficial al Terrasenului. Nu îmi pasă ce spune Dorian. Împrieteneşte-te cu cei din familia regală, câştigă-le simpatia, linguşeşte-i, fă tot ce trebuie să faci. Dar avem nevoie de acea alianţă.

Chaol se uită la Dorian, cerându-i, în tăcere, permisiunea. Regele încuviinţă, dând aproape imperceptibil din cap.

— Voi încerca. Era cel mai bun răspuns la care se putea aştepta. Chaol băgă mâna în buzunarul tunicii şi îi aruncă Ochiul. Ea îl prinse într-o mână. Metalul fusese deformat, dar nu şi piatra albastră. Mulţumesc, spuse el, aspru.

— Luni de zile a avut-o asupra lui, zise Dorian când ea băgă amuleta în buzunarul ei, dar niciodată nu a reacţionat – nici măcar în faţa pericolelor. De ce acum?

Lui Aelin i se strânse gâtul.

— Curajul inimii, rosti ea. Odată, Elena mi-a spus că era rar – şi să-l las să mă ghideze. Când Chaol a ales să... Nu îşi găsea cuvintele, încercă

din nou. Cred că acel curaj l-a salvat, a făcut ca amuleta să prindă viaţă pentru el. Fusese un joc de noroc, riscul unui nebun, dar – funcţionase.

Liniştea se aşternu iar.

— Aşadar, iată-ne, spuse Dorian.

— La capăt de drum, zise Aelin, zâmbind pe jumătate.

— Nu, rosti Chaol, încercând să zâmbească. La începutul următorului drum.

~

În dimineaţa următoare, Aelin căscă, sprijinindu-se de iapa ei gri, în curtea castelului.

După plecarea lui Dorian şi a lui Chaol din seara precedentă, Lysandra intrase în camera ei şi leşinase în pat, fără să explice de ce şi ce anume făcuse înainte de asta. Şi, de vreme ce îşi pierduse cunoştinţa, Aelin se urcase în pat, lângă ea. Nu ştia unde se aciuase Rowan pe timpul nopţii, dar nu ar fi fost surprinsă să se uite pe fereastră şi să vadă un şoim cu coadă albă cocoţat pe balustrada balconului.

În zori, Aedion dăduse buzna înăuntru, cerând să ştie de ce nu erau pregătite să plece – să meargă *acasă.*

Lysandra se transformase într-un leopard-fantomă şi îl alungase. Apoi, se întorsese, încă sub forma masivei feline şi se întinsese din nou lângă Aelin. Reuşiseră să mai doarmă o jumătate de oră, înainte ca Aedion să se întoarcă şi să arunce o găleată cu apă peste ele. Avusese noroc să scape

cu viaţă.

Dar el avea dreptate – nu aveau motive să mai stea în loc. Nu când erau atât de multe de făcut în Nord, de planificat, de îndreptat şi de supravegheat. Urmau să călătorească până la căderea nopţii, să o ia pe Evangeline de la casa de la ţară a lui Faliq şi apoi să se îndrepte spre Nord, sperând să nu fie nevoiţi să se oprească, până când aveau să ajungă în Terrasen.

Acasă. Ea se ducea acasă. Frica şi îndoiala îi întorceau stomacul pe dos – dar bucuria se ivea la rându-i.

Se pregătiseră repede şi, tot ce mai rămăsese acum, presupunea ea, era să-şi ia rămas-bun.

Din cauza condiţiei lui Chaol, urcatul scărilor era imposibil, dar ea se strecurase în camera lui în acea dimineaţă, ca să-şi ia rămas-bun – doar ca să-i găsească pe Aedion, Rowan şi Lysandra deja acolo, stând de vorbă cu el şi cu Nesryn. La plecare, Nesryn îi urmase, iar căpitanul o strânsese pe Aelin de mână şi o întrebase „Pot să-l văd?”.

Ştiind la ce se referise, îşi ridicase mâinile. Panglici, pene şi flori de foc auriu şi roşu dansaseră prin camera lui, luminoase, pline de glorie şi elegante. Când flăcările se stinseră, lui Chaol îi dăduseră lacrimile. „Este minunat”, spusese în cele din urmă. Îi zâmbise şi îi lăsase un trandafir din flăcări aurii arzând pe noptieră – unde urma să ardă, fără să emită căldură, până când ea avea să se îndepărteze destul de mult.

Pentru Nesryn, care plecase cu treabă, Aelin lăsase un alt cadou: o săgeată din aur masiv, care-i fusese oferită la ultima Yulemas, ca binecuvântare,

din partea Deannei – strămoaşa ei. Aelin se gândea că, oricum, trăgătoarea de elită avea să iubească şi să aprecieze acea săgeată mai mult decât ar fi făcut-o ea vreodată.

— Mai aveţi nevoie de ceva? Vă mai trebuie mâncare? întrebă Dorian, venind lângă ea. Rowan, Aedion şi Lysandra încălecau deja. Nu luau prea multe cu ei, doar proviziile esenţiale. În mare parte arme, inclusiv pe Damaris, pe care Chaol i-o dăduse lui Aedion, insistând ca vechea sabie să rămână pe acele ţărmuri. Restul bunurilor lor aveau să fie trimise în Terrasen.

— Cred că ne vom întrece în fiecare zi, ca să vedem cine vânează mai bine, îi spuse Aelin lui Dorian.

Dorian chicoti. Tăcerea se aşternu, iar Aelin ţâţâi.

— Porţi aceeaşi tunică pe care ai îmbrăcat-o acum câteva zile. Nu cred că te-am văzut vreodată cu aceleaşi haine de două ori.

Ochii de safir licăriră.

— Cred că acum am lucruri mai importante în privinţa cărora să-mi fac griji.

— Vei – vei fi bine?

— Am altă opţiune?

Ea îi atinse braţul.

— Să mă anunţi dacă ai nevoie de ceva. Vom ajunge în Orynth abia peste câteva săptămâni, dar – presupun că, acum că magia a revenit, poţi să găseşti un sol care să-mi dea repede de veste.

— Mulţumită ţie – şi prietenilor tăi.

Peste umăr, ea se uită la ei. Toţi se străduiau să pară că nu trăgeau cu urechea.

— Mulţumită tuturor, spuse ea încet. Şi ţie.

Dorian privi spre orizontul oraşului, spre dealurile verzi, care se întindeau dincolo de acesta.

— Dacă acum nouă luni m-ai fi întrebat dacă aş fi crezut... Clătină din cap. S-au schimbat atât de multe.

— Şi se vor mai schimba, spuse ea, strângându-i braţul. Dar... Sunt lucruri care nu se vor schimba. Eu voi fi mereu prietena ta.

El înghiţi cu greu.

— Aş vrea să o mai pot vedea, o ultimă dată. Să-i spun... să-i spun ce era în inima mea.

— Ştie, zise Aelin, clipind din cauza lacrimilor care îi ardeau ochii.

— Îmi va fi dor de tine, rosti Dorian. Deşi mă îndoiesc de faptul că data viitoare ne vom întâlni în circumstanţe... atât de civilizate. Ea încercă să nu se gândească la asta. Peste umărul ei, el îi făcu semn să se uite la cei de la Curtea ei. Nu-i chinui prea mult. Încearcă doar să te ajute.

Ea zâmbi. Spre surprinderea ei, un rege îi întoarse zâmbetul.

— Să-mi trimiţi cărţile bune pe care le citeşti, spuse ea.

— Doar dacă promiţi să faci la fel.

Ea îl îmbrăţişă o ultimă dată.

— Mulţumesc – pentru tot, şopti aceasta.

Dorian o strânse în braţe, apoi se îndepărtă când Aelin încălecă şi-şi îndemnă calul să meargă agale.

Ajunse în fruntea grupului, unde Rowan călărea un armăsar negru şi impunător. Prinţul Fae îi surprinse privirea. „Te simţi bine?” Ea dădu

aprobator din cap. „Nu credeam că va fi atât de greu să-mi iau rămas-bun. Şi, cu toate care urmează...” „Le vom înfrunta împreună. Indiferent de ce s-ar întâmpla.”

Ea se întinse peste spaţiul dintre ei şi îl apucă strâns de mână.

Se ţinură unul de celălalt, călărind pe cărarea stearpă, prin poarta pe care o făcuse ea în zidul de cleştar şi pe străzile oraşului, unde oamenii se opriră din ceea ce făceau şi se uitară cu gura căscată, şoptiră sau se holbară.

Dar, ieşind din Rifthold, din oraşul care fusese casa, iadul şi salvarea ei, memorând toate străzile, clădirile, chipurile şi magazinele, toate mirosurile şi răcoarea brizei râului, ea nu văzu niciun sclav. Nu auzi niciun bici.

Şi, când trecură pe lângă Teatrul Regal, auziră o muzică – frumoasă, rafinată – răsunând din interior.

~

Dorian nu ştia de ce se trezise. Poate că din cauza insectelor leneşe de vară, care se opriseră din a mai bâzâi în timpul nopţii sau, poate din cauza vântului rece, care pătrunsese în camera lui veche din turn, făcând perdelele să fluture.

Lumina lunii care strălucea pe ceas arăta că era ora trei dimineaţa. Oraşul era liniştit.

Se ridică din pat şi îşi atinse gâtul din nou – doar ca să se asigure.

Ori de câte ori se trezea din coşmarurile sale,

avea nevoie de câteva minute ca să-şi dea seama dacă era, într-adevăr, treaz – sau dacă era doar un vis, iar el era încă prins în propriul trup, sclavul tatălui său şi al acelui prinţ Valg. Nici lui Aelin, nici lui Chaol nu le spusese despre coşmaruri. O parte din el îşi dorea să o fi făcut.

Încă nu îşi aducea aminte tot ce se întâmplase câtă vreme purtase acel colier. Împlinise douăzeci de ani – şi nu îşi amintea. Erau doar bucăţi şi fragmente, frânturi de groază şi de durere. Încerca să nu se gândească la asta. Nu *voia* să îşi aducă aminte. Nici asta nu le spusese lui Chaol şi lui Aelin.

Deja îi era dor de ea şi de haosul şi intensitatea celor de la Curtea ei. Îi era dor să aibă pe cineva prin preajmă. Castelul era prea mare, prea liniştit. Şi Chaol urma să plece peste două zile. Nu voia să se gândească la cum avea să se simtă când va pleca şi prietenul său.

Dorian se îndreptă spre balcon, împins de nevoia de a simţi briza râului pe chipul lui, de a şti că totul era real şi că era liber. Deschise uşile balconului, cu picioarele pe piatra rece, şi se uită la terenurile ruinate. El făcuse asta. Expiră, privind zidul de cleştar care strălucea în lumina lunii.

În vârful acestuia era cocoţată o umbră imensă. Dorian îngheţă. Nu o umbră, ci o fiară uriaşă, care se prindea cu ghearele de zid şi ale cărei aripi erau ascunse, strălucind slab în lumina lunii pline. Strălucind ca părul alb al călăreţei de pe balaur.

Chiar şi de la distanţă, ştia că ea se holba la el, părul fluturându-i într-o parte ca o panglică din

raze de lună, purtată de briza râului.

Dorian ridică o mână, iar cu cealaltă îşi atinse gâtul. Nu avea niciun colier.

Călăreaţa balaurului se aplecă în şa, şoptindu-i ceva bestiei. Balaurul îşi întinse aripile masive şi lucitoare şi se avântă în aer. Fiecare bătaie a aripilor trimise o rafală puternică de vânt în direcţia lui.

Acesta se înălţă tot mai sus, părul fluturând în urma ei ca un steag strălucitor, până când dispărură în noapte, iar el nu mai auzi bătaia aripilor. Nimeni nu dădu alarma. De parcă lumea s-ar fi oprit din a mai fi atentă, în cele câteva minute în care ei se uitaseră unul la celălalt.

Şi, prin amintirile sale întunecate, prin durerea, disperarea şi teroarea pe care încercase să le uite, un nume răsună în mintea lui.

~

Manon Cioc-negru se avântă în cerul înstelat al nopţii, cu Abraxos cald şi agil sub ea, cu luna nespus de strălucitoare – pântecele plin al Mamei – deasupra ei.

Nu ştia de ce se deranjase să meargă; de ce fusese curioasă.

Dar îl văzuse pe Prinţ, fără niciun colier în jurul gâtului. Şi îşi ridicase mâna ca să o salute – de parcă i-ar fi spus „Îmi aduc aminte de tine”.

Vânturile îşi schimbară direcţia, iar Abraxos se lăsă purtat de acestea, ridicându-se din ce în ce mai sus pe cer, regatul întunecat de dedesubt

pierind ca prin ceaţă.

Vânturi schimbătoare – o lume care se schimba.

Poate şi alte Treisprezece, schimbate. Şi o nouă Manon.

Dar Manon spera că toate aveau să supravieţuiască. Spera.

Capitolul 89

Vreme de trei săptămâni, se îndreptară spre nord, evitând drumurile principale şi satele. Nu era nevoie să anunţe că Aelin se întorcea în Terrasen. Nu înainte de a vedea cu ochii ei regatul şi de a şti cu ce se confrunta, atât din interior, cât şi din ce se adunase în Morath. Nu înainte de a găsi un loc sigur în care să ascundă lucrul măreţ şi teribil din desaga ei.

Datorită magiei sale, nimeni nu observase prezenţa cheii Wyrd. Dar, din când în când, Rowan se uita la desagă şi îşi înclina, întrebător, capul. De fiecare dată, îi spunea în tăcere că era bine şi că nu observase nimic ciudat în privinţa amuletei. Sau a Ochiului Elenei, pe care îl purta din nou la gât. Ea se întreba dacă Lorcan chiar căuta cea de-a doua şi de-a treia cheie, probabil acolo unde Perrington – Erawan – le ascunsese de la bun început. Asta dacă regele nu minţise.

Simţea că Lorcan urma să înceapă să caute în Morath. Şi se ruga ca războinicul Fae să nu ţină cont de şansele slabe şi să iasă triumfător. Cu siguranţă, asta i-ar fi făcut viaţa mai uşoară. Chiar dacă, într-o zi, avea să-i tragă o mamă de bătaie

pentru că îl păcălise.

Tot înaintând spre nord, zilele se răceau. Evangeline, din fericire, ţinea pasul cu ei şi nu se plângea niciodată că trebuie să doarmă pe un pat improvizat în fiecare noapte. Părea perfect mulţumită să se ghemuiască lângă Fleetfoot, noua ei prietenă loială şi protectoare.

Lysandra profită de călătorie ca să-şi testeze abilităţile – uneori zburând cu Rowan, alteori alergând ca un căţel negru şi simpatic alături de Fleetfoot sau petrecându-şi zilele în forma leopardului-fantomă şi năpustindu-se asupra lui Aedion ori de câte ori acesta se aştepta mai puţin.

Trei săptămâni de călătorie îngrozitoare – dar şi trei dintre cele mai fericite săptămâni din viaţa lui Aelin. Ar fi preferat să aibă parte de mai multă intimitate, mai ales cu Rowan, care o tot privea într-un mod care o făcea să vrea să explodeze. Uneori, când nimeni nu se uita la ei, el se furişa în spatele ei şi-şi freca nasul de gâtul lui Aelin sau o trăgea cu dinţii de ureche sau, pur şi simplu, o ţinea în braţe şi îi inspira parfumul.

O singură noapte – doar o noapte blestemată cu el era tot ce îşi dorea. Nu îndrăzniră să oprească la un han, aşa că ea fu lăsată să se perpelească şi să îndure tachinările şoptite ale Lysandrei.

Terenul deveni mai abrupt, mai deluros, iar lumea deveni luxuriantă, verde şi strălucitoare, pietrele transformându-se în straturi de granit zimţat.

Soarele abia răsărise, iar Aelin mergea lângă calul ei, scutindu-l de a mai trebui să o care peste un deal deosebit de abrupt. Mânca deja pentru a

doua oară în acea zi – era deja transpirată, murdară şi nervoasă. Magia focului se dovedise a le fi de folos pe drum, ţinându-le de cald în nopţile răcoroase, aprinzându-le focul şi făcându-le apa să fiarbă. Ea ar fi fost în stare să ucidă pentru o cadă destul de mare, pe care să o umple cu apă şi în care să se îmbăieze, dar asta putea să aştepte.

— E chiar în vârful dealului, spuse Aedion din stânga ei.

— Ce anume? întrebă ea, terminând de mâncat mărul şi aruncând resturile în urma ei.

Lysandra, care luase forma unei ciori, croncăni indignată când cotorul o lovi.

— Îmi pare rău, strigă Aelin.

Lysandra cârâi şi se înălţă, Fleetfoot lătrând la ea, în vreme ce Evangeline chicoti de pe poneiul ei zburlit.

Aedion îi arătă coama dealului din faţă.

— Vei vedea.

Aelin se uită la Rowan, care cercetase împrejurimile o bună parte a dimineţii, luând forma unui şoim cu coadă albă. Acum, mergea lângă ea, ghidându-şi armăsarul negru. Când ea îi ceru informaţii, fără cuvinte, el ridică din sprâncene. „Nu am de gând să-ţi spun.” Ea îi aruncă o privire urâtă. „Urâciosule.”

Rowan râmji. Dar, cu fiecare pas, Aelin calculă şi îşi dădu seama ce zi era, şi...

Ajunseră pe culmea dealului şi se opriră. Aelin lăsă frâiele şi, nesigură, făcu un pas, simţind iarba moale şi verde ca smaraldul sub picioare.

Aedion o atinse pe umăr.

— Bine ai venit acasă, Aelin.

Un ţinut al munţilor falnici – Staghorn – se întindea înaintea lor, cu văi, râuri şi dealuri; un ţinut de o frumuseţe sălbatică, neîmblânzită.

Terrasen.

Şi mirosul – de pin şi de zăpadă... Cum de nu îşi dăduse seama niciodată că mirosul lui Rowan era cel al Terrasenului, al casei ei? Rowan se apropie destul încât să-i atingă uşor umărul.

— Parcă toată viaţa am căutat acest loc, murmură el.

Într-adevăr – cu vântul care bătea rapid şi puternic între munţii Staghorn, din depărtare, gri şi colţuroşi, cu pădurea deasă Oakwald din stânga lor şi cu râurile şi văile care se întindeau spre acei măreţi munţi nordici – pentru un şoim, era paradisul. Un paradis era şi pentru ea.

— Chiar acolo, spuse Aedion, arătând spre un bolovan de granit, ros de vreme şi sculptat cu spirale şi vârtejuri. După ce trecem de acea piatră, vom ajunge în Terrasen.

Neîndrăznind să creadă că nu dormea încă, Aelin se îndreptă spre piatră, fredonând Cântecul Mulţumirilor pentru Mala, Aducătoarea-Focului, pentru că o condusese spre acest loc, spre acest moment.

Aelin atinse piatra aspră, iar aceasta, încălzită de soare, o furnică în semn de salut.

Apoi, trecu mai departe.

Şi, în cele din urmă, Aelin Ashryver Galathynius ajunse acasă.

Mulţumiri

Cred că, până acum se ştie că nu aş funcţiona fără sufletul meu pereche, copilotul Jaeger, şi sora mea de sânge, Susan Dennard.

Sooz, tu eşti lumina mea în beznă. Mă inspiri şi mă provoci nu doar să fiu o scriitoare mai bună, ci şi să fiu o *persoană* mai bună. Prietenia ta îmi dă putere, şi curaj, şi speranţă. Indiferent ce se întâmplă, indiferent ce m-ar putea aştepta, ştiu că pot să fac faţă, că pot să suport şi să învinge, deoarece te am lângă mine. Nu există o magie mai mare decât asta. Abia aştept să fim maiestuoşii tigri-vampiri pentru totdeauna.

Tovarăşei mele de luptă şi admiratoarei tuturor lucrurilor sălbatice/Theriene, Alex Bracken: cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată suficient pentru că mi-ai citit această carte (şi pe toate celelalte) de atât de multe ori? Şi cum ţi-aş putea mulţumi suficient pentru anii de trimis e-mailuri, pentru nenumăratele prânzuri/cafele/cine şi pentru că m-ai susţinut întotdeauna? Nu cred că m-aş fi bucurat nici pe jumătate de această călătorie sălbatică fără tine – şi nu cred că aş fi supravieţuit atât de mult timp fără înţelepciunea, bunătatea şi generozitatea ta. La cât mai multe scene în care apar tipi fără cămaşă, scrise cu scuze superficiale!

Aceste cărţi nu ar exista (*eu* nu aş exista!) fără echipele mele dure şi muncitoare, de la Agenţia Literară Laura Dail, CAA şi Bloomsbury din toată lumea. Aşadar, iubirea mea eternă şi recunoştinţa se îndreaptă spre Tamar Rydzinski, Cat Onder, Margaret Miller, Jon Cassir, Cindy Loh, Cristina

Gilbert, Cassie Homer, Rebecca McNally, Natalie Hamilton, Laura Dail, Kathleen Farrar, Emma Hopkin, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Lizzy Mason, Sonia Palmisano, Erica Barmash, Emily Ritter, Grace Whooley, Charli Haynes, Courtney Griffin, Nick Thomas, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Linette Kim, Beth Eller, Kerry Johnson şi neobosita şi minunata echipă care se ocupă de drepturile din străinătate.

Soţului meu, Josh: fiecare zi împreună cu tine este un dar şi o bucurie. Sunt atât de norocoasă să am un prieten atât de iubitor, de amuzant şi de spectaculos, cu care să merg în aventuri în jurul lumii. Şi la mai multe!

Lui Annie, cunoscută ca fiind cel mai grozav câine din toate timpurile: îmi pare rău pentru că ţi-am mâncat atunci toată pastrama de curcan. Să nu mai pomenim niciodată de asta. (Şi te iubesc pentru totdeauna. Să mergem să ne îmbrăţişăm.)

Părinţilor mei minunaţi: vă mulţumesc pentru că mi-aţi citit toate acele basme – şi pentru că nu mi-aţi spus niciodată că eram prea mare ca să cred în magie. Aceste cărţi există datorită acestui lucru.

Familiei mele: ca întotdeauna, vă mulţumesc pentru sprijinul şi dragostea nesfârşită şi necondiţionată.

Celor de la Maas Thirteen: sunteţi extraordinari. Vă mulţumesc pentru tot sprijinul şi entuziasmul şi pentru că aţi promovat această serie în toată lumea. Lui Louisse Ang, Elena Yip, Jamie Miller, Alexa Santiago, Kim Podlesnik, Damaris Cardinali şi Nicola Wilkinson: sunteţi toţi atât de generoşi şi de minunaţi – vă mulţumesc

pentru tot ceea ce faceţi!

Lui Erin Bowman, Dan Krokos, Jennifer L. Armentrout, Christina Hobbs şi Lauren Billings: sunteţi cei mai buni. Vorbesc serios. Mai buni nu există. Mulţumesc Universului în fiecare zi că sunt binecuvântată să am prieteni atât de talentaţi, de amuzanţi, de loiali şi de minunaţi în viaţa mea.

Tuturor cititorilor seriei mele, *Tronul de cleştar:* nu există suficiente cuvinte în limba engleză ca să exprim corect profunzimea recunoştinţei mele. A fost o mare onoare să vă cunosc la evenimentele din toată lumea şi să interacţionez online cu atât de mulţi dintre voi. Cuvintele, ilustraţiile şi muzica voastră mă fac să continui. Vă mulţumesc, vă mulţumesc, vă mulţumesc pentru tot.

În cele din urmă, le mulţumesc atât de mult cititorilor incredibili care au trimis conţinutul care să facă parte din reclama cărţii *Moştenitoarea focului:*

Abigail Isaac, Aisha Morsy, Amanda Clarity, Amanda Riddagh, Amy Kersey, Analise Jensen, Andrea Isabel Munguia Sanchez, Anna Vogl, Becca Fowler, Beres Judit, Brannon Tison, Bronwen Fraser, Claire Walsh, Crissie Wood, Elena Mieszczanski, Elena Nyblom, Emma Richardson, Gerakou Yiota, Isabel Coyone, Isabella Guzy-Kirkden, Jasmine Chau, Kristen Williams, Laura Pohl, Linnea Gear, Natalia Jagielska, Paige Firth, Rebecca Andrade, Rebecca Heath, Suzanah Thompson, Taryn Cameron şi Vera Roelofs.

© Josh Wasserman

SARAH J. MAAS este o tânără scriitoare americană care a debutat, în 2012, cu volumul *Tronul de cleştar*. A început să scrie această poveste la 16 ani şi a publicat câteva capitole pe fictionpress.com, unde au avut un succes total. Seria, care va conţine şase volume şi care a fost inspirată de povestea Cenuşăresei, a ajuns bestseller în *New York Times* şi este publicată în 35 de limbi. Maas a mai scris şi trilogia *Regatul spinilor şi al trandafirilor* (inspirată de Frumoasa şi Bestia) şi romanul *The Starkillers Cycle*. Seria *Tronul de cleştar* – cele şase cărţi şi cele cinci *e-nuvele prequel* – va fi difuzată în curând sub forma unui serial TV de către serviciul on-line american Hulu.